

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A

GRAECE ET LATINE

POST
TIBERIUM HEMSTERHUSIUM
ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS TERTIUS.

L I P S I A E
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXXII.

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TRUBNER.

THE HISTORY OF THE CITY OF BOSTON

FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME

BY
JOHN H. COLEMAN

VOLUME I
FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME

NEW YORK
PUBLISHED BY
JOHN H. COLEMAN

1887

NEW YORK
PUBLISHED BY
JOHN H. COLEMAN

1887

NEW YORK
PUBLISHED BY
JOHN H. COLEMAN

1887

NEW YORK
PUBLISHED BY
JOHN H. COLEMAN

1887

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ
Η ΝΕΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ. *)

Reits.
Tom. I.
P. 455.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Argum. Amico narrat Menippus ex Orco redux, quibus artibus usus ad inferos descenderit, quid ibi viderit audieritque, quaque tandem via ad superos redierit. Perstringuntur autem poetarum fictiones de deorum moribus indignae, philosophorum vita cum ipsorum praeceptis pugnans, et magorum artes arcanae; gravissime inprimis petuntur divites ac potentes; eorumque sors olim expectanda tamquam miserrima depingitur.

De auctore libelli quae conicere licet, vide in limine Adnott.

MEN. ὦ ¹ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς·
ὦς ἄσμενός σ' ἐς εἶδον ἐς φάος μολών.
Eurip.
Herc. f.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον ἄλ-
λος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω· Μένιππος ὄλος *). τί δ' ^d) αὐτῷ p. 456.

VARIAE LECTIONES.

- a) **NEKTOMANTEIA**] Sic *Fl.* In reliquis *Νεκτομαντεία*, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in *Herachio* idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* *Νεκτομαντεία* in *Ἀεστιάς Διαβόητος Κάδοδος*. b) ὦ] deest in *Par. cod.* 1428. c) παραβλ. — ὄλος] *Vulg.* παραβλέπω *Μενίππου* ὄλους. d) τί δ'] τί οὖν *P. J.* et *marg. A.* 1. *W.* nec non *Par.* 2957.

MENIPPUS

SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM,

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. Salve domus, aedis-
que vestibulum meae! ut
te lubens adspexi luci red-
ditus!

Phil. Nonne hic Menip-
pus est ille canis? non her-
cle alius, nisi hallucinor:
plane Menippus ipse est.

Ρ. 456. βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος; πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ^e); προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ^f). χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει^g); πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας^h) ἐν τῇ πόλει.

Eurip. Hecub. *v. 1.* **MEN.** Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Αἰπὼν, ἔν' Ἀιδης χωρὶς ᾧκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ῥιποθανόνⁱ
καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

Eurip. **MEN.** Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνουν¹) Ἀιδης μ' ἰδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία^k) σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

Eurip. Andr. **MEN.** Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ^l) πλέον.

Fr. XI. **ΦΙΛ.** Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτως

e) λεοντῇ] λεοντή F. A. 1. 2. J. pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. f) προσιτέον — αὐτῷ] πλὴν ἀλλὰ προσιτέον γε αὐτῷ codd. 1428. 3011. et ed. Schm. Sic et 2954., omissa tamen partic. πλὴν. g) ἀφίξει] ἀφίξει F. ἀφίξε J. Verum recte ἀφίξει A. 1. 2., quod reliquae seculae. h) πολὺν — πέφηνας] πολὺς γὰρ χρόνος οὐ πέφηνας quatuor Pariss. Unde *Belin.* ἐξ οὐ πέφ. aut χρόνιος γὰρ πέφηνας. Hae sunt exercitationes ingenii, nullius quidem ad genuinum textum restituendum pretii. Vide modo Timon. c. 9. πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀνέβλεφα εἰς τὴν Ἀττικὴν. i) ἔμπνουν] ζῶντα P. margo A. 1. W. Est interpretatio genuinae vocis. Sequentem vocem conj. Guyetus metri caussa legendam Ἀιδόωνς. k) Τίς δ' ἡ αἰτία] Τίς ἂν αἰτία σοι cod. 2957. Τίς δὲ ἡ vult *Belin.* l) τοῦ νοῦ] Ita G. P. L. J. V. 2. In ceteris edd. τοῦ νοῦ, nisi quod in P. Bourdelotius dederit τε νέου. Pro θράσος Stobaeus habet σθένος.

Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe ad-eundum est ad illum. Salve, Menippe: et unde tu nobis advenisti? jam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Phil. Hercules tuam fi-

dem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae caussa tibi fuit novae et fidem superantis hujus peregrinationis?

Men. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Desine, vir bone,

πῶς ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν λαμβελῶν. τίς ἡ στολή; τί σοι p. 456.
τῆς κάτω πορείας ἐδότησιν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἠδειά τις, οὐδὲ
ἀσπασίος ἡ ὁδός.

MEN. ὦ φιλότης,

P. 457.

χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Αἶδαο,

Homer.
Od. XI,
163.

Ψυχὴ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίᾳο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἡ ^m) παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως
ἐμμέτρως *) ἐβόαψόδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ᾧ ἑταῖρε· νειωσὶ γὰρ Εὐριπίδῃ
καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν
ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἄτάρ 2
εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἶα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν,
ἐπιρροκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασι οἶα ⁿ)
ἔναγχος πεκύφεται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἶα χειροτόνηται τὰ

m) ἀλλ' ἡ] Ita L. et J. ἀλλ' ἡ ceteri omnes, ἄλλως marg. A. 1.
W. *) ἐμμέτρως] ἁμέτρως conj. Seager. n) οἶα ἐναγ-
χος] ὅσα ἐν. conj. Belin.

tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a jambis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud jucunda, neque expectanda via.

MEN. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulem Thebani Tiresiae.

PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

NEN. Ne mirere, mi soday

lis: nuper enim Euripidem et Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, et sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, et quid faciant in urbe?

PHIL. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, sordide foenerantur, usuras extendunt.

MEN. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, et qualia sint perlata cunctis suf-

p. 457. ψηφίσματα *) κατὰ τῶν πλουσίων, ᾧ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ P) διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία καὶ πολλά γε q). ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν p. 458. αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται r) γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς s), ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσης τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ t). πρὸς γὰρ εἰδύτα σιωπῶν ἐρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον u).

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάν- τη ἀσφαλές x). πλὴν ἄλλὰ σοῦ γε ἔνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὲ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρεσίον κατὰκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας y) — —

o) τὰ ψηφίσματα] Omittunt articulum codd. 1428., 2954. et 3011. nec non ed. Schm: p) τοῦ] τὸ P. marg. A. 1. W. Modo οὐ δὲ μία F. ut fieri saepe solet in primis edd. q) πολλά γε] γε e tribus codd. Pariss. et ed. Schm. Vulg. abest. r) γράψεται] γράφηται P. A. 1. W. codd. Pariss. quatuor et hinc Schm. Vid. ad Diall. Mortt. X, 1. s) Μηδαμῶς] μὴ δῆτα codd. 1428. 2954. et 3011. Belin. et Schm. t) τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ] ἀνδρὶ φίλῳ τ. λ. mutato ordine codd. 2954. et 3011. Belin. et Schm. u) μεμνημένον] μεμνημένον vitiose in B. 2. P. et Lips. Vid. Navig. c. 11. x) ἀσφαλές] εὐσεβές codd. 1428. et 3011. probante Belino, injuria. y) φυλάττοντας] Nondum finitam orationem vulgo non indicarunt signo suo.

fragilis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superioribus, qui hic sunt?

Men. Per Jovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

Phil. Ne tu, Menippe, per Jovem, ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praeterea quoque ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant —

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ γὰρ δὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν p. 458.
ἐκείνα διελθεῖν, ἃ μάλιστα ἂν ἠδέως ἀκούσαιμι σου, τίς ἢ ἐπι-
νοιά σοι ^z) τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγε-
μὼν· εἶθ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς ^a). εἰκὸς
γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θείας ἢ ἀκοῆς πα-
ραλιπεῖν.

MEN. Τπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι 3
τις, ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν
γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην ^b) πρὸς τὴν κατάβασιν.
ἐγὼ γὰρ, ἄχρὶ μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιό- p. 459.
δου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων,
ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ
βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην ^c) εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
παρέργως ἐκνώμην ^d) πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν

^z) τίς ἢ ἐπινόιά σοι] Vulg. ἥτις αἰτία σοι. Thom. Mag. s.
Κάθοδος laudat verba: τίς ἢ ἐπινόιά σου. Sic et codd. 2954.
3011. et 1428. probante Schm. Nos Hemsterhusii iudicium
secuti, retinimus tamen σοι ex vulgata. Cf. Icarom. c. 3.
^a) παρ' αὐτοῖς] παρ' αὐτῶν cod. 1428. ^b) ὠρμήθην] F. et Lips. ^c) ἡγούμην] ἐνόμιζον tres codd. Pa-
riss. et Schm. ^d) ἐκνώμην] Sic tres codd. Pariss. et Schm.
Vulg. ἐκινούμην.

Phil. Ne prius dixeris, o
bone, quae decreta sunt,
quam ista fueris persecutus,
quae libentissime audiverim
ex te; quae caussa tibi de-
scensus constiterit, quis-
que fuerit itineris dux?
tum deinde quae visu, quae-
que auditu acceperis apud
eos: quippe credibile est, te
hominem elegantem nihil
eorum, quae videri audiri-
que merebantur, praetermi-
sisse.

Men. Haec etiam opera
tibi navanda est: quid enim
aliquis faciat, quando blan-
de vir amicus cogit? Jam-

que primum tibi enarrabo
consilium meum, et unde
impetum descendendi ad in-
feros ceperim. Equidem
dum adhuc in pueris eram,
audiebamque Homerum et
Hesiodum bella et factio-
nes narrantes non solum
semideorum, sed ipsorum
etiam Deorum, praeterea-
que eorum adulteria, vim,
raptus, judicia, parentum
expulsiones, fratrum nu-
ptias, cuncta illa ducebam
esse honesta, nec medio-
criter ad ea commovebar
(titillabar). Ubi vero viri-
lem aetatem ingredi coepi,

p. 459. ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάσειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ^{o)} ἀμφιβολία, οὐκ ^{f)} εἰδὼς ὅ, τι χρῆσαίμην ἑμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτὰ ἡγοῦμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους ^{g)}, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον ^{h)}. οὔτ' ἄν τοὺς νομοθέτας τάναντία τούτοις παραινῆν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν ὑπελάμβανον.

4 Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν ⁱ⁾, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα ^{k)} παρὰ τοὺς καλομένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι ὅ, τι βούλοιντο, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν ^{l)} καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι ^{m)} τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσέειπεν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό, φρασι;

p. 460. τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὗρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ⁿ⁾ ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν

e) καθειστήκειν] καθιστήκειν J. et Arg. καθεστήκειν Lips. Mox ὅτι F. et Lips. f) οὐκ] μηδὲ codd. 1428. et 3011. g) ἡγοῦμην — πρὸς ἀλλήλους] alio ordine μοιχεῦσαι καὶ στα. πρ. ἀλλ' ἡγοῦμην. Codd. tres Pariss. h) ἐγίνωσκον] ἐγίνωσκον F. codd. 2957. et 3011. et hinc Schm. i) διηπόρουν] ἡπόρουν codd. 1428. et 2954. k) ἐλθόντα] ἐλθόντα conj. Berlin. praecipitanter. Cf. paullo post c. 6. καὶ μοι — ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι etc. l) ἀπλὴν] ἀπλὴν Arg. et Lips. ἀπαλὴν tres codd. Pariss. m) ὑποδείξαι] παραδείξαι C. et Sch. G. n) χρυσοῦν] χρυσόν conj.

e contrario tum leges audiebam, quae pugnancia poetarum praeceptis jubebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec rapere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moechatos fuisse, mutisve seditionibus collisos, nisi has res honestas esse judicassent; nec rursus leges, his contraria praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque incertus haerebam,

visum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uteretur, et viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum, quod ajunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce maxime inveniebam, re considerata, inscitiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum (aurum) esse persuaderent

βιωτῶν βιον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήγει τὸ πᾶν ἤδεσθαι, καὶ p. 460
μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετείνει· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὖδαιμον.
ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζειν, ῥυπαῶντα, καὶ ἀνυμῶντα, καὶ πᾶσι δυσχε-
σταῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιρῥαψφῶδων τὰ °)
πάνδημα ἐκείνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν p. 461.
Ἰδρωτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν
χρημάτων παρεκκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον p) οἶσθαι τὴν κτῆ-
σιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὖ πάλιν °), ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλου-
τον αὐτὸν ἀπεφαίνοτο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρῆ καὶ λέ-
γειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ
τοιούτων τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων
ἐναντιῶν °). καὶ τὸ πάντων δεινῶν °) ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ
τῶν ἐναντιωτάτων °) ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας

Hemst. Sed χρυσῶς βίος simili sensu de Mort. Peregr. c. 33.
o) ἐπιρῥαψφῶδων τὰ] ἐρῥαψφῶδοντα πάνθ. cod. 1428. vi-
tiosius, quam *Belino* visum. p) ἀδιάφορον] διάφορον F.
In reliquis edd. bene correctum. q) αὖ πάλιν] ἔμπαλιν
Schmiederus, seductus lectione cod. 2957. et temerario *Belini*
iudicio. cf. supra c. 3. *Piscat.* c. 45. Vid. *Schaefer*, Meletemm.
p. 39. r) ἐναντιῶν] In cunctis edd. ἐναντιῶν. *Benedictus*
praeterea ἀκούων mutaverat in ἡκονον structuræ juvandæ
caussa. Ego certissimam emendationem reposui. T. H. Con-
firmata cod. 2954. et recepta a *Schm.* s) δεινῶν] Suspe-
ctum *Jacobsio*, quod aut efficiendum, aut mutandum in ἐκεί-
νων. At vid. adnot. t) ὅτι περὶ τῶν ἐν.] περὶ μὲν γὰρ
τοῖς τῶν ἐν. F. et codd. 2954. et 1428.

idiotarum vitam. Ecce enim
hic eorum praecipiebat om-
nino voluptati indulgere,
idque solum omni modo
persequi; nam ea in re si-
tam esse felicitatem: ille
contra, in labore perpetuo
versari, corpusque contun-
dere sordidum et squalen-
tem, cunctis offensum et
convicia ingerentem, dum
continuo inculcat illa per-
vulgata Hesiodi de virtute
carmina, sudoremque, et
insummum verticem adscen-

sum: alius despiciere opes
adhortabatur, et indifferen-
tem putare possessionem ear-
um: at alius iterum in bo-
nis etiam esse divitias de-
cernebat: nam de mundo
quid attinet dicere? Siqui-
dem ideas, incorporea, in-
dividua, spatia vacua, ta-
lemque turbam vocabulo-
rum quotidie ab iis dum au-
diebam, nausea mihi orie-
batur. At omnium illud
absurdissimum, quod de re-
bus plane contrariis cum

- p. 462. καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο ^{α)}), ὥστε μήτε τῷ θερμὸν ^{γ)} τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμὸν τι (εἴη ^{γ)}) καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἐπασχον τοῖς νυστάζουσιν τούτοις ^{α)}) ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον ^{α)}). τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων, διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἔνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας ^{β)}). ἥδο-

α) ἐπορίζετο] ἀπορίζετο A. 2. γ) τῷ θερμὸν] τὸ θερμὸν codd. 1428. et 3011. γ) θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρ.] θερμ. εἴη τι καὶ ψ. cod. 2957. z) τούτοις] τοῦτο conj. Hemst. At vid. adnot. α) ἐτι δὲ — ἀτοπώτερον] πολλῶ δὲ τούτων ἐκείνο γελοιότερον cod. 2957. γελοιότερον habent etiam P. L. margo A. 1. W. β) αὐτῆς ταύτης — λέγοντας] Vulg. αὐτῆς ἔνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας. Ad quae Hemsterhusius haec nolavit: „αὐτοῖς F. vitiose. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας. Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi sollemnus πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihil intentatum relinquere.“ Atqui exhibent codd. 1428. et 3011. αὐτῆς ταύτης ἔνεκα, quod recepit Schm. et in cod. 2957. legitur: αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέ-

nusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnueram, mox

vice versa renuerem. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere. Eos itaque, qui contemnere praecipiant opes, animadvertentiam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non pecuniae causa

νῆς τε αὐτὴν σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ p. 463. προσηρημένους. Σφαλῆς οὖν καὶ ταύτης *) τῆς ἑλπίδος ἔτι 6 μᾶλλον ἐδυσχέλαινον, ἡρῆμα παραμυθούμενος ἑμᾶντὸν, ὅτι d) μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνότηός τίς εἰμι, καὶ τάλῃθές ἔτι ἀγνοῶν περιερχομαι· καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἔλθόντα δεηθῆναι τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπρωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν, ὃν ἂν p. 464. βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὅπισω αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατὰβασιν, ἔλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτε μάντιώς καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὥς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἔλθων δὲ συγγίνομαι *) τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῶ

γοντας. Ergo tot testimonia non duximus reprobanda. c) ταύτης] τῆς δὲ cod. 2957. probante *Belino*. d) ὅτι] ἐπὶ codd. 1428. et 3011. et hinc *Schm.* *) συγγίνομαι] συγγίνομαι in codice *Par.* nescio quo: e *Belini* enim nota non certo patet.

perpeti: illos porro, qui gloriam abjiciendampotent, hujus ipsius caussa cuncta et agere et dicere; voluntatem denique paene omnes criminantes, at privatum huic soli adfixos. Frustratus igitur hac spe magia etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus et valde ob prudentiam celebratis demenssim, et veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi insomnem aliquando noctem horum caussa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium

cujusdam magorum, Zoroastris discipulorum et successorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus et sacris quibusdam aperire Orci fores, et demittere, quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate et sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsilens quam potenter celerrime tendebam rec-

p. 464. μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα στυμνὸν καθειμένω· τοῦνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ^{o)} ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ ^{f)}, ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ, p. 465. ⁷ καθηγῆσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ εἰκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν ^{g)}, πρὸς ἀνατέλλοντα ^{h)} τὸν ἥλιον βῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς ⁱ⁾ οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ^{k)} ἐφθέγγετο· πλήν ἄλλ' ἑώκει ^{l)} γέ τινας ^{m)} ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν ⁿ⁾ τὴν ἐπωδὴν τοῖς ἄν μου ^{o)} πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανάειν ^{p)} πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων ^{q)} προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ^{q)}

e) μόλις] μόγις et ἔπέτυχον pro ἔτυχον tres codd. Pariss. et hinc Schm. f) αὐτοῦ τοῦ] Articulum vulgo praetermissum inseruimus monitu *Hemsterhusii*. g) ἐπὶ τ. Εὐφ. ἔωθεν] alio ordine ἔωθεν ἐπὶ τ. Εὐφρ. tres codd. Pariss. h) πρὸς ἀνατέλλοντα] Secuti sumus V. 2. B. 2. S. et A. In ceteris edd. prave προσανατέλλοντα. In tribus codd. Pariss. πρὸς ἀνίσχοντα, quod recepit *Schmied.* i) ἧς] ἦν sola F. k) ἀσαφὲς] Sic legitur in quatuor codd. Pariss., ed. J. et S. In reliquis edd. ἀσαφῆς, quod margo A. 1. W. itidem in ἀσαφὲς mutavit. Pessime *Liourdelotius* addiderat in P. οὐκ ἀσαφῆς. l) πλήν ἄλλ' ἑώκει] πλήν ἑώκει 2957. m) γέ τινας] addit *Agrius* cod. 2957. n) γοῦν] ὁ' οὖν tres codd. Pariss. et Schm. o) μου] μοι conj. *Belin.* temere. p) ἐπανάειν] Hanc *Hemsterhusii* emendationem confirmat cod. 3011., recepit et Schm. Olim ἐπενῆει. q) ἀπαντῶντων] „Hunc in modum recte J. V. 2. B. 2. S. In F. ἀπάντων] in pluribus accentu (*spiritu*), perverse posito ἀπαντῶντων.“ *Hemst.* q) μὲν] ἦν tres codd. Pariss. et Schm.

ta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, et arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzaniem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me adsumtum ille vir primum dies novem et viginti, a luna nova initio

facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, et ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admoddum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam et inconditum proferebat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post incantationem, cum ter in faciem meam inspisset, redibam rursus neminem ob-

ἡμῖν τὰ ἀκρόδρα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ p. 465.
 Χοάσπου ὕδαρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἔπει δὲ ἄλις
 εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα p. 466.
 ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισα
 δαδὶ *), καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπαρδὴν
 ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
 ριελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων *), ἐπ-
 ανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν
 ἄμφω πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν τινα ἐνέδου †) §
 στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὰ δὲ τοῖτοισι φέρων
 ἐνεσκεύασε τῷ αἰλῷ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ·
 καὶ παρεκελεύσατο †), ἣν τις ἔρηται με τοῦνομα, Μένιππον
 μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἥ Ὀδυσσεά, ἥ Ὀρφέα. p. 467.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν
 αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο †), καὶ οὐ παντελῶς

†) δαδὶ] δαδίοις iidem. *) φαντασμάτων] φασμάτων
 tres codd. Pariss. et Schm. Sed redolet alumnus Thomae
 Mag., qui φαντάσματα negat Attice de spectris recte dici
 posse. Cod. 2957. σφαλμάτων, ridiculum σφάλμα. †) τινα
 ἐνέδου] Sic tres codd. Pariss., quibus commendatur jam Hem-
 sterhuii conjectura, a Schmiedero quoque recepta. Praeterea
 cod. 1428. μαντικὴν pro μαγικὴν. †) παρεκελεύσατο]
 παρεσκευάσατο F., a qua merito omnes reliquae discesserunt.
 †) πρόδηλόν γε τοῦτο] πρόδηλον τοῦτο γε codd. 1428.

viorum intuens. Cibus au-
 tem nobis arboreae nuces;
 potus lac, mulsum et Choa-
 spis aqua; lectus sub divo
 in herba. Postquam vero
 satis erat praeparationis,
 circa mediam noctem ad
 Tigrin fluvium deductum
 lustravit me, deterisitque,
 et circumtulit teda, scilla,
 aliisque pluribus; simul et
 istam incantationem sub-
 murmurans: deinde me to-
 tum cum artemagica incan-
 tasset, et circumiisset, ne
 laederer a spectris, reducit
 me domum, ut eram, re-

trocedentem: tum porro na-
 vigationi parandae intenti
 eramus. Ipse quidem ma-
 gicam quandam induebat
 stolam, persimilem Medi-
 cae: me vero istis omnino
 instruxit, pileo, leonina
 pelle, itidemque lyra: prae-
 cepitque, si quis rogaret
 me nomen, Menippum ut
 ne dicerem, sed Herculem,
 aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Me-
 nippe? neque enim intelli-
 go caussam vel habitus, vel
 nominum.

Men. Atqui perspicuum

- p. 467. ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς "Αἶδου κατελήλυθσαν^γ), ἤγειτο, εἴ μὲ ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. "Ἢδη δ' οὖν ὑπέφαιναν ἡμέρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκευάστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατον^z), καὶ ἄλλα,
- p. 468. ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ

Hom. O.
XI, 5.

Βαίνομεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐς ἐπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν^a) λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἕς τε χωρίον Ἰρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς δ' ὅ^b) ἀποβάντες

- p. 469. (ἤγειτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ

et 3011. et Schm. γ) κατελήλυθσαν] κατελήλυθεισαν cod. 2954. z) μελίκρατον] μελίκρατα vulg., error haud dubie e proximis Pluralibus ortus, quidquid ad defendendam vulgatam lectionem proferat Pierson. ad Moer. Attic. p. 255. Singularem flagitat usus solemnus, habet Homerus l. c., qui a nostro auctore exprimitur, et exhibent codd. 1428. et 3011. Unde iure eum et Solanus desideravit, et Schmiederus recepit. a) καὶ τὴν] καὶ εἰς τὴν tres codd. Pariss. b) ἐς δ'] ἐς ὃ δὴ ἀπ. codd. 1428. et 3011. et hinc Schm.

illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Aeaci fallerem, et sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu. Jam igitur illucescebat dies, cum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et victimae, et mulsum, et quae-

cunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic dum et ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecsumus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, silvestrem et sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

μήλα ἑσφάξαμεν *) καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βύθρον ^{d)} ἐσπείσα-^{P. 469.}
μεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δῆδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἤρε-
μαια τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δέ, ὡς οἴος τε ἦν ^{e)}, ἀνακραγὼν,
δαίμονάς τε ὁμῶς πάντας ἐπεβούατο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐρινύας, ^{Parodia}
καὶ νυχίαν Ἐκάτην, καὶ ἑπαινὴν ^{f)} Περσεφόνειαν, ^{Hom. 1.}
παρამειγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πο-^{c. v. 47.}
λυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο ^{g)}, καὶ ὑπὸ ^{P. 470.}
τῆς ἐπωδῆς τοῖδαφος ἀνερέγγυντο, καὶ ἡ ὕλακὴ τοῦ Κερβέρον
πόρρωθεν ^{h)} ἤκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ
στυθροπὸν ⁱ⁾).

Ἔδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρων Ἀἰδωνεύς. ^{Homer.}
κατεφαίνεται γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ Μηνη, καὶ ὁ Πυρι- ^{II. XX,}
φλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ^{61.}

c) ἑσφάξαμεν] κατεσφάξαμεν codd. 1428. et 3011., quod mi-
re placuit *Belino*, quippe rito, κατασφάττειν proprie de sa-
cris infernalibus adhiberi. Sed vid. modo de Sacrif. c. 12.
Schmiederus tamen recepit. d) περὶ τὸν βύθρον] περὶ
αὐτὸν codd. 2954. et 3011. et hinc *Schm.* e) ὡς οἴος τε
ἦν] ὡς οἴον τε ἦν ed. Fl. et codd. 1428. et 3011. Mox δαίμο-
νας ὁμοῦ τι πάντας vult *J. Seagerus* in *Class. Journ.* N. XI. s.
1819. p. 153. quamobrem, non conjicio. f) ἑπαινὴν] αἰ-
πεινὴν in plerisque edd. καίπεινὴν *P.* ἐπεινὴν *F.* quod proxime
ad veram lectionem accedit, quam etiam cod. 3011. tuetur.
g) πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο] Contra *Hemst.* conjectu-
ram, πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνταλ. jure suo vulgata tuetur *Courier*.
ad *Asin.* p. 283. laudatis locis. De *Merc. Cond.* c. 18. et *Quom.*
hist. conscr. c. 22. Pro πάντα in 1428. et 3011. est ἅπαντα,
quod recepit *Schm.* h) πόρρωθεν] καὶ πόρρωθεν cod.
3011. *Belin.* explicat quovique de loin. i) ὑπερκάτηφες
ἦν, καὶ στυθροπὸν.] κατηφὲς καὶ στυθροπὸν ἦν tres
codd. *Pariss.* et hinc *Schm.* minus graviter ac rotunde.

oves mactavimus, et san-
guinem circa scrobem ad-
spersum libavimus. Magus
interea tedam ardentem te-
nens non jam sedata voce,
sed quam poterat maxima
exclamans, daemones si-
mul omnes invocabat, Poe-
nas et Furias, et nocturnam
Hecaten, et tremendam Pro-
serpinam, admixtis etiam
barbaris quibusdam ignotis.

que nominibus, et multa-
rum syllabarum. Statimigi-
tur omnia ibi quassabantur,
potentique carmine solum
fissum discedebat, latratus
Cerberi procul audiebatur,
adeo ut res valde formido-
losa foret, ac truculenta.
Ipse perlimuit in inferna
regione rex manium Pluto:
adparebant enim jam plera-
que, lacus, Pyriphlegethon,

- P. 470. ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὗρομεν τεθνεῶ-
 τα μικροῦ δεῖν^{k)} ὑπὸ τοῦ δέους^{l)}. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε
 μὲν τι^{m)}, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δὲ μουκρούσαντος τὴν λύραν,
 παραχορήμα ἐκηλήθηⁿ⁾. ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν ἡλίμ-
 νην ἦλθομεν^{o)}, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ πλη-
 ρες ἤδη^{p)} τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματῆαι
 P. 471. δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ
 ἄλλο τι συντετριμμένος, ἔμοι δοκεῖν, ἔκ τινος πολέμου παρόν-
 τες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν,
 οἰκθαίς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐξεδέξατό^{q)} με, καὶ διεπόρθη-
 μενσέ τε ἄσμενος^{r)}, καὶ ἀποβάσει διεσήμνηε^{s)} τὴν ἀτραπὸν.
 11 Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῖει μὲν ὁ Μιδροβαρξάνης,

k) μικροῦ δεῖν] Recte sic habent P. L. margo A. 1. W. et S. perperam in plerisque edd. μικρῶ. l) τοῦ δέους] τοῦ φόβου codd. 1428. et 3011. m) μὲν τι] Sic J. V. 2. codd. 2954. et 2957. et hinc Schm. elegantius certe, quam vulg. μέντοι. n) ἐκηλήθη] ἐκοιμήθη vulg. Genuinam vocem exhibent tres codd. Pariss. et recepit Schm. Est autem proprium vocabulum κηλεῖν de vi Musicae, imprimis Orphicae, ut Imagg. c. 14. adv. Indoct. c. 12. etiam de Sirenium cantu, ut de Dom. c. 19. et Musarum, Diall. Deor. XIX, 2. o) ἦλθομεν] ἀφικόμεθα tres codd. Pariss. et Schm. p) πλήρες ἤδη] Sic iidem codd. Vulg. ἤδη πλήρες. q) ἐξεδέξατο] ἐκδέξατο F. pro simplici, ut videtur, ἐοίξατο. r) καὶ διεπόρθημενσέ τε ἄσμενος] Cod. 2957. ἐξεδ. με ἄσμενος, omissis negligenter verbis καὶ διεπόρθημενσέ τε. Plene cod. 2954. sed pro ἄσμενος habet ἀσμένως. s) διεσήμνηε] Sic codd. 2957. et 3011. et Schm. pro vulg. διεσήμνηε. Pro ἀποβάσει cod. 3011. exhibet ἀποβάς.

Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus (*delinitus*) est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajicercmur: jam enim onusta portitoris erat cymba, ejulatu-

que plena; quippe saucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine,

εἰκόμην δ' ἐγὼ κατόπιν δέχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα p. 471.
μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδῆλι καταφύτον. / ἔνθα δὴ ¹⁾
περιεπτόντο ἡμᾶς τεφριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον
δὲ προϊόντες παρεγνόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω ²⁾ δικαστήριον
ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος " παρ-
ειστήκεισαν. ³⁾ δὲ αὐτῷ Ποιναι, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριν-
νύες. ἐτέρωθεν ⁴⁾ δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσει
μακρᾷ δεδεμένδι. ἔλεγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί,
καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ⁵⁾
ὁμιλος τῶν πάντα πυκνῶντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τερ. 472.
πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὥχροι, καὶ προ-
γαστορες, καὶ ποδαγροί, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα ⁶⁾
διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφαστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐρωσμέν τε τὰ
γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ
αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ παράδοξοι ζήτορες.

t) δὴ] δὲ Arg. u) τοῦ Μίνω] forma Attica. Vid. *Mait-
taire de dialectt.* p. 19. et 370. *Fragm. Lexici graeci in Her-
manni libro de emendanda ratione Gr. Gramm.* P. I. p. 351.
*Lectionem trium codd. Pariss. Μίνωος non debebat, opinor,
Schmiederus recipere, quantumvis allecctus locis Lucian. Anach.*
c. 39. et Philops. c. 20. x) παρειστήκεισαν] Sic *codd.*
2957. et 3011. et Schm. Vulg. παρειστήκεισαν. Supra c. 8.
vulgo κατελήλυθεισαν. y) ἐτέρωθεν] ἐτέρωθεν tres *codd.*
Pariss. z) τοιοῦτος] ὁ τοιοῦτος, praefixo articulo, *codd.*
1428. et 3011., quos inconsiderate secutus Schm. a) κόρα-
κα] κόρακα conj. *Hemel.* Sed vid. adnot.

praeibat Mithrobarzanes, se-
quebar ego pone illi adhae-
rens, donec ad pratum in-
gens pervenimus asphodelo
consitum: ibi tum circum-
volitabant nos stridulae
mortuorum umbrae. Sen-
sim autem progressi accessi-
mus ad Minois tribunal,
qui quidem in solio quodam
sublimi sedebat: adstabant
autem ipsi Poenae, scele-
rum vindices genii, et Fu-
riae. Ab alia vero parte ad-
ducebantur ordine multi sa-
ne longa catena vincti, qui

dicerentur esse adulteri, le-
nones, publicani, adulator-
es, sycophantae, talisque
turba hominum cuncta per-
miscentium in vita. Seor-
sim porro divites sordidique
foeneratores accedebant pal-
lidi, ventre projecto, po-
dagra capti, boiam singuli
canemque (*corvumque*), qui
bina talenta pendat, impo-
situm ferentes. Nos igitur
prope stantes videbamus,
quae fierent, audiebamus-
que causam suam agentes,
dum adousarent eos novi

p. 472. ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

MEN. Οἷσθ' ἃ που ταυταὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας ^{b)} σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσίν τε καὶ καταμαρτυροῦσιν, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα (τινὲς αὐτῶν ^{*}) ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι ^{c)}, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι 12 τῶν σωμάτων. Ὅ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
p. 473. πιν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον, δίκην ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολημμένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπιετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις ^{d)} τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονοχῆ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν ^{e)}, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι

b) ἀποτελουμένας] ἀποτετιομένας conj. Hemst. vel, si ἀποτελουμένας retineatur, vult ὑπὸ τῶν σωμάτων pro ἀπὸ τ. σ. Belinus mavult ἀποτεταγμένας. Sed emendatione non opus. Vid. adnot. ^{*}) τινὲς αὐτῶν] Schmiedero haec corrupta esse videbantur, praeceunte Guyeto, qui conjiceret καὶ σφόδρα τε αὐταὶ ἀξιοπ. Mihi vero omnino suspectae sunt voces τινὲς αὐτῶν, quippe huc translatae e prioribus κατηγοροῦν δὲ αὐτῶν καιροὶ τινες καὶ παραδόχοι φήτορες. Uncinis itaque inclusi. c) συνοῦσαι] συνοῦσαι codd. 2954. et 3011. d) πλοῦτοις] πλοῦτ' tres codd. Pariss. et hinc Schm. Infra tamen idem retinuit πλοῦτους, quamquam unus cod. Par. exhibet πλοῦτον. Vid. quae Reitzius disputat ad Hermot. c. 9. e) ἀλαζονείαν αὐτῶν] αὐτῶν ἀλαζονείαν cod. 1428., in

quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quae so per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugas.

Men. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui sumus, adcusant, testimonium adversus nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per-

vitam sunt acta; et valde videntur (earum quaedam) esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque unquam absistant a corporibus. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros meritis pro facinoribus patrat. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias et imperia fuerant inflati, et tantum non adorari se

μη ἐμμένητο θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τε- P. 473.
 ιχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πάντα,
 πλοῦτους ¹⁾ λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω
 πεντηκότες παρεστήκεισαν ⁵⁾, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπνεύμα-
 ζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ^{h)} ὁρῶν
 ὑπερέβαινον, καὶ εἴ τινα γνωρίζαιμι αὐτῶν, προσίων ἂν ἦσαν.
 καὶ πῶς, ὑπεμνήνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον
 ἐφύσα ¹⁾ τότε, ἥνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων ^{k)}
 παρεστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠδούμενοί
 τε, καὶ ἀποκλειόμενοι ¹⁾ πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ^{m)} P. 474.
 ἔν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἣ περίχρυσος, ἣ

quo ordine quid insit suavius, non equidem sentio cum *Beli-*
no. f) πλοῦτους] πλοῦτον cod. 2957. g) παρεστήκει-
 σαν] παρεστήκεισαν vulg. Quod nos recepimus, reperitur
 in codd. 2954. et 3011. ut et paullo inferius in 1428. et 3511.
 h) ταῦθ'] Sic vulgo. In editionem *Reitz.* et hinc in *Bi-*
roni. per errorem haud dubie typographicum irrepsit ταῦτ'.
Schm. ταῦτα e cod. 3011. i) ἐφύσα τότε] Vitium B. 2.
Bourdelotius expresserat in P. Etiam *Schmiederus*, fidem, ut
 ait, trium codd. *Pariss.* et duarum insuper edd. secutus. Sed
 illi, *Belino* quidem testante, habent ἐφυσᾶτο τότε. Et in
Lips. reperio ἐφυσᾶτό τε, manifesto errore sic scriptum. Nec
 scito *Schmiederus* ad defendendam pravam lectionem suam
 provocavit ad c. 18. ubi τὰ τοῦ Σωκράτους σκέλη ἐπεφύσητο
 nulla ratione convenit cum formula nostra, cui illa novissima
 subest μέγα φυσᾶν, non φυσᾶσθαι. k) πυλῶνων] P. L.
 Margo A. 1. W. προθύρων, quae interpretatio est. Sic et
 cod. 2957. Vid. adnot. l) ἀποκλειόμενοι] ἀποσειόμενοι
 P. margo A. 1. W. et J. male. n) μόγις] una *Lips.* μόλις.

postulabant, ostentationem
 eorum brevissimi temporis
 inanem, et fastum detesta-
 tus; itidemque quod non
 meminissent, se mortales
 esse, ac bona mortalia sor-
 titos. Hi autem, exutis
 splendidis istis omnibus,
 divitiis inquam, genere et
 imperiis, nudi demisso in
 terram vultu adstabant, qua-
 si somnium aliquod secum
 retractantes, quam apud
 nos habuissent, felicitatem.

Quare ego ista cum vide-
 rem, impense gaudebam,
 et, si quem agnoscerem eo-
 rum, leniter accedens com-
 monefaciebam, qualis fuis-
 set in vita, et quantos spi-
 ritus tunc gessisset, cum
 multi mane vestibulis ad-
 stabant egressum ejus ex-
 spectantes, impulsu exclu-
 sique a vernulis: hicce ve-
 ro vix tandem exortus ipsis
 in veste purpurca, vel au-
 ro praetexta, vel vario co-

- P. 474. διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς
 προσηπύοντας, ἦν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιάν προτείνων δόκη
 13 καταφιλεῖν. ἐκείνοι ^{α)}) μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ
 Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γὰρ τῆς
 Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ^{ο)}) ὑπὸ τε Δίανος
 κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς ^{ρ)}) καταμαρτυρηθέντα,
 παρελθὼν Ἀριστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ,
 καὶ δύναται ^{q)}) μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμα-
 ρᾷ προσδεθέντα ^{τ)}), παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς
 αὐτὸν ᾧν πεκαίδευμένων ^{ς)}) πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.
 14 Ἀποστάντες δὲ ὁμως ^{ι)}) τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον
 P. 475. ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὡ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκού-
 σαι τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ^{κ)}) ὁμοῦ ψόφος ἤκούετο ^{λ)}),

n) ἐκείνοι] *Hemst. et Bipont. ἐκεῖνο*, haud dubie invito edi-
 tore Batavo, quum vertat: *et illi quidem* etc. et omnes edd.
 et praeterea quatuor codd. Pariss. habeant ἐκεῖνοι. ο) πολ-
 λὰ καὶ ἀνόσια] *πολλὰ τε καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια* tres codd.
 Pariss. et *Schm.* ingrate et languide. Cod. 2957. deinceps
 ὑπὸ τοῦ Δίανος, omissis, quae sequuntur, καὶ ὑπὸ τ. σκ-
 καταμαρτυρηθέντα. p) σκιάς] *Ineptam cunctarum edd. lec-*
tionem στοάς mutavit *Hemsterhuisius* ex emendatione *J. Fr.*
Gronovii certissima. q) καὶ δύναται μεγ.] καὶ δ. καὶ μεγ.
 Argent. non male. r) πρὸς δεθέντα] *Solan. conj. παρα-*
δοθέντα. Propius accesserit *παρὰ τῶντα*. Sed vid. adnot.
 s) πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεκαίδευμένων] *πολλ. αὐτ.*
πεκαίδευμένοις cod. 2957. ι) ὁμως] *Jacobs. conj. ὁπεί πως*,
 valde improbabiliter. Vult, opinor, auctor: *quamquam mul-*
tum delectabamur iudicio isto (ὑπερέχαιρον c. 12.) tamen etc.
 κ) et λ) γὰρ et ἤκούετο] ejicienda putat *Abresch. Dili-*

lore distincta, felices pu-
 tabat beatosque se redditu-
 rum salutatores, si pectus,
 aut dextram porrectam de-
 derit osculari. Et illi qui-
 dem pungebantur his audi-
 tis. A Minoë vero unum
 quoddam in gratiam disce-
 ptatum est iudicium: et-
 enim Siculum Dionysium,
 multorum ac nefariorum a
 Diene criminum insimula-
 tum, umbraeque suae te-
 stimonio pressum, in me-

dium progressus Aristippus
 Cyrenaeus (eum in honore
 habent, multumque pollet
 apud inferos) jam jam Chi-
 maerae adligatum exsolvit
 poena, dum diceret, in
 multis eruditorum pecunia
 juvandis eum dextre fuisse
 versatum. Digressi tamen
 a tribunali ad supplicii lo-
 cum pervenimus: ibi enim-
 vero, amice mi, multa mi-
 serandaque erat audire ac
 videre; nam simul et flagel-

καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ p. 476.
 κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἰσπάραιτε, καὶ ὁ Κέρ-
 βιρος ἰδάρδαπτεν ^γ). ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς,
 δοῦλοι, σατράπαι, πίνητες, πλούσιοι, πτωχοί ^z). καὶ μετέ-
 ρειε πᾶσι τῶν τετολμημένων, ἐνλους δὲ αὐτῶν ^a) καὶ ἐγνωρί-
 σαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἑναγγος τετελευτηκότων. οἱ
 δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν,
 μάλα δουλοπρεπές τι ^b), καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς
 οἱ βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βλον; τοῖς μέντοι
 πίνησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο ^o), καὶ διαναπανόμε-
 νοι ^d) πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴ κᾶκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη,
 τὸν Ἰξίονα ^e), καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον p. 476.
 χαλεπῶς ἔχοντα ^f), καὶ τὸν γηγενῇ Τιτυόν Ἡράκλεις ὅσος·

cidd. Thucyd. p. 726. quippe ab emendatrice manu invecta.
 Sic scilicet multa quoque alia ejici possent, praesertim in hoc
 libello. γ) ἰδάρδαπτεν] Sic in tribus codd. Pariss. et Schm.
 pro vulg. ἰδάρδαπτε. z) πτωχοί] καὶ πτωχοί iidem, mi-
 nime vero recte. a) ἐνλους δὲ αὐτῶν] ἐνλους δὲ κατε-
 γνωρίσαντες tres codd. Pariss. et Schm. e glossemate. Deinceps
 καὶ ἐγνωρίσαντες γὰρ ἰδόντες codd. 1428. et 3011. importune.
 b) δουλοπρεπές τι] Sic L. margo A. 1. W. et J. In co-
 teris τέ. T. H. Praeter Argent. et Lips., ubi itidem τι. Schm.
 c) ἐδίδοτο] Sic tres codd. Pariss. et Schol. unde et Schm.
 Vulg. ἐδίδοτο. d) διαναπανόμενοι] Restitui lectionem
 P. J. Ald. s., Arg., Lips. et quatuor codd. Pariss., quam
 nec Hemsterhusius improbavit, et Schmiederus recepit. e)
 Ἰξίονα] Excepta S., quam sequi solet Amst., (et Lips.)
 omnes edd. Ἡξίονα. f) ἔχοντα] Neque sentio cum Solano

lorum sonitus exaudieba-
 tur, et ploratus eorum, qui
 in igne torrebantur, et tor-
 menta, et cippi, et rotae:
 Chimaera discernebat, Cer-
 berus laniando vorabat: una
 autem omnes puniebantur,
 reges, servi, satrapae, pau-
 peres, divites, mendici;
 cunctosque poenitebat pa-
 tratorum: nonnullos agno-
 vimus etiam conspicati, eo-
 rum de numero scilicet, qui
 nuper vitam finierant: illi
 vero prae pudore vultus te-

gebant, seseque avertabant:
 quod si forte respicerent,
 valde quidem servilem in
 modum, atque adulatorie,
 illi ipsi, qui fuerant quam
 putas graves, et superbi
 aliorum contemtores in hac
 vita: at pauperibus pro di-
 midia parte maiorum immu-
 nitas erat concessa; et cum
 interquievisset, denuo poe-
 nis adficiabantur. Porro illa
 etiam vidi fabulosa, Ixio-
 nem, Sisyphum, Phrygem
 Tantalum male se habentem,

p. 476. ἔκειτο γὰρ ^{g)} τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελθόντες δὲ καὶ τοῦ-
 15 τους, εἰς τὸ πεδῖον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχεροῦσιον· εὐρίσκομεν τε
 αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον
 ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ φύλα ^{h)} δαιτωμένους·
 τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ εὐφωτιῶντας, καὶ, ὥς φησιν
 Ὅμηρος, ἀμειννοὺς· τοὺς δὲ νεαλεῖς ⁱ⁾, καὶ συνεστηκότας·
 καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτούς ^{k)} διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς
 ταριχείας. το μὲντοι διαγινώσκειν ^{l)} ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν
 ῥῥῶδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ^{m)} ὅμοιοι,
 τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις, καὶ διὰ πολλοῦ ⁿ⁾
 ἀναθεωροῦντες, αὐτοὺς ἐγινώσκομεν ^{o)}. ἔκειτο δ' ἐπ' ἀλλή-

frigus orationis, neque, quid opus sit *Hemeterhusii* emenda-
 tione *ἔχοντας*, video. Cf. adnot. Ceterum *χαλεπῶς* τε *ἔχον-*
τα habent tres codd. Pariss. g) γὰρ] γοῦν *idem*. Pro *ὅσος*
autem J. Gronov. maluit *ὅσον*, non male. Sed correctione
 non opus est. h) καὶ κατὰ φύλα] Sic in tribus codd.
 Pariss. et *Schm.* sonis ac numeris Homericis adcommode.
 Vulg. κατὰ omissum. i) τοὺς δὲ νεαλεῖς] τοὺς δ' *ἔτι*
νεαλεῖς tres codd. Pariss. et *Schm.* k) αὐτούς] *Solan.* αὐτοὺς
 conjecit, *Hemeterh.* αὐτόν, utrumque admodum ingeniose.
 Vid. tamen adnot. Praeterea vero in tribus codd. Pariss. le-
 gitur: καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν, perperam. *Trang.*
Freder. Benedict in *Observatt.* ad *Lucianum Torgaviae* scrip-
 tis a. 1814. conj. τοιούτους pro αὐτούς. *J. Seager.* τοὺς Αἰ-
γυπτίους αὐτῶν. l) διαγινώσκειν] *διαγινώσκων* cod.
 3011. et hinc *Schm.* m) γίνονται] *γίνονται* *Schm.* ex suo
 arbitrio. n) πλὴν μόγις, καὶ διὰ πολλοῦ] πλὴν ἀλλὰ
μόγις τε καὶ διὰ πολλοῦ *av.* tres codd. Pariss. et *Schm.* satis
 verbose ad fastidium usque. o) ἐγινώσκομεν] *ἐγινώσκο-*
μεν tres codd. Pariss. et *Schm.*

terrigenam Tityum: Hercu-
 le, quantus erat! jacebat
 enim spatium occupans a-
 gri. His quoque praeteritis,
 in campum nos inferimus
 Acherusium, invenimusque
 ibi semideos, et heroidas,
 ceteramque mortuorum in
 populos et tribus disperti-
 tam turbam ibi commoran-
 tem; veteres alios situque
 mucidos, et, ut ait Home-
 rus, roboris expertes; alios

recentes et compactos, il-
 losque inprimis Aegyptio-
 rum fere insolubiles (inpri-
 mis vero illos Aegyptiorum
 ipsos) ob conditurae durabi-
 litatem. Quamobrem unum-
 quemque dignoscere non
 admodum erat facile: om-
 nes enim plume sibi invicem
 fiunt similes ossibus nuda-
 tis: vix tamen (ac) permul-
 tum tempus contemplati eos
 noscitabamus. Jacebant au-

λοις^{p)} ἀμανθοί, καὶ ἄσθιοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν^{p. 477.}
καλῶν φυλάττοντες. ἀμέλει^{q)}, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν
κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων^{r)}, φοβερόν τι^{s)}, καὶ διάκ-
νον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαίνοντων,
ἠκόρου πρὸς ἐμαυτὸν, ὃ τινι διακρίναμι τὸν Θεοσίτην ἀπὸ
τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐ-
δὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν,
ἀλλ' ὅμοια τὰ^{t)} ὅσῃ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ'
οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοιγάρτοι ἐκείνα ὁρῶντι^{u)} 16
ἰδόκει μοι^{v)} ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ^{x)}
προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ^{y)} καὶ διατάττειν ἕκαστα· ἢ Τύχη,
διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι^{z)} σχήματα^{a)} προς-
έπυσσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα, εἰ τύχοι^{b)}, βασιλικῶς διε-^{p. 478.}

p) ἐπ' ἀλλήλοισι] ἐπ' ἀλλήλοι, καὶ ἀμ. καὶ ἄσ. codd. 1428. et
3011. q) ἀμέλει] ὥστε P. L. J. margo A. 1. W. est inter-
pretamentum. A. 2. ὥστε ἀμέλει. r) ὁμοίων] ὁμοίως F.
s) φοβερόν τι] καὶ φοβερόν τι καὶ cod. 2957. t) ὅμοια
τὰ] idem Articulum noui habet. u) ὁρῶντι ἰδόκει μοι]
ὁρῶντι μοι ἰδόκει codd. 3011. et 1428., qui ordo minus debe-
bat *Belino* placere, quam placuit. x) μακρᾷ] μακρᾷ tres
codd. Pariss. inepte. y) δὲ] τε iidem. z) τοῖς πομπεύ-
ουσι] τοῖς πομπευταῖς P. L. J. margo A. 1. W. et cod. 2957.
In Ald. 2. πομπεύταις, in Argent. et Lips. itidem πομπευταῖς.
a) σχήματα] τὰ σχήματα tres codd. Pariss. non male. b)
εἰ τύχοι] Sic iidem unice recte pro vulg. ἢ Τύχη. Proba-
runt illam et *Belinus* ac *Schmied*.

tem acervatim obscuri, igno-
tique, et nihil eorum, quae
apud nos pulchra videban-
tur, servantes. Quin imo,
multis eodem in loco scele-
tis jacentibus, cunctisque
similibus, qui terribile quid-
dam per vacuos oculorum
orbes intuerentur, nudos-
que dentes ostenderent, me-
cum haesitabam, quo signo
discernerem Thersiten a for-
moso Nireo, aut mendicum
Irum a Phaeacum rege, aut
Pyrrhiam coquum ab Aga-

memnone: nihil enim am-
plius pristinorum indicio-
rum ipsis adhaerebat, sed
consimilia ossa erant, in-
certa, nullisque notis in-
scripta, sic ut a nemine
amplius distingui possent.
Tum vero ista videnti vide-
batur mihi hominum vita
pompaе cujusdam longae si-
militudinem habere; admi-
nistrare vero atque ordinare
singula Fortuna, diversos
ac varios pompam ducenti-
bus habitus adtribuens:

p. 478. σκεύασε^ο), τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόςμηση· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι^δ) τὴν θέαν. πολλάκις δὲ^ε) διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔωσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὥς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασα τὴν·^ζ) οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκείαις πομπεύοντα, τὴν τοῦ Πολυκράτους^η) τυραννίδα μετενέδυσε^θ). καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασα χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δ'^ι) ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῆνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ^κ), γέ-

- c) διεσκεύασε] ἐσκεύασε P. A. 1. W. d) παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι] δεῖν γίνεσθαι A. 1. W. παντ. γὰρ, οἶμαι, δεῖ γενέσθαι edit. P. et cod. 2957. non male. e) πολλάκις δὲ] addunt καὶ quatuor codd. Pariss. et Schm. f) τὴν οἰκέτου] praeuntibus tribus codd. Pariss. et Schm. e) jeci τοῦ ante οἰκέτου, quippe prorsus alienum. Cf. paullo superius τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα. g) τὴν τοῦ Πολυκράτους] Eadem auctoritates secutus praefixi Polycratis nomini Articulum. Cf. infra τὸ τοῦ Κέρκωπος ἢ Ἐρεχθίδος σχῆμα. h) μετενέδυσσε] „Jure sic repositum in B. 1. 2. P. S. A. cum in vetustis foret μετενέδυσσε.“ Sic notatum in Reitz. edit. At B. 1. habet μετενέδυσσε. i) ἐπειδὴν δ'^ι) ἐπειδὴν δὲ cod. 5011. k) ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ] E codd. tribus Pariss. Schmiederus hunc locum sic dedit: — σώματος, ἐγένοντο, οἱ οἰκείας ἦσαν πρὸ τοῦ γενέσθαι, μηδὲν τοῦ πλῆς. διαφέροντες, in

hunc enim oblatum regali (si casus ita ferret) cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, et capite diademate coronato: alteri servilem schemam circumdedit: alium quendam formae decore ornavit: illum deformem acridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per mediam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud sive ad finem

usque pompae interesse, quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum coëgit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio contra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,

γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ¹⁾ ὑπ' ἀγνω- p. 478.
ροσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύχη, ἄχθον-
ται γε ^{m)}), καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκίων τινῶν στερισκό- p. 479.
μενοι, καὶ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἴ-
μαι δέ σε ⁿ⁾ καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἐωρακέναι τοὺς
τραγικούς ὑποκριτὰς τούτους ^{o)}), πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμά-
των ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ
'Αγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθίδος σχῆμα μιμησάμενος, μετ'
ὀλίγον οἰκείτης προήλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἦδη
δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν
τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπίον ἀποθέ-
μενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς
περιέρχεται ^{p)}), οὐκ ἔτι 'Αγαμέμνων ὁ Ἀτρείως, οὐδὲ Κρέων ὁ
Μενειτιάς, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος,

quibus multa offendunt, maxime vero verbum γενέσθαι his
deinceps positum diverso significato. Nihil mutandum vide-
batur, nisi quod auctor ὁδῶσπερ pro ὥσπερ scripsisse existi-
mandus sit. Eandem lectionis varietatem vidimus supra in
Somnio c. 17. in simili syntaxi. 1) ἔνιοι δ' ἔνιοι δὲ cod.
1428. m) γε] τε codd. quatuor Pariss. et Schmied. ex in-
scitia ortum. n) Οἴμαι δέ σε] Hoc loco ex A. 1. W. se
inserui: R. subjectum habebat post ἐωρακέναι. Hemst. o)
ὑποκριτὰς τούτους] τούτους ὑποκριτὰς cod. 1428. p)
περιέρχεται] περιέρχων tres codd. Pariss. et Schm.

qualis erat ante, fit, nihil
ab alio quolibet diversus.
Sunt autem, qui prae de-
mentia, quando repetit or-
natum instans ipsis Fortu-
na, graviter ferunt, atque
indignantur, quasi propriis
suis rebus orbat, non ea
reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumserant.
Opinor autem, eorum, qui
versantur in scena, saepe
te vidisse tragicos actores
istos, qui, prout usus fa-
bularum poposcerit, nuno
Creontes, alias Priami fiunt,

aut Agamemnones: idem-
que, si forte, qui paullo
ante valde magnifice Cécro-
pis aut Erechthei personam
sustinuit, confestim servus
prodire solet a poëta jussus:
at finito jam dramate, cum
exuerit eorum quisque auro
sparsam illam vestem, per-
sonam posuerit, et descen-
derit a cothurnis, pauper
et humilis obambulat, non
amplius Agamemnon Atrei
filius, neque Creon Menoe-
cei, sed Polus Chariclis Su-
niensis nomine nunc suo

P. 479. ἡ Σάτυρος ὁ Θεογαίτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔστιν, ὥς τότε μοι ὄρωντι ἔδοξεν.

P. 480. 17. ΦΙΛ. Εἰπέ^{q)} μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους^{r)} ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ἀηρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γοῦν^{s)} ἐθεάσω τὸν Μανσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβύητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινός^{t)} ἔδριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ'

q) Εἰπέ μοι] εἰπέ δέ μοι cod. 3011. quod probatum *Belino Schmiederus* recepit nimia facilitate. Nam quum satis crebro occurrat εἰπέ δέ, ita tamen, nisi cum magna offensione, occurrere non potest, ut statim aliud δέ sequatur, ut h. l. An forte Diall. Deor. XXII, 4. in. *Lucianum* credamus scribere potuisse: Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας δὲ ἦδη; vel Diall. Marina. III, 2. ἐκείνο δέ μοι εἰπέ, ποῦ δὲ τὴν Ἀριθουσαν εἰδες; Minime. Scripsit auctor: εἰπέ μοι, — οἱ δέ, ratione ea, quae cum dialogi natura plane conveniat. E. g. Char. s. Contempl. c. 12. Solon ad Croesum: Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φέρεται ἐν Λυδίᾳ; et Diall. Deor. IV, 2. in. vulgo recte legitur: Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα etc. neque debebat δέ eidem *Schmiedero* suspectum videri, quod in uno cod. Paris. non reperiretur. Praeterea cf. Somn. s. Gall. c. 24. in. Anachars. c. 21. Diall. Mōrtt. III, 2. r) τάφους] omisum in cod. 3011. et καὶ ante θψηλοῦς abest a B. 1. s) γὰρ] γοῦν P. L. Hae particulae in codd. inter se crebro permutantur. T. H. Ego γοῦν eo minus dubitabam scribere, quum etiam in Ald. 2. legatur. *Lehm.* t) ταπεινός] ταπεινός P. L. margo A. 1. W. quod vulgata lectione non est deterius.

dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti adparuit.

Phil. At dic mihi, quae-so, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeji mortui?

MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum

ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὡς p. 480. ἱταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλεον πόδους) ἀνάγκη ἀγαπᾶντα κατακείσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασας^u), εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας^x), καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόν-Ρ. 481. τος ὑβρίζομένους, καὶ κατὰ κόβρης παιομένους, ὥς περ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἱμαντοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος^y) τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταποῦντας, Σέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράταις^z).

T. H. Exhibetur etiam a cod. 3011. Unde cum Schmied. restitui. Pro ἰσχυρο autem codd. 1428. et 2954. habent ἱσχυρο, manifestum interpretamentum. *Lehm.* u) ἐγέλασας] Sic recte tres codd. Pariss. et hinc Schm. Sensui suo obsecutus, aut veteribus versionibus, *Hemsterhusius* reddidit: *risisses*, tanquam legisset ἐγέλασας. Contra ἐγέλας esset: *rideres*. Frequens autem est in libris Imperfectorum et Aoristorum permutatio, etiam in his Lucianeis. x) βασιλέας] βασιλεῖς tres codd. Pariss. et Schmied. Sed formam plenam s. ionicam vid. in Charon. c. 18. Ver. Hist. II, 54. Saturn. c. 9, quamquam et τοὺς βασιλεῖς reperiās in Navig. fin. y) ἀκούμενος] ἀκούμενος cod. 1428. per errorem. z) Πολυκράταις] Πολυκράτας idem cod., si recte vidit *Belinus*. Forsitan Πολυκράτας scriptum ab isto librario, neque vero, opinor, ab hujus libelli auctore.

gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Aeacus admensus est suum singulis locum, (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima do-

centes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, et alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplantur, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede resarciens adritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxes inquam, Darius et Polycrates.

18 ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἑπράττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρεται ^{a)} διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι ^{b)} δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λόλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο ^{c)} αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ ^{d)} μὲν Σαρδαναπάλῃ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

P. 432. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ^{e)} ἀναμετρούμενων ^{f)}, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ᾄδει μάλα τραγεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

a) περιέρεται] περιεῖσι codd. 1428. et 2954. et hinc Schm. Eadem variatio; quae c. 16. b) σύνεισι] σύνεσι cod. 2954. probatum Belino, temere. c) ἐπεφύσητο] Hoc notatum ad oram A. 1. W. probavi, quod nūhi juxta cum H. Stephano rectius videtur, quam ἐπεφύσητο omnium Edd. excepta J. et V. 2. (nec non B. 4. Lchm.) Aristoph. Plut. v. 699. — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. T. H. d) παροικεῖ] συμπαροικεῖ Belin. et Schm. codd. 1428. et 2954. συμπαρωκεῖ. Retinui vulgatam ob similitudinem loci Diall. Mortt. II. in. e) τὴν παλαιὰν τύχην] τὴν τύχην τὴν πάλαι conj. Belin. Sic mutatur quidem textus, neque vero emendatur, nedum restituitur. f) ἀναμετρούμενων] ἀναμετρούντων A. P. T. H. Sic et Ald. 2., quum Ald. 1. habeat ἀναμετρούμενων.

Phil. Absurda narras de regibus, et parum abest, quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat et Diogenes, et si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, et si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Dio-

genes habitat juxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, et alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo remetientes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce ejulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν 19 ἀρχῇ λέγεις κεκυρωῆσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου ^{g)} λέγειν προθέμενος, κάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρέβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν ^{h)} οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστών. διωκῆθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ ⁱ⁾ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ ^{k)} αὐτῶν καταγέροτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαστονεία, καὶ ὑπερδ-
φία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν 20 βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πνηγῶν καταφρονούντες, Δίδοται ^{l)} τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ,

Vid. infra Adnot. *Lehm.* g) περὶ τούτου] addunt codd. 1428. et 2954. ἐν ἀρχῇ, ex antecedenti quaestione huc delatum. h) ἰδὼν] ὁρῶν cod. 1428. i) περὶ] F. παρὰ correctum in A. 1. quam reliquae sequuntur. k) ἐπεὶ γὰρ] conj. *Hemst.* ἐπεὶ γοῦν. Vid. Adnot. l) Δίδοται] δεδότησθαι codd. 1428. et 2954.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

Men. Bene vero submovisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus; ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus

in concionem veniendi jus erat: tum igitur et alia sunt administrata, et denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum adcusati essent multorum et gravium, violentiae, adrogantiae, superbiae, injustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa et injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo,

p. 485. ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθ' ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμψθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι ^{m)} εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρῃς ἂν ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγάγῃσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ ἑκοσίαι, ὄνοι ἔξ ὧν γινόμενοι ⁿ⁾, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἑλαινόμενοι· τοῦντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσταῖς, φυλῆς Ἀλιβαντίδος ^{o)}.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν p. 484 αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμῆσατο ἡ Βοιωτῶ, καὶ ὕλκνησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελεῖ γίγνεται, 21 καὶ κύρια ^{p)} τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι ^{q)} τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, σὺπερ ἀφίγμην ἔνεκα, τῷ Τιρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γαλάσας (ἵσται δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὥχρὸν, καὶ λεπτόφωνον)

m) καταδύεσθαι] Ex A. J. V. 2. quibus adsentitur Margo A. 1. W. Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, sequuntur. T. H. Vid. Adnot. Lehm. n) γινόμενοι] γινόμενοι cod. 1428. o) Ἀλιβαντίδος] A. P. idemque adscriptum in ora A. 1. W. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδος. T. H. Sic et cod. 1428. ergo ceteri Pariss., ut opinari licet, Ἀλιβαντίδος. Cf. Adnot. Lehm. p) κύρια] κυρία, ut paroxytonon utraque Ald. et Bas. 1. et 5. q) σοι] σου cod. 1428.

visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transigerint bis centum et quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletionis F. Necysiensis, tribu Alibantide.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Bri-mo, et latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque simplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce) fili,

Ἵκνον, φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου¹⁾ τῆς ἀπορίας, p. 484. ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ²⁾ γινωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ p. 485. τοῦ Ῥαδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιῖδης με σοῦ τυφλότερον³⁾ περιύοντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν⁴⁾, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἤρξαμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὥς τῆς ἀφροσύνης πικρῶς αἰσθάνομαι τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγνίσάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος⁵⁾, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν p. 486. ἔσπουδακώς.

1) σοφ] σοι P. Margo A. 1. W. Defendi poterat: sed longe melior vulgata. 2) εἰ αὐτὰ] ταῦτα cod. 1428. 3) τυφλότερον] Sic non paucæ Edd. in his Ald. 1. s. Arg. et Lips. pro vulg. τυφλότερον, quam ego improbam habeo scripturam: recte scriptum μικρότερον Charen. c. 16. Prom. s. Causo. c. 13. Calumni. N. Tem. Cred. c. 5. σφοδρότερον Adv. Indoct. c. 9. Pisc. c. 23. θερμότεροι Nigr. c. 5. τερπνότερα Amorr. c. 12. σεμνότερα Diall. Mortf. XI, 3. de Sacriff. c. 15. Pisc. c. 39. et σεμνότερος Prometh. in Verbb. c. 6. Nigr. c. 21. Via. Auct. a. 3. Pisc. c. 23. 25. etc. 4) ἀπαγαγὼν] ἀγάγων codd. 1428. et 2954. 5) εὖ θέμενος] εὐθέμενος uno verbo in Arg. et Lips. quemadmodum paullo ante ἐξάπαντος, etiam in Ald. utraque.

inquit, causam novi tuæ fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior ob-errem in vita. Ille enim vero, cum me seduxisset, longeque ab aliis (a ceteris) abstraxisset, leniter incli-

natus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, et prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, et fines ac principia rerum inspicendi, despuēs solertes illos syllogismos, et haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consec-

Par. H.

e.g. Od.

XI, 538.

57^a. etc.

ὥς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

22 Ἐγὼ δὲ, (καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν), ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐτίς ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχέϊαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἄμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον ^{γ)} φῶς, Ἐκείνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται ^{z)} οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἀνιθί, καὶ εὐθύς ἔστη ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ^{a)} ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

γ) ἐσρέον φῶς] φῶς ἐσρέον codd. 1428. et 2954. z) κατέρχονται] κατὰσιν tres codd. Paris. et hinc Schm. De iisdem in eandem speluncam descendantibus idem verbum κατέρχεσθαι in Diall. Mortt. III, 1. a) οὐκ οἶδ' ὅπως] οὐκ οἶδα ὅπως conj. Belin. paene pueriliter.

teris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum. Atque ego, (etenim jam serum erat,) Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, et non abimus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi et minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis (altero) caliginosiorē,

ostendensque manu procul obscurum aliquod et leue tanquam per fenestram influens lumen, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Boeoti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν .)

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΤΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

Argum. Fingit *Lucianus* Charonem, venia in unum diem cymbae relinquendae impetrata, ad res superas escendisse, ibique Mercurio forte obviam factum, hujusque vetere amicitia et insigni solertia rerumque humanarum cognitione usum, ex edito quodam loco multiplicem hominum paene omnium tum stultitiam, tum miseriam, partim cum risu, partim cum aliqua misericordia, contemplari. Ingeniosissime et artificiosissime compositum opus, abundans verae sapientiae decretis et praeceptis, nec destitutum humanitatis cujusdam vere christianae vestigiis, quantum quidem id per satyrae licentiam licebat. Forma est illa *Luciani* propria, quam constat dramatica et dialogica mixta contineri. Tempus, quo haec acta finguntur, est aetas Cyri majoris, Croesi et Solonis, circa annum a Ch. sexcentimum. Locus, unde contemplatio vitae terrestris fit, Phocidis et Thessaliae confinium.

ΕΡΜ. *Τί* γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν ¹ δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν ^{b)} οὐ πάνυ εὐωθῶς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

a) ΧΑΡΩΝ] Sic A. 1. et 2. et recentiores. In B. 1. et 3. prolixius inscriptum: Ἐρμοῦ, Χάρωνος, Κροίσου καὶ Σόλωνος, ἢ Ἐκ. b) ἐς τὴν παρούσαν ἡμέραν] ἐς τὴν ἡμετέραν

C H A R O N

SIVE CONTEMPLANTES.

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. Quid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde solitus frequentare res superas?

Lucian. Vol. III.

C

- P. 487. XAP. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἐρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἣ τίνων στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς ^c). οὐδείς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἄιδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκείνος νεανίσκος, μίαν
- P. 488. ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καὶ μοι δοκῶ ^d) ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξαναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα ^e), ὥς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ^f) ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυ-

- P. 489. μός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά ^g) με ὅλον ὑμέτερον ἔαση εἶναι, παραδούς τῷ ζόφῳ· ἦ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρῶην
- Homer. ἔποίησε, ῥίψη καὶ με τεταγών ^h) τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου
- Il. I. v. 590. sq.

codd. Pariss. 1428. 2954. 3011. „minus bene“, ait *Belinus*. Ceterum veram distinctionem restituit *Hemsterhusii* acumen, quum olim distinctum fuisset post ἡμέραν. Modo pro δεῦρο ἀνελήλυθας in cod. 2957. legitur δεῦρ' ἐλήλυθας. c) ἡμᾶς] ὑμᾶς F. d) δοκῶ] δοκεῖ vitiose S. et A. e) ἕκαστα] ἅπαντα 1428., si recte vidit retulitve *Belinus*, per errorem e sequentibus ortum. f) τῷ] Sola F. τῶν male. g) βραδύναντά] βραδύνοντα 1428. h) τεταγών] Ita ex *Homero* rescriptimus cum *Schm.* e *Schol.* et codd. 1428. 2954. 3011. *Gorl.* pro vulg. τεταγών. In *Gorl.* voces τοῦ ποδὸς omissae. Pro καὶ με *Guyet.* conj. χαμαί.

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos: nullus enim eorum sine lacrimis trajecit. Quare postulata ab Orco, non secus ac Thessalus ille juvenis, ad unum diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihi quoque videtur in te peropportune incidisse: non enim dubito,

quin hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula monstrandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vacat; Portitor: etenim propero curaturus supero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditionis esse totum sinat traditum in tenebras; aut, quod Vulcano nuperime fecit, me quoque projiciat pede correptum desa-

βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων ¹⁾ γέλῳτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνο· p. 489. ζωῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ ξυνδιάκτορος ^{k)} ὦν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὡ παῖ Μαίας ^{l)}, ἐκείνων γοῦν σε με· p. 490. μνησθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρός κωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθεὶς, ὥμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον ^{m)} νεκρὸν τυροῖς, ἐκείνω παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ ⁿ⁾. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὦν, τὴν δικωπλίαν ἔλκων, ἐρέττω μόνος· ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὃ φίλτατον Ἑρμίδιον ^{o)}, μὴ καταλίπῃς με· περιήγῃται δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ^{p)} ἦν με σὺ ἀφῆς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ^{q)} ἐν τῷ σκότῳ, οὐ-

- i) ὑποσκάζων] ὑποσκάζοντα 3011. per errorem librarii. k) ξυνδιάκτορος] Ita Schm. e 2950. et 3011. pro συνδ. vulg. In B. 3. συνδιάκτορος, quod Palmerius, non consultis aliis edd., sua ratione emendare conatus est. Vid. Adnot. l) ὡ παῖ Μαίας] ὡ Μαίας παῖ 1428. 2954. 3011. m) λάλον] ex emendatione Benedicti et Brod., quam Hemst. et recentt. receperunt pro vulg. ἄλλον. Deinceps εὔρης 3011. n) διαλέγῃ] διελέγῃ 3011. o) Ἑρμίδιον] Sic Solan., Hemst. et recentt. Vulg. Ἑρμῆδιον. Marg. A. 1. W. et codd. quatuor Pariss. et Gorl. Ἑρμάδιον. p) ὡς] ὅς conj. T. Fr. Benedict. Paullo post ἀφῆς 2954. q) διολισθαίνοντες] διολισθέ-

cro coeli limine, ut subclaudo gressu risum et ipse praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque cum sodalis sis, mecumque simul naviges et umbras transvehas. Atqui non indecorum erat, Majae filii, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram

inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age, per partes, in hominum vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deserueris, nihil inter me et caecos intererit: quemadmodum enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine, similiter

P. 49¹. τω δὴ καὶ γὰρ σοι ἔμπαλιν ¹) ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ
δοξ, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ ²) τὴν χάριν.

2 EPM. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεται
μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιγηγίσεως οὐκ ἀκόνδυ-
λον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑποურγητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ
ἂν καὶ πάθοι ³) τις, ὅποτα φίλος τις ὦν βιάζοιτο; Πάντα
μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὃ
πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ
μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντια, ὑπὸ τοῦ Διὸς·

P. 49². σὲ δὲ καὶ αὐτὸν καλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ
τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγαγοῦντα πολλοῦ
τοῦ χρόνου· καὶ ⁴) ὁ τελώνης Δίακός ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβο-
λὸν ἐμπολῶν ⁵)· ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδοις ⁶)
τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

νοντες F. In P. J. et A. 2. καὶ διολισθαίνουσι. Mox σκότει
1428. 2954. 3011. 1) ἔμπαλιν] Sic cum Schm. et suadente
Jo. Seugero in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. edidimus
e codd. 1428. 2954. et 2957. pro vulg. πάλιν, pro quo Hem-
sterhusio placuerat πάλαι. Vid. Adnot. 2) μεμνησομένῳ
μεμνημένῳ B. 1. et 3. 3) πάθοι] Sic Schm., praeunte So-
lano, e codd. quatuor Pariss. et Gorl., Long. Exc., et edd.
B. 2. et 3. pro vulg. πάθη, quod Hemst. injuria aequae pro-
bum judicavit, atque Optativum. 4) καὶ] καὶτα Schm. e
codd. 1428. 2954. 3011. nullo jure. 5) ἐμπολῶν] ἐμπαλῶν
1428. minus Attice, Belino iudice. 6) ἴδοις] Sic Schm. et

sane et ego tibi contra acie
sum ad lucem hebetata. Ve-
rum fac mihi, Cyllenie,
semper memori futuro hanc
gratiam.

Merc. Hocce negotium
mihi non sine plagis abibit:
jamque video mercedem
praestiti officii praesentibus
pugnis omnino persolutum
iri: neque tamen eo minus
opera tibi danda est: quid
enim facias, ubi vir amicus
blanda vi cogit? Ergo om-
nia quidem ut videas sin-
gulatim et adcurate, nulla
arte fieri potest; multorum

enim haec annorum foret
mora. Tum me quidem o-
portuerit praeconio citari,
tanquam fugitivum, a Jove:
te sane ipsum idem impedi-
verit, ne administres mor-
tuale tuum munus: Plato-
nis imperio certe damnum
adtuleris, si nullos mor-
tuos deducas longo tempore
intervallo: et publica-
nus Aeacus indignabitur,
ne obolum quidem lucrifica-
ciens. Ut vero summa rerum,
quae geruntur, capita spec-
tes, id jam nunc dispicien-
dum est.

XAP. Αὐτός, ὦ Ἐρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ p. 492. οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ERM. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει *) χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ *), εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν ^{b)}). ἐκ πε-
 ριωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις P. 495. εἰδῶλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος περισκοπεῖν *).

XAP. Οἶσθα, ὦ Ἐρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3 ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίσῃ πλαγίᾳ τῇ ὁθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε θυεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁθόνην στείλαι *), ἣ ἐν-

Matth., a *Belino* moniti, e codd. 2954. 2957. 3011. scripserunt pro vulg. ἴδης. *Imagg.* c. 1. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὺς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστὶ, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; Et similem in modum crebro. 2) ἔδει] δεῖ ex iisdem et *Gorl.* iidem. At cf. supra καλῶς εἶχεν. *Diall.* *Deor.* I, 1. ἐχοῖν. *Diall.* *Mortt.* VII, 2. ipsum ἔδει. Mox κατῖδοις pro ἴδοις iidem ex iisdem et *Gorl.* praeterquam quod in 2954. est κατῖδης, quod recepit *Matthias*. a) σὺ δὲ], „sol Ald.“ Ita notari in ora A. 1. W. tradit *Hemst.* At in utraque Ald. est σὺ δέ. *Sol* δὲ *Schm.* e codd. 1428. 2954. 3011. sol δὲ *Matth.* Vid. *Adnot.* b) ἐκάμνομεν] Sic *Schm.* e *Mss.* *Pariss.* et *Gorl.* pro vulg. ἐκαμνον. In 1428. δυνατόν ἡμῖν ἀνελθεῖν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν. *Belinus* vult: sol δὲ εἰ μὲν ἐς τ. οὐρ. ἀνελθ. δύσ. εἴη, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν. perperam. c) περισκοπεῖν] ἐπισκοπεῖν 3011. e) στείλαι] συστεῖλαι 3011. et *Gorl.*

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ad ascendendi jus tibi foret, non laboraremus: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui

cum umbris semper versaria, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quando navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obliquum (ex obliquo in) velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos praeter imperitia jubetia velum contrahere, aut laxa-

P. 493. δόσναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνέοντι ¹⁾). ἐγὼ δὲ τὴν ἰσχυρίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιω ²⁾). κατὰ ταῦτά ³⁾) δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς

P. 494. ἔχειν νομίξεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδουμαι, πάντα πειθόμενος ⁴⁾) κτελουν-τί σοι.

EPH. Ὁρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τὸ ⁵⁾) ποιητέον, κἄξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἄμφοιν ὁ Ὀλυμπος ⁶⁾) κτελουν-τί ⁷⁾); καίτοι οὐ φαῦλόν τι ⁸⁾) ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ.

XAP. Πρὸς ταῦτα· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

EPH. Ὁμηρος ὁ ποιητὴς φησί τοὺς Ἀλκίους νύκτας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας; ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαι ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήμιον

f) τῷ πνέοντι] Ita C. et Schol. pro vulg. τῷ πνεύματι. Vid. Adnot. ad Schol. et Schaefer. ad L. Bos p. 32. g) τὰ βέλτιω] τὸ βέλτιον 1428. h) ταῦτά] ταῦτα B. 3. i) πειθόμενος] πεισόμενος 1428. 2954. k) τὸ ποιητέον] Sic Matth. e 2957. P. J. pro vulg. τί ποιητ. Pro ποιητέον margo A. 1. W. habet ποιητέον, neutrum bene, iudice quidem Hemsterhusio. At vid. Adnot. ad Diall. Deor. IV, 5. Belinus conjecit ὅ,τι ποιητ. Ceterum mira est A. 2. lectio εἶσομαι διὰ τί ποιητέον, nescio, an ex ὅ,τι orta. l) ἐκτελουν-τί] οὕτως 1428. et 2954. m) φαῦλόν τι] φαῦλον ὁ ἴdem et 3011.

re paullulum pedem, aut obsecundare vento rapien-
ti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire, quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vicem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, et invenero idoneam speculam. Num igitur

Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? At enim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet.

Char. Impera modo: adjuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poeta Alloeii filios, et ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam impingere Olympo, tum Pelion Os-

ἐκ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν ολομένους καὶ πρὸς βα- p. 494.
 σιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὸ μεираκίω, (ἀτασθα-
 λω γὰρ ἦσθην,) δίκας ἐτισάτην. νῶⁿ) δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῶ
 τῶν θεῶν *) ταῦτα βουλευόμεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ p. 495.
 αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοι-
 μεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἐρμῇ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι 4.
 ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεν-
 νιστέρους εἶναι τοῖν βρεφουλλοῖν ἐκείνοι, καὶ ταῦτα, θεοὺς
 ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα
 τὴν μεγαλοφυίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα
 ποιητικὸς. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα
 ἡμῖν ἀμπατὸν ἐποίησε^p) τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥαδίως συνθεῖς^q)

n) νῶ] Fl. νῦν, „quod cur mutaretur, nulla erat causa; nisi
 „vetusti Codd. alterum stabiliant.“ Hemst. At personarum
 est h. l. comparatio, non temporum: ἐκείνω μὲν οὖν τὸ με-
 ρακίω — νῶ δὲ etc. νῦν δὲ sequi non facile potuit, nisi prae-
 cedens poro vim aliquam habeat, quam non habet. Lectio
 νῦν per errorem videtur in Florentinam Ed. migrasse. o)
 τῶν θεῶν] τῶ θεῶν ead. Fl. p) αὐτίκα ἡμῖν ἀμπα-
 τὸν ἐπ.] ἀμπατὸν αὐτίκα ἡμῖν ἐπ. 2954. q) συνθεῖς]
 Ita e. Gori. scripsimus: antea legebatur συντιθεῖς, pro quo

sae, illamque se scalam ido-
 neam habituros putasse, et
 adscensum in coelos. Illi
 quidem utrique adolescen-
 tuli, utpote perditissime
 improbi, poenas luerunt:
 nos autem, quibus in Deo-
 rum fraudem haec consilia
 non capiuntur, cur non
 structuram et ipsi similem
 adornamus convolutis aliis
 super alios montibus, ut
 nanciscamur ab altiore loco
 accuratorem prospectum?

Char. Et poterimus, Mer-
 curi, nos duo in altum ex-

tollere levatum Pelium aut
 Ossam?

Merc. Quidni, Charon?
 an nos statuis ignaviores
 esse puerulis istis? idque,
 ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: ve-
 rum res mihi videtur im-
 probabilem quandam habe-
 re operis adgrediundi ma-
 gnitudinem.

Merc. Sane; quippe lite-
 rarum imperitus es, o Cha-
 ron, minimeque poetica fa-
 cultate praeditus: at animo-
 sus ille Homerus binorum

- P. 495. τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν
 "Ατλαντα δηλαδὴ εἰδῶτι, ὅς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ἃν, φέρει,
 ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δέ γε ¹⁾ ἴσως καὶ τοῦ ἑμοῦ
 ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ "Ηρακλέους ²⁾, ὡς διαδέξαιτό ³⁾ ποτε αὐ-
 τὸν ⁴⁾ ἐκείνον τὸν "Ατλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ
 P. 496. ἄχθους, ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ;

XAP. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστὶ ⁵⁾, σὺ ἄν,
 ὦ Ἐρμῇ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε ⁶⁾.

ERM. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἡ τίνος γὰρ ἔνεκα σοφοὶ
 ἄνδρες ἐφεύδαντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν "Οσσάν πρῶ-
 τον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων "Ο-
 μηρος,

Homer.
 Od. XI,
 514. sq.

— — — αὐτὰρ ἐπ' "Οσση
 Πήλιον εἰνόςφυλλον — —

Hemst. maluit συντεῖθαι. r) δέ γε] Posteriorē interjeci-
 mus praeuenitibus codd. 1428. 2954. 3011. et Gori. et Edd.
 Schm. et Matth. f) Ἡρακλέους] Sic ex iisdem codd. Pa-
 riss. probante Belinco, rescripsit Schm. pro vulg. Ἡρακλῆος.
 t) διαδέξαιτο] lectio ab Hemst. commendata, iisdem
 codd. et Gori. confirmata, et recepta a Schm. et Matth. in
 locum vulgatae διαδέχοιτο. u) αὐτόν] αὐτὸς maluit Hemst.,
 omnino ejici voluit Scyb., nec non sequentia τὸν "Ατλαντα, in
 quibus Articulus abest a B. 1. et 3. x) ἐστὶ] abest a 3011.
 Deinceps Belinus malit σὺ δ' ἄν, euphoniae scilicet gratia,
 quam equidem non audio. y) εἰδείητε] Sic Schm. e codd.
 tribus Pariss. pro vulg. εἰδῆτε. Optativo scilicet hic est lo-
 cus, ut Diall. Deor. IV, 5. αὐτὸς ἄν εἰδείης, et saepius.

versuum opera statim nobis
 aditum in coelos confecit:
 tam ex facili componebat
 montes. Equidem miror,
 si ista tibi esse portentosa
 videantur, quem Atlas sci-
 licet non fugit, qui polum
 ipsum unus fert, sustinens
 nos simul omnes. Etiam
 inaudiveris forte de fratre
 meo Hercule, ut successerit
 aliquando in vicem ipsius
 illius Atlantis, eumque
 recrearit interquiescentem
 tantisper, dum ipse subdi-

tis humeris onus coeli ge-
 staret.

Char. Audivi et ista: sint-
 ne vera, tu, Mercuri, poë-
 taeque sciveritis.

Merc. Verissima, Cha-
 ron: nam quam ob rem sa-
 pientes viri falsum dice-
 rent? Itaque emoliamur
 Ossam primum, uti nobis
 praemonstrat carmen, et ar-
 chitectus Homerus; dein
 super Ossam tremulum ar-
 boribus Pelion. Viden',

ὁρᾷς, ὅπως ῥαδίως ἄμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργάσμεθα ^{a)}); φέρε p. 496. οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά ^{b)}), ἣ ἰποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί, κάτω ἔτι ἔσμεν ἐν τῇ ὑπάρξει τοῦ οὐρανοῦ· 5 ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐφῶν μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκύρων, τὰ ἐπὶ τὰδε ^{c)} τοῦ Ἰστρου μόνα· ἀρκυῖδεν, ἣ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινήτῃ ἡμῖν, ᾧ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οὐτῇ, ὡς ἔοικεν· εἰτα ὁ Παρνασσός ^{d)} ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ^{e)} ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἰτα συγκαταρρύφθεντες ^{f)} αὐτῷ πικρᾷ τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς ^{g)} πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κραινίων ^{h)}).

ΕΡΜ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατίθει

1) ἐξεργάσμεθα] Sic Matth. e conj. Solan. In Edd. pris-
cis legitur vitiosa forma ἐξεργασάμεθα, pro qua Hemst. et
plerique recentt. e B. 2. S. A. et marg. A. 1. W., quibus et
B. 3. addi potest, ediderunt ἐξεργασάμεθα. a) εἰ καὶ ταῦ-
τα ἱκανά] εἰ καὶ αὐτῇ ἔτι ἱκανά 1428. et 1954. b) εἰ αὐτῷ ἰποι-
κοδομεῖν ἔτι δεήσει, reliquis omissis, 3011. c) τὰδε] abest
a 3011. d) Παρνασσός] Παρνασσός etiam in sqq. 2954.
Modo pro ἡμῖν vitiose in Ed. Fl. ἡμῖν. d) λεπτότερον]
λεπτότατον 3011. e) συγκαταρρύφθεντες] συγκαταρρύ-
φέντες 1954. 3011., quo certe non eam ob causam, quam fin-
xit *Belinus*, opus erat, quo scilicet rectius sic responderetur
sequenti ξυντριβέντες. f) οἰκοδομητικῆς] οἰκοδομῆς
1428. 1954. 3011. e Scholio. g) τῶν κραινίων] τὸ κραινίον
conj. *Guyet*.

quam facile simul et poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra summus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia et Lydia adparet; ab Occidente non plus, quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucido,

Sedibus suis emovenda nobis, Portitor, etiam Oeta, sicuti videtur (*par est*); tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem: deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniiis.

Merc. Bono sis animo; periculo nobis vacabunt

p. 496. τὴν Οἶτην· ἐπικυλινθελίσθω καὶ ^{h)} ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ δὴ ¹⁾,
ἐπάνειμι αὐθις· εὐ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. "Ορεξον, ὦ Ἐρμῇ, τὴν χεῖρα. σὺ γὰρ ἐπὶ μικράν
με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάσεις.

p. 497. ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις ^{k)}, ὦ Χάρων, ἅπαντα·
οὐκ ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῇ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ'
ἔχου μου ^{l)} τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ
πατεῖν· εὐγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ ἀκόρυμβος ὁ
Παρνασσός ἐστι. μίαν ἐκότερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι ^{m)} καθε-
ζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόποις ἅπαντα.

6 ΧΑΡ. Ὅρῶ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην πε-
ριρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Ἰωκυτοῦ καὶ Πυρι-
φλεγέθοντος μείζονας ⁿ⁾· καὶ ἀνθρώπους πάνν μικρούς, καὶ
τινας φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκείναι εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

^{h)} καὶ l) „Hac particula non plane necessaria caret F.“ *Hemst.*
i) δὴ] insertum a *Matth.*, auctoribus codd. 1428. 3011. et
probante *Belino*. k) ἐθέλεις] ἐθέλοις 1428. l) μου] μοι
conj. *Belin.* inepta. m) ἐπιλαβόμενοι] ἐπιλαβόμενος *Gorl.*
ἀπολαβόμενος 3011. ἀπολαβόμενοι 1428. n) καὶ ποταμούς
— μείζονας] καὶ ποταμούς μείζους τοῦ Κ. καὶ τ. Πυρ. *Gorl.*
lectio nihili, casui, opinor, potius, quam consilio alicui,
tribuenda.

haec omnia. Transfer Oe-
tam: subvolvatur etiam
Parnassus. En iterum e-
scendo: recte habet; cun-
cta video: jam tu quoque
huc subi.

Char. Porrigē, Mercuri,
manum: haud enim in par-
vam istam me machinam
elevas.

Merc. Siquidem contem-
plari velis, *Charon*, om-
nia: etenim non licet utrum-
que, et tutum, et spectan-
di cupidum esse. At tu te-
ne dextram meam firmiter,
et parce pedem in lubrico
ponere. *Euge*, tu etiam

huc evasisti: quandoqui-
dem vero biceps est *Parnas-
sus*, ubi alterum uterque
verticem occupaverimus,
consideamus. Tu vero jam
mibi in orbem circumspi-
ciens, contuere omnia.

Char. Video terram am-
plam, eamque lacum quen-
dam magni circumfluen-
tem; tum montes, et flu-
vios *Coccyto* ac *Pyriphleg-
thonte* majores: deinde ho-
mines valde parvos, eorum-
que quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes,
quas tu lustra putas.

ΧΑΡ. Οἶσθα οὖν ^{ο)}, ὦ Ἐρμῇ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρα- p. 497.
παι; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ ^{ρ)} Κασταλία, καὶ
τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκίνησαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ^{α)} ἀκριβὲς ἔγωγε ^{τ)} ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ
ἰδεόμεν ^{α)} δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γρα-
φαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουνσι,
καὶ οἷα ^{ι)} λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρωτὸν ἐντυχὼν εἶδες γε-
λῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι ^{υ)} γελῶν· ἀκούσας γὰρ τινος
ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

ΧΑΡ. Ἐπὶ δειπνον, οἶμαι, κληθεῖς ^{κ)} ὑπὸ τινος τῶν

- ο) οὐν] addidi cum Schm. e codd. 1428. 3011. et Gorl. p) αὐτῇ] αὐτοῖς 1428. vitio. In Gorl. ambae voces αὐτ. Καστ. omittas. q) Οὐδὲν] „Ὅτι adscriptum est ad oram marg. A. 1. W. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι οὐδὲν. ut in Platone solet sequi post ὅτι τί;“ Hemst. Cf. Catapl. c. 13. Fugit. c. 32. Sed in responsione ὅτι etiam omitti posse, docet rei natura, omissum etiam nonnunquam esse, testatur inter alia locus Demosth. Encom. c. 22. r) ἔγωγε] ἐγὼ γούν 1428. 2954. 3011. s) ἰδεόμεν] Sic rescripsi ducibus codd. iisdem tribus Pariss. pro vulg. ἰδουλόμην, cui glossematis nota impressa. Quod deinde pro ὄρη αὐτὰ μόνον Fr. Jacobsius in Animadv. ad Achill. Tat. p. 697. suspicatur scribendum ὄρη αὐτὸ μόνον, causam, ob quam id fieri debeat, equidem non perspicio. t) οἷα] ἃ Gorl. u) ὅ, τι] Sic praeter Fl. etiam B. 3. In reliquis vetustis minus accurate ὅτι. x) κληθεῖς] κληθεῖς τις 1428. Omissi Subjecti τίς exempla vid. Plat. Gorg. c. 46. Sophocl. Oed. Tyr. v. 314. Cf. Hermann. ad Viger. p. 725. not. 111. et Schaefer. ad L. Bos p. 476.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et Oetam, et alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos ho-

mines, quaeque agant, et qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quae-rebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam

- P. 497. φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους περαμὶς ἐπιπесоῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος ^{γ)}), ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος ^{δ)}) τὴν ὑπόσχεσιν. Ζοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομι, καὶ ἀκούοιμι.

7 EPM. "Εχ' ἀτρέμας ^{α)})· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι σοι, καὶ ὅξυδερεκέστατον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινα καὶ πρὸς τοῦτο ἐπαφὴν λαβὼν· κῆρυδιαν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώτειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὀρᾶν ^{β)}).

XAP. Λέγε μόνον.

Hom.
 Iliad. V,
 127. sq.

EPM. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

"Οφρ' εὖ γινώσκης^{ο)} ἡμὲν θεόν, ἣ δὲ καὶ ἄνδρα.

XAP. Τί ἐστιν ^{δ)});

γ) ἐπιπесоῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος] ἐπιπесоῦσα, οὐκ οἶδ' ὅπως, τοῦ οὐκλήματος 1428. 2954. 3011. Unde *Belinus* edi vult οὐκ οἶδα ὅπως, ἐκ τοῦ οὐκλήματος. quippe oblitus praegressi ἀπὸ τοῦ τέγους. Nihil omnino mutandum videtur. 2) ἐπιτελέσαντος] ἐπιτελέσαντος conj. *Belin.* incommoda. α) ἀτρέμας] ἀτρέμα notatur in marg. A. 1. W. et reperitur in cod. 1428. Utrumque habet *Noster*, ἀτρέμας *Imagg.* c. 10., ἀτρέμα *Hermot.* c. 41. Vid. *Etymol. Magn.*, qui utrumque probat. β) ὀρᾶν] „ὄρα P. L. Idem in marg. A. 1. W. scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὄρας, quod paullo inferius exstat.“ *Hemst.* γ) γινώσκης] γινώσκεις Fl. γινώσκεις 2954. δ) Τί ἐστιν;] Haec *Matthiae* Mercurio adscribit, *Hemsterhusii* conjecturam secutus,

amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, (*descendendum* censeo) ut magis videam et audiam.

Merc. Ne te moves; equidem et huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi

reddam, ab Homero quaedam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et hominem.

Char. Quid est?

ERM. Ἦδη ὄρεῃς;

P. 493.

XAP. Ὑπερφυῶς γὰρ τυφλὸς ὁ Ἀνγκεύς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ *) με, καὶ ἀποκρίνον ἑρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὀμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε †), ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ‡) ὄντα με τῶν Ὀμήρου ἡ);

ERM. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ἁ) ὦν;

P. 499.

XAP. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικόν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὅποτε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ θαυματούχτος κ) ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς ἁ) οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν †). Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα ᾤδῃν τοῖς πλέουσιν, ὡς *) ὁ Ποσειδῶν συνή-

quam etiam *Wiclandius* in versione amplexus est. Vid. Adnot. e) προδίδασκε] προσδίδασκε P. probatum *Seyboldo*, et *Schmiedero* receptum. At vid. Adnot. f) κατὰ τὸν Ὀμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε] κἀγὼ κατὰ τὸν Ὀμηρον ἐρήσομαι σε 1428. κἀγὼ τῶν Ὀμήρου ἐρήσομαι *Gorl.* g) ἀμελέτητον] Sic P. L. J. nec non marg. A. 1. W. unde *Hemst.* et recentt. In prioribus fuerat ἀμελῇ, praeterquam quod in A. s. legitur ἀμελίτατον, per errorem, opinor, scriptum pro ἀμελέτητον. h) τῶν Ὀμήρου] τῆς Ὀμήρου *Gorl.* i) πρόσκωπος F. k) πολλὰ θαυματούχτος] παραθαυματούχτος 1428. 2954. 3011. l) ἡμᾶς] ὑμᾶς B. 3. m) κατέλαβεν] κατελάμβανεν 1428. 3011. n) ὡς] ὡς volunt *Viger.* de Idiott. p. 571. (ed. *Zeun.*) et ibi *Hoogeveen.*, sed merito castigati ab *Hermann*o ibid. p. 808. Ed. 1. Herm.

Merc. Jamne liquide vides?

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit *Lynceus* ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex *Homero* et ego te rogem, ut discas, in *Homeri* carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta semper remoque adfixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet *Neptunum* condixisse nubes, turbasse pon-

P.499. γαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τι-
νὰ ἐμβαλὼν τὴν τρῖαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε^{η)},
καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν^{ο)} ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χει-
μῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεισὼν ὀλίγου δεῖν περιέτραιψεν ἡμῖν
τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ψαψω-
διῶν τὰς πολλὰς^{ρ)} αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρυβδεῖ, καὶ Κυ-
κλωπι.

ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν^{α)} ἦν ἐκ τούτου ἐμέτου ὀλίγα
γοῦν διαφυλάττειν.

8 ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Hom. II.

III, 226.

227.

P. 500.

Τίς γάρ^{ρ)} ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἧς τε,
μέγας τε,

Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὦμους;

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής· ἐπικρο-
τοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει
διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ^{α)} δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἐρμῇ, ἐπαι-
νοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβῶν ἐνθή-
σομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποταν ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἁμα-

η) ὠρόθυνε] ὠρόθυνε Solan. ex Homer. Seyboldus in nota in-
vertit Solani consilium perversum. ο) θάλασσαν] θάλατ-
ταν Schm. e 2954. ρ) τὰς πολλὰς] τὰ πολλὰ conj. Belin.
q) οὗν] abest a Gorl. r) γάρ] δ' 1428. s) πόσῳ] πό-
σον 1428.

tum, velut tudicula (rudi-
cula) quadam injecto tri-
dente, omnesque procellas
concitasse, atque alia mul-
ta, dum mare miscet versi-
bus, tanta tempestas subi-
to caligoque ingruit, ut
parum abesset, quin navim
nobis everteret. Tum ille
nausea correptus evomuit
rhapsodiarum plerasque cum
ipsa Scylla, Charybdi et
Cyclope.

Merc. Haud arduum igi-
tur erat ex tanto vomitu
paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quae-
so, quis hicce crassissimus
est vir, fortis magnusque,
qui eminet super alios ho-
mines capite, ac latis hu-
meris?

Merc. Milon Crotone o-
riundus, athleta: plausus
ipsi dant Graeci, quod tau-
rum sublatum ferat per sta-
dium medium.

Char. Et quanto justius
me, Mercuri, laudent, qui
ipsū tibi Milonem haud
multo post comprehensum

χατάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεις, τοῦ Θανάτου, p. 500.
μηδὲ ¹⁾ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ οὐμῶζεται ἡμῖν
δηλαδή, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου.
νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμάζομενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ.
τί οὖν ²⁾); οἰθηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι
ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκείνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν
ἀκμῇ τοσαύτῃ; p. 501.

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον ³⁾ οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρ-
έξοντα, ὅπου ἂν πλὴν, μηδὲ ἐμπίδα ⁴⁾ ἡμῖν, οὐχ ὅπως ταύ-
ρον, ἐτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκείνο ⁵⁾ εἶπε, 9
τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ;
οὐχ Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.

- 1) μηδὲ] μηδὲ F. A. 1. pluresque, prout saepe solet in vetu-
stis. codd. et edd. distincte scribi. Hemst. Sic etiam in B. 1.
3. et A. 2. μη in 2954. 2) τί οὐν;] τί δ' οὐν 1428. 3011.
probante Belino. Nexum verborum Edd. B. 1. A. 1. 2. sic
exhibent: τί οὐν οἰθηθῶμεν, ἄρα etc. et commate omisso ad
eundem modum B. 3. Melius distinxit Hemst. Sed ἄρα quo-
que scribendum erat, ut infra c. 10. itidem vitiose scriptum
fuerat: Τί ἄρα ὁ Σόλων ἔρεῖ. Vid. ad Timon. c. 32. T. I.
p. 433. 3) Ἐὰ τοῦτον] ἐαυτὸν τὸν 3011. miro errore. 4)
ἐμπίδα] „ἐλπίδα B. 2. mentum manifestum, quemadmo-
dum ὥπως solius A. Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae
Edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus.“ Hemst. Etiam
B. 1. et 3. eodem mendo laborant. Ceterum addidimus ἡμῖν
e codd. 1428. 2954. 3011. quod Belino probatum recepit Matth.
5) ἐκείνο] ἐκείνον 2954. quam formam Neutrius Atticam

imponam in cymbulam, cum
veniet ad nos, a Morte ad-
versariorum invictissimo de-
jectus, ne quidem intelli-
gens, quo pacto se supplan-
tatum prosternat: deinde
nobis gemitus edet scilicet,
recordatus coronarum ista-
rum et plausus: nunc vero
magnum spirat, dum om-
nes eum admirantur ob tau-
rum gestatum. Quid ergo?
illumne existimabimus spe-
rare, se quandoque moritu-
rum esse?

Merc. Qui fieri potest,
mortis ut ille meminerit in
tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui
non longe post risum nobis
praebiturus est, quando na-
vigio meo vectabitur, cum
ne culicem quidem (nobis),
nedum taurum, sustinere
poterit. Tu porro id mihi
dic, quis hic alius sit ve-
nerabili forma vir prae-
stans? non Graecus, ut vi-
detur, quantum e vestitu
quidem adparet.

p. 501. EPM. Κύρος, ὁ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὅς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἔχοντων^{a)}, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων^{b)} ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι^{c)} ἐπὶ Λυδίαν ἵσκειν, ὡς καθελῶν τὸν Κροῖσον ἄρχοι^{d)} ἀπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν;

EPM. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, p. 502. τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος^{e)}. Σάρδεις ἐκείναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον· βούλει ἀκούσωμεν^{f)} αὐτῶν, ὃ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

10 ΚΡΟΙΣ. Ὡ ξένε Ἀθηναῖε, (εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός^{g)} ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν,) εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων^{h)} ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι;

figit *Belinus*. a) ἔχοντων] ἔχων 3011. b) καὶ Ἀσσυρίων] addit δ' 3011. c) ἐλασεῖοντι] ἐλάσσοντι *Gorl.* ἐλασεῖον τι B. 1. d) ἄρχοι] addi vult *Belinus* ἄν, aut cum cod. 3011. legi ἄρχειν, utrumque sine idonea causa. e) τεῖχος] ἔχουσαν addit 3011. e glossemate manifesto. f) ἀκούσωμεν] ἀκούσαμεν 1428. et B. 3. g) ἄσημος χρυσός] ἄσημος καὶ χρυσός 1428. per errorem, opinor, καὶ insertum. h) πάντων] ἀπάντων 1428. 2954. 3011. *Schm.* quod, quum

Merc. Cyrus, Charon, Cambysae filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, potiatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem et ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae

sunt: ipsumque jam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, et thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum adparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ¹⁾ ὁ Σόλων ἐρεῖ;

p. 502.

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. Ὡ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμονεσῆταί τοι γινέσθαι, Κλέοβιν καὶ Βίτων· ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερίας παῖδας, τῆς Ἀργόθεν ²⁾.

ΧΑΡ. Φησὶν οὗτος τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερὸν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐγέτωσαν τὰ πρώτα ἐκείνοι ¹⁾ τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη ²⁾;

p. 503.

ΣΟΛ. Τέλλος ³⁾ ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὐτε ⁴⁾ ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, ὦ κάθαμα ⁵⁾, οὐ σοὶ δοκῶ εὐδαιμονεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, ὦ Κροῖσε ⁶⁾, ἣν μὴ πρὸς τὸ τέλος

olim nimium mihi placuisset, nunc rejicio: cunctorum quippe h. l. sensu laborat. i) ἄρα] Emendavi sic vulgatum ἄρα, quemadmodum etiam Diall. Mortt. XX, 4. k) τῆς Ἀργόθεν] vulgo tribuunt Charoni. Nos eum Schmiedero secuti codicem 3011., cui etiam Gortitiensis auctoritas accessit, ad Solonis sermonem retraximus. Solonus, istorum ducum ignarus, verba τοὺς τῆς ἱερίας παῖδας cum sequentibus Charonis verbis conjungi voluerat. l) τὰ πρώτα ἐκ.] ἐκείνοι τὰ πρ. 1428. 2954. 3011. m) ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;] δευτερος τίς ἂν εἴη; 3011. n) Τέλλος] Τέλος F. et J. o) εὐτε] εὐτ' 1428. 2954. οὐτ' 3011. ridiculo errore. p) ὦ κάθαμα] ὦ vulgo omissum cum Schmiedero recepimus e tribus codd. Pariss. et Gort. q) ὦ Κροῖσε] idem factum iisdem

Char. Quid ergo Solon respondebit?

jugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedecet.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin et Bitonem statuo felicissimos existisse, illos inquam sacerdotis filios Argivae.

Sol. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetiit.

Char. Eos hic dicit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihiliquet, Croese, nisi ad finem per-

p. 503. ἀφίκη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς Πλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ *) ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλῃσαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον *) αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν
11 τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους *) ὁ Κροῖσος ἐκπέμ-
πει, ἥ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς *) ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὅφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ὁ ἀνὴρ *) ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀπο-
p. 504. στίλβει; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰόδιμον ὄνομα γ), καὶ περιμάχτητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὀρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσκειται,

ducibus. Modo pro οἶδα legitur οἶδας in Gorl. et οἶσθα in F. quod, quidem in sequentibus Edd. sine certa membranarum auctoritate mutari non debuisse iudicat Hemsterhusius. r) τὸ] τοῦ conj. Hemst., quam, Seyboldo probatam, Gorl. exhibet. Vid. tamen Adnot. s) ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον] ἀλλὰ παρὰ τὸ π. 1428. 2954. 3011. Bel. Schm. deinceps αὐτὸς Gorl. t) ἐκεί-
νους] ἐκεῖνος 3011. u) χρυσᾶς] χρυσοῦς id. x) ὁ ἀνὴρ] Articulum vulgo omissum dederunt 3011. Gorl. et Schm. y) αἰόδιμον ὄνομα] Solanus voluit αἰὼδ. πράγμα, vel πάντιμον ὄνομα. Hemst. maluit αἰὼδ. χρῶμα (χρῆμα;), vel κτῆμα, si-
quidem corrigendum esset. Vid. Adnot.

veneris vitae: mors enim exactissimus index ejusmodi rerum, et vita ad metam usque feliciter peracta.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferant?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumabit bre-

vi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget? subpallidum illud rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, et magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit,

ἢ μὴ ἄρα ἔν τούτῳ μόνον, ὅτι *) βαρύνονται οἱ φέροντες p. 504. αὐτό.

ERM. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιτοκίαι, καὶ φόνοι *) , καὶ δεσπῆ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι ^{b)} , καὶ δουλείαι;

XAP. Διὰ τοῦτο, ὃ Ἐρμῇ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ERM. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πᾶν σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον *) δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλήν ἀλλ' ^{d)} ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος ^{e)} , καὶ τᾶλλα.

XAP. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβέλτε- p. 505. ρίαν ^{f)} , οἷ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὥχρου καὶ βαρέος ^{g)} κτήματος.

1) εἰ μὴ ἄρα ἔν τούτῳ μόνον, ὅτι] Vulg. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον. Fl. εἰ μὴ ἄρα ἐντιμόν τι, et Gori. ἢ εἰ ἄρα ἐντιμόν. Sed 3011. ἢ εἰ ἄρα ἐν τι μόνον, et 2954. εἰ μὴ ἄρα ἐν τι μόνον. Sic et Hemst. et recentt. omnes. Nos vulgatam non omnino despicendam duximus. Vid. Adnot. a) φόνοι] φθόνοι 3011. b) ἐμπορίαι] ἐμπορεῖται F. Certe κατ' ἐμπορίαν nulla variatione editum Scyth. c. 4. et Ver. Hist. I, 54. c) τοῦτον] τοῦτο 3011. quod conspiraret scilicet cum illis. quae bis praecedunt, διὰ τοῦτο. At sequitur καὶ οὗτος, int. ὁ χρυσός. d) ἀλλ'] ἀλλὰ 3011. e) μόλιβδος] μόλυβδος 3011. Vid. Adnot. f) ἀβελτερίαν] Sic correxi vulgatam formam ἀβελτηρίαν, de qua vid. de Sacriff. c. 1. g) βαρέος] Sic Gori. Vulg. βαρέως.

nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, et insidiae, latrocinia, perjuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes qui-

dem abundat: eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum demerentiam, qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

7 P. 505. EPM. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἱκείνος, ὃ Χάρων, ἐργῶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὄρεῖς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου^{h)}, καὶ τῆς μεγαλυνίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖνⁱ⁾, ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν^{k)}· ἐπακούσωμεν οὖν^{l)}.

12 ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γάρ τι^{m)} δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακίριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ πτήσαιτο ἐνⁿ⁾ τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πένιαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτούς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

h) Κροίσου] Χρυσού conj. Seyb. non male quidem, si codices addicerent. Nam quod in A. 2. legitur Χροίσου, nihil confert ad conjecturam firmandam. Totus autem locus in 2954. et 3011. paullo aliter exhibitus: — φαίνεται, ὃς, ὡς ὄρεῖς, καταγελαῖ τοῦ Κροίσου. Saltem et sic Lucianus scribere potuit. i) καί, μοι δοκεῖν] κ.μ. δοκεῖ J. et marg. A. 1. W. male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βουλεσθαι. Hemst. Defendit δοκεῖ Abresch. Dilucc. Thuc. p. 5. et recepit Schmiederus. Nihilominus retinui absolutum illud ἐμοὶ δοκεῖν, de quo Figer. de Idiott. p. 203. et Reitz. ad hunc Vigeri locum p. 732. sq. ed. Herm., quodque, si quid aliud, vere Lucianum est: vid. Adnot. ad Somn. Vol. I. p. 206. sq. k) αὐτόν] αὐτοῦ 3011. l) ἐπακούσωμεν οὖν] Haec Seyboldus, Hemsterhusii nutum secutus, Charoni tribui voluit. In B. 1. ἐπακούσαμεν est. m) γάρ τι] γὰρ τοι 3011. n) ἐν] σὺν Schm. cum codd. 1428. 3011. et Gori. At opti-

Merc. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, et jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere lateribus istis Pythium?

Croes. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis

donarium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Maguam mihi naras, Croese, paupertatem in coelo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος p. 505. παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Ελπὲ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ °);

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτιόνος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

p. 506.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσοῦ p);

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνῃ μὴδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς q) αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Ἀρ' οὖν, ἣν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ η) Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Καὶ εἴ γε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσός ἐς Πέρσας αἰχμαλώτους;

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

me habet ἐν τοῖς ἄλλοις, inter ceteras res. ο) Λυδίᾳ] Λυδίᾳ A. a. p) τοῦ χρυσοῦ] Articulum, qui olim defuerat, restituit Schm. e cod. 2054. q) πρὸς] παρ' 1428. r) ἢ Κῦρος — ἐπὶ η) εἰ Κῦρος — ἐπὶ η) 3011. vix tolerabiliter.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Croes, Qui servant vide-
licet.

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Sol. Num igitur, si Cy-
rus, quos rumores nonnulli
spargunt, adoriatur Lydos,
aureos enses tu confici cu-
rabis exercitui, an ferrum
tunc videbitur necessarium?

Croes. Non sane multum.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. Ferrum utique.

Croes. At quomodo prae-
stat ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Sol. Hoc sane metallum
nisi compararis, abeat tibi
aurum in Persidem capti-
vum?

Croes. Roga modo, So-
lon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Di meliora, mi
homo.

p. 506. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ^{a)} ταῦτα· φαίη δ' οὖν ἄμεινω ^{t)} τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

p. 507. ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κειλεύεις ^{u)} σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατίθεναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκείνός γε δεήσειται· ἀλλ' ἦν τε χαλκόν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτήμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ληστῇ ^{x)}· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν ^{y)}.

ΚΡΟΙΣ. Ἄει ^{z)} σύ μου τῷ πλούτῳ ^{a)} προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

s) οὕτω] deest in Gorl., quod aegre desideres. t) ἄμεινω] „In F. hunc in modum excusum est: ἄμεινω. K. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκοῦν etc. Cogitet aliquis scribi posse: Κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν· οὐκοῦν etc. ac si Croesus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisse: sed multo probabilius in librum culpam depravatæ lectionis conferemus.“ Hcmst. Hoc et mihi probabilius videtur; praesertim quum voces τοῦ χρυσοῦ, quae in codd. 1428. 2954. et 5011. post ἄμεινω insertae leguntur, literae illius K. (an forte X.?) in Fl. originem satis certo prodant. Est autem τοῦ χρυσοῦ nihil nisi alienum supplementum, quo haec verba propius accederent ad quaestionem Croesi ipsam, supra propositam: Πῶς ἄμεινων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσοῦ; Neque adeo, cur Schmiesterus id reciperet, iusta erat causa. u) κειλεύεις] abest a 5011. et post πλίνθους legitur θύλεις. Sic etiam in Gorl. x) τυράννῳ ληστῇ] Hanc veterem et vulgatam lectionem revocavimus, adsentiente Juh. Scagero in Classical Journal a. 1814. num. XVII. p. 158. Hcmst. et recentiores Edd. et interpretes praetulerant lectionem Junt. τυράννῳ, ἢ ληστῇ, cui consentiunt P. L. marg. A. 1. W. et A. 2. Vid. Adnot. y) χρυσοποιῶν] vocem suspectam varie tentarunt. Vid. Adnot. z) Ἄει] αἰεὶ A. 1. 2. B. 1. 5. a) τῷ πλούτῳ] τῶν

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferum fieri.

Croes. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, sive aes, sive aurum consecres,

aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyrannolatrōni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, et invides.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεi ὁ Ἀνδρὺς ^{b)}), ὃ Χάρων, τὴν παρῆσιν, 13
καὶ τὴν ἀλήθειαν ^{c)}) τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ P. 507.
πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστά-
μενον ἑλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ
Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέη ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυγὰν ὑπὸ τοῦ Κύ- p. 508.
ρου ἀναχθῆναι ^{d)})· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλαυδοῦς πρῶην ἀναγι-
νωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέ-
γραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν
ἐπ' ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγέτιδος ^{e)}) ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυ-
θίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου ^{f)}) λεγού ἐξελαύνουσαν;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

πλοῦτον 3011. Recte Dativum praefert *Belinus*, provocans ad
Pisc. c. 17. b) Ἀνδρὺς] Sic vocem scripsi secundum A. 1.
2. B. 1. 3, et usum solennem: paullo superius *Ἀνδρὺς* in om-
nibus libris scriptum. *Hemat.* et *Bip.* et praeterea recentiores
omnes vitium admiserunt *Ἀνδρὺς*. c) τὴν παρῆσιν καὶ
τὴν ἀλήθειαν] Inverso ordine τὴν ἀλήθειαν καὶ τ. π. 1428.
3011. d) ἀναχθῆναι] ἀχθῆναι 1428. e) Μασσαγέ-
τιδος] Sic προπαροξυστόως hanc vocem scripsi, secutus Edd.
A. 1. 2. B. 1. 3, et normam aliorum Femininorum plus quam
bisyllaborum, quae ex Masculinis primae declinationis, in
—ης terminantibus, nascuntur, cuius generis exempla colle-
git curiosa *Fischeri* manus in *Animm.* ad *Weller.* Vol. II. p. 68.
In *Hemsterh.* et recentt. Edd. nullo, opinor, jure scriptum
Μασσαγέτιδος. Nihilominus recte deinceps *Σκυθίδα* habet,
quia e bisyllabo *Σκυθης* aequè fit *Σκυθίς*, ac *Περσίς* (mulier
Persica, ut *Xenoph.* *Cyrop.* VIII, 5, 11.) e *Πέρσης*. neque ad-
eο *Fischerus* in illo, quem modo dicebam, catalogo falsae
formae *Σκυθίς* locum dare debuit. f) τούτου] olim repu-
diatum nunc haud aegre recipio cum *Schm.* e *Codd.* 1428.
2954. et 3011. Sed *Belini* conjectura *τοντουτ*, qua monotonia
et iugrata repetitio vitaretur, facile carere possumus. Ele-
gantia aurium, cavendum, ne confundatur cum *mollitie*.

Merc. Non fert *Lydus*,
o Charon, loquendi istam
libertatem, verosque ser-
mones: quin res ipsi vide-
tur plane inusitata pauper
homo, qui nullo metu se
submittat, animique cogi-
tata libere proferat. Verum
in memoriam non diu post
redibit *Solonis*, cum tem-
pus aderit, ut captus in ro-
gum *Cyri* jussu imponatur.

Etenim audiivi ex *Clothone*
nuper praelegente, quae
cuique forent fato decreta;
in quibus et haec erant con-
signata, *Croesum* captum
iri a *Cyro*, *Cyrum* autem
ipsum ab ista *Massagetide*
occidendum esse. Viden'
illam mulierem *Scythicam*,
illam equo (*hoc*) albo invec-
tam?

Char. Ita sane.

- P. 508. . . ΕΡΜ, Τόμυρις ^{g)} ἐκείνη ἐστὶ. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀπο-
 τεμύσας τοῦ Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος.
 ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνους
 P. 509. ἐστίν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς
 ἐν τε τῇ Λιβύῃ ^{h)}, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀπο-
 θανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἀπιν.

ΧΑΡ. Ὁ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσ-
 βλέψειεν οὕτως ὑπερφρονούντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύ-
 σειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἐσται, οὗτος δὲ
 14 τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος; Ἐκείνους δὲ τίς ἐστίν, ὃ
 Ἑρμῇ, ὃ τὴν πορφύραν ἐφειστρίδα ⁱ⁾ ἐμπεπορημένος, ὃ τὸ
 διάδημα ^{k)}, ὃ τὸν δακτύλιον ὃ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ^{l)}
 ἰχθὺν ἀνατεμὼν

- P. 510. Νῆσσο ἐν ἀμφιρύτῃ ^{m)}· βασιλεὺς δὲ τίς ⁿ⁾ εὐχε-
 ται εἶναι;

g) Τόμυρις] Vulg. Τώμυρις. Restituendam duxi eam for-
 mam, qua Herodotus usus est, quem scriptor noster in nar-
 randa Cyri morte sequitur. Confirmat Gorl. Τόμυρις. h)
 ἐν τε τῇ Λιβύῃ] Vulg. articulus omissus reperitur in tri-
 bus codd. Pariss., praeterquam quod in 2954. et 3011. ἐν τῇ
 Λιβύῃ legitur, omissa particula τε. Recepit et Schm. i)
 πορφύραν ἐφειστρίδα] Priorem vocem, in vetustioribus
 Edd. πορφύραν scriptam, correxerunt Solanus et Graevius,
 qui posterior etiam pro ἐφειστρίδα, invitum fortasse, scripsit
 ἐσθῆτα. k) ὃ τὸ διάδημα] ὃ τὸ δ. conj. Brod. imperite.
 l) τὸν] abest a 3011. m) ἀμφιρύτῃ] Ita Hemsterh. et
 recentt. e F. et P. In plerisque vet. ἀμφιρύτῃ. n) δὲ τίς]
 Ita scripsi e B. 5. in aliis vetustis δὲ τίς. Recentt. ab Hemst.
 δὲ τίς.

Merc. Illa Tomyris est,
 quae caput Cyri praecisum
 in utrem injiciet plenum
 sanguinis. Viden' etiam fi-
 lium Cyri juvenem? iste
 Cambyses est, regnabitque
 post patrem: is rebus undi-
 quaque male gestis in Li-
 bya, et Aethiopia, tandem
 mente captus interibit, post-
 quam occiderit Apin.

Char. O multam rideudi
 materiem! At nunc quis eos

adspicere sustineat tanto
 fastu elatos? aut quis in a-
 nimum inducat, paullo post
 hunc fore captivum, illum
 caput habiturum in utre
 sanguinis? Verum quis ille
 est, Mercuri, qui purpu-
 reum amiculum fibula sub-
 strictum gerit, diademate
 revinctus, cui annulum co-
 quus porrigit pisce dissecto,
 in insula circumflua? regem
 plane videtur prae se ferre.

ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην p. 510.
ὄρῃς τὸν Σαμίῳν τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον *) εἶναι·
ἐτάρ καὶ οὗτος αὐτός, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιαν-
δρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθῆσεται,
ἄθλιος †) ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ‡).
καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς †) καὶ αὐτοὺς ἀνα-
σκολόπιζε, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημνε, ὥς εἰδῶσιν
ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων §), ὥς ἂν ἀφ'
ὕψηλότερον ἀλγεινότερον ¶) καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελᾶσο-
μαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, p. 511.
μήτε πορφυρίδα **, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην †) χρυσὴν κομί-
ζοντας †).

ο) οἰόμενον] ἡγούμενον 3011. p) ἄθλιος] ὁ ἄθλιος conj. *Matth.* At vid. Adnot. ad Diall. Deor. XVI, 2. q) ἐν ἀκα-
ρεῖ τοῦ χρόνου] ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ conj. *Bel.* secundum
Aristoph. Plut. v. 214. idem corrigi vult Timon. c. 23. igno-
rans utrumque bene Graece dici. Cf. Timon. c. 3. ubi, si
liceret, facilius etiam tentare posses τὸ ἐν ἀκαρεῖ χρόνον. r)
γεννικῶς] „Obtemperamus J. In reliquis Edd. γεννικῶς.
„G. et P. γεννική· quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γεννική. sed alie-
rum potius duco.“ *Hemsterh.* Codd. 1423. 2954. 3011. ἀγα-
μαι Κλωθοῦς γεννικῆς καὶ αὐτοὺς ὦ β. καὶ τ. z. ἀπ. Ita vult
Bel. modo abjecto καὶ ante κεφαλὰς. B. 3. γεννικῶς καὶ αὐτοὺς
ὦ β. A. 9. εὖγεν ὦ Κλ., γεννική καὶ αὐτοὺς ὦ β. *Seyb.* conj.
γεννικῶς κατ' αὐτοὺς, ὦ β. *Jacob.* conj. καὶ αὐτοὺς. Cor-
ruptum locum qua ratione restituerimus, vid. in Adnot. s)
ἐπαιρέσθων] ἐπαιρέσθωσαν conj. *Bourd.* et *Jen.* frustra.
t) ἀλγεινότερον] ἀλγεινότεροι 3 codd. *Pariss.* et *Gorl.*
hinc *Schm.* Sic etiam voluerat *Bel.*, sed mutato simul κατα-
πεσούμενοι in καταπίεσι. u) πορφυρίδα] τὴν πορφ.
2954. 3011. *Belin.* τὴν πορφύραν *Gorl.* x) κλίνην] χλαῖναν
conj. *Bel.* y) κομίζοντας] κομίζοντα *Gorl.*

Merc. Belle verum Ho-
meri huc inflectis, Charon.
At enim Polycratem intue-
ris Samiorum tyrannum,
qui se omni ex parte feli-
cem esse putat: verum hic
ipse ab adstante familiari
servo Maeandrio proditus
Oroetae Satrapae in crucem
agetur miser, ejectus for-
tunis omnibus in puncto

temporis: etenim haec quo-
que ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! for-
titer et ipsos, optima, pa-
lo suffige, et capita praeci-
de, ut se sciant homines
esse: interea in altum tol-
lantur, quippe ab excelsio-
re fastigio acerbius casuri.
Tum ego ridebo, singulos
agnoscens nudos in cymbu-

15 *ΕΡΜ.* Καὶ τὰ μὲν τούτων ὥδε ἔξει, τὴν δὲ πληθύν, ὧ
 P. 511. *Χάρων*, ὁράς²⁾), τοὺς πλείοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας,
 τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς
 προσαιτοῦντας;

ΧΑΡ. Ὅρα ἡ ποικίλην τινὰ τὴν τύρβην³⁾), καὶ μιστὸν
 παραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εἰκνίας τοῖς σμή-
 νεισιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον
 κεντεῖ· ὅλλοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγονσι καὶ φέρουσι
 τὸν ὑποδείστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τάφανοὺς⁴⁾
 οὗτος ὄχλος τίνες εἰσὶν;

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὧ *Χάρων*, καὶ δέματα⁵⁾), καὶ ἄνοιαι⁶⁾),
 P. 512. καὶ ἡδοναί, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὄργαι, καὶ μιση, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄνοια⁷⁾) μὲν κάτω ξυγαναμέμικται αὐ-

2) ὧ *Χάρων*, ὁράς] ὁράς, ὧ *Χάρων* 2954. 3011. 3) τὴν
 τύρβην] Vulg. sine articulo. Codd. 3 Pariss. et Gorl. τινὰ
 τὴν διατριβήν, unde adsumsi articulum. Vocem διατριβήν
Belino reliqui, et *Schmiedero*, utpote multo minus imagini
 propositae convenientem, quam, quod egregie quadrat, τύρ-
 βην. Cf. de Mort. Peregr. c. 52. 4) ἐκ τάφανοὺς] Sic
 vetustae Edd. Crasi certe tolerabili, quainquam *Luciano* ipsi
 non familiari, qui alias ἐξ ἀφανοὺς scribit, ut Vit. Auct. 21.
Calumn. non temere cred. c. 9. et Diall. Deor. XX, 5. aut ἐκ
 τοῦ ἀφανοὺς Navig. c. 44. et ἐκ τοῦ προφανοὺς *Calumn.* n. t.
 cred. c. 9. *Hemst.* et recentt., e F. et P., minus recte ἐκ τ'
 ἀφανοὺς. 5) καὶ δέματα] absunt a Gorl. In F. et P.
 δέματα, perperam. 6) ἄνοιαι] ἄγνοια 3011. Gorl. *Solan.*
Schm. ἄνοια F. 7) ἄνοια] Sic reposuimus pro vulg. ἄγνοια,

la, nec purpuream vestem,
 neque tiaram, nec ornatum
 (lectum) aureum-secum fe-
 rentes.

Merc. Et illorum quidem,
 quos dixi, talis erit sors.
 Multitudinem autem, *Cha-*
ron, istam vides, navigan-
 tes, bellantes, in iudiciis
 versantes, agros colentes,
 foenus exercentes, stipem
 petentes?

Char. Equidem video va-
 riam quandam turbam, ple-
 namque trepidi tumultus vi-

tam; quin et urbes eorum
 persimiles alvearibus, in
 quibus unusquisque pro-
 prium quendam aculeum ha-
 bet, proximumque pungit;
 at pauci nonnulli, tanquam
 vespae, agunt feruntque
 imbecilliores. Quod autem
 circumvolat eos ex occulto,
 agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, *Charon*, et
 metus, et amentiae, volu-
 ptates, avaritia, irae, odia,
 atque ejusmodi plura: ex
 eo numero amentia quidem

τοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γε, νῆ Δία^{f)}), καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ p. 512.
 ὕργη, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυ-
 ρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ αἱ ἐλπίδες^{g)}), ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ
 μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ^{h)} ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ
 δ' ἱ) ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότ' ἂν μάλιστα
 οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι ὥχοντο^{*}), πε-
 ρηνότητας αὐτοὺς ἀπολιπούσαι, ὅπερ^{k)} καὶ τὸν Τάνταλον κά-
 τω πάσχοντα ὀρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατό- 16
 ψει^{l)} καὶ Μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον,
 ἀφ' οὗ ἡρτήσθαι ξυμβέβηκεν^{m)} ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων.
 ὀρᾷςⁿ⁾ καθάπερ ἀράχνηά τινα καταβαίνοντα^{o)} ἐφ' ἑκαστον
 ἀπὸ τῶν ἀφράκτων;

suffragante etiam *Hemsterhusio*. f) καὶ ξυμπολιτεύεται γε, νῆ Δία] καὶ ξυμπολιτεύεται, καὶ νῆ Δία καὶ τὸ μῖσος etc. 2954. 3011. corrupta genuina Mercurii sententia. g) αἱ ἐλπίδες] Articulum, vulgo omissum, e cod. 2954., *Belini* iudicium et *Schmiederi* exemplum secuti, revocavimus. h) ἐνίοτε καὶ] Varia est huius loci distinctio, aut nulla a verbis ὁ μὲν — ποιεῖ, aut comma post ἐνίοτε, ut in B. 1. et 3., aut, ut in utraque Ald., ὁ μὲν, ἐμπίπτων, ἐκπλήττει· ἐνίοτε καὶ etc. aut, quod eodem redit, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ etc. Sic in *Hemst.* et recentt. Pro ἐκπλήττει *Thom. M.* legisse videtur ἐκπλήττειν. i) αἱ δ'] Sic A. 1. 2. *Seyb.* αἰδ' B. 1. et 3. αἰδ' *Hemst. Bipont.* et *Schm.* *) ὥχοντο] Sic *Schm.* et *Matth.* praeenitibus 1428. 3011. *Gorl.* pro vulg. ὀχοντα. Ceterum duo illi *Pariss.* etiam ἀποπτάμεναι habent, teste *Belino*, sicut et *Gorl.*; nec hoc male. k) ὅπερ] ὡςπερ F. prave. *Hemst.* l) κατόψει] exsulat a F. ἐπόψει 2954. 1428. in quo et ἀτενίσσης. m) ξυμβέβηκεν] ἀφ' οὗ καὶ ἡρτήσθαι καὶ ξυμβ. 2954. mendose. n) ὀρᾷς] ὀρᾷσθαι 1428. prave. o) καταβαίνοντα] συμβαίνοντα

infra ipsis adest immixta, in eademque, per Jovem, velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, incititia, perplexa haesitatio, et avaritia: sed metus et spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam et paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum

eas, avolarunt repente, hiantesque destituerunt; quod ipsum et Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam *Parcas* stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quasi araneorum fila quaedam in singulos a fuis demissa?

P. 512. XAP. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω P) νῆμα ἐπιπεπλεγμένον^q) γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ.

ERM. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνον^r) μὲν ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τοῦτον δὲ ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομησαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὐ τοῦτον· τοιόνδε γάρ τι^s) ἡ ἐπιπλοκή δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὐν ἀπὸ λεπτοῦ πρξημαμένους ἅπαντας; καὶ οὕτως

P. 513. μὲν ἀνασπασθεῖς^t) ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντίτρη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάζεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πείσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις^u) καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

XAP. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἐρμῆ.

17 ERM. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπου-

3011. perperam. P) ἐκάστω] ἑκάστον 3011. Q) ἐπιπεπλεγμένον] ἐπιπεπλεγμένα P. J. probante Solano. περιπεπλεγμένον 1428. 2954. non improbante Belino. R) ἐκείνον] Sic 3011. et mox τοῦτον δὲ pro vulgg. ἐκείνῳ et τούτῳ, quae, etsi per se hand improba, tamen cum sqq. τοῦτον μὲν - ἐκείνον δὲ non optime conveniebant. Unde jure Belino praeplacuit nova lectio, et recepta Schmiedero. Idem in Gorl., praeterquam quod μὲν deficit. S) τοιόνδε γάρ τι] τοῖον δὲ γάρ τοι 3011. corrupte. T) ἀνασπασθεῖς] ἀναπτύξ 1428. 2954. 3011. quod Belino mendum videtur, mihi verò glossema. U) μόγις] μόλις 3011. Modo pro κείσεται Hemst. mallet πεσέται.

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Est jure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat ejus, cujus brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Perspiciasne vero jam a tenui filo suspensos omnes? is quidem sursum adtractus sublimis adparet;

at paullo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paullulum modo a terra levatus, etiamsi ceciderit, nullo jacebit excitato sonitu, sicut a vicinis vix casus ejus exaudiatur.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Imo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Cha-

δαι ¹) αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων ὀχεσθαι, ἀναρ-ρ. 513. πᾶσους γιγνομένους ²) ὑπὸ τοῦ βελτίστου Θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὄραξ, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνειαι, καὶ δικασταί, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν ³) εὐ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἶ αἶ, καὶ ὦμοι μοι ⁴). εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν ⁵), ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοί, καὶ ὄλλον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίαςιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἦτον ἡνιωάντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπίσαντες χρήσεσθαι ⁶) τοῖς παροῦσιν, φειδὺν ἐπιστάς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ,

- x) αἱ ἄγαν σπουδαί] „τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. J. idemque praefert margo A. 1. W.“ *Hemst.* Sic etiam in A. 2. praeplicet tamen vulgata. y) γιγνομένους] γιγνομένους 1428. 2954. omnino desideratur in Gorl. z) ἐστ' ἂν] ὅταν 3011. casu ex sequenti ὅταν huc delatum. a) καὶ αἶ αἶ, καὶ ὦμοι μοι] καὶ τὸ αἶ αἶ, καὶ τὸ ὦμοι 1428. 3011. jejuna articuli repetitione, quam nimis laudatam *Helins* cupidius recepit *Schm.* In Gorl. ὦμοι. Sed duplex μοι magis etiam ridiculum reddit stultorum hominum emulatum. b) ἐνενόουν] ἐνενόουν 3011. quod quid sit, non intelligo, neque adeo, qui hoc *Helinus* praeferre potuerit. c) χρήσεσθαι] Ita 2954. 3011. Gorl. fortassis etiam Schol. et Eud. *Schm.* et *Matth.* pro vulg. χρήσθαι.

ron: maxime si spectes eorum contentissima studia, et quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium et ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutae potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint, mox crebrum in ore otio, ah, ah, hei mihi. Quod si sta-

tim ab initio secum cogitassent, (cogitarent) tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent (viverent) sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent (caperent mortui): nunc autem perpetuo cum se sperent usuros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, citaveritque et duxerit vinculis im-

p. 514. ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν ^{d)}), οὐ ποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθῆσθαι ^{e)} αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ^{f)} ἐκείνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομοῦμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει ^{g)} τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθελὶς τὸν ὄροφον, ἄπεισι ^{h)}), τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ ⁱ⁾ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκείνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων ^{k)}), ὅτι ἄρῶνα παῖδα ἔτεκεν ^{l)} αὐτῷ ἢ γυνῇ, καὶ τοὺς ^{m)} φίλους διὰ τοῦτο ἐστιῶν, καὶ τοῦνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἥπιστάτο, ὥς ἐπείτης ⁿ⁾ γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἄρα ἂν σοι δοκεῖ ^{o)} χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γιννωμένῳ ^{p)}); ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυ-

d) ἀγωγὴν] ἀναγωγὴν 3011. probante Bcl. temere. e) ἀποσπασθῆσθαι] ἀποσπαθῆσθαι F. f) οὐκ ἂν ποιήσειεν 1428. Belino haud improbante. g) ἡ μὲν ἔξει] εἰ μὲν ἔξοι 1428. insana lectio. h) ἄπεισι] conj. Memst., confirmata codd. 1428. 2954. 3011. Gorl. et recepta a Schm. pro ἀπιοι vulg. i) μὴδὲ] δὲ οὐδὲ P. et in ora A. 1. W. k) ὁ χαίρων] ὁ χαρῶν 2954. 3011. lectio nihili. l) ἔτεκεν] τέτοκεν Gorl. m) τοὺς] vulgo deficientem articulum reposuerat Schmied. e 2954. 3011. n) ἐπείτης] „Ald. ἐπαίτης. Hoc notatum invenio ad marginem „A. 1. W. „Ἐπείτης et ἐπαίτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.“ Memst. „Ἐπαίτης in 1428. neque vero in utraque Ald., ubi clare ἐπείτης. sed ἐπαίτης in 2954. quod, Belino probatum, adoptavit Schmiederus. o) δοκεῖ] restituiimus e 3011. momento Schaefero Melett. p. 60. et praeceunte Matth. pro vulg. δοκῇ. Nam ἂν ad Infinitivum pertinet, ut Prom. in Verbb. c. 3. Nigrin. c. 23. Diall. Deor. XX, 8. XXI, 2. Diall. Marr. I, 1. Necyom. c. 3. 8. et alibi. p) γιννωμένῳ] Ita praeter tres codd. Pariss. etiam Gorl., et illinc Schmied. et Matth. pro vulg. γινωμένῳ, quod, etsi per se bonum, ex modo prae-

peditos febris tabisve, indignantur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito tecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo frua-

tur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos proluxe accipit nomina celebrans, si sciret septennem puerum esse obituum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in caussa est, quod illum felicem filii sorte con-

χοῦντα ^{a)} ἐπὶ τῷ παιδί ^{r)} ἐκείνῳ ὄρα, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πα- p. 514.
τέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομι-
ζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρα, οὐδὲ οἶδεν ^{s)} ἀφ' οἷας αὐτὸ ^{t)}
κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους
ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, p. 515.
πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων
τῶν ^{u)} ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, 18
τί τὸ ἥδὺ ^{x)} αὐτοῖς παρὰ ^{y)} τὸν βίον, ἢ τί ἐκείνῳ ἐστίν, εὐ-
στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν. ἦν γοῦν ^{z)} τοὺς βασιλείας ἰδῆ- τις
αὐτῶν ^{a)}, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβε-
βαλου, καὶ ὡς φῆς ^{b)} ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλεῖω τῶν ἡδίων
τὰ ἀνιστὰ εὐρήσει ^{c)} προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχάς,

cedenti γενόμενος ortum puto. q) εὐτυχοῦντα] εὐ τυ-
χοῦντα complures vett. Edd. r) ἐπὶ τῷ παιδί] ἐπὶ τὸ παι-
δίον 1428. substituta vulgata. s) οἶδεν] εἶδεν Schm. et
Matth. casu fortassis. t) αὐτὸ] Ita e conj. Hemst. pro αὐ-
τῷ vulg. Guyet. voluerat αὐτὸς et ἐκκρέμαται. u) τῶν] ex
meo inserui. In Gorl. scilicet pro ἐπιόντων legitur τῶν,
quod certum vestigium est antiquae et genninae lectionis.
x) καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἥδὺ] καὶ
πρ. ἑμαυτὸν γε ἐννοῶ, ὅτι τὸ ἥδὺ tres codd. Pariss. Gorl.
Schm. „F. et J. ὅτι. Bonum est ὅτι, ponique solet non-
numquam pro τι.“ Hemst. At mihi ob sequentia ἦ τί etc.
vulgata τί τὸ ἥδὺ praeplacebat. y) παρὰ] παρὶ 3011.
Gorl. z) ἦν γοῦν] Haec et quae adnectuntur usquead, οἷα
τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀνείη, olim Mercurio tribuebantur. Charo-
ni primus adscripsit Wielandius, secutus Hemst. conjecturam,
etiam Seyboldo illam probatam. a) αὐτῶν] αὐτοῖς conj.
Guyet. b) ὡς φῆς] ὡς φασί L. ὁ ἔφη conj. Hemst. c)
εὐρήσει] εὐρίσκει A. 1. 2. εὐρίσκει B. 1. 3.

templetur, athletae patrem
Olympico certamine victo-
ris; sed vicinum, qui ex-
sequias it infanti, non cer-
nit, neque novit, a quo
stamine pependerit. Jam
de finibus litigantium vides
quantus sit numerus; item
eorum, qui coacervant pe-
cunias, tum, antequam frui
liceat, citantur ab iis, quos
modo dixi, imminetibus
nuntiis et ministris.

Char. Haec omnia video,
et apud animum meum co-
gito, quid ipsis dulce sit in
cursu vitae, quidve sit il-
lud, quo privati indignan-
tur. Porro si quis reges
eorum intueatur, qui esse
felicissimi censentur, prae-
ter instabilem eorum atque
incipitem, quam dicis, for-
tunam, multo plura jucun-
dis ingrata inveniet ipsis
adesse, timores, perturba-

p. 515. καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τοῦτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐγὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἔρχοντα αὐτῶν· ὅπου ^d) δὲ τὰ τούτων πο-
 19 νηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη. ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἐρμῇ, εἰπεῖν, ὃ τινι ἰοικέμαι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ παμφόλυγας ἐν
 p. 516. ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρονονί τινι καταρράττοντι ^e) ἀνισταμένας; τὰς φουσαλλίδας ^f) λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκτραγείσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ^g) ἐπὶ πλέον διαρκουσί· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ^h) ἐς μέγιστον ὄγκον αἰρονται· εἴτα ⁱ) μέντοι κᾶκεῖναι πάντως ἐξηράγῃσάν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων ^k) βίος· ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

d) ὅπου] οὕτω 3011. deinceps δὴ conj. Guyet. pro δέ. e) καταρράττοντι] καταράττοντι B. 1. 3. f) φουσαλλίδας] φουσαλλίδας 1428. 3011. Schm. At bufones, his bullis cognati, ab inflando vel φύσαι in Philops. c. 12., vel φούσαιο de Dips. c. 3. dicti: unde nec h. l. ego vulgari scripturae resignare volebam. g) αἱ δ'] Sic corrigebam vitium vulgatum αὐ δ'. h) ὑπερφυσώμεναι] „ὑπερφυσόμεναι prave J. Memel. Sic et A. 2., unde haud dubie propagatum vitium in Juntinam. i) εἴτα] ἐπειτα Gorl. k) ἀνθρώπων] ἀνθρώπων 1428. 2954. 3011.

tiones, odia, insidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quae scilicet in eos aequali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum istorum conditio misera est atque acrumnosa, exputare commodum, qualis privatorum sit hominum. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuius rei similes mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu sane bullas aliquando in aqua spec-

tasti sub scatebra violenter praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim disruptae solent exstingui; aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatae maximum intumorem excrescunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: et nonnulli qui-

οἱ δ' ¹⁾ ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύ-
μορον τὸ φῦσμα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ'
οὖν ἀποθδραγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χειρόν σὺ τοῦ Ὀμήρου εἰκασας, ὦ Χάρων,
ὅς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἐρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσαι, 20
καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ^{m)} ἀρχῶν πέρι, καὶ τι-
μῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας
αὐτοὺς δεήσει, ἵνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει
οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀνάβοήσας παμμέγεθες παρ-
αινέσω αὐτοῖς ⁿ⁾, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν
δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων ^{o)}, Ὡς μά-
ταιοι, τί ἐσκουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ
γὰρ ἐς αἰεὶ ^{p)} βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ^{q)}

- 1) οἱ δ'] οἱ δ' alii libri, alii etiam pravius οἱ δ'. m) καὶ ὡς
φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους] Haec verba opera-
rum culpa desunt in Ed. Reitz. et hinc etiam in Scyb. In ve-
teribus omnibus, quas consului, reperiuntur. n) παρ-
αινέσω αὐτοῖς] παρ. ἂν αὐτ. Gorl. Vid. Adnot. o) λέγων]
λέγω 1428. 2954. 3011. satis asperce, ut tamen *Belino* probari
potuerit. p) ἐς αἰεὶ] ὡς αἰεὶ 1428. vitiose. q) αἰδιδόν]
„Mendose F. et A. 1. αἰοίδιον“ adscriptum est in ora libri
Wesselingiani: αἰδιδόν Ald.“ *Hemst.* Scilicet in Ald. 2. est

dem brevissimi temporis ha-
bent et cito pereuntem in-
flationem; alii, simulatque
coalnerint, deficiunt: ve-
rumtamen omnibus bullae
modo ruptis interire neces-
se est.

Merc. Nulla quidem par-
te deteriolem, Charon,
comparationem instituisti,
quam Homerus, qui cum
foliis genus hominum con-
fert.

Char. Ejusmodi cum sint,
Mercuri, vides, qualia de-
signent, quamque ambitio-
sa contentione inter se de
magistratibus, honoribus

et possessionibus decertant;
quibus tamen omnibus re-
lictis non effugient, quin
haud plus uno obolo ha-
bentes veniant ad nos. Vin-
ne ergo, quoniam in alto
sumus, quanta potero ma-
xima voce exclamem, ad-
horterque eos, ut absti-
neant se a vanis laboribus,
eoque modo vivant, ut sem-
per mortem sibi ante ocu-
los habeant positam, siceos
compellans: Inepti, quid
studium istis in rebus abu-
timini? desinite fatigari,
non enim in perpetuum vi-
vetis: nihil eorum, quae

p. 517. ἔστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἶχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶε^{*)} μέγα ὠφελήθη^{*)} τὸν βίον, καὶ σωφρονεστερόους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

21 EPM. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχ-θῆναι αὐτοῖς τὰ ὧτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς^{†)} τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροά-σεως. πόθεν οὖν ἂν ξεῖνοι δυνήθεϊεν ἀκοῦσαι^{*}), ἦν καὶ σὺ πεκραγῶς διαβόραγῃς; ὅπερ γάρ^{*)} παρ' ὑμῖν ἡ Ἀθήνη^{‡)} δύ-νεται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἄλλ' εἰσὶν αὐ-τῶν ὀλλοί, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὧτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες^{γ)}), ὃς δὲ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνώκότες οἶά ἔστιν.

αἰδίων, in B. 1. vero αἰδίων. r) οἶε] οἶη 2954. ab eadem, opinor, manu profectum, quae c. 17. δοκῇ pro δοκεῖ, ubi vidd. Varr. Deinceps μεγάλα ibid. pro μέγα. s) ὠφελή-θη] „Ita recte F. et S. In ceteris plerisque ὠφελήθη-ναι.“ Hemst. t) Ὀδυσσεὺς] ὁ Ὀδ. 3011. *) δυνήθεϊεν ἀκοῦσαι] ἀκοῦσαι δυνήθεϊεν id. u) γάρ] καὶ id. x) ἡ Ἀθήνη] scripsi majori initiali, re ipsa flagitante. y) ἀπο-

in terris maximi fiunt, sem-
piternum est: nihil inde se-
cum abstulerit, qui vita fun-
gitur; quandoquidem ne-
cesse est nudum abire; do-
mum vero, agrum, quic-
quid est auri, aliorum ex
aliis esse, et mutare domi-
nos. Haec atque ejusmodi
si sic, ut exaudiri possim,
ipsis inclamem, non tu cen-
ses magnos inde redundatu-
ros ad vitam fructus, eos-
que multo fore prudentio-
res?

Merc. Mi Charon, ne-
scis, quam ipsos ignorantia
et fraudulentus error occu-

patus teneat, ut ne terebra
quidem perforari queant
aures: tanta cerae copia eas
obstruxerunt, quemadmo-
dum Ulysses fecit sociis,
metuens ne Sirenas auscul-
tarent. Quae ergo spes est,
illi ut audire possint, etiam-
si tu clamando dirumparis?
Quod enim apud vos Lethe
potest, idem hic ignorantia
perficit. Attamen sunt eo-
rum pauci, qui ceram in au-
res non receperunt, verita-
tis partes secuti, acie men-
tis ad pervidendas cognos-
cendasque res humanas pla-
ne singulari.

ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσωμεν ^{α)}).

P. 517.

ΕΡΜ. Περιττὸν καὶ τοῦτο ^{α)}), λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ὡς ἰσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπᾶσαντες ^{β)} τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δηλοὶ εἶσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ^{γ)} ἀπὸ τοῦ βίου; p. 518. καὶ γὰρ καὶ ^{δ)} μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας ^{ε)}).

ΧΑΡ. Εὐγε, ὦ γεννάδαι ^{ι)}). πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ Ἑρμῇ.

ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατῴωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ^{ε)} ἐκόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ ^{η)}), (καὶ 22 μοι δειξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσθ' τὴν περιήγησιν πεποιημένος ^{ι)}), τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατοκύττουςι, θεάσασθαι.

κλίναντες] ἀποκλίνοντες tres Pariss. et hinc Schm. At cf. de Merc. Cond. c. 4. 2) ἐμβοήσωμεν] conj. Solani, confirmata tribus Pariss. et Gorl. et recepta jam a Seyb. et Schm. pro vulg. ἐμβοήσασμεν. Delevi interrogationis signum, vulgo male adfixum. α) Περιττὸν καὶ τοῦτο,] καὶ inserui e Gorl. et distinxi post τοῦτο. β) ἀποσπᾶσαντες] „Sic scriptum in P. J. et V. 2. Reliquae Edd. ἀποστάντες. Paullo deterius ad marginem A. 1. W. ἀποσπᾶσαντες.“ Hemst. Etiam A. 2. et codl. 3011. praebent ἀποσπᾶσαντες. γ) ὑμᾶς] „Consentiunt Edd. praefer Par. quae ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit: ad nos: improbanda lectio.“ Hemst. δ) καὶ γὰρ καὶ] Hoc alterum καὶ, nescio, quo casu, in Hemst., et secutis Edd. omissum, restitui auctori e B. 1. 3 A. 1. 2. et cod. Gorl. ε) ἀμαθίας] „ἀμαθείας F. J. V. 2.“ Hemst. Sio et A. 2. ζ) γεννάδαι] γεννάδα Schol. η) Ἐν ἔτι] Ἐν ἔτι A. 2. θ) εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ,] ὦ Ἑρμῇ, εἰδέναι 2954. Pro εἰδέναι Jacobs. in Porson. Adverss. conj. εἰ δοκεῖ, ingeniose quidem, citra tamen necessitatem. ι) πεποιημένος]

Char. Quin illis igitur in-
clamamus.

Merc. Supervacuum (et hoc) fuerit, ad eos si dicas, quae noverunt: viden', ut seducti a vulgo hominum derident, quicquid agitur, nulla ex parte probant? imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis, quod (etiam) odio sint, dum redarguunt istorum inscitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt, Sed jam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut speciem.

P. 518. EPM. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ χώματα ὁρᾶς, καὶ τὰς στηλάς, καὶ πυραμίδας; ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι ^k).

P. 519. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκείνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χροῦσι μύρῳ ^l); οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινα ὁρύξαντες, καλοῦσι τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὁρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γοῦν εἰκάσαι, ἐγγέουσιν;

EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν "Αἴδου" πεπιστεύκασι δ' οὖν ^m) τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δεῖπνεῖν μὲν ὥς οἶόν τε ⁿ) περιπετομένας ^o) τὴν κλίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία

Ita cum *Matth.* scripsi ducibus 3011. et *Gorl.*, ποιησάμενος 2954., πεποιηκώς vulg. k) ἐστὶ] εἶσι 3011. l) μύρῳ] μύρον id. m) δ' οὖν] γοῦν tres *Pariss.* δ' εἶναι B. 1. et 3. Modo in B. 3. ita expressum: Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ. τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν Ἅδου; importuna interpunctione. n) ὥς οἶόν τε] „P. L. J. V. 2. οἶονται, quod et in ora A. 1. W. Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum.“ *Hemst.* Etiam in 3011. est οἶονται, quod *Belinus* probat, sine idonea ratione. o) περιπετομένας] „Sic recte B. 2. (etiam B. 1. et 3.) in pluribus exstat περιπετομένας: pejus in V. 2. et *Par.* περιπετομένας.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, et perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, et scrobe quadam effossa, comburunt sumtuos

istas coenas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum conjectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem et fumum, atque haurire de scrobe mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt

ξηρότατα; καίτοι γελοιός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατ- P. 520.
 ἀγόντι αὐτούς. οἶσθ' οὖν, εἰ δύναιεν' ἄν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ
 ὑποχθόνιοι γερόμενοι ^{p)}· ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἄν, ᾧ Ἐρμῇ,
 ἔπασχες ^{q)} οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων ^{*}), εἰ ἔδει μὴ κατάγειν
 μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς ἀνάγειν πιομένους. ᾧ μάταιοι,
 τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὄροις διαπέκνεται τὰ νεκρῶν,
 καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῖν ἔστι, καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε ^{r)} II. IX,
 τύμβου, 519. 20.
 et 363.

Ἐν δὲ ἰῇ ^{s)} τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων ^{t)}.

Θερσίτη δ' Ἴσος Θέτιδος παῖς ἡὔκομοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα, p. 521.
 Odys.
 X, 521.

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ib. XI,
 558. et
 572.

p) γερόμενοι] Ineptam interrogandi notam, post hanc vocem
 vulgo positam, delevi: ineptius etiam post ἅπαξ in compluribus
 vet. Edd. commate interpunctum reperiunt. q) ἔπασχες]
 Vulg. ἔπασχον. V. Adn. *) πράγματ' ἔχων] Tradit B. l.,
 in 2954. et 3011. legi πράγματ' ἔχων, quae non est diversa lectio:
 Voluitne πράγματα; r) ἔλλαχε] „Sic B. 2. (etiam 3.) e. Par.
 ex versus norma: in ceteris ἔλαχε corruptius in V. 2. ὅτ' ἔλα-
 χε.“ Hemst. Correx. et Jene. supra ad c. 14. s) Ἐν δὲ ἰῇ]
 Ita Barn. et Scyb. ex Hom. pro ἐν δ' ἰῇ. t) κρείων τ' Ἀγα-
 μέμνων] καὶτ' Ἀγαμέμνονι 3011. pessime depravata.

aridissima? ridiculus enim-
 vero sim, haec tibi si di-
 cam, qui quotidie deducis
 eos: tu nimirum optime
 nosti, possintne remeare,
 ubi semel terram subierunt.
 Illud enim vero tibi, (Mer-
 curi), qui satis quod agas
 habes negotii, plane risu
 dignum accideret, si opor-
 teret non deducere solum ad
 inferos, sed insuper eos ite-
 rum reducere potaturos.
 Vah dementiam! inanissimi
 mortales, qui nescitis, quam
 longinquo finium intervallo

discreta sint mortuorum vi-
 ventiumque negotia, qua-
 lisque rerum sit nostrarum
 ratio; nec, mortuum esse
 simili modo et qui tumulto
 careat, et qui sepulcrum
 fuerit sortitus; uno eodem-
 que honoris esse gradu I-
 rum, regemque Agamemno-
 nem; Thersitae parem The-
 tidis filium, pulchra coma
 conspicuae: omnes namque
 perinde umbrarum sunt in-
 firmas calvarias, nudi ari-
 dique per florentem aspho-
 delo campum.

23 EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἱπαντλῆς. ἀλλ' ἐπέπερ ἀνέμνησάς με ^u), θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκείνο ^x) τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ποιτείῳ ^y).

XAP. Οὐ μέγαλοι, ὦ Ἐρμῇ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις δὲ ^z) τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι ^a), ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νίνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκείθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴδὲ νεωλῆσαι, μὴδὲ ^b) διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

p. 522. EPM. Ἡ Νίνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ^o) ἔγνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴποις ^d) ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δὲ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν

u) με] omissum in 3011. et sequitur ἐθέλω. x) ἐκεῖνο] ἐστὶ adiungunt tres codd. Pariss. Pro μὲν autem in B. 1. et 3. ἐπὶ legitur scriptum errore aliquo, ex compendio, opinor, scripturae, quod male ceperat librarius, nato. y) Ποιτείῳ] „Πητείῳ F. vitiose.“ Hemst. z) δὲ] cum Schm. e cod. 3011. recepi. a) ἡ δὲ δεῖξόν μοι] δεῖξόν μοι ἤδη tres Mss. Pariss. quem verborum ordinem equidem non adeo suaviorem vulgato habebam, ut is mihi aequae ac Helino et Schmiedero prae illo eligendus videretur. b) μὴδὲ νεωλῆ. μὴδὲ] μήτε — μήτε conj. Balin. Temere factum. Alterum μὴδὲ est, ne quidem s. etiam non, alterum neque s. et non. Similiter Timon. c. 8. οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες. In tribus Pariss. μὴ νεωλῆ. μὴδὲ etc. c) οὐδὲν] οὐδὲ 3011. et B. 5. a Gori. absunt καὶ et mox ἔτι. d) εἴποις] Ita cum Schm.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus ingeris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adjacens? Sigeum est illud Troïcum; e regione autem situs est Ajax in Rhoe-teo.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sarda-

napali, Babylonem, Mycenae, Cleonas, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me trajecisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus jam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem, turribus ornatam, quae magno moenium ambitu est cincta: illa

περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη *), ὥςπερ p. 522. ἢ Νίνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνάς, αἰσχύνομαι δεῖξαι σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὐ' οἷδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καταλθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάσαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθναῖσι †) καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥςπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παρὰδοξότερον ‡), καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου γοῦν §) οὐδὲ p. 523. τάφος ἐν Ἀργεὶ ἐτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιος ἰρή, καὶ εὐρυάγνια †) καὶ εὐκτίμεναι Κλεωναί. Ἀλλὰ 24 μεταξὺ λόγων, τίνας εἰδὼν οἱ πολεμοῦντες ἐκείνοι, ἢ ὑπὲρ τί- νος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργείους ὄρῳς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίου;

rescripti pro vulg. ἐπὶς secundum tres Pariss., quibus acce- dit etiam Gorl. In illis etiam πότε scriptum, ut in plurimis Edd. πότε, utrumque falso. e) *ζητηθησομένη*] *ζητηθη- μένη* B. 1. 3. mendose. f) *τεθναῖσι*] Ita Matth. e Schol. et 1428. 2954. Vulg. *τεθνήκασι*. g) *παρὰδοξότερον*] *παρὰ- δοξότατον* 1428. 2954. h) *γοῦν*] Ita correxi non solum ob ingratisimum verborum vulgatorum Ἰνάχου οὖν hiatum, sed maxime ideo, quod sensus repudiat conclusivam, requi- rit limitativam particulam. Deinceps *τάφος* a recentioribus scriptum pro veteri *τάφος* e certissima emendatione T. Fabri, quam Anna ejus filia tradit ad Callimach. Hymn. in Del. v. 74. i) Ἴλιος ἰρή, καὶ εὐρυάγνια] Ita 2954. 3011. Schm. Nec non Gorl. habet *ἰρή καὶ εὐρυάγνια*, omissio tamen nomi- ne Ἴλιος. vulgo legebatur Ἴλιον ἰρήν καὶ εὐρυάγνια. Solanus coniecerat *εὐρυάγνια Μυκῆνη*, frustra, quod ad hoc nomen attinet.

ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonae- que pudet me monstrare ti- bi, maxime vero Ilion: offe- cabis enim, sat scio, Ho- merum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carmi- num: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, (Portitor,) quemad- modum homines, sic et ur- bes; quodque mirabilius,

fluvii integri: certe Inachi ne alveus quidem Argis am- plius superest.

Char. Papae, quae lau- des, Homere! qui nomi- num splendor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleo- nae nitide conditae. Sed; quod sine sermonis insti- tuti fraude fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cu- jus rei causa sese invicem obtruncant?

Mero. Argivos carnis,

P. 523. καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐκφυγά-
 φοντα τὸ τρώπειον τῷ αὐτοῦ αἵματι ^k).

P. 524. ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἐρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι, κἄν ὅλην
 τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν πο-
 διαῖον λάβοιεν ^l) τῶρον παρὰ τοῦ Ἀλακοῦ· τὸ δὲ ^m) πεδίου
 τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάρθρων τὸ τρώ-
 πειον ἀνασπασάντες ⁿ) τῷ ἀρότρῳ.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται ^o). ἡμεῖς δὲ καταβάντες
 ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐτῆς τὰ ὄρη, ἀπαλλατ-
 τώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθ' ἃ ^p) ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθ-
 μειον· ἥξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς ^q) νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὐγε ἐποίησας, ὦ Ἐρμῇ· εὐεργέτης ἐς αἰεὶ ^r)

k) αἵματι:] Ita L. et 3011. Olim ὀνόματι. Pro αὐτοῦ maluit
 Reitz. αὐτοῦ. idem et Belino videbatur, et scripserunt sic
 Seybold. et Schm. At tuitus sum genuinam vocem: supra
 c. 20., intacta manserunt ἀπάγοι ξὺν αὐτῷ. Verte: „suo ip-
 sius sanguine.“ l) λάβοιεν] λάβη 3011. m) τὸ δὲ] καὶ
 δὲ B. 3. n) ἀνασπασάντες] ἀναστήσαντες 1428. 3011.
 o) ἔσται] ἔστω 3011. p) καθ' ἃ] Ita 2954. rei convenien-
 ter. nec non interpretationi Latinae Hemat. Vulgatum καθὰ
 minus conveniebat, iudice etiam Belino. q) μετ' ὀλίγον
 καὶ αὐτὸς] καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον 3011. r) ἐς αἰεὶ] Ita
 2954. 3011. Schm. εἰς αἰεὶ Gorl. Vulg. Praepositio male omissa.

Charon, et Lacedaemonios,
 illumque semianimem impe-
 ratorem Othryaden, qui in-
 scribit tropaeum suo san-
 guine.

Char. Pro qua re, Mer-
 curi, bellum inter eos est
 ortum?

Mero. Pro illo ipso cam-
 po. in quo pugna conseritur.

Char. O insignem demen-
 tiam! scilicet ignorant, se,
 licet vel totam Peloponne-
 sum eorum quisque posse-
 derit, vix tamen unius pe-
 dis spatium ab Aeaco accep-

turos esse: campum autem
 illum alii atque alii usque
 colent, ac saepe funditus
 illud tropaeum eruent aratro.

Merc. Haec quidem ita
 fient: nos vero, ubi jam de-
 scenderimus, suisque mon-
 tes sedibus reposuerimus,
 discedamus, ego ad ea per-
 agenda, quorum gratia iter
 ingressus sum, tu ad cym-
 bulam tuam: neque diu erit,
 cum adventabo tibi mortuos
 deducens.

Char. Bene de me meri-
 tus es, Mercuri: ego sem-

ἀναγεγράφη. ὠνάμην *) δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. . . . p. 524.
οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! (βασιλεῖς,
πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι''))· Χάρωνος δέ, οὐ-
δεὶς **) λόγος.

s) ὠνάμην] ὠνησάμην 3011. minus bene. t) βασιλεῖς, —
μάχαι] Has quinque voces, Hemsterhusii iudicium et *Wielandii* exemplum secutus, et ego cum *Schmiedero* improbitatis nota insignivi. Solus pro ἑκατόμβαι voluerat τύμβοι. u)
οὐδεὶς] οὐδὲ εἰς 2954. 3011. quod *Belinus* praefert, injuria.
Cf. *Fugit.* c. 28.

per (in aeternum) non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit.....

—————

At qualia sunt hominum in faustorum negotia! (reges, lateres aurei, hecatombae, proelia:) Charontis vero nulla habetur ratio.

p. 525.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

Argum. Dubitat auctor, sacrificantium vulgus an ab ignorantia magis miserandum, quam a stultitia deridendum sit, quum tot tamque absurdos ritus ac ceremonias observantes aperte ostendant, ineptis se, et indignis, ac vere impiis, opinionibus de diis conceptis, regi ac duci. Argumenta et exempla e Græcorum potissimum, et Aegyptiorum, repetuntur religione, Scytharum quoque, aliarumque gentium, sacris obiter commemoratis. Ejusdem plane generis, indolis et formae est hic liber, ac qui de *Luctu* agit: uterque vindex sanae mentis jurium puriorisque religionis acerrimus, neque adeo atheismi index, cujus quidem non poterant auctorem insinulare, nisi qui ipsi superstitionibus vanis putide infixi haerent. Unde etiam *Wielandius* has duas declamationes deinceps sese invicem excipere jussit in Versionis suae Vol. V. p. 201. et 215. *Luciano* autem si quis cum *Jacobsio* in *Porson*. *Adverss.* p. 290. abjudicare voluerit hunc de Sacrificiis librum, eum credo facilius etiam, an auctor egregii libri, Germanice scripti: *Rosaliens Nachlass*, et editor *Achillis Tatii* novissimus, idem *Fridericus Jacobsius* haberi possit, dubitaturum esse.

1^a Ἀ μὲν γὰρ ^{a)} ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πᾶντροναι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις ^{b)} τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ

a) γὰρ] abest a Gori. omisum, opinor, a librario, quem offendisset γὰρ in libelli initio: quippe ignoravit *Lucianum* amasse non solum in dialogis et epistolis, sed etiam in declamationibus passim lectorem statim in medias res abripere. Cff. initia librorum: *Adversus Indoctum*, *Pseudologistae*, *De Domino*, et *Disputationis cum Hesiodo*. b) καὶ προσόδοις] καὶ τοῖς πρ. Gori. ab eodem isto nasutulo profectum.

DE SACRIFICIIS.

In sacrificiis quae perpetue diebus festis, in salutationibus inepti homines, in diebus Debrum; quae porro

εὔχονται, καὶ ἃ γινώσκουσι *) περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα ^{d)}), p. 525.
 εἰ τις οὕτω κατηφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσει-
 ται τὴν ἀβέλτερίαν *) ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολὺ γε,
 οἶμαι, πρότερον τοῦ γεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐ-
 σεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τουναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ
 κακοδαίμονας, οἳ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννές τὸ θεῖον
 ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεῖς, καὶ κολακευόμε-
 νον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά
 κάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσοῦ- p. 526.
 τοὺς φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔρ-
 γα ^{f)} φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρ-
 ελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθείως
 καθίκετο αὐτῆς ἢ τῶν ἱερῶν ^{g)} διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ^{h)}
 ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν ⁱ⁾

c) γινώσκουσι] γινώσκουσι 2954. 3011. d) οὐκ οἶδα] οὐκ οἶδ' 3011. e) ἀβέλτερίαν] Ita corrigere placuit vulgata formam ἀβέλτηρίαν, utpote origini suae et naturae adversantem. Sic et Charon. c. 11. Anonymus Grammaticus in Bekker. Anecd. T. I. p. 198. 22. ἀβέλτερος· ἀνόητος, μωρός, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. f) ἔργα] deest in 3011. et Gorl. g) ἱερῶν] ἱερῶν P. marg. A. 1. W. Deinceps διαμαρτία καὶ διαφορὰ 3011. et διαφορὰ loco vocis διαμαρτία 2954. Unum certe superfluum est et alienae manus: alterum autem undevenerit, dubius haereo. h) δοκῶ] „δοκεῖ priores Edd. alterum (δοκῶ) et orationis structura poscit, et praestant G. P. L. Reitz. i) ἐν] εἰς 2954. εἰς conj. Duker. ad Thuc. p. 242. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 417. et Jens. ad h. l.

petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, et ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indi-

geat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Calydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri tabem, universa haec opera ajunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam (ab Oeneo). Tam profunde in animum illius descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc relictam,

- p. 526. Ολνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσιν, 2 οἷας ἐορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τούτῳ δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ τρις-
 p. 527. εὐδαίμονας εἰποι τις ἄν, εἷγε ἀπομνημονεύοι^k) τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἦν [ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως] πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο^l), δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς. οὕτως οὐδὲν, ὥς ἔοικεν, ἀμυθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν^m). ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἐνεσι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲνⁿ) ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι^o), βοῦδίου τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων.
 p. 528. τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελεῖν ἐξ' Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐννεία· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη^p) τὸ μὴ ἄλῶναι τότε τὴν πόλιν^q) ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα, καὶ

k) ἀπομνημονεύοι ἀπομνημονεύει L. l) ἐπεδείξαντο] ἐποιήσαντο 2954. 3011. ubi et ἦν ante πρὸς αὐτὸν collocatum, sicut in Gorl. unde Schmiedero verba ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως spuria visa. Vid. Adnot. m) ὧν ποιοῦσιν] desunt in 2954. et 3011. uncinisque propterea inclusit Schm. injuria. n) τὸ μὲν] „In cunctis Edd. fuit τὸν μὲν, et deinde τὸν δέ“ quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. Solan. Secuti Reitz. et Schm. o) εἰ τύχοι] εἰ τύχη 3011. vitiose. p) ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] „Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη“ verissimam impertiunt A. S. R. P. L. J. A. 1. W. in qua tamen omittitur γὰρ. Reitz. A. 2. itidem ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, et in meo exemplari B. 1. antiqua manus idem adscripsit margini. q) τότε τῇ πό-

reliquis Diis ad Oeneum profectis, adflctantem se, et conquerentem, quali, quam pingui, sacro sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam (in ipso Homeri poëseos principio) ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, tanquam umbros secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt,

absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula; divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Illo Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia redimendum est. Non (Nam?) Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Con-

πίπλον. εικάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρονόος, καὶ στε- p. 528
φάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦτά γε¹⁾), 3
οἶμαι; καὶ ὁ²⁾) Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρον,
καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆι παρὰ³⁾) τοῦ Ἀγα-
μέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ μόνον οὐκ ὄνει-
δίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλον, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν,
τέως ἀστεφάνωτον ὕντα, πολλάκις ἔστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά
σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ'
ἄμελεις μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθειςαι τὸν
εὐεργέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυρώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
γων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ⁴⁾) τοῦ ναυστάθ-
μου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε⁵⁾) τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς
αὐταῖς⁶⁾) ἡμίονοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος
ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τᾶλλα εἰπεῖν, ἃ γε⁷⁾) περὶ αὐτοῦ οἱ P. 529.

129] τὴν πόλιν τότε 2954. 3011. x) Ταῦτά γε] Ita 3011.
et Gorl. In Edd. fuerat ταῦτα δὲ, corruptum ex antecedente
δέ. s) ὁ] resituit Schm. e 3011. vulgo omisum. t) ἀπῆι
παρὰ] „Omnes Edd. insederat vitium ἀπῆι.“ Reitz. In
3011., referente Belino, legitur ἀπῆι ἐκ. u) ὑπὲρ] ἐπὶ
Gorl. glossema genuinae. x) κατετόξευσε] κατετόξευσε
3011. y) αὐταῖς] Ita 3011. et Schm. pro vulg. αὐτοῖς. z)
ἃ γε] Ita L. quia quidem dictionis elegantia vulgo fraudave-
rant auctorem, scribentes ἃ. Modo τᾶλλα in vett. Edd., ut

jicere autem fas est, multa
etiam gallo, aut corona,
aut solo ture adeo, apud
ipsos esse venalia. Puto,
etiam Chryses horum gna-
rus, qui sacerdos esset, et
senex, et divinarum rerum
consultus, cum infectis re-
bus rediret ab Agamemnone,
expostulat cum Apolline,
apud quem in foenore col-
locasset gratiam, et vicem
reposcit, et tantum non
conviciatur, dicens, Equi-
dem, Apollo optime, aedem
tuam, coronarum honore
ad eum diem carentem, sae-

pe coronavi, totque tibi
taurorum caprarumque fe-
mora tuis in altaribus ado-
levi. Tū vero negligis me
talia passum, nulloque nu-
mero habes optime de te
meritum. Itaque tantum
oratione illa pudorem ei ob-
jecit, ut sagittis correptis
insessoque editiore prope
navium stationem loco,
pestilentiae telis ipsos cum
mulis canibusque Achivos
configeret. Cum vero se-
mel in Apollinis incidi men-
tionem, volo etiam reliqua
dicere, quae quidem docti

p. 519. σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἑρῶτας ἰδυστόχησεν, οὐδὲ τοῦ Ἑτακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τῆς Λάφνης τὴν ὑπεροφίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς ^{a)} ἐπὶ τῶ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κῆξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμψθη ἐς τὴν γῆν ^{b)}, ἀνθρωπίνῃ χρησόμενος ^{c)} τῇ τύχῃ· ὅτε δὴ ^{d)} καὶ ἐδήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τοῦτ' αὖ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέρω πελινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ^{e)} ἐπιτελῇ τὸν μισθὸν ἰκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶφλεν ^{f)} αὐτοῖς πλεόν ἢ τριάκοντά, φασί, δραχμὰς Τρωϊκάς· 5 Ἡ γὰρ ^{g)} οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ ^{h)} τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἰσρώτερα ⁱ⁾, περὶ τε Ἑφαιστοῦ, καὶ Προμηθεύς, καὶ Κρόνου, καὶ Πέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς

solet. a) καὶ καταδικασθεῖς] καταγνωσθεῖς, omisso καὶ, 5011. b) ἐς τὴν γῆν] Articulum vulgo omissum interjecimus cum Schm. e Codd. 2954. et 3011. quibus etiam Gorl. accessit. c) χρησόμενος] Hanc Gen. conjecturam pro vulg. χρησάμενος confirmavit Gorl. d) ὅτε δὴ] Vulg. ὅτε δὲ, pro quo Gen. maluit ὅτι δὲ, quod responderet praecedenti ἀλλ' ὅτι καὶ etc. Genuinum ὅτε δὴ debemus Codd. 3011. et Gorl., receptum jam a Schm. et probatum etiam Jo. Scagero in Classical Journal N. XVII. a. 1814. p. 160. e) οὐδὲ] οὐδὲν 5011. f) προσῶφλεν] προσώφειλεν 2954. 3011. Gorl. Schm. At vid. Adnot. g) Ἡ γὰρ] „H γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet.“ Reitz. h) περὶ] παρὰ 5011. i) ἰσρώτερα] μακρότερα conj. Jacobs. Vid. Adnot.

de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspersa illum fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopes interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus est, humana conditione atque sorte usus. Tum vero etiam servili ministerio, in Thesalia apud Admetum, et apud Laomedontem in Phrygia, functus est: apud hunc

quidem non ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, et muris struendis operam locantes ob inopiam, et ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas. Numquid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, et multum hisce diviniore, de Vulcano, et Prometheo, et Saturno et Rhea, totaque paene Jovis

τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα, παρακαλέσαντες τὰς Μούσας p. 529. *συνφθεοὺς* ^{k)} ἐν ἀρχῇ τῶν ἱπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἐνθιοὶ γενόμενοι, ὥς τὸ εἰκὸς, ἄδουσιν, ὥς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέ-
 τιμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ ^{l)}, καὶ
 τὰ τέκνα κατήσθιεν ^{m)}, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον p. 530.
 δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν Ἄλθον, ἐς
 τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τῆλε-
 φος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς
 κυνός ⁿ⁾. εἰτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσποτήριον
 καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχε δὲ πολλὰς μὲν ἄλ-
 λας, ὕστατην δὲ τὴν Ἥραν ^{o)} τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περ-
 σῶν τοῦτο ^{p)} καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς
 Ἀφροδίσεια κεχυμένος, φάδιως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν,
 τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ
 τοῦ Θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνώ-
 μενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀστὸς, καὶ ὄλωρ,

k) *συνφθεοὺς*] *συνάδειν* 2954. 3011. Gorl. nec hoc male; quamquam caussa non est, cur mutetur vulgata. In Gorl. deinde legitur ἐν τῇ ἀρχῇ. l) ἐν αὐτῷ] ἐκ' αὐτῷ conj. Solan. m) κατήσθιεν] ἡσθιεν 3011. n) ὑπὸ τῆς κυνός] ὑπὸ κυνός 2954. probatum Belino et admissum a Schm. non optimo jure: vim enim suam habet Articulus: ab illa haud ignota cane. o) τὴν Ἥραν] desunt in Gorl. p) τοῦτο] abest ab eodem.

familia? Et haec faciunt, invocatis in principio ver-
 sum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo,
 ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecto statim
 Coelo patre in illo impera-
 verit, suosque natos devo-
 raverit, ut Argivus Thy-
 estes; ut deinde Jupiter,
 furto subjicientis lapidem
 Rheae, in Creta expositus
 et a capra nutritus sit,
 quemadmodum nempe Te-
 lephus a cerva, et a cane
Persa ille Cyrus superior:
 ut deinde expulso patre,

et in carcerem conjecto,
 imperium ipse tenuerit; ut
 uxores duxerit ille quidem
 complures alias, ultimam
 vero Junonem germanam
 suam, ex Persarum hoc
 quidem Assyriorumque le-
 gibus: amator vero maxi-
 mus sit, et effusus solutus-
 que in Venerem, facile coe-
 lum liberis ut compleverit;
 quorum alios ex sui fasti-
 gii matribus, alios vero no-
 thos atque hybridas ex mor-
 tali ac terrestri genere crea-
 verit, cum nunc aurum ge-
 nerosus ille, nunc taurus

p. 530. ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην ^q) δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφου-
 σεν, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον
 συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φάσιν ἐκ τῆς μητρὸς
 p. 531. ἔτι καομένης ^r), ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ φέρων κατὰρξε, κα-
 6 τα ἔξετεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης. "Ομοια δὲ τούτοις καὶ περὶ
 τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα οὐκίλλας, ὑπη-
 νέμιον αὐτὴν ^s) καὶ δα γεννησάι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐ-
 τυχῇ τοῦτον, ἀλλὰ βάνανυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην ^t),
 καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν ^u) βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων,
 οἷα δὴ ^x) καμινευτήν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι
 γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὅποτε ἐξῆρίφη ^y) ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐ-
 ρανοῦ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Ἀθήνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον
 αὐτὸν ὑπαδέξαντο, ἔτεθνήκει ^z) καὶ ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥς-

q) μόνην] μόνος conj. Belin. ineptam cogitans oppositionem,
 nec reputans huc referri tanquam opposita, quae sequuntur,
 τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον etc. r) καομένης] „καομένης B. 2.
 Par. A. illud ἀττικώτερον vett. Edd. probant: i saepe subscribi
 solet, nec raro praetermitti.“ Reitz. Vid. ad Diall. Marr.
 IV, 2. Varr. Lectt. s) αὐτὴν] αὐτῇ 2954. 3011. unde Belin-
 nus vult αὐτῇ, perperam. t) πυρίτην] „πυρίτην G. P.
 πυριήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρεντήν J. V. 2. A. 1. W.
 Reliquae Edd. Fl. sequuntur.“ Utraque Ald. πυρίτην. Cf.
 Jov. Conf. c. 8. ubi βάνανυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην, sine
 lectionis varietate. u) τὸ πᾶν] τοπᾶν A. 1. 2. Infra tamen
 c. 8. τὸ πᾶν separatim in utraque. x) δὴ] abest a Gorl. y)
 ἐξῆρίφη] „ἐξῆρίφη solae B. 2. et Par. quae contra ceterarum
 consensum non valent.“ Etiam B. 1. ἐξῆρίφη, sed frustra
 z) καὶ ἔτεθνήκει] Sic e 2954. 3011. quod Belino quoque

aut olor, aut aquila fieret,
 et omnino ipso Proteo mu-
 tabilior; solam autem ex
 suo ipse capite Minervam
 ut genuerit, intra ipsum
 plane cerebrum conceptam;
 Bacchum enim, ajunt, in-
 formem adhuc ex matre cum
 maxime conflagrante erep-
 tum, in suo ipse femore
 defodit, ac deinde instante
 partus dolore exsecuit. Si-
 milia vero hisce etiam de
 Junone canunt, sine viri
 consuetudine eam peperisse

filium Vulcanum, quasi an-
 ra conceptum, non nimis
 illum beatum, sed sordidum
 opificem, fabrum aerarium,
 igne adustum, in fumo vi-
 ventem semper favilla op-
 pletum, qui camino adstet
 tota vita; et ne recte qui-
 dem pedibus valentem, clau-
 dum nempe ex casu, cum
 de coelo projectus a Jove
 esset: et nisi (bonum fac-
 tum!) Lemnii, cum ita
 praeceps ferretur, illum ex-
 cepissent, perierat nobis

πρὸ δ' Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν p. 551.
 'Ἠφαίστου μέτρια' τὸν δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε,
 διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλόανθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὐ^a καὶ
 τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταίρωσεν ἐπὶ τοῦ
 Κανκάσου, καὶ τὸν αἰτὸν^b) αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἥπαρ
 ὁσημέραι κολάφοντα. Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. p. 552. 7
 ἡ Ρέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημο-
 νεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ^c), γραῦς μὲν ἦδη καὶ ἔξωρος οὔσα, καὶ
 τοσοῦτων μῆτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα,
 καὶ τὸν Ἄτιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα^d)· καὶ ταῦτα, μηκέτι
 χορήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ
 τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυ-
 μίωνα κατιονύσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς οδοῦ; Φέρε δὲ ἦδη 8
 τούτων ἀφόμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν,

praeplacuit. Vulg. ἐτεδνήκει ἄν. a) αὐ] abest a 2954. pro-
 bante *Belin.* prae-termisit etiam *Schm.* injuria. Αὐ καὶ cum
 vi quasi per pleonasmum, quem *Weiskius* in libro singulari
 de Pleonasmis, p. 142. prae-termittere non debebat, dictum,
 ut Lat. nec non, praeterea etiam: quippe indicatur similitudo
 hujus fati cum Vulcani modo narrato. *Xenoph.* Cyrop. III,
 3, 22. ἐπεὶ αὐ καὶ (praeter Deos supra commemoratos etiam)
 τὴν Ἰλάσαστο χοαῖς etc. b) αἰτὸν] αἰτὸν 3011. *Görl. Schm.*
 supra tamen §. 5. αἰτὸς, ut vulgo. Cf. *Diall. Deor.* I, 1.
 Μ-χ ἀποκαταστήσας 2954. προσκαταστήσας *Görl.* c) ποιεῖ]
 ποιεῖ P. d) φέρουσα] περιφέρουσα 2934. *Belin. Schm.*
 glosserna vulgatae.

Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Astryanax. Quanquam Vulcani ista tolerabilis: Prometheo vero, quis ignorat, quae acciderint ea caussa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucasum montem: tanquam cruci adfixit, aquila adposita, quae jecur viri quotidie rostro tunderet. Hic poenas igitur persolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget in-

decore se gerere, et indigna facere, quae anus licet, et effoeta, et tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui jam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis jam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem? Age vero jam his relictis sermonibus in ipsum adscendamus coelum,

- p. 532. ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω^{ε)}). Καὶ ὅτι μὲν χαλκοὺς ἐστὶ τὰ ἔσω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω^{ς)}, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένου, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον^{ς)}. ἐσιόντων^{h)} δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντις ὑπηρεταί, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διὸς· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκίον ἀνά-
p. 533. μεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως¹⁾ περικαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος.

e) ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω] ὅπως διακεκ. τὰ ἄνω 2954. 3011. minus bene. f) τὸ ἄνω] τὰ ἄνω Schm. e 3011. nec non Gorl. Omnino displicet vox ἄνω. Opositum τὰ ἔσω flagitat ἐς τὸ (vel τὰ) ἔσθον s. εἶσω. "Ἄνω suspicor deberi librario aberranti. g) καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον] καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα 2954. 3011. inverso, ac perverso, ordine, quem miror Belino et Schmiedero praeplacere potuisse. h) ἐσιόντων] „Ita P. idemque notatur in margine A. 1. W. Lectio minime contemnenda.“ Reitz. Ita etiam 2954. 3011. nec dubitavimus nos sequi simul cum Bel. et Schm. Vulgata ἐσιόντι ab eo, nisi fallor, profecta, qui structuram hujus enumerationis et proxime praecedentis: ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι etc. concinere inter sese vellet: putide sane factum. Mox pro πρῶτον codd. 2954. et 3011. exhibent πρῶτα. i) πάντως] πάντα iidem Pariss. et hinc Schm. suatore Belino.

poëtarum licentiâ eadem, qua Homerus Hesiodusque, via eveci, videmusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. *Et æneum quidem extrinsecus esse, vel ante nos dicentem audivimus Homerum.* Si quis autem transgressus paullum etiam superiora (interiora) sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum et terga convexa evaserit, illi

vero et lux candidior fulget, et sol purior, et illustriora sidera, ac dies ubique et solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, janitrices nempe; tum Iris et Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani officina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, et ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata. Consedere

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, —

P. 533.9

Π. IV, v.

1.

(πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν
ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἰποδὲν
ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν,

— — ἐλίσσομένην περὶ καπνῶ.

Iliad. I.

V. 317.

αἶψα ^k) μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχνηότες τῷ
καπνῶ, καὶ τὸ αἶμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὡς-
περ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι ^l), νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ
δεῖπνον. πάλα μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνεισιτῶντο, καὶ συν-
έκρινον αὐτοῖς, ὃ' Ἴξιον, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρι-
σταί, καὶ λάλοι, ἐκείνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβρατος
δὲ τῷ θνητῶν ^m). γένει καὶ ἀπόρρητος ⁿ) ὁ οὐρανός. Τοιοῦ- 10
τος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδ' αὐ-
τοῖς, καὶ ἀκλόουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ
πρῶτον ^o) μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρ-

At venustius longe, quod vulgo editur. k) αἶψα] καὶ εὐ-
2954. modo ἐλίσσομένην spiritu leni A. 2. sine spiritu A. 1.
l) οἰκόσιτοι ὥσι] οἰκοσιτῶσι 2954. Gori. verbum im-
probum, a quo abhorreant velim Lexicographi. m) θνητῶν]
„θνητῶν P. neque aliter in Fl. eaque sola.“ n) ἀπόρρητος]
ἀπόρρητος vel ἀπορος conj. Solum. o) πρῶτον] πρῶτα 2954.
ut supra c. 8.

Dii (decret enim, puto, superna illa ingressum mag-
nifice etiam dicere) circa Jovem et in terram despi-
ciunt, ubique oculos cer-
nui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volu-
mina fumi. Et si quis sa-
crificet, epulantur omnes inhiantes fumo, et sangui-
nem altaribus adfusum, mus-
carum instar haurientes; domi vero si coenent, nec-
tar et ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem homines etiam ad convi-

vium et comessionem il-
lorum adhibebantur, Ixion puta et Tantalus. Cum ve-
ro tentatores Dearum es-
sent insolentes et loquaces, ipsi quidem poenas ad hunc diem luunt, ceterum inac-
cessum fuit ab illo tempo-
re mortalium generi coelum atque interdictum. Talis Deorum vita est. Homi-
nes igitur consonantia his et consequentia circa reli-
giones instituerunt. Pri-
mum nemora sacrarunt, et montes dedicarunt, et sa-

- p. 533. νια καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ Ἰθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ^{p)} ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' ^{q)}
- p. 534. Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· (μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα ^{r)} τῷ ὀνόματι·) τὴν Ἥραν δὲ ὁ Ἀργεῖος ^{s)}· καὶ ὁ Μυγδόσιος τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάπιος. οἱ δ' αὖ Κρηῖτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσιν ^{t)}, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατήμεθα ^{u)} χρόνον, οἴομενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐκλήθει πάλαι τα-
 11 θυνῶς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραν-
 τες, ἵν' αὐτοῖς ^{x)} μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ᾧσιν, ἐλ-
 κόνας αὐτῶν ^{y)} ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην,

p) αὐτῶν] αὐτῶν B. 1. A. 1. 2. forsan genuina lectio. q) ὁ δ'] ὁ δ' B. 1. ac deinde οἷδ' αὖ Κρηῖτες, frequens vitium in vet. Edd. r) οἰκειότητα] „οἰκιστήτα Fl.“ s) Ἀργεῖος] „Ἀργος omnes Edd. excepta V. 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. 1. W.“ Sic etiam in Paris. Codd. legi videtur: praeterea e 2954. cum Schm. recepimus τὴν Ἥραν δὲ, pro καὶ τὴν Ἥραν. t) λέγουσιν] e 2954. recepit Schm. pro vulg. λέγουσι. Receptam formam exhibet etiam Ald. utraque. u) ἠπατήμεθα] Sic correxeram vulgatum ἠπατώμεθα, priusquam viderem Gori. quoque sic legere. x) αὐτοῖς] „ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί;“ Reitz. Minime: vult auctor: Exstruxerunt templa, ne ipsi (qui ea exstruxerunt) Dii essent domicilii scilicet et foris-expertes. Quippe sua ipsorum causa id fecerunt homines, non inhospitales et impii haberentur in Deos suos. y) αὐτῶν] „αὐτοῖς P. et marg. A. 1. W.“ Praestat tamen vulgata.

cras esse jusserunt aves, et suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suasque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem: Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine Gracco illam conjunctionem): Junonem porro Argivus, et Mygdonius Rheam, et Venerem Paphius: rursum Cretenses non

natum modo apud se, neque nutritum modo Jovem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus; qui putaverimus, Jovem tonare, et pluere, et reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim (dudum) eum esse mortuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis excitatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii,

ἡ Πολύκλειτον, ἡ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπου^{a)} ἰδόν· p. 535.
 τις ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς αἶλ'
 τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηγήτην, καὶ Ποσειδῶνα
 πυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὁμῶς δ' οὖν οἱ
 παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶονται
 ὄρῃν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλ' αὐ-
 τὸν τὸν Κρόνου^{b)} καὶ Πέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετω-
 πισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἱερμίαν ἱπισκοπεῖν κεκελευσμένον,
 καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε ὄλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον
 Ὀλυμπίων. Θέμειναι δὲ βομῶς, καὶ προορήσεις, καὶ περιόρῃαν. 12
 τήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰκόλος· ὁ δὲ τις λιβανῶτον, ἡ p. 536.
 κόπανον· ὁ δὲ πέντης ἐλάσας τὸν θεὸν φιλήσας^{b)} μόνον τὴν
 αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἳ γε^{c)} θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνει-
 μι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες,

2) ὅπου] ὁμῶς 2954. 3011. Refert autem Belinus ita, quasi vulgo legatur ὅπως, hand dubie invitus. a) ἀλλ' αὐτόν τὸν Κρόνον] Vulg. ἀλλὰ τὸν Κρ. 2954. ἀλλὰ τὸν τὸν Κρ. 3011. ἀλλ' αὐτόν τὸν Κρ. quam veram Belino visam lectionem recte recepit Schm., praesertim quum eandem prae se ferat Codex Gorl. b) φιλήσας] αἰσῶς 2954. 3011. e χύσας fortassis ortum, quod equidem genuinum putaverim. Vid. de Saltat. c. 17. Deinde idem habent ξαντοῦ, quod mallet Belinus. At vid. Adnot. c) ἀλλ' οἳ γε] ἄλλοι δὲ Gorl. inepte.

signa illis adsimilant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phidia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barbatus Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primae lanuginis juvenem, caeruleo capillo Neptunum, et glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae filium, in terram

Phidia, et Pisaeorum desertis praesidere jussum, assatis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obierit aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, et edictis, et vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra. Ipsi vero sacrificantes, (ad hos enim redeo), vitulatum animal, quod quidem diu

- P. 556. εἰ ἐντέλλεις εἶη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρήστων τι κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερόν τι μυκώμενον ^{d)}), καὶ, ὥς τὸ εἶδος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ^{e)}) ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν 13 ἡδισθαι ταῦθ' ὀρώντας τοὺς θεοὺς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ παρίεναι εἰσω τῶν ^{f)}) περιφθάντηρών, ὅστις μὴ καθαρὸς ἔστι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ^{g)}) ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος ^{h)}), καὶ, ὥσπερ ὁ Κύνκλωψ ἐκείνος, ἀνατίμνων, καὶ τὰ ἔγκυρα ἐξάγων, καὶ καρδιουλικῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβεῖς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀναπαύσας ἐπέθηκε φέρον αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς P. 557. ἱερίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἡρέμα διασκίδνεται. ⁱ⁾) ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφείλε, καὶ ἡγησάμενος ταπεινῶς, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ^{k)}) τῇ Ἀρτέμιδι παρίσρησε

d) *μυκώμενον*] *μυκώμενον* 3011. de capris dici solitum, minus h. l. convenit. e) *ἡμίφωνον*] *suspectum Solano. et Reitzio*, qui conjicit *εὐφωνον*; *ἡδύφωνον*, vel *ὁμόφωνον*. Sed vid. Adnot. f) *τῶν*] olim *omissum, Belino auctore et Schmiedero duce restituiimus* e cod. 3011. g) *ὁ δ'*] ὁ δὲ 2954. h) *ἡμαγμένος*] Ita B. 1. in ceteris *ἡμαγμ.* sine jota sub η. i) *ἡρέμα διασκίδνεται*] Hoc meliori ordine verba, olim *inversa*, sese excipere jussi cum *Schm.* praecuntibus codd. 2954. 3011. Gorl., in quo postremo etiam proxime sequens *καὶ deest*. Omnino verba: *καὶ πάσας — ταπεινῶς laborare* videntur. k) *αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους*] Ita ex iisdem tribus

ante probarunt, si sit integrum, ne quod *impurum aut parum idoneum* mactent, admovent altari, et in oculis Dei maculant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibus dimidiato jam spiritu ad sacrificium inflatas, (et tibiatarum instar *dimidiata jam voce sacrificio accinens*). Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos? Etedicti quidem tabula denuntiat, ne ingredi vident intra vasa lustralia,

si quis manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruentatus, et, ut Cyclops ille, secans, et exta eximens, et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non piū perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum pelle capram, et ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, et in ipsum coelum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omnibus,

καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει τὴν Θεόν ¹⁾). Ταῦτα μὲν ἴσως ^{m)} μὲ- 14
 τρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ P. 537.
 Λυδῶν. ἣν δ' ἐς τὴν ⁿ⁾ Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει
 πολλὰ τὰ σεμνὰ ^{o)}, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριο-
 πρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον ^{p)}
 Ἐρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ ἴβιν τινα, καὶ κρο-
 κόδειλον ἄτερον ^{q)}, καὶ πίδακον.

Εἰ δ' ἐθέλοις ^{r)} καὶ ταῦτα θαύμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς, *Hom. II.*
 ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματικῶν, καὶ προφητῶν *VI, 150.*
 ἐξηγημάτων ^{s)}, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος,

codd. rescripsi enim Schm. Vulgo deest Articulus. 1) τὴν
 Θεόν] Vulg. τῇ Θεῷ. Accusativum restituiimus, *Belino* mo-
 nente, e duobus Paris. Vid. Adnot. ad Hermot. c. 21. m)
 Ταῦτα μὲν ἴσως] Ταῦτα μὲν δὴ ἴσως 2954. 3011. Gori.
Schmied. Mihi quidem δὴ ex sequentibus τότε δὴ τότε etc.,
 quae varie in iisdem libr's leguntur, huc delatum, nec neces-
 sarium ad loci sensum explendum videbatur. Supra c. 6.
 καίτοι τὰ μὲν Ἑρμῆστον μέτρια τὸν δὲ Προμηθεῖα etc. n) ἐς
 τὴν] ἐς αὐτὴν τὴν Gori. significanter: nos tamen recipere
 non sumus ausi. o) τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμ-
 νὰ] ὄψει δὴ πολλὰ τε καὶ σεμνὰ 2954. 3011. male: *Belinus* ta-
 men hinc scribi vult: τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τε καὶ σεμνὰ,
 quae et ipsa vulgatis posthabenda. p) βέλτιστον] abest a
 Gori. q) ἔτερον] abest ab eodem. Utrumque aegre desi-
 deretur. r) ἐθέλοις] ἐθέλεις 2954. 3011., quod ut Home-
 ricum praetulit *Belinus*. At etiam alibi, ut in Charone, *Lu-
 cianus* ad consilium suum mutavit *Homerica*. Idem *Belinus*
 ob eandem causam maluit ὄφρα εὖ εἰδῇς. sed rectius *Wol-
 fius* *Homeri* verba constituit. s) ἐξηγημάτων] „Ed. Fl.
 scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέ-
 ρων· δὲ φησιν ὁ λόγος etc. ubi ut posteriora recte sunt in se-

quae humiles putat, ipsos
 homines ad aram Dianae si-
 stit, eoque facto Deae pla-
 cet. At ista forte medio-
 cris non minus his, quae
 apud Assyrias sunt, et
 Phrygas, Lydosque. In
 Aegyptum quidem si vene-
 ris, tum sane, tum videbis
 magnifica multa et vere dig-
 na coq̃o: arietina facie Jo-
 vem, canina praeclarum il-
 lum Mercurium, et Pana

caprum usque quaque: et
 aliquem eorum Ibin videbis,
 crocodilum alium, et si-
 miam.

Haec si nosse velis, ut
 sint tibi cognita plane,
 audies sophistas multos, et
 scribas, et raso capite pro-
 phetas, qui tibi enarrent,
 edicto prius,

Valvis arcete profanos!
 (Aures cohibete, profani!)
 qui tibi enarrent, inquam, ut

- p. 537. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι ^t),) ὥς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων,
 p. 538. καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν, οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἤκον
 ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὥς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους.
 εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδν τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους·
 ὁ δὲ θηρίον, ἡ ὄρνειον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς
 τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμύλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπό-
 16 κείται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυαίαι καὶ
 παρ' ἐκείνοις αἱ αἰταί. πλὴν ὅτι πενθούσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κό-
 πτονται ^u) περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτου-
 p. 539. σι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος αὐτοῖς ^x)
 θεὸς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κό-
 μην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε ^y) καὶ ψιλόν ^z) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κᾶν τὸν Νίσου ἔχῃ ^a) πλόκαμον τὸν
 πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ ^b)

quentibus Edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. ^t) βέβηλοι] βεβήλοις Angl. Ita corrigi voluit *Belinus*, et correctum etiam inveni in Editionis B. i. exemplari meo a vetere quadam manu. Sed vid. Adnot. ^u) κόπτονται] τύπτονται *Geuerus* videtur maluisse. ^x) αὐτοῖς] ante θεοῖς posui e codd. 2954. 3011. *Schm.*, quum vulgo postpositum sit. Deinde ἐάν praetulit *Schm.* repertum ita in iisdem. ^y) ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε] ὥς οὐκ ἔστιν ὅστις ἀπέξ. 2954. 3011. quae *Belinus* nescio, qua de causa, vulgatis multo praestare iudicat. Structuram eandem vide sub libelli initium. ^z) ψιλόν] ὑψηλόν P. J. ὑψηλόν marg. A. i. W. Pro ψιλόν ἐπὶ *Jacobi*, conjicit ψιλότητι. Sed vid. Adnot. ^a) ἔχῃ] ἔχει *Schol. Voss.* ^b) ἐπὶ τῷ προτέρῳ] ἐπὶ τῶν προτέρων 2954. male.

ab hostibus et gigantibus
 seditionem metuentes Dii in
 Aegyptum venerint, ubi late-
 re se sperarent ab hostibus,
 deinde unus illorum caprum
 subierit, arietem prae metu
 alius, bestiam quāmcunque
 alius, aut avem; hancque
 ob causam illas formas ho-
 die quoque servari. Diis.
 Haec nimirum in penetra-
 libus templorum reposita
 servantur, scripta ante de-
 cies mille amplius annos.

Ceterum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent hostiam, et plangent circumstantes modo mactatam, alii vero eam sepeliunt, contenti jugulasse. Maximus quidem illorum Deus Apis si moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, et nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum. Nisi circum habet? Est vera Apis de grege Deus, prius illi

χειροτονούμενος, ὥς καὶ πολὺ καλλίων ^{c)}), καὶ σεμνότερος p. 539.
τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολ-
λῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐ-
δενός, Ἡρακλείτου δὲ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελα-
σομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ^{d)}), τοῦ δὲ τὴν ἄγνοιαν ὀδυρου-
μένου ^{e)}).

- *) ὥς καὶ πολὺ καλλίων] Ita 2954. ὥς πολὺ καλλίων Gorl.
Prius omittebantur ὥς et καὶ. d) αὐτῶν] ἀνθρώπων conj.
Belin. explodenda: αὐτῶν respicit ad τῶν πολλῶν. Ceterum
in Gorl. vice versa legitur: τὴν ἄγνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν
ἄνοιαν ὀδ. discrimini inter has voces ἄγνοια et ἄνοια, de
quo supra ad Charon. c. 15. egimus, minus convenienter,
e) ὀδυρομένου] „Revocavi lectionem Ed. Fl. in reli-
quis est ὀδυρομένου. illud poscunt ἐπιτιμήσοντος et γελασομέ-
νου.“ Reitz.

suffectus, (quippe et) hone-
stior longe vulgaribus (pri-
vatis) bubus et augustior.
Haec, quae ita fiunt, et a
vulgo creduntur, reprehensio-
re opus habere mihi non
videntur, sed vel Heracli-
to quodam vel Democrito,
quorum alter amentiam il-
lorum rideat, ignorantiam
alter deploret.

P. 54a

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ *):

Argum. Variis, quae *Luciani* aetate conditae exstabant, sectis philosophicis quid pretii tum vel statutum fuerit, vel quid ipse *Lucianus* statuendum judicaverit, ostendit is per hoc δραμάτιον, fingens auctionem a Jove constitui, cujus lege, praecone Mercurio, vendantur singularum illarum sapientiarum antistites, Pythagoras, Diogenes Cynicus, Aristippus, Democritus, Heraclitus, Socrates Platonicus, Epicurus, Chrysippus, Aristoteles, denique Pyrrho. In quibus aestimandis et judicandis non aequissima quidem libra exspectabatur a Satyrico, cuilibet sectarum studio infensissimo adversario; et quod modum hic illic excederet, condonandum id erat hujus flagelli licentiae. Sed quod interdum sapientissimis et honestissimis viris ea attribuit, quae vel fabulae erant vulgi ore propagatae, vel calumniae ab adversariis adfectae, vel etiam manifesta mendacia, hinc vero non purissimus elucet veritatis ac justitiae amor; et ipse Wielundius, alias maximus ingenii *Luciani* cultor et laudator, non sine indignatione quadam censet per hunc libellum *Lucianum* insolentiae et petulantiae suae nimium profecto indulsisse.

1 ΖΕΥΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ παρασκευάζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὥς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ οἷτι πλείστοις ἐπάξονται. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ

a) ΠΡΑΣΙΣ] πράσεις *Thom. Mag.* in Ἀποκρήντος, Διατίθεμαι etc. et cod. 3011.

VITARUM AUCTION.

Jup. Tu scamna dispone, ante, ut formosae videantur et locum para advenientibus: tu colloca adductas: tu vero, ordine vitas: sed exorna Mercuri, praeconium fac,

·συγκάλει^{b)} ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὀνητάς ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ p. 54a. πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βλους φιλοσόφους παντὸς εἴδους, καὶ προσωρέσεων ποικίλων. εἰ δὲ τις οὐκ ἔχοι^{c)} τοπαραν-p. 54i. τίκα τὰργύριον καταβαλέσθαι, εἰς^{d)} νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίσσιν^{e)}. ὥστε χρη μὴ διατρέβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΤΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίτα θέλεις πρῶτον^{f)} παραγάγωμεν;

ΖΕΤΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς^{g)}, κατάβηθι, καὶ πάρεχε αὐτὸν ἀναθεωρεῖσθαι^{h)} τοῖς συνεileγμένοις.

ΖΕΤΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βλον πωλῶ, τὸν σεμνότετον, τίς

b) συγκάλει] ἐγκάλει 3011. Schm. Deinde personas ita disponi vult Solanus, ut ab Ἀγαθῇ τύχῃ incipiat Mercurii praeconium, et legatur ἀποκηρύττομεν. verba autem πολλοὶ συνίσσιν — πωλῶμεν οὖν tribuantur Jovi. Vid. Adnot. c) ἔχοι] Ita Schm. e 3011. pro vulg. ἔχει. In 2954. legitur: εἰ δὲ τις τοπαραντίκα μὴ ἔχει. d) εἰς] ἐς 3011. Schm. e) συνίσσιν] ἐνίσσιν 2954. Schmied. f) θέλεις πρῶτον] πρῶτον ἐθέλεις 2954. g) ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L. et sic scribi vult Belinus, et verè eadit Schmiederus. At vid. Adnot. h) ἀναθεωρεῖσθαι] Vulg. ἀναθεωρεῖν. Sed requirebatur Passivum, quod suppeditavit 2954. et probatum Belino recepit Schm. Cf. Pro Merc. Cond. c. 1. παρέχειν αὐτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι. Diall. Deor. XVI, 1. παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι. Pro αὐτὸν idem 2954. habet

et jube, quod bene vertat! emtores jam adesse ad lapidem [forum]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, et sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multiconveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Jup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Jup. Comatum huncce Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspicendum te praebere congratis.

Jup. Jam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis

p. 542. ὀνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπων εἶναι βούλεται; τίς εἶδέναι τὴν τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιδῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ ¹⁾ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν ^{k)}, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξέστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

8 ΑΓΟ. Ποδαπός ¹⁾ εἰ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

ΑΓΟ. Πού δὲ ^{m)} ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἦν πρῶταί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω ⁿ⁾ μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρήν ^{*)} πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ὅντιον ἐκκλύσας.

σεαυτὸν, nisi *Belinus* erravit scribendo. ¹⁾ τί δὲ] τί δαὲ 3011. *Schm.* Ita fere ille codex, et haec inde editio. Cf. *Diall. Peor.* Π, 1. IV, 4. etc. Et infra sic aliquoties. ^{k)} γεωμετρίαν] Hanc vocem et mox γοητείαν praetermisit *Gorl.* ¹⁾ Ποδαπός] ποταπός 1954. et hic, et infra c. 7. quàm formam Atticam vocat *Belinus*, quum tamen *Phrynichus* damnet, utcumque ibi legatur p. 56. ed. *Lobeck.* Vid. omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* l. c. ^{m)} Πού δὲ] Πού δαὲ 3011. *Schm.* Cf. supra not. i) ⁿ⁾ διδάξω] διδάξουαι 3011. ^{*)} Καθαρήν] *Vulg.* καθαρὰν. *Pythagorae* suam restitui

emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, et reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novi?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposturam. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cujas es?

Pyth. Samius.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius a-

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος p. 542. τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλῆειν μηδέν.

ΑΓΟ. "Ωρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παῖ-p. 543. δεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριάς εἶναι βούλομαι. τί δὲ °) μετὰ τὴν σιωπὴν ὁμως, καὶ τὴν πενταετίαν p);

ΠΤΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ q) ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμενον, πᾶτα εἶναι σοφὸν χρή °).

ΠΤΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοισιν, ἀριθμῆειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμῆειν.

4

dialectum. ο) τί δὲ] τί δαὲ 3011. Schmid. p) ὁμως καὶ τὴν πενταετίαν] Haec pro glossa (glossemate) habet Seyboldus. At unde tum, et quorsum, vox ὁμως; q) Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ] „Ex Coll. G. haec enotavit

Solunus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν] γρ.^α μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται. Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet, Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεται. Sed potius credo ordinem inversum, et verbis, quae nunc habentur, adpositum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεται.“ Reitz. Notatur tamen similis lectio Codd. 3011. et Gori. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται. quae quum manifesto laedat linguae leges, quoniam ut recte ἀσκήσθαι τι, ita prave dicitur ἐνασκήσθαι τι (vid. Norvill. ad Charit. p. 597. Lips. ed.) melius Belinus eam impr. basset, et Schmiederus misisset. r) χρή] post κιθαρωδὸν inseruit Schm. e cod. 1954. quia fastidiosisiori Belino offensae fuerat monosyllaba vox in fine.

nimam, et sordes illius eluendo.

Emt. Pone, nimirum, me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, et silentium, et quinque integris annis nihil quicquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo,

non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet?

Pyth. In Musicis exercere et Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi jam nunc numerare.

P. 543. ΠΤΘ. Πῶς ἀριθμεῖς;

ΑΓΘ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΤΘ. Ὅρῳς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα ^{α)}, ταῦτα δέκα εἶσι ^{β)}, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΘ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνον ὄρκον ^{γ)} τὰ τέτταρα, οὔ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΤΘ. Μετὰ δέ, ὡς εἶνε, εἴσαι γῆς τε πέρι, καὶ ἥερος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ· καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφήν, καὶ ὅπως κινέονται.

ΑΓΘ. Μορφήν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΤΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τουτέοισι δέ, γινώσκει τὸν θεὸν
P. 544. ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἀρμονίην ^{δ)}).

ΑΓΘ. Θαυμάσια λέγεις.

6 ΠΤΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυτὸν, ἓνα δοκέοντα, ἄλλον ὀρεόμενον ^{ε)} καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσαι.

ε) τέτταρα] τέσσαρα maluit Belin. tanquam magis Ionisum. t) εἶσι] ἐστὶ 2954. u) ὄρκιον] ὄρκιον 3011. quod ob praecedens ὄρκιον praetulit Belinus sine idonea causa. In Gorl. est ὄρκων. x) καὶ ἀρμονίην] καὶ νόον, καὶ ἀρμ. 2954. 3011. Bel. Schmied. Vid. Adnot. y) ὀρεόμενον] ὀραόμενον 2954. Sequens καὶ abest a 3011. probante Belino. Imo quod praecesserat olim καὶ, post δοκέοντα quidem positum,

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum iusjurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusjurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audiui.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit,

qua sint forma, et quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, quid possent habituque et forma cassa moveri?

Ad haec intelliges, Deum numerum esse et harmoniam.

Emt. Mira praedicas.

Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognoscas.

ΑΓΟ. Τι φῆς; ἄλλος εἰμι, καὶ οὐχ' οὗτος, ὅσπερ *) P. 544.
τὴν πρὸς σὲ διαλέγομαι;

ΠΤΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν
ἄλλῳ οὐνόματι *) ἐφαντάζεο· χρόνον δὲ αὐτίς *) ἐς ἄλλο με-
ταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττόμενον
ἐς μορφὰς πλείονας; ἄλλα τὰδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ δ' ἀμφὶ δέαι- P. 545.
ται, ὅποῖός τις εἶ;

ΠΤΘ. Ψυχῆτιον μὲν οὐδὲ ἔν τι *) σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
κλήν κυάμων.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα; ἦ *) μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΤΘ. Οὐκ· ἄλλ' ἰσοί *) εἰσι, καὶ θαυμάστη αὐτέων ἡ
φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἦν ἀποδύσης

efficiendum esse recte vidit *Joh. Seagerus* in *Class. Journ.* N. XVII. a. 1814. p. 160. Sic demum rotunda oratio, et sententia clara. 2) ὅσπερ] Restitui veterem hanc lectionem: quam *Ed. Reitz*, vulgavit secutaque oscitantes adoptarunt, ὥσπερ, nihil, nisi mendum typographicum, esse videtur. Recte etiam *Courcier*. ad *Asin.* p. 228. ὅσπερ legit. a) οὐνόματι] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2954. Vulg. ὀνόματι. b) αὐτίς] Sic conj. *Solan.* pro vulg. αὐθίς. sic scriptum etiam in 3011. et hinc in *Schm.* Pro ἐς ἄλλο idem codex habet ἐς ἄλλον. c) οὐδὲ ἔν τι] „Fl. οὐδὲ ἔν, omisso τι, quod non valde requiro. Post eam *Edd.* pleraeque οὐδεῖν τι. B. 2. οὐδὲ ἔν τι. quo errore correcto *Par.* οὐδὲ ἔν τι.“ *Reitz.* Ita etiam notatum in margine A. a. *Schaefer.* d) Τίνος εἵνεκα; ἦ] Ita *Schmied.* e 2954. Prius legebatur: Τίνος εἵνεκα μυσάττη etc. quibus mutatis jam non necesse, ut *Pythagorae* verba ad *Jenui* conjecturam mutentur: Οὐ γὰρ ἄλλ' ἰσοί εἰσι. f) ἄλλ' ἰσοί] Vulg. ἰσοί. Restitutus Ionismus, jubentibus *Solano* et *Bellio*, qui posterior V. D. etiam ἄλλὰ vult e 3011. Sequentes vo-

Emt. Quid ais? alium de his satis. Quod ad vi-
me esse, non illum ipsum, ctum qualis es?

qui nunc tecum loquor? *Pyth.* Animalium edo ni-
Pyth. Jam quidem hices: hil: sed reliqua, exceptis
olim vero in alio corpore, fabis.

et sub nomine alio adpare- *Emt.* Cur? an aversaris
bas; cum tempore veto rur- fabas?

sus in aliud corpus et no- *Pyth.* Non aversor: sed
men transibis. sacrae sunt, et mira earum
Emt. Hoc dicis, immor- natura. Primum quantae
talem me futurum, mutan- sunt, genitura sunt. Si cu-
dum in formas plures? Sed te nudes fabam viridem,

- p. 545. κύαμον ἔτι χλωρόν ^{g)} ἶόντα, ὅφειται τοῖσιν ἀνδρητοῖσι ^{h)} μο-
 ρίοισιν ἐμπερέα τὴν φύην. ἐψηθέντα δὲ, ἣν ἀφῆς ἐς τὴν σελή-
 ναίην ⁱ⁾ νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἶμα ποιήσεις ^{k)}. τὸ δὲ μεῖζον,
 p. 546. Ἀθηναίοισι νόμῳ, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπό-
 δυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυ-
 σοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστί. θεὸς, οὐ βροτὸς τις εἶναι φαίνεται·
 ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεται;

ΕΡΜ. Δέκα μυνῶν.

ΑΓΟ. Ἔχω, τοσοῦτον λαβών.

ΖΕΤΣ. Γράψαι τοῦ ὠνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

ces vulgo scriptae θαυμαστή et αὐτῶν etiam a Schm. ad ioni-
 cam normam redactae duce cod. 3011. Omnino *Jacobinae*
 quoque ad *Achill. Tat.* p. 661. de restituenda dialecto ionica
 cum *Solano* facit. g) ἔτι χλωρόν] ἐπιχλωρόν 3011. fre-
 quens librariorum error, de quo supra ad *Diall. Deor.* XVIII,
 2. et ad *Diall. Marr.* X, 1. h) ἀνδρητοῖσι] ἀνδρείοισι in
 prioribus omnibus. i) ἐψηθέντα δὲ, ἣν ἀφῆς ἐς τὴν
 σελήναϊν] *Reitz.* ἐψηθέντι δὲ ἣν ἐπαφῆς τὴν σελήναϊν.
 ad quae notavit haec: „Sola Fl. lectionem in egram servavit:
 in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἣν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ.
 Ἐψηθείσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari:
 hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet.“ *Be-
 linus* refert lectionem e 2954. ἐψηθείσαι (vel potius ἐψηθείσαν)
 et e 3011. ἐψηθέντα δὲ, ἣν ἀφῆς ἐς τὴν σελ. quam postero-
 rem cum *Schm.* et *Jacobs.* ad *Achill. Tat.* p. 661. et nos ad-
 optavimus, idque tanto lubentius, quum accesserit *Codicis*
Gorl. auctoritas. k) ποιήσεις] ποιήεις 3011. *Gorl.* quod
 quum *Belinus* (mire scilicet!) pro Futuro ionico vendiderit,
 facilius justo edidit *Schmiederus*.

videbis eam virilibus mem-
 bris figura similem; coc-
 tam vero si destitutas, in
 aura (si lunae exponas collu-
 strandam) certo numero no-
 ctium, sanguinem efficies.
 Quod vero majus, lex est
 Atheniensibus, fabarum suf-
 fragiis eligere magistratus.

Emt. Praeclare omnia di-
 xisti, et ut sacris dignum
 est. Sed exue te: nam et
 nudum te videre volo. Her-

cules, aureum illi femur
 est! Deus, non mortalis a-
 liquis esse videtur. Itaque
 omnino emendus est. Quan-
 ti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur est: tan-
 ti enim emo.

Jup. Scribe nomen emto-
 ris et patriam.

Merc. Videtur, Jupiter,
 Italicus esse de his, qui cir-

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καίτοι οὐχ P. 546. εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἑώνηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν¹⁾).

ZETΣ. Ἀπαγέτωσαν^{m)}. ἄλλον παραγάγωμεν.

ERM. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποντικόν; P. 547-7

ZETΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ERM. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος, ὁ ἐξωμίας, ἰλθὲ, καὶ περιθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν παλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξⁿ⁾ πῶς ἔφη; πωλεῖς^{o)} τὸν ἐλεύθερον;

ERM. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα^{p)} οὐ δέδιας μὴ σοι δικάσῃται ἀνδραποδισμοῦ, ἣ καὶ προκαλέσῃται σε ἐς Ἄρειον πάγον;

ERM. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράξεως· οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, θυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ^{q)} ὅ· P. 548. δροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

- 1) αὐτόν] αὐτῶν L. κατὰ κοινὸν absunt a Gorl. m) Ἀπαγέτωσαν] „Ita recte scribitur in L. F. R. 2. Par. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν.“ n) Ὁ κῆρυξ] ὁ κῆρυξ conj. Schm. prorsus repudianda. o) πωλεῖς] σὺ πωλεῖς 2954. non male. p) Εἴτα] εἰτ' 2954. q) γε καὶ] ἢ Thom. Mag. in χωρίῳ, quod

ca Crotonem et Tarentum et illam Graeciam habitant. Quamquam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter possidendum.

Jup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Jup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tuperam suspense, exserte humerum, veni, circumi hunc consesum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram et generosam, vitam liberalem: ecquis emet?

Lucian. Vol. III.

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet?

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis (penitus) se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, et male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

G

p. 548. **ERM.** Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν *) αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς *) δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ERM. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Διόδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἣ καὶ νῆ Δία δάκη γε. οὐχ ὀφῆς ὥς διηγῆται *) τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητὴν ἦν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ERM. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

8 **ΑΓΟ.** Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓ. Παντοδαπὸς.

praetulit *Solanus*, *Scyboldus* recte rejecit. 1) *θυρωρεῖν*] „θυρωρὸν P. L. marg. A. 1. W. quod paene vulgato praeferram.“ *Reitz.* Et *Scyboldus* praeferrendum censuit. At *θυρωρὸν* manifestum est interpretamentum verae lectionis *θυρωρεῖν*. Nam *ἐπιστῆσαι* h. l. non est illud, quod cum Accusativo Praedicati junctum significat *praeferre*, sed est *designare alicui locum, sistere alicubi*, hinstellen: tum Infinitivus junctus finem hujus rei indicat, intellecto, si vis, ὥστε, ut ibi *aliquid faciat alter*. 2) *Ποδαπὸς*] ποταπὸς 2954. ut c. 3. ubi vid. nqt. in Varr. Lectt. 1) *διηγῆται*] Vulg. *διῆκε*, ubi haec *Reitzius*: „Ad oram A. 1. W. notatur *διῆκε*· quod scriptum fuerit pro *διηγῆται*· nam *διαίρειν* et *διαίρεσθαι* ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum.“ *Belinus* tradit in cod. 3011. legi *διῆκεται*, et addit ita se legi velle. Quod quum nihil sit, *Belinum* credo, ut saepe, scribendo lapsum pro *διηγῆται*, quod viderat et voluerat, exhibuisse *διῆκεται*. Illud et ego, ut *Lucianum*, praeferrendum duxi. Cf. *διηρμένος τὴν κοκίδα* *Toxar.* c. 55.

Merc. Non hoc solum, sed si januae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliore illi uteris: et sane cani ei nomen est.

Emt. Cujas est, aut cuius rei usum et exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum

hominis vultum atque tristem, ne adlatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, et supercilia contraxit, et minax quidam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

Emt. Primum, bone vir, cujas es?

Διογ. Omuigena.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὄρῃς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν ^{u)} οὐχὶ καὶ λεοντὴν ^{x)} ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τουτέ μοι λεοντῇ, τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκείνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστὸς, ἀλλ' ἐκούσιος, ἑκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως! ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρξήσιας προφήτης P. 549. εἶναι βούλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφήτα, ἦν δὲ πρῶτα σε, τίνα μὲν 9 τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ ^{y)}, πονεῖν καὶ κάμναι καταναγκάσω, χαμαὶ καθενύ-

^{u)} οὖν] εἶναι B. 1. ^{x)} λεοντῇν] „λεοντήν. B. 1. (an B. 2. ? in B. 1. enim scriptum λεοντήν et postea λεοντή. *Lehm.*) quo accentu hoc nomen genus in vetustis libris et Edd. saepe insignitur.“ *Reitz.* ^{y)} μετὰ δὲ] τοῦτο addi vult *Belinus* et

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur et leoninam sumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [*tamen ut ille alieno*] jussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te

dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator sum hominum, et medicus affectionum: in universum autem veritatis, et libertatis in loquendo praeco (*propheta*) esse volo.

Emt. Age, Praeco, (*Propheta*) si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, et deliciis exutum cum inopia concluderem, palliolo te amiciam: deinde opus facere, et elaborare te cogam, huius dormientem

p. 549. δοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον²). τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχης, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἑμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος καὶ πάντα σοι³) λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῶαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἣ τάφον οἰκήσεις, ἣ πυργίον ἔρημον, ἣ καὶ πύθον. ἣ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται⁴) μεστή, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν⁵) μαστιγοῖ δέ τις, ἣ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν⁶) ἀνισχὺν ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης, ἣ καράβου τὸ δόγμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας.

2954. et addidit *Schm.* frustra, Vid. supra c. 4. Diall. Morti. IX, 2. De Sacrifi. c. 8. Anachars. c. 1. 2) *πιμπλάμενον*] *ἐμπιμπλάμενον* 2954. quod placuit *Belino* ut magis *Lucianaeum*. At simplici idem utitur *Noster* Nigr. c. 16. *Schmiederus* scripsit *ἐμπιμπλ.* non hoc ad fidem Codicis, neque ad nostri scriptoris exemplum. Vid. infra c. 23. e. a. a) *καὶ πάντα σοι*] *καὶ ταῦτά σοι πάντα* 2954. *Belin.* *Schm.* sine idonea caussa. Non ea solum, quae modo recensuerat, bona intelligit *Dio- geneses*, sed alia quoque omnia, quaecumque hominibus humanis cara esse solent. Haec autem complectitur vox *πάντα*. b) *ἔσται*] *ἔστω* 2954. c) *ἣν*] *εἰ* conj. *Belin.* ignorans forte *μαστιγοῖ* et *στρεβλοῖ* Coniunctivos esse, quod eum vel *Scho- liastes* docere poterat. d) *τούτων οὐδὲν*] *οὐδὲ τοῦτ'* 2954. probante *Belino*, non temere.

inter haec, aquam bibentem, et obvio primum facillimo- que cibo implendum. O- pes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare ab- jicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negli- ges, et nugas putabis om- nia: relictisque domo pa- terna, aut sepulcrum inha- bitabis, aut desertam tur- riculam, aut dolium deni- que. Ceterum pera tibi lu- pinorum plena erit, et li- brorum in tergo etiam scri-

ptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege [*Persarum*] putabis. Si ve- ro flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis.

Emt. Quid ais? non do- lere flagris licet caesum? Equidem non testudinis ne- que cancri testa circumda- tus sum.

Diog. Euripidis illud par- va mutatione deslexum ae- mulabere.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ φρήν σοι ἀλγῆσει, ἥ δὲ γλῶσσα*) ἔσται
ἀνάλγητος.

P. 549.
Parod.
Eurip.
Hippol.
v. 612.

Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἱταμόν γρη εἰ- 10
ναι, καὶ θρασύν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξίσης^{f)}, καὶ P. 550.
βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέπονται σε, καὶ
ἀνδρεῖον ὑπολήφονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται^{g)}, καὶ
ἀπηγῆς^{h)} τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσ-
ωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα τοιοῦτῳ προσώπῳ πρέ-
πονⁱ⁾. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ,
καὶ ἐπιεικεία, καὶ μετριότης ἀπίστω. καὶ τὸ ἐρυθριῶν ἀπόξυ-
σον^{k)} τοῦ προσώπου παντελῶς. δίκως δὲ τὰ πολυανθρωπώ-
τατα^{l)} τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀποι-
νήντος εἶναι θέλει, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσέμενος· κατὰ-

e) γλῶσσα] γλῶττα 2954. *Belin. Schm.* f) ἐξίσης] *Vulg.*
ἐξῆς. *Genuinam acceptam referimus Codici 2954. Belino*
quoque illam probatam et a *Schm.* editam. g) ἔσται] ἔστω
3011. *Bel. Schm. Gori.* neque hic, neque supra (not. b)) re-
cedere opus erata *vulg.* h) ἀπηγῆς] ἀπηγῆς conj. *Bel. Vid.*
Adnot. i) τοιοῦτῳ προσώπῳ πρέπον] πρέπον τοιοῦτῳ
προσώπῳ 2954. *Schm.* k) ἀπόξυσον] ἀπόξυσον *Coll. G.*
ἀπόξυσον 3011. tradente *Belino*, qui tamen ἀπόξυσον scribere
voluisse videtur, quum etiam ἀπόξυσον scripserit, quasi in
textu sic legeretur. l) πολυανθρωπώτατα] Correxī vi-
tium vulgatum πολυανθρωπώτατα. recte scriptum in omnibus
libris *De Mort. Peregr. c. 1. τὴν πολυανθρωποτάτην.* Fre-
quens omnino hoc vitiorum genus in *Luciani* libris et edi-
toribus. Mox γελοιώτατα. *Diall. Marr. I, 1. fuerat ἀμορφώ-*

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, do-
lore lingua sed vacat. Por-
ro quae maxime adesse tibi
debent, haec sunt. Impro-
bum oportet esse, et auda-
cem, et conviciari (ordine)
omnibus regibus pariter et
privatis: ita enim oculos in
te conjicient, fortemque te
virum putabunt. Porro bar-
bara vox erit, et absona lo-

quela, et plane cani simi-
lis: vultus contentus ac ri-
gidus, incessus, qui vultum
talem deceat: verbo, fera
omnia et agrestia. Pudor
vero et aequitas et medio-
critas abesto: frontem per-
fricare ne satis habe, sed
abrade penitus. Loca se-
quere celeberrima, et in
his ipsis solus et insociabi-
lis esse postula, neque ami-

P. 550. λυσίς γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς σῆς ἀρχῆς ^m). ἐν ὅψει δὲ πάντων, ἃ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἂν τις, θαρρόων ⁿ) πολεῖν καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γελοιότατα ^o). καὶ τέλος, ἦν σοι δοκῇ, πολυπόδα ὦμόν, ἢ σηπλίαν φραγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προσξενούμεν.

11 ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιὰρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

P. 551. ΔΙΟΓ. Ἄλλὰ ῥᾶστά γε, ὦ νῦτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετέλθειν ^p). οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπιτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς ^q), ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδὲν σε καλύσει θανμάσιον ^r) εἶναι, ἦν μόνον ἢ ἀναλδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐδέομαι σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως

τατον, in Timon. c. 46. εὐμορφώτατε ante *Jensium*. m) τῆς σῆς ἀρχῆς] Vulg. τῆς ἀρχῆς, pro quibus conjecit *Bel. τῆς ἀρετῆς*. Nos cur inseruerimus σῆς, v. in Adn. n) θαρρόων] In plerisque vet. post θαρρόων comma positum, recte in B. 1. ante. o) γελοιότατα] Vulg. γελοιώτατα vitiose, ut supra πολυανθρωπώτατα. Legitimam formam restitimus ex A. 1. et 2. In codd. 2954 et 3011. est γελοιώτερα. *Jacobs.* in Bibl. d. alt. Lit. u. Kunst Sect. I. p. 53. conjecit ἀγελαιότατα cum ingeniosa audacia. p) μετέλθειν] διελθεῖν *Gorl. inepte*. q) καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς] καὶ ἰδιώτης ἂν ᾖς 3011. καὶ ἰδιώτης ᾖς 2954. *Schm.* Mutatione opus esse non videbatur. r) θανμάσιον] θανμαστόν P. J. V. 2. θανμάστον marg. A. 1. W. Sic et 2954.

eo admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, et Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem, si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emit. Apage, impura naras, et ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, fa-

cillima, et quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et literis et nugis, sed compendiarie ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, et conviciari praeclare didiceris.

Emit. Ad ista quidem te non opus habeo: verum

ἡ κηπωρὸς *) ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐθέλῃ σε ἀπο- p. 551.
δόσθαι οὐτοσί τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἐχὲ λαβὼν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνο-
χλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξιαπλῶς ὑβρί-
ζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΤΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
φυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς †). πολυτελεῖς τὸ χρῆμα ‡),
καὶ πλουσίαν δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς §), βίος τρισμακά-
ριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσο- p. 552.
μαι γάρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάγκρινε·
μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὥς
ὀργῆς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον
οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόξει †) μύ-

*) κηπωρὸς] κηπουρὸς 3011. probante Belino. †) πρόσεχε
πᾶς] πᾶς πρόσεχε 2954. u) χρῆμα] σχῆμα id. κ) ἡδύς]
ἡδιστος 2954. Bel. Schm. Verum alienae manus vestigium in
hoc Superlativo agnosco. γ) ἀπόξει] ἀναπνεῖ 2954. ἀποπνεῖ
3011. et Gorl. quod Bel. et Schm. praetulerunt, quum illud ἀπό-
ξει glossema haberent genuinae lectionis. Imo contrariam

nauta forte, aut olitor, op-
portune (utilis) fias, idque,
hic si duobus summum obo-
lis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi homi-
nem. Gaudemus enim illo
liberari, qui molestiam no-
bis facessat, et clamet, et
in universum omnibus in-
sultet atque maledicat.

Jup. Alium voca, Cyre-
naeum illum, purpura illum
indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, ἀττενδε
quisquis es: res pretiosa et
locupletεμ emtorem deside-
rans. Haec vita suavis,

vita ter beata. Eoquis vo-
luptatis cupidus est? quis
emet delicatissimum?

Emt. Huc veni, et dic,
quae nosti: emam enim te,
si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei
facessere, o bone, nec in-
terroga: ebrius enim est,
ita ut ne respondere quidem
possit, labante, ut vides,
lingua.

Emt. Et quis bene sanus
emet corruptum adeo et ne-
quam mancipium? quot ve-
ro olet unguenta! ut incer-
to labantique pede incedit,

p. 552. ρων! ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον! ἀλλὰ καὶ
σύ γε²⁾), ὦ Ἑρμῇ, λέγε ὅποσα πρόσσετιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιῶν
τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι³⁾) δεξιός, καὶ συμπεῖν
ἱκανός, καὶ κομᾶσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ
ἁσώτῳ δεσπότῃ. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὕποποιός
ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως⁴⁾), σοφιστῆς ἡδοναθείας· ἐπαιδευθῇ
μὲν οὖν Ἀθηναῖον. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράν-
νοις, καὶ σφόδρα ἡδονκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς
προαιρέσεως, πάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, παντα-
χόθεν ἐρανλῆσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων,
καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ μὲν γὰρ⁵⁾) οὐκ ἐπιτήδειος ἱερὸν
ὠνεῖσθαι βίον.

sententiam probat Suidas: Ἀπόζων· ἀποκνέων. et ἀποκνεῖ
probabile est ab eo esse profectum, qui meminisset similis
dicti de eodem Aristippo Diall. Morti. XX, 5. 2) καὶ γὰρ σύ γε
Vulgo omissum γε restitui cum Schm. e codd. 2954. et 3011.
a) συμβιῶναι] συμβιῶναι et mox συμπεῖν 2954. Schm. b)
καὶ ὅλως] καὶ ὅλος conj. C. G. Jacob in Bibl. Crit. Hildes.
P. I. Fasc. I. p. 106. Vid. Adnot. c) ἐγὼ μὲν γὰρ] Ita
2954. Schm. Vulg. ἐγὼ δὲ, minus eleganter, et ad Luciani
consuetudinem. Diall. Deor. I, 1. ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας
— τί χρὴ λέγειν; Ibid. XII, 1. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα
ἐβρόνχεις, θαρσύνων ποιεῖς. et §. 2. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, ποτε αὖν
ἐκέλευε σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ; Diall. Marr. I, 4. Ἡ μὲν γὰρ
Ἡρώ οὐδ' ἀποκνέσθαι αὐτῷ ἠθέλεν· ἀλλ' ἡσχύνετο etc. Plu-
ribus non videtur opus esse. Etiam Pisc. 27 eadem parti-
culae conjunctae offensioni fuerant imperitiae librariorum.
Vid. ibi Varr. Lectt.

et extra viam fertur! Inte-
rim vel tu dic, o Mercuri,
quae sint in illo, et quae
tractet.

Merc. In universum con-
viva dexter est, et compota-
tion aptus, et qui comissetur
cum tibicina apud amato-
rem herum et luxuriosum.
Ceterum bellariorum co-
quendorum sciens, et ob-
soniorum peritissimus, et
omnino voluptatis magister.

Institutus Athenis serviit
tyrannis in Sicilia, quorum
gratia floruit. Summa au-
tem illius instituti, con-
temnere omnia, uti omni-
bus, undique corrogare vo-
luptatem.

Emt. Circumspiciendus ti-
bi erit alius emtor, de di-
vitibus illis et pecuniosis:
equidem hilarem adeo vitam
emere non possum.

ΕΡΜ. Ἄφρατος ^{d)} ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν. P. 552.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον· ἄλλον παρ᾽άγαγε ^{e)}· μᾶλλον δὲ τῷ ^{P. 553.}
 δύο τούτῳ, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλάοντα ^{f)} 13
 τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι βούλομαι ^{g)}).

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίω πωλῶ·
 τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομεν ^{h)}).

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος! ὁ μὲν οὐ διαλείπει
 γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθῶν ⁱ⁾· δακρύει γὰρ τοπαράπαν.
 τί ταῦτ', ὦ ^{k)} οὗτος; τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πρῆγ-
 ματα ^{l)} ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ'
 οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πρᾶγματα;

- d) Ἄφρατος] „Hanc lectionem tuentur G. P. L. J. et V. a. quamvis typorum vitio aberret in ἀφρατος· accedit ora A. 1. W. In ceteris Edd. ἀφρατος.“ Ἄφρατος in recentt., ut par erat. e) παρ᾽άγαγε] παρ᾽άγε 2951. ut *Belinus* tradit. f) κλάοντα] Vulg. κλαίοντα. κλαίοντα 2954. 3011. *Bel. Schm.* Nos eandem et hic legem secuti sumus, quam *Diall. Mortt.* XVII, in. et *Diall. Marr.* IV, 2. ubi vid. *Varr. Lectt.* g) βούλομαι] „Edd. βούλεσθαι, excepta J. pro qua stant G. P. et marg. A. 1. W.“ Etiam A. 2. habet βούλομαι, sed 2954. βούλεται. h) ἀποκηρύττομεν] Olim ἀποκηρύσσομαι. Veram lectionem restitui e 2954. quum et Activa forma opus esset (cf. c. 1. et infra c. 14. extr) nec Pluralis numerus alienus a Mercurii persona. Cf. init. c. 15. i) πενθῶν] „Sola J. πενθῶν, quem tamen, etsi suffragentur G. P. et marg. A. 1. W. secutus non sum.“ Confirmat optimam lectionem cod. 5011. et probat *Schaefer.* ad *Long.* p. 367. Prius legebatur πενθεῖν. k) ὦ] deest in 2954. l) πρῆγματα] Ita jam in

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, et apud nos mansurus, Jupiter.

Jup. Transire illum in alteram partem jube. Producat alium: quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendite, sapientissimos omnium

praedico venales.

Emit. Quantum, Jupiter, inter se distant! alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes, et vos ipsi.

Emit. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?

P-553. ΔΗΜ. Ὀδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν.
κινεᾷ^{m)} δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴν, καὶ ἀπειρίην.

ΑΓΟ. Οὔμενονν, ἀλλὰ σὺ κινὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπει-
14 ρος· ὦ τῆς ὕβρεως! οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάειςⁿ⁾, ὦ
βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. ο)^{o)} Ἠγέομαι γὰρ, ὦ ξεῖνε, τὰ ἀνθρωπήϊα^{p)}
πρήγματα^{q)} οἷζυρά, καὶ δακρυώδεια, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
μὴ ἐπιπήριον· τῷ δὴ^{r)} οἰκτείρω τε σφῆας καὶ ὀδύρομαι. καὶ
P-554 τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκίω μεγάλα, τὰ δ' ὕστερον^{s)} χρόνον
ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσεως καὶ τὴν τοῦ
ὄλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἐμπεδον οὐδέν, ἀλλὰ
κως εἰς^{t)} κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἐστὶ τῶντο^{u)} τέρ-

vett. Edd. B. 1. A. 1. 2. nec non in 2954. 3011. Schm. In ce-
teris recentt. πρᾶγματα. m) κινεᾷ] Ionismum vulgati κε-
νᾷ loco restitui, praecedentibus 3011. et Schm., n) κλάεις] „κλαίεις F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur et
subscriptum saepe solet ad latus poni.“ Edidit Reitz. κλάεις,
ut ceteri Editores: mihi vox conformanda videbatur ad eam,
quae alibi placuit, formam, ut supra c. 13. o) ΗΡΑΚ.] „Ἠράκλεις F. A. 1. (etiam A. 2. Lehm.) quod vitium in se-
quentibus Edd. facile sublatum.“ p) ἀνθρωπήϊα] recep-
tum e 2954. et Ed. Schm. pro vulg. ἀνθρώπινα. Eundem in
modum quod praecesserat ξεῖνε, ut vulgo scriptum exstabat,
correx. cf. c. 4. q) πρήγματα], πρᾶγματα F. J. V. 2.
Par. Formam Ionicam A. 1. iam admisit. et in plures Edd.
propagavit. Μὴν video notatum in ora libri Wessal. e regio-
ne hujus versus, credo pro vulgari μὴ. r) τῷ δὴ], τῷ
δὴ οἷζ. etc. F. quod editae lectioni par est. s) τῷ δὴ A. 1. 2.
s) τὰ δ' ὕστερον] τὰ δὲ ἐν ὕστερον 2954. Bel. Schm. Ad vid.
ad Anachars. c. 26. χρόνον omissum in B. 1. t) ἀλλὰ κως
eis] Vulg. junctim ἀλλὰ κως eis etc. perperam in 2954. et hinc
in Schmied. ἀλλ' ὅκως, sequente ἐς. u) τῶντο] τῶντων

Dem. Sic est. Serium e-
nim in iis nihil quicquam:
vana omnia, atomorum im-
petus, imperitia (infinitas).

Ent. Enimvero tu vanus
es re vera et imperitus. O
insolentiam! ridere non de-
sines? Tu vero, vir bone,
quid p'oras? multo enim
melius credo, te adloqui.

Her. Puto enim, Hospes,
res hominum questu et lacri-

mis dignas, neque quicquam
earum non fato obnoxium:
hoc sane nomine miseror il-
las (illos) et desleo, et prae-
sentia quidem magna non
arbitror; sed quae in po-
sterum futura sunt, ea de-
mum tristitia, exustiones lo-
quor, et universi calamita-
tem: haec deploro, et quod
stabile nihil est ac firmum,
sed cinno quasi quodam

εις, ἀτερψήη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω p. 554.
περιχωρεύοντα^{α)}), καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γάρ ὁ αἰὼν ἐστὶ;

ΗΡΑΚ. Παῖς παίζων, πεισσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαί^{γ)}) οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντι-
θεῖς^{ζ)})· ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ἀνήσεται σέ τις^{α)}) εὖ φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κελέομαι^{β)}) πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζεν,
τοῖσιν ὠνεομένοισι^{ο)}), καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

2954. τῷτῷ Belin. Schm. Vulg. τῷτῷ. Deinceps τέρψεις B. 1.

α) περιχωρεύοντα] περιχωρεύοντα 3011. quod Belin. malit, nisi in illo insit lusus verborum. At unice convenit h. l. proprium de ludicra, quam ipse hic proponit Heraclitus, philosophia sua vocabulum. Mundus ipsi est lusus, ubi omnia promiscue et temere sursum deorsum saltantium instar moveantur. O tristissimum ac vere lacrymabile spectaculum! γ) Τί δαί] Τί δὲ 2954. et mox iterum. ζ) συντιθεῖς] „συντιθεῖς J. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. et A. 1. hoc potius habui.“ In B. 1. inveni συντιθεῖς, nec non in A. 2. vitiose illud scriptum pro συντιθεῖς. α) τις] praetermissum nescio quo casu in Reitz. et hinc in Bip. et Sev. restituit Schm. e 2954. et 3011. habuerant jam veteres Edd. A. 1. 2. B. 1. β) κελέομαι] Ita 2954. Del. Schm. pro vulg. κέλομαι. ο) ὠνεομένοισι] ὠνονομένοισι 2954.

permixta et confusa feruntur, idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia (circumsaltantia), et vices in illo seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

Her. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vèro?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut grifhos necis. Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare

P. 555. ΑΓΟ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ἀνήσομαι^{d)}).

ΕΡΜ. Ἄπρατοι^{e)} καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΤΣ. Ἄλλον ἀποκῆρυντε.

15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν στωμύλον;

ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἐλθέ σύ. βλον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκῆρυντομεν^{f)}. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ.^{g)} Παιδευραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἔρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαι σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεύμην τῷ παιδί, καὶ ὧ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ

d) οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ἀνήσομαι] οὐδ' ἕτερον γε ὅπως ἔγωγε αὐτὸν ἀνήσομαι 2954. pessime. e) ἀπρατοι] „Quae nos ratio paullo ante movit, ut hanc vocem repone- renius, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἀπρατοι. Et sic Guyetus etiam hic et supra emendaverat.“ f) ἀποκῆρυντομεν] ἀποκῆρυντω 2954. g) ΣΩΚ.] Platonis nomen per totum locum praefigit 2954. inepte; quamquam Platonius est Socra- tes ille, quem flagellatum it nostri scriptoris licentia. In Platonem certe ea, quae statim ab initio de puerorum amore dicuntur, minime cadant. Cff. ea, quae infra in Adnott. Bourdelotius et Solanus indicarunt, loca.

jubeo omnes, maximos mi-
nimos, emtores non emto-
res.

Emt. Morbus hujus ho-
minis ab atra bile non pro-
cul abest: neque vero alte-
rum eorum emerime equidem.

Merc. Neque igitur hi
vendi poterunt.

Jup. Praedica alium.

Merc. Vis Atheniensem
illum, loquaculum?

Jup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vi-
tam bonam et prudentem

praedicamus. Quis emit
sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid ma-
xime nosti?

Socr. Puerorum amator
sum, et doctus artes ama-
torias.

Emt. Quomodo igitur ego
eniam te? Paedagogo enim
opus habebam pro puero,
quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior
me sit contubernalis pul-
chri? Neque enim corporum
amator ego: animam pul-

ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, κἄν ὑπὸ ταῦτὸν ἱμάτιόν μοι κατακέ- P. 555.
πτται ^h), ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν P. 556.
παθεῖν.

ΛΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ ¹) παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα
τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν; καὶ ταῦτα, ἐπ' ^k) ἐξουσίας,
ὅπῃ ¹) τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμνύω ^m) γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΛΓΟ. Ἡράκλεις ⁿ) τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν!

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ
ὄρας τὸν Ἄνουβιν τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὄσος ^o)· καὶ τὸν ἐν οὐρα-
νῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

^h) κατακείμεναι] κατακίεσονται 2954. Deinceps in eodem
ἀκούσει, quod *Belinus* ut Atticum praeferendum censuit et
Schmiederus praetulit. Sed vid. c. 22. et Diall. Morit. X, 13.
ⁱ) τὸ] τὸν Gori. mendose. ^k) ἐπ'] Vulg. ὑπ'. Eleganti-
orem lectionem acceptam referimus codici 2954. quem etiam
Schmiederus, monente *Belino*, secutus est. Cf. Alexandr. c.
44. ἐπὶ πολλῶν παρόντων, multis praesentibus. Diall. Marr.
IV, 2. ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν, quum res tam evidentes sint.
Ergo ἐπ' ἐξουσίας h. l. idem est, quod alibi ἐξόν, quum lice-
ret. ¹) ὅπῃ] Sic *Schm.* e 2954. pro vulg. ἐν. Confusae h. l.
Praepositiones a librariis vel festinantibus, vel ignorantibus.
Leviter tango, ἱμάτιον et hic, et supra, de lectorum stragulis
capiendum esse, quae et ipsae vocabulo vestimenta significan-
tur *Tercet.* Heaut. V, 1, 30. et alibi passim. ^m) ὁμνύω] *ἔμνυμι* 2954. quam magis Atticam formam judicat *Belinus*.
Sed Participium ὁμνύων vid. Timon. c. 23. ⁿ) Ἡράκλεις]
'Ἡράκλῆς J. ^o) τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὄσος] Articulum vulgo
praetermissum recepi cum *Schm.* e 2954. qui et θεός habet pro
ὄσος, temere.

chram judico. Noli labo-
rare, si vel sub eadem veste
(stragula) mecum pernocta-
rint, audias dicentes, nul-
la se injuria a me adfectos.

Emt. Supra fidem sunt,
quae dicis, amatorem ul-
tra animum nihil nugarum
tentare, idque ubi plena e-
jus rei sit facultas sub ea-
dem veste (stragula) jacenti.

Socr. At ego canem tibi
juro et platanum, haec ita
se habere.

Emt. Hercules! quam ab-
surti sunt isti Dii!

Socr. Quid ais? Nonne
canis Deus tibi videtur?
Anubin non vides quantus
ille sit in Aegypto? et il-
lum in coclo Sirium? et
Cerberum illum apud Infe-
ros?

P. 556.
17

ΑΓΟ. Εὐ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάφτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἑμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἰμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκούσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· μηδεμίαν ^{p)} αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας ^{q)} νόμους;

P. 557. ΣΩΚ. Νή Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ^{r)} μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ ^{s)} περὶ τῶν ἐν ὧρα καίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

p) μηδεμίαν] Ante hanc vocem vulgo repetebatur δοκεῖ· nos cum Belino et Schmiedero ut importunum ejecimus, praecautibus Codd. 2954. et 5011. q) μοιχείας] μοιχείαν 5011. non adeo prave, ut Belino visum: οἱ περὶ μοιχείαν νόμοι secundum eandem syntaxin dictum foret, quae in proximo Socratis responso inest. Quin parum abest, ut et μοιχείας pro Accusativo habeam: unis dehortatur numerus Pluralis, hic minus, opinor, aptus, quam in Necyom. c. 3. r) τὰ τοιαῦτα] ταῦτα 2954. s) Τί δὲ] Τί δα 5011. Bel. Schm.

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republica utor nova, et meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. (Placet,) nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas

abrogatasque de adulterio leges?

Socr. Ita per Jovem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate et forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, (illos osculantur) quoties splendidum et audax facinus ediderint.

ΑΓΟ. Βαβαί τῆς φιλοδοξίας! τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ P. 557.
κεφάλαιον; 18

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων ¹⁾ παραδείγματα.
ὅποσα γὰρ δὴ ὄρεῖς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν
θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν
ὄλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ ²⁾. εἰ γὰρ που εἶναι, οὐκ ἂν εἶναι.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἴ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλ-
μόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας ³⁾, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἄμὲ
ἄλλον ⁴⁾. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις
ἦν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ;

ΕΡΜ. Δὺς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὁνησάμην ὅσου ψῆς ⁵⁾. τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐ-
θις καταβαλῶ.

1) τῶν ὄντων] τούτων F. τὸν ὄντων B. 1. 2) Οὐδαμοῦ]
„Consentiunt omnes Edd. praeter Par. in qua οὐδαμοῦς· quod
unde sumtum sit, ignoro.“ 3) πάντων ὁρῶ εἰκόνας]
πάσων ὁρῶ εἰκόνα 2954. 4) ἄλλον] „Ita legitur in G. P. L.
V. 2. Par. Edd. reliquae perperam habent ἄλλον.“ 5) ὅσου
ψῆς;] interrogationis nota haec distincta sunt in B. 1. pes-
sime.

Emt. Hem magnificen-
tiam! Sapientiae quod tibi
caput est?

Socr. Formae et exempla
rerum. Quicquid enim vi-
des, terram, terrestria, coe-
lum, mare; horum omnium
imagines quaedam, visum
effugientes, stant extra hoc
universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim
in loco aliquo essent, plane
non essent.

Emt. Non video eas, quae
narras, exempla.

Socr. Neque id mirum.
Caecus enim es mentis qui-
dem oculo. At ego omnium
video imagines, et te quen-
dam alium corporis oculos
fugientem, et me, et prorsus
duplicita omnia.

Emt. Ergo! emendus es,
ita sapiens et visu ita acuto
praeditus. Age videam,
quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis.
Pecuniam vero deinde sol-
vam.

P. 558.
19ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοῦνομα ^{a)};ΑΓΟ. Δίῳν ὁ Συρακούσιος ^{b)}.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴ τύχη. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη παλῶ. τίς ὠνεῖται ^{c)} τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἔν δὲ πλεον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος ^{d)} τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεῖς φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἢ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

ΑΓΟ. Λάμβρανε· τὸ δεῖνα δέ ^{e)}! ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεδωμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ τὰ μελιτώδη ^{f)}, καὶ μάλιστα ^{g)} γε τὰς ἰσχάδας.

P. 559. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι ^{h)} γὰρ αὐτῷ παλάδας τῶν παρικῶν.

- a) Τί οὖν σοι τοῦνομα;] Τί σοῦ τοῦνομα; 2954. b) ὁ Συρακούσιος] Articulum olim omissum restituit Schm. e 2954. vitium vetustarum Edd. Συρακούσιος Solanus correxit. c) ὠνεῖται] ὠνήσεται 2954. minus eleganter. Cf. §. 15. in. d) ἀσεβέστερος] δυσσεβέστερος 2954. εὐσεβέστερος 5011. hoc quidem vitiose. e) τὸ δεῖνα δέ] Ita interpunxi verba, monente Jo. Sangero in Classic. Journ. No. XVII. a. 1814. p. 160. et N. XXXVI. a. 1818. p. 318. Olim continua serie legebantur, tentata tamen a Gesnero et Seyboldo, quorum illé voluit: τὸδ' εἰπὲ ὅπως ἴδω, etc. hic: τὸν δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω (εἰπέ μοι) τίσι etc. et sic vere scriptum in B. 1. sed male. Vid. Adnott. f) τὰ μελιτώδη] Ita 5011. Gori. Schm. Vulgo aberat Articulus. g) μάλιστα γε] Addiderunt iidem libri Particulam γε, in prioribus Edd. omissam. h) ὠνήσομαι]

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi et duc, quod bene veritat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Ceterum suavis est, et gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibus?

Merc. Dulcibus vescitur et mellis saporem habentibus, maxime ficubus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

ZETE. Ἄλλον κάλει ¹⁾, τὸν ἐν χορῷ κουρίαν ²⁾ ἐκείνον, ^{P. 559-20}
τὸν σκυθροπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ERM. Εὖ λέγεις· ἰσίκασι δ' οὖν ¹⁾ πολὺ τι πλήθος αὐ-
τὸν περιμένειν τῶν περὶ ³⁾ τὴν ἀγορὰν ἀπηνητηκότων· αὐτὴν
ἤν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον ⁴⁾ τὸν τελειώτατον. τίς ἅπαντα ⁵⁾
μόνος εἶδέναι θέλει;

AGO. Πῶς τοῦτο φῆς;

ERM. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δι-
καιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, ^{P. 560.}
καὶ τᾶλλα ⁶⁾, ὅποσα ἐστίν.

AGO. ⁷⁾ Οὐκοῦν, ὦ γὰθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ-
δια γι σκοτοδέψης ⁸⁾; καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα;

ERM. Ἔοικεν.

AGO. Ἐλθὲ, ὦ γὰθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητήν ἐμὲ, 21

ὠνησόμεθα 3011. Gorl. i) κάλει] κάλλει A. 1. 2. k) κου-
ρίαν] „Sic A. P. L. et ex Edd. V. 2. S. Quod in ceteris exstat
κουρίας legitimae structurae adversatur: error emendatus in A.
1. W.“ Praeterea distinctionem verborum e C. 2954. Bel. ita mu-
tari vult: τὸν ἐν χορῷ κουρίαν, ἐκείνον τὸν σκυθροπὸν etc. sine
idonea causa. l) δ' οὖν] γοῦν 2954. m) περὶ] ἐπὶ id. n) τὸν
βίον] τῶν βίων 3011. non absurde. o) ἅπαντα] Ita Bel.
et Schm. e 3011. pro vulg. πάντα. p) τᾶλλα] „Ita Par. τ' ἄλ-
λα F. pleraeque τᾶλλα.“ Scriptura haec in Edd. vet. frequens.
q) AGO.] „Quum F. A. 1. et S. ingererent: Ἐμῆς, Ἀγο-
ραστοῦ persona reposita fuit in J. V. 2. Par. quibuscum facit
L. et marg. A. 1. W. Plura variat B. 2. hic quidem itidem
Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. καὶ νῆ δια γι σκ. tum Ἀγο. ἰσ-
ίκασιν. ἔλθὲ ὦ γὰθὲ etc.“ In A. 2. textu Ἐρ. sed in marg.
Schaeff. correctum ab antiqua manu Ἀγο. r) σκοτοδέψης]
σκοτοδέψος 3011. σκοτόδεψος, ἢ τέκτων Gorl.

Jup. Alium voca; illum
ad cutem rasum, tristem il-
lum de porticu.

Merc. Bene mones: vi-
dentur sane multi eum ex-
spectare eorum, qui ad fo-
rum venerunt. Ipsam vir-
tutem vendo, vitam perfec-
tissimam: quis omnia so-
lus scire cupit?

Emt. Quorum illud di-
cia?

Lucian. Vol. III.

Merc. Nempe solus bio
sapiens, solus pulcher, so-
lus justus, fortis, rex, rhe-
tor, dives, legislator, et
quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir,
eoquus etiam bonus, et me-
dius fidius cerdo, et faber,
et id genus?

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone
vir et dic mihi te emturo,

H

p. 560. ποιός τις εἴ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος κατ' αὐ-
 λος ὦν;

ΧΡΤΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταυτά ἐστιν. ὅσα
 δὲ *) οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ ¹⁾ λέγεις.

ΧΡΤΣ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν
 ἐστὶ προηγμένα, τὰ δ' ἑμπάλιν ²⁾ ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

p. 561. ΧΡΤΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνό-
 μασιν, οὐδὲ τὴν ³⁾ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπου-
 δαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταυτ' οἶδεν,
 ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ⁴⁾
 ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Σοφίας ⁵⁾, μὴ φθονήσης κἄν τοῦτο εἰ-

*) ὅσα δὲ] ὁ δὲ 2954. t) ἢ] „ὅ, τι καὶ A. P. L. marg. A. 1. W. nihil mutandum: illud ἢ Platoni non infrequens.“ ὅ, τι 2954. u) ἑμπάλιν] ἀνάπαλιν 2954. modo τὰ δ' rescripti pro τὰ δ', quod priores habent, vitium innumeris paene locis commune. x) τὴν] e Gorl. restitui. Priores Edd. Articulo carebant, quo opus erat ad discrimen illud, quod Stoici statuerunt, inter φαντασίαν καταληπτικὴν et ἀκατάληπτον significandum, de quo in Adnoit. Sed dicere Chrysippus etiam poterat: οὐδὲ καταληπτικὴν τὴν φαντασίαν ἔχεις. y) ὁ ποί-
 ων καὶ ὁ πόσων] „Conspirant Edd. 'Ὅποια καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον ὁπόσον L. ὁποῖον καὶ ὁπόσον marg. A. 1. W.“ z) Σοφίας] Vulgatum Φιλοσοφίας glossema esse videtur genuinae lectionis, quam et Belino probatam suppeditavit Codex

quid hominis sis? et pri-
 mum, an non aegre feras,
 te vendi et servum esse?

Chrys. Nequaquam: haec
 enim in nostra potestate non
 sunt. Quaecunque vero in
 potestate nostra non sunt,
 ea indifferentia esse contin-
 git.

Emt. Non intelligo, quid
 dicas.

Chrys. Quid ais? intelli-
 gere te negas, talium quae-
 dam esse praeposita, alia
 rejectanca?

Emt. Ne nunc quidem in-
 telligo.

Chrys. Nec mirum, qui
 non adsuetus sis nostris no-
 minibus, neque facultate
 gaudeas facile percipiendi
 rerum imagines. Sed stu-
 diosus, qui rationalem in-
 spectionem perdidicit, non
 haec modo novit, verum et-
 iam symbema et parasymba-
 ma, [accidens et praeterac-
 cidens] qualibus et quantis
 rebus inter se differant.

Emt. Per Sapientiam,

πέν τι τὸ σύμβαμα, καὶ τὸ παρασύμβαμα ^a). καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' p. 561.
ὅπως ἐπλήγην ὑπ' τοῦ θυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΤΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γὰρ τις χολὸς ὦν, αὐ-
τῷ ἐκείνῳ. τῷ χολῷ ποδὶ προσπείσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφα-
νοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν χολείαν,
τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΔΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ^b) ἄλλο μάλιστα φῆς εἶ- p. 562.
δέναι; 22

ΧΡΤΣ. Τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας ^c), αἷς συμποδίζω ^d)
τούς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπῆν ποιῶ,
φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ,
ὁ αἰδιδίμος συλλογισμός ^e).

ΔΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΤΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΔΓΟ. Τί μὴν;

2954. Perstringit autem emtor Stoicism, τὸν μόνον σοφόν,
quem modo diverat auctionis praeco. a) τί τὸ σύμβαμα,
καὶ τὸ παρασύμβαμα] Plane sic 2954. et hinc *Belin.* et
Schm. Prope accedit lectio 3011. τί σύμβαμα καὶ τὸ παρασ.
In prioribus Edd. fuerat: ὅ,τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα.
b) τί δ'] τί δαι 3011. *Belin.* *Schm.* etiam *Gorl.* modo Ὡς
scripti cum *Schb.* vulgo Ὡς. c) Τὰς τῶν λόγων πλεκτάν-
ας] Vulgo omisum τὰς, quod restituit *Schm.* e 2954. d)
συμποδίζω] συμβιβάζω 2954. e) ὁ αἰδιδίμος συλλο-
γισμός.] οἱ αἰδιδίμοι συλλογισμοί. 2954.

ne invidetas mihi vel hoc di-
cere, quid rei symbama sit,
et quid parasymbama. Ne-
scio enim quomodo ferit au-
res ipse numerus horum no-
minum et concinnitas.

Chrys. Nulla vero est in-
vidia: si quis enim, clau-
dus cum sit, illo ipso clau-
do pede offendens ad lapi-
dem, vulnus ex improvise
accipiat, ille habuit sym-
bama claudicationem; vul-
nus autem illud, ut para-
symbama, insuper nactus
est.

Emt. Hemsolertiam! Quid
vero amplius te nosse ais?

Chrys. Verborum laqueos,
quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato
ore, et freno injecto, pla-
ne ad silentium redigo. No-
men huic facultati decanta-
tus ille syllogismus.

Emt. Inexpugnabilem mi-
hi et violentum narraas.

Chrys. Adtende igitur.
Esne tibi puer?

Emt. Quid tum?

p. 56a. ΧΡΤΣ. Τοῦτο ¹⁾ ἦν πως προκόδιλος ἀεπάση, πλησίον ποταμοῦ ²⁾ πλαζόμενον εὐράν, κᾶτά σοι ἀποδώσειν ὑπὸ χνεῖται αὐτό, ἦν εἰπης τάληθες ὅ, τι δέδοται αὐτῷ ³⁾ περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

ΑΓΟ. Δυσκόποιτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὅποτερον εἰπαὶν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς τοῦ Διὸς ⁴⁾ ἀποκρινάμενος, ἀνάσσωσαι μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταταΐων.

ΧΡΤΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΤΣ. Τὸν θιρλζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα ⁵⁾, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκυκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα-τούτον τὸν ἐγκυκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

p. 56b. ΧΡΤΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνωνος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρισταῖτος γὰρ

5) Τοῦτο] In 2954. haec ita disposita: Ἀγο. Τί μὴν τοῦτο; Χρυσ. Ἦν πως etc. perverse. g) ποταμοῦ] τοῦ ποταμοῦ 2954. Sed Nilusne intelligatur, an quilibet alius fluvius, nihil refert ad syllogismi sententiam. h) αὐτῷ] inseruimus, exemplum Schm. secuti, e 2954. 3011. et Gori. quod ad sensum declarandum et explendum requirebatur. i) πρὸς τοῦ Διὸς] Articulum, auctore Belino et duce Schmiedern, interposui e 2954. et 3011. k) κυριεύοντα] κυρτζοντα 2954. κερᾶτινος, vel κερᾶτινῃ conij. Solan.

Chrys. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse?

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chrys. Bono es animo. Nam et alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quasenam?

Chrys. Metentem syllogismum, et dominantem, et super omnia Electram et Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chrys. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul et non novit. Ad-

αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἐκ ἀγνώτου¹⁾), οἶδαι μὲν Ὀρέστην, οὐκ αἰδελ. p. 563.
 φὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκατα-
 λυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀποῦσιν λόγον· ἀπόκριναι γάρ
 μοι, τὸν πατέρα οἶδαι τὸν σὺν αὐτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκαταλυμμέ-
 νον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶδαι; τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλοδὴ ἀγνοεῖω.

ΧΡΤΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23
 εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, ὅλος εἰ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοεῖς.

ΑΓΟ. Οὐ μνησθὲν' ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἶσαί μοι τὴν
 ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος²⁾), ἢ τί
 πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΤΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι³⁾).

1) [ἐκ ἀγνώτου] In Cod. 1954. haec e Sophocli. Electr. v. 1117. adduntur: καὶ τὰ ὁσαῦτα δὴ τοῦ Ὀρέστου ἔχοντος. quae etsi manifesto a Glossario quodam profecta, nec suo loco interposita, nec etiam ad plenam sententiam necessaria sint, tamen in textum recipienda censet *Belinus*, si post Ὀρέστου inserantur. m) τὸ τέλος], deest in F. sola. Ad oram A. 1. W. notatum invenio τότε, quod non satis adsequor quo pertineat. Pertinet hand dubie ad καταγενήσασθαι, ubi eadem varia lectio in duobus Codd. n) Περὶ τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι] Vulgo haec ita fuerant scripta: Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φ. καταγενήσασθαι. Sed τότε γενήσομαι exhibent Codd. 5011. et Goxl. et notatum forsitan idem etiam in marg. A. 1. W. cf. not. anteced. Tὰ post πρῶτα de meo addidi. *Schmiederus* codicem Paris. secutus. Sed

stante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem jam statim audies. Et enim responde mibi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chrys. Quid igitur, si quempiam hominem operum adstare jubeam, teque

interrogem, huncce nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chrys. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego recte illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies, cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chrys. In primis naturae

- p. 563. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίαν^{o)}), καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήγοντα^{p)} τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν
 p. 564. ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον, οὗ ἴμεν γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρεῖς^{q)} ἐφεξῆς τοῦ ἑλλέβορον πίης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου^{r)} ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ Γνίφωνα^{s)} εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τότε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φάμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκέντος τὸν ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΤΣ. Ναί. μόνον γοῦν τὸ^{t)} δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ τὸ συλλογίζεσθαι^{u)}), τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλ-

Belinus maluit: Τὰ πρῶτα τῶν κ. φ. τότε γενήσομαι. quo nihil infelicius excogitari potuit, Vid. Adnot. o) ὑγίαν] ὑγιάν Gorl. Sed fere Lucianus vulgari forma (vid. Pierson. ad Alcorid. p. 580.) uti solet. p) παραθήγοντα] Sic 2954. Belin. Schm. vulg. παραθήσονται, quod vitium syntacticum aliquatenus correctum in marg. A. 1. W. παρατιθέντα. q) τρεῖς] „Revocatum ex P. L. τρεῖς Edd. praeter B. 1. 2.“ In B. 1. τρεῖς, non τρεῖς. r) σου] σοι 2954. s) Γνίφωνα] „Bene legitur in F. et S. ceterae fere Γνυφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite.“ Γνύφωνα ostendunt B. 1. A. 1. 2. Γνίφωνα primi Serv. et Schm. majiori initiali scripserunt. t) τὸ] „τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. κρέπει.“ Modo γοῦν pro οὖν restitui-mus e 2954. duce Schm. u) τὸ συλλογίζεσθαι] Articulum prius praetermissum reposuimus cum Schm. e 2954.

morabor, divitias dico, san-
 nitatem, et similia. Opus
 vero est multa ante labora-
 re, libris minute scriptis
 adhibere faciem (*exacuere*
visum), commentarios con-
 gerere, soloecismis impleri,
 absurdisque vocibus: et quod
 caput rei est, fas non est
 sapientem fieri, nisi ter de-
 inceptis helleborum biberis.

Emit. Generose ista et
 plane viriliter. Sed Gni-
 phonem sordidum esse, et

foeneratorem improbum,
 (nam haec quoque tibi in-
 esse video) haecine et ipsa
 dicemus esse viri helleboro
 purgati et perfecti ad vir-
 tutem?

Chrys. Ita sane: solum i-
 gitur sapientem foenerari
 deceat. Cum enim proprium
 illius sit colligere, [*syllō-*
gismos facere]; foenerari
 autem et computare usuras,
 vicinum videatur colligen-
 di industriae: solius esse

λογίζεσθαι ²⁾), μόνου ³⁾ ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖ p. 564-
νο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς ²⁾), ὥσπερ οἱ ἄλλοι,
τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ
γὰρ ἄγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύ-
τεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὅρῳ δὲ δῆτα καὶ
τὸν συλλογισμόν, ὅποιά φησιν. — Εἰ τὸν πρῶτον τόκον λή-
φεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον ⁴⁾ λήφεται,
ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ ^{b)} φῶμεν, οὗς 24
σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μό-
τος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήφεται;

ΧΡΤΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω,
τοῦ δὲ διδόντος ^{a)} αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν τις ἐκ-
χύτης ^{d)}), ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἑμαυτὸν μὲν ἀρκῶ εἶναι περιεκ-
τικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

1) πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλ.] πλησίον ἂν εἴη τῷ
συλλ. 2954. minus bene Dativus habet; et formula ἂν εἴη ex
sequentibus huc delata. γ) μόνου] „μόνον F.“ Ita etiam
2954. et deinceps ἂν ἐκείνον εἴη. 2) ἀπλῶς] „In ora A. 1.
W. ἀπλοῦς. non inept.e.“ α) τὸν πρῶτον] Prius in om-
nibus legebatur καὶ τὸν πρῶτον. sed ineptum καὶ expungen-
dum duxit Jo. Seeger in Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 160.
quem nos sequi non dubitabamus. Omnino autem haec verba:
ἀλλὰ μὴν — τὸν δεύτερον in Gorl. desunt. Sic ipsa desit
Syllogismi formula, qua h. l. minime potest careri. b) τὰ
αὐτὰ] „ταῦτα in P. F. in qua prave οὗς συλλαμβάνεις.“
c) τοῦ δὲ διδόντος] τοῦ διδόντος δὲ 2954. d) ἐκχύ-
της

dixerim viri boni, quemad-
modum illud, ita hoc etiam,
et non simpliciter modo,
ut reliqui solent, usuras,
sed usurarum quoque alias
usuras capere. An enim
ignoras, usurarum alias es-
se primas, alias secundas,
illarum quasi filias? Vides
vero scilicet syllogismum,
quid dicat: si primas usu-
ras accipiet sapiens, etiam
secundas. Atqui primas ac-
cipiet. Ergo etiam secun-
das.

Emt. Igitur de mercedi-
bus eadem dicemus, quas
sapientiae nomine tu sumis
ab adolescentibus; manife-
stumque est, solum virum
bonum mercedem virtutis
nomine capturum?

Chrys. Rem tenes; neque
enim ego mea caussa capio,
sed ipsius dantis. Cum e-
nim alius sit effusor, [ef-
fusus, prodigus] alius com-
prehensor, [tenax, avarus]
ego quidem comprehensor
esse meditor, discipulum

p. 565. ΑΓΟ. Καὶ μὴν τούναντίον ἔφης *), τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΤΣ. Σκώπτεις, ὃ οὐτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποταξέωσιν ἀναποδείκτω *) συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΤΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοικαν. 25 "Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω, τάχιστα σε ἀποδείξω λίθον.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς σὺ *), ὃ βέλυσται εἶναι μοι δοκεῖς.

ΧΡΤΣ. Ὡδέ πως. ὁ λίθος σῶμα ἐστὶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Τί δέ; τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Σὺ δὲ, ζῶον;

της] ἐκλύτης 3011. quod nihili est. deinde ὁ δέ τις παρ. 2954. quod ob orationis concinnitatem praeferri vult *Belinus*, atque adeo recepit *Schmiederus*. Sed putidam hanc censeo concinnitatem, nec temere ab elegantissimo scriptore observatam. An vero etiam *Necyom.* c. 4. scripsisse auctor videbitur ἀμύλει ὁ μὲν τις αὐτῶν etc. ut modo respondeat sequentibus ὁ δέ τις etc.? e) ἔφης] ἐφῆς conj. *Jo. Seager.* in *Diario* paullo superiora laudato. At recte habet ἔφης, referendum illud ad superiora *Chryssippi* c. 2b., ubi se solum divitem profitebatur; cum quibus hoc, quod modo profert, decretum pugnare videtur emtori. f) ἀναποδείκτω] τῇ ἀναπ. 3011. haud inapte. g) σὺ] inserui e 2954. probatum *Belino*, et receptum etiam a *Schm.*

autem studeo effusorem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, juvenem quidem comprehensorem esse, [frugalem et parvum] te vero, qui solus dives es, effusorem [liberalem et magnificum.]

Chrys. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te indemonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chrys. Dubitatio et silentium, et mentis distractio. Quod vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone. *Perseus* es.

Chrys. Hac fere ratione. Lapisne corpus est?

Emt. Est.

Chrys. Quid vero (?) animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chrys. Tu vero animal?

ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν ^{h)}).

p. 365.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διός, καὶ ^{h)}
ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἡμεῖς ἴσθι ἄνθρωπος. εἰ
πὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶν;

ΑΓΟ. Οὐ ^{h)}).

ΧΡΥΣ. Τί δέ ¹⁾); λίθος ζῶν;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶν εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶν γὰρ ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας· ὥς ἦδη μου τὰ ἐπὶ ἡ καθάπερ
εἴς Νιόβης ἀπεψύχτε, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ἀνήσομαι γὰρ σέ.
πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

- h) Ἔοικα γοῦν] Haec, omissio Emptoris nomine, Codex 5011. tribuit Chrysippo, sic lecta: Ἔοικας γοῦν. minus commode.
i) καὶ] „defuit in F.“ k) Οὐ.] Modo Chrysippus: — πᾶν ζῶν σῶμα; nunc: Αγο. Ναί. Ita haec scripta in Gorl. non omnino absurde, sed cum huius syllogismi, vel potius sophismatis, forma et ratione minus convenienter. 1) Τί δέ] δαὶ 5011. Schm. paullo ante tamen τί δέ. In utroque loco post τί δέ interrogative interpunxi, quod quidem res ipsa postulabat.

Emt. Sic quidem videtur.

Chrys. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Jovem, et postliminio quasi me homini redde.

Chrys. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chrys. Quid vero (?) lapis num animal?

Emt. Non.

Chrys. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chrys. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chrys. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant. Verum omam te. Quantum pro ille numerari jubet?

p. 565. EPM. Μνᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Δάμβανε.

EPM. Μόνος δ' αὐτὸν ^{m)} ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ⁿ⁾ ὀρᾷς.

p. 566. EPM. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ
θερίζοντος ^{o)} ἄξιοι.

26 ZETΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

EPM. Τὸν Περιπατητικὸν σε φημί, τὸν καλὸν ^{p)}, τὸν
πλούσιον ^{q)}. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν ἄπαν-
τα ^{r)} ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

EPM. Μέτριος, ἐπικεικῆς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

EPM. ^{s)} "Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν ^{t)} εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν.

m) αὐτὸν] αὐτὸς 2954. n) οὓς] „ὡς P. marg. A. 1. W.“ o)
τοῦ θερίζοντος] λόγον addebant Edd., melius abfore sus-
spicatus est Seybold. ac vere abest a 2954. unde ut suspectum
notavit Schmied. p) τὸν καλὸν] „Haec verba omittenda-
tur in S. aderant autem in J. Pax. et reliquis.“ q) τὸν πλού-
σιον] καὶ πλούσιον Gorl. ^{r)} ἄπαντα] Ita e 2954. et Schm.
pro vulg. πάντα. r) EPM.] „In F. H. et A. 1. haec per-
verse tribuuntur emtori, et Mercurii persona demum ponitur
ante ὥστε ἦν etc.“ Ita scilicet, ut post δοκεῖ interrogationis
nota reperitur. Sic etiam in B. 1. et A. 2. s) ἐντοσθεν]

Merc. Minas duodecim. tissimum, scientem in uni-

Emt. Hem cape.

versum omnia.

Merc. Solus vero illum
emisti?

Emt. Qualis est?

Emt. Non Hercle, sed
hi, quos vides, universi.

Merc. Mediocris (mode-
ratus), aequus, vitae ap-
tus, et, quod maximum
est, duplex.

Merc. Multi quidem, et
robusti humeros, et ratio-
ne illa messoria (metente il-
lo) digni.

Emt. Quid ais?

Jup. Noli tempus terere,
voca alium.

Merc. Alius est, qui ex-
tra adparet, intus autem
videtur alius. Itaque si il-
lum emeris, memento illum
quidem interiorem, exte-
riorem vocare alterum.

Merc. Peripateticum te
jam dico, pulchrum, divi-
tem. Agite, emite pruden-

ΑΓΟ. Τι δὲ ¹⁾ γινώσκει μάλιστα;

P. 566.

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ ²⁾ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ ³⁾ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνοούμενος ⁴⁾. ἔτι δὲ P. 567. εἴση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πάσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅπόσον ⁵⁾ δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποια ⁶⁾ τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας!

ΕΡΜ. Τι δὲ, εἰ ἀκούσεις ⁷⁾ ἄλλα πολλὰ ⁸⁾ τούτων ὅξυ-δερχέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μῆ-

„ἐντοθεν J. ἐνδοθεν B. 2.“ Promiscue hae formae occurrunt, ut ἐκτοθεν et ἐκροσθεν. Cf. De Merc. Cond. c. 3. t) Τί δέ] Τί δαί 3011. Schm. u) πολὺ] πολλοῦ conj. Reitz. Sed tuentur omnes libri probam lectionem. x) καὶ γὰρ] Suspiceris post γὰρ excidisse alteram καὶ, quod sensus requirat et usus: at omissum etiam supra c. 13. et Pisc. c. 19. y) ἀνοούμενος Gorl. et Schol. G. neque hoc male. z) ἐφ' ὅποσον] Ita 2954. 3011. Gorl. Schm. Olim ἐφ' ὅσον. a) ὁ πο(α)] ὅποια in omnibus; quod accentus vitium in eo periculo correxi. Diall. Deor. XX, 14. Ποία δὲ τὴν ὄψιν; Diall. Marr. I, 4. αὐτὴ δὲ ἡ πηκτις οἶα! b) ἀκούσεις] „ἀκούσεις F. quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat.“ In ceteris omnibus erat ἀκούσις sed praestantiorem formam exhibent 2954. 3011. Gorl. quam nos cum Schm. recipere non dubitavimus. c) πολλὰ] recte recepit Schm. e 2954. pro vulg. πολλά, quod si legebatur, expectasses sequi deinceps καὶ. Modo τί δαί edidit idem e 2954. 3011.

Emt. Quid maxime stavit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim et ipse argenti, aliquantum habere. Itaque

non est, cur cesses emere. Porro statim ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, et qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio!

Merc. Quid vero, alia multa si audias hisce acutiora, de semine, et generatione, et illa embryonum in ute-

p. 567. τραις τῶν ἱμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσμενα φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα ὥστε ἀνοῦμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

27 EPM. Εἰεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν (καταλείπεται⁴⁾); ὁ Σκεπτικός οὗτος. σὺ, ὁ Πυθόβιος, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑποβόρουνσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ἀνείται⁵⁾;

p. 568. ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. *) Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἐφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα⁶⁾ ἔσμεν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἄγνοῶ.

4) καταλείπεται] „καταλείπεται A. P. J. marg. A. 1. W.“ Sic et 1954. omnino expungi hanc vocem voluit Scyd. e) ἀνείται] ἀνήσεται 1954. Eadem variatio c. 19. *) ΦΙΛ.] Ald. 1. 2. φιλόσοφος. Menag. voluit Φιλ. (i. e. Φίλων) sed Sulan. Πυθόβ. Vid. Adnot. f) ἄρα] Ita rescripti pro vulg. ἄρα, ut Charon. c. 10. et alibi.

ris figlina; et ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, et utilia plane hujus disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis et hunc emet?

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quicquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multe hoc magis ignoro.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας! τί δαί σοι τὰ σταθμία ^g) ταυτὶ p. 583' βούλεται;

ΦΙΛ. Ζηροστατῶ ἐν αὐτοῖς τοῖς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. κἀπειδάν ^h) ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ τότε ¹) ἀγνοῶ τὸν ἀληθείστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ εἰ ἂν πρᾶττοις ἱμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

ΑΓΟ. Τί δαί τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γὰρ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως βραδὺς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ τὸ πωφὸς ἔμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις ^k);

g) σταθμία] Vulg. στάθμια proparoxytone scriptum. At σταθμίον scribi oportet ut Deminutivum vocis σταθμός. et sic recte exaratum video in Indice Reitziano. h) κἀπειδάν] Ita Schm. e 2954. pro vulg. καὶ ἐπειδάν. 1) τότε δὴ τότε] Vulg. τότε δὴ, omissio altero τότε. Notatum in Reitz. „τότε ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas τότε δὴ τότε.“ Ubi illa lectio exstat, non est indicatum, conjicio Fl. Ed. Confirmatur autem τότε δὴ τότε Godd. 3011. et Gorr. et jure adeo suo a Schm. receptum. k) λέγεις] Φίλις conj. Jo. Seager. in Diario supra laudato p. 161. Aliam loco corrupto medellam suppediavit 2954. ubi emtoris verba sic leguntur: οὐκοῦν καὶ τὸ τυφλὸς ἔμα, καὶ πωφὸς εἶναι λέγεις, quae Belino prorsus ita probantur. Equidem illinc nihil mutatus sum, nisi

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult?

Phil. Rationes in ea ex-
pendo, et exaequo; cum-
que ad aemulissimas pares et e-
jusdem ponderis esse intel-
ligo, tum demum utra ve-
rior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum
num quid facere recte et or-
dine potes?

Phil. Omnia, nisi quod
fugitivum male persequor.

Emt. Cur vero hoc non
potes?

Phil. Quia, vir bone,
non comprehendo.

Emt. Credibile est: tar-
dus enim et ignarus (igno-
rus) esse videris. Sed quia
finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, et ni-
hil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur si-
mul et caecum esse dicis to
ipsum. (Ergone et surdum
esse dicis simul et coecum es-
se?)

p. 569. **ΦΙΛ.** Καὶ ἄκριτός τε ¹⁾ προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν ^{m)} διαφέρειν.

ΑΓΟ. Ὁνητέος εἰ διὰ ταῦτα. πόσον τοῦτον ἄξιον χρηρῆναι;

ΕΡΜ. Μνάς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὦ οὗτος; ἐώνημαι σε ⁿ⁾);

ΦΙΛ. Ἀθλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον καταβαλον.

ΦΙΛ. Ἐπὶ τῷ περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρηρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνά, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεσαι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνά περὶ εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον.

Articulum τὸ ante κωφός, ut jam hoc sibi velit emtor: *Ergone etiam aurditatem et coecitatem dicis?* int. finem esse omnis scientiae. Absurdum, quem vulgata lectio praebet, sensum reddidere Gesnerus in Latina, et Wielandius in Germanica, versione, contra morem suum uterque. 1) τ ε] Sic e 2954. et Gori. Etiam Schmiederus sic se scripsisse profitetur in Indice Emendatt. p. XXXII. neque tamen in textu sic edidit, sed servavit vulgatum γ ε haud dubie invitus. m) οὐ δὲ ν] οὐδενί 2954. n) ἐώνημαι σε] Sic 2954. Rel. Schm. recto pro vulg. ἐπριάμην σε; Sed nunc fortassis pro sequenti ἐώνη-

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, et sensus, et summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim et pecuniam numeravi.

Phil. Cohibeo me hac de re, et dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, et mina, et praesentes.

Phil. Adsunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriore.

ΦΙΛ. Ἐπέχω °) περὶ τούτου.

p. 569.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ
πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξει γὰρ
τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

μαὶ γὰρ reponendum fuerit ἐπριάμην γάρ. ο) Ἐπέχω] ἐπε-
χε 2954. satis incommode ac jejune. Obstinato philosopho
unice convenit illud ipsum ἐπέχω, quod paullo ante jam pro-
nuntiaverat, quodque constat a Scepticis et Academicis poste-
rioribus usurpari solitum esse, ubi certam vel affirmationem,
vel negationem, rei cujusquam declinare vellent, significatu-
ri, se, quid verum sit, necne, non posse comprehendere
(καταλαμβάνειν.)

Phil. De hoc cohibeo ad-
sensusum.

Εμτ. At ego quid vide-
tur pronuntiavi.

Merc. Desine contra ni-

ti, et sequere emptorem:
vos autem in crastinum in-
vitamus. Nam idiotas, et
schularias, et forenses vi-
tas praeconio vendemus.

¶ 570. ΑΛΙΕΤΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΤΝΤΕΣ.

Argum. Offendens superioris Dialogi licentia; variisque modis, probabile est, sectarum istius aevi proceres in ejus auctorem investos fuisse: maxime vero hoc ei exprobrasse videntur, quod gravissimos et sanctissimos familiarum philosophicarum conditores per libellum istum cum summa petulantia et injuria risui exposuerit. Hanc accusationem diluere conatus jam ipsos illos coryphaeos fingit ad ulciscendam sibi illatam injuriam in unum diem ex Orco in vitam rediisse, et nunc Athenis, ubi tum versabatur *Lucianus*, iratos huic nebuloni supplicium parare. Vix impetrare ille potest, ut rite ipsi in arce lis intendatur, iudice ipsa Philosophia, teste Veritate, et praesente Virtute ejusque comitibus, adsidentibus etiam iudicio ipsis, qui laesos se querebantur, philosophis. Ex his accusatorem agit delectus in hoc negotium Diogenes Cynicus; cujus declamatione magis cupida, quam dilucida et composita, ostenditur, *Lucianum* in scriptis suis, maxime vero in novissima Vitarum Auctione, summis philosophis, adeoque ipsi Philosophiae, quam audacissime maledixisse, studiumque philosophiae omne plebi imperitae ridiculum reddidisse. Contra quum reus summa cum calliditate et dexteritate declarasset, nunquam sibi, utpote philosophiae philosophorumque illorum veterum studiosissimo cultori et admiratori, tam insanum consilium in mentem venisse, imo petisse se potius in illorum gratiam inficetis ac pessime morates, omnino spurios, qui suam aetatem dedecorarent, philosophiae professores: omnibus suffragiis honorificentissime absolvitur, mandatumque tandem accipit, ut, Elencho adjuvante, piscatoris instar hami ope inescet tentetque, quicumque philosophiae nomen profiteantur, singulos, probosque eorum corona eleaginea ornent, spuris vero, detonsa prius barba, notam inurat.

ΣΩΚ. ^{a)} *Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρaton ἀφθόνοις τοῖς.* ^{b)} p. 570.
λίθοις· ἐπιβάλλε τῶν βώλων. προσεπιβάλλε καὶ τῶν ὀστράκων. ¹
παῖς τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ
Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σὺ δέ. καὶ ^{c)} *πάν-*
τες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,
Ὡς πῆρῃ πῆρῃσιν ῥήγῃ ^{d)} *), βάκτρα δὲ βάκτροις.* Par. II.
κοινὸς γὰρ πόλεμος, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὄντινα ^{e)} *οὐχ ὕβρι-* II, 363.
κε ^{f)} *).* *σὺ δέ, ὦ Διόγετες, εἴ ποτε καὶ* ^{g)} *ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύ-* p. 571.
λῳ, μηδὲ ἀνῆς ^{h)} *).* *διδότω τὴν ἀξίαν, βράσφημος ὢν. τί τοῦ-*

a) ΣΩΚ.] „Persona Socratis additur in J. H. Fl. et Amst. in nonnullis deest.“ Addita etiam in utraque Ald. et significata certe in B. 1. quippe primo loco nominata in philosophorum hic praesentium catalogo. b) ἀφθόνοις τοῖς J.“ Sic et A. 2. adsentientibus Codd. 2954. 3011. Gorl. quos secutus est Schm. Vulg. τοῖς ἀφθόνοις. c) καὶ σὺ δέ. καὶ] „Addit δὲ P.“ In 2954. ita, ut edidi. Olim fuerat καὶ σὺ πάντες ἅμα etc. omissis δὲ et καὶ. d) ὥς πῆρῃ] „Sic C. Fr. B. 2. Par. ἀρήγει P. A. 1. J. S.“ etiam B. 1. et A. 2. e) οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὄντινα] „ἡμῶν Fl. male.“ Sic et 3011. sed ante ὄντινα positum, non post, ut vulgo ἡμῶν. Receptum ordinem exhibuit 2954. et hinc reddidit Schm. f) ὕβρις] Ita 2954. 3011. Gorl. Schm. pro vulg. ὕβρις. Cf. Prom. s. Cauc. c. 15. Diall. Deor. II, 1. infra c. 6. et 25. g) καὶ] „Addit καὶ P.“ Addunt etiam 3011. Gorl. Schm. quamquam non necessario requirebatur. Diall. Marr. XI, 2. καὶ εἰποθι ἄλλοθι. h) ἀνῆς] ἀνῆς 2954. 3011.

PISCATOR, SIVE REVIVISCENTES.

Socr. Feri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu. Et omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.
 Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero, Diogenes, si unquam alias, clava nunc utere; nec remitte quicquam. Jam dignas maledico illo ore poenas

p. 57¹. το; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε¹); καὶ μὴν οὐκ ἔχετ'.

Par. II.
VI, 112.
c. 2.

Ἀνέρις²) Ἰστέ σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Ἀριστότελες, ἐπισποῦδαςον ἔτι¹) θᾶσσον. καλῶς^m) ἔχει· ἔάλωκε τὸ θηρίον· ἐλήφμεν σε, ὦ μιαιφ. εἴση γοῦν αὐτίκα, οὔστινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν καὶ μετέλθῃⁿ); ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι^o) δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἐπτάκις^p) γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

(ΠΑΑΤ. ^q) Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι^r) δοκεῖ, αὐ-

- i) ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε] Sic in G. P. et hinc in Reitz. et recentioribus. In veteribus plerisque omnibus omis- sum Ἐπίκουρε. k) Ἀνέρις] Hanc vocem olim omissam et viris doctis ob loca Homericā desideratam servarunt 2954. et 3011. et restituit adco Schm. l) ἔτι] ὅτι 2954. *Belino* sine ratione probatum. m) καλῶς] εὖ 2954. n) μετέλθῃ] Ita Schmied. e 2954. 3011. ad quos accedit Gorr. quamquam nec vulgatum μετέλθοι improbe dictum, quidquid contra ni- tatur *Belinus*, qui merum Optativum pro Soloecismo habens, et καὶ, cuius vim non cepisset, sensu carere existimans, scribi vult: τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν ἂν μετέλθοι; Ad eundem modum idem multa *Luciani* loca depravatum ivit. Quamquam om- nino fatendum, in haud paucis locis difficulter e Codd. quo- que ipsis Auctoris manum erui posse, quia η et ο a librariis ob eandem utriusque pronuntiationem saepe sunt inter se confusa. o) ἐξαρκέσαι] ἐπαρκέσαι 2954. p) ἐπτάκις] abest a Gorr. q) ΠΑΑΤ.] „Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ Πλ. P. Sed habet Fl.“ *Solan.* Idem *Solan.* conjicit ΦΙΛ. vel AAA. *AAA.* *Wielandius* haec verba dissecta tribus philosophis tri- buit, priora usque ad πρότερον Aristippō; quae sequuntur, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω Chrysippo, reliqua Pythagorae. *Seyboldus* vero, nomine *Platonis* deletō, continuo haec quoque a *Socrate* dici censet. Vid. Adnot. r) ἀνεσκολοπίσθαι]

Inat. Quid hoc? fessine estis, Epicure et Aristippe? Certe non decebat. Sapientes (viri) estote, jam

In pectus vobis calidae ve-
tus impetus irae
redeat. Aristoteles, magis
accelera! Bene habet. Cap-
ta est bestia. Cepimus te,
impurē. Mox igitur scies,

quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum trac-
tabimus? Variam enim con-
tra ipsum mortem excogite-
mus, quae sufficere nobis
omnibus possit: dignus e-
nim est, qui septies unicui-
que nostrum pereat.

(Plat.) Ego censeo flagel-
lis caesum palo figi, oculos

τὸν, καὶ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς P. 571.
ἐκκεκρόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ *) πρότερον ἀποτε- P. 572.
κμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι †)
μὴ λαιδοροῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινα Πενθεία, ἣ
Ὀρφεία,

Λακιστὸν **) ἐν πέτραισιν εὐρεῖσθαι μόνον,

Parod.
Eurip.

ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱεσίου φείσασθέ μου. 3

ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν
Ὅμηρον ἃ λέγει,

᾿Ως †) οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

Piad.
XXII,
262.

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον καὶ αὐτὸς ὑμᾶς †) ἐκ-

ἀνασκολοπιεῖσθαι 2954. quod sine idonea causa praefert Be-
lin. et Schmied. etiam recepit. At explicata hoc Praeteritum,
ut quae sequuntur, ἐκκεκρόφθω, ἀποτεκμήσθω, et Diall. Mortt.
XXX, 1. ἐμβεβλήσθω. Nam dicuntur haec ita, quasi audias:
Ἐποὶ μὲν οὕτως δοκεῖ, ἀνασκολοπίσθω — μαστιγωθείς etc.
Aliter paullo explicat Abresch. Diluce. Thuc. p. 298. s) ἐπι-
πολὺ] „ἔτι πολὺ P. nil mutat Fl.“ t) μάθοι †) μάθη 2954.
3011. Belin. Schmied. At cf. Charon. c. 3. extr. et 2. ibique
Varr. Lectt. alia paene innumera loca tacere placet. u) Λα-
κιστὸν] λαιστον conj. Brod. minime admittenda. x) ᾿Ως]
extra verum vulgo positum, ipso Homero duce, ei adiunxi.
y) καὶ αὐτὸς ὑμᾶς] Hunc verborum ordinem, a 2954.
suppeditatum, cum Belin. et Schmied. ut elegantiorum et gra-
viorum praetuli vulgato ὑμᾶς καὶ αὐτός.

illi effodi, linguam ipsam
multo prius praecidi: tibi
quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres dejici
Aetnae, ut discat non ma-
ledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fue-
rit, eum instar Penthei ali-
cujus aut Orphei, lacerum
invenire fatum per petras,
ut etiam partem illius ha-
bens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed
per Jovem supplicum prae-
sidem mihi parcite.

Socr. Decretum est. Non
amplius potes dimitti. Vi-
des vero, quid Homerus di-
cat,

Nunquam foedera fida lea-
nibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Ho-
meo et ego vobis supplica-
bo: reverebimini forte ver-

p. 572. τεύσω. αἰδέσσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε βαφρὴν δήσαντά με.

Par. II. Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
X, 378. Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε²⁾), τὰ δὲ φιλοῦσι σοφοὶ περ.
I, 25.

p. 573. ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σέ Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας^{a)}). ἄκουε δὲ,

Par. II. Μὴ δὲ μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
X, 447. Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἔκω χειρὰς ἐς ἑμὰς^{b)}).

ΛΟΤΚ. Οἱμοὶ τῶν κακῶν! ὁ μὲν Ὀμηρος ἡμῶν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὲ μοι καταφενκτέον τάχα γὰρ ἂν ἐκείνος σώσειέ με.

Eur. Fr. CLXXX. Μὴ κτεῖνε^{c)} τὸν ἰκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δέ^{d)}; οὐχὶ κακείνα Εὐριπίδου ἴσθιν,

Eur. Or. 415. Οὐ δεινὰ πάσχειν^{e)} δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

2) Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε] Sic vulgo haec, ut in Homero. Aliter disposita leguntur in 2954. Χρυσὸν τε, χαλκὸν τε. per se nihil refert. a) ἀντιλογίας] „Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. J.“ Notaverat scilicet Solan. in Fl. legi ἀπολογίας. Nec, quos ego consului, A. 1. 2. B. 1., quidquam mutant. b) ἑμὰς] Vitiosum, quod vulgatur, ἑμὰς, emendavi ex textu Homericō. c) κτεῖνε] Vulg. κτεῖναι. Sed 2954. et Vatt. 87. et 90. referente Bastio ad Gregor. Cor. p. 16. ed. Schaeef. exhibent κτεῖνε, ut etiam Euripidis editores recentiores, et in Luciano jam Schmiederus, recte ediderunt. d) Τί δέ;] Sequuntur haec a sequentibus interrogandi signo posito, quod priores, ut saepe in talibus, satis negligenter omiserant. e) πᾶσχειν] πᾶσσειν 2954. rejiciendum vel ob Euripidem, cujus verba ad literas proferuntur.

sus, neque adspernabimini consuentem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis, Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit Homerica responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua, Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem jus vetat mori.

Plat. Quid vero? Nonne et illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui patravertit.

ΔΟΤΚ. Νῦν οὖν ἔστι φημάτων κτενεῖτέ με ¹⁾;

P. 573.
Eur. Fr.
CLXXXI.

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. φησὶ γοῦν ἐκείνος αὐτὸς,

Ἀγαλίνων στομάτων

Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,

Τὸ τέλος δυστυχία.

Eurip.
Bacch.
385.

ΔΟΤΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ ^{g)} δέδοκται πάντως ἀποκτινύ- 4
ναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ ^{h)} διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο
γοῦν εἰπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον p. 574.
πρὸς ἡμῶν ἀμελίχτα ¹⁾ ὀργίσεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλή-
φατέ ^{k)} με;

ΠΛΑΤ. Ἄτινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν
δρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ^{l)} ἐκείνους σου λόγους ^{m)},
ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἡγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς
ὑβρίζεις, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων ⁿ⁾ σοφοὺς ἀνδρας.

f) κτενεῖτέ με] Hanc Guyeti conjecturam praetuli *Gemmeria-*
nae με κτείνετε. Vulgo legebatur contra metri rationes κτεί-
νετέ με. In *Euripide* ipso *Fragm.* 181. jam emendatum locum
dedit Ill. Beck. g) ἐπειδὴ] ἐπεὶ 2954. h) τοῦ] „Sic sola J.
reliquae τὸ male.“ i) ἀμελίχτα] „ἀνήκεστα Edd. sed ἀ-
μελίχτα P. L. et Scholiast.“ Hoc etiam 2954. et Gorl. exhib-
ent, et hinc edidit *Schm.* k) συνειλήφατε] *ξυνειλ.* 3011.
Schm. l) καλοὺς] „κακοὺς L.“ ortum e praecedente κάκι-
στε: longe magis convenit h. l. ironicus sermo. m) σου
λόγους] „συλλόγους Mss. Angl. P. Edd. nihil mutant.“ Et-
iam 3011. habet συλλόγους, non omnino male: quamquam ni-
hil videtur mutandum: in fine capitis iidem redeunt οἱ λόγοι.
n) ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων] ἀπ' ἀγορᾶς κηρύττων 2954.
minus eleganter.

Luc. Sic verba propter er-
go nos occiditis?

Plat. Sic per Jovem. Ait
enim idem ille,

Effrenis oris

et stuporis impii

solet esse finis infortunium.

Luc. Igitor cum stat sen-
tentia, omnino interficere
me, nec ulla arte licet mi-
hi effugere, agite, hoc mi-
hi dicite, qui sitis, aut
quam immedicabilem a me

injuriam passi sine ullo re-
medio mihi irascamini, et
supplicii caussa me compre-
henderitis.

Plat. Quibus nos injuriis
adfeceris, ipsum te, scelus,
interroga, et praeclaros il-
los tuos libros, in quibus et
philosophiae ipsi maledixi-
sti, et contumelia nos adfe-
cisti, tanquam in foro ven-
dens praeconio viroa sapi-
entes, et, quod maximum,

¶ 574· καὶ τὸ μέγιστον, ἑλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνελήλυθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀἰδωνέα °), Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ ὁ Πλάτων °) ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος! °), καὶ ὁ Σωπῶν °) οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους °) διέσωρες ἐν τοῖς λόγοις.

5 ΛΟΤΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, ἣν μάθητε °) ὁποῖος ἐγὼ περὶ °) ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ἀληθεῖς. σὲ δὲ χρή τήμερον °) ἀπολαλῆναι. καὶ ἤδη γε

Hom. II.
III, 57.

Λαῖνον °) ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσσα ἔοργας.

ΛΟΤΚ. Καὶ μὲν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκτιρῶν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώ-

- ο) Ἀἰδωνέα.] Ἀδην 3011. Gori. At frequens apud Nostrum et illa magis poetica forma, etiam ubi non tuinor quidam orationis adfectatur. Cf. de Luct. c. 16. ubi paene eadem, quae hic, verba, et Diall. Morit. XXIII, 1. p) ὁ Πλάτων] Articulum praefixi e 3011. et Belino probatum. q) ἐκεῖνος.] Ita 3011. Belin. Schm. pro vulg. ἐκεῖνος. r) Σωπῶν] προσίων 3011. mendose. s) ὁπόσους] ὅσους P. nil mutat Fl. ὅσους etiam 3011. t) ἣν μάθητε.] Ita P. L. In aliis si μάθητε, vel si μάθετε. Sic Reitz. et Bip. At ἣν μάθητε confirmat non solum A. s., sed et Codd. 3011. et Gori., et poscit linguae indoles. Unde et Schm. recte recepit. u) περὶ] πρὸς conj. Solan. temere. x) σὲ δὲ χρή τήμερον] σὲ δὲ τήμερον χρή 3011. minus bene. y) Λαῖνον] „Nihil mutat H. et Fl.“ Pro ἔσσο A. 1. 2. ἔσσο.

liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et Aristoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et Diogenes, et omnes, quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga

vos me praeberim. Itaque abjicite lapides, quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin

saxea adest toga tantorum
tibi poena malorum.

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, vos interfectoros esse eum, quem unum omnium laudare e-

μονα, καὶ εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευ- P. 574.
μάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες, ἣν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαύ-
τα ὑπὲρ ^{α)} ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ ^{α)} τῶν νῦν P. 575.
φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώ-
μονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὁ τῆς ἀναισχυντίας! καὶ χάριν σοι τῆς κακη-
γορίας ^{β)} προσοφείλομεν; οὕτως ^{γ)} ἀνδραπόδοις ἀληθῶς ρῖε
διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ
τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

ΛΟΤΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς ἀεὶ φι- 6
λοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερ-
επαίνων, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε ^{δ)}, ὁμιλῶν; αὐ-

α) ὑπὲρ] „per Coll. Vulgatam servant H. et Fl.“ Post ἀπο-
κτενοῦντες in Reitz., Bip. et Scybold. positum erat interroga-
tionis signum, quo plana loci structura impeditur. Vetu-
stiores Edd. et Schmied. recte interpungunt: et secundum
hanc normam mutare placuit versionem quoque Latinam,
minus illam concinnam. α) τὸ] „κατὰ τοὺς πολλοὺς P. Angl.
Edd. vulgatam tuentur.“ β) κακηγορίας] „Sic Par. Ald.
H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγορίας J. et Angl.“ Genui-
nam etiam A. 2. et B. 1. exhibent. γ) οὕτως] „οὕτως S.
male. Sed H. et Fl. vulgatam servant.“ οὕτως ὡς ἀνδραπό-
δοις 3011. unde Belinus scribi vult: οὕτως, ὡς ἀνδραπόδους
οἷσι διαλέγεσθαι; pessime. Gori. quoque exhibet οὕτως ὡς
etc. ut 3011. Vid. Adnot. δ) καταλελοίπατε] „καταλε-
λείπα. J.“ Sic et B. 1. A. 1. 2. Sed jam S. restituerat unico
rectam formam.

portebat, familiarem ve-
strum et benevolum, et ea-
rundem sententiarum, et
nisi dictu grave est, vestro-
rum studiorum curatorem
quendam tutoremque, si me
interficiatis, qui tantum
pro vobis laboris suscepe-
rim. Videte igitur, ne i-
dem faciatis, quod qui nunc
sunt philosophi, ingrati-
que, iracundi, et parum officii
memores vidcamini adver-
sus virum bene de vobis me-
ritum.

Plat. Impudentiam homi-

nis videte! Insuper gratiam
tibi maledicentiae illius
causam debemus? usque ad-
eone cum mancipiis te pu-
tas disputare veris? etiam-
ne in beneficio nobis impu-
tabis contumeliam tantam,
et ebriam verborum in nos
petulantiam?

Luc. Ubi ergo vosego aut
quando adfeci contumelia?
qui semper ita vixerim, phi-
losoφiam ut admirarer, et
vos ipsos laudibus tollerem,
et in libris, quos reliquistis,
versarer. Haec enim ipsa,

p. 575. τὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν *), καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστων ¹⁾) τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' οὗτου ²⁾), καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γέ αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξαι, καὶ ἀρμόσαι ³⁾), ὥς μὴ ἀπάδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὐ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας, ἅφ' ὧν εἶναι

p. 576. τις ¹⁾) ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμνριν, ἢ τὸν ²⁾) Εὐρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε ¹⁾) τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξέων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

e) παραλαβὼν] „λαβὼν P.“ etiam 3011. f) ἑκάστων] ἑκάστος 3011. ἑκάστω conj. Schm. qua facile caretur. g) παρ' οὗτου] „παρὰ του Ex. Fl.“ h) ἀναπλέξαι καὶ ἀρμόσαι] ita rescripsi e 3011. et Gori. pro vulgatis ἀναπλέξασθαι καὶ ἀρμόσασθαι, quas formas b. l. vix ferendas haud dubie ineptum studium haec ad praecedens ἀναλέξασθαι conformandi genuit. Belinus tamen Media praeferenda censuit. i) ἅφ' ὧν εἶναι τις] „ἤδη τις εἶναι [δδ. P. Angl. εἰδέναι Marci]. Edd. vulgatam servant.“ Pro ἅφ' ὧν in 2954. est ὑφ' ὧν. k) ἢ τὸν] „ἐκείνον pro variante notatur, non vero unde.“ l) εἴληφε] εἴληφε Gori. quod minus congruit.

quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem unumquemque agnoscunt, unde, et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus; si quidem legere illos sciat aliquis, et nectere, et con-

cinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus, male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinnavit ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris huius et artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς δῆτορας εἰρη-p. 576.7
ταί σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέ-
ραν σου ἐπιδείκνυσσι τὴν τόλμαν, εἶγε τῇ ἀδολείᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ
πρόςεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα, ὡς φῆς, λαβαὶν, καθ'
ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας
ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνδ'
ῶν σοι τὸν λειμῶνα ἐκλῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύσαμεν ^{m)}
δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε
διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΔΟΤΚ. Ὁράτε ⁿ⁾); πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν 8
δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾤηθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλά-
τωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὕμῶν ^{o)}
καθίσκοιτο ἂν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρῳ εἶναι τοῦ
τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμασίοι, μηδὲ πρὸ p. 577-
δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία,

m) ἐκωλύσαμεν] „Ita P. Angl. Vulgatum servant Edd.“ et
retinuit Reitz. et quae secutae sunt, Bip. et Seyb. Sed 3011.
et Gorr. habent ἐκωλύσαμεν, quod Schm. recte recepit, quam-
quam et vulgata aliquo modo defendi possit. n) Ὁράτε;]
Interrogationis signum e vetustis Edd. restitui: colo distinxe-
rant Reitz. et recentt. in his etiam Schm., quamquam ab hoc
in Addend. ad Tom. I. p. XXXVII. notatum, ὀράτε; inter-
pungendum esse. o) ὕμῶν] „ἡμῶν J. ὕμῶν recte H. B. 2.
Fl.“ ὕμῶν A. 1. et B. 1. sed cum Junt. facit A. 2.

Plat. Ista quidem, vir
fortis, ex rhetorum arte de-
clamasti: maxime enim re-
bus ipsis sunt contraria, et
eo importuniorem osten-
dunt audaciam tuam, quan-
do quidem injuriae huic in-
gratus etiam animus accedit,
qui acceptis a nobis, quod
fatere, telis, contra nos ja-
culatus sis, hoc uno tibi
scopo proposito, de omni-
bus nobis male uti diceres.
Haec a te praemia habemus,
quod aperto tibi illo prato
nostro, non prohibuimus,
quo minus meteres, et ple-

no sinu abires. Itaque vel
propter ipsum hoc mori di-
gnus eras.

Luc. Videtisne? irae au-
scultatis, neque justum quic-
quam admittitis: quamquam
non putabam fieri unquam
posse, ut ad Platonem, ad
Chrysippum, aut Aristote-
lem, aut ad alium quem-
quam vestrum ira perveniat;
verum soli vos ab ejusmodi
rebus videbamini esse remo-
tissimi. Sed quicquid sit,
certe non indemnatum, vi-
ri admirabiles, nec ante ju-
disium me occideritis. Ve-

P. 577. μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι ^{p)} διδόντας λόγους ^{q)}, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅντινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κῆρα ἦν μὲν ^{r)} τι ἀδικῶν φάινωμαι ^{s)}, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινώ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βλαῖον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπλήκτος εὐρίσκωμαι, ἀφήσουσι με ^{t)} οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε ^{u)}.

9 ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκείνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρὰ κρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις ^{x)}. φασὶ γοῦν λήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανούργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅντινα μὴ σὺ δωροδο-

p) διαλύεσθαι] „λύεσθαι ex Fl. Vulgata tuctur P.“ q) λόγους] λόγον 3011. r) ἦν μὲν] „Ita P. et μὲν Fl.“ Retinuerunt Keitz. et recentt. el. Sed praeter P. etiam 3011. 2954. et Gorl. servarunt genuinum ἦν. nec recipere adeo dubitavit Schm. probavit et T. F. Benedictus. s) φαίνωμαι] „Sic P. B. 2. et Jens. Reliqui vitiose φάινωμαι olim ediderant.“ Etiam 3011. 2954. et Gorl. praebent φάινωμαι. t) με] „Ita Angl. Rel. Edd. μὲν.“ quod servavit Keitz. Verum et 2954. exhibet με, unde non dubitabam, Schm. praeunte, et probante Benedicto, id recipere. u) τρέψετε] τρέψατα 2954. x) ἀπέλθοις] ἀπέλθης 2954. 3011. Bel. Schm. Bened.

strum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto adcusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fecisse injuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum justam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero,

cognitione facta, purus vobis et reprehensione indignus inveniar, absolvant me scilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, et contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsis in fraudem iudicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem esse, et caussidicum, et versutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuste faci-

κήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφί-ρ. 577.
σασθαι;

ΛΟΤΚ. Θαρξέιτε ^γ) τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον ρ. 578.
διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ
ὅστις ἀποδύσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾷτε γοῦν, τὴν φιλοσοφίαν
αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικά-
σομεν;

ΛΟΤΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ
τοῦτο δέδια. τοσούτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιου-
σίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ^z), ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; 10
ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ^a) ἀξίων.

ΣΩΚ. Τί δὲ ^b) ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον,
καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὃ, τι καὶ ἀπο-
λογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ^c) οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς
ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ

At vide infra c. 11. duo exempla contrarium probantia. γ) Θαρξέιτε] θαρξεί 2954. ut tradit *Belinus*: *Schmiederus* hinc refert θαρξεί· utrum vere in Cod. legatur, nihil refert exquirere. z) Τί ποιοῦμεν] τί ποιῶμεν 3011. Vid. Adnot. a) δικάζεσθαι] abest a 3011. probante *Belino*. Sed vid. Adnot. b) Τί δὲ] τί δ' 3011. τί δα conj. *Bel.* c) τὸ πρὸ δίκης γὰρ] „Post haec verba τιμωρήσασθαι inserit *Pell.*“

tis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam judicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur adcuset, si quidem nos judicaturi sumus?

Luc. Vos iidem et adcusate, et iudicate. Neque hoc quicquam metuo; tan-

tum justitia caussae supero, et ex abundantia causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora et Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, et adsumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, irasundorum hominum, et jus

- P. 578. *χειρὶ τιθεμένων. παρήξομεν* ^{d)} γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου ^{e)} περὶ, τῶν ἐμοῦ κατηγο-
 P. 579. ρησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήσκει, μηδὲ ^{f)} τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίω-
 μεν ^{g)} ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγα-
 πήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

- 11 ΛΟΤΚ. Εὐγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομι-
 μώτερα ^{h)}. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε, ὡς ἔφην· δέήσει γὰρ
 αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ ⁱ⁾ τὴν Φιλο-
 σοφίαν εὗροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνν πο-
 λὺν ἐπλανήσθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς συγγενοίμην
 αὐτῇ. εἰτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ
 πῶγωνας βαθεῖς καθεμιμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἦκειν φάς-

d) *παρήξομεν*] „παρήξομεν J. Sed vulgatam tuentur reliquae.“
 Etiam A. 2. habet *παρήξομεν*. e) *Μελίτου*] „Sic H. B. 2.
 Fl. recte. alio loco *Μελήτος* mendose scribitur, ut in De-
 monact. c. 11.“ B. 1. A. 1. 2. habent *Μελίτον*. f) *μηδὲ*]
 „μηδὲ J. S. μηδὲ B. 2. et Par. etc.“ g) *ἀπίωμεν*] *βαδίζω-
 μεν* 954. ut paullo superius. h) *νομιμώτερα*] *νομιμότε-
 ρα* B. 1. i) *ποῦ δὲ*] *ποῦ δαί* 3011. *Bel. Schm.*

in manu ponentium. Prae-
 bebimus enim occasiones
 volentibus male de nobis di-
 cere, si indicta caussa vi-
 rum lapidemus, idque ho-
 mines gaudere nos justitia
 professi: aut de Anyto ac
 Melito quid dicemus, meis
 adcusatoribus, aut de his,
 qui tum erant iudices, si
 hicne aqua quidem attributa
 [et clepsydra] moriatur?

Plat. Optime mones, So-
 crates. Itaque abeamus ad
 Philosophiam. Illa iudicet,
 et nos sententia illius sta-
 binus.

Luc. Euge, viri sapien-
 tissimi, meliora ista et ma-
 gis legitima. Verum lapi-
 des servate, uti dixi: opus
 enim paullo post illis erit
 apud tribunal. Ubi vero
 Philosophiam inveniat ali-
 quis? nec enim, ubi habi-
 tet, novi, quamquam lon-
 go tempore oberravi domo
 ejus quaerenda, ut illius con-
 suetudine uterer. Deinde
 cum inciderem in quosdam
 palliolis amictos, et proli-
 xas barbas submittentes,
 qui ab illa se venire dice-
 rent, putans hos scire, in-

πορσιν, οἴομενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλ- p. 579.
 λον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό^κ) μοι, ὥς
 μὴ ἐλέγχωτο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπε-
 δείκνυνον. οὐδέπω γοῦν καὶ τήμερον^λ) ἐξευρεῖν δεδύννημαι τὴν
 οἰκίαν. Πολλάκις δὲ ἢ αὐτὸς^μ) εἰκάσας, ἢ ξαναγῆσαντός 12
 τινος, ἦγον ἄν^ν) ἐπὶ τινὰς θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν
 εὗρηκέναι τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόν- p. 580.
 των, ἀπάντων σκυθραιῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπαρὰβας-
 θεις^ο), καὶ αὐτὸς ἐσηλθον ἄν^ρ)· εἴτα ἐώρων γύναιόν τι οὐχ
 ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς^q) καὶ ἀκόσμητον
 ταυτὴν ἐπερρύθμῃζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄντι-

κ) οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντο] οὐδὲν ὅλως ἀπεκρίναντο 2954.
Belin. Schm. At Imperfectum cum a legibus linguae, tum a
 sequenti ἀπεδείκνυνον necessario flagitabatur: et οὐδ' ὅλως,
 si recte sentio, elegantius dicitur, quam οὐδὲν ὅλως, quam-
 quam nec hoc omnino damuandum. λ) καὶ τήμερον] „Sic etiam H. Fr. Fl. et Par.“ m) ἢ αὐτός] Priorem vocem,
 in prioribus Edd. desideratam, cum *Bel.* et *Schm.* restitui o
 2954. Post τινος in unam *Reitz.* per imprudentiam irrepererat
 interrogationis nota. n) ἄν] ejici vult *Bel.* temere. Melio-
 ra edocere potuit, si non sequens ἐσηλθον ἄν, saltem quod
 praecesserat: εἴτα ἐντογχάνων ἄν τισι — ἀνηρώτων. Omni-
 no vid. Adnot. ad *Diall. Deor. X.*, 2. T. II. p. 318. ο) ξυμ-
 παρὰβασθεις] ξυμπαρὰβασθεις A. 2. et, ut videtur, J.
 mendose. p) ἄν] abest a 3011. et immerito quidem, quam-
 vis *Belinus* ejiciendum censuerit, et *Schmiederus* vere eiecerit.
 Cf. superiorem notulam n). q) ἀφελὲς] „ἀσφαλὲς vulgo
 edebatur in Edd. novis et antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. et
 J. Et recte conjecit *Graevius*.“ Et A. 2. ἀφελὲς.

terrogabam. At illi, qui
 multo quam ego magis ig-
 norarunt, aut plane non re-
 spondere mihi, ne ignoran-
 tiaе suae convincerentur,
 aut aliam pro alia januam
 mihi demonstrare. Itaque
 ad hodiernum diem nondum
 invenire domum potui. Sae-
 pe vero vel mea conjectura,
 vel aliquo deducente ad ja-
 nuas quasdam delatus sum,
 firma cum spe tandem ali-
 quando me invenisse; id-

que colligebam ex multitu-
 dine intrantium et excun-
 tium, qui severi omnes vi-
 derentur, habitu compo-
 sito, et vultu acriorem
 cogitationem prae se feren-
 te. Cum his igitur clancu-
 lum me inferciens et ipse
 intrabam. Deinde vidi mu-
 lierculam minime candidam,
 quantumvis ad simplicita-
 tem quandam cultus exper-
 tem se concinnaret. Sed
 mox mihi adparuit scilicet,

- p. 580. τὸν ^{r)} δοκοῦν τῆς κομῆς ἀκαλλώπιστον ἰῶσα, οὐδὲ τοῦ ἱμα-
τίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλος δὲ
ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέκειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ
δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνεται δὲ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ
φῦκος ^{s)}). καὶ τὰ ῥήματα ^{t)} πάντ' ἐταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη
ὑπὸ τῶν ἱερατῶν ἐς τὸ ^{u)} κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δολὴ τις,
προχείρως ἐδέχeto. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμέ-
p. 581. νη ^{x)} πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἱερατῶν οὐδὲ προσέβλεπε.
πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων
περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλων ^{y)} παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ
πόδας αὐ ^{z)} εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτεράς δηλαδὴ τοὺς κακο-

r) ἄνετον] Sic scripsi e 5011. probante *Belino*. 'Ἀνιέναι de
coma soluta solenne est, neque vero, quod sciam, ἀπινύνα.
Et alibi hæc voces inter se confusae, ut Timon. c. 57. ἀνῆς
et ἀφῆς. s) καὶ φῦκος] „deest in Fl. Habent autem H.
et P.“ καὶ φούκον 2954. Olim scribebatur φῦκος, ut et de
Morc. Cond. c. 53. quam falsam scripturam corrigere placuit.
Produci priorem syllabam, videbis apud *Hom.* Il. IX, 7.
XXIII, 693. Unde et Grammatici plerique recte scripserunt
φῦκος. *Suidas* tamen φῦκος. De re adeas *Polluc.* V, 101. VII,
95. *Schol.* ad Iliad. IX, 9. et *Stephan.* Thes. T. IV. p. 226.
t) ῥήματα] „*Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil
mutant Edd.“ Pro πάντ' male 5011. πάντα. u) τὸ] „abest
a Fl. Nihil mutat H. Par.“ x) παρακαθισαμένη] „*παρα-*
καθισαμένη Fl. Sed cum vulgata facit H. Par.“ y) ἐγγέλων]
„*χλοιῶν* A. G. P. L. Edd. ἐγγέλων.“ *χλοιῶν* 5011. sed dam-
nat *Belinus* ut glossema vulgatae. z) αὐ] „*ἦν* J. Sed αὐ
P. L. Et Edd. antiqq. omnes.“ αὐ 2954. quod h. l. jure im-
probat *Bel.* ἐπὶ πόδας αὐ εὐθὺς reliquis omissis *Gorl.*, ut re-
fert *Schm.* Sed quae sint illa reliqua, et quousque pertineant,
non patet.

eam neque comas, quas ne-
gligenter solutas videri vo-
lebat, inornatas reliquisse,
neque vestis amictum sine
adfectione composuisse.
Manifesto autem iis se re-
bus exornaverat, et ad de-
centiam, adsimilato illo cul-
tus neglectu, usa fuerat.
Sublucebat vero etiam ali-
quantum cerussae et fuci;
verbaque omnino meretrici-
cis; laudarique se ab amato-

ribus pulchritudinis nomi-
ne gaudebat, et, si quis
quid daret, accipiebat cu-
pide, et, cum ditioribus
prope adsideret, pauperes
amatorum suorum ne respi-
ciebat quidem. Saepe vero
etiam si imprudens nudaretur,
videbam monilia illius
aurea anguillis crassiora.
Haec videns mea per vesti-
gia mox recessi, miseratus
nempe infelices illos, qui

δαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς φινὸς, ἀλ- p. 581.
λὰ τοῦ πάγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἴξιονα, εἰδὼλφ ^{a)} ἀντὶ τῆς
Ἑρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς Πλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἄλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ
τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενουμένη αὐτῇ·
ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιούσα ^{b)} ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς πε-
ριπατήσεις καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποι-
εῖν ^{c)} αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσειν ^{d)} ὁρᾷς τὴν κόσμιον p. 582.
τὴν ^{e)} ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσγητὴ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ
συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΤΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδις- p. 583.
μα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. καίτοι μία πάντως ^{e)} ἡ γε ἀληθὴς Φι- p. 584.
λοσοφία καὶ ^{f)} ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὐ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγγαμέ-
νη μόνον.

ΦΙΛ. Παχαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ 14

- a) εἰδὼλφ] εἰδὼλφ A. 1. 2. mendose. b) ἐπανιούσα] „ἀνι-
ούσα Fl. vulgatam servant H P.“ ἀνιούσα etiam 2954. c)
ἔθος ποιεῖν] ποιεῖν ἔθος 2954. d) πρόσσειν] „προς-
έρχεται P. Angl. Nihil mutant Edd.“ προσέρχεται etiam 3011.
e) τὴν] deleri vult T. Fr. Benedictus ut inconcinnum, quod
equidem non penitus perspicio. e) πάντως] „Fl. Reliquae
πάντων, male. vid. notas.“ πάντως confirmat 2954. et praes-
tulerunt recentt. quoque Edd. f) καὶ] ἐστὶν 3011. Gori. Be-
lin. Schm. Sed vid. Adnot.

se ab illa non naso quidem,
sed barba duci paterentur;
et, Ixionis exemplo, ina-
nem speciem amplecterentur
pro Junone.

Plat. Illud quidem recte:
neque enim in propatulo ja-
nuas, neque nota omnibus.
Ceterum ne opus quidem est
domum ad illam ire. Hic
enim illam in Ceramico op-
periemur, mox huc ventu-
ram in reditu ab Academia,
ut in Poecile inambulet,

quod facere solet quotidie.
Quin jam accedit. Viden'
illam decenti habitu, ad-
spectu propitio, quae co-
gitabunda placide incedit?

Luc. Multas video simi-
les habitu, incessu, atque
amictu: et tamen inter has
quoque una tantum est ve-
ra quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum lo-
qui incipiet, satis se ipsa
indicabit.

Phil. Vah, quid Plato et
Chrysippus apud superos,

P. 584. Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες ^ε), αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὐτίς ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ^η) ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν εἴσκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ που λαποδύτης ^ι) τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων P. 585. μισέσμενος· ὅς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμῖς ἅπαντας, ὅποσοι τι παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμῶς καταλελοίπαμεν ^κ).

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα, εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς Κωμῳδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγῆμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτiasάμην προσελθούσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὥς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλόν, ὥςπερ τὸ χρυσίον, ἀπο- P. 586. σωμένον ^λ) τοῖς κύμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φα-

g) καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες] καὶ οἱ ἄλλοι πάντες 3011. h) τις] „τι P. et Angl. Edd. τις.“ τι habent etiam 3011. Gori. et probarunt Bel. et Schm. sine idonea caussa. i) λαποδύτης] „τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβορύχος. Sed Edd. vulgatam servant.“ τυμβωρύχος etiam 3011. k) καταλελοίπαμεν] „Nihil mutant H. B. s. Fr. Fl. l) ἀποσωμά-

et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis (a quoquam) apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didicimus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim unquam, neque accedens cum illa expostulaverim, sed patiar illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio

νεώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οἳ οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἄγαν-p. 586.
απικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἥκομεν
ἐπ' ^α) αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. φῆμαι γὰρ
ἡμῖν διήγγελλον ^β) οἷα ἔλεγεν, ἐπιὼν ^γ) ἐς τὰ πλήθη, καθ'
ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἰτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ^δ) ἀποκτε- 15
νεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα ^ε). καὶ
σοὶ ὁ, τι ἂν δοκῇ ^ς), τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ
μόνη τάληθές ἂν εὔρεῖν ^ζ) δύναιο. μόγις ^η) γοῦν εὐρόμην
πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

μεν οὖν] Restitui hanc Ms. Gr. lectionem, consentientibus Grae-
vio, Sulano, Hemsterhusio, Gesnero Interprete, Scybuldo et
Jacobso. Vulg. ἀποσπώμενον. P. ἀποσκόμενον. Vid. Adnot.
m) ἐπ'] παρ' 2954. n) διήγγελλον] διήγγελλον Fl. H. Par.
Sed J. διήγγελλον. Sic et A. 1. 2. B. 1. ο) ἐπιὼν] „deest
in Fl. Sed nihil mutat H. et P.“ ἐπιὼν conj. J. Seager. Vid.
Adnot. p) ἀπολογησάμενον] „Sic J. Par. H. Sed ἀπο-
λογησόμενον P. Vulgatam servat Fl.“ q) ἀνεβαλλόμεθα]
ἀνελόμεθα 2954. mendose. r) καὶ σοὶ ὁ, τι ἂν δοκῇ] „ὁ
σοὶ ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant Edd. nisi quod δοκεῖ Fl.“
καὶ ὅσον ἂν δοκῇ A. 2. s) ἂν εὔρεῖν] „Sic P. et Ms. Gr.
Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L.“ Correximus cum Gracivio,
quod huc usque vulgatum erat, ἐξευρεῖν. Vid. Adnot. t) μό-
γις] Sic scripsimus, auctoritatem Codd. 2954. et 3011. et Schim.

quomodo iracundi facti es-
tis et irritabiles. Quid ve-
ro collum obtorquetis ho-
mini?

Plat. Commeatu unius
hujus dici sumto, contra
illum venimus, ut dignam
factis suis poenam sustineat.
Fama enim ad nos per-
latum est, qualia in concio-
nem progressus de nobis di-
xerit.

Phil. Deinde (Ergone) vos
illum ante iudicium, indi-

Lucian. Vol. III.

cta causa interficietis? Ap-
paret enim, dicere illum
velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim
rejecimus omnia: tua sen-
tentia litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philoso-
phia domina, quae sola
nempe invenire verum pos-
sis. Itaque vix multis pre-
cibus hoc impetravi, tibi ut
cognitio causae servaretur.

K

P. 586. ΠΛΑΤ. Νῦν, ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶτῃν δὲ τὸ ἀτιμότατον ^{u)} Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ ^{x)}, κατὰ μέρη δὴ ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

ΦΙΛ. Ὁράτε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὐτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μισρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΛΟΤΚ. Εἴση αὐτίκα, ἣν ἐθέλῃς ^{y)} ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπώμεν ἐπ' ^{z)} Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς ^{a)} τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν ^{b)}, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖν πάντα ^{c)} τὰ ἐν τῇ πόλει.

P. 587. 16 ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἤξω γὰρ ^{d)} ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΛΟΤΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πᾶν γὰρ κόσμος καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρωδὴς αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκεί-

exemplum secuti, pro vulgata forma μόλις. Vid. Adnot. ad Judic. Vocal. c. 4. T. I. p. 328. sq. u) τὸ ἀτιμότατον] Articulum omittit 2954. haud improbantibus Belino et T. F. Bened. x) ἀποκηρύττων θεάτρῳ] θεάτρῳ ἀποκηρύττων 2954. y) ἐθέλῃς] „ἐθέλεις Fl.“ ἐθέλῃς recentt. sine jota subscripto, et mox c. 17. ἐθέλῃς. vett. rite ἐθέλῃς. z) ἐπ'] ἐς Gorl. a) εἰς] ἐς 2954. 3011. Belin. Schm. b) αὐτὴν] ταύτην conij. Seyb. sine idonea ratione. c) καταφανεῖν πάντα] καταφανῇ πάντα eij 3011. Gorl. Belin. Schm. At non erat, quod mutaretur vulgata. Cf. Necyom. c. 10. d) γὰρ] δὲ 2954.

Plat. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto theatro praeconio vendens, et duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si

causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amice, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim et ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa vira-

νη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παι- p. 537.
δεία *) ἡ ἀμυδρά δὲ †) αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χροῶμα, ἡ Ἀλή-
θειά ἐστιν.

ΛΟΤΚ. Οὐχ ὁρῶ ἦντινα καὶ λέγεις.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν,
τὴν ὑποφεύγουσαν αἰε, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΤΚ. Ὅρῶ νῦν μόγις ‡). ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις,
ὡς πληρεῖς ἡ) γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν
δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ †) γὰρ
μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΛΑΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ 17
κάλαί οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. ἡ) Ἀλλ' ἡμῖν, ὧ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι †) ξυνδικά-
ζοις ἂν, ὡς ‡) καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

e) Παιδεία] „παιδία male Fl. Sed H. et Par. etc. recte.“

f) ἡ ἀμυδρά δὲ] καὶ ἡ ἀμυδρά δὲ 2954. alterutram parti-
cularum καὶ et δὲ retinendam, alteram abjiciendam, statuit

Belinus. Scilicet utraque simul certe h. l. non opus fuit. g)
μόγις] Ita 3011. Bel. Schm. ut supra c. 15. pro vulg. μόλις.

h) ὡς πληρεῖς] ὡς ἂν πληρεῖς conj. Belin. dudum haec, nec
semel, refutata. i) οὐ βαρὺ] „οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat

Fl.“ οὐ χαλεπὸν etiam 3011. quod pro glossemate habet Belin.
k) ΦΙΛ.] „In Par. Fl. aliisque persona ΛΟΤ. erat, male.

nam recte ΦΙΛ. P. L.“ l) ἐν δέοντι] separatim scripti,
ut in B. 1., vulgo minus bene ἐνδέοντι junctim. Traug.

Frid. Benedictus conj. ἐνδείον τοῦ ξυνδικάζειν ἂν — m) ὡς]

go, Temperantia illa, et
prope illam Justitia, prae-
cedens vero Eruditio: sed
obscura illa et tenui colore,
Veritas est.

Luc. Non video, quam
dicas.

Phil. Nonne vides fuci
illam expertem, nudam,
subducentem se semper et
elabentem?

Luc. Nunc tandem vix
video. Sed quidni has et-
iam adducias, ut plenus per-
fectusque nobis consessus

fiat? Veritatem vero etiam
advocatam mihi adducere in
jus volo.

Phil. Nempe sequimini
etiam vos: nec enim mole-
stum erit, unam judicare
causam, eamque de rebus
nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim
non opus habeo audire,
quae olim (dudum) sciam,
uti se res habeat.

Phil. Verum nostra inter-
est, Veritas, te adesse in
judicio, ut indices omnia.

p. 587. **ΑΛΗΘ.** ^{α)} Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὸ θεραπευιδίῳ τούτῳ, εὐνοϊκωτάτῳ μοι ὄντε;

ΦΙΛ. ^{ο)} Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς.

p. 588. **ΑΛΗΘ.** ^{ρ)} Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία, μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δειλαῖον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι ^{α)} δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγε, αὐτοῦ περιμένον·).

ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἤκew δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεήσει μοι ^{β)}, ἀλλ' ἀλαξόσιν ^{γ)} ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις ^{δ)}, αἰετῖνας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις. ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἐλέγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ, εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δοκαῖτε πρός τὴν δίκην.

„deest in Fl.“ Deinde κατὰ μὲν γένεσιν 3011. vitiose. n) **ΑΛΗΘ.** []] „Sic P. L. Edd. male **ΦΙΛ.**“ Veritatis verba interrogative edere placuit, ut et *Courierium* video censere ad Asin. p. 231. ο) **ΦΙΛ.** []] „Recte sic L. Edd. male **ΛΟΤΚ.**“ p) **ΑΛΗΘ.** []] „Ita P. et L. Edd. rursus male **ΦΙΛ.**“ De his personarum rationibus vid. Adnot. q) σῶσαι []] ἂν γε σῶσαι Gorl. r) περιμένον []] περιμένε A. 2. s) μοι []] με 3011. minus bene, ut recte judicat *Belin.* t) ἀλαξόσιν []] ἀλλαξόσιν *Reitz.* operarum errore, quem recentt. emendarunt. u) δυσελέγκτοις []] „δυσελέγκτους *Solan.*“

Ver. Ergone adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi?

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem, servare possimus. Tu vero, Elenche, [Convictio] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, (et)

si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, et convictioni repugnantibus, et effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si Demonstrationem etiam assumas.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

ΑΡΙΣΤ. ²⁾ Ὁρᾷς; προσεταιρίζεται γ) καδ' ἡμῶν, ὧ^{p. 588.}
 Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. 18

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίστε ²⁾, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
 Ἀριστοτέλεις, μήτι φεύσεται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὐσα;

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ²⁾ ἐστὶ, καὶ p. 589.
 πολαικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΦΙΛ. ^{b)} Θαρσέετε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιο-
 σύνης ταύτης ^{o)} συμπαρούσης, ἀπίωμεν ^{a)} οὖν. Ἀλλ' εἰπέ 19
 μοι σὺ, τί σοι ^{e)} τοῦνομα;

ΛΟΤΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγε-
 κλείους.

ΦΙΛ. Πατὴρ δέ;

x) **ΑΡΙΣΤ.**] „Vid. nott. Solan.“ Post ὁρᾷς, *Schmiedero* suade-
 dente, et praecunte jam *Pirckheymero*, interrogationis notam
 reposui pro commate vulgato. y) *προσεταιρίζεται*] Hanc Codicis Gorl. lectionem expresserunt interpretes Latini,
 et reperi eandem in utraque *Ald.* In B. 11. *Reitz.* et recent.
 legitur *προσεταιρίζεται*, minus graviter. z) *δεδίστε*] *δίδι-*
τε 2954. vitiose. a) *πανουργός*] *πανουργός*, omisso cir-
 cumflexo, *Reitz.* quam imprudenter secutae sunt recentt.
Recte vetustae. b) **ΦΙΛ.**] „Ita L. Sed nihil mutat Fl. et
 reliquae.“ Faciunt cum L. ex antiquioribus *Pirckheym.* e re-
 centt. *Wiel.*, *Belin.* in not., non item in versione, ubi vetus
 ratio retenta, et *Schm.*, qui sic cecidit. Olim nempe, etiam
 in *Reitz.*, *Bip.* et *Seybold.* fuerat *ΑΛΗΘ.* Vid. Adnot. c)
ταύτη] *ταύτη* 3011., ut refert *Belin.*, probatum huio, et
 receptum (ita scilicet, ut exarari debebat, *ταύτη*) a *Schm.*,
 sed temere. Mox in eodem Cod. *συμπαρούσης*, quod non at-
 tendisse credo *Schmiedero*, quum vulgarem scripturam con-
 tra morem suum servavit. d) *ἀπίωμεν*] *ἀνίωμεν* Gorl.
ἀπίωμεν B. 1. operarum errore. e) *σοι*] *σοῦ* 2954. minus
 eleganter, ut recte iudicat *Belin.*

Arist. Viden? ad suas par-
 tes allicit, o Philosophia,
 contra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis,
 Plato, Chrysippe, Aristo-
 teles, ne quid mentiat
 pro ipso, cum sit Veritas?

Plat. Non istuc quidem.
 Sed terribili quadam astutia
 est, et adulandi facultate.
 Itaque persuasione a via il-
 lam abducat,

Phil. Bonò animo estote.
 nihil profecto injustum fiet,
 hac una praesente Justitia.
 Eamus igitur. Sed age,
 dic, quod tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Ale-
 thionis, Elenxielis. [Con-
 fidentius, *Veri F. Convincentis*
N.]

Phil. Sed patria?

p. 589. ΛΟΤΚ. Σύρος, ὃ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων¹).
 ἀλλὰ τί τοῦτο; καί γάρ *) τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδι-
 κων μου^β; οὐχ ἦττον ἐμυῖ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
 δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλω-
 νίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο
 ἑλάττω^γ), οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώ-
 μη ὀρθή καὶ δικαία φαίνοιτο οὕσα.

20 ΦΙΛ. Εὐ λέγεις. ἄλλως¹) γοῦν τοῦτο ἡρόμην^κ). Ἡ
 p. 590. τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΤΚ. Μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοφρευ-

f) Ἐπευφρατιδίων], Sic nna voce Gronov. et M. Reliquae male disjungunt ἐκ' Εὐφρατιδίων. " *) καὶ γάρ] Post γάρ excidisse videtur alterum καί, quae vox, si quae alia, maxime librariorum negligentiam experta est. Non tamen inserere sum ausus, etsi id feci Char. c. 21. Cf. ad Vit. Auct. Varr. Leem. not. x) p. 123. g) μου] abest a 3011. et omissum propterea etiam a Schm., quod Belini aures nimis fastidiosas offenderat sonus vocum μου, et deinceps redeuntis ἐμοῦ. Sed hanc judicandi normam admodum esse lubricam et fallacem, sciunt omnes, qui ad veterum elegantias rite aestimandas aliquid sapiunt. H. l. μου nonnisi ex imprudentia librarii videtur praetermissum. T. F. Benedictus tamen expungi vult. h) γένοιτο ἑλάττω] ἑλάττω γένοιτο 2954. 3011. Belin. Schm. quae structura non adeo videtur elegantior esse vulgata, ut hanc relinqui necesse sit. Ceterum T. F. Benedictus non male conjicit ἐλάττω, quamquam sic vox sequens τις prius foret collocanda. i) ἄλλως] ἄλλος B. 1. operum culpa. Cf. Adnot. k) ἡρόμην] „Ed. H. male ἡρώμην.“ Idem mendum in eadem Ed. illatum Diall. Deor. XX, 5. εἰρώμην 3011.

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros: mores vero et eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quam-

quam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Osor superbiae sum, et praestigiarum, et men-

δῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν p. 590. μιαιφῶν ἀνθρώπων· πᾶν δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΤΚ. Εὐ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὁπόσοις ¹⁾ ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πᾶν ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὲ ^{m)} τὴν ἀπὸ τοῦ φιλοῦ τὴν ἀρῇην ἔχουσαν. φιλαλήθης γάρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλοπλοῖκος, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. πλήν ἀλλ' ὀλίγοι πάντες ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ⁿ⁾ τατιόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀργίας ^{o)} ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πᾶν ἡκριβώνει.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἔχοῦν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε, φασι, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τῷ τέχνῳ ^{p)}· μία γὰρ ἐστὼν, δὴ εἶναι δοκοῦσαι.

P. 591.

ΛΟΤΚ. Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, τὸ μὲν-

1) οπόσοις] ἐφ' ὅσοις 2954. minus bene, iudice Belino. m) δὲ] δὲ 2954. Mox φίλου conj. T. F. Bened. admodum infelicit. Vid. Adnot. n) τῇ ἐναντίᾳ] τῆς ἐναντίας 3011. male, Belino recte iudicante. o) ἀργίας] ἀργίας A. 2. p) τῷ τέχνῳ] „Sic Edd. Par. S. H. B. 2. Fr. et P. Sed J. et Fl. τὰ τέχνα.“ Sic etiam Cod. 2954. Sed Edd. B. 1. et Ald. utraque τῷ τέχνῳ.

daciorum, et tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio sim, et in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto, quae amore constat. Sum enim veri amicus, et honesti ac pulchri, tum simplicitatis, et quaecunque natura amabi-

lia sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppositae, arti subiecti, et odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: ejusdem enim et hoc est, ajunt, et illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur

p. 591. τοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἶον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

- 21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρήν· ἐνταῦθα που ἐν τῷ προνώτῳ τῆς Πολιάδος δικάσωμεν ^{α)}). ἡ Ἰέρεια, διάθεσ ἡμῖν τὰ βάρη, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεῶν.

ΛΟΤΚ. ὦ Πολιάς ^{β)}), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμ-
μαχος ^{γ)}), ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιπορούτων ὀσημέραι ἀκούεις
αὐτῶν· καὶ ἃ πράττονσι δὲ, μόνῃ ^{δ)}) ὁρᾷς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος
οὖσα ^{ε)}). νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτοὺς. ἐμὲ δὲ ἦν που κρα-
τούμενον ἰδῆς, καὶ ^{ς)}) πλείους ὥσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖ-
σα τὴν σευτιῆς, σῶζε ^{ζ)}).

- 22 ΦΙΛ. Εἰπὲν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ ^{η)}) καθήμεθα ἑτοιμοὶ
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοι τινα ἐξ ἀπάντων,
ὅστις ἄριστα κατηγορήσαι ἂν δοκῇ ^{θ)}), ξυνείρετε τὴν κατηγο-

η) δικάσωμεν] Sic e 3011. et Gorl. pro vulg. δικάζωμεν. A. 2. δικάζωμεν. γ) Πολιάς] Πολλιάς A. 2. δ) σύμμαχος] ξύμμαχος 3011. Bel. Schm. ι) δὲ, μόνῃ] δαιμονίῃ conj. Jacobs. in Animadv. ad Eurip. Tragg. p. 45. Vid. Adnot. *) ἐπίσκοπος οὖσα]. „Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. Nott. Sed Edd. constanter vulgatam servant.“ Praetulerunt ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα Belin. T. F. Bened. et Schm. e 2954. u) καὶ] „καὶν L. nil vero a vulgata abit Fl.“ x) σῶζε] σῶξέ με 2954. et 3011. γ) καὶ δὴ] ἡδὴ Marcil. conj. Vid. Adnot. z) κα-
τηγορήσαι ἂν δοκῇ] „κατηγορήσειν δοκῇ Ms. Gr. et L.“
κατηγορήσειν δοκῇ 3011.

haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare at-
que laudare.

Phil. Jam age, adsumus
enim nunc, ubi oportebat;
hic alicubi in templo urbi-
cae Palladis judicemus. Dis-
poni nobis, Antistes, jube
subsellia: nos interea Deam
adorabimus.

Luc. Custos urbis, prae-
sidio mihi veni contra inso-
lentes homines, recordata;
quot illorum perjurii quo-

tidie audias. Quae faciunt,
sola vides, quae inspectio-
nem habeas: nunc tempus
est illos ulcisci. Me vero
si qua succumbere videas,
et plures sint nigri calculi,
tuo tu adjecto me serva.

Phil. Age, jam sedemus
vobis, paratae vestras au-
dire rationes. Vos autem
electo uno ex omnibus, qui
optime acousaturus videa-
tur, actionem componite,
et reum convincite; neque

ρίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας *) ἅμα λέγειν. p. 592.
 σὺ δὲ, ὦ Παρόρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ ὅ) μετὰ τοῦτο.

ANAB. *) Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν αὖ γένοιτο
 πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΤΣ. δ) Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥ τε μεγαλόνοια θαυμαστῇ,
 καὶ καλλιφωνία *) δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ
 πειθοῦς μεστόν· ἥ τε σύνεσις †), καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπα-
 γωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων· πάντα ταυτὰ σοι ἀθρόα πρὸς-
 εστίν. ὥστε τὴν προσηγορίαν ‡) δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων εἰ-
 πὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφό-
 ρει εἰς ὅ) τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρὸ-
 δικον, ἢ Ἰππίαν εἴρηται· δεινότερος οὐτός ἐστιν. ἐπίπαττε

a) οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας] „οὐ πάντας γὰρ οἶόν τε inver-
 so ordine P. Sed vulgatam habet etiam Fl.“ πάντας γὰρ ἅμα
 λέγειν ἀμήχανον 3011. probante *Belino* ob Atticam quidem vo-
 cem ἀμήχανον. b) ἀπολογήσῃ τὸ] „ἀπολογήσῃτο uno
 verbo J, alii τε pro τὸ.“ ἀπολογήσῃτο itidem A. 2. jota sub
 altero η subscripto. c) ANAB.] „ΠΑΑΤ. P. L. Sed cum
 vulgata stat Fl. Variant etiam in persona proxime sequi. Vid.
 not. *Solan.*“ d) ΧΡΤΣ.] „Aberat haec persona a Par. J.
 H. etc. sed habet L. σὺ vero pro σοῦ habet P.“ σὺ etiam ha-
 bet 2954. et deinde ἦτε γὰρ, probante *Belino*, quem secutus
 est *Schmied.* ἦτε γὰρ etiam in Gori. est et 3011. au vero etiam
 σὺ; — e) καλλιφωνία] ἡ καλλ. 3011. *Belin. Schm.* f)
 σύνεσις] ἐξέσεις 3011. *Belin. Schm.* g) προσηγορίαν]
 „Sic J. sed προσηγορίαν Par. Fr. et Fl. προσηγορίαν vero et-
 iam E. Coll. et *Thom. Mag.*“ hoc etiam habent 3011. 2954.
 Gori. *Bel. Schm.* exhibent denique etiam A. 1. 2. et B. 1. Ta-
 men retinuit *Reitz.* προσηγορίαν. h) συμφόρει εἰς] ἐν-
 φόρει ἐς 3011. *Belin. Schm.*

enim fieri potest, ut simul
 omnes dicatis: tu vero post
 haec causam dices, Par-
 rhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum
 huic iudicio aptissimus fue-
 rit?

Chrys. Tua, Plato, co-
 gitandi admirabilis sublimi-
 tas, et mere Attica vocis
 suavitas, et gratia illa, quae
 tantum in persuadendo val-
 let; tum prudentia, et ex-

quisitum illud artificium, et
 illae, ubi demonstrandum e-
 rat, verborum illecebrae:
 omnia haec copiose tibi ad-
 sunt. Itaque orandi susci-
 pe provinciam, et pro om-
 nibus ea, quibus opus est,
 profer. Nunc recordare om-
 nium illorum, et in eun-
 dem locum confer, si quid
 tibi ad Gorgiam, aut Polum,
 aut Prodicum, aut Hippia-
 dictum est: his enim illis

P. 592. οὖν καὶ τῆς εἰρωνείας ¹⁾), καὶ τὰ κομψὰ ἐκείνα καὶ συνεχῇ ²⁾ ἐρώτα· κἄν σοι δοκῇ, κἄκεῖνό που παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας ¹⁾ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη ³⁾ τὴν δίκην.

23 ΠΛΑΤ. ^{m)} Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην ⁿ⁾ τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτη-

P. 593. τα, ἢ καὶ σὲ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρθενιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων ^{o)} δεήσεισθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ὀβολῶν πρῶην ἀποκεκηρυγμένους.

ΠΛΑΤ. ^{p)} Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον

- i) τῆς εἰρωνείας] „Sic J. et H.“ Reliquae, in his Reitz. et posteriores τὰς εἰρωνείας. Sed τῆς habent etiam Ald. 1. et 2. Vid. Adnot. k) συνεχῇ] „Ita ex S. et J. dedimus. Edd. H. Par. male συνεχεῖ.“ Sic etiam B. 1. sed συνεχῇ edunt A. 1. et 2. l) ὁ μέγας] ἐν οὐρανῷ addunt e Platone 2954. Bel. Schm. Vid. Adnot. *) ὑπόσχη] Conjecerim scripsisse auctorem ὑποσχόη. m) ΠΛΑΤ.] „ANAB. P. Sed nihil mutat L. et Fl.“ n) Διογένην] „Sic Edd. J. Par. H. etc. Διογένη Fl.“ Mox τοῦτον ἂν 2954. unde τοῦτον vult Belin. o) τῶν λόγων] αὐτῷ addit 2954. e priori versu hand dubie iterum descriptum, nisi forte librarius voluit κατ' αὐτοῦ. Pro δεήσεισθαι in O. δεῖσθαι. p) ΠΛΑΤ.] „ANAB. P. Exc.“

magis formidandus est. Itaque adspargo etiam aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque interrogatio- nes profer: et, si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchri-

tudinem, aut in scribendo vim quandam praesens tempus desiderat; sed apparatus convincendi et judiciale. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

Plat. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus.

τόν ¹) ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ p. 593.
μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὀρᾶν. εἰ γάρ
τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις ²), αὖ ἐν
τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταξε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν
λέγει ³). ὅπως δὲ, ὑπὲρ ⁴) φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει πε-
ριβρισμένης. καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρήσιადου
λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφελὺς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ
κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ⁵) ὑπερμάχει. ὅρα, ἀε μόνον
⁶) προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κιν-
δυνεύεται, ἢ σεμνόντα δοῦναι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα
οὗτος ⁷) ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρόρειτε ⁸), οὐδὲν ἐλλείπομεν ⁹), ὑπὲρ πάντων p. 594.
24

q) τὸν] „abest ab O. P.“ τὸν λόγον ἐρεῖ 2954. cuius quidem
structurae majorem, quam vult *Belinus*, elegantiam equidem
non capio. Secutus tamen *Schmiederus*. r) λόγοις] δόγ-
μασι 2954. *Belin. Schmied.* At glossema hoc est, neque con-
venit a genere cum sequenti ὅστις. Plus semel per hunc li-
bellum φιλοσόφων οἱ λόγοι, i. e. propria cuiusque *plurita et*
decreta. Inferius c. 32. librariorum oscitantia intulit ψόγους
pro λόγους. Et c. 35. idem glossema δογμάτων pro λόγων in
quodam codice legitur. s) νῦν λέγει] „Desunt haec duo,
verba in O.“ Modo μηδὲ 2954. et ἐστὶ B. 1. t) ὑπὲρ] περὶ
2954. u) τοῦτο] „(*Eud. αὐτοῦ*) J. τουτοῦ. nil mutant Edd.
ei ita notaverat *Solan.* Sed si hic per J. ut solet *Justinam* de-
signat, erravit; illa enim τοῦτο habet.“ Sic et A. 2. x) ὅ-
ρα, σὲ μόνον] „ὅρῳ δὲ μόνον σὲ O.“ Ita etiam 3011.
Gorl. Bel. Schm. Mihi quidem, cur haec vulgatis praeferen-
da sint, non liquet. y) οὗτος] „οὕτως J. οὗτος *Brod.* Et
sic habent H. B. 2. Fr. Fl.“ nec non A. 1. et B. 1. Sed A. 2.
οὕτως. z) Θαρόρειτε] „θαρόρειται O. male.“ a) ἐλλεί-

Memento autem, vir gene-
rose, ne tuum modo in ac-
cusatione negotium agas,
sed communem causam spe-
ctes. Si quid enim inter nos
non convenit de nostris dis-
putationibus, tu in praesen-
tia quidem uoli quaerere,
aut ultra sit verior ratio de-
finire; sed in universum
modo pro philosophia ipsa
indignationem ostende, con-
tumelias obruta, et male au-

diente in Parrhesiadae ser-
monibus; relictisque sectis,
quibus dissidemus, quod
commune habemus omnes,
pro eo propugna. Vide,
solum te praefecimus, in te
nostra jam omnia pericli-
tantur, ut aut honestissima
videantur, aut talia credan-
tur esse, qualia hic propo-
suit.

Diog. Bono estote animo,
nulla in re deficiamus: di-

p. 594. των ἐρω. κἄν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρῶός ἐστιν) ἀφῆναι διαβουλευῆται ἐν τῷ, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δεῖξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο ^{b)} μὲν μηδαμῶς. ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον, (ἄριστον γάρ,) ἥπερ ^{c)} τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν ^{d)}. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται ^{e)} τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΤΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν ^{f)} μεθ' ὑμῶν. Διογένης δὲ κατηγορεῖτω ^{g)} μόνος.

ΦΙΛ. Οὐδέδιαις οὖν μὴ σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΤΚ. Οὐδεμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σὺ δ', ὦ Διόγενες, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἱοὶ μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα παρὰ ^{h)} τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λό-

φόμεν] „ἐλλείψομαι O.“ b) Τοῦτο] τούτῳ conj. Jens. Vid. Adnot. c) ἥπερ] „ἦ O.“ Verba ἄριστον γάρ absunt ab Gorl. d) δ' οὖν] „γούν O. Sed nihil mutant Edd.“ e) ἐγκέχυται] „Sic recte Vorst. ἐκκέχυται J. Par. B. 2. H. Fr. Fl.“ Sic etiam B. 1. A. 1. 2. f) ψηφοφορεῖτωσαν] „ψηφοφορήτωσαν O. Reliqui stant pro vulgata.“ g) κατηγορεῖτω] „κατηγορεῖται O.“ h) παρὰ] „παρὰ P. L. O.

cam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto et miti, dimittere illum cogitet; at ego certe caussae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Jam enim infusa est in clepsydram aqua, et in te consilium in-
tuetur.

Luc. Adsident vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Adsidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim

γων, ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, p. 594. καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς p. 595. ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βλον καλὰ ἐξεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τριςκατάρατος οὗτος! ¹⁾ Παρρησιάδης ὕβρισκεν, ἥδη ἐρῶ. ῥήτωρ γὰρ τις ²⁾), ὥς φασιν, ὧν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκίμησεις, ὅπόσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς· γόητας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπειθῶν καταγελᾶν ἡμῶν καὶ καταφρονεῖν, ὥς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ ρισεῖσθαι πρὸς ³⁾ τῶν πολλῶν ἥδη πεποίηκεν αὐτοὺς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν ⁴⁾), φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ⁵⁾ ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ ⁶⁾ διεξιὼν, ὥστε αὐτὸν ⁷⁾ μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν θεατῶν,

Sed cum vulgata facit Fl. At παρὰ etiam in 2954. et 3011. et Edd. A. 1. 2. Unde recte etiam in *Schm.* i) οὗτος! „οὗτος O.“ k) τις] εἰς 2954. sed et postea inductum, Deinceps ὡς φασιν Gorl. l) πρὸς] „Sic P. L. Em. S. Fl. Sed male πρὸ Par. J. H. Fr. B. 2.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. m) τὴν Φιλοσοφίαν] otiosa videntur *Seyboldo*: minime vero sunt: id enim potissimum agit *Noster*, ut ipse Accusator vel imprudens in Rei usum accurate Philosophiam a Philosophis distinguat, atque adeo secernat. n) ὧν] ἀπερ 2954. „tour-nure Attique, qu'il faut restituer à Lucien.“ *Belin*. Recte morem non gessit *Schm.* *) χλευασμῷ] χλεύῃ 2954. o) αὐτόν] „Sic O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. Par. H.

ut taceam, ecquis verò hunc Pythagoram, et Platonem, et Aristotelem, et reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum simus, exsecrabilis ter et amplius in te Parrhesiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, esset, relictis judiciis, et secunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi sup-peteret, omni, inquam, il-

lo instrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non desinit, cum praestigiatōres atque impostores appellet, ut irrideat nos, et, tanquam nihili simus, contemnat. Quin et in odium jam et nos ipsos, et te Philosophiam, adduxit, nugae ac deliria cum appellet res tuas, et, quae maxime seria nos docuisti, per risum et ludibrium enarret, ut ipse qui-

- p. 595. ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ *) τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαιρουσι τοῖς *) ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μά- λισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρῃται. ὥσπερ ἀμίλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκρά-
 p. 596. τὴν *) τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ *) παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καί-
 ' τοι ἐκείνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ *) τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις *), ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι *) ἰδοῦμαι τῆς ἑορτῆς. καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαιρεῖ, φιλόγελως
 26 τις ὢν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροντί-
 σας, καὶ παρασκευασάμενος *), καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς πα-
 χὺ *) βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ φωνῇ διαγορφεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τουτόν *), Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς ἐφεισίσης *), οὔ-
 τε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐ-

B. 2. Vulg. εαυτὸν retinuit Reitz. Sed αὐτὸν habent etiam 2954. 3011. et hinc Schm. Ed. probatum etiam T. F. Bened. p) : α ρ] „καὶ O.“ q) τοῖς] „deest in O.“ r) Σωκράτην] Σωκράτη 2954. s) ἐπὶ χλευασίᾳ] ἐπιχλεύῃ una voce 2954. t) τὰ] „deest in O.“ et in Gorl. u) Διονυσίοις] „Διονυσίου Fl. Sed nihil mutant H. et Par.“ x) τε] „Deest vocula τι in O.“ y) παρασκευασάμενος] συμπαρασκ. 2954. non male. z) παχὺ] „ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl.“ Mox συγ- γραφῆς Ed. Scyb. nescio unde. a) τοῦτον] „abest in O.“ et in Gorl. b) ἐφεισίσης] „ἐπιούσης O.“ Sic et in 2954.

dem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus et maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum et olim quoque Aristophane gaudebant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum risus caussa in scenam producentibus, et absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum

erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus et paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, et in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus injuria. Haberet enim sa-

τῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς °) Ἔδρα p. 596. σι. καὶ τὸ ^{d)} πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκείον °) ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπεισας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν. Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί p. 597. γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι ^{f)}, τὰ σεμνότεστα διασύρας ^{g)} ἐπὶ τοσοῦτων ²⁷ μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μὴδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας· ἐπεὶ τό γε τὴν ἡσύχIAN ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας ^{h)} εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν ⁱ⁾ γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα ^{k)} παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητή-

c) αὐτὸς °), αὐτὸ O. " d) καὶ τὸ] δ δὲ 2954. e) οἰκείον] „οἰκείον O. forsan οἰκοθεν Solan.“ οἰκείον pro vulg. οἰκέτην habent etiam 3011. et Gorl. et edidit hinc Schm. Vid. Adnot. f) ἔχοι] „Sic habet O. ἔχη J. et reliquae.“ g) διασύρας] Sic e Gorl. et O. rescipsimus pro vulg. διασύρων. h) οὐ μετριότητος; ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας] οὐ μετριότης, ἀλλ' ἀνανδρία, καὶ εὐηθεία 2954. quod recte improbat *Belin.* i) τὰ μὲν] „Abest μὲν in O.“ τὰ δὲ omisso γὰρ Gorl. k) ἀνδράποδα] τὰ praefigunt 2954. 3011. *Belino* probante.

ne ea res veniam, si defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; et conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis caus-

sae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, et feramus injurias, ea non jam moderatio, sed ignavia et inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolera-

P. 597 ριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν¹⁾, ὥς φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶ^{m)}, ἐνίους δὲ, μνάς Ἀττικῆς ἐμέ δ', ὁ παμπονηρότατοςⁿ⁾ οὗτος, δὴ ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιούμεν τιμωρήσειν^{o)} ἡμῖν, τὰ αἰσχιστα ὑβρισμένοις.

28 ANAB.^{p)} Εὐγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ.^{q)} Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχε τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παύρησιόδη, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ^{r)} γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν^{s)}. μὴ μέλλε οὖν.

P. 598. 29 ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα μου^{t)}, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησα Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, καὶ ὅσα^{u)} ἦν χαλεπώτερα, οἷκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἕξαρνος γε-

1) ἀπημπόλησεν] „Vid. notas.“ m) ἐπὶ πολλῶ] Sic rescripti ex Ox. Vulg. ἐπὶ πολλῶν. Vid. Adnot. n) παμπονηρότατος] Haec, teste Reitzio, lectio est Ox. et Gorl. quoque, referente Schmiedero; quae magis placuit, quam, quae et ipsae per se bene habent, vulgata πονηρότατος, et, quam e 2954. et 3011. Belinus et Schmiederus praetulērunt, παμπύνηρος, vel, ut Schm. scribere libuit, παμπονηρός. o) τιμωρήσειν] „τιμωρ. Fl.“ τιμωρήσαι conj. Jena. et Reitz. At vid. Adnot. Pro αἰσχιστα 2954. habet ἔσχατα, cui favet Bel. p) ANAB.] „Phil. J. male, cum reliquis; sed prius recte habent L. Forst. Em. et Par.“ q) ΦΙΛ.] „Deest in B. 2. male. ΦΙΛ. Fl. J. Par.“ r) σοὶ] „ἴσθι O.“ s) ῥεῖ νῦν] „νῦν ῥεῖ O.“ t) μου] „μοι O.“ u) καὶ ὅσα] Ita J. In reliquis, etiam Reitz., deest καί. Sed reperitur in 2954. et 3011. et hinc recepit Schm. Probabile est, etiam in O. inveniri.

bilis? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone constituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus adfecti.

Rev. Euge, Diogenes,

praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare: infunde jam causam dicuro. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, et difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum ab-

νέεσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογία τινὰ μεμελητηκώς p. 598. ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος x) ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἐφθην y) εἰρηκώς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ· οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὕστινας ἀπεκρίνυτον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθὴ περὶ πάντων z) ἐρῶ. εἰ δέ τις βλάβος φημι, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέχοντα ἐμὲ, ἀλλ' a) ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιῶντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα b) ξυνειδὼν ὅποσα τοῖς ῥητορεύουσιν τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βόην, καὶ ὀδισμούς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὧ φιλοσοφία, καλὰ ὀρμήσας c), ἠξίουν ὅπουσιν ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόν τινα λιμένα ἐκπλεύσας, ὑπὸ σοὶ d) σκεπόμενος, κα-

x) οὗτος] „Deesse hoc verbum in Fl. notat Solanus ad marg. Junt., in marg. vero Hug. ait αὐτὸς deesse in Fl.“ y) ἐφθην] „ἐφην J. et Fl. ἐφτασα O. ἐφθην Par. B. 2. H. et P.“ ἐφθασα 2954. 3011. quod praestare ait Bel. atque recepit Schm. Utraque forma utitur Lucianus: vid. Indic. Neque adeo h. l. probam lectionem vulgatam mutandam censui. z) πάντων] αὐτῶν 2954. 3011. Schm. a) ἀλλ'] ἰα Schm. e 3011. pro vulg. ἀλλὰ. b) τάχιστα] „ταῦτα E. P. L. J.“ c) ὀρμήσας] Vitium per tot manus totque secula propagatum ὀρμήσας emendari tandem jussit Jo. Seager. Class. Journ. LVII. a. 1814. p. 161. d) σοὶ] σοῦ 2954. Bel.

est ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut staterim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos et impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me,

qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, fugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mihi vitae esset, tanquam ex procella et aestu in serenum quendam

- p. 598. ταβιώναι. Καπειδὴ μόνον παρέκνυφα ἐς τὰ ὑπέρτερα, σὲ μὲν,
 80 ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τοὺςδε ἅπαντας, ἰθαύμαζον, ἀρί-
 στου βίου νομοθετίας ὄντας καὶ τοῖς ἐκ' αὐτὸν *) ἐπειγομένοις
 p. 599. χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα ¹⁾ παραινοῦν-
 τας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι ²⁾ αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἄ-
 τενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς
 31 τοὺτους ἐνθυμίζοι ³⁾, καὶ ἀπευθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ,
 νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ⁴⁾ αὐτοὺς ὀλλγοὶ ποιοῦσιν. Ὁρᾶν
 δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μό-
 νον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφιεμένους, καὶ ⁵⁾ τὰ μὲν πρό-
 χειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ἑάδιον,
 εὖ μάλα ἱοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ
 βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγ-
 μάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ⁶⁾
 ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀζώωμα τῆς ὑποσχέσεως,

e) αὐτὸν] αὐτοὺς 2954. Belin. f) ξυμφορώτατα] συμφέ-
 ροντα 3011. glossema, iudice Belino. g) παραβαίνοι] „
 παραβαίνει Fl. male. H. et reliquae recte —oi.“ h) ἐνθυ-
 μίζοι] „ἐνθυμίζει Fl. Sed P. Par. et H. etc. —oi recte.“
 Modo τούτοις 2954. inepte. i) ἡμᾶς] „ὑμᾶς L. male. nihil
 mutant Fr. et ceterae.“ k) ἐφιεμένους, καὶ] Haec ver-
 ba, quae vulgo absunt, inserui e 2954. l) ὑμῖν] „ἡμῖν
 male J. Par. H. B. 2. Fr. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L.“ Etiam
 A. 1. 2. B. 1. ἡμῖν, absurde.

portum invectus, sub tua
 tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res ve-
 stras, te quidem, quod ne-
 cesse erat, et hosce omnes
 admirabar, vitae beatæ le-
 gislatores, et manum festi-
 nantibus ad eam porrigen-
 tes, honestissimis praecep-
 tis proponendis utilissimis-
 que, si quis ab iis non dis-
 cedat, neque vestigio fal-
 lente labatur, sed intentis
 in regulas a vobis proposi-
 tas oculis, ad illas compo-
 nat vitam suam ac dirigat,
 quod me hercules vestrorum

etiam aemulorum (nostrorum
 etiam aequalium) pauci fa-
 ciunt. Cum vero viderem
 multos non amore philoso-
 phiae captos, sed sola, quae
 ab illo negotio sperari pot-
 est, gloria ductos, prom-
 tis istis et publicis, quae-
 que imitari unicuique faci-
 le est, satis bene referre vi-
 ros bonos, barbaram dico,
 incessum, et amictum; vi-
 ta vero et actionibus con-
 tradicere habitui, et con-
 traria vestris studiis habere,
 dignitatemque professionis
 corrumpere: indignabar e-

ἡγανάνκουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν p. 599.
 εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ᾧν, καὶ γυναι-
 κίας ^m), Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο
 αὐτὸν, μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ⁿ) ἡρώϊκον, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπεῖῳ· ὃν οὐδ' ἂν ^o) ἢ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς
 προσεοικότα· οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι
 δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ ^p) παίων τὸν τοιοῦτον,
 αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κατατεθλυσμέ-
 νος ^q) πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας ὑπ'
 ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ
 πύθηναι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι ^r), p. 600.
 ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῇν περιβαλλόμενος,
 ἥξιον λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγ. οοῦντας τοὺς Κυμαλοῦς ὕγ-
 κώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε

m) γυναικίας] „γυναικεῖος J. verum prius exhibent Par. H.
 Fl. B. 2. S.“ E 3011. γυναικεῖος. n) φθεγγόμενος] βοῶν
 3011. Gorl. levidum glossema. o) οὐδ' ἂν] οὐδὲ neglecto
 ἂν 3011. p. ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι
 τῷ ῥοπάλῳ] ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαιτο ῥοπά-
 λῳ conj. Schk. q) κατατεθλυσμένος] „Sic H. B. 2.
 Fr. Fl.“ Sic et B. 1. Ald. 1. 2. Sed κατατεθλυμμένος 3011.
 κατεθλυμμένος Gorl. καταθλυνόμενος 2954. Vid. Adnot.
 r) περιθέσθαι] ἐπιθέσθαι 3011.

quidem, videbaturque ne-
 gotium illi simile, si quis
 actor Tragicus, mollis atque
 effeminatus, Achillem, aut
 Thesea, aut ipsum Hercu-
 lem agens, nec incessu uta-
 tur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas
 delicias faciat: quem ne-
 que Helena quondam, ne-
 que Polyxena ferret, ultra
 modum sibi similem; ne-
 dum ille decorus victoriis
 Hercules: qui videtur mihi
 mox cum ipsa persona acto-
 rem talem sua clava elisu-

rus, a quo ignominiose ad-
 eo in feminam fractus esset.
 Huic similem injuriam ab
 illis cum fieri vobis cerne-
 rem, non tuli illam histrio-
 niae turpitudinem, similes
 hosce Heroum personas in-
 duere ausos, et Cumanum
 illum asinum imitari, qui
 leoninam indutus postulabat
 ipse leo esse, cum apud i-
 gnaros ejus rei Cumanos a-
 speros terribilesque ruditus
 ederet, donec illum peregrini-
 nus, qui et leonem saepe
 et asinum vidisset, redar-

- p. 600. παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινὸν, ὡς Φιλοσοφία, κατεφαίνεται, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι ^{a)}), εἴ τινα τούτων ^{t)} ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡτιᾶτο, καὶ τὸν Χρῦσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτον αὐτὸν ^{a)} ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ^{x)}
- p. 601. ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν ^{y)} εἰκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων. (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ^{z)}) ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς ^{a)} μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκείνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε ^{b)} μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ
- 33 τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν

s) οἱ γὰρ ἄνθρωποι] οὐ γὰρ οἱ ἄνθρωποι 2954. quod mirifice placuit *Belino*, subtilius explicatum. t) τούτων] „τούτων Par. J. H. τούτον Angl. Sed τούτων recte P. Fr. S. *Marci*. et *Vorst.* τούτου.“ u) ὅτον αὐτόν] „αὐτόν J. Par. etc. male. τούτου τὸν Schol.“ ἢ τούτου τοῦ *Διογένηος* τοῦ *Κυνικοῦ* τὸν ἐπώνυμον — ἐποιεῖτο 2954. Vid. Adnot. cf. not. ad Schol. x) οὐ τοὺς λόγους] „οὗτος ψόγους P. ψόγους Angl. *Vulgatam* οὐ τ. λ. tumentur Edd.“ οὐ τοὺς λόγους 2954. Sic et A. 1. 2. Sed καὶ τοὺς λόγους B. 1. Prius ἐποιεῖτο ejici vult *Seyb.* Pro altero malunt ἐποιεῖτο *Guyet.* Gron. et *Belin.* προσεποιεῖτο *Brod.* et *Solan.* ἐνεπορεύετο *Jacobs.* et *Goeller.* ἐμμεῖτο *Seager.* Vid. Adnot. y) ὑμῶν] „ἡμῶν J. male; ceterae ὑμῶν recte.“ Mox ἐικάζων 3011. z) ἐξέτασις αὐτοῦ] „Ita J. H. S. Fr. etc. Deerat αὐτοῦ in Par. sed restitimus ex reliquis.“ Deinceps ἐγίνετο 3011. Schm. a) ὑμεῖς] „ὑμᾶς L. Nihil a vulg. abit A. et Fl.“ b) ἐρήμην ἡλίσκεσθε] αἰρομένην ἡλίσκεσθαι 3011.

gueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscunque se cognominem peccator ille ferret,

disputationesque haberet. Itaque ab illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discesseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne et inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis. Haec ego

ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν ^ο). ὑμεῖς p. 601. δὲ, τιμῇ ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἔξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν ^δ) τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐσορχούμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ p. 602. τὸν ἀσεβοῦντα ^ο) ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται ^ε) μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἦν τις ὑποκριτής, Ἀθηνῶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ^ς) ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν ^η) που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι ^ι), ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παῖειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοιντ' αὖν, οἶμαι, μᾶλλον ^κ) μαστιγουμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον ^λ), μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία ^μ) δὲ, ἢ τὸν Ἥρα-κλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτροπαιοῖν

- c) ὑμῶν] „ἡμῶν J. male.“ d) ταῖν θεαῖν] τοῖν θεαῖν 3011.
 e) ἀσεβοῦντα] σδικοῦντα Schm. e Schol. et 3011. f) ἀθλοθέται] ἀγανοθέται 2954. Belin. Schmieder. Vid. Adnot.
 g) τὸν Δία] „Thom. Mag. v. Εἰς ἧν haec verba adducens omittit articulum τόν.“ h) οὐδέν] οὐ δὴ Gorl. i) ἐκεῖνοι] οἱ θεοὶ super ἐκεῖνοι scriptum in 2954. explicationis gratia. Pro ὅτι ibid. διότι. k) ἡδοιντ' αὖν, οἶμαι, μᾶλλον] Ita ex 2954. reflexi, monente Jacobsio Animadv. ad Achill. Tat. p. 597. pro vulg. ἡδοιντο αὖν, οἶμαι, μαστιγ. l) ἄγγελον] τινα e 3011. addit vult Belin. et addit Schm. m) τὸν Δία] „τό male Par. τὸν recte reliquae.“

videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem et extra sanctum illarum chororum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si

quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat; nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, et habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus traderint; sed (imo potius) faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error: Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare specta-

p. 603. ὡς ³⁴ n) καὶ αἰσχροῦν. Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τότε πάντων ἀποπάτατόν
 ἔστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ
 αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοῖς,
 p. 603. καὶ μελετῶντες, ὡς τάναντία ἐπιτιθεύουσιν, οὕτω βιοῦσι. πάν-
 τα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, ὅλον χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δό-
 ξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι,
 καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν ^o), καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς
 διαλέγεσθαι, καλὰ ^p), ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λ-
 αν ^q) ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκου-
 σι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχί-
 νασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ
 τῶν λαγῶν ^r), κολακευτικώτεροι ^s) δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελ-
 γέστεροί δὲ τῶν ὄγων, ἀρπακτικώτεροι ^t) δὲ τῶν γαλῶν, φι-

n) ὡς,] „Sic Edd. sed delevit comma post ὡς Solanus.“ Scri-
 bitur in antiquis ὡς, cum accentu et commate, nec sane in-
 epte, quamquam Solani scripturam et interpunctionem et ego
 praeferam. Jacobii conjectura ὁλως facile carebinus. Pro
 ἀποτρόπαιον in 2954. est τῶν ἀποτροπαίων. o) πάντα μὲν
 γὰρ — ὑπερορᾶν] In 2954. aliquantum immutatus legitur
 hic locus: τὸ μὲν γὰρ βιβλίον χρημάτων φησὶ, δεῖ καταφρο-
 νεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἶσθαι, καὶ μὴ
 τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν. Sed talem orationem vel in-
 concinnitas, qua laborat, admodum molesta suspectam red-
 dit. Belinus saltem καὶ μὴ recipiendum censet. p) καλὰ]
 ἀλλ' 2954. mendose. q) λίαν] λέγοντες Id. et mox ἀλὶθῶς
 A. 2. r) λαγῶν] „λαγῶν Fl. Sed J. Par. H. etc. λαγῶν.“
 s) κολακευτικώτεροι] „κολακικῶτ. Fl.“ κολακευτικῶτ.
 B. 1. t) ἀρπακτικώτεροι] „Sic recte J. H. S. etc. Sed
 ἀρπακταίῳτεροι male Par.“ ἀρπακτικῶτ. B. 1.

toribus, mali ominis instar
 et turpe nimis fuerit. Rur-
 sus illud omnium est absur-
 dissimum, quod dogmata
 quidem vestra studiōse vul-
 gus illorum exquirat; caete-
 rum perinde vivunt, ac si
 ad hoc solum ea legerent,
 et meditarentur, ut contra-
 ria omnia sequantur. Quae
 enim dicunt omnia, exem-
 pli caussa, divitias gloriam-
 que contemnere, et sola,
 quae bona sunt, honesta

putare, et iras expertem
 esse, et splendidos hosce
 despiciere, et tanquam cum
 aequalibus agere, pulchra,
 Dii boni! sunt et sapientia,
 et vere sane admiranda. Ve-
 rum enimvero, isti mercede
 haec ipsa docent, et di-
 vites admiranantur, et argen-
 to inhiant, et caniculis ira-
 cundiores sunt, et lepori-
 bus timidiōres, magis adu-
 latores quam simii, libidi-
 nosiores asinis, felibusque

λονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρούων ^{α)}). τοιγαροῦν γέλωτα ὄφλι- p. 603.
σκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα ^{χ)}), καὶ περὶ τὰς τῶν πλου-
σίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι ^{γ)}), καὶ δεῖπνα πο-
λυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες
φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφοροῦμενοι ^{ζ)}), καὶ
μεμφίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπρ-
δᾶ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ^{α)} ἰδιῶ- p. 604.
ται δὲ, ὅπόσοι ξυμπίνουσι ^{β)}), γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύου-
σι φιλοσοφίας, εἰ ^{γ)} τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάν- 35
των αἰσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν,
ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγῶς, μικρὸν
ὅστερον αἰτεῖ προσελθῶν ^{δ)}), καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον,

α) ὁργιλώτεροι μὲν — ἀλεκτρούων] 'Haec omnia
omissa sunt in 3011. x) ἐπὶ ταῦτα] ἐπ' αὐτὰ 3011. γ)
παραγκωνιζόμενοι] „Sic L. Angl. Ms. Gr. P. et marg.
A. 1. W. vid. Scholiast.“ Sic et 2954. et hinc Schm. monen-
te Belino pro vulg. παρωθούμενοι. Idem Cod. 2954. modo
pro περὶ τὰς τῶν πλ. θύρας exhibet περὶ τοὺς τῶν πλ. πυλῶ-
νας, quod et ipsum Schmiederus adoptavit. 2) ἐμφοροῦ-
μενοι] ἐμπιπλάμενοι 2954. glossema genuinae. Eadem fere
verba legas Diall. Deor. XVIII, 2. rein eandem in Nigrin.
c. 25. et Timon. 54. 55. a) οἱ] abest ab A. 2. b) ξυμπί-
νουσι] ξυμπίνουσι B. 1. per errorem. ἀρρεῖσι 2954. glossema,
judice Bel. Mox absunt ab Gorl. γελῶσι et καί. c) εἰ] ὅτι
2954. „minus bene.“ Belin. d) αἰτεῖ προσελθῶν] προσ-
ελθῶν αἰτεῖ 2954. quam, meliorem Belino constructionem
dictam, tacite arripuit Schmiederus. Ergone etiam infra ver-
ba ὅλῃα αἰτῇ προσελθῶν transponenda censebis? Credibile
scilicet, amicum prius accessisse, quam petierit.

rapaciores, et in contentio-
nibus quam gallinacei galli
pertinaciores. Itaque ludi-
brium debent, cum circa i-
sta conflictantur, et circa
divitum januas alii alios de-
tradunt, et celebriores coe-
nas frequentant, et in illis
ipsis sine more modoque
laudent, et ultra decus se
ingurgitant, seque attribu-
ta sibi parte non contentos
produnt, et in vino insua-
via quaedam atque absurda

philosophantur, et merum
non continent. Idiotae au-
tem quotquot convivae sunt,
rident scilicet, et despuunt
philosophiam, talia quae
purgamenta educat. Quod ve-
ro turpissimum omnium est,
nulla se re indigere unus-
quisque eorum cum dicat,
sed solum divitem esse sa-
pientem clamet, paullo post
rogandi causa accedit, et,
nisi acceperit, indignatur:
non aliter quam si quis in

- p. 604. ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τῶν ^e) ὑποδεστέρων θεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν ^f), πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνιζόν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ, ὡς ἄδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ, τί γὰρ τὸ χροσίον, ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων ^g) διαφέρων. ὅταν δέ τις ἐπικουρίας θεόμενος ἐταῖρος ἐκ παλαιοῦ ^h), καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν ⁱ), ὀλίγα αὐτῇ προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία τῶν λόγων ^k) πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκείνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅποι ποτὲ ^l) οἴχεται πάντα ^m) ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὀσημέραι πρὸς αὐτῶν
- p. 605. 36 ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος

e) προσαιτοίη, τῶν] προσαιτης ὧν φάνοιτο, καὶ τῶν 2954. incerti auctoris verba, quae tamen ob Atticismi quindum speciem mirifice *Belino* placuerunt. f) ὅταν μὲν οὖν λαβεῖν αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν] ὅταν μὲν οὖν λαβεῖν αὐτοὺς δέη 2954. „minus bene.“ *Belin.* g) ψηφίδων] ψηφῶν 2954. 3011. Omnem locum olim male ita distinctum ediderunt: — ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χροσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τ. αἰγ. ψηφ. διαφέρων; h) παλαιοῦ] παλαιοῦ A. 2. i) ἀπὸ πολλῶν] ἀπ' ὀλίγων 3011. „vitiose.“ *Belin.* k) λόγων] δογματῶν 2954. manifestum glossema, quod *Schm.* supra c. 25. perperam in textum recepit. l) ὅποι ποτὲ] „ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. et S.“ Haec scilicet, ut et *Reitz.* ὅπη ποτέ. Verum recte ὅποι 2954. et 3011. et hinc *Schmied.* m) πάντα] „πάντως Par. J. H. S. Fl. Sed πάντα L.“ πάντως B. 1. sed πάντως A. 1. 2. Post οἴχεται sponte deleui incommo- dum comma.

regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communi- one disputatio, et quam res sit indifferens divitiae, et: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis

vetus, et a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia, et verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, et virtus, et honestum, nescio quo abiere haec omnia, avolando, volucritate vere verba, quibus temere quotidie in scholis aus umbratiles pugnas ludunt. Eo enim ve-

ἔκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσὸν ἢ προ- p. 605.
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δὲ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται ^{π)}) μόνον,
 λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ
 τὰ βιβλία ἐξαλήλιπται ^{ο)}), καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ
 οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὅστουν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμ-
 βάλη, ἀναπηδῆσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπά-
 σαντα τὸ ὅστουν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύ-
 πτιος, πιθήκους ποτὲ πυρόβριζεν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μι-
 μηλότατα ^{ρ)}) δὲ ἔστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ
 ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμε-
 να. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκίμειν τὴν θῆαν, ἄχρι δὲ τις θεατὴς
 ἀστείος, κάρνα ^{σ)}) ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον·
 οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ^{τ)})
 ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρόβριστῶν, καὶ ξυνέτρι-
 βον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατεβρόγγυσον, καὶ ἐμάχον-
 το περὶ τῆς ὀπώρας ^{υ)}) πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς

^{π)} ἐπιδείξεται] ἐπιδείξῃ 3011. quod *Bel.* probat, sed inju-
 ria: neglexerat enim librarius ultimae syllabae compendium.
^{ο)} ἐξαλήλιπται] „ἐξαλήλιπται J. Par. H. S. etc. male. ἐξ-
 ἤλιπται B. a. Sed ἐξαλήλιπται recte in Catapl. c. 24. habe-
 bant Edd.“ Minime Vid. Adnot. ^{ρ)} μιμηλότατα] μι-
 μηλώτατα B. 1. solenne vetustarum Edd. vitium. ^{σ)} κάρνα]
 ὀπώρας 2954. Deinceps ὑπὸ κόλπον malle videtur *Solum*. Sed
 vid. Adnot. ^{τ)} τοῦθ'] καὶδ' A. 2. typorum vitium. ^{υ)}
 ὀπώρας] τῶν καρῶν addit 2954.

que unusquisque eorum a-
 micus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum
 non fuerit. Si quis vero
 obolum unum ostenderit,
 illicit rupta pax, ut nec
 jam foederi locus, nec prae-
 conii sit securitas: libri de-
 leti, fugit virtus. Canibus
 simile quiddam usu venit:
 si quis os in medios illos
 projecerit, exsiliunt, mor-
 dent invicem, eumque, qui
 os praecepit, allatrant. Di-
 citur autem rex etiam aliquis
 Aegyptius simios quondam
 docuisse saltare Pyrrhicham,

casque bestias (facillime
 autem humanas imitantur
 actiones) didicisse celeriter,
 et saltasse in vestibis
 purpureis, et personatas,
 diuque probatum spectacu-
 lum; donec spectator ali-
 quis urbanus (*festivus*), qui
 nuces in sinu gereret, pro-
 jiceret eas in medium: tum
 vero simii, visa re, obliti
 saltationis, repente pro
 Pyrrhichistis simii, quod
 erant scilicet, facti, larvas
 contrivere, laceratisque ve-
 stibus de fructibus invicem
 depugnant; illa autem

p. 605. πυρρίχης ^{t)}) διελέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρον ^{u)}).
 p. 606. 37 Τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους κακῶς
 ἡγόρευον, καὶ οὐ ποτὶς παύσομαι διελέγχων ^{x)}), καὶ κωμωδῶν.
 περὶ ὑμῶν ^{y)}) δὲ, ἣ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ
 τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες ^{z)}), καὶ τοῖς ὑμετέροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς ^{a)}) βλάβας φημι
 εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν
 τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ^{b)}) ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς
 ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ
 Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλης, τί φαστε προσήκειν
 ὑμῖν τοὺς τοιοῦτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ^{*}) ἐπιδείκνυ-
 σθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς ^{c)}), φασι; καὶ πῶς ^{d)}).

t) τῆς πυρρίχης] „τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. Par. J. H. aliaeque vulgatam servant.“ u) τοῦ θεάτρον] τῶν θεα-
 τῶν 2954. explicationis causa additum: τὸ θεάτρον de specta-
 toribus vide Apol. pro Merc. Cond. c. 5. De Saltat. c. 72.
 Adv. Indoct. c. 9. ubi τὸ θεάτρον et οἱ θεαταὶ promiscue le-
 guntur. Cf. etiam Courier. ad Asin. p. 315. x) διελέγχων]
 ἐλέγχων 2954. y) ὑμῶν] „ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero
 mutant P. H. J. Par.“ z) ζηλοῦντες] ζητούντες 2954.
 „minus bene.“ *Belin.* a) ἐγὼ, ὡς] ἔγωγε, ἢ ὡς 2954. bene,
 inquit *Belin.* imo contra puram Graecitatem, quam cognove-
 ris ex illis Junonis verbis Diall. Deor. V, 3 ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
 μανείην, ὡς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν etc. Deinceps βλάβας φημι
 ostendit A. 2. b) τοὺς δ'] „Particula δὲ abest ab J. et B. 2.
 Ceterae omnes eam habent.“ Etiam B. 1. *) οἰκεῖόν τι
 καὶ ξυγγενὲς] οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγ. conj. T. F. Benedict.
 Vid. Adnott. c) Ἡρακλῆς] „Ἡρακλῆς J. Sed Schol. et
 Edd. omnes Ἡρακλῆς. d) πῶς] „In J. Par. S. etc.

Pyrrhiches institutio dis-
 soluta risui fuit spectatoribus.
 Talia igitur hi quoque fa-
 ciunt. Talibus ego maledi-
 xi, nec unquam desinam
 convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propina-
 re: de vobis vero vestrum-
 que similibus, (sunt enim,
 sunt quidam vere sectantes
 philosophiam, legumque ve-
 strarum observantes) absit
 a me insania illa, ut con-
 tumeliosum quidquam, aut

sinistrum dicam. Aut quid
 habeam dicere? quid enim
 horum simile est in vita
 vestra? At insolentes illos
 et Diis invisos odio perse-
 qui, puto, fas est. Nisi
 forte tu, Pythagora, et
 Plato, et Chrysippe, et A-
 ristoteles, ad vos pertinere
 quidquam dicetis tales, aut
 proprium quidquam vestrum
 et cognatum vita sua demon-
 strare: quanta scilicet Her-
 culi cum simia necessitudo

ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι *), καὶ σκυ- p. 606.
 θρωποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρη ὑμῖν εἰκάξειν αὐτούς; ἀλλ' ἦνεγκα
 ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς. νῦν δὲ
 θᾶττον ἂν γνῶφ ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἴρηκα
 τὰ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια ¹), μαρτυρεῖ
 πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἐστι.

ΦΙΛ. Μετάσθηθι, ὦ Παφρόησιάδη, πορρώτερον ἔτι. τί p. 607.
 ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; 38

ΑΛΗΘ. ²) Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μετατὺ λέγοντος
 αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δύναι νηρόμην· οὕτως ἀληθὴ πάντα εἴ-
 πεν. ἐγνωρίζον γοῦν ἀκούονσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ ^h),
 κἀφήρμοζον μετατὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε
 τοῦτο δὲ, ὅ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως, ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναρ-
 γῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας ¹).

hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur, ac si nomen
 proprium esset. Sic et in A. 1. 2. B. 1. e) φάσκουσι.]
 „ἀκούουσι J. Par. et reliquae omnes, male Sed recte φάσκου-
 σι A. G. P. L. et Angl. Ms. Gr.“ διδάσκουσι 3011. et Gorl.
 in quo posteriore etiam desunt, quae sequuntur: καὶ σκυ-
 θρωποὶ εἰσι. f) σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια] Haec, et quae se-
 quuntur, in Cod. 2954. *Philosophine* adscribuntur, quod *Be-*
linus adoptat, sine idonea caussa. g) ΑΛΗΘ.] „AP. Edd.
 nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ.
Solanus.“ Reperitur sic vere in 2954., unde, *Belino* suaden-
 te, *Schmiederus* rectum restituit nomen: idem consilium se-
 cutus fuerat in versione *Wielandius*. h) αὐτὰ] αὐτὸ 3011.
 i) προσεικότας] εἰκόντας 3011. Gorl. *Schm*.

est. An forte quod barbas
 submittunt, et philosophari
 se praedicant, et truci vul-
 tu sunt, propter haec vobis
 adsimilare illos oportet? E-
 quidem ferrem illos, si in
 ipsa illa histrionia probabi-
 les essent. Jam vero facilius
 lusciniā vultur imitetur,
 quam isti philosophos. Dixi
 pro me, quae habebam.
 Jam tu, Veritas, testimo-
 nium apud hosce perhibe,
 si vera sint.

Phil. Longius hinc, Par-
 rhesiade, recede interim.

Nos quid faciamus? quo-
 modo dixisse vobis vide-
 tur?

Verit. Equidem, Philo-
 sophia, illo dicente terram
 mihi hiscere optabam prae
 pudore: adeo vera dicebat
 omnia. Agnoscebam enim
 inter audiendum unum-
 quemque, qui ista faceret;
 et referebam, dum diceren-
 tur, illud quidem ad huncce;
 hoc vero ille, inque-
 bam, facit. Et omnino o-
 stendit homines dilucide, ut
 in pictura quadam similes

p. 607. οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ^{k)} ἀπεικάζας.

ΣΩΦΡ. ¹⁾ Κἀγὼ πάνν ἡρυνθρίασα, ὦ Ἀλήθεια.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, τί φασί;

ΑΝΑΒ. Τί δὲ ^{m)} ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι ⁿ⁾; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν ^{o)} τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κενινήκαμεν, ἄσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμπορίας. ἄδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκτραγῳδεῖτω.

p. 608. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνν ἐπαινώ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ φίλον ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

k) ἐς τὸ ἀκριβέστατον] ἐπ' ἀκριβέστατα 2954. 1) ΣΩΦΡ.] Ita notavimus nomen loquentis cum *Belin.* et *Schmied.* e 2954. et a verbis demum ὑμεῖς δὲ sermonem inchoavimus *Philosophiae*, cui vulgo haec conjuncta tribuebantur. Pro vulg. ὦ Ἀρετῇ, quod ortum fuerat ex male notatis superioribus verbis, (*AP.*) jam, quum ibi correxerimus *ΑΛΗΘ.* hic ut corrigereimus ὦ Ἀλήθεια, necesse erat. m) Τί δὲ] τί δαί 3011. *Belin. Schm.* n) ἀναγεγράφθαι], ἀνεγρόφθαι *Coll.* Prius servant *H. Fl.* etc. Consentiunt etiam *A. 1.* 2. et *B. 1.* in ἀναγεγράφθαι. Sed 2954. dat ἀναγρόφθαι, ut *Schol.*, unde *Belinus* fieri vult ἀναγρόφθαι, mire corrumpens optimam, quae vulgatur, Graecitatem. Nec *Schmiederus* prudenter egit, quod ἀναγρόφθαι praetulit. Usus ille Infinitivi Praeteriti ut elegantissimus, ita et *Luciano* admodum familiaris. Et quid de ἀφείσθαι cogites, ubi ἀναγεγράφθαι mutare in animum induxeris? o) τραγῳδόν] τραγῳδίαν 3011. „male.“ *Belin.*

per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Temper. Et ego plane erubesceram, o Veritas.

Phil. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, et amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. *Iliensium*

enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum caenat calamitates. Canat igitur, et illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, *Philosophia*, laudo virum magnopere, et retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

ΦΙΛ. Εὐ ἔχει· πρόσθι ^ρ), ὃ Παρῴησιάδῃ· ἀφιμέν σε ^{ρ. 608.}
 τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσαις ^α) κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέ- ³⁹
 τερος ὧν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα ^γ) τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τρα-
 γικώτερον αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ,

᾽Ω μέγα σεμνὰ Νίκα ^α), τὸν ἔμὸν

βλοτον κατέχοις,

καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

Eur. fir
Phoen.,
Or. et
Iphig.
Taur.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα,
 προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
 ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρῴησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. ^γ) Ὁρῶς, ὃ Ἀρετῇ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ
 Συλλογισμὲ, κατακύψας εἰς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλο-
 σόφους.

ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἤκειν εἰς ἀκρό- ⁴⁰
 πολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ
 Δικαιοσύνης ^α).

p) Εὐ ἔχει· πρόσθι] Haec pro vulg. εὖγε cum Belin. et
Schm. reposui e 1954. *Seiboldus* jam conjecerat in eundem
 sensum: Ἐλθέ. q) ἀπάσαις] „ταῖς πάσαις P. et marg. A.
 1. W.“ r) Προσεκύνησα] „προσεκύνησα L.“ Vocem vul-
 gatam corruptam habet *Bel.* et edidit *Schm.* προσεκύνησα. Vid.
Adn. s) σεμνὰ Νίκα] Ita 1954. et *Schm.* pro communibus
 formis vulgaris σεμνὴ Νίκη. t) ΠΑΡΡ.] ΦΙΛ. conj. *Jacobs.*
 cujus necessitas non patet. u) Δικαιοσύνης] „Leg. Δι-

Phil. Bonum factum, ac-
 cede nunc, Parrhesiade, sol-
 vimus te accusatione: vin-
 cis suffragiis omnibus, et,
 quod reliquum est, scito,
 te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio jam
 adoravi. Jam vero Tragi-
 co magis orationis genere
 (id) faciendum videtur: au-
 gustius enim fuerit. Splen-
 dida, quaeso, Victoria,

me comitare tuum, viridi
 nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero jam
 cratera libemus, et vocamus

etiam istos, ut poenas sua-
 rum in nos contumeliarum
 nobis persolvant. Accusa-
 bit unumquemque Parrhe-
 siades.

Parrh. Bene istud, Vir-
 tus. Itaque tu, Syllogisme
 puer, despiciens in urbem,
 praeconio huc evoca philo-
 sophos.

Syll. Audi, tace. Veni-
 unto philosophi in arcem
 causam dicturi ad tribunal
 Virtutis, Philosophiae, Ju-
 stitiae.

p. 608. ΠΑΡΡ. Ὁρᾶς; ὅλγιοι συνέρχονται^α), γνωρίζαντες τὴν κήρυγμα. ἄλλως γὰρ^γ) διέδιδασκεν τὴν δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐ-
 p. 609. τῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. εἰ
 δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμέ, κήρυττε.
 ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παῖδρησιῶδη, προσκάλει,
 καθότι σοι δοκεῖ.

41 ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. ἄκουε, σίγα. ὅσοι φιλόσο-
 φοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰοῦνται τοῦ ὀνό-
 ματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναὶ ἐκάστω
 δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθύν
 ἐπιδείξεται^α), καὶ παλάθην ἰσχυάδων οὗτός γε προσεπιλήψε-
 ται. κομίζεῖν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ^α) δικαιοσύ-
 νην, ἣ δγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα^β) γὰρ ταῦτά γε,
 ἣν μὴ παρῇ. πάντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις
 ἀνεν τούτων εἶναι σοφόν.

καιοσύνης. Solan. Nihil mutant Edd. a vulgata Δίκης. " Sine
 dubitatione recepi Solani conjecturam, et paullo inferius
 scripsi δίκην pro Δίκην, quod vulgatum fuerat. x) συεῖρ-
 χονται] ἀνίστα 2954. Belin. translaturum huc e cap. 42. ἀνέ-
 σαν. γ) ἄλλως γὰρ] καὶ ἄλλως 2954. probante Belino. z)
 ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθύν ἐπιδείξεται] ὅς δ' ἂν βαθύ-
 τερον πώγωνα ἐπιδείξειεν 2954. improbæ notæ, ut tamen Be-
 lino placere potuerint. a) καὶ] ἢ 2954. Bel. Schmied. b)
 ἀναγκαῖα] ἀναγκαῖον 2954. male.

Parrh. Vide, pauci con-
 veniunt agnito praeconio.
 Nam et alioqui iudicium me-
 tuunt, et vulgus illorum o-
 tium non habet, occupati
 circa divites. Si vero ve-
 nire omnes volueris, hunc
 fere in modum edic, Sylla-
 gisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu,
 Parrhesiade, prout videbi-
 tur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet
 difficultatis. Audi, tace.
 Quotquot philosophos se es-
 se dicunt, quotquot nomi-

nis caussa ad illos pertinere
 se iudicant, veniunt in
 arcem ad congiarium. binæ
 unicuique minæ dabuntur,
 et de sesamo placenta. Qui-
 cunque vero prolixam bar-
 bam exhibuerit, ille corol-
 larium ficuum massam acci-
 piet. Adferat autem quis-
 que, temperantiam, justitiam,
 continentiam minime;
 neque enim ista, si non ad-
 sint, necessaria: verum quin-
 que omnino syllogismos;
 quippe nefas est absque il-
 lis esse sapientem.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι *) δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμνῳ, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἶη.

Βαβαί, ὡς ^{d)}) πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠδιζομένων ἐπὶ ^{e)}) τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιδιονέτεροι, καὶ παρὰ ^{f)}) τὸν Ἀρειὸν πάγον ἐτι πλείους, ἱνιοὶ δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομ- βηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἰσμοῦ ^{g)}) δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἶπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυριοί, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθη γίνεται ἡρι ^{h)}). Μιστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, καὶ πανταχοῦ πήρα, πάγων ⁱ⁾), κολακεία, ἀναισχυντία, βα-

- *) μέσσοισι] „Sic Par. sed J. H. S. aliaeque male μέσοισι.“ d) ὡς] ὅσοι! 2954. Belin. e) ἐπὶ] „ἐπὶ H. B. 2. Par. S. In J. videtur fuisse ἐπὶ sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit.“ ἐπὶ, quod Solanus et Geanerus restituendum suspicati erant, exhibet 2954. et recepit hinc Schm. Jam non opus est alia conjectura, ut J. Seageri in Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 161. proposita: ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς εἰσέκουσαν μόνον. f) παρὰ] „παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt J. H. Par. Fl.“ Edebatur enim, etiam a Reitzio, περὶ, sed παρὰ exhibet 3011. et probarunt Belin. et Schm. κατὰ est in 2954 g) ἰσμοῦ] ἐς μοῦ duabus vocibus B. i. satis festive. In 2954. praemittitur huic voci μελλίσων, quod probavit Belin. et recepit Schmiederus, qui saltem scribere debebat μελισσῶν. nam a Belino haec diligentia vix expectari poterat. Sed omnino rejicienda erat vox, quippe a male sedula manu adscripta ex Homeri loco v. 87. h) ἡρι] „ῥῃ A. G. L. Sed vulgatam servant Edd. omnes.“ ῥῃ 3011. Gorl. Belin. Schm. sed ἡρος 2954. i) πάγων] „Deest h. v. in Fl. Reliquae habent.“

Proposita in medio sunt au-
ri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa
superaverit omnes.

Vah, quam plenus est ad-
scensus invicem se truden-
tium ad duas minas, cum
primum audiere. Ad Pelas-
gicum autem alii, ad Ae-
sculapii alii, et circa Areo-
pagum etiam plures, alii
vero etiam ad Tali sepul-
crum: alii ad Dioscurorum

aedem scalis admotis cum
bombo in altum enituntur,
atque examinis instar apum
glomerantur in uvam, ut
Homeri verbo utar. Verum
inde etiam bene sane multi,
et hinc sexcenti,

Quot folia, et flores quot
nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum
arx erit, cum clangore sibi
invicem adsidentium, et u-
bique para, barba, adulatio,

π. 610. κτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ^{k)} ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνέστησαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὃ Φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμψαντό σου ^{l)} μάλιστα, τὸ μηδὲν ^{m)} ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη αὐτούς.

43 ΠΛΑΤ. ⁿ⁾ Ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ ὁ ^{o)} Πυθαγόρας ἦν.

k) οἱ] abest a 3011. probante *Belino*. At monstrantur pauci illi, qui vix dignoscuntur, utpote ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι. l) σοὺ] σοι mavult *Belin*. non memor illius in *Diall. Deor. XX*, 2. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; aliorumque ejus generis dictorum. m) μηδὲν] „Sic A. G. P. L. J. μηδὲ *Par. S.* μηδὲ vero discrete H. Pl. B. 2. male.“ μηδὲ etiam in B. 1. A. 1. 2. Omnem locum corrupte sic habet 3011. καὶ ὅστις ἂν μάλιστα μεμύητό σου, τοσοῦτον μηδὲν ἐπικαλεῖν. In his certe μηδὲν notabile. n) αὐτούς. ΠΛΑΤ.] „H. J. integre Πλατωνικός. αὐτούς ἡμ. Sed optime αὐτούς. *III. A. G. Ms. Gr.*“ Sic et 2954. *Belin. Schm.* In *Reitz*. Ed. vetus ratio retenta, quae et in B. 1. A. 1. 2. reperitur. Ceterum quae sequuntur verba *Schmiederus* ex eodem illo 2954. ita finxit: ἡμᾶς χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς πρῶτον λαβεῖν. o) ὁ] inserui cum *Schm.* articulum e 2954. 3011. vulgo praetermissum.

impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, quia primam praeconiis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, et latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sane molestissimum est, et quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum

imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philophantibus sunt probabiliores.

Phil. Fiet illud paullo post: sed jam eos excipiamus.

Plat. Nos Platonicos accipere primos oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras.

ΣΤΩΙΚ. Ἀγρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς· οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. p. 611.

ΠΕΡ. Οὐ μένουσιν ^{p)} ἀλλ' ἐν γε τοῖς χρήμασι, πρῶτος
 ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρεῖοις τοὺς πλακοῦντας δότε,
 καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν πεφιμενουμένον, κἄν ὑστά-
 τους δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδη-
 μαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμέν ἐριστικώτεροι.

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ, ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ 44
 μῆτε ᾧθεῖτε ^{q)} ἀλλήλους, μῆτε τοῖς ἑστέροις παῖετε· ἐπ' ἄλλα
 γὰρ ἴστε ^{r)} κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ
 Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς ^{s)}
 φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ
 ἡμῖν ^{t)} δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι ^{u)}.

p) Οὐ μένουσιν] Sic rescripsi *Luciani* more servato, de quo ad
 Timon. c. 54. Varr. Lectt. Vetustae Edd. habent Οὐ μὲν οὖν,
 recentiores paullo rectius per se, sed longius etiam ab aucto-
 ris manu aberrantes οὐ μὲν οὖν. q) ᾧθεῖτε] „αἰτεῖτε ma-
 le ex Fl. Recte ᾧθεῖτε P. et Edd.“ r) ἴστε] forte 2954. ut
 interpretationes Latinae, quae vertunt: ad alia enim vocati
 estis! s) τίνες οἱ ὀρθῶς] οἱ τίνες ὀρθῶς 2954. unde Bel.
 vult οἱ τίνες οἱ ὀρθῶς, qua emendatione non opus est. t)
 ἡμῖν] „Sic L. J. Par. ὑμῖν male Ex. H. Fl. S.“ ὑμῖν etiam
 A. s. 2. et B. 1. u) ἄριστοι] ἄριστα 3011. perperam.

Stoic. Nugas agitis; me-
 liores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quan-
 tum ad pecunias, primi nos
 esse debemus, de Ambula-
 tione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis
 placentas date et massas:
 de minis expectabimus, et
 si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talen-
 ta? Ostendemus enim Aca-
 demici, quantum reliquis
 simus contentiores.

Stoic. Nequaquam, no-
Lucian. Vol. III.

bis quidem Stoicis praesen-
 tibus.

Phil. Desinite rixarum.
 Vos vero, Cynici, ne im-
 pellite alii alios, neque ba-
 culis pulsate: ad alia enim
 scitote vos vocatos esse, et
 jam ego Philosophia, et Vir-
 tus haec, et Veritas cognos-
 cemus, qui vestrum verò
 philosophentur, deinde qui
 invenientur ex nostris pla-
 citis vivere, beati erunt,
 iudicio nostro optimi. Im-
 postores vero, et nihil ad

M

- p. 611. κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντάς, κα-
κούς κακῶς; ἐπιτρέψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῦντο ^{x)} τῶν ὑπὲρ αὐ-
τούς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν
γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις·
πλὴν ὀλίγων τούτων, ὅπόσοι μεμενηκάσιν, οὐ φοβηθέντες
p. 612. τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπὲρταὶ ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος
45 ἀπέβριση ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥτου θέρμους,
ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυρριτῶν;

PARR. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τοῦτ', καὶ μύρον, καὶ μα-
χαιρίδιον θυτικόν. ^{y)}, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς
μάχησεως· καὶ μετὰ τούτων ἡξίσους λοιδορεῖσθαι ἄπασι, καὶ
τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

PARR. Τοιοῦτοι μὲν οὖν ^{z)} ἡμῶν οὗτοι. χρηὴ δὲ ὑμᾶς
σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ δια-

x) ἀντιποιοῦντο] ἀντιποιοῦνται 2954. quod Belinus prae-
lit, aversatus, ut saepe alias, sed injuria, Optativum sine
ἀν positum. Secutus eum Schmiederus. y) θυτικόν] „κου-
φικόν conjicit Solan. πυθικόν Brod. Sed nihil a vulg. mutant
Fl. B. 2. H. Par.“ θρησκευτικόν conj. Bel. probante Bastie, sed
ὄνυχικόν vel ὄνυχιστικόν Jacoba. adsentiente viro quodam Ano-
nymo. Omnino verba καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν absunt a 3011.
et Schol. Sed vid. Adnot. 2) οὐν] vulgo abfuit; nunc re-
stitutum e 2954. et 3011. praeunte Schin.

nos pertinentes malos male
conteremus, ne superbia
quadam ea, quae supra ἱ-
psos sunt, adfectent. Quid
hoc? fugitis, per Jovem,
per ipsa praecipitia desilien-
tes multi. vacua igitur arx
est, praeter paucos illos,
qui remansere, nihil metu-
entes iudicium. Famuli, tol-
lite peram, quam minutus
ille Cynicus in fuga abjecit.
Age, videam, quid habeat?
num forte lupinos, aut li-
brum, aut panes ex atro-
rum genere?

Parrh. Non. sed hoc au-
rum, et unguentum, et
cultrum ad sacrificiales epu-
las, et speculum, et tesse-
ras.

Phil. Bonum factum, vir
fortis. haec igitur tibi ha-
bebas exercitationis tuae
viatica: his instructus pō-
stulabas maledicere omni-
bus, et reliquos disciplina
continere?

Parrh. Tales quidem nō-
bis hi sunt. Oportet autem
vos videre, quemadmodum
ista ignorari desinant, di-

γνώσκονται οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν ^{a)}), καὶ p. 612. οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξέυρισκε, ὑπὲρ σου γὰρ ^{b)} τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὥς μὴ ἐπικρατῇ ^{c)} σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι ^{d)}).

ΛΑΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδῃ ^{e)} ποιησά- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον ^{f)}), ἐπεὶ χρηστὸς ὤπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ
σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ
τὸν Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἰδ' p. 613.
ὄν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας ^{g)}), στεφανωσάτω
θαλλοῦ ^{h)} στεφάνω, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δὲ τιγί
(οἱοὶ πολλοὶ εἰσι) καταράτῃ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύ-
χη, τὸ τριβῶνιον περισπάσας, ἀπεκείρατ' τὸν πῶγωνα ἐν χρῶ

- a) αὐτῶν] εἰς adjectum in 2954. probante *Belin.* b) γὰρ] γοῦν 2954. c) ἐπικρατῇ] ἐπικρατήσῃ 3011. d) σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι] „τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι *Angl.* Sed σε τ. γ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.“ Vulgo scilicet, ut et in *Reitz.* Ed., ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. Sed quam nos, suadente *Belino* et praeunte *Schmiedero*, dedimus lectionem, eam exhibent etiam 2954. 3011. et Gori. e) Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδῃ] Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ Παῤῥησιάδῃ (sine jota subscr.) B. 1. Sed in A. 1. 2. ἐπ' αὐτῷ εἰδοκεῖ (una voce Παῤῥησιάδῃ, etc. Sed dudum haec emendata erant. f) τοιοῦτον] τοιοῦτο 2954. g) φιλοσοφίας] φιλόσοπον 2954. glossema, iudice *Belino.* h) θαλλοῦ] „θαλοῦ J. Par. H. S. Fl.“ Sic et A. 1. 2. et B. 1. Sed θαλλοῦ 3011. et Gori. ut paullo inferius θαλλῶ 2954. quae nos, auctore *Belino* et duce *Schmiedero*, recepimus. In *Hermot.* c. 63. θαλλῶ in plerisque legitur.

gnoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, et qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam te lateant pravi homines bonos imitati.

Ver. Ipsi, si videtur, *Par-*
rhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis

benevolus, et tuus, *Philosophia*, admirator maximus, ut, adsumto *Elenchō*, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, et in *Prytaneum* vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa

p. 613. πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετάπου σείγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἔγκανυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρουον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος ¹⁾), ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίδακος.

ΦΙΛ. ^{k)} Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος ^{l)}), ὦ Παρρησιάδη, τοιόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰτῶν ^{m)} πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε καὶ κύνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν ἴδῃς ⁿ⁾ ὑπερορῶντά, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλλῷ ^{o)} στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον ^{p)} τὸν πώγωνα.

- 1) καυτήρος] καυστήρος 2954. male, inquit *Belinus*. Mox καυτήριον reperies, et in fine libelli καυστηρίων quidem vulgo legitur; sed tres Codd. suppeditant praestantiorē formam, quae et Pro Merc. Cond. c. 2. reperitur sine variatione, καυστηρίων. ^{k)} ΦΙΛ.] „Παρ. L. Nihil mutat Fl. etc.“ 1) Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος] Εὖ, ἐν ἀληθείᾳ φησ· ὁ δὲ ἔλεγχος 2954. turpiter depravata. ὁ δ' ἔλεγχος B. 1. ^{m)} αἰτῶν] αἰτῶν 2954. *Schm.* ⁿ⁾ ἴδῃς] Sic *Bel.*, *Schm.* et *Jacobi*. ad *Achill. Tat.* p. 503. e Codd. 2954. et *Gorl.* Cf. *Hermot.* c. 12. ^{o)} θαλλῷ] Sic cum *Schm.* e 2954. et *Gorl.* Cf. supra not. h). ^{p)} πρότερον] „πρὸ τοῦ Fl. Vulgatae servant Edd. et P. πρὸτον Ex.“ Modo quod typorum errore in *Reitz.* Ed. est ἀποκείραντα, tacite id emendarunt *Hipp.* Edd. Sed in Codd. 2954. et 3011. legitur ἀποκείραντας, et mox verba ὡς ἔδοξεν in priori Cod. Philosophiae verbis adiiciuntur, avulsa a Parrhesiadae sermone. Utraque mutatione corrumpitur integerrimus locus. *Belinus*, dum Pluralem praeferebat, non tenuit illum *tendentem* necessario non nisi unum *Lucianum* habendum esse, Pluralem vero non vidit omnino

cute eo genere cultri, quo capri tenduntur, resecet, et stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut et illi adversus lumen contueantur, et ad

illud examinentur. Sed auro proposito, et gloria, et voluptate, quem illorum videris despiciere ista, et nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto illo ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν, ἵσταί ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ^{p. 614} ὄψει ἀντίκα μάλα ⁴⁷ τὸς πολλοὺς ἀντῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοπαροῦς, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους ¹). εἰ βούλεσθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν ²).

ΦΛΑ. Πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἤνπερ ἡ ἰέρεια μοι ἐθελήσῃ ³) πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ⁴) ὁ ἀλμυρὸς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λαβὲ, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἄμα, ὥς πάντ' ἔχοις.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἰέρεια, καὶ ἰσχυράς μοι τινὰς δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

ΦΛΑ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

non neci cum reliquis posse. Verba autem ὥς ἔδοξεν cum praecedentibus nexa, quemadmodum ea *Schmiederus. Belini* consilium secutus, dedit, admodum inficete ac sinistre se habent; nisi paullo majori ante interpunctione facta scribere velis: ὥς ἔδοξεν. At nusquam herole minus de emendandis Edd. cogitandum erat, quam h. l. q) μάλα] μάλαστα 2954. r) ἐστεφανωμένους] ἐστεφανομένους B. 1. operarum culpa. s) ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν] ὑμῖν ἀνάξω τινὰς αὐτῶν 2954. prave mutilata. t) ἐθελήσῃ] Vulg. ἐθέλῃ, et supra ἤν, quae nos, *Belino* et *Schmiedero* obsecuti, mutavimus praecedentibus Codd. 2954. et 3011. u) ὅπερ] „ὅπερ J. sola.“ Accepit *Iuntina* ab A. 2. et probavit *Solanus*. At vid. Adnot. Deinceps Articulus ὁ in *Reitz*. Ed. imprudenter omissus, sed a recentt., ut par erat, restitutus.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, et videbis confestum vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si quidem antistes velit paululum

mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraceo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine; ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricarum aliquot, et paucillum auri, quo negotium absolvatur.

Ant. Cape.

Phil. Quid facere vir cogitat?

p. 614. IEP. ²) Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσάδι, καὶ χρυσίῳ ^γ),
p. 615. καθεζόμενος ²) ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ²) ἐς τὴν
πόλιν.

ΦΙΛ. ^b) Τί ταῦτα, ὦ Παρθησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπου τοὺς
λίθους ἀλειύσειν ²) διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγρην περι-
μενε· σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον ^d) ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ φίλη,
48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα
εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ ²) χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. ^f) Οὐκ· ἀλλὰ γαλιός ἐστι· προσέρχεται ²) δὴ
τῷ ἀγκίστρῳ κεκηνώς. ὁσφράται ^h) τοῦ χρυσοῦ, πλησίον
ἦδη ⁱ) ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγγε ^k), νῦν ξυνεπιλαβοῦ ^l) τῆς

x) IEP.] „L. J. B. 2. Et sic emendare jussit Solan. Deest
plane in P. ΠΑΡΡ. Edd. reliqq.“ y) χρυσίῳ] τῷ χρυσίῳ
2954. statim Belin. vult τῇ ἰσάδι καὶ τῷ χρυσίῳ. z) καθε-
ζόμενος] καθίσας 2954. a) καθῆκεν] „καθῆκειν Al.
Marc.“ b) ΦΙΛ.] „Deest in P. Comparet in Edd.“ c)
ἀλειεύσειν] „Vid. Thom. Mag.“ De Futuro vid. ad c. 27.
d) ὦ Πόσειδον] Priorem vocem cum Belin. et Schm. prae-
fiximus e 2954. e) δὲ] „σε Ex. Fl. Prius vero etiam habet
P. cum reliquis.“ f) ΕΛΕΓ.] „Deest in P.“ Elen. in utra-
que Ald. El. in B. 1. g) προσέρχεται] πρόσκειται 2954.
Belin. Schm. ut infra cap. seq. h) ὁσφράται] „ὡς φέροι-
το Coll. Edd. vulgatam servant.“ Cf. Adnot. ad Schol. i)
ἦδη] δ' ἦδη 2954. k) Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγγε] καὶ σὺ ἀνα-
σπᾶ (forte ἀνάσπα) Ἐλεγγε 2954. quae jure suo reprobat Bel.
l) ξυνεπιλαβοῦ] „ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat H.
Par. et P. nec ceterae.“ συνεπιλαβοῦ 2954.

Ant. Escam hamo im-
positam ficum et aurum; se-
dens ipse in lorica mure-
misit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis,
Parrhesiade? Numquid la-
pides piscari cogitas e Pe-
lasgico?

Parrh. Tace, quaeso, Phi-
losophia, et capturam ex-
specta. Tu vero, piscator
Neptune, et tu, cara Am-

phitrite, multos nobis huc
mitte pisces. Verum video
lupum speciosum, aut po-
tius Chrysophryn.

Elen. Non; sed mustelus
est. Accedit sane ad ha-
mum hians. jam auri odo-
rem captat. prope jam est.
attigit, captus est, extraha-
mus!

Parrh. Et tu, Elenche,
manum lineae admove. Jam

ὁρμισᾶς ἄνω ἱστί· φέρ' ἴδω τίς εἴ, ὃ βέλτιστε ἰχθύων; κύων^m) p. 615.
 οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων! τί τοῦτο, ὦ γενναϊότατεⁿ); p. 616.
 εἴληφαι λιγνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν^o) ἤλπισας,
 ὑποδεδυνῶς; ἀλλὰ νῦν ἔση φανερός ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τοῦτί.
 κενὸν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχάς ἤδη προσέσχηται^p), καὶ
 τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ^q).

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία ἐξεμεσάτω^r)· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δε-
 λασάωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὐ ἔχει· τί φῆς, ὦ Διόγενε; οἶσθα τοῦτον ὅς-
 τις ἐστίν, ἣ προσήκει σοὶ τι ἀνήρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρή φάναι; ἰγὼ μὲν
 γὰρ δὴ ὀβολῶν πρῶην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

^m) κύων] „Sic recte L. Deest in *Angl.* et P. Edd. J. H. Par. S. et ceterae omnes αὐτῶν male. *Vo.* forte χαίνων. ἀνύων Ex.“ Ceterum haec verba: κύων οὗτός γε. *Elepho* tribuit mallet *Schmiederus*, et quae sequuntur: Ἡράκλεις etc. rursus *Parrhesiadae* adscribi; quae ratio nemini facile probabitur. ⁿ) ὦ γενναϊότατε;] In Edd. B. 1. A. 1. 2. nulla hic distinctionis nota reperitur. ^o) λήσειν] „*τροπον.* ληΐζειν, male. vid. nott.“ Certe ληΐσειν exspectabatur. At non opus est emendatione, quamquam et *Seyboldus* ei fuisse videtur. ^p) προσέσχηται] „Sic H. Fl. B. 2. S. Ita adnotat *Solun.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde?“ ^q) ἐν τῇ κοιλίᾳ] μὰ Δί' ἐπιεν addit 2954. male. ^r) Νῆ Δία ἐξεμεσάτω] Sic dedi verba, partim vulgatam lectionem, *Mὰ Δία ἐξεμεσάτω*, partim Codicis 2954. *Ἐξεμησάτω νῆ Δί'*, ὥς καὶ ἐπ' ἄλλ. secutus. *Schmiederus* et *Belinus*: *Ἐξεμεσάτω νῆ*

supra est. Age, videam, aurum descendit in ventrem.

Diog. Per Jovem evomat, quis es, piscium optime? ut ea ad alios etiam esca utamur.

Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse? Sed nunc ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi.

p. 616. ΔΙΟΓ. Πολὺ *) λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰ-
δεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ αἷμος· ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῇν
κατὰ τῆς πέτρας †); σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθείς τῷ ἄγκι-
στρον· ἐκείνο μόντοι ὄρα, ὦ Παρρήσιādη, μὴ καμπτόμένος
σοι ὁ κάλαμος ἀποκλασθῇ.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν
ἀφυνῶν ὡ) ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυέστατοί γέ· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

p. 617. 49 ΠΑΡΡ. Ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς ‡), ὥσπερ ἡμί-
τομος ἐχθρὸς προσέρχεται §); ψῆττά *) τις κτηνῶς ἐς τὸ ἄγ-
κιστρον, κατέπιεν, ἔχεται,

ΔΙΟΓ. Ἀνασπάσθω. τίς ἐστιν †);

ΕΛΕΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. ὦ) Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἦκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

Δί'. ὡς δὴ καὶ etc. strictius ad Codicis exemplum. *Pirckheym.*
At per Jovem evomuit; festinantius scilicet inspexerat textum.
s) πολὺ) πολλοῦ *Reitz.* et recentt. e P. et L. Nos lectionem
omnium vet. editionum, quae et Codicum 2954. et 3011. est,
restituendam putabamus. t) ἐπὶ κεφαλῇν κατὰ τῆς πέ-
τρας] Sic cum *Bolin.* et *Schm.* rescripsi a 2954. pro vulg.
κατὰ τὴν κεφαλῇν ἀπὸ τῆς πέτρας. u) τῶν ἀφυνῶν] τῆς ἀ-
φύης (potius ἀφύης) 2954. x) οὗτος ὁ πλατὺς] ὑπόπλα-
τος 2954. mendose. y) προσέρχεται] πρόσσει 2954. *Bel.*
Schm. ut praeced. cap. z) ψῆττά] „ψιττά Fl. a) τίς ἐ-
στιν] „Ελ. ante τίς hic inserit P.“ Omnem loci formam
varie descriptam qua ratione, quibusque auctoribus, muta-
verim, vid. in Adnot. b) ΠΛΑΤ.] „Personam ΠΑΡΡ. hic
habet J. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ.“ Cum Junt. con-

Diog. Multum narras. ne-
que enim edulis est, et hor-
ridus aspectu, et durus,
et nullius pretij. Demitte
illum per petram praecipi-
tem; tu vero alium hamo
demisso extrahe. Illud ta-
men vide, *Parrhesiade*, ne
inflexa tibi arundo franga-
tur.

Parrh. Noli metuere, *Dio-
genes*: leves enim sunt, et
minoris, quam apuae, pon-
deris.

Diog. Ita sane: maxime
sunt cognati apuis, infeli-
cissimi ingenii homines.
Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius
ille latus [*Platys*] et quasi
dimidiatus piscis accedit?
Passer est hians ad hamum:
deglutiit: tenetur.

Diog. Extrahatur. quis-
nam est?

Elen. Platonikum sed dicit.

Plat. Et tu, sacerrime, ad
aurum venis?

ΠΑΡΡ. °) Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; p. 617.

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

60

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, ὥς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε, ποικίλον ^{d)} τὴν χροάν, ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρυσούς ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγγε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο °). περισκόπει ^{f)} ἀκριβῶς, αὐτίς ἐπαγγέλθεν, ἔχανεν, εἰληπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη ^{g)} με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδη, ἄγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστίν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, ὦ Ἀριστοτέλης ^{h)}, κατὰ τῶν πετρῶν ⁱ⁾).

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἢν ἰδοῦ ^{k)} πολλούς που τοὺς ἰχθυῖς ὁρῶ p. 618.

51

sensit Ald. 1. cum reliquis A. 2. et B. 1. c) ΠΑΡΡ.] „Deest in J. Sed EA. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. Par. B. 2. Amst. S.“ d) ποικίλον] ποικίλην 3011. male, judice Belin. e) ἀπενήξατο] ἄπειται 2954. „glossema.“ Belin. f) περισκόπει] περισκοπεῖ conj. Synb. non inepte: neque tamen mutatione opus est. g) ἀνέρη] ἴση 3011. „minus bene.“ Bel. h) ὦ Ἀριστοτέλης] Priorem voculam cum Schm. praemisi e 2954. i) πετρῶν] Post haec Parrhesiadae verba, interrogative sumpta, inserit Pirckheymer: Aristotelis responsum: Et maxime. Legisse itaque, ant. quod magis placet, supplevisse ipse, videtur: Ἀρ. Καὶ μάλα. Male: non interrogat enim Parrhesiades. k) ἢν ἰδοῦ] „ἦν ἰδοῦ Schol. Al. ἦν ἰδοῦ Fl. Ἰδοῦ Edd. reliquae et P.“ Cum Scholiasta et Fl. faciunt 2954. Belin. Schm. Reitzius retinuerat merum ἰδοῦ.

Parrh. Quid ais, Plato? quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium jam demittatur hamus.

Parrh. Etsane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui

Aristotelisse esse praedicat.

Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupa ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem lo-

p. 618. κατὰ ταυτὸν ὁμοχρόας ¹⁾), ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων ^{m)} δυσληπτοτέρους· ἤπου ⁿ⁾ σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει; ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κἂν ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασάμεν· ἥξει ^{o)} δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθεες ^{p)}), εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὀρμῆς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ταχεῖαν ^{q)} ἐπιτέλει τὴν ἄγρην. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξύναμα ^{r)} πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρῃ τις μάλα καρτερός. φέρε' ἴδω τίνας ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γε-

- 1) ὁμοχρόας] Correxī omnium Edd. vitium ὁμόχροας. m) ἐχίνων] „Suffragatur L. et Fl. et J. Par. aliaeque *Ἐχίνων* H.“ ἐχίνων B. 1. A. 1. 2. n) ἤπου] Restitui pro ἤπου, quod *Rdtz.* habet et recentt., veterem scripturam B. 1. A. 1. 2. ἤ-πον simul cum interrogationis signo post δεήσει, quod servavit B. 1. Vid. supra c. 47. *Diall. Mortt.* IX, 4. XXVII, 9. *Timon.* c. 7. o) ἥξει] *Pirckh. accessit.* Legit itaque ἥκει, nisi negligentia fuit interpretis; sententia certe haec foret absurdissima. p) κάθεες] Id. *conside*, ac deinde καθῆκα, *desedi*; fræde huc transverso verbo καθῆσθαι. q) ταχεῖαν] „ταχεῖαν post Πόσειδον inserit *Angl. Mss. Gr. et P.* Abest autem ab Edd.“ Restituit *Schm.* monente *Belino* e *Codd.* commemoratis et 2954. qui tamen omittit ἐπιτέλει, et recte scribit ταχεῖαν, non, ut *Schmiedero* placuit, ταχεῖαν. Cf. *Schol.* ibique not. r) ξύναμα] Vulg. ξυνάμα. Transposui accentum, linguae legibus certissimis obsecutus, quod et alibi factum in hac voce.

oo concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliore. Numquid sagena ad illos opus erit? verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea,

ne aure devorato dentibus illam serratis resecet.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, cito piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: et alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicustenant aurum. Bene habet. Trajectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui

λοῦός γέ *) εἰμι ἀναγκάζων ἰχθύν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί γ). p. 618.
ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγγε, εἰπέ ὄντινα ἔχει διδάσκαλον (αὐτοῦ ").

ΕΛΕΓΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον, οἶμαι, προσῆν τῷ
ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἰ-
σθα τοὺς ἄνδρας, ἣ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΤΣ. Νῆ Δία, ὕβριστικά ἐρωτᾷς, ὦ Παρῤῥησιάδη, p. 619.
προσῆμιν τι *) ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιοῦτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὐγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἰ. οὗτος γ) γοῦν
καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης
ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμόν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλις, ὦ Παρῤῥησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις σοι, 52
οἶοι *) πολλοὶ εἰσιν, οἷχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ
ἄγκιστρον· εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερεῖα δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν

s) γε] Sic jam rescripseram pro vulg. τε, quum videbam et-
iam Jo. Scagerum Vol. XVII. p. 161. eundem in modum cor-
rigi velle. Ceterum eandem sermonis formam legeris in Cha-
ron. c. 22. med. t) αὐτοί γs. 2954. Bel. Schm. quam
lectionem, etsi haud malam per se, cur tamen vulgatae prae-
ferrem, non mihi evidens erat. u) αὐτοῦ], quid sibi velit,
doceri cupiam. Quod dum factum fuerit, suspectam habebō
hanc vocem, quae in utraque Ald. commate a praecedenti-
bus sejuncta deprehenditur. x) τὶ] γε 2954. y) οὗτος]
„οὗτος Fl.“ Vulg. οὗτω. Sed οὗτος δὲ καὶ αὐτὸς 2954. Bel. Schm.
οὗτος γοῦν Gork. quod probum. Vid. Adnot. y) οἶοι] Sic
c. 2954. et conj. Scageri l. c. p. 161. pro vulg. οἶοι. Saepius
haec orationis forma a librariis corrupta. Cf. ad Somn. c. 17.

loqui piscem cogam; mu-
tum enim hoc genus. Sed
tu dic, Elenche, quem ha-
bet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Jam percipio: id-
eo quod aurum [Chrysus]
īnerat nomini. Tu igitur,
Chrysippe, per Minervam,
dic, nosti viros? aut talia
facere illos jubebas?

Chrys. Contumeliose faci-
cis, Parrhesiade, cum talia
nos interrogas, hoc sumens,

ad nos aliquid pertinere,
qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe,
vir fortis es. Itaque hic et-
iam praeceps eat cum reli-
quis, spinosus cum sit,
metuendumque adeo, ne
quis edere volens collum si-
bi configat.

Phil. Satis captum, Par-
rhesiade, ne quis tibi, ut
sunt multi, abeat cum auro
et hamo, ac tu deinde de-
pendere antistitae cogas.
Itaque nos quidem am-

p. 619. ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκατε, μὴ καὶ ὑπερήμετροι γένησθε *) τῆς προδεσμίας. σφῶ δὲ, ὦ Παρρήσιādη, καὶ ὁ Ἑλεγχος ὃ), κύκλω ὃ) ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκατακάτεε *), ὡς ἔφη.

PAPP. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ βέλτεστοι ἀνδρῶν ὰ). ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἑλεγε, καὶ τελώμεν τὰ παρηγγελμένα ὃ). ποῖ δὲ καὶ ὃ) πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μὴν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἰδᾶ γε ἐγὼ ὃ), ὡς ὅποι ποτ' ἂν ὃ) ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων ὰ) δεησώμεθα.

a) γέννησθε] Sic cum Belin. et Schm. pro vulg. γενήσεσθε scribendum duxi e 2954. 3011. Gorl. b) σφῶ δὲ, ὦ Παρρήσιādη, καὶ ὁ Ἑλεγχος] Vulg. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἑλεγχος, ὦ Παρρ. Sed σφῶ δὲ, σὺ καὶ Ἑλεγχος, ὦ Παρρ. 2954. Belin. Schmied. Nos, recepto σφῶ, delevimus inopportunitatem σὺ, quod e σφῶ ortum est, verbisque ὦ Παρρ. commodiorem locum assignavimus. Cf. Diall. Mort. III. init. c) κύκλω] ἐν κύκλω 2954. Schm. temere. Vid. Ind. *) ἐγκατακάτεε] ἐγκαίτε 2954. ἐγκαίτε 3011. unde Belin. ἐγκατακάτεε. rectius erat — κάτεε. Cf. Diall. Marr. IV. 2. Diall. Mort. XVII. 1. d) ἀνδρῶν] φιλοσόφων ἀνδρῶν 2954. priorem ut glossema repudiavit Belin. e) παρηγγελμένα] παρηγγελλόμενα 3011. f) ποῖ δὲ καὶ etc.] Varia de omni hoc Parrhesiadae sermone tentamina vid. in Adnot. g) οἰδᾶ γε ἐγὼ] γε, prae-eunte Schm., inserui e 2954. h) ὅποι ποτ' ἂν] ἐνθα ἂν 3011. damnatum pro glossemate a Belin. i) καυτηρίων] „καυτηρίων Em. Vo. male. Nihil variant Edd. in voce καυτηρίων. forsitan καυστήρων Solan.“ καυτηρίων exhibent 2954. 3011. Gorl. praetulerunt itaque optimo jure Belin., Schm. et Seyb. Cf. supra c. 46.

bulatum ibimus, [in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde venistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Vos vero, Parrhesiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate, vel inurite, ut jussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valet, viri

optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae injuncta nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ^a). p. 620.

Argum. Simile et forma, et argumento, hęc dramation est dialogo Mortuorum decimo. In utroque a Charone Stygem trahuntur variae umbræ; in utroque perstringitur hominum stultitia, per Menippum in altero, in altero maxime per Cyniscum, utrumque olim Cynicæ sectae philosophum. Eo tamen differunt, quod illic varia stultitiæ genera deridenda, hic unum potissimum, immoderata dominandi libido, et quae cum hac fere conjuncta esse solent, flagitia et scelera despicienda vel aversanda propinquantur. Deinde in illo cum trajectu finitur actio, in hoc etiã ad judicium Rhadamanthi scena extenditur, ubi Megapenthi tyranno, primariae dramatis personae, a iudice severo, cognita causa, digna malefactorum poena irrogatur. Merito hunc librum omnes, quibus iudicium de talibus competit, ingeniosissimis et utilissimis *Luciani* accensent.

ΧΑΡ. *Ε*λεν, ὦ Κλωθοῖ. τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι ἰ
εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ,
τε γὰρ ἄντλος ἐκκίχεται, καὶ ὁ ἰστὸς ὠρεθεται, καὶ ἡ ὁδὸν
παρακίχουσαι^b), καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρώπεται. κα-
λύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀπο- p. 621.

- a) *ΤΥΡΑΝΝ.*] „*ΧΑΡΩΝ* addit J. et H. Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. et Par.“ b) *παρακίχουσαι*] „*παρακίχουσαι* J. sola male. Reliquae recte; sicut et *Baroccian. Codex.*“ *Solan.* perperam conj. *παρακίχουσαι.*

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. Satis de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, et ad trajectum parata optime est: exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed mo-

- p. 621. πλεῖν. ὁ δ' °) Ἐρμῆς βραδύνει, πάλοι παρεῖναι δεόν. πνόν γοῦν ἐπιβατῶν, ὡς ὀρᾷς, τὸ πορθμεῖον ^d), τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν °). εἴτα ὁ Πλοῦτων εὖ οἶδ' ὅτι ^f) ἐμὲ θραθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα, παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, εἴπερ τις ^g) ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Ἀθήνης
- p. 622. ὕδαρ πεπωκῶς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται. καὶ ἦτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφῆβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν αὐτοῦ ^h)· ἢ τάχα πον καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας ⁱ) παρελθών ^k). μίᾳ γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ^l) ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὦν.

2 ΚΛΩΘ. Τί δέ; οἶδας ^m), ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία

- c) ὁ δ'] ὁ δὲ 3011. Schm. d) τὸ πορθμεῖον] ἔστι τὸ π. 3011. 2954. Gorl. Belin. Schm. At ἔστι manifesto Grammatici manum prodit. e) ἐμπεπολ.] „Vid. supra Pisc. c. 27.“ f) οἶδ' ὅτι] οἶδα ὅτι 3011. 2954. g) εἴπερ τις] „ὥςπερ τις Edd. et Codd. εἴπερ C.“ Et Schol. indicat εἴπερ, quod nos non dubitavimus recipere. De Goelleri conj. vid. Adnot. h) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Par. Fl. S. Sed H. et J. recte αὐτοῦ.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. i) γεννάδας] „Recentiores Edd. vitiose γενάδας.“ k) παρελθών] „Deest in B.“ l) οὖν] οὐκ 3011. quod merito displicet Belino, etsi tum ἐλευθεριάζειν πρὸς τινὰ bonam in partem acceptum explicari posset, liberaliter cum aliquo vernari. At haec ratio cum ipsius Charonis illiberalitate prope servili minime convenit. m) οἶδας]

ras nectit Mercurius, qui olim (*dudum*) adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis est, quae ter jam hodie trajecisse poterat: et prope jam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster et bonus mortuorum deductor, si quis alius, supra ipse aquis Lethes potis

redire ad nos obliviscitur, et vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

Cloth. Quid vero? nosti, Charon, an quod negotium

προσέπεισιν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλείονι δεηθέντος ἀποχρησασθαι p. 623.
 πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κεινός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε ⁿ), ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου
 δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ^o) ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
 ἀπιέναι θέον, κατεσχίκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ'
 ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ
 ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα; ζῆφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν
 δὲ τῷ οὐρανῷ, παιδρὰ πάντα, καὶ ἥ τε ἀμβροσία πολλή, καὶ
 τὸ ἕκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν
 ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμοτηρίου p. 623.
 τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατέναι, σχολῇ καὶ
 βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων· πλησίον γὰρ αὐ· 3
 τὸς οὗτος, ὡς ὄρες, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥς-

„οἶσθ' B.“ Vid. Lobeck, ad Phrynich. p. 256. sq. Ceterum
 incommodo verborum, ut vulgabantur, nexui: Τί δὲ οἶδας
 etc. succurri levissima mutatione: Τί δέ; οἶδας etc. et se-
 cundum hanc etiam versionem correxi. n) ὥς τε] „οἶός τε
 B. οὕτως P.“ o) οὐδ'] οὐδὲ 3011. Gorl. Schmied. Mox pro
 ποτε mavult Belinus πώποτε secundum regulam, de qua Brunn.
 agit ad Aristoph. Lysistr. v. 301. et Thesmoph. v. 32. et Pier-
 son. ad Moerid. p. 460. sq. Verum omni alia auctoritate de-
 stitutus tanto minus volebam a vulgari lectione recedere,
 quum passim etiam οὐποτε et οὐδέποτε cum Praeteritis con-
 juncta occurrant; quod et ipse Piersonus l. l. monere non
 omisit.

illi inciderit, si forte Jovi
 opus fuerit opera illius diu-
 tius abuti, ad superna ne-
 gotia? Herus autem et ille
 est.

Char. Verum non ita,
 Clotho, ut ultra modum
 imperitet communi manci-
 pio: quandoquidem neque
 nos unquam illum retinui-
 mus, cum discedendum es-
 set. Verum causam novi
 equidem. Apud nos enim
 asphodelus solum est, et li-
 bationes, et placentae, et
 inferiae; ceterum obscuri-

tas, nebulae, tenebrae: in
 coelo vero laeta (serena)
 sunt omnia, et multa ambro-
 sia, et copiosum ultra invi-
 diam nectar: itaque suavi-
 us apud illos morari mihi
 videtur: atque a nobis qui-
 dem evolat, tanquam e car-
 cere quodam fugiens; cum
 vero descendendi tempus
 est, otiose, et lento gra-
 du, vix tandem aliquando
 adest.

Cloth. Desine indignari,
 Charon: prope enim est, ut
 vides, multos nobis addu-

p. 625. περ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβαῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα ὁρῶ^{p)}), ἵνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημένου, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα, δορυμὸν ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι φεόμενον, καὶ τῷ πόδε κικονιμένον^{q)}), καὶ πνευστιῶντα; μιστὸν γοῦν ἁσθματος αὐτοῦ τὸ στόμα^{r)}). Τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν δοικας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τοῦτον τὸν ἀλιτήριον ἀποδράντα^{s)} μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόντως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπιδίδρασκῃ;

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἐμὲν πρόδηλον, ὅτι ἔην μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι

p) ὁ ρ ὦ] hic inserui post γελῶντα, auctore 3011. et praeennte Schm. Olim post ἐν τῇ χειρὶ positum reperiēbatur. q) κικονιμένον] „κικονισμένον O. κικονισμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt Par. B. 2. H. Coll. P.“ nec non B. 1. A. 1. 2. Cf. Diall. Deor. XXIV, 1. Timon. c. 45. r) μεστὸν γοῦν — τὸ στόμα] Haec pro glosseinate habet Belin. Mihi non ita videtur; imo ad variandam orationem etiam necessaria duco. Sed interrogationis signo, post στόμα vulgo posito, locum suum assignavi post πνευστιῶντα. s) ἀποδράντα] Obsecutus Codicum 2954. 3011. et Gori. auctoritati et Schmiederi exemplo, dedi ἀποδράντα, formam Luciano usitatorem, (Somn. c. 4. Char. c. 2, Bis Accus. c. 17. Asin. c. 39.) vulgatae ἀποδράσαντα loco, quamquam nec hanc probatis scriptoribus inusitatam esse, vel ex iis exemplis patet, quae Fischerus collegit Animadv. ad Weller. T. III. a. p. 72.

cens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens. Sed quid hoc? vinctum quandam inter hos, et alium ridentem video, alium vero peram ab humeris suspensam, et clavam in manu habentem, torvum tuentem, et cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, et anhelantem? plenum enim

spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbator?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid tibi voluit, cum fugam molitus est?

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem ma-

δὲ βασιλεὺς τις ἢ τύραννος, ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν P. 623. ἀνακωκύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερηθῆναι λέγων ¹).

ΚΛΩΘ. Εἶδ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιδῶναι δυνάμενος, ἐπιλειποτότος ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νῆμα—P. 624. τος ²);

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος ⁴ οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, κᾶν ⁵) ὥχeto ἡμᾶς ἀποφυγῶν. ἀφ' οὗ γὰρ μοι παρέδωκεν ⁷) αὐτὸν ἢ Ἀτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέβαινε ⁸), καὶ ἀντίστα· καὶ τὸ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνλοτε δὲ καὶ ἐκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφελθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος.

1) λέγων] λέγει 2954. 3011. minus bene, ait *Bel.* Scilicet ἀπὸ γοῦν — ἀνακωκύνει cum antecedentibus neclenda erant, ut in simillimis Charon. c. 9. οὐχ' Ἑλλην, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. atque adeo colon, a *Reitzio* et recentt. Editt. post τύραννος positum, magnopere impediebat facilem orationis cursum. Sed λέγων cum ἀνακωκύνει cohaeret. In Edd. vet. recta reperitur distinctio. u) νῆμα τος] Interrogationis notam, a *Reitz.* et recentt. neglectam, e vetustis Edd. restitui. x) κᾶν] „Sic Par. et B. 2. Reliq. Edd. κᾶν. Sed οὐκ ἂν male B.“ Ne quid taceam, etiam B. 1. habet κᾶν. y) παρέδωκεν] „παρέδωκεν B. παραδέδωκεν Fl.“ Illud etiam 2954. exhibet, recte probante *Belino*: nam Praeterito nullus erat hic locus. Nihilominus vulgatam παραδέδωκεν retinuit *Schm.* Deinceps αὐτὸν omittit 3011. z) ἀντέβαινε] Vulg. ἀντέβαινε, glossema genuinae lectionis, quàm, monente *O.anno* ad *Philemon.* p. 239., e Lexic. Inedit. Paris. resitui. V. Adn.

luisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, et quatenus ejulat, multaue se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente jam, quod netum ipsi a me fuit, stamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille

fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illam mihi Atropos, per totam viam contra contendit, et obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit; interdum vero supplicavit etiam, et blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paulum

- p. 624. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν ^{a)}), ὁρῶν ἀδυνάτων ἐπιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ σιτόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκρούς, ὡς ἔθος, ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτούς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ εἶδ' ὅπως, ὁ τριςκατάρατος ἀπὼν ὤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνα-
 p. 625. τίνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἅλῃς σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαί ^{b)}· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα ^{c)}). τέτταρας, ὡς ὄρας, πρὸς τοῖς χιλλοῖς ἔχει τὸ σύμβολον ^{d)} ἐγκεκαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἤκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς παραλειόγισται σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. κἀπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνείς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἶπετο δ' ἀνθαίρετός μοι ὁ

a) ἀνίειν] ἀνίην conj. Guyet. et lectio Cod. 3011. quam formam antiquioris Atticismi propriam vocat Bel. Sed vid. Fischer. Animadv. ad Weller. T. II. p. 478. et Struvii Grammat. Gr. p. 250. b) παιδίαί] Suae syllabae restitui accentum ex Edd. vett., quum in Reitz. et recenti. coeco casu exaratum sit παιδίαι. c) δυνάμενα] „δυνάμεθα B.“ d) σύμβολον] „συμβόλαιον B.“

rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem; quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, illicet, clanculum exsecrabilis illi abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, et subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi solertia uti: sufficiant tibi, qui apud superos sunt lusus; mortuorum res accu-

ratae, neque latere quidquam potest. Quatuor et mille, ut vides, insculptos habet (*habet*?) tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte insecutus me est vir optimus

βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, κατα-ρ. 625.
λαμβάνομεν °) αὐτὸν ἤδη ἐν Ταϊνάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε
διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγοῖαν ἤδη τοῦ Ἑρ- 5
μοῦ κατεγινώσκομεν °).

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὥς οὐκ ἱκανῆς ἡμῖν γεγε-
νημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ ἄγεῖς· ἐμβαίνεταισαν. ἐγὼ δὲ προχειρισά-
μην τὸ βιβλίον, καὶ παρὰ °) τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη °),
ὥς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕλαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς, καὶ p. 626.
πόθεν, καὶ ὄντινα τεθνεὼς τὸν °) τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβά-
νων στίοβαζε, καὶ συντίθει; ὦ Ἑρμῇ. σὺ δὲ °) τὰ νεογνά
ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλὸν· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναίτο μοι;

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ °) σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν, οὗ-
τοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων °).

ε) καταλαμβάνομεν] „κατελαμβάνομεν B.“ Sic et Gorl.
Verum non videbatur mutandum, quod omnium Edd. est,
Praesens, fervori narrationis conveniens. f) κατεγινώ-
σκομεν] „κατεγινώσκ. B. et Fl. Sed cum vulgata faciunt
B. 2. et reliqq.“ g) παρὰ] Sic cum Schm. rescripsi e 3011.
pro vulg. περί, minime illo ferendo. h) καθεζομένη] „κατεζομένη J. male. Recte Fl. et reliqq.“ i) τὸν] „deest
in B.“ k) σὺ δὲ] Sic in omnibus, quos consului, libris.
Sed haud immerito suspecta visa sunt J. Seagero Class. Journ.
Vol. XI. p. 199., qui corrigi vult καὶ δὴ· facilius foret emen-
datio, νῦν δέ. l) δὴ] „deest in B. Habet autem Fl. etc.“
m) ἐκτεθειμένων] „ἐντεθ. Forst. male. Cum vulgata
stat Fl. etc.“ ἐκτεθειμένων 2954.

hicce: itaque velut emissi
carceribus currentes com-
prehendimus hominem in i-
pso jam Taenaro; tantillum
aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon,
negligentiae Mercurium da-
mnabamus.

Char. At quid cunctamur
adhuc, quasi non satis jam
morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, inscen-
dant. Ego vero libro in

manus sumto ad scalas ad-
sicens, uti mos est, ingre-
dientem unumquemque co-
gnoscam, quis sit? unde?
et qua ratione mortuus sit?

tu vero, Mercuri, adsum-
tos stipa et compone. Sed
hosce recens natos primum
infice: quid enim mihi re-
spondeant?

Merc. En tibi, Portitor,
numerus: trecenti hi sunt,
cum expositis.

p. 626. ΧΑΡ. Βαβαί τῆς εὐαγγελίας! ὀμφρακίας ἡμῖν νεκροὺς ἦπαις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποιεῖ. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου (πῶς γὰρ ⁿ);) νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὅμεις πάριτα ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσίν μου ^o), βεβυθμένοι τὰ ὅλα ὑπὸ τῶν ἐταῶν. διήσσει τάχα καὶ τούτους ^p) ἀράμενον παραγαγεῖν.

p. 627. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι ^q), τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετραυγήμενοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί' ⁿ), ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσίν.

6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἐρμῆ, παράγαγε· καὶ πρῶτον ¹) μοι εἴπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἦκατε; μᾶλλον δὲ αὐτῇ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀποθα-

n) πῶς γὰρ;] „πῶς abest ab O. et Fl. Sed habent P. Par. B. a. J. etc.“ Abest etiam a Gorl. sed πῶς enclitice scriptum dant A. 1. 2. B. 1. Nos etiam γὰρ ex conjectura inseruimus. Vid. Adnot. o) μου] με una Reitz. haud dubie per errorem, quem Bip. correxit. In ceteris quoque omnibus est μου. p) τούτους] τούτοις Reitz. Sed Bip. mendam correxit secundum ceteras omnes Edd. q) τετρακόσιοι] καὶ τετρ. 2954-3011. male, iudice Belin. h) Νῆ Δί'] Μά Δί' 2954-3011. quod Bel. praefert, quod verbis Parcae contineatur negatio, quam vereor, ne nemo ibi inuenerit. i) πρῶτον] πρῶτοι Gorl. non male, quamquam nec vulgata male habet.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis et immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Sonesne dicis? Ita fac. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, (qui enim hoc fiat?) quae ante Euclidem acta sunt? Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt

illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublato admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes et suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita sane: passi enim jam omnes et corrugati sunt. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: et primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, reco-

νεῖν ἔδει χθὺς ἐν Μηδίᾳ^k) τέταρτος ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ p. 627.
τὸν Ὀξυάρτην υἱὸν μὲν αὐτῶν Γωβάρην.

ERM. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἐπτά. καὶ ὁ φιλό-
σοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταῖραν^l) τὴν Μεγαρόθεν.

ERM. Οὐτοῖ πλησίον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπο-
θανόντες;

ERM. Παριστᾷσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευ-
θεὶς;

ERM. Ἴδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ
τοὺς ἐκ τυμπάνου^m), καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ
ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἐρμῆ; p. 628.

ERM. Πάρεισιν οἶδε οἱ τραυματαῖαι, αὐς ὀρέξ. τὰς δὲ
γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ
τεθναῖσιⁿ), καὶ τὸν ὁμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ πυρε-

k) Μηδίᾳ] *Mysia* 3011. errore, opinor. l) ἑταῖραν] *Com-*
mune omnium Edd. errorem ἑταῖραν ultro correxi. m) ἐκ
τυμπάνου] „ἐκ δὲ τυμπάνου B. Sed vulgatam servant
Edd.“ καὶ τοὺς ἐν Gori. n) τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε·

gnoscam. In pugna mori
oportuit heri in Media tres
et octoginta, et in his Go-
barem Oxyartis filium.

Merc. Adsunt.

Cloth. Amoris impatien-
tia interfecerunt se septem:
et Theagenes philosophus
propter Megarensem mere-
tricem.

Merc. Hic prope te isti.

Cloth. Ubi vero sunt,
qui regnandi caussa alter ab
altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero
et uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Jam judicio dam-
natos adduc. Dico autem
illos fustibus et fiduculis ex-
cruciatos, itemque palo suf-
fixos. Sexdecim vero a la-
tronibus interfecti ubi sunt,
Mercuri?

Merc. Adsunt saucii isti,
quos vides. Vin mulieres
simul adducam?

Cloth. Sane: et naufra-
gos, simul enim et eodem
modo perierunt; et a febrī

p. 628. τοῦ °) δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγα-
7 θοκλέα^p). Ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς Ἑκά-
της τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρῶν ὡὰ, καὶ
πρὸς τούτοις γε, σηπίαν^q) ὤμην, ἀποθανεῖν;

ΚΤΝ. Πάλαι σοι παρίστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῦ. τί δέ
με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἶσας^r) ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν
γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας^s). καίτοι πολλάκις
ἐπειράσθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρ-
ξήκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορῶν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἁμαρτημάτων^t) ἀπελιμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΤΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε τουτοῦ τὸν δεδεμέ-
νον ἐμβιβασώμεθα^u)· δέδια γὰρ μὴ σε παραπείσῃ δεόμενος.

p. 629-8

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ἅμα γὰρ τεθνᾶσι] τοὺς ἀπὸ ναυσίων, οἳ γε ἅμα τεθνᾶσι
Gorl. τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα· καὶ γὰρ τεθνᾶσι τὸν ὁμοιον
τρόπον conj. Schmied. At salva est vulgata. ο) τοῦ πνε-
τοῦ] Vulgo sine articulo: sed articulum praebent B. 2954.
et Gorl. et recepit Schm. monente Bolino. p) μετ' αὐτῶν
Ἀγαθοκλέα] Ἀγαθοκλέα μετ' αὐτῶν 2954. Bclm. Schm. q)
σηπίαν] „σηπίαν J. Par. Fl. et reliqq. male. σηπίαν B. P.
et B. 2.“ et B. 1. sed A. 1. 2. σηπίαν. r) εἶσας] „εἶσας
B.“ et Gorl. s) ἐπέκλωσας] ἀπέκλωσας A. 2. t) ἀμαρ-
τημάτων] „πρωμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata
abest Edd. et B. C.“ u) ἐμβιβασώμεθα] „ἐμβιβασώ-
μεθα B.“

confectos simul, et cum illis
Agathoclem medicum. Ubi
autem Cyniscus ille philo-
sophus, quem coena Heca-
tes devorata, et ovis piacu-
laribus, insuperque sepia
cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum,
Clotho optima. Ob quod
vero peccatum meum diu
adeo me apud superos reli-
quisti? fere enim totum
mibi fusum glomeraveras:
quamquam saepe tentarem
abscisso huc venire: at illud

nescio quomodo rumpi non
poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut
inspector esses et medicus
eorum, quae peccant homi-
nes. Sed incendo, quod
faustum felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule,
quam vinctum huncce im-
posuerimus: metuo enim,
ne precibus te suis praeter
fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis
sit?

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

p. 629.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδ' αὖτως, ὡς δέσποινα Κλωθοῦ. ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι αὐτόμολος ^{*)} ἦξω, καλοῦντος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, οὐ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλείπεται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὡς Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με ἔασον μείναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω ^{γ)} τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν κατορυσυμένον.

ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν ὁ χρυσός ^{z)} τοσοῦτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. θάρρει τούτου γε ἔνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται.

ΜΕΓ. Ὡς τῆς ὕβρεως! ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ βραδυμίας ἔργαγε οὐ προαπέκτεινα;

x) αὐτόμολος] αὐτόματος 3011. *Belin. Schm.* Sed vid. Adnot. γ) ἐπισκῆψω] „Nihil hic variant Edd. J. Fr. Par. Fl. H. S. Vid. notas.“ z) ὁ χρυσός] Articulum, monente Be-

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Inscende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paullum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius caussa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum inscende.

Meg. Non multum, o

Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit; noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci!

7 p. 630. ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιάσεται σοι ἔτη τετραράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἰσοθή-
τα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις
διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναῖό-
τατε, παρσιλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παῖδια^{α)} ἔτι
ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει^{β)} σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτή-
σεως.

9 ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκού-
οντός εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. ἂν με
ἀφῆς ἀποδράναι, χίλια σοι τάλαντα χρυσοῦ ἐπισήμον δώσειν
ὑπισχυοῦμαι τήμερον^{γ)}.

ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ χρυσὸν^{δ)}, ὦ γελοῖτε, καὶ τάλαντα διὰ
μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας, εἰ βούλει^{ε)}; προσθή-

lin., restituit Schm. e 3011. cum quo conspirat Gorl. α) τὰ
παῖδια] „τὸν παῖδα B.“ β) ἐξήκει] „Marcil. ἐξήκει,
male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. et BC. B. 2. H.
Par.“ Et in meis omnibus est ἐξήκει, ut par erat. γ) τή-
μερον] Sic, consentientibus 3011. et Gorl., dedi cum Schm.
pro vulg. σημερον. δ) χρυσόν] „χρυσίον B.“ ε) εἰ βού-
λει,] εἰ abest a 3011., probantibus Belino et Jacobs. ad Achill.

Cloth. Ille ipse: et super-
stes tibi erit annis quadra-
ginta, et paullo amplius;
pellices tuas nactus, et ve-
stem, et aurum tuum uni-
versum.

Meg. Injuriam mihi, Clo-
tho, facis, quae res meas
inimicissimis attribuas.

Cloth. Nonne enim tu ea-
dem, cum Cydimachi fuis-
sent, accepisti, interfecto
illo, et liberis ipsius in con-
spectu spirantis adhuc jugu-
latis?

Meg. Sed jam quidem mea
erant.

Cloth. Nunc igitur exit
tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae
tibi soli, nemine audiente,
dicturus sum. Vos vero
paullum recedite. Si patia-
ris me aufugere, mille tibi
aurisignati talenta dare ho-
die promitto.

Cloth. Itaque adhuc au-
rum et talenta in memoria
habet, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si

σω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον ¹⁾, ἔλκοντας ἑκάτερον p. 630. χρυσοῦ ἀπέφθον ²⁾ τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἡπεμβήσεσθαι p. 631. ἡμῖν ἐκόν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νῆωρα. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε μόνας ³⁾ ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλῃσον· ἄλλος τεχνεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι ⁴⁾ Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνηῖμα ἑαυτῷ ⁵⁾ παμμέγεδρες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικά παρὰ ⁶⁾ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ⁷⁾ ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἡτῶν διατριβήν.

Tat. p. 698. et post δύο deest δὲ in Gorl., eodem Jacobaio suffragante. Vid. Adnot. f) Κλεόκριτον] „Θεόκριτον B.“ Sic et Wiel. Sed Θεόκριτον 3011. et 2954. hoc haud dubie casu ortum. Vulgatum nomen cur mutarem, non equidem videbam. g) ἀπέφθον] „ἀπέμφθον Fl. male. Nil mutant vulgatam J. Par. H. etc.“ h) πέντε μόνας] „πέντε καὶ δέκα P. et Angl. i) ὑπαγάγωμαι] „ὑπάγωμαι B.“ et Schol., pro Πισίδας autem 2954. et 3011. habent Πέρσας, male seduli, opinor, lectoris commentum. k) ἑαυτῷ] ἑαυτῷ conj. Solan. et Anonym. in Novv. Actt. Lipsa. Vid. Adnot. l) παρὰ] „Sic Edd. et B. κατὰ J. et B.“ m) μίαν]

vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti et purissimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua inscensurus non videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia et navale, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omittecuram, struet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero, et Lydistributa imposuero, et monumentum mihi ipsi maximum excitavero, cui inscribam, quot et quanta imperatoria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non jam diem unum postulas, sed viginti fere annorum moram.

- p. 631. 10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητάς ὑμῖν ^{η)}) ἔτοιμος παρασχεῖσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἀντιανδρὸν ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ^{ο)}) ὦ μιὰρὲ, ὃν ἡῦχον πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἡνέχόμην· νυνὶ δ' ^{ρ)}) ὄρω τὸ βέλτιον ^{ς)}).

- p. 632. ΚΛΩΘ. Ἦξει κἀκεῖνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὲ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

- 11 ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς, ὦ Μοῖρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ ^{τ)}) μετ' ἐμὲ ὄντινα ἔξει τὸν τρόπον ^{η)}).

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. τὴν μὲν γυναικὰ σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοί· χευεν.

„ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, et Edd.“
Et cod. 3011. praebet ταῦτα, quod indicare videtur, non integrum esse locum: forsitan in ἐτε vitium, nescio quod, latet.
η) ὑμῖν] εἰμι Gorl. sordida lectio. ο) ΚΛΩΘ.] „Deest in Fl. adest in P. H. et reliqq.“ p) δ'] δὲ 3011. Schm. q) τὸ βέλτιον] „Articulus τὸ aberat a Par. et B. 2. male.“ et a B. 71. Sed A. 1. et 2. habebant. r) τὰ] „Iterum abest articulus in Coll. male.“ s) τὸν τρόπον] „Rursum omissus erat articulus τὸν in Par. et B. 2.“ et in B. 1.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis et redditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet et ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc regnat, sublatus.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

Meg. Scire volo, quem admodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρτος, ὃν ἐγώ, πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα p. 632. ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σοι ὧ), ταῖς παλλακίσιν ὠ) τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται ὡ). εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας (δικαίας ὧ)) γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσιν, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλη p. 633. τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἔτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι ὧ). καὶ ὅλως ὡ), ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέ-
 τ) σοι] Ita 2954. 3011. Gorl. Belin. Schm. pro vulg. σου. u)
 ταῖς παλλακίσιν] „ταῖς νῦν παλλακίσιν B.“ x) ἐγκατα-
 λεχθήσεται] ἐγκαταλογησεται Schol. ἐγκαταλεχθήσεται 2954.
 y) δικάϊας] abest ab Gorl. et sane per se alienam inanum
 refert. z) εἶναι] εἴη conj. Goeller. Vid. Adnot. a) καὶ
 ὅλως] „καὶ ὅλος J. sola.“ habebat ex A. 2. cum qua et Co-
 dex 3011. facit. At vid. Adnot.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus ma-
 nu misi.

Cloth. Filia tua in pelli-
 cibus ejus, qui nunc impe-
 ritat, adnumerabitur. Ima-
 gines vero et statuæ, quas
 olim tibi posuit respublica,
 eversæ omnes ludibrium
 praebebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amico-
 rum nullus indigne fert es,
 quæ fiunt?

Cloth. Quis enim amicus
 tibi fuit, aut qua (justa)
 caussa fuisset? Ignoras,

etiam qui adorabant te, et
 quaecunquē diceres faceres-
 ve laudabant, eos univer-
 sos, aut metu, aut spe qua-
 dam hoc fecisse, imperiū
 tui amicos, et rationem ha-
 bentes temporis?

Meg. At illi libantes in
 conviviiis magna voce multa
 mihi et magna bona appre-
 cari solebant, vicariam pro
 me mortem, si fas esset,
 subire parati omnes: et o-
 mnino per genium meum ju-
 rabant.

Cloth. Igitur apud unum

p. 653. Θανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκείνο θευροὶ κατέπεμψέ σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις, ἑμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῦ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παρμύγεθες εἶναι.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δέλην ὄψιν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ^{b)} ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει,) ἐπισπασάμενος^{c)} τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἴτα^{d)} ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μισερὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ

b) οὐδὲ] οὐκ 3011. quod jure repudiat Belin. c) ἐπισπασάμενος] „Παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. et B. 2. et Par. etc.“ κεκοινωνήκεσαν, παραγάγων (rectius παραγαγὼν) 3011. Belin. Schm. Sic et Gorl. Sed vid. Adnot. d) εἴτα] εἰτ' 3011.

illorum coenatus heri peristi. Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel paucillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse.

Meg. Cario servus meus,

cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum adscendisset in conclave, ubi jacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti; et cum his dictis vellicavit me, et ma-

καὺθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλέ τέ με καὶ κατὰ κόρυζης ἔπαιε· τέ-Ρ. 634.
 λος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ, ἐς τὸν
 τῶν ἀσειβῶν γῶρον ἄπιθι, ἐπειπὼν ^ο), ὥχετο· ἐγὼ δὲ ἐνεπιμ-
 πράμην ^ι) μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὧ, τι καὶ δράσαιμι ^ς) αὐ-
 τόν, αὐὸς ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ
 φόφου προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλω ^η) χρίσασα τοὺς ὀ-
 φθαλμούς, ὡς δακρύσασα ^ι) ἐπ' ἔμοι, κωκύουσα, καὶ τοῦνο-
 μα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὦν εἰ λαβομένη. . . .

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἤδη σε ^κ) 13
 ὀπαντῶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
 λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ
 Ῥαδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
 ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ^ι) ἔχον, μὴ διάτρεβε. Ρ. 635.

ο) ἐπειπὼν] „ἀπειπὼν B. ἐπειπὼν J.“ hoc ex A. 2. f) ἐνε-
 πιμπράμην] „ἐπιπιμπράμην Coll. et B. Sed cum vulgata
 facit Scholiast.“ g) δράσαιμι] ἀν δράσαιμι conj. Belir.
 saepe jam rejecta ineptia. h) σιέλω] „σιέλω L. Th. Mag.“
 i) δακρύσασα] „δακρύσουσα B. et Fl. Sed vulgatam ser-
 vant P. Par. B. 2. etc.“ Cf. Adnot. k) σε] σοι Bel. et Schm.
 e 3011. Uterque casus omnino quidem in hac locutione recto
 adhibetur; sed h. l. Dativus sermoni nonnihil ambiguitatis
 infert. l) τὸ δὲ νῦν] „Sic B. et Coll. Edd. omnes τὸ νῦν
 δέ.“ Sic conjecerat etiam Gesner., nec non ἔχον, qua muta-
 tione tamen minime opus est. Modo post κατ' ἀξίαν comma
 poni vult Seagerus in Class. Journ. Vol. XI. p. 199. inficete.

las mihi percussit: denique
 pituitam lato screatu adduc-
 tam in me cum exspuisset,
 et in impiorum loca abire
 me jussisset, discessit. Ego
 vero, quamvis excandes-
 cens, non habebam, quo
 ulciscerer hominem, qui
 exsanguis jam et frigidus
 essem. Scelesta vero puella,
 strepitu quorundam super-
 venientium animadverso,
 saliva madefactis oculis,
 quasi me lacrimasset, plo-
 rans et nomen meum appel-

lans discessit. Quos ego si
 nanciscar.

Cloth. Parce minis. sed
 inscende: tempus est, te
 jam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audebit con-
 tra virum tyrannum sumere
 tabellam?

Cloth. Contra tyrannum
 quidem nemo; contra mor-
 tuum vero Rhadamanthus,
 quem statim videbis justum,
 et juste de unoquoque pro-
 nuntiantem. Jam vero mo-
 ras diutius nectere noli.

p. 635. ΜΕΓ. Κἄν ιδιώτην με ποιήσων, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἕνα, κἄν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιώναί με ἔασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Πού 'στιν ὁ ^m) τὸ ξύλον; καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, σύρρε' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.

ΕΡΜ. Ἔπου νῦν, δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ, πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς . . .

ΧΑΡ. Ἀμέλει ⁿ), πρὸς τὸν ἱστὸν δεδῆσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. ^o) Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους ἐλχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. ^p) Εἴτ' οὐ δικαίως ^q) σε παρέτιλλεν ὁ Κάρλων, οὕτως σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν ^r) τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

m) Πού 'στιν ὁ] „Πού δὲ ἔστιν B. et Fl. Sed omittunt ἔστιν J. Par. B. 2. etc.“ hinc et Reitz. ac Bip. Sed πού ἔστι ὁ 2954. πού 'στι ὁ 3011. Schm. et sic Gorl. n) καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς . . . ΧΑΡ. Ἀμέλει] Vulg. καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρ. τ. ἱστ. δεδ. Sed nomen Χαρ. indicant 3011. et Gorl. et innuit quodammodo 2954. spatiū inter ἀσφαλῶς et ἀμέλει vacuum relinquens. Secutus Schm. In Gorl. omittitur καὶ ante ὅπως. Praelerea Bel. conj. καὶ τὸ δεῖμα (Schmieder. refert δέμα), et funem. Courierius vero ad Luc. Asin. p. 309. καίτοι δεινὰ ποιοῦντα. Vid. Adnot. o) ΚΛΩΘ.] ΧΑΡ. Gorl. p) ΚΛΩΘ.] „Κλω. J. Sed K. simpliciter Fl. unde et KT. possis facere.“ q) δικαίως] δίκαιος 3011. quod Belino magis, quam vulgatum, placuit. r) δ' οὖν] γούν Gorl.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? et tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere jam, fugitive: adsume hunc, portitor, et illum alterum: utque tuto....

Char. Noli curare, ad malum adligabitur.

Meg. Atqui loco primo adsidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, et satellites decies mille habui.

Cloth. Et non juste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus subinde gustanda.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπ' ἀνατινάσθαι¹⁾ μοι p. 635.
τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τρα-
χὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός, μικροῦ δεῖν προσεπατάλευσα;

ΚΛΩΘ. ¹⁾ Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῶ προσεπατα-
ταλευμένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; P. 636.
ἦ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ¹⁴

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκντοτόμος Μικυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ²⁾ ὁρᾷς ὅποσα ὁ
τύραννος ὑπισχνέται δῶσαι, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα
γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἦ
τοῦ Κύκλωπος (ἐκείνου³⁾) εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνέ-
σθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὐτὶν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶ-
τον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν⁴⁾. ἄλλως <sup>Homer.
Od. IX,
369.</sup>

s) ἐπανατίνασθαι] „ἐπανατίνασθαι B.“ t) ΚΛΩΘ.]
„K. Fl. quod aequè personam Cynisci significare potest.“
Non aequè, ut ego censeo, quum in antecedentibus K. sem-
per non potuerit non *Clotho*, minime vero *Cyniscum*, signifi-
care. Cf. Adnot. ad superiorem sermonem. u) οὐχ] οὐκ
sola A. 2. x) ἐκείνου] „Sic P. et L. ἐκείνη male Edd. J.
Par. B. 2. Fl. et S.“ Deest omnino in 2954. et 3011. unde
maxime suspectum redditur. y) περιμένουσιν] „με πε-
ριμένουσιν B.“

Meg. Audebit quippe Cy-
niscus intendere mihi bacu-
lum? Non ego te nuper,
cum procax nimium et as-
per esses, et increpare me
ausus, vix continebar, quin
clavis adfigerem?

Cloth. Propterea et tu
nunc ad malum defixus ma-
nebis.

Mic. Dic mihi, *Clotho*,
mei plane nulla a vobis ha-
betur ratio? An quod pau-
per sum, ideo ultimo etiam
inscendendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor *Micyllus*.

Cloth. Et gravaris mo-
ram? non vides, quanta
daturum se pollicetur tyran-
nus, ad exiguum tempus
si dimittatur? miror igitur,
nisi tibi etiam grata videtur
mora.

Mic. Audi, *Parcarum* o-
ptima. Non sane illud me
*Cyclopi*s munus delectat,
cum promittit, ultimum e-
go Utin devorabo: sive pri-
mum enim, sive ultimum,
iidem dentes manent. Cae-

- p. 656. τε, οὐδ' ὁμοῖα *) τῆμά τοις τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῖν ²⁾ οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ ³⁾ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν ^{b)} βίον, φοβερός ἅπασι, καὶ περιβλεπτός, ἀπολιπὼν χρυσὸν τασοῦτον, καὶ ἀργύριον ^{c)}, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους ^{d)}, καὶ δαίτῃ, καὶ παιδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἡνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος ^{e)} αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἔξω ^{f)} τινα προσέχεται
- P. 657. τοῖς τοιοῦτοῖς ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ἐσθλῶς, αἶτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἀῖθέλκτος τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδῆσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἄν ἀπάγῃ τις αὐτούς μετὰ βίας ¹⁾, ἀνακακύνουσι καὶ ἱκετεύουσι ²⁾· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Αἰδὴν φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοὐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, κἄν ^{h)} πόρρωθεν

*) ὁμοῖα] Nulla est in libris, quos consului, hujus formae variatio. 2) ἡμῖν] „ἡμῖν O.“ Sic et Gorr. unde recepi pro vulg. ἡμῶν. Deinceps articulus ol deficit in sola A. 2. a) γὰρ] γε 2954. 3011. minus bene, ait *Belin.* b) τὸν] „J. sola articulum vitiose exprimit, τὸν.“ c) ἀργύριον] „ἀργύριον B.“ d) ἵππους] ὑπνοὺς (ὑπνοὺς;) 3011. mendose. e) ἀποσπώμενος] „J. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. Par. B. 2. etc.“ f) μετὰ βίας] κάτω addit 3011. quo non opus est, quum ἀπάγῃ quid sit, per se intelligatur. g) καὶ ἱκετεύουσι] „ἀνακακύνουσι καὶ ἱκετεύουσι B. et Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque comparat in J. Par. nec B. 2.“ Sed comparat etiam in 3011., unde, probante *Belino*, recepit *Schmiederus*: nec nos dubitavimus sequi. h) κἄν] Vulg. καί. Sed κἄν 2954. 3011. Gorr. nec

terum nec par mea ac divitum ratio est: e diametro enim opposita nobis vitae genera. Tyranus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, et vestibus, et equis, et coenis, et pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, et ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam ta-

libus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, ejulatus tollunt et supplicant; et cum audaces sint caetera, meticolosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt,

ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος p. 637. ἱποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταυθα σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ 15 ἄγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δούξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὖζωνος ἦν. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἀτρώπη ἐνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, (κρηπίδα γάρ τινα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχον ¹), ἀταπηθίσας εὐθύς ἀνυπόδετος ^k), οὐδὲ τὴν μελανθηρίαν ἀπονηφάμενος εἰπόμεν. μᾶλλον δὲ ἡγούμεν ἐς τὸ πρόσω ὄρῳ. οὐδὲν γὰρ ^l) με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἥδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ^m) ὄρῳ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἄπασιν εἶναι, p. 638. καὶ μηδένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρεά τοῖς ὀφείλοντας ἵναυθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, μηδὲ ⁿ)

injuria id probatum Belino et Schmiedero. Expressum etiam a Geopetro et Wielandio in versionibus. i) κρηπίδα γὰρ τινα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχον] Ita 2954 3011. Gorl. et Schm. Olim fuerat κρηπίδα τινα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχον. Vid. Adnot. κρηπίδα pro vulg. κρηπίδα dedimus ex Anap. Pell. k) ἀνυπόδετος] „ἀνυπόδετος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. Par. etc.“ Vid. Adnot. l) γὰρ] Vulgo δέ. Sed recte γὰρ 2954 3011. Gorl. Schm. in) πάντα] πάνθ' 2954. n) μηδὲ] „μηδὲ J. H. S. et hic et ubique hac periodo, μηδὲ Par. μηδὲ γούν, omisso δὲ B.“ Et in B. 1. A. 1. 2. μηδὲ.

ut invenusti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, et ad primum Atropi nutum laetus, abjecto scalpro et coriis, (crepidam enim forte in manibus habebam), exiliista-

tim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel praeivi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam eorum, quae a tergo erant, advertit me et revocavit. Et Hercules, jam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; et, quod maximum,

p. 638. φιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' °) ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοῦμπαλιν ἀνεστραμμένα P) · ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οὐμῶζουσιν οἱ πλούσιοι.

16 ΚΛΩΘ. Πάλαί οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' °) αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσοθέος τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὄρων, ἐμακάριζον), καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων

p. 639. ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥστε ὑπεράνθρωπός °) τις ἀνὴρ καὶ τριτόλιος κατεφαίνετο °), καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ

ο) μηδ'] „μηδ' B.“ Unde correxit *Solanus* vulgatum μηδ', quod tamen retinuerunt *Reitz.* et recenti. Dehebat certe scribi μῆθ', ut legitur in B. 1. A. 1. 2. Vid. Adnot. p) ἀνστραμμένα] ἀναστραμμένα 2954. 3011. minus bene. q) ὑπ'] παρ' 2954. 3011. quod *Belinus* praefert, reidens, *chez lui*, quod Graece foret παρ' αὐτοῦ dictum. Iidem Codd. etiam γιγνόμενα praebent. r) ἐμακάριζον] commate a sequentibus sejunxi: supplendum autem αὐτόν. Ita etiam in vett. Edd. distinctum video. s) ὑπεράνθρωπός] ὥσπερ ἄνθεός 2954. 3011. quae recte glosseinatis nomine repudiat *Bel.* t) κατεφαίνετο] μοι addit 3011. quod placuit *Belino* et *Schmied.* perperam: quis ferat in enuntiationibus sese excipientibus ἀπέκναιέ με, et κατεφαίνετό μοι, in utriusque fine

neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, et res plane in contrarium versae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites afflictantur et plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, *Micylle*. Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime *Dearum*. Cum apud superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fie-

rent ab illo, observavi, et videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, et ministrantium multitudinem, et aurum, et pocula gemmis distincta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tan-

ὑψηλότερος ὄλω πήχει βασιλικῷ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ ^{u)}), καὶ p. 639. σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγ-
 χάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος
 ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· κἄμμαντοῦ ἔτι μᾶλλον
 κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαι-
 ρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵματι
 τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦ- 17
 τον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα ^{x)}) ἰδὼν στένοντα, καὶ
 μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευ-
 στος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολι-
 πὼν, (οὗτος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ
 τὸν κλήρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον ^{y)}) οὐκ εἶχον ὅπως κα-
 ταπύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς αἶε,
 καὶ ἀνχηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις p. 640.
 τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο,
 κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθησόμενα ^{z)}) πρὸς

posita? Μοι manifesto alienae manni debetur. u) τύχη] ψύχη 3011. pessime. x) Γνίφωνα] „Sic B. Fl. B. 2. H. Par.“
 Sic et A. 1. 2. B. 1. y) κατὰ τὸν νόμον] παρὰ τῶν νό-
 μων 3011. quod elegantius ducit *Belinax*, ego vero ne bene
 quidem Graece dictum existimo. z) ἐκχυθησόμενα] „Sic

tum non pulchrior excel-
 siorque reliquis cubito ipso
 regio, sublatu fortuna,
 et procedens cum gravitate
 quadam, ac vultu supino,
 et colloqui volentibus ter-
 rorem incutiens. Cum vero
 defunctus esset, et ipse mi-
 hi osquequaque ridiculus
 videbatur exutis illis deli-
 ciis: meque ipsum magis
 deridebam, quale purgamen-
 tum admiratus essem, nido-
 re aestimans illius felicitat-
 em, et beatum illum pu-
 tans propter cochlearum La-
 conici maris sanguinem.
 Cum vero non hunc solum,
 sed praeterea Gniphonem

foeneratorem viderem, in-
 gemiscentem et cruciantem
 se poenitentia, qui fruitus
 non est divitiis, sed non
 gustatis illis mortuus, re-
 licta substantia Rhodochari
 luxurioso, qui proximus
 genere illi cum esset, pri-
 mus lege ad hereditatem vo-
 cabatur; haec, inquam, cum
 viderem, compescere risum
 non potui, recordatus prae-
 sertim, quam pallidus sem-
 per squalidusque fuerit, cu-
 rarum, quod frons ostende-
 ret, plenus, solisque dives
 digitis, quibus talenta et my-
 riades computaret, minu-
 tatim ea colligens, quae

¶. 640. τοῦ μακαρίου ^{a)} Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ^{b)} ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ ^{c)} πλείοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰώ-
ζοντας αὐτοὺς ὀρώντες.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ^{d)} ἀνιμῆσται ^{e)} ὁ πορθμεὺς
τὸ ^{f)} ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ
περίμεινε· ἐς αὔριον ἔωθ' ἐν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικοῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπά-
νων· ἄμειλε γράψομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.
οἴμοι τῶν κακῶν! ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περι-
λεισέσσομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέ-
δια μὴ ἀπαγορεύσας ^{g)} ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε
¶. 641. οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμεία ^{h)} καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μικύλλε· οὐ θέμις
οὕτω σε διελθεῖν.

A. O. et P. et Angl. Ms. Edd. omnes male ἐκλινθησόμενα.
a) μακαρίου] „μακαρίτου B.“ b) οὐκ ἀπερχόμεθα]
„οὐ κατερχόμεθα B.“ c) γὰρ] „Abest haec vocula in B.“
d) καὶ] „Et haec conjunctio desideratur in B.“ e) ἀνιμῆ-
σται] „ἀνασπάσῃ R.“ f) τὸ] aberat a Reitz. Sed recte a
Bip. et Schm. restitutus articulus, praeceuntibus Edd. veti.
monuit idem etiam Schaefer, ad Long. p. 238. g) ἀπαγο-
ρεύσας] „ἀτονήσας Ms. Bo. Nihil variant Edd.“ h) πορ-
θμεία] „πορθμεία Schol. πορθμεία H. Sed vulgatam servant
B. Fl. Par. S.“

paullo post effundentur a
beato illo. Sed cur non jam
solvimus? etenim inter na-
vigandum ridebimus reli-
qua, plorare illos videntes.

Cloth. Ingredere, ut tol-
lat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo ten-
dis? plena jam est cymba:
illio exspecta; cras mane
trajiciemus te.

Mic. Injuriam mihi, Cha-
ron, facis, si relinquis me
hesternum jam mortuum.
Crede mihi, legum te vio-

latarum apud Rhadaman-
thum reum faciam. Heu
mihi malorum, jam navi-
gant, ego vero solus hic
destituatur! quamquam cur
non post illos transnato?
neque enim metuo, ne vi-
ribus defectus suffocer, qui
jam sim mortuus; praeser-
tim cum nec obolum habeam,
unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? exspe-
cta, Micylle: non est fas
ita te transire.

MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. p. 641.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον ¹⁾).

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰρ πάντα, ὡς ὀρεῖς. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν ^{κ)}), καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς ¹⁾ δ' εὐπλοῶμεν. — —

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναι σοι, καταπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν ^{μ)} ὀρεῖς, καὶ τουτουῖ ^{ν)} τοῦ ξύλου· τᾶλλα δὲ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἔτοιμος, καὶ πρόσκιπος ^{ο)} εἶναι· μέμψῃ δὲ αὐδὲν, ἣν εὐήρης ^{ρ)} καὶ καρτερόν μοι ἱρετμόν ὄψς μόνον.

- i) συνανάσπασον] „Sic A. G. P. L. συνάρκασον Edd. et B.“
 κ) ἀνάβαινε οὖν] Haec usque ad εὐπλοῶμεν, auctore Cod. 3011. et suffragante *Belino*, *Schmiederus* tribuit *Charoni*; sine idonea caussa. Imo *Clotho* domina ipsa rectius ea loqui videtur. 1) ἡμεῖς] „Sic J. S. et B. s. recte. Adsentiantur O. L. ὑμεῖς male Par. Fl. Ald. (utraque.) H. et P.“ m) ἦν] ὡς *Gerl.* inepte. n) τουτουῖ] „τουτουῖ B. Sed vulgatam (τούτου) servant Edd.“ Confirmant τουτουῖ 2954. 3011. *Gerl.* unde *Schm.*, monente *Belin.*, recepit. ο) πρόσκιπος] „πρόσκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. Par. J. H.“ ρ) εὐήρης] „εὐήρη P.“

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi caussa, et tu, *Mercuri*, una illum manu porrecta intro trahie.

Char. Ubi jam sedebit? plena eum, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud *Mercurius*. Adscende igitur, et cervices impii con-

culca. nobis vero felix cursus contingat!

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, *Charon*, verum dicere. Ego obolum, quem post trajetum tibi solvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, peram, et hanc clavam. Caeterum si haurire me velis, aut remigare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo commodum et robustum mihi remum dederis.

- p. 641. ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τοῦτ' ἐγὼ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.
- p. 642. ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκελευσάι δεήσει ⁴⁾);
- ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδὼς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
- ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων (,τῶν ναυτικῶν ⁵⁾)).
- ἀλλ' ὅρῳ, ἀντεπιηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες· ὥστε ἡμῖν τὸ ὄμμα ἐπιταραχθήσεται.
- 20 ΠΑ. ⁶⁾ Οἴμοι τῶν πτημάτων!
- ΑΛΛ. ⁷⁾ Οἴμοι τῶν ἀγρῶν!
- ΑΛΛ. Ὅτι τοιοῦτ', τὴν οἰκίαν οἷαν ἀπέλιπον!
- ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει παραλαβὼν ⁸⁾);
- ΑΛΛ. Αἶ, αἶ, τῶν νεογνῶν μου ⁹⁾ παιδίων!
- ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφνευσάμην;
- ΕΡΜ. Μικυλλε, σὺ δ' οὐδὲν ¹⁰⁾ οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρὺν διαπλεῦσαί τινα.

q) δεήσει] δεῖση 2954. vitiose. Sic tamen et Schol. legisse videtur. r) τῶν ναυτικῶν] desunt in 2954. 3011. nec possunt non suspecta videri, quippe imprudenter repetita e praecedente versu: notavimus itaque ea hoc nomine ad exemplum Schmied. s) ΠΑ.] ΝΕΚΡ. Gorl. rectius, meo iudicio. t) ΑΛΛ.] „Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta S.“ u) παραλαβὼν] Ita rescripsi, monente Belino, e 2954. pro vulg. λαβὼν. x) μὲν] μοι 2954. 3011. Belin. Schm. y) οὐδὲν] „οὐδὲ Par. At reliquae et B. οὐδὲν.“

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, et plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis plorantibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? et tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere.

MIK. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι *) εὐ-p. 642. πλοῶν.

ERM. Ὅμως κἄν *) μικρόν τι ἐς ὃ) τὸ ἔθος ἐπιστέ-
ναξον.

MIK. Οἰμώξωμαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῇ °), δο-
κεῖ. οἵμοι τῶν καττυμάτων! οἵμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν!
ὅττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων! οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων Ἰω-
θεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδε-
τός ὃ) τε, καὶ ἡμίλητος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ
κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην °) ἔξει, καὶ τὸ p. 643.
κεντητήριον; ἱκανῶς ὃ) τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ κατα-
πεπλεύκαμεν.

XAP. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν °) ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ ὃ), δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω ὃ)· δός καὶ σὺ τὸν ὀβο-
λόν, ὦ Μίκυλλε.

*) οἰμώξωμαι] οἰμώξομαι B. Statim sequuntur in 3011.
οὕτω μέγα εὐπλοῶν, admodum languidum additamentum, et
insuper ambiguum. a) κἄν] Ita B. Gorl. 2954. 2957. 3011.
Belin. Schm. pro vulg. ἂν. Ceterum ἂν injuria Belinus negat
eum Imperativo conjungi posse. Nec magis recte Scagerus
Class. Journ. Vol. XI. p. 200. conjicit οὐν. b) ἐς] Ita B. C.
2954. ὡς Angl. πρὸς Edd. Lucianum ἐς vel ab ignorante mu-
tatum, vel a perito ad notiores et magis vulgarem rationem
revocatum censeo. Cf. Timon. c. 4. Diall. Morit. XXVII, 3. ubi
vulgata ἐς τὸ βαρβαρικόν nullo modo tentanda. Adde Bis
Accus. c. 27. c) σοι, ὦ Ἑρμῇ] ὦ Ἑρμῇ, σοὶ 2954. 3011.
d) ἀνυπόδετος], ἀνυπόδητος B. Sic et 3011. quem se-
cutus est Schm. At vid. Adn. ad cap. 15. e) σμίλην] σμή-
λην B. 1. mendose. f) ἱκανῶς] ,καλῶς B. g) ἡμῖν]
abest ab Gorl. h) δὲ] abest ab eodem. i) ἔχω] τὸν ὀβο-

Mic. Apage, nihil est,
quod secunda adeo naviga-
tione plorem.

Merc. Tamen vel pauxil-
lum quiddam dicis caussa
ingemisco.

Mic. Plorabo igitur, cum
tibi ita videtur, Mercuri.
Hei frustra corii! hei crepi-
das veteres! hei hei putres
calceos! Non jam infelix
ego a mane ad vesperam si-

ne cibo manebo, nec hieme
sine calceis oberrabo semi-
nudus, stridens prae frigo-
re dentibus. Quis igitur
scalprum meum habebit et
subulam? Satis ploratum
est, et prope trajecimus.

Char. Age, jam vecturae
pretium nobis primum date:
da tu quoque: ab omnibus
jam habeo: tu quoque obo-
lum da, Micylle.

p. 643. **MIK.** Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασίν, ἥδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἥδη^{k)} τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὕτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὁ ὀβολὸς^{l)}, ἢ στρογγύλον^{m)}.

ΧΑΡ. Ὁ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερονⁿ⁾! ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ὁ^{o)} ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνες, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλευσάι γὰρ κῆκεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῇ, παραλαβών· ἐγὼ δὲ αὕτη^{p)}, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀναπλευσοῦμαι^{q)}, Ἰνδοπάτην^{r)}, καὶ Ἡραμίθρην^{s)} τοὺς Σῆρας^{t)} διάξουσα· τεθνάσι γὰρ δὴ^{u)} πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προῖωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐπεσθὲ μοι.

22 **MIK.** Ἡράκλεις^{x)}, τοῦ ξόφου! ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέ-

λὸν ἔχω 2954. 3011. otiosum supplementum. k) ἥδη] abesse poterat, ne dicam, debebat, ob modo praecedens ἥδη. Verrum exstat in omnibus libris. l) ὁ ὀβολὸς] Articulum vulgo praetermissum restitui e Gorl. m) στρογγύλον] „στρογγύλος B.“ n) τήμερον] „σήμερον B.“ o) δ'] δὲ 3011. p) αὕτη] αὐτὴ Codd. nonnulli. q) ἀναπλευσοῦμαι] Vulg. ἀποπλευσοῦμαι. Nos restituiimus lectionem Codd. 2954. 3011. r) Ἰνδοπάτην] Ἰνδοπάτην 2954. 3011. s) Ἡραμίθρην] Ἰραμίθρην Gorl. ex Jotacismo, ut modo illud αὐτὴ, ortum. t) Σῆρας] „Σῆρας J. Σύρας S. H. et recentiores; sed Σῆρας recte Par. Fl. B. 1. et 2. Item B. et Schol.“ Σύρας A. 1. 2. u) δὴ] omisum in 3011. ἥδη 2954. Gorl. Schm. Belinus, quando γὰρ δὴ negat simul collocari posse, ne ipsum quidem Lucianum suum attente legit, in quo quidem haud raro occurrant, e. g. Diall. Deor. XXI, 1. Sed plura exempla qui desideret, quaerat in Indic. x) Ἡρά-

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie et lucrosam! Exscendite tamen. Ego vero ad equos, et boves, et canes, et reliquas

ánimantes transeo: trajici enim et has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatē et Hera-mithrē Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic

γυλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ^{γ)} ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμ- p. 645. μίχη ^{z)}); πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλόν, p. 644. οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, τὸ πρότερον ^{a)} τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν ^{b)}), ἰσότημον γίγνεται ^{c)} τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

KTN. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα, εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν.

MIK. Εὐ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, (ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια ^{d)}), οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

KTN. Εὐ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδονχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα ^{e)}· ἢ ἄρα ^{f)} που Ἐριννύς ἐστιν;

MIK. Ἔοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

κλεις] Ὡς Ἡρόκλεις 3011. Gorl. γ) διαγνῶ τις] διάγνω-
σις 3011. vitiose. 2) Σιμμίχη] Ita recte Schm. Antiquio-
res omnes inconcinne Σιμίχη. a) τὸ πρότερον] Articulu-
m necessarium h. l. res. ituit Schm. e 2954. b) δοκοῦν]
μοι δοκοῦν 2954. Belin. Schmied. perperam. Vid. Adnot. c)
γίγνεται] „γίνεται B.“ d) τὰ Ἐλευσίνια] „δηλονότι
τὰ Ἐλεῦσ. B. Sed abest δηλονότι a reliq.“ Habet δηλονότι
etiam 3011. unde optimo jure suo Belinum et Schmiederus ver-
ba δηλονότι τὰ Ἐλευσίνια glossatori adscribenda censuerunt.
Vid. Adnot. e) προσβλέπουσα] „βλέπουσα B.“ f) ἄρα]
Vulg. ἄρα. Vid. ad Charon. c. 12.

obscuritas! ubi nunc pul-
cher Megillus? aut qua re
hic dignoscatur aliquis, pul-
chriorne quam Phryne sit
Simmiche? omnia enim ae-
qualia, et ejusdem coloris,
neque quidquam vel pul-
chrum vel pulchrius, sed
jam detrita illa lacerna, quae
turpis paullo ante videba-
tur, aequum honorem regis
purpurae obtinet: speciem
enim neutra habet, easdem
utraque tenebras subiit. Tu
vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Mi-
cylle. Sed, si videtur, am-
bo una ibimus.

Mic. Benemones: manum
mihi porrige. Dic mihi, ini-
tiatus enim es Eleusiniis,
nonne similis hic status il-
lis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce
igitur accedit cum facibus
mulier, terribile et minax
quiddam tuens. Numquid
ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur,
habitum si spectes,

p. 64. EPM. Παραλάβανε ^{g)} τούτους, ὧς Τισιφώνη, τέτταρας
28 ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

TIS. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ραδάμανθους οὗτος ὑμᾶς περιμένει.

PAA. Πρόσγε αὐτούς ^{h)}, ὧς Ἐριννύ. σὺ δὲ, ὧς Ἐρμῇ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

p. 645. KTN. Ὡς Ραδάμανθον, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

PAA. Τίνος ἕνεκα;

KTN. Πάντως βούλομαι κατηγορεῖσθαι τινος, ᾧ συνεπίσταμαι πονηρὰ δρᾶσαντι αὐτῷ παρὰ ⁱ⁾ τὸν βίον. οὐκ ἄν οὖν ^{h)} ἀξιόπιστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς ^{l)} φανεῖς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τὸν ^{m)} τρόπον.

PAA. Τίς δὲ σὺ;

KTN. Κυνίσκος, ὧς ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

PAA. Δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

g) Παραλάβανε] παράλαβε 2954. 3011. h) αὐτούς] τούτους 2954. 3011. quod immerito praeferit *Belin.* i) παρὰ] „παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. περὶ tamen habent Edd.“ k) οὐχ] desideratur in B. l) αὐτὸς] „αὐτοῖς B. Paullo post ad olos notaverat *Solanus* μοι male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert.“ Pro εἶμι, si recte conjicio, in B. fuit μοι, quod recte tamen damnavit *Solan.* m) τὸν] revocavi e 2954. 3011. Gori. monente *Belino* et praecunte *Schmiedero.*

Merc. Adsume hosce quatuor supra mille.

Tis. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos expectat.

Rhad. Adduc eos, Erinys: tu vero, Mercuri, praeconium fac et advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita pertravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, et quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, et primus sta in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

ΕΡΜ. Εἰ τις Κυνίσκου τουτουῖ κατηγορεῖ, δεῦρο p. 645.
προσῆτω. 24

ΚΤΝ. Οὐδεὶς προσέρχεται.

ΡΑΔ. Ἄλλ' ⁿ) οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὃ Κυνίσκει· ἀπόδουθι δέ, ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΤΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσθαι παρὰ τὸν βίον, καθ' ἑαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΤΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρέσθηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦτα, ἅπερ σύ φῆς τὰ ^o) στίγματα. p. 646.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὐτοσί, πλήν τούτων τῶν ^r) τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἔχνη μὲν, καὶ σημεῖα πολλὰ ^q) τῶν ἐγκαυμάτων ^r), οὐκ οἶδα δ' ^s) ὅπως ἐξηγήλιπται ^t), μᾶλλον δὲ ἐκκέ-

n) Ἄλλ'] „ΡΑΔ. ἄλλ' personam Rhadam. ante ἄλλ' habet J. In ceteris abest.“ Cum J. convenit Gorl. ita, ut etiam ante οὐδεὶς nolet ΚΤΝ., quam unice rectam rationem ego non dubitabam recipere. Reitzius et recentt. Rhadamanti sermonem a verbo οὐδεὶς sine idonea causa incipere iubent. o) τὰ] „omittitur in B.“ p) τῶν] in prioribus omissum recepi e 3011. q) πολλὰ] vulgo omissum servarunt Schol. et 3011. r) τῶν ἐγκαυμάτων] „πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore.“ Confirmat haec lectio quodammodo, quod modo recepimus πολλά. Pro ἐγκαυμάτων autem Schol. legisse videtur ἐκαυμάτων. Vid. Hemsterh. ad Diall. Marr. XI, 2. s) δ'] δὲ 3011. Schm. t) ἐξηγήλιπται] „ἐξηγήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36.“ Cor-

Merc. Siquis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

Cyn. Nemo accedit.

Rhad. Verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatibus.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita patrauerit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino et vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem et signa multa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se ha-

p. 646. κοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς *) ἀναπέφηνας;

KYN. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πανηγρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ **) τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

PAA. Ἀγαθὸν γε, οὗτος γ), καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος *) τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὐ φῆς τυράννου z). ἄλλους προσκάλει.

25 MIK. Καὶ τοῦμόν, ὦ Ῥαδάμανθ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοὶ καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

PAA. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

MIK. Ὁ σκυτοτόμος Μικυλλός.

rexī formam vulgatam ἐξαλήλειπται ex B. Vid. Adnot. ad Revivisc. l. l. u) ὑπαρχῆς | ἀρχῆς 3011. x) ἐκ | abest ab Gori. κηλίδας B. 1. Sed valet de hoc, quod de κρηπίδα ad cap. 15. annotavi. Cf. etiam Amor. c. 15. y) οὗτος] „Sic J. Par. H. Fl. B. 2. Ita hic et interdum alibi notavit Solanus, nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus.“ Non tamen omnino supervacuas equidem judicaverim, quandoquidem certe haud indocilissimi et inelegantissimi viri suspicionem aliquam indicarunt, licet non semper iustissimam. Certe hic locus sanus est, etsi οὕτως legatur in 2954. 3011. Vid. Adnot. *) χρησάμενος] χραισάμενος conj. *Belin.*, lepidus certe ingenii lusus. z) τυράννου] Suspecta vox *Jacobsio*, nec plane immerito. Vide tamen Adnot.

bent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum

insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, et brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspicere igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

PAA. Εὐγε, ὦ Μικυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀντι- p. 646.
γραφος, ἀπιδι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον
ἤδη προσκάλει.

ERM. *) Μεγαπένθης Λακύνδου^{b)} ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ;
πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τι-
σιφώνη, ἔς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα.

PAA. Σὺ δὲ^{c)}, ὦ Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγχε
ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνῆρ οὐτοσί.

KTN. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν 26
αὐτίκα μᾶλα οἶός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ αὐτὸς
ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου δεῖξω φανερώτερον·
οὐτοσί γάρ ὁ τρισεκατάρατος, ὅποσα μὲν ιδιώτης ὢν ἔπραξε,
παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεται-
ρούμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει

a) *ERM.*] „Eriynós Fl. male. *ERM.* recte J. Par. H.“ b)
Λακύνδου] „ὁ Λακύνδου B.“ Articulum praefigendum cen-
suit *Belinus*, et praefixit *Schmiederus*. At non necessarius erat.
Macrob. c. 21. Ἀθηνόδωρος. Σάνδωνος, Ταρσεύς, i. e. ut
recte interpretes, *Sandonis filius*. Neque ab hac parte im-
probata est *Tim.* c. 44. *Brodae*, *Iabri* et *Solani* conjectura
Τίμων Ἐχεκρατίδου, licet inferius c. 50. legatur Τίμων ὁ Ἐχε-
κρατίδου. Sacrorum nominum, ut Σίμων Ἰούδα, Σίμων Ἰω-
νᾶ, Σίμων Πέτρον, Ἰούδας Σίμωνος etc. ne mentionem qui-
dem faciam. c) *PAA.* Σὺ δὲ] Nomen *Rhad.*, in omnibus
reliquis omissum, restitui e *Gorl.* Quum enim per se haec
melius iudici ipsi, quam eius praeconi, conveniant, tum ea,
quae statim Cyniscus verba facit, — γνώσῃ γὰρ αὐτὸν etc.
necesse est ad Rhadamanthum dicta haberi, qui ipsum modo
ad accusationem deferendam provocaverit.

Rhad. Euge, Micylle,
purus plane es, et nulla no-
ta inscriptus: abi et tu ad
Cyniscum illum. Tyrannum
jam advoca.

Merc. Megapenthes La-
cydae filius prodito. Quo
te vertis? accede. te ty-
rannum advoco. Protrude
illum, Tisiphone, praeci-
pitum in medium.

Rhad. Tu vero, Cynisce,
accusa jam et convince:
prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem
neque opus erat oratione.
Statim enim illum, qualis
sit, cognoscas ex notis: ta-
men et ipse detegam tibi vi-
rum, et oratione mea cla-
rius ostendam. Quae igitur
sacerrimus iste, quamdiu
privatus fuit, perpetraverit,
omittenda arbitror. Post-
quam vero, adsumtis in sce-
leris societatem audacissi-
mis quibusque, et condu-
cto satellitio, insurgens con-

- p. 647. τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ^{d)} ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδεῖν παραλείπειν· ἀπάσῃ δὲ ὁμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλῶν πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν
- p. 648. τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τις ^{e)} ἂν διηγῆσασθαι δύναιτο, ὅς γε μὴδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο· καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι, ὡς ὀρθῶς, πάρεσι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὧ

d) πλείονας] „πλείους B.“ Sic *Belin. et Schm.* At πλείονα *Somn. c. 8.* et alibi passim, quamquam rarius, quam, quae vulgo habentur, Atticae formae, πλείους et πλείω. e) τις] Olim τίς, et omnis enuntiatio ad interrogationis modum notata erat. Emendavit autem *Schaeferus* ad *Long. p. 548.* et lectionem et interpunctionem, idque simplicissime. Vide tamen, an non minus simpliciter, retenta interrogatione et voce τίς, pro οὐ μὴν legeris καὶ μὴν.

tra civitatem, tyrannidem occupavit, indomnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni et contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, et fastus, et fremebundae illius erga allo-

quentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculis rectis et nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam haud facile quis enarret, qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari juseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, et circumfusi illum

Ῥαδάμανθον, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναι- p. 648.
κῶν ἔνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς
ὑβριν ἀπαγομένων ¹⁾ ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν·
οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιολογῶντες, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἡρέσκον-
το τοῖς δρωμένοις.

P.A.D. Τί πρὸς ταῦτα φῆς, ὦ μιαρὲ σύ ²⁾; 27

MEΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει ³⁾· τὰ δ'
ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας ⁴⁾, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὑβρεις, καὶ
τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου
πατεψεύσατο.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ῥαδάμανθον, παρῆξ σοι
μάστιγας.

P.A.D. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΤΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν λύκον αὐτοῦ, καὶ
τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράτ-
τουντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύκος ὁ ⁵⁾ Μεγαπένθους παρ- p. 649.
έστω· εὐγὲ ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

f) ἀπαγομένων] „Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulga-
ta abeunt P. Par. J. H. etc.“ g) σύ] abest ab Gorl. h) λέ-
γει] λέγεις 2954. sinistre. i) μοιχείας] „Sic recte S. μοι-
χίας J. Par. H. Fr.“ μοιχίας etiam B. 1. A. 1. 2. k) ὁ] „De-
est articulus in B.“ τοῦ 2954.

angunt. Hi omnes, Rha-
damanthe, ab execrabili ho-
mine perierunt: alii quidem
insidiis, quas ob uxores
formosas illis struxit; alii,
quod indignarentur filiis
suis contumeliae causa ad
ipsum perductis; alii, quod
essent divites; alii, quod
dextri essent ac prudentes,
iisque, quae fierent, mini-
me delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, im-
purate, respondes?

Meg. Caedes quidem per-
petravi, quas dicit; reli-

qua vero omnia, adulteris,
adolescentum contumelias,
corruptelas virginum, haec
omnia, inquam, contra me
Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur et horum ex-
hibebo tibi, Rhadamanthe,
testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mer-
curi, lucernam ipsius et le-
ctum. Haec enim pro te-
stimonio dicent, quae se
consciis fecerit.

Merc. Lectus et Lucerna
Megapenthis adsunt. Bo-
num factum! paruerunt.

p. 649. PAA. Εἶπατε οὖν ὑμεῖς ¹⁾ ἃ σὺνίστε ²⁾ Μεγαπένθει
τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνῃ λέγε.

KΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι
ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθον, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα
ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ ³⁾ διεπράττετο.

PAA. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μὴδ' εἰπεῖν
αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΑΤΧ. ^{ο)} Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα ^{ρ)}· οὐ
γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὄκνῳ λέ-
γειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθυσάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρῶντα, καὶ πᾶσαν
ὕβριν ὑπερπεπαικότα ⁴⁾· καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦτ' οὐκ ⁵⁾
ἔπινον, ἀποσβῆναι ⁶⁾· θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρω-
μένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμύλινεν.

28 PAA. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδουθι τὴν
πορφυρίδα, ἵνα καὶ ⁷⁾ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν ⁸⁾ τῶν σιγμά-

1) ὑμεῖς] „ἡμεῖς J. sola, male.“ Sic et A. 2. m) σὺνίστε]
συνενίστασθε 2954. glossema, ut recte statuit *Behn.* quod et
Gorl. habet. n) ἐμοῦ] „ἐμὲ B. male.“ ο) ΑΤΧ.] „ΚΤ.
J. male. Item H. Ceterae recte.“ Kl. A. 2. ΑΤΚ. *Reitz.*
casu peccatum. p) οἶδα] „εἶδον B.“ Sio et 2954. 3011.
Gorl. minime recte, quamquam *Schm.* secutus est Codicum
auctoritatem. Melius οἶδα convenit cum sqq. οὐ γὰρ παρῆν.
q) ὑπερπεπαικότα] „ὑπερβεβηκότα P. L. Edd. nihil va-
riant in vulgata.“ ἐκπεπαικότα 3011. Vid. Adnot. r) οὐκ]
abest a 2954. 3011. pessime. s) ἀποσβῆναι] ἀποσβεσθῆ-
ναι Gorl. t) καὶ] „deest in B.“ u) ἴδωμεν] „ἴδωμαι B.“

Rhad. Dicite igitur vos, quorum consciū sitis huic Megapenthī.

Lect. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu jam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna ejus facinora non novi; neque enim

aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, et contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, extingui cupiens: at ille et admovit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis jam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae, to-

των. παπαι, ὅλος οὗτος· παλιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον p. 649. δὲ κυνέος ἐστὶν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· τίνα οὖν ἄν^{*)} κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, p. 650. ἢ παραδοτέος τῷ^{γ)} Κερβέρω;

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις^{*)}, ἐγὼ σοὶ καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοὶ μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἶσομαι.

ΚΤΝ. Ἔθος ἐστὶν, οἶμαι, τοῖς ἀποδνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Δήτης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν μόνος οὗτος ἐξ^{*)} ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δῆ;

ΚΤΝ. Χαλεπήν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ τὸν

29

*) οὖν ἄν] ἄν restitui e 2954. 3011. Gorr., in quibus tamen οὖν desideratur, quemadmodum ἄν in Edd. deficit, excepta S. hm., quae ἄν recepit in locum temere omisi οὖν. γ) τῷ] „Deficit articulus in B. 2. reliquae habent.“ Nec non B. 1. A. 1. 2. 2; θέλοις] „θέλεις Fl. Sed οἷς H. J. Par. S.“ θέλεις etiam 3011. haud rara in hac formula variatione. α) μόνος οὗτος ἐξ] Mediam vocem vulgo omissam inserui ex B. et Gorr. Modo πάνυ μὲν εἶναι invenio in B. 1.

mus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam et dignum illo supplicium subjiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Lucian. Vol. III.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos, et delicias illas animo revolvat.

Rhad. Bene mones. Da-

P

p. 650. Τάνταλον ἀπαχθεις οὔτως^{b)} δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε
παρὰ^{c)} τὸν βίον.

b) οὔτως] „Sic J. Par. H. S. Fl.“ Nec aliter B. 1. A. 1. s.
Vid. Adnot. c) παρὰ] In Editt. omnibus παρὰ, quod, duce
Codice 3011. in παρὰ mutavi, usu Luciano flagitante, quem
et alibi a librariis eodem modo violatum observavimus.

mnas esto, et ad Tantalum citor, memor eorum, quae
abductus *heus* homo iste vi- in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ. P. 651.

Argum. Erat Romae genus quoddam hominum literatorum, natione Graecorum, qui mercede quadam conducti in opulentiorum Romanorum domibus vivebant, quo nobilium familiarum splendor etiam a literarum patrocinio et studio, quod domini saltem simulare solebant, quam maxime augetetur. Hanc vitae rationem quum etiam amicus quidam Luciani, Timocles, initurus esse videretur, summam ibi felicitatem et maxima omnis generis commoda et emolumenta se inventurum esse sperans: Lucianus per huncce libellum, cum maxima cura et arte compositum, ejus vitae imaginem proponit, vividissimis ac verissimis coloribus depictam; unde clare intelligitur, nihil conditione ista vel indignius et illiberalius, vel molestius et operosius, omnino nihil miserius ac detestabilius, esse posse. Haud dubie Timocles, siquidem sapiebat, ab aura ista pestifera deterritus est. Ceterum si quis hanc dissuasionem amicam formae potius tribuere, non ultimum libelli finem in ea ponere, velit, neque hoc ego a satyrico scriptore alienum ducam; et videtur etiam, si operae pretium esset, ex Apologia sequente quodammodo demonstrari posse.

Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασί, κατα- 1
λέξω ^{a)} τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ ^{Homer.}
συνόντας, καὶ ^{b)} ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλαῖς ἐξέτα- ^{Od. IX,}
14.

a) φασί, καταλέξω] καταλέξω, φασί 2956. b) καὶ] Viti-
tiam in Edd. vocem καὶ emendavimus duce utraque Ald.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

Et quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censer se in amicitiiis beatorum istorum volunt? modo amicitiam no-

- p. 651. ζομένους, εἰ χρηὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἱκονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτοῖς μὰ Δία, τοῦ τοιούτου πειραθεῖς °). (οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἢ πείρα ἐγγένητο ^d), μηδὲ, ὡς θεοὶ, γένοιτο,) ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἁποπεπρωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅπως καὶ ὅποια ἔπασχον· οἱ δ' ^e), ὥς περ ἐκ δεσμοτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεισαν ^f). ἀλλὰ γὰρ ^g) ὑψοφαίνοντο ^h), ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὥς εἶπείν, τῆς τελευτῆς διεξηλυθότες ⁱ), καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἁμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν ^k), καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν ^l)

c) πειραθεῖς] βίον addit 2956. probante *Belino*. At: nihil est, nisi supplementum grammaticum. d) ἐγγένητο] „*Heins. γένετο*.“ Sic et 2956. quod praeferendum censet *Belin.* frustra: nam Plusquamperfecto suus est hic locus, nec γένετο aliud, quam erratum librarii. e) οἱ δ' ^{δ'}] οἱ δὲ 2954. 2956. *Schm.* f) ἐπεπόνθεισαν] ἐπεπόθεισαν 2956. referente *Belino*, qui tamen, ni fallor, volebat ἐπεπόνθεισαν, quae est vulgaris forma ejusdem, quam textus suppediat, vocis. Vid. Tom. II. p. 107. in Varr. Lectt. g) ἀλλὰ γὰρ] ἀλλὰ καὶ conj. *Solan.* Vid. Adnot. h) ὑψοφαίνοντο] „*εὐφαίν.* male Fl. H. Par. S. et M. *εὐφαίνοντο* pejus Fr.“ Vid. ad Diall. Marr. XIII. 1. Tom. II. p. 456. i) διεξηλυθότες Edd. omnes.“ k) αὐτῶν] „Sic M. P. et V. Definit autem in omnibus Edd.“ Saltem non deest in B. 1. A. 1. 2. l) αὐτῶν] „Ex M. P. et V. in Edd. omissum erat.“

minare fas sit hanc illorum servitutem. Novienim multa, et fere pleraque eorum, quae usu illis veniant, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa et qua-

lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpassi essent non sine jucunditate memorantes. * Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quod-

παράλογον διηγούμενων, οἱοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ^{m)} ἱεροῖς ἔξυ- p. 65^a.
 φημένοι τὰς κεφαλὰς, σύναμα ⁿ⁾ πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζά-
 λας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστών ^{o)} κλάσεις, καὶ πηδα-
 λίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπι-
 φαινόμενους· (οἰκείοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὐτοί γε)
 ἢ τιν' ἄλλον ^{p)} ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμε-
 νον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἰστώντα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μα-
 λακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ ^{q)} προσενεχθεῖσα ἔμειλλεν
 αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσεσθαι, αὐτοὶ δ'
 ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ ^{r)} τοῦ θεοῦ.
 ἐπεὶ οὖν μὲν οὐκ τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν χρεῖαν τὴν παρ-
 αντίκα ^{s)} ἐπιτραγωδοῦσιν, ὥς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, p. 65^b.
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

m) πρὸς τοῖς] „Sic J. Fl. B. 2. H. et M.“ et B. 1. et A. 1. 2.
 Tamen *Belinus* mavult παρὰ τοῖς, licet memor etiam ejus,
 quod paullo post legitur πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἰστώντα, quod
 falso interpretatur: *se tenant sur les gouvernails*, quum sit, ut
 fere Latinus veritit: *stantem ad gubernaculum*. n) σύναμα]
 Vulg. σύν ἅμα, duobus verbis. Obsecutus *Belino* correxi,
 mutato tamen accentu, quum *Belinus* scripserit συνάμα. Cf.
 Timon. c. 23. o) ἰστών] „ἰστοῦ W. et V. Edd. vero omnes
 ἰστών servant.“ ἰστοῦ 2956. 3011. Nihilominus retinui plu-
 ralem, narrationis hujus indoli aptiorem. p) ἢ τιν' ἄλ-
 λον] Sic correxi vulgatum vitium ἢ τιν' ἄλλον, praeceuntibus
 Edd. B. 1. et *Wolf*. Similiter peccatum fuerat Catapl. c. 26.
 med. q) οἱ] οὐ 2956. ἢ 3011. r) εὐμενείᾳ] „Sic M. S.
 A. εὐμενείᾳ Edd.“ s) τὴν χρεῖαν τὴν παραντίκα] Ita
 W. V. 2954. 2956. 3011. Gorl. In Edd. praeter *Schm.* omni-
 bus τὴν παραντίκα χρεῖαν, neque hoc tamen male.

dam et insperatam ex illo
 salutem enarrantes; quales
 sunt, quos ad templa vide-
 mus, rasis capitibus multi
 simul decumanos fluctus, et
 procellas, et promontoria,
 et jacturas, et malos fractos,
 et gubernacula revulsa per-
 sequentes: super omnia ve-
 ro ut Dioscuri praesentes il-
 luxerint, (hi enim tragoe-
 diae hujus velut domestici
 sunt) aut. alius aliquis ex
 machina Deus in carchesio

sederit, aut adstiterit gu-
 bernaculo, atque ad mōlle
 litus navem direxerit, in
 quod delata ipsa quidem
 paullatim et otiose solvere-
 tur, ipsi vero gratia et be-
 nignitate numinis salvi dis-
 cederent. Et illi quidem
 multa id genus, prout ipsis
 tum usus est, tragice decla-
 mant, ut a pluribus acci-
 piant nimirum, si non ca-
 lamitosi solum, sed Diis
 etiam cari esse videantur.

- p. 653. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς ¹) τρικυμίας,
² καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ ^u) οἷόν τε
εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὥς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ
ὑποφαينوμένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν
πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπερ-
αντλούμενοι τῇ ἄλμῃ· καὶ τέλος, ὥς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφα-
λον, ἢ σκόπελον ἀπόκημνον, περιρρόξαντες τὸ δύστηνον σκα-
φίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐν-
δεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγῆσει,
ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνῃς ἐπικρύπτεσθαι, καὶ
p. 654. ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι ^x) αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα,
καὶ τιν' ^y) ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ^z) ἐντιθεῖς, εὐρίσκω προσόντα
ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ ^a) οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ
καλὲ Τιμόκλεις, διεξελεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κα-
³ τανανοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε,
ὀπηρῖκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἰτα ἐπῆνεσέ τις
t) τὰς] „Omissus articulus in Edd. e: S. Sed habent M. V. J. Fl.“
u) εἰ] ὡς 3011. x) ἐπιλανθάνεσθαι] „ὄντες ἐπιλανθά-
νεσθε male Thom. Mag.“ y) τιν'] „ἐστὶν addit V. notante
ad h. l. Solano: sed non satis commonstrante inter quae ver-
ba inseri id velit: nam alienum est hoc loco.“ z) ἐκ τῶν
λόγων] „ἐκ τοῦ λόγου M. V.“ Sic et 2956. sed minus bene.
a) ἃ] „Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu.“
Non abest a B. 1. A. 1. 2.

At hi tempestates domesti-
cas, fluctusque triplices,
aut hercle quintuplices, vel
decemplices adeo, si fas sit
ita dicere, enarrant; et ut
primum oram solverint,
tranquillo ad speciem mari,
et quos deinde labores per
totam navigationem susti-
nuerint, vel siti, vel nau-
sea, vel abundante ultra ex-
haurientium vires aqua sal-
sa; et denique, ut ad cae-
cum aliquem scopulum, aut
praeruptam rupem, fracta
infelici scapha, miseri ae-
gre enataverint, nudi et re-
rum omnium necessariorum

indigentes. Inter haec sa-
ne, et in harum rerum e-
narratione, videbantur mi-
hi multa pudore quodam
tegere, ac velle eorum ob-
livisci. At ego et illa, et
quaedam alia ex sermonibus
illorum conjectura quadam
componens, invenio ades-
se ejusmodi familiaritatibus,
quae non gravabor tibi om-
nia, mi bone Timocles,
enarrare: quippe diu est,
cum intellexissem mihi vide-
or, hujus te vitae ineun-
dae consilium agitare. Et
primum quidem, si quando
sermo incideret de talibus,

τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν ^{b)}), τρισευδαίμονας ^{p. 654}
εἶναι λέγων, οἷς ^{c)}) μετὰ τοῦ ^{d)}) τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρί-
στους Ῥωμαίων ^{e)}), καὶ δειπνεῖν δειπνα πολυτελεῖ, καὶ ἀσύμ-
βολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ἑστώ-
της, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζον-
τας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὐπάσχουσι τοῦ-
των ^{f)}) λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἔστιν ^{g)})· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα
καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιοῦτοις τὰ πάντα φύεσθαι ^{h)})· ὅποτε οὖν
ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώραν ὅπως ἐκεγήμεναι πρὸς αὐ- ^{p. 655}
τὰ, καὶ πάννυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀνασκαπταμένον παρῆγες
τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰσαυθίς ⁱ⁾) ποτε ἀνατίον ἤ,
μηδ' ἔχοις λέγειν ὥς ὁρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος
ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπίσειν
τῷ λαιμῷ περισπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμέ-
νατις ἐξεκομμένου ^{k)}), καὶ ἐμπειρηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ

b) μισθοφορὰν] „Sic Fl. J. Par. H. S. Fr. A. 1.“ Nec non
B. 1. A. s. Nihilominus μισθοφορίαν maluerunt Solan. et Bel.
Sed vid. Adnot. c) οἷς] „ὡς margo A. 1. W.“ d) μετὰ
τοῦ] „μετὰ τὸ male W. et Fl.“ e) Ῥωμαίων] Ῥωμαίους
3011. f) τοῦτων] τοῦτον 2954. Bel. g) ἔστιν] „Habent
hoc verbum Edd. omnes.“ h) φύεσθαι] φύεται 2954. i)
εἰσαυθίς] „Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. et P.
quae εἰς αὐθίς disjunctim habent, cum J. et A. 1.“ k) ἐξελ-
κομένου,] „ἐξεκομ. Gron. Sed vulgatam servant Edd. et

ac deinde laudaret praesen-
tium aliquis vitam illam
mercenariam, ter eos bea-
tos praedicans, quibus cum
eo, quod amicos haberent
Romanorum nobilissimos,
et coenarent nihil ipsi con-
ferentes coenas sumtuosissi-
mas, et pulchre habitarent,
et peregrinarentur commo-
dissime jucundissimeque, re-
supini, si res ita ferret, in cur-
ru equis albis juncto; mer-
cedem insuper amicitiae, et
perceptorum, quas dixi,
commoditatum, non exi-
guam capere contigisset;

hos enim plane esse, qui-
bus nec serentibus, neque
colentibus, nascerentur om-
nia: quoties igitur haec
et his similia audires, vide-
batur te hiare ad illa, et pa-
tens ad escam os praebere.
Ut igitur ego in posterum
culpa sim vacuus, neque
dicere possis, nos, licet vi-
deremus, te talem cum Ca-
rica hamum glutire, manum
tibi non injecisse, neque
prius, quam immergeretur
gutturi, retraxisse, neque
ante indicasse adeo, sed ex-
spectasse, dum videremus,

- p. 655. πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὄρεῖν¹⁾, ὅτ' οὐδὲν^{m)} ὄφελος, ἐστῶ-
τεςⁿ⁾ ἐπεδακρύουμέν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα,
ἣν λέγεται, καὶ ἄφυστα ἡμῖν, ὥς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμη-
νύσαντες, ἀκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων^{o)}, καὶ τὸ δίκτυόν γε^{p)}
αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἄλ-
λὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγκί-
στρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀνα-
στροφὴν, καὶ τῆς τριαλίνης τὰς ἀκμὰς^{q)} εἰς τὰς χεῖρας λα-
p. 656. βῶν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἣν
μὴ πάνυ ὀξεῖα, μηδ' ἄφυστα, μηδ' ἀνιστὰ ἐν τοῖς τραύμασι
φαίνεται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς
μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινώσιν, ἀνάγκασ· σεαυ-
τόν^{r)} δὲ παρακαλέσας θαρσύνειν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρῳ, εἰ θέλεις,
4 καθάπερ ὁ λάρος^{s)}, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται
δὲ πᾶς ὁ^{t)} λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' οὐ γὰρ

M.¹⁾ ὁ ῥᾶν] ὀρώντες Solan. ἐωράκαμεν (vel ἐώραμεν),
καὶ ὅτ' etc. conj. Hel. probante Schmiedero Fom. II. p. XXXVIII.
m) οὐδὲν] „οὐδὲ W.“ n) ἐστῶτες] εἰ ἐστῶτες 2954. o)
ἀπάντων] „ἀπαντα Pell.“ p) γε] τε 2956. q) ἀκμὰς]
„αἰχμὰς Br. Sed vulgatam servant Edd. et M.“ Deinceps ἐς
τὰς χ. 3011. Schm. r) σεαυτόν] „σεαυτόν W.“ ita etiam
2954. 2956. Schm. Vulg. σεαυτόν. s) λάρος] „λάβραξ mar-
go A. 1. W.“ quo proverbium scilicet indicaretur, quod Dialla
Mortt. VIII. legitur. t) πᾶς ὁ] Ita 2954. Belin. Schm. pro

te introtracto et fixo firmi-
ter jam trahi et necessitate
duci, et jam, cum nihil ti-
bi ea res prosit, stantes illa-
crimari; ne, inquam, ta-
lia dicas aliquando, ratio-
nabilia omnino, si dicantur,
et ad quae causam
dicere non possumus, quin
videamur injurii in te illo
silentio nostro fuisse: audi
nunc a principio omnia, et
rete ipsum, et nassam ut
exitum non habeat, otiose
extra illam constitutus, non
intus ex recessu, ante con-
sidera: et hami aduncita-

tem, ipsumque flexum retro
aculeum, et tridentis acu-
mina, in manus sumens, et
ad inflatam buccam tentans,
nisi acuta omnino, nisi in-
evitabilia, nisi ipso vulnere
molestissima intelligas, tra-
hentia violente, et invicto
contra urgentia; nos qui-
dem in meticulosis, et ob
id ipsum esurientibus adscri-
be. Ipse vero animo con-
firmato venatum aggredere,
si volueris, et lari more
totam escam hiatu comple-
ctere. Habebitur autem o-
mnis oratio in universum

περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων ^{α)}), οὐδ' ὁπάσοι σπου- p. 656.
 θαιότεραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ
 γραμματιστῶν ^{χ)}), καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλως ^{γ)}),
 τῶν ἐπὶ παιδείᾳ ^{ζ)}) συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων.
 κοινῶν δὲ ^{α')}) ὡς ἐπὶ παν ὄντων ^{β)}), καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαίνόν- p. 657.
 των ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαιρετα μὲν, αἰσχρῶ δὲ τὰ αὐτὰ
 ὄντα γίγνεται τοῖς ^{ο')}) φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλ-
 λοις ^{δ')}) ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ
 ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τού-
 του τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ
 ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀλη-
 θείας καὶ παρῆρησίας ἐπιτίμιόν ^{ε')}) τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλ-

vulg. ὁ πᾶς. u) μόνων] μόνον 2954. 2956. quod sine ido-
 nea ratione *Belinus* praeferendum iudicat. x) γραμματι-
 στῶν] „Γραμματικῶν alios legere notat *Solanus*. Non au-
 tem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν constanter servant
 cum Cod. M.“ Etiam C. G. *Jacobo* placet γραμματικῶν. Sed
 vid. Adnot. γ) καὶ ὅλως] Ita 2954. 2956. *Bel. Schm.* Ac-
 cedit etiam *Jacob*. Vulgo inepte ὅλων. z) παιδείᾳ] „παι-
 δεύεις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. J. Par. H.“ „παι-
 δεύεις etiam 2954. et 2956. Sed vid. Adnot. α) δὲ] „Sic
 Edd. et M. et V.“ *Nihilonius* γὰρ conj. *Solan.* b) ἐπὶ παν
 ὄντων] „Ἐπιπαρόντων Ms. B. Sed vulg. etiam exhibent Edd.
 et M.“ c) τοῖς] „τῆς vitiose J.“ d) ἄλλοις] „Forsan
 πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan.* At ἄλλοις habet M. H. Fl.
 Par. etc.“ e) ἐπιτίμιον] „ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπιτίμιόν τι
 Edd. item M. et V. Sed margo Ald. 1. W. ἐπιτίμιον recte.“
 Codd. Parr. ἐπιτίμιον.

quidem tua forte caussa:
 verum non de vobis solum
 philosophantibus, aut his,
 qui serium et grave vitae
 genus amplexi sunt, sed de
 Grammaticis etiam, et Rhe-
 toribus, et Musicis, omni-
 busque adeo, qui doctrinae
 caussa familiares esse, et e-
 jus rei mercedem ferre, e
 sua dignitate putant. Cum
 enim (vero) communia ut
 plurimum sint, et similia,
 quae usu veniunt omnibus;
 manifestum est, non exi-

mia quidem esse ista, sed
 eo turpiora, quatenus ea-
 dem eveniunt Philosophis,
 si ipsi eadem, quae aliis,
 sibi convenire putant; et
 illi conductores nulla parte
 honestius ipsos tractent.
 Quidquid autem progressus
 orationis hujus deprehende-
 rit, eorum causam maxime
 quidem ipsi, qui faciunt,
 deinde vero etiam qui ea
 patiuntur, sustinent meri-
 to: ego vero innocens, ni-
 si veritatis et libertatis poe-

- p. 657. λου πλήθους, οἷον γυμναστὰς ^{f)} τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον ^{g)} τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν ^{h)}), οὐδὲ
 p. 658. γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν ⁱ⁾), εἰ καὶ πάντῃ πολλὰ ὑβρίζονται ὑπ' ^{k)} αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γάρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς ταύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοίεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς ^{l)}), παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλη ^{m)} τοῦτο, ἄτεργοι αὐτίκα, καὶ ἀργοί, καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκείνοι ὑβρίζονται δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα, φασὶν ⁿ⁾), ἐνούρουντες· ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας ^{o)}· καὶ ἡ τέχνη, φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γινόμενα.

f) γυμναστὰς] γελουαστὰς conj. Jacobs. g) ἄξιον] „ἀξίων W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur H. Fl. Par. S.“ h) ξυνουσιῶν] „ξυνουσ. W. Misere Fl. ὕ. μου σιῶν.“ ξυνουσιῶν 2954. 2956. 3011. Schm. Olim scribebatur συνουσιῶν. i) μισθοδοτῶν] „Sic W. L. V. et marg. A. 1. W. μισθωτῶν Par. H. Fl. S.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. k) ὑπ'] παρ' 2954. Belin. Schm. l) αὐτοὺς] „αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς.“ Suspicio hanc variam lectionem ad sequens αὐτοὺς pertinere, quod, etsi in omnibus Edd. reperitur, vel sine Codicum suffragiis in αὐτοὺς mutandum erat. m) ἀφέλη] ἀφ' ἑλ' η] 3011. soloece, ut recte judicavit Belin. n) φασὶν] ὡς φασὶν 2954. Pro ἀμίδα, quod in omnibus Edd. habetur, Wolf. ἀμίδα leni spiritu, forsitan rectius. o) οἰκίας] „οἰκίας W. male.“ Modo παρέρχονται mavult Bel., cui ad-

na est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo et humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deterere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: et

alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt, et perpeti. Ho-

περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, p. 658. καὶ πειραῶσθαι ὥς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτούς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι ^{p)} καλῶς ἂν ποιῆσαι ^{u)}, 5 εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνουῦνται τινες, προξετάσας ^{r)}, δείξαμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίους, p. 659. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδοουλείας ^{s)}. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προθέμενοι, ἱκανὸν ^{t)} τοῦτο προκάλυμμα οἶονται, προβεβλησθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχορῆναι ^{u)} αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὥς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἰτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος ^{x)}

Theog.
v. 177.

sensitur Jacobus. Sed vid. Adnot. p) δέ μοι] δ' αὐτὸς μοι 1956. non ita male, ut visum Belino. q) ποιῆσαι] „ποιεῖσαι J.“ r) προξετάσας] „Sic M. et V. recte. Edd. omnes male προξετάσας.“ Wolf. revocavit vetustam lectionem. Sed o Belini silentio colligendum videtur, in Paris. quoque Mss. reperiri Reitzianam. s) ἐθελοδοουλείας] „Sic Edd. et M. Sed manus recentior fecerat ἐθελοδοουλείας, male.“ t) ἱκανὸν] „καιρὸν P. A. et margo A. 1. W. Cum vulgata faciunt Edd. omnes et M.“ u) ἀποχορῆναι] Ita A. 2. sola: in reliquis omnibus ἀποχορῆν, ubi ai sequenti αὐτὸ cessisse videtur: quamquam non fugit me, alteram quoque formam χορῆν et ἀποχορῆν passim occurrere, e. c. infra c. 23. Vid. Mathematicae Gramm. Gr. p. 354. x) δεδμημένος] Reitzius in

rum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indignari aequum est, et tentare, quantum ejus potest fieri, reducere possint, et erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commode facturum, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praesidatur illis caussa, quam possint dicere, et primum volun-

tariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, et necessarium rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, et frequens illud:

Quisquis enim dirā vir paupertate subactus,

P. 659. καὶ ὅσα ἄλλα δείματα γ) ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγνήσαν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐώρων αὐτοὺς φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὗρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτοὺς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς πον ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσοῦντων αἰτλοῖς ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ P. 660. καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, αἰεὶ μενούσης *) ὁμοίως αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδὲν, οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, καὶ δοθῇ, καὶ ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς **) καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἷ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβηθῆναι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἷ τέ-

parenthesi posita haec adjunxit: οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλώσσα δὲ οἱ δίδεται, cum hac nota: „Haec omnia usque ad δέδεται deerant in omnibus omnino Edd. et M. Sola vero *Juntin.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, et vitiose descripta sunt.“ Ergo prorsus erant omittenda, ut in *Wolf.* omissa sunt. Alu. 2. ea habet, in his tamen scriptum οὐδ' ἔρξαι. In *Gorl.* autem Cod. desunt. Omnino hinc manifesta eorum origo. γ) δειματα] δειγματα *Reitz.* hypothetae haud dubie culpa: nam omnes reliquae Edd. praeter *Bip.* quae *Reitzianam* e vestigio secuta est, et omnes Codd. Parr., nec non *Gorl.*, δειματα exhibent. Supervacuum itaque, quamquam haud indoctam, nec infelicem, *Jacobus* posuit operam in refutanda *Reitziana* lectione. 2) μενοσύσης] μὲν ούσης 1956. α) ἐνδεῶς] „ἐνδεῆς L.“

et quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poetarum extylerere. Ego vero si quidem viderem, illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibus aegrotorum similia accipiunt; quomodo efficiant, ut non et hac parte

male sibi consuluisse videntur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis datur, quantumvis crebro accipitur, ad assem omne et in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse ratio-

λεον εξαίρησους· καὶ ὑπὲρ γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆ-^{p. 660.}
 τεα πόντον ἴσως διπτεῖν ἔδει ^{b)}, ὡς θεόγνι, καὶ πετρῶν ^{c)}, ^{Theogn.}
 ὡς φῆς, κατ' ἡλιβάτων. εἰ δὲ τις αἰὲ πίσης, καὶ ἐνδεής, καὶ ^{L. c.}
 ὑπόμισθος ὢν, οἰεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφυγῆναι, οὐκ
 οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι 6
 δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναι
 φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν
 τὰ ἄλφита, νυν. δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ
 γῆρας, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν ^{d)},
 ἀπηντηκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ^{e)} ἐκ τοῦ ^{p. 661.}
 ῥάστου περιγίγνεται ^{f)} αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μὴδὲ
 πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν ἱοικότα εἴη ταῦτά γε,
 μὴ πονήσαντα, μὴδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἔστι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ
 κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ

- b) [ἔδει] „Sic J. Par. Fl. H. S. εἰ δὲ M. man. rec. Item P. L.
 male.“ c) [πετρῶν] „πετρίων omnes Edd. male. Solan.“
 d) [μισθοφορὰν] „Nihil variant Edd. et Mss.“ μισθοφο-
 ρίαν tamen habet c. 2956. probatum Bielino et Schm. Sed
 vid. ad c. 5. Adnot. e) [εἰ] „deest in W. et Fl. Habent re-
 liquae.“ f) [περιγίγνεται] „Vid. notas.“

nes, non quae servant pau-
 pertatem, modice modosub-
 levatam interim, sed quae
 tollant penitus. Et hujus
 quidem rei caussa in pon-
 tum forte cetis horribilem
 projicere se, Theogni, fas
 fuerit, rupē vel aëria, quod
 ais, se dare praecipitem.
 Si quis vero semper inops,
 indigus, et mercenarius
 cum sit, ea ipsa re pauper-
 tatem se putat effugisse; ne-
 scio, qui talis non ipse si-
 bi videatur imponere? Alii
 rursus paupertatem ipsam
 a se metui negant, neque
 abhorrere se ajunt, si pos-
 sint eodem, quo alii, mo-
 do laborantes victum para-

re. Jam vero affecto sibi
 vel senectute vel morbis cor-
 pore, ad hanc se facillimam
 mercenariae vitae rationem
 delatos. Age igitur
 videamus, utrum vera prae-
 dicent, et an ex facili adeo
 redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus,
 quam alii, laborantibus.
 Voto enim sane simile fue-
 rit, sine labore aliquem, si-
 ne molestia, praesentem pe-
 cuniam accipere. Sed quam
 contra omnia se habeant, ne-
 que dici, prout res postu-
 lat, potest: tot labores sus-
 tinendi, tot molestiae in
 illis familiaritatibus, ut fir-
 miore hic vel ad hoc ipsum

- p. 661. τοῦτο ^ε) μάλιστα τῆς ὑγείας ^h) δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέ-
 ραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν
 καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ,
 ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξιῶμεν. τὸ δὲ νῦν
 εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὥς οὐδ' ¹) οἱ διὰ ταύτην λέγοντες
 7 αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν. Λοιπὸν
 δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα ^k) δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον,
 ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐξηδῶν
 αὐτοὺς ἐς ¹) τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ
 χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου ^m), εὐδαιμονήσαντας ⁿ) δὲ ἐπὶ τοῖς
 δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας ^o) δ' ὅσον αὐτίκα
 χαλδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσαίου. ταῦτα
 ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ
 p. 662. τῶν ἀναγκαίων χρεῖα, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων
 ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος.

g) ἐπὶ τοῦτο] ἐπὶ τούτῳ 2954. quod injuria praefert *Bel.* h)
 ὑγείας] „ὑγείας J. M. V. Prius vero reliquae Edd. ser-
 vant.“ i) οὐδ'] „Sic J. Par. H. Fl et M. Sed οὐχ' Coll.“
 k) ἥκιστα] „ἡδονὴ margo A. 1. W.“ l) ἐς] Ita 2956. *Bel.*
Schm. Vulg. εἰς. m) ἀργύρου] ἀργυρίων 2956 n) εὐ-
 δαιμονήσαντας] „εὐδαιμονήσ. Edd. Prius (εὐδαιμονί-
 σαντας, quod. Reitz. recepit) vero habet Ms. *Par.* 1. Vid.
 notas.“ Nos veterem lectionem restituere non dubitavimus.
 Vid. notas. o) ἐλπίσαντας] ἐλπίσαντες 2954.

valetudine opus sit, cum
 sexcenta sint, quae cor-
 pus atterant quotidie, et
 ad ultimam desperationem
 fatigent. Dicemus autem
 suo illa tempore, cum et-
 iam reliquas istorum mole-
 stias enarrabimus. In prae-
 sentia satis fuit ostendisse,
 neque eos verum dicere,
 qui hac de caussa se ipsos
 vendidisse praedicant. Re-
 linquitur, id quod verissi-
 mum est, minime vero om-
 nium ab illis dicitur, vo-
 luptatis caussa illos, et mul-

tas propter spes easque lu-
 culentas, in domos alienas
 insilire, attonitos multitu-
 dine auri atque argenti, fe-
 licitatem ponentes in coe-
 nis et deliciis aliis, speran-
 tes quantum auri statim
 plenis faucibus, nemine ob-
 turante, devoraturi sint.
 Haec abducunt illos, et ex
 liberis servos faciunt: non
 indigentia rerum necessa-
 riarum, quam dicebant mo-
 do, sed non necessariarum
 cupiditas, et multarum il-
 larum atque pretii magni

τοιγαροῦν ὥςπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἱραστάς p. 66a. *Ἰντεχνολ* P) τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἱρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἱραστήν ἔχουσι ^{q)}· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπύγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμεδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται καὶ αἰεὶ, ὥς ^{r)} ποιήσουσι, καὶ χαριούνται, καὶ ἐπιμελήσονται ποτε αὐτῶν πολυτελῶς ^{s)}· εἰτ' ἔλαθον ἄμφω ^{t)} γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ p. 66b. ἔρῳ, κακείνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος ^{u)}· Τὸ μὲν δὲ δι' 8 ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ^{x)} ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνν ἴσως ὑπά-

p) *Ἰντεχνολ*] „*ἄτεχνολ* V.“ q) *ἔχουσι*] ὀχοῦσι conj. Schaefer. Meletemm. p. 92. r) καὶ ὑπισχνοῦνται καὶ αἰεὶ, ὥς] Ita Schm. e 2956. pro vulgatis: καὶ ὑπ., καὶ αἰεὶ ποιήσ. Belinus conjicit: καὶ ὑπ., ὥς αἰεὶ π. s) *πολυτελοῖς*] „*πολυτελῶν* Edd.“ *πολυτελῶς* emendaverant Vorst. et Solan. Verba autem ποτε αὐτῶν inserui, duce Schmiedero, et commendante Belino, e 2956. t) ἄμφω] ἄφνω J. S. H. male. Sed ἄμφω Fl. Par. Item W. L. P. ἄφνω B. 1. A. 1. a. u) *πέρα* τῆς ἐλπίδος] παρ' ἐλπίδα conj. Solan. At vid. Adnot. x) *ἐπιθυμίαν*] καὶ ἐπιθυμίαν 2956. male, ut judicat Belin.

rerum affectatio. Itaque istos, tanquam invenustos et infelices amatores cum nacti sunt, astuti et veteratores amasii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittant, qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, et summo cavent studio. caeterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuant, ne desperatio

illum a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat. Arrident igitur, et pollicentur etiam semper, se facturos esse, et praebituros, et curam eorum aliquando habituros magnifice: inter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter (ultra) spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum

- p. 663. τιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαν-
τος θεραπεύει^γ), ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχροὺς ἴσως,
καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτὸν. πολὺ γὰρ
ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὁμῶς δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγ-
γνώμην αὐτῆς^z), εἰ ἐπιτυγχάνοι ποτέ^a). τὸ δὲ δι' ἡδονῆς
ἐλπίδα μόνην^b) πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον, οἶμαι, καὶ
ἀνόητον· καὶ ταῦθ', ὁρῶντας, ὥς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ προδή-
λοι, καὶ ἀναγκαῖοι· τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ
p. 664. ἡδὺ, οὕτε ἐγένετό πω τοσούτον χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γενήσε-
σθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε^c)
τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθλόντες, ἡμέ-
λουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων
κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντη^d) ἄλογος αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ κα-
λοῦ, πρὸς^e) τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ δὲ

y) *θεραπεύει*] *θηρεύη* (vel potius *θηρεύει*) conj. *Geuer.*
Vid. Adnot. z) *αὐτῆς*] Ita L. probantibus *Geuero* et *Schmiedero*, quī adiri jubet *Stephan.* Thes. Tom. I. p. 1861. Vulgo
αὐτοῖς. Vid. Adnot. a) *τυγχάνοι ποτέ*] Ita restitui lo-
cum vulgo mutilatum et corruptum. Vid. Adnot. b) *μόνην*] Sic Gr., probante *Jacobo*, pro vulg. *μόνον*. Cf. infra *ἐπὶ*
ἐλπίδος μόνης et cap. 9. *μόνη τῇ δόξῃ*, et alia, quae partim
Jacobus contulit, loca. c) *οἱ μὲν γε*] *οἱ μέντοι γε* 2954.
d) *πάντη*] cum *Wolffo* restitui ex Edd. vet. jota subscrip-
tum, in *Reitz.* et recentt. neglectum. e) *πρὸς*] „περὶ mar-

fuerit; sed venia indulgen-
da, si quis voluptate gau-
deat, et undique illam per-
sequatur, ut particeps illius
fiat: quamquam illud tamen
forte turpe ac servile, ip-
sum se propter eam vende-
re; multo enim major ea,
quae ex libertate contingit,
voluptas est: verumtamen
veniam aliquam habeat, ea
si (tandem) potiatur. At
enim propter solam spem
voluptatis insuavia ita mul-
ta sustinere, ridiculum et a-
mens esse arbitror: idque,
cum videant, labores qui-

dem manifestos esse et aper-
tos, et necessarios; spera-
tum autem illud, quidquid
dum sit suave, neque
contigisse unquam tanto
tempore, neque adeo, si
quis recte rationem putet,
ut contingat, futurum vi-
deri. Ac socii quidam U-
lyssis, dulci illo Loto gu-
stato, neglexerunt reliqua,
et prae eo, quod in prae-
sentia suave videretur, ho-
nesta et pulchra neglexe-
runt; ut non omnino ab-
surda esset illorum oblivio
honesti, animo in suavita-

λιμῷ ξυνόντα ^g) παρεστῶτα ἄλλω τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, p. 664.
 μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ καὶ ^h) αὐτὸν πα-
 ραγεύσασθαι ποτε δεδύσθαι ⁱ), τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων
 ἐπιλεησμένων, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πηληγῶν τι-
 νων Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον! Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς 9
 τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς ^k) φέ-
 ροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν
 ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ
 μὴ καί κεινων τις μεμνησθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνη τῇ δό-
 ξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύ-
 φοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περιβλεπτον καὶ ὑπὲρ
 τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε, τοῦ μὲν Ἰδίου, οὐδὲ βα- p. 665.
 σιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον ^l) συνεῖναι, καὶ συνῶν ὀραῖσθαι,

go A. 1. W. " Deinceps pro vulgatis τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο, e W. V. et 2954. rescripsi τῷ ἡδεῖ ἐκεῖνο, quod etiam *Schmiederus*, *Belino* probatum, receperat. Vid. Adnot. g) τὸ δὲ ἐξ ἐλπίδος ξυνόντα] τὸ δὲ λιμῷ αὐτὸν ἐχόμενον 2956. quod pro glosse-
 mate habendum esse recte judicat *Helin.* h) καὶ ^h) καὶ 2956. *Belin. Schm.* At vid. Adnot. i) δεδύσθαι] „Sic *Var. H.* S. Fr. Item P. M. et V. δεδέσθαι vero Fl. et J. ἀποδεδύσθαι margo A. 1. W. omisso ποτέ.“ δεδύσθαι B. 1. Ald. 1. 2 δι-
 δοσθαι conj. *Gesn.* Vid. Adnot. k) αὐτοὺς] Sic *Reitz.* et recentt. pro eo, quod olim legebatur, αὐτούς. l) αὐτὸ μόνον] αὐτῷ μόνῳ 2954. 2956. δι' αὐτὸ μόνον *Bel.* conj. αὐτῷ μόνον mavult *Schm.* omnia haec perperam. Vid. *Somm.* c. 9. (ἐξ) αὐτὸ μόνον ἐργάτης, nil, nisi operarius. H. l. recte vertit interpret *Latinus*.

te illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque imper-
 tienti quidquam, hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustandus detur; atque interim bona et recta obliviscatur: illud mehercules risu dignum, et Homericis plagis vere indi-
 gens. Quae igitur ad convictus istos agunt, et propter quae divitibus se prae-
 bent, ut ipsis pro arbitrio

abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem injecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
 sandi cum generosis viris et praetextatis. Sunt enim, qui hoc etiam illustre quid-
 dam et vulgo superius pu-
 tant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum ma-
 gno Rege esse, et in con-
 victu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque a-

665. μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν. Τοι-
 10. αὐτῆς δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς
 αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυ-
 χεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ
 πᾶσι δὲ ^{m)}), ἥτις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται.
 οὐ γὰρ ὁ ἐκείνῳ γε εἰπεῖν ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὖ-
 ληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελήσαι
 δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς· ἔλλα πολλῆς
 μὲν τῆς διαδρομῆς ⁿ⁾), συνεχοῦς δὲ ^{o)}) τῆς θυραυλίας ^{p)}), ἔω-
 θέν τε ἔξανιστάμενον, περιμένειν ὠδούμενον, καὶ ἀποκλειό-
 μενον, καὶ ἀνασχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀκληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ
 θυρωρῶ κακῶς Συρίζοντι ^{q)}), καὶ ὀνομακλήτορι ^{r)}) Λιβυκῷ
 ταπτόμενον, καὶ μισθὸν τελούντῳ ^{s)}) τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος·

m) δὲ] „δὴ J. H. S. Fl. δὲ Par. W.“ δὴ etiam A. 1. 2. B. 1.
 n) διαδρομῆς] δεῖ addit 2954., quod quum necessarium
 h. l. visum esset *Belino*, edidit *Schmiederus*. Mihi videbatur
 alienae manus additamentum esse. o) δὲ] „καὶ male S. so-
 la.“ p) θυραυλίας] „Vid. schol. ap. *Bourd.*“ q) κακῶς
 Συρίζοντι] „Ita constanter legitur. fors tamen συριάζον-
 τι. *Solan.*“ κακῶς Σύρω ὄντι conj. *Jacob.* Vid. Adnot. r)
 ὀνομακλήτορι] „Duabus vocibus et duobus adeo accenti-
 bus vulgo in Edd. male.“ In B. 1. tamen una voce legitur.
 s) τελούντῳ] „τελοῦντι L. malo. Vulgatum exhibent Fl.
 J. H. Par.“

liud quidquam boni ex illa
 consuetudine ad me redeat.
 Hoc igitur cum rationis suae
 argumentum et quasi funda-
 mentum habeant, age jam
 inter nos videamus primo,
 quae sustineant, priusquam
 admittantur, et votorum
 fiant compotes; quae dein-
 de, cum ibi sunt, illis eve-
 niant; post omnia vero,
 quae ipsis conversio fiat fa-
 bulae. Neque enim hoc di-
 cere licet, vilia quidem is-
 ta esse, sed ob id ipsum fa-
 cilia ad adipiscendum, ne-
 que multo labore opus ha-

bere; sed modo opus esse,
 ut velis, dein reliqua facile
 perfecta omnia. Quin mul-
 to discursu opus est, et mul-
 tis ad januam excubiis. Ma-
 ne surgendum, expectan-
 dum deinde est, ac duran-
 dum, si impellaris interea
 et excludaris, et impudens
 nonnunquam molestusque
 videaris, sub imperio quasi
 janitoris Syrum male sermo-
 nem admiscentis, aut no-
 menclatoris Libyci consti-
 tutus, quibus mercedem sol-
 vas etiam oportet, quod
 nomen tuum meminere.

καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμελη- p. 665.
 θῆναι χρή, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώμα p. 666.
 τα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκείνος ἡδύται, ὥς μὴ ἀπάδης, μηδὲ
 προσκρούης βλέπωνες· καὶ φιλοπόνως ἐπισθαι, μᾶλλον δὲ
 ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινα
 προπομπὴν ε) ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν
 ἡμερῶν. Ἦν δὲ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἴδῃ σε, 11
 καὶ προσκαλέσας ἐρηταί τι μ), ὧν ἂν τύχη x), τότε δὴ τότε γ)
 πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἄθρόους δὲ ὁ ἕλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαι-
 ρος x), καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πόλλάνης
 ἀποκρίνασθαι δεόν τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιας
 νῆες ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοί, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροί, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν.
 σὺ δ' οὖν ἐπισφαιλεστάτης πειραθεῖς τῆς πρώτης φιλοφροσύ-
 νης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν.
 ἐπειδὴν δὲ

ε) προπομπὴν] Ita Codd. 2954. 2956. et Ed. Schm. pro vulg.
 πομπήν. Προπομπεύειν de eadem re positum infra c. 35. u)
 προσκαλέσας ἐρηταί τι] „Sic Edd. etc. προσκαλέσεται
 τι W.“ Reitzianam et Bipontinam lectionem ερηται non nisi
 in B. 1. deprehendi, Aldina vero utraque, ut Codd. 2956. et
 3011. et Edd. Wolf. et Schm., ut par erat. ερηται habent.
 x) τύχη] τύχοι Gorl. γ) δὴ τότε] „deest in S.“ z) ἄ-

Quin etiam vestium curam
 majorem, quam pro facul-
 tatibus, suscipere oportet,
 ad dignitatem nempe ejus,
 quem colas, et colores eli-
 gere, quibus ille delectetur,
 ne discrepes ab illo, neque
 offendas, si forte te videat:
 tum studiose illum assecta-
 ri, vel praecedere potius,
 impulsus a servis, et quan-
 dam quasi pompam implere.
 Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te.
 Si vero aliquando felicissi-
 mus sis, et videat te, et ad
 se vocatum rogaverit fortui-
 torum quiddam: tum sane

sudor multus, et crebra ver-
 tigo, et tremor intempesti-
 vus, et risus praesentium
 de aestu tuo: et saepe cum
 respondendum sit, quis A-
 chivorum rex fuerit? re-
 spondes, mille illis naves
 fuisse. Hoc boni quidem
 viri pudorem appellant, au-
 daces vero timiditatem, et
 maligni, inscitiam: tu ve-
 ro primam tibi humanita-
 tem periculosissimam exper-
 tus, discedis, tuam ipse
 damnans meticulosam diffi-
 dentiam. Cum vero mul-
 tae tibi inde

p. 666.

Hom. II.

IX, 525.

— — πολλὰς μὲν ὕπνους νύκτας ἰαύσης ^{a)}),

"Ἡματα δ' αἵματόεντα

διαγάγης, οὐ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἔνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περσέων, ἀλλὰ τῶν ἐπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης ^{b)}) δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τοῦντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ οὐκ ἀν-
 p. 667. δῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἁγῶν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκειῖσθαι δο-
 κεῖ· ὑπείξερχεται γὰρ εἰκότως τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχ-
 θῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαίρεσθαι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιοιμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νο-
 μίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρὸς ὅσῳ ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφρασίῳ τι τῶν λεγομένων,

καίρος] ἀπειρος conj. Jacobus. neutiquam admittenda, quum ἀκαιρος h. l. minime sit ἀκαιρος. a) ἰαύσης] „ἰαύης W.“ Sic et 2954. 2956. 3011. Gori. Belin. Schm. sed minus legitime. b) τύχης] τύχης 3011. quod amplectendum censet Belinus, et reddendum *par fortune, par hazard*. Quippe non vidit, quomodo τύχης δὲ cum antecedentibus ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν — ἰαύσης etc. cohaereret. Neque adeo admittendum, quod vult J. Seagerus in Class. Journ. Vol. XI. p. 200. ἐπειδὴν δὲ π. μ. δ. v. ἰαύης, ἡματα δ' αἵμ. δ. — —, Τύχης δὲ, καὶ etc.

— noctes sine munere somni, Sanguineique dies transierunt, non Helenae sane caussa, aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolorum, et jam Tragicus tibi Deus aliquis obvenit, qui te commendat; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, et felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, et vita universa videtur esse pro-

positum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo. et reprobatus si fueris. Necesse igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invideas his, qui tecum simul examinantur, (pone enim, alios (quoque) esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas et speres, et ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respuere quid eorum, quae dicis, videa-

ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι *), γεγηθότα καὶ εὐελπιν p. 667.
 παθίστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρο- 12
 νοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ
 ἐκ λόγου ^{d)} τοξεύων, λέληθεν. εἰτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ
 πύργῳ καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ἀφέλμων,
 καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. μέσος ἐν τοσούτῳ
 χρόνῳ, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος·
 κἄν μὲν τις ἢ πολλῆς ὑπὸ φθόρου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτε-
 λούς αἰτίας προσκεκουκώς· ἀνακρινόμενος εἴπῃ ροιγὸν, ἢ
 παιδεραστήν, τοῦτ' ἐκείνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἃν
 δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινώσιν, ὑποπτοί, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ
 δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὁλως p. 668.
 θναντιωθῆναι· μόνως *) γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἰεν· καὶ
 δὴ εὐτύχηται ^{f)} σοὶ πάντα τῆς εὐχῆς μεζόνως ^{g)}· αὐτὸς τε γὰρ

c) ἀκούοι] „Sic M. et V. Edd. omnes ἀκούει deterius.“ d) λόγον] λόγον Reitz. menda typographica, quam recentt. emendarunt. e) μόνως] „μόλις margo A. 1. W.“ f) εὐ-
 τύχηται] Sic necessario corrigendum duxi vulgatam, neque id raro a librariis commissum, vitium εὐτύχῃς. Cf. c. 1. et Adnot. ad Diall. Marr. XIII. 1. g) τῆς εὐχῆς μεζόνως] „ἐκ τύχης μεζόνως J. Par. S. H. etc. Prins vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχῆς μεζόνως G. P. εὐτύχῃς M. τυχεῖς μ — L. εὐτύχῃς μεζόνως adscriptum erat ad marg. A. 1. W.“ εὐτύχῃς μεζόνως et 2954. 3011. εὐτύχῃς μεζόνως 2956.

tur, perisse te putes; si vero cum subrisu audiat, gaudeas, et bona cum spe adstes. Est autem vero simile, multos esse, qui obtrecent tibi, et alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte jaculetur. Jam cogita, virum prolixa cum barba et canis capillis explorari, si quid norit utile; et aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiruntur vita tua omnis superior: et si

quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, illicet, is putatur ex Jovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, et ambigui, et corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, et nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Fsto. Felicitate tibi omnia a majori

- p. 668. ἐπὶ ἤνευσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότεροι, καὶ οἱς
 μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ
 γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὕτως ^h) ὁ ἐπίτροπος, οὐτε
 ὁ οἰκονόμος· οὐδὲ τις ἐμέμψατό ⁱ) σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα
 13 ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ
 μακάριε, καὶ ἔσσεσθαι τὰ Ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα ἐλ-
 ληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς
 Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ
 τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκᾳ γενέσθαι τὰ γαθὰ, ἵνα μὴ
 φύλλινος μόνον ^k) ὁ στέφανος ἦ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐ-
 καταφρόνητον ὀρίσθηναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀ-
 παραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολ-
 λούς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων,
 καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς,
 p. 669. ἀποτείναντα τὰ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν
 ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἑμιμισθός εἰ. ἐχρῆν μὲν

^h) οὕτως] „Sic W. et V. οὐ δὲ discretim J. H. Fl. (et A. 1. 2.) οὐ-
 δὲ conjunctim Par. S. et Fr. (et B. 1.)“ Articulum ante ἐπίτρο-
 πος omisit Reitz., haud dubie invitatus, quum in omnibus quot-
 quot consulti sunt, libris repertiatur. ⁱ) ἐμέμψατο] ἐπέμ-
 ψατο Reitz., operarum errore. ^k) μόνον] μόνος A. 2. In
 A. 1. et B. 1. μόνον, unice recte.

quadam fortuna (*ultra vo-
 tum*) evenerunt: et ipse e-
 nim tuam laudavit oratio-
 nem, et amicorum honora-
 tissimi, et quibus maxime
 credit de talibus, ipsum non
 averterunt: porro idem vult
 uxori, neque procurator con-
 tradicit, nec dispensator:
 neque vitam tuam quisquam
 reprehendit, sed placata om-
 nia, et litatum undique.
 Vicisti igitur, beate, coro-
 natus es Olympiis, vel po-
 tius, Babylonem cepisti,
 aut Sardium arcem expu-
 gnasti: et Amalthaeae cor-
 nu habebis, et gallinarum

lac mulgebis. Oportet e-
 nim pro tantis tibi labori-
 bus mirum quanta bona con-
 tingere, ne foliacea modo
 corona sit; mercedem oportet
 constitui minime con-
 temnendam, eamque, quo
 tempore opus est, sine dif-
 ficultate solvi, aliumque
 etiam supra vulgus honorem
 tibi haberi; et quietem
 jam contingere laborum il-
 lorum, et luti, et cursuum,
 et vigiliarum; et illud quod
 in votis fuerat, ut porre-
 ctis pedibus dormire liceat,
 ac sola ea agere, quorum
 causa adsumtus initio fui-

οὕτως, ὡς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύναν- p. 669.
 πα φέρειν τὸν ζυγὸν ἑλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον,
 ἐπίχρυσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. μυρία
 γὰρ ἔστιν ἀφόρητα ἑλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνου-
 σίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ
 ὑπομῆναι δύναίτο, παιδεία καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὠμοληκώς. "Aq- 14
 ξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπ-
 νήσιν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρὸς-
 ασι παρρηγέλλων τις ἤκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομήλτος οὐ-
 κείτης, ὃν χρῆ πρότερον¹⁾ ἴλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα
 ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιός εἶναι δοκῇ^{m)}, τοῦλάχιστον πέν-
 τε δραχμάς· ὃ δὲ ἀκκισάμενοςⁿ⁾, καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ
 ἐγώ; καὶ, Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο! ἐπειπὼν^{o)}, τέλος ἐπέσθη p. 670.
 καὶ ἄπεισέ σοι πλατὺ ἐγγανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαράν προχει-
 ρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς^{p)} κοσμιώτατα σχηματίσας, λου-

1) πρότερον] πρώτον 2956. 3011. minus bene, ait *Belin.* m)
 δοκῇ] „Sic M. et emend. *Vorst.* δοκεῖ Edd. omnes.“ n)
 ἀκκισάμενος] „ἀκκοισάμενος male B. 2. Recte ἀκκισάμ.
 reliquae et M.“ o) ἐπειπὼν] „Sic Edd. omnes, et Codd.
 plurimi.) Sed ὑπειπὼν M.“ Sic et 2954. 2956. improbaute *Be-
 lin.* p. 670.] „ex M. In Edd. aberat.“

sti, et quorum nomine ca-
 pis mercedem. Sic quidem
 oportebat, Timocles, nec
 magnum sic malum foret,
 submissa cervice jugum fer-
 re leve et commodum, et,
 quod maximum est, inau-
 ratum. Sed multum abeat,
 immo omnia. Sexcenta e-
 nim sunt intolerabilia libe-
 ro homini, quae in ipso
 jam convictu fiunt. Con-
 sidera autem ipse, dum de-
 inceptus audies, utrum ferro
 ea possit, si cui vel ad bre-
 vissimum tempus consuetu-
 do cum eruditione fuerit.
 Incipiam autem a prima
 coena, si ita videtur, quam

te coenaturum probabile est,
 aditalem quasi futurae con-
 suetudinis. Statim igitur
 accedit, qui ad coenam te
 vocet, non inhumanus ser-
 vulus, quem placare prius
 oportet, in manum demis-
 sis, ne rusticus esse videar-
 is, quinque minimum
 drachmis. Ille vero per si-
 mulationem recusans initio,
 et, apage, inquit, a te-
 ne ego? et, me Hercules
 non fiet, subjiciens, deni-
 que persuaderi sibi patitur,
 et albis te dentibus ridens
 abit. Tu vero pura veste
 deprompta, et quam orna-
 tissime compositus lotus-

p. 670. σάμενος ἦκεις, δεδιὼς μὴ ^{q)} πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. / ἀπειρο-
καλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν, φορτικόν. αὐτὸ οὖν ^{r)}
τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καὶ σε πᾶν ἐν-
τίμως ἐδέξαντο ^{s)}. καὶ παραλαβὼν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ
15 τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. Σὺ
δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθνύμακας,
καὶ ἐφ' ἐκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι
καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἦτε οἰκετεία ^{t)} εἰς δὲ ἀποβλέπει, καὶ
τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ' αὐτὰ
δὲ ἀμελεῖς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκε-
τῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ
πολλάκις ^{u)} ἐκ περιωπῆς ^{x)} ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γάρ τῶν συν-
δείπνων ἀκόλουθοι ὀρώντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν
τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ
p. 671. παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, τὸ καινὸν ^{y)} εἶναι σοι

q) μὴ] „εἰ μὴ P.“ r) οὐδ' γοῦν 2956. *Belin. Schm.* s) ἐδ-
ἐξαντο] ἐδέξαντο 2956. t) οἰκετεία] „οἰκετεία W.“ οἰκία
2956. 3011. minus bene, ait *Bel.*, addo, hoc scilicet loco,
ubi in eo ipso vis est, quod sint οἰκέται, non οἰκέιοι. u) εἰ
πολλάκις] „ἢ εἰς πολλὰς Th. *Marcil.* Sed vulgatum ser-
vat M. et Edd. omnes.“ x) ἐκ περιωπῆς] „deest in J.“
y) τὸ καινὸν] „καὶ τὸ καινὸν Edd. J. Par. S. etc. Recte
autem abest καὶ in Fl. et M. quamvis dein manu recente in
Fl. additum sit.“

que venis, metuens, ne
ante alios adsis: parum e-
legantis enim hoc fuerit,
ut superbum, venire ultim-
um. Ipso igitur medio
observato tempore, ingres-
sus es, et cum honoris te
significatione exceperunt,
teque prehensum aliquis ac-
cumbere jussit paullum su-
pra divitem, post duos cir-
citer amicorum veterum.
Tu vero tanquam Jovis do-
mum ingressus admiraris
omnia, et ad unumquodque
eorum, quae sunt, suspen-
sus aestuas: peregrina enim

tibi et incognita omnia:
porro hinc familia in te in-
tendit oculos, hinc convi-
varum quisque, quid agas,
observant. Nec ipse dives
non hoc curat, sed praecep-
pit etiam servorum quibus-
dam, ut attendant, quomo-
do erga pueros et uxorem
te geras, utrum saepe cir-
cumlatis oculis eos adspi-
cias. Ac convivarum qui-
dem servi attonitum te vi-
dentes, inscitiam eorum,
quae facis, rident, signum-
que etiam ex illo capiunt,
te nunquam apud alium

καὶ τὸ χειρόμακτρον ²⁾ τιθέμενον ³⁾· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίῳ π. 671. τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν ⁴⁾ αἰτεῖν τολμῇ, μὴ δόξης οἰνοφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατιθέντων ποικίλων καὶ πρὸς τινα τάξιν ⁵⁾ ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκης· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, κἀκείνον ζηλοῦν ⁶⁾ καὶ μανθάνειν τοῦ δειπνοῦ τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, 16 καὶ θαυροῦ πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτερεῖς σεαυτὸν, ὡς ⁷⁾ τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ κἀκείνο ὑπεισέρχεται ⁸⁾ σε, ὡς ζηλω-

- 2) καὶ τὸ χειρόμακτρον] „Sic J. In reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ.“ a) τιθέμενον] „τιθέμενοι J. et Fl. m. Deesse autem in H. notaverat *Solan.* falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea et omnibus reliqq. excepta J. quae — oi habet cum Fl.“ b) πιεῖν] „ποιεῖν Fl. male. ποεῖν P.“ c) καὶ πρὸς τινα τάξιν] Copulam, monente *Belino* et praecedente *Schm.*, praefiximus e *Cod.* 2956. *Courcierius* ad *Luc. Asin.* p. 296. ποικίλος πρὸς τινα τάξιν *εἶσ.* conjecit. *Vid.* *Adnot.* d) ζηλοῦν] „δηλοῦν W. male.“ Idem vitium in 2954. 3011., et insuper κἀκείνο. e) ὡς] ὅς conj. *Jo. Seager.* in *Class. Journ.* Vol. XI. p. 200. At nihil istq. opus est. Nam ὡς etiam ad Objectum enuntiationis significandum adhiberi pro ὅτι, in'er omnes constat. Nihilominus saepe tentatum, ut ὡς ἂν με ἀφῆς *Charon.* c. 1., ubi frustra ὅς vult *T. Benedictus.* f) ὑπεισέρχεται] Ita *margo A. 1. W.* probantibus *Belino* et *Schmied.* *Vulg.* εἰσέρχεται. Cf. c. 11.

prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus (opsoniis) adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, et illum imitari, et ab illo discere coenae ordinem. Caeterum varius es, et tumultu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt: et nunc quidem beatum praedicas divitem auri causa et eboris, et tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis ad hunc comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: nonnuoquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui

P. 671. τόν τινα βιώσῃ ⁵) τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρύφῃσαν, καὶ μεθίξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷτι γὰρ ἐς αἰὲ ^h) Διονύσια ἐορτάσειν· καὶ πού καὶ μειράκια ὥραϊα διακονούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν ¹)· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεσθαι. ^k),

Hom. II.
III. 56.

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἑὺκνήμιδας Ἀχαιοὺς
P. 672. πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ· καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινα ¹) αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἧ ὅ, τι δῆποτε προσειπῶν· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι ^m) μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἴδεις, 17 ἡγνόνησας ὑπ' ἀπειρίας ⁿ), καὶ ἀγροικίας δόξαν ὤφλεις. Ἐπιφθοнос δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκων, προὔκρίθης ἀνδρῶν πο-

g) βιώσῃ] βιώσεις 2956. Belin. Schm. pessime. h) ἐς αἰὲ] Ita 2956. Bel. Schm. sed coniectum ἐξαι. Vulg. ἐξαι. i) τὴν μέλλουσαν διατριβήν] τὴν διατριβήν τὴν μέλλουσαν 2956. Belin. Schm. Grammatici cuiusdam variatio. k) ἐπιφθέγγεσθαι] Ita M. et Gorl. pro vulg. φθέγγεσθαι. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 23. et, quod frequentius etiam occurrit, ἐπειπεῖν, ut c. 14. Somn. c. 3. etc. l) τινά] „Sic M. recte. Edd. omnes τις.“ Servatum hoc in Wolf. Ed. sine iusta ratione. m) ὅ, τι] ὅτι mavult Jacobs. Verum optime habet vulgata scriptura. n) ἀπειρίας] „ἀπορίας male Fl. Reliquae vulgatae servant, cum P.“

ad delicias usque omnibus micitiae libabitur, et ma-
illis usurus, et aequo iure gnum quoddam poculum
particeps illorum futurus poscens propinat tibi Magi-
sis. Putabis nimirum, sem- stro, vel quocunque demum
per te acturum Dionysia. nomine te appellans: tu ve-
Ac forte etiam adolescentu- ro capiens poculum, quid
li formosi ministantes, et tibi respondendum sit igno-
leviter adridentes, venu- ras prae imperitia, et rusti-
stiores tibi futuram viven- citatis opinionem praebes.
di conditionem pinguat, Igitur invidiam ab illa pro-
uti semper Homericum illud pinatione veterum smico-
dicas: rum plurium subiisti, et

Non pigeat Troasque ocrea- jam prius in ipso accubitu
ii et cruris Achivos offendisti quosdam illorum,
multa pari et facere tantae quod novus hospes praela-
felicitatis gratia. Hinc a- tus es viris, qui multorum

λυετῇ δουλείαν ἡντληκότων· εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ p. 672.
 σου λόγος ἐν αὐτοῖς °). τοῦτο ἡμῖν °) πρὸς τοῖς ἄλλοις δει-
 νοῖς ἐλείπετο °), καὶ τῶν ἄρτι ἐξεληλυθότων °). ἐς τὴν οἰκίαν,
 δευτέρους εἶναι. καὶ, μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τούτοις ἀνέγκται ἡ
 Ῥωμαίων πόλις· καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; ἡ*)
 ζημίαια δύστηνα λέγοντες, οἷονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος
 δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλ-
 λαβὼν κατέφαγεν °); ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως·
 οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμπορηθεῖς, οὔτε °) γε Νομα- p. 673.
 δικοῦ, ἡ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀσᾶ ἡμῖν καταλό-
 λουπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μάταιοι, φησί, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμα-
 ρῶν ὤψεσθε αὐτόν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια πεπνυώμε-
 νον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι

ο) περὶ σου λόγος ἐν αὐτοῖς] „ἐν αὐτοῖς περὶ σου λόγος
 M.“ p) ἡμῖν] „ἡμῶν M.“ q) ἐλείπετο] „ἐλείπετο M.“
 r) ἐξεληλυθότων] „Constans scriptura.“ Addo, et supe-
 rior omni suspicione. s) ἡ] Ita sensus flagitabat, ut corri-
 geretur, quod omnibus Edd. insidet, titium οὐ. Cf. Deor.
 Diall. XIV, 1. σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἡ τὸ κατὰ τὴν Λάφνην σε
 λυπεῖ ἐτι; ubi vid. Adnot. Deinceps ad vocem ζημίαια Ja-
 cobsoni addi vult τινὰ, frustra: nam ζημίαια jam per se, uti
 alibi λόγοι (Somn. c. 7.), significat inutiles, ineptos, sermo-
 nes, *augua*. Cf. Hermet. c. 79. Conviv. c. 30. t) κατέφα-
 γε] „κατέπιεν W. et Fl. Vulgatam servat P. Cod. et reliqq.
 Edd.“ u) οὔτε] οὔτε reperio in A. 1. 2. B. 1. Unde *Hi-
 zius*, quem recentt. omnes secuti sunt, correxerit, minus ego
 conjicio, quam qua ratione ductus.

jam annorum servitutem ex-
 hausere. Statim igitur ta-
 les inter ipsos habentur de
 te sermones: Hoc scilicet
 nobis ad reliqua mala dee-
 rat, ut etiam post eos, qui
 modo ingressi domum sunt,
 habeamur: et, solis hisce
 Graeculis Romanorum urbs
 patet. Quid vero est, quo
 ante nos censetur? num
 se: munculis quibusdam mi-
 seris proferendis, maximam
 se putant utilitatem adfer-
 re? Alius vero, non enim

vidisti, inquit, quantum
 biberit? et quomodo adpo-
 sita sibi corripiciens vorave-
 rit? bonarum rerum impe-
 ritus homo, et esuritionum
 plenus, ne per quietem un-
 quam candido pane satiatius
 aut Numidica gallina, vel
 Phasiana, quarum vix ossa
 nobis reliquerit. Tertius
 alius, inepti, inquit, ne to-
 tis quidem quinque interje-
 ctis diebus videbitis homi-
 nem hic inter nos similiter
 querentem. Nunc enim ut

- p. 673. καὶ ἐπιμελεία ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ^{x)} ἀναπλασθῇ ^{y)}, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ^{z)} ἐρῶνται, πόρεων ὥς περ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκείνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλά ^{a)} στρέφουσι, καὶ πού ἤδη καὶ πρὸς διαβολὰς τινες
- 18 αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκείνο, σὸν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀφειάς πλέον ^{b)} τρυῖ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἶνου λεπτοῦ, καὶ δοριμύος, πάλαι τῆς γαστροῦς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστήναί σοι καλὸν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένον τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων ^{c)}, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι
- p. 674. σοι τὰ αὐτοῦ ^{d)} βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ ^{e)} κωαρῖ-

x) καὶ τοῦ πηλοῦ] „καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo A. 1. W. omittit ὑπὸ.“ Sic Reitzius, quem secuti sunt recentt. Nos veterem lectionem, monente Gesnero, restitui-mus. Vid. Adnot. y) ἀναπλασθῇ] „Const. ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit Solanus. Credo iudicare volens ἀναπλασθῇ constan-tem esse lectionem. At margo A. 1. W. recte habet ἀναπλησθῇ.“ Solani et Reitzii lectionem mutatam receperunt recentt. At vid. Adnot. z) ἀθλίως] ἀθρόως 2954. a) πε-ρὶ σοῦ πολλά] „πολλά περὶ σοῦ W.“ b) πλέον] πλείω 2956. Cf. Diall. Morit. VII, 1. πλείον τοῦ ἱκανοῦ ἐφαγῶν. c) γιγνομένων] „Sic Fl. Par. H. S. γινομένων J. et M.“ Illud et nostri libri habent. d) αὐτοῦ] Ita recte correxerat Reitz. vetus vitium αὐτοῦ. e) ἢ] καὶ 2956. probante Belino admodum tenuem ob causam.

novi calcei in hore quodam et cura est: cum vero calcatus fuerit aliquoties, et luto oppletus (*oblutus*), sub lecto jacebit misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, et forte jam ad calumnias se parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum est, ac de te sermones plerique. Tu vero, insuetus videlicet, plus ju-

sto qui biberis vini tenuis et acris, olim urgente ventre male habes: et tamen neque ante reliquos surgere decorum tibi est, neque maneretutum. Producta ergo compositione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae sunt, neque audis, si quis cantat,

ξει, πάνω τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινέεις μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχὴ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δειπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν αἰῶν ἥδιον, ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον, ἑλευθέρως ἐσθιομένῳ^{f)}. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν^{g)} τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς^{h)}, ὁπόσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶνⁱ⁾ φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθί-
ζεσθαι^{k)} κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά
ἔστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὥς τύφος^{l)} ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς, ἀτρα-

f) ἐσθιομένῳ] „ἐσθιομένων W. et Fl. et margo A. 1. W. Vulgatam habent J. Par. H. et P.“ Latet aliquod vitium. g) ὀξυρεγμίαν] „ὀξυρεγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes excepta Par.“ ubi ὀξυρεγμίαν. h) ὑμᾶς] „ἡμᾶς male M. et Fl. Nihil a vulgata abeunt P. et reliquae Edd.“ i) δύο ἢ τριῶν] „ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri.“ Mihi etiam ineptum videtur, licet in 2954. et 2956. inveniatur, *Belinoque* probatum, et a *Schmiedero* receptum, sit. Accipe *duobus* *tribusve*, ut recte *Geenerus* vertit, neque vero, *aut duobus, aut tribus, amicis*. k) καθίζεσθαι] καθίζεσθαι 2956. quod praestare dicit *Belinus*. At cf. *Pisc. c. 24.*, nisi forte ibi pro καθίζεσθαι legendum καθιζόντων. *Trag. c. 12.* Cf. etiam infra cap. 33. l) τύφος] Ita correxi vitiosam, quae in omnibus Edd., excepta *Wolff.* reperitur, scripturam τῶφος. Et infra c. 25. corrigendum: alibi

vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, et suavissima illa coena: mihi non item, de cepa et candido sale jucundius, cum volo et quantum volo, libere su-

menti; ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, et vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, et quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere iussu, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, et quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil

- p. 674. γόδητά δὲ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χορὴ δὲ σε οὕτως
 ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν ποινῶν ἰσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ
 κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑαυτοῦ ^{m)}), ἥ καὶ, νῆ Δία,
 p. 675. τῶν παίδων (εἰ παῖδες εἰεν αὐτῷ παιδεύσεως δέομενοι) ἐπι-
 τρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ⁿ⁾) ἡγομένην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ
 καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρχες τοῦ σοῦ
 τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας
 ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ'
 ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὁμῶς δ' οὖν καὶ ὠρί-
 σθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὃ
 φίλτατε, κἀκείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς διετησίοις ^{o)}) εἰκὸς ἡμᾶς
 παρέξεν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν
 αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλὰ ^{p)}) δὲ, οἶσθα ^{q)}), τοῦ ἔτους αἱ τοι-

rectius scriptum, ut Diall. Mortt. X, 4. 8. XIV, 6. XX, 4. etc.
 m) ἑαυτοῦ] „ἑμαυτοῦ] Sic Par. S. et Fl. item W. et L. et
 margo A. 1. W. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. J. pejus ἑαυτοῦ,
 unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere
 licet.“ Haec Reitzius, quem recentiores secuti sunt. Etiam
 A. 2. ἑμαυτοῦ habet, quod nihil est, nisi correctio gram-
 matica, quam lectioni veteri, eidemque aliis exemplis compio-
 batae (vid. ad Catapl. c. 9. et infra ad c. 29.) postponendam
 duxi. n) ἐπίσης] „Ita Edd. omnes, demta J. quae ἀπίσης,
 et Ms. M. in quo ἐπ' ἴσης.“ o) διετησίοις] Vulg. ἐτη-
 σίοις. Receptam debemus Codd. M. 2954. 2956. et Gorl. Prae-
 ierat jam Schm. p) πολλὰ] „πολλάκις margo A. 1. W.“
 q) οἶσθα] ὡς οἶσθα 2954.

hic tragoediarum, pedestria
 [humilia] omnia et civilia:
 caeterum ita te existimare
 volo, et ita te instituere,
 ut communia nobis futura
 memineris omnia. Ridicu-
 lum enim fuerit, si, quod
 principatum tenet, animum
 tibi meum, aut Hercle li-
 berorum, (si sint illi liberi
 institutionis egentes) cum
 credam, reliquorum te non
 ex aequo dominum arbitrer.
 Quandoquidem vero et de-
 finiri aliquid opus est, vi-
 deo quidem mediocritatem

tuam et mores sua virtute
 beatos contentosque, atque
 intelligo, non mercedis spe
 nostram te domum accessis-
 se, sed aliarum rerum caus-
 sa, benevolentiae nostrae,
 et honoris, quem omnes ti-
 bi habebunt: attamen etiam
 definiatur aliquid. Tu ve-
 ro ipse, quid volueris, di-
 cito, sed memineris, caris-
 sime, illorum etiam, quae
 in solemnitatibus annuis
 daturos nos facile asseque-
 ris: neque enim negligemus
 ista, licet de his nihil jam

αὐται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτε- p. 675.
ρον δηλονότι ἐπιβάλοις *) ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ
πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρεῖττοσιν εἶναι χοη-
μάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπί- 20
σι, τιθασδὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ
μυριάδας ὄνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας,
συνίης *) μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
ὑπόσχασιν *), καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ
ἀληθές ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδώς **) ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλα μὲν τ' εἰδὴν *), ὑπερῶν δ' οὐκ εἰδὴνε.

Hom. II.

XXII,

475.

τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας, ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, p. 676.
οὐ φησιν ἔρεῖν, τῶν φίλων δὲ τινα τῶν παρόντων κελύει,
μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γίγνοιτ' γ)
ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι,

*) ἐπιβάλοις] „ἐπιβάλλοις W.“ Sic et Gorl. ἐπιβαλεῖς 2954.,
quod praefert *Belinus*, quippe caeco seductus odio Optativi
sine ἂν positi. At cf. φαίη τις Prom. in Verb. c. 3. μάτην ἀε-
τός εἴην Diall. Deor. IV, 2. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην ibid. V,
3. e. a. s) συνίης] „συνείης M. male.“ t) σαίνεις δὲ
ὅμως τὴν ὑπόσχ.] „Al. ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις.
Coll. Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, et M. in
textu, et iterum in margine.“ Vid. Adnot. u) εἰδὼς] „εἰ-
δός male S. et A. Ceterae recte ut exhibuimus.“ x) εἰδὴν']
„εἰδὴνεν omnes Edd. et M. male.“ y) γίγνοιτ'] „γίνοιτ'
M.“

inter nos conveniat: mul-
tae autem, nosti, singulis
annis ejusmodi sunt occasi-
ones. Ad haec ergo respi-
ciens, moderatiorem nobis
scilicet mercedem impones:
et alioquin decet vos erudi-
tos superiores esse pecunia.
His ille dictis totum te com-
movit spe varia, et mansue-
tum sibi reddidit. Tu vero,
qui talenta olim et millia
somnia veras, et agros totos
vicosque, intelligis quidem
paullatim minutam parsi-

moniam; interim tamen
adularis promissionem (re-
spiciens), et illud, commu-
nia nobis erunt omnia, fir-
mum verumque esse putas,
nesciens haec talia.

*Labra rigasse quidem; non
humectasse palatum.*

Denique prae pudore ipsi
permittis. At ille, se qui-
dem dicturum negat, ami-
corum autem praesentium
unum jubet intercedere, et
dicere, quod neque sibi gra-
ve sit, qui in alia etiam ma-

p. 676. μήτε τῶ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων ²⁾ τις, ἐκ παιδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἴ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧ σῦτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὃ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδα ³⁾ πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἰδὼς ^{b)} δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθειλήσαντας ἂν, εἰ καὶ ^{c)} προσδιδόναι δέοι, μόνῃς τῆς δόξης ἕνεκα συνεῖναι ^{d)} τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας, οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτίας μακαρίσω· ὅς· καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης ^{e)} εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ

2) ὁμογέρων] „ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes Edd. ὁμογέρωντις conjunctim J. et M.“ Imo recte Edd. veteres omnes ὁμογέρων, quod restituerat jam Wolf. Sed Schm. et Bip. secuti sunt Heitz, et Solanum. Vid. Adnot. a) Μίδα] Ita Gori. Sed Μίδου Edd. hucusque omnes. Nos Doricam formam praetulimus, quam haud raro a librariis in communem mutatam esse probavit Fischerus Animadv. ad Weller. T. I. p. 357. Cf. Matthiae Gr. Gr. p. 66. b) εἰδὼς] „εἶδον] εἰδὼς L. male.“ imo vero unice recte: nec opus adeo erat Gesneri emendatione ἰδῶν pro εἶδον. c) εἰ καὶ] „εἰ deletum est in A. 1. W. et ante δίοι repositum.“ εἰ δέοι καὶ προσδ. A. 2. d) συνεῖναι] „τοῦ συνεῖναι margo A. 1. W.“ Sic et A. 2. e) τῆς τοιαύτης] „Sic J. Ald. (1. et 2.) S.

gis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem (*crudae*) senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine et communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum

imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi tanta et Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim (*norim*) multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, et conspici circa hunc, et sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem (*hujus felicitatis*) insuper etiam mercedem ac-

μη πάνυ ἄσωτος εἶ'), τοσόνδε εἶ) τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ p. 677.
 μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας. Ἀγαπᾷ δ' ὅμως ἀναγ- 21
 καῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων
 γενομένῳ *). δέχη τοῖνυν τὸν χαλινὸν μίσας, καὶ τὰ πρῶτα
 εὐάγωγος εἰ πρὸς αὐτόν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξείας
 νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλειον αὐτῷ συνήθης γενόμενος.
 οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες
 ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ
 τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγεννημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς,
 οὔτινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις
 γε, καὶ σεαυτὸν ἔξαπατᾷς, καὶ αἰετὰ μέλλοντα βελτίω γενή-
 σεσθαι νομίζεις, τὸ δ' ἔμπαλιν, ἢ σὺ ἥλιπσας, γίγνεται· καὶ,
 ὥς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου ἡ) χωρεῖ τὸ πρᾶγμα,
 καθ' ἐκάστην, ὥς εἰπεῖν, τὴν ἡμέραν ἀποσμηκνύμενον, καὶ

Fl. H. et M. ἐκ τοιαύτης Pat. Fr. B. 2. εὐ τοιαύτ. Marcil. et
 Grav. male. ἐκ τοιαύτης et B. 1. ἐπὶ τοιαύτης conj. Geener.
 At vid. Adnot. f) ἄσωτος εἶ) „ἄσωτος εἶ Forst.“ g)
 τοσόνδε] conjunctim rescripsi ad exemplum Edd. vet. et
 Wolf. Ceterae recentt. male divisim τοσόν δέ. *) γενομέ-
 νῳ] γεγεννημένῳ 2954. quod Belinus praef. t tenui de causa.
 h) Μανδραβούλου] „Μανδραβούλου M. Et sic in Schol.
 Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. 1. W. Nec non 2956. ἐπὶ τὰ Μαν-
 δραβούλου, sed 2954. ἐπὶ Μανδραβούλου. Articulum saltem
 ex illo codice recepit Schmied., probatum et Belino. Sed
 proverbium fert articuli defectum.

cepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigius et nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas spes tuas. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugeret tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum et os comprimis, et primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra

familiam sunt homines, ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intraire, et interiorum quam qui maxime unumfactum esse. Tu necdum ipse vides, quare felix illis esse videaris: gaudes interim, et ipse te decipis, et futura semper meliora putas futura. At illud plane contra, quam tu speraveras, accidit, et, quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope

p. 677. εἰς τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον ¹⁾ ὥς-

p. 678. περ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχη κατανοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ^{k)} ἢ φθασαὶ τινες ἦσαν ἐπὶ χρυσοῖ· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραιτητοὶ, καὶ συνεχεῖς οἱ πύνοι. τινες οὗτοι, ἴσως ἐρήρη με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπτονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνοουσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἐφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ, εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι, μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινόν, καὶ συνόλως δουλοπρεπεῖς, οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος.

23 Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατριδὴν σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἑλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας ¹⁾ εἰσῆς. οὐ γὰρ ἰδελέησει σοι ἡ Ἑλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως

i) Ἡρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον] Sic praefer W. et P. etiam tres codd. Parr. legunt, probante *Belino*, quem secutus est *Schm.* Tria posteriora verba in omnibus Edd., quemadmodum *Reitzius* observat, desunt; unde et ipse omisit. Vid. Adnot. k) ἄλλ' ἄλλ' accentu auctum constantem esse lectionem tradit *Reitzius*, atque adeo ita edidit, nec recentt. Edd. sequi dubitarunt. Unus *Wolffius* restituit lectionem B. i. ἄλλ', i. e. ἄλλᾶ. Quod autem *Solanus* corrigi vult ἄλλο, prorsus imperite id factum fuerit. Vid. Adnot. l) ἀπεμπολήσας] „Constans Edd. lectio, cui consentit M.“

diebus minuatur, et retro pedem ferat. Paullatim itaque et *sensim* quasi per obscuram lucem tum primum perspicuens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas aqueas coloris aurei, graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime,

et non hoc solum, an labor insit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, et omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento; ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia te extra limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum Libertas volet,

ἀγεννή προάγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ ^{m)} p. 678.
πάνυ ἀχθέσθῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος
ἀναγκαιῶς ἔσθῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέ-
ραν,

— — ἀεικέλιω ἐπὶ μισθῷ.

καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθήσας ^{Parod. O^a. xix, 341.e.a.}
δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ
πάνυ εὐδύκιμος ἔσθῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. διαφθε- ^{p. 679.}
ρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα ⁿ⁾, καὶ ἀποσκιρ-
τῶν ἐνδοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ^{o)} ἀπ-
αλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις,
τὸ μὴ Πυρρόλου μηδὲ Ζωπυρίωνος ^{p)} υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥς-
περ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀτηματολήσθαι.
ἀλλ' ὁπόταν, ὡς βέλτιστε, τῆς νοσηνίας ἐπιστάσης, ἀνα-
μνηθεὶς τῷ Πυρρῷ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι ^{q)}, προτείνῃς ^{r)} τῇν
χίρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ^{s)} οἰκέταις, καὶ ^{t)} λαβῇς ἐκείνο ὃ, τι

m) εἰ καὶ] „xῶν L.“ n) ὑπιοῦσα] „ὑπιοῦσα M. male.“
o) πονήρως] „πονηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conspirant
ceterae.“ p) Ζωπυρίωνος] „ζοπυρ. male Fl. reliquae re-
cte Ζωπ. et M.“ q) Ζωπυρίωνι] „ζωπυρίων male J. so-
la.“ r) προτείνῃς] προτείνεις 3011., quod adeo proba-
tum Brinio, ut etiam mox mallet λάβεις (sic enim editum),
quo nihil poterat magis barbarum fingi. s) ἄλλοις] „Sic
W. recte. Edd. αὐτοῖς male.“ καλοῖς 2954. quod ironice su-
mit Belin. t) καὶ] „deest in J.“

qui ad ignobilia adeo nego-
tia et humilia ingrediare.
Servus itaque, quantumvis
hoc nomen graveris, neo
unius, sed multorum ser-
vus eris necessario, et ser-
viles operas obstipo capite
praestabis a mane inde us-
que ad vesperam, mercede
iniquissima: et tanquam
homo non a puero inde ser-
vituti innutritus, sed quise-
ro discas, atque aetate jam
provecta instituendum te
illi tradideris, non valde
probaberis, nec magni pre-

tii videbere domino. Cor-
rumpit enim te subiens li-
bertatis recordatio, et resi-
lire facit nonnunquam, et
ea ipsa de causa servitute
male (misere) defungi. Ni-
si forte illud satis esse pu-
tas ad libertatem, quod non
Pyrrhae neque Zopyrionis
filius es, neque ut Bithy-
nus aliquis sub vocali prae-
cone veniisti. Verum enim-
vero, cum tu, vir optime,
instantibus Kalendis per-
mixtus Pyrrhae ac Zopy-
rioni, manum non minus

- p. 679. δῆποτε ἦν τὸ γιγνόμενον ^{u)}), τοῦτο ἡ πρᾶσις ^{x)} ἐστι· κήρυ-
 κος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακροῦ
 24 χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην ^{y)}). Εἰτ', ὃ κά-
 θαρμα, (φαίην ἂν, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκον-
 τα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλεοντα καταποντιστῆς συλλαβὼν, ἢ ληστῆς
 ἀπεδίδοδο, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυ-
 χοῦντα· ἢ εἰ τις σου λαβόμενος ^{z)}), ἦγε δούλον εἶναι λέγων,
 ἐβρους ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκεις, καὶ,
 ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν· σεαυτὸν δέ,
 ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει
 p. 680. δούλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄρᾳν, αὐτῇ
 ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς
 ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιπ-
 πος, ἢ Ἀριστοτέλης ^{a)} διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαι-

u) γιγνόμενον] „διδόμενον] γιγνόμενον W. prius vero ha-
 bent Edd. omnes, excepta Fl. quae διδόμενον expressit.“ γιγ-
 νόμενον et Gorl. et tres Mss. Parr. exhibent: recte itaque
 probavit *Belinus*, et recepit *Schmied*. x) πρᾶσις] Vulg.
 πρᾶσις, inepto accentu, quem etiam Vit. Auct. 27. et aliis lo-
 cis, quae in Indice videbis, mutari oportuit. y) τὸν δεσ-
 πότην] „Sic J. Par. H. S. M. et P. δεσπότη male Fl.“ z)
 λαβόμενος] Ita cum *Schmied*. rescripsi e Codd. M. Gorl.
 2954. 2956. pro vulg. συλλαβόμενος, quod e praecedenti voce
 effectum videtur. a) Ἀριστοτέλης] ὁ praefixit *Schmied*.
 e 2956.

quam reliqui servi porriges,
 capiesque, quidquid est,
 quod tibi datur, (*redit*)
 haec vero venditio est: prae-
 cone quidem non erat opus
 in viro, qui ipse suo se
 praeconio venderet, et lon-
 go tempore herum *ambiret*
et quasi procaretur. Tu ve-
 ro, purgamentum hominis,
 prope dixerim, praesertim
 ad eum, qui philosophum
 se ferat, si te navigantem
 hostis, qui submergere na-
 vim posset, vel pirata ven-
 didisset, miserareris te,
 ut praeter dignitatem cala-

mitosum. Aut si quis,
 manu injecta, servum te
 suum perhibens abduceret,
 leges proclamares, et quiri-
 tareris, et indignareris, et
 terram Deosque magna voce
 testareris; et te ipsum pau-
 cos propter nummos, in hoc
 actatis, cum si natus esses
 servus, tempus erat liberta-
 tem circumspicere, cum ip-
 sa te virtute et sapientia
 vendidisti? nihil veritus
 multas illas disputationes,
 quas pulcher Plato, et Chry-
 sippus, et Aristoteles, in
 laude libertatis, et servilis

νοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ p. 680.
κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντιέτα-
ζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῷ^{b)} μόνος ξενίζων
τῷ τριβωνί^{c)}, καὶ πονήρως τὴν^{d)} Ῥωμαίων φωνὴν βαρβα-
ρίζων, εἰτα δειπνῶν δειπνα θορυβάδῃ, καὶ πολυάνθρωπα,
συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς
ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἔω-
θὲν τε ὑπὸ κἀδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ
ἡδιστον, συμπεριθεῖς^{e)} ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν^{f)}
ἔχων πηλὸν^{g)} ἐπὶ^{h)} τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρ-
μων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαγάνων, ἐπέλειπον δὲ καὶ αἱ κρήναι
ρέουσai τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὥς ἐπὶ ταυτὰ σε ὑπ' ἀμνηστίας p. 681.
ἔλθειν; ἀλλὰ δηλὸν ὥς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμ-
μάτων, καὶ ὄψωνⁱ⁾, καὶ οἴνου ἐνθουσιῶν ἐπιθυμῶν, ἐά-

b) Ῥωμαϊκῷ] „Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. ἀστικῶν L. ἀστικῶν P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt.“ Ῥωμαϊκῷ
Gorl. cum W. conspirans. Ῥωμαίων conj. C. G. Jacob.,
quod longe minime placet. c) τριβωνί] πάγωνι A. P. et L.
d) Ῥωμαίων] Ῥωμαϊκῶν conj. C. G. Jacob. e) συμπε-
ριθεῖς] συμπεριθεῖς Edd. vet. nec non Reitz. et Wolf.,
quod hominibus mendum emendavit Lip. et secutus est Schm.
f) χθιζὸν] „χθυζὸν J. male.“ ex A. 2. vitium illuc trans-
latum. g) ἔχων πηλὸν] Sic Schm. e M. 2954, 2956, pro
vulgato ordine πηλὸν ἔχων. h) ἐπὶ] „ἐν Th. Marcil.“ i)
ὄψων] „ὄψων M.“

humilitatis vituperatione,
consumserunt; neque pu-
det te cum adulatoribus,
et forensi turba, et nidorem
sectantibus componi, et in
tanta Romanorum multitu-
dine solum peregrino cum
pallio conspici, et male
(misere) nec sine barbarie
Romanorum lingua loqui,
tum coenas coenare tumultu-
osas et multorum homi-
num, convenarum, et ma-
jorem partem malorum? In
his ipsis conviviis laudas
importune, et bibis ultra

mediocritatem, et mane ad
tintinnabuli sonum surgens,
excussa somni parte suavis-
sima, sursum deorsum cur-
ris cum aliis, hesternum
adhuc lutum in cruribus
circumferens. Adeone in-
ops lupinorum eras, aut
agrestium olerum? adeone
defecerant te fontes frigida
manantes, ut prae despera-
tione ad haec devenires?
Sed apertum scilicet est, te
non aquae, neque lupino-
rum, sed bellariolorum et pul-
pamentorum, et vini odo-

- p. 681. λως^k), καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς^l). παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας^m) ταύτης τὰπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίδηκοι, κλοιῶ δεθρῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῶⁿ) δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἐστὶ σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἢ δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς φυλῆταις καὶ
 25 φράτορσι, φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον αὐτ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῶ μέλει. τί γὰρ κοινόν, φασί, λύρα καὶ ὄνυ; πάνυ γοῦν, (οὐχ
 p. 682. ὄρῃς;) ἐκτετήκασι^o) τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλη τὸ χυσιόν, καὶ τὸ ἀγύριον,

k) ἐάλω] ἐάλω, leni spiritu, Wolf. l) διαπαρεῖς] διαπαρεῖς 2954. m) λιχνείας] „Sic recte sola S. et margo A. 1. W. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit Solanus.“ n) σαυτῶ] σεαυτῶ 2956. o) πάνυ γοῦν (οὐχ ὄρῃς;) ἐκτετήκασι] πάνυ γὰρ, ὡς ὄρῃς, ἐντετ. 2954. Belin. Schm. Vid. Adnot.

rati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, et instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero in deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficum. Caeterum libertas et generositas cum ipsis tribulibus et sodalibus, illicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine inesset huic negotio, quod jam pro libero servus

videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ sapientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat et argentum, et eorumque curas, quod

καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλυπόμενόν ἐστι τύ- p. 68a.
 φος ^{p)} καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις,
 καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ
 δὲ πῶγωνα ἔχεις βαδύν, καὶ σεμνός τις εἴ τήν πρόσοψιν, καὶ
 ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί
 σε ^{q)} γραμματικόν, ἢ ρήτσορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ
 δοκεῖ ἀναμελῆθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προῖοῦσι ^{r)}, καὶ
 προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθῆς
 τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλό-
 παλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὡ γυναιε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν
 λόγων, τὸν πῶγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν
 σε αἰετὸν αὐτῷ ὀρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ'
 ἱσθὶν ἐξαναστάντα, παρῆγειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θι-
 φακίᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνλοτέ ^{s)} σοι
 σὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχη ^{t)}, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπι-
 δεικνύμενος, ὥς οὐδ' ^{u)} ὁδῶ βαδίζων, ἀμελής ἐστι ^{x)} τῶν p. 685.

p) τύφος] Ita jam Wolf. Vulgo vitiose scriptum τῶφος. Vid.
 Varr. Lectt. ad co. 19. q) σε] γε Reitz. operarum culpa.
 r) προῖοῦσι] „προῖοῦσι P. Sed in vulg. conspirant Edd.
 omnes.“ s) ἐνλοτέ] „ἐνὶ ὁτέ vitiose M.“ t) τύχη] Ita,
 monente Schaefero Meletemm. p. 24., correcti ex W., quod
 vulgatum fuerat, τύχοι. Sequentia in utraque Ald. pessime
 sic disposita leguntur: ληρεῖ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἐπιδεικνύμε-
 νος ὥς etc. Rectius in B. 1. et ceteris. u) οὐδ'] οὐδὲ 2954.
 5011. Schm. x) ἀμελής ἐστι] „Nihil hic variare Edd. no.

superest, fastus est, et mol-
 lities, et voluptas, et luxu-
 ries, et contumelia, et rudi-
 tas. Ad ista vero nequitiam
 te opus habet. Verum, quod
 barbam habes prolixam, et
 vultum venerabilem, et Grae-
 co pallio decenter amictus
 es, et quod omnes Gramma-
 ticum te esse norunt, aut
 Rhetorem, aut Philosophum,
 pulchrum illi videtur, per-
 mixtum esse etiam ex hoc
 genere aliquem praecedenti-
 bus ipsum et deducenti-
 bus: videbitur. enī ipse

hac re ipso quoque Graeca-
 rum literarum cupidus, et
 universim pulchritudinis il-
 lius, quae in doctrina inest,
 studiosus. Itaque metus est,
 ne pro admirandis illis ser-
 monibus tuis barbam pal-
 liumque locaveris. Opor-
 tet igitur te semper cum illo
 conspici, et nec unquam
 desiderari, sed mane sur-
 gentem praebere te viden-
 dum in officio, nec desere-
 re ordinem. Ille vero manu
 nonnunquam tibi injecta,
 quodam buscem tranaris,

P. 633. Μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. 26 Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βιάδην ἀνάντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὥς οἶσθα, ἡ πόλις) παρελθὼν, ἰθρῶκάς τε καὶ πνευστιῶς. ἀγκύνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζης^γ) ἔχων, ὁμῶς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις^z) τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε^α) καὶ ἄποτον ἢ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἄωρ, περὶ αὐτὸ που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἦκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περιβλεπτός τοῖς παροῦσιν^β). ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον^ε) τῶν παραφερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο^δ) μέχοι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρόν τῆς μαλάχης φύλλον, (ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν^ε),) εἰ ὑπεροφθείῃ ὑπὸ τῶν προκατακειμέ-

tavit Solonius, quare, nescio.“ γ) καθίζης] „καθίζης L. καθίζεις Edd. καθίζης W. recte.“ καθίζεις conj. Jena. sed καθίζης 1954. ut L. z) ἀναγινώσκεις] „ἀναγινώσκεις M. Sed prius servant Edd.“ α) ἄσιτόν τε] „ἄσιτόν σε L.“ β) παροῦσιν] „παροῦσιν margo A. 1. W.“ c) κατάκεισαι, μάρτυς μόνον] Male in Ed. Reitz. ad Aldinae utrinque exemplum ita haec disjuncta: κατάκεισαι μάρτυς, μόνον etc. Sed emendarunt vitium recentiores. d) ἀφίκοιτο] „ἐφίκοιτο M. et Fl.“ e) ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦ-

nugatur, ostendens obviis, se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser partim una currens, partim lente ingressus, per ardua multa et declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum illum sudas et anhelas: et dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi quidem copiam habes, i adstans, cum nihil ait, quod agas, deprompto

libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit, lotus male in tempestivo, circa ipsam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius supervenit recentior, tu post tergum: atque ita in contemtißimum angulum expulsus testis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, rodens canum instar, aut siccam malvae folium, (cui

νων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψώμενος^f). οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη p. 633. ὕβρις ἄπεισιν, ἀλλ' οὔτε ὧν ἔχεις μόνος, (οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν p. 634. ἔστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιέσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε·) οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ^g), παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττός ἡμίτομος, ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι^h) ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντοςⁱ), ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τιμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ σὺς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρή ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανεμόντα ἴλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθεὺς μερίδα φέρεσθαι, ὅσῃ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ^k) μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμπορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν,

σιν] spuria esse videntur. Coniecit autem *Casaub.* τοὺς ἀλλὰντας ἐλλοῦσιν; *Jacob.* τὰ ἀπαλά, vel τοὺς ἄλας. Vid. Adnot. f) παραψώμενος] „παρὰψάμενος] Sic J. et P. παραψώμενος reliquas Edd. et M. παρειφόμ. B. 2.“ παροψώμενος conj. *Jens.* sed rectius *Gesner.* παραψώμενος. g) πλουσίῳ] „πλησίον M.“ idque non esse male. h) ἦν ἐπιλίποι] „ἐπεὶ λίποι W.“ i) ἐπιπαρόντος] „Sic *Gronov.* recte voluit: nam P. et W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. *Παρίοντος* margo A. 1. W.“ k) τὸ γὰρ τῷ] „Γὰρ τῷ P. male.“

involvunt alia,) si qua despicitur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter (*prae fame*) abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed neque ovum solus habes: (neque enim opus est, et te eadem adfectare semper, quae hospites et ignoti: illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum apponitur; verum diviti pinguis et saginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta contumelia est et contemptus. Saepè etiam, si

qua desit, alio repente convivæ superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas divisorem, opus est, aut Promethei partem feras, ovis dico. pinguedini involuta. Quod enim supra te accumbenti adstat patina, donec satietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo præ-

p. 685. *τίνι φορητὸν εὐενθέω ἀνδρὶ, κἄν ὑπόσῃν*¹⁾ αἱ ἑλαφοὶ τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκείνο ἔφη, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν^{m)}, ὥς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως αἰτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἶθε γε κἄν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πίνειν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς

Hom. II.
XXIII,
430.

— — οὐδ' αἰῶντι ἔοικεν./

27 Ἀνὴρ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σεⁿ⁾ παρευδοκίμῃ κίναϊδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἔρωτικά ταῦτα διακονουμένοις, καὶ γραμματίδια^{o)} ὑπὸ κώλου διακομίζουσι, πόθεν σὺ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυγῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς^{p)}, στένεις ὥς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖεις, καὶ αἰτιγὲς τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν^{q)}.

1) ὁ πόσην] „ὁπόσοι W. male.“ m) πίνειν] „Sic M. et Edd. optinae omnes et Palm. Πίνων tamen B. 2. et 3.“ Sed B. 1. habet πίνειν. n) ὅταν σε] „ὅτάν σε Edd. et M.“ o) γραμματίδια] „γραμματεῖδια W. Sed mutatum est.“ p) καταδεδυκώς] „καταδεδοικώς W.“ q) ἐπιψεκάσασαν] „ἐπισκενάσασαν P. L. et margo A. 1. W. Nihil a vul-

terit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus, solus tu minutum et crassum potas. Itaque curas in argento semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemptus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad satietatem bibere tibi liceret! Jam vero saepe te poscente puer se exaudisse dissimulat. Moléstia sane te addiciunt mul-

ta et crebra, et saepe omnia: maxime quoties praete floret vel cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos et cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim amatoriarum voluptatum hisce ministris, et literulas sinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules? Itaque in latibulo aliquo triclinii, praepudore quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, et fortunam accusas, quas ne tantillum

ἡδέως δ' ἂν μοι δοκεῖς ¹⁾ καὶ ποιητῆς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν p. 686.
 ᾄσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ᾄδων ἄξιως ²⁾.
 ὁρᾷς ³⁾ γὰρ οἱ ⁴⁾ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ἐστίν. ὑ-
 ποστὰις δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι θέοι,
 τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχαίς, καὶ ἀθρόους τοῖς
 πλούτοις ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὐ καὶ τούτους ὁρᾷς εὐ φε-
 ρομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τε
 γούν ⁵⁾ τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ πε-
 ριττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθαγὸς εἴ.
 τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπομώ- p. 687.
 ζοντα καὶ ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατέληξαι σοῦ τις ψίδυ- 28
 ρος οἰκείης, ὥς μόνος οὐκ ἐπύνεις ⁶⁾ τὸν τῆς δεσποίνης παι-
 δίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. καὶ οὖν χειρσαίου βατράχου δίκην διεψώντα ⁷⁾,

gata abeunt H. Par. J. Fl. " Nec B. 1. A. 1. 2. r) δοκεῖς]
 „Fl. at reliquae et M. δοκεῖς“ Cf. Charon. c. 17. ἀρα ἔν σοι
 δοκεῖ (olim δοκεῖ) χαίρειν etc. s) ἀξιῶς] δεξιῶς conj. Ja-
 cobs. ad exemolum loci Adv. Indoct. c. 10. At ἀξιῶς absolute
 positum, ut ἀξιῶν ἐστι pro ἀξίων σπουδῆς, ergo scite, ut ope-
 rae pretium sit audire. t) ὁρᾷς] „Constans lectio Edd. et
 M.“ u) οἱ] „ὄν male L.“ x) γούν] „ὄν W.“ y)
 ἐπύνεις] Ita M. 2956. 3011. Gurl. Schm. pro vulg. ἐπύ-
 νεις. z) διεψώντα] „Constans lectio. διεψῶτος (διεψώντος)
 margo A. 1. W.“ Genitivum praefert Belin. temere. Cf.
 Adv. Indoct. c. 20.

quidem tibi venustatis ad-
 sperserit. Libenter autem vi-
 dearis et ipse poëta velle fieri
 amatoriarum cantilenarum,
 aut ab alio composita canere
 posse commode; cum vi-
 deas, quibus rebus honor
 et plausus adjunctus sit.
 Sustineas vero, si magum
 aut vatem agere oporteat
 ex eorum genere, qui here-
 ditates multorum talento-
 rum, et imperia, et con-
 fertas divitias pollicentur:
 vides enim, hos quoque fe-
 licem in amicitia cursum

habere, et magna in digni-
 tate versari. Horum igitur
 unum aliquid libenter fie-
 res, ne plane reijculus es-
 ses et superfluous. Sed nec
 ad ista, infelix, probabilis
 es. Itaque necessario mi-
 nueris, et silentio occultis-
 que lacrimis persers negle-
 ctum tui. Si enim deferat
 te susurro servus, solum te
 non laudasse puerum domi-
 nae saltantem, aut canen-
 tem cithara, periculum ex
 ea re non parvum. Opor-
 tet igitur terrestris rano

- p. 687. κεκραγῆναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον ^{a)}). ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ^{b)}) ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. ^{c)} "Ἦν μὲν γὰρ ^{d)}) καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρῳ ^{e)}) Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ
- p. 688. πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάληθι ὕδωντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δαίπνοις κάτω νεύοντα κατακίεσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνοῦχος σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ^{e)}) ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάσαι τὸ τόξον ἔχων,

a) ἡρέμα καὶ γελοῖον] χοῆμα παγγέλοιον conj. Giab. Koern. ad Gregor. p. 26. ed. Schaefer. et Belin. At vid. Adnot. b) ἄγοντος] ἄγοντων conj. Courier. ad Luc. Asin. p. 312. c) γὰρ] γοῦν Marci. d) πόρῳ] „ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae adsentitur P. et Edd. ἔχω marg. A. 1. W.“ e) ἐπεὶ]

instar sitientem clamare, et, ut insignis inter clamantes sis et quasi praecentor; studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subijcere meditatam quandam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, et sitientem, ungi et coronari, sane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, et coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt et epulantur es, quae

parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, et formosi liberi (pueri), aut mulier juvenis, neque tu sis plane alienus a Venere et Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aures enim regis et oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum convivii, dejecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum

ἃ ¹) μὴ θέμις ὀρῶντα, διαπείρας ⁵) τῷ οἷστῳ μεταξὺ πίνον· p. 688. τος, τὴν γνάθον ^h). Εἰτ' ἀπελθὼν τοῦ δειπνου, μικρὸν τι 30 κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ὥδῃν ἀλεκτρύνων ἀιγρόμενος, ὃ δειλαιος ἐγὼ, φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους ¹), εἰς οἶον βάραθρον φέρων ἑαυτὸν ^k) ἐνσέσεικα! τίνος ἔνεκα, ὦ θεοί, p. 689. ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ¹) ἐστίν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλευθέρων, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθείς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. τὸ πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκίμειν εἰδώς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιμημένοις. ὥς

„ἔπειτα Pell.“ f) &] εἰς ᾱ conj. Brod. g) διαπείρας] „διαπείραι ἄν Marcil. et Pell. διαπείρας Edd. omnes. διαπήρας W.“ διαπείρα (?) Belin. conjecit, vertens: *perce celui qui regarde* etc. διέπειρά σου Solan. Vid. Adnot. h) γνάθον.] „γνάθον ἔρωσεν margo A. 1. W.“ i) ἐλευθέρους] „ἐλευθέρους W. et P.“ k) ἑαυτὸν] „ἐμavτὸν] Sic recte Par. Fl. et W. et margo A. 1. W. ἑαυτὸν male J. H. B. 2. Fr. S.“ Sic etiam A. 1. et B. 1. Sed A. 2. ἐμavτὸν. ut et recentiores Reitziana. Vid. Adnot. l) μισθὸς οὗτος] „οὗτος μισθὸς W.“

alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adspicientis, (*videntis*) quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum trajiciat. Deinde egressus convivio paullum obdormiisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, et aerumnosum! quibusego exercitationibus relictis, et sodalibus, et quam otiosa vita, et somno, quem *sola* metiretur dormiendi libido, et ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi! Cujus rei

caussa, Dii boni! aut quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente et omnium rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in proverbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, et, quod omnium miserrimum est, neo bonam de me opinionem concitare, neque gratosus esse possum. Idiota enim ego his in rebus et iners, maxime si cum hominibus comparer, qui artem sibi

- p. 689. δὲ ^{m)} καὶ ἀχάριστος ⁿ⁾ εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα^{o)} ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ^{p)} εἶναι θέλω ^{q)}. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω
 p. 690. ὥπως ἀρμόσσωμαι ^{r)} πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σιμῶντος φυλάττω ἑμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φευκτικός. ἦν δὲ μειδιάσας, καὶ ἑυθυμίσας τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον, κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον μοι^{s)} δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. / τὸ δ' ὅλον, τίνα ^{t)} ἄλλον ὁ μάταιος ἐμ-
 31 αὐτῷ βιάσσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς; Ἐπὶ σου ταῦτα διαλογιζόμενος, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρητὴ τῶν ὁμοίων ἔχουσθαι, καὶ ^{u)} περυσσεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρπείσαι πρὸς τὸν ἄθλον. εἶτα δείκνον ὁμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν

m) ὡς δὲ] „ὡς L.“ ὅς γε conj. J. Scager. Vid. Adnot. n) ἀχάριστος] „Sic omnes Edd. et M. ἀχαρις margo A. 1. W.“ ἀχάριτος Solan. conj. Vid. Adnot. o) αὐτοῦ] „αὐτοῦ] Sic M. Edd. male αὐτοῦ.“ Imo recte. Vid. Adnot. p) θέλω] „θέλω Edd.“ Correxerit Jensiuss. q) ἀρμόσσωμαι] „Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσσομαι.“ r) μοι] abest a 3011. s) τίνα] „Sic Par. S. et Fell. τινά edd. reliquae.“ τίνα habet et B. 1. sed τίνα A. 1. z. t) καὶ] „καὶ M.“

hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus etiam sum, et minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, et in universum non video, quomodo aptus illi esse possim: si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, et tantum non fugiendus; sin rideam et ad suavitatem componam vul-

tum, contemnit statim et despuit; et similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comœdiam agat. In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vivam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas, cum tintinnabulum sonuit, et consuetus vitae tenor servandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena similis, et in eandem

περιηγμένον. καὶ σοι ^{α)} τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον p. 690. ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ ὁ κάματος, ἤρεμα ἤδη ὑπορύττουσιν ^{κ)}, ἡ φθόνη, ἡ περιπνευμονίαν, καὶ κώλου ἄλγημα, ἡ τὴν καλὴν ^{γ)} ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντι-
 ἔχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατακίεσθαι δεόν, οὐδὲ τοῦτο συγχεώρηται. σκῆψις γάρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόν-
 των ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἀπάντων ἄχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τε. p. 691.
 θνητομένην τοιαύτης. Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἣν δὲ 82
 πού ^{α)} καὶ ἀποδημῆσαι δεῖν ^{α)}, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὄντος δὲ
 πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται)
 καὶ ^{β)} τὸ ζεύγος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὐσης καταγωγῆς;
 τῷ μαγεῖρω σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομωτῇ συμπαράβυσσωσιν,
 εὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι 83
 καὶ διηγῆσασθαι ὃ μοι Θεσμόπολις οὗτος ^{γ)} ὁ Στωϊκὸς διηγῆ-

α) σοι] σε conj. J. Seager. in *Class. Journ.* Vol. XI. p. 300. quo vix opus est, etsi ὑπορύττουσιν quantum casum requirere videatur. κ) ὑπορύττουσιν] „Sic octo Edd. antiquiores; sola tamen *Justin.* ὑπορύπτουσιν.“ γ) καλὴν] καλὴν conj. *Villoison.* ad *Long.* *Pastor.* p. 30. quod merito improbat *Schmiederus.* 2] πού] „ποι margo A. 1. W.“ α) δέη] Sic e *Codd.* W. 3011. et *Gorl.*, praeunte *Schmiedero*, rescripti pro vulg. δέοι. β) καὶ] deleri vult *Solanus*, emendari κατὰ *Jo. Seager.* l. l. Vol. XI. p. 200. Vid. *Adnot.* c) οὗτος] „eūtos J. male.“ Repetitum vitium ex A. 2.

horam protracta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum vigiliae, et sudor, et fatigatio paullatim cuniculis te suffodiunt, et vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen, et saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi concessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur et officiorum fuga. Itaque ob haec omnia palidus semper, et parum abest, quin jam morituro si-

milis videaris. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituendum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, (hoc enim sors tibi tribuit) et jumenta exspectas, donec, cum jam non amplius sit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, et ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic Stoicus mihi narravit,

- p. 691. σατο, ξυμβάν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καί, νή Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὥς ἂν καὶ ἄλλω ταῦτόν^{a)} συμβαίη. συνῆν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφῶσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκείνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι^{e)} παρ' αὐτῷ παραδεδόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν πεπιτωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πῶγωνα περιεξηρημένον· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη, ὥς τὸ εἶκος, ἤγε, καὶ τοῦνομα δὲ τοῦ κιναιδου ἀπε-
- p. 692. μνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον^{f)}, σκυθρωπῶ^{g)} καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένοιον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πῶγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι^{h)} φῦκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γῦπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πῶγωνος τὰ πτερά· καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναιⁱ⁾ αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ

d) ταῦτόν] ταῦτό *Wolf*. e) συγκαθίζεσθαι] „συγκαθίζεσθαι M.“ f) ἡλίκον] κακὸν addit 2956. e glossmate, ut arbitrat *Belinus*. g) σκυθρωπῶ] „σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. et M.“ h) παρακαθίζεσθαι] „Sic J. et Codd. W. P. L. Edd. vero Par. B. 2. H. Fl. et S. παρακαθίζεσθαι.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. Deinceps vulgatum φῦκος de meo correxi. Vid. ad *Pisc.* c. 12. i) δεηθῆναι] δεηθῆναι mendose A. 2. ἐδεήθη conj. *Brod.*

ridiculum sane, quod aliis quoque usu venire posset, improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis et delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, adsidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus et rasa barba: nempe in honore illum ipsi, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam ci-

naedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico et seni viro, et cano mento, (nosti vero, quam prolixam barbam et venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, et pictis genis, et natantibus oculis, et fracta cervice, non hirundinem sane, [quae nominis illius vis est] sed vulturem quendam vulsis barbae penois! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum

κεφαλῇ αὖ συγκαθίζεσθαι ^k). τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν p. 692. ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ^l) ἀνασχέσθαι, ὑπάρχοντος, καὶ τερετίζοντος ^m). εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως αὖ καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προεταχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμοπόλι, φησιν, **34** οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν, μὴδ' ὅπως ἐπὶ πλείον σου δεήσομαι ⁿ) περιμείνας. τοῦ δέ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δέομαι σοῦ τοῦτ' ^o), ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῇ, καὶ φιλόστοργον, τὴν κύνα ^p), ἣν οἶσθα, τὴν Μυρρίνην ^q), ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπιτέξ ^r p. 693. ἔστιν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκείται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ^s) ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσειν ^t) με, τὸ

k) συγκαθίζεσθαι] „Sic J. Par. H. S. Fr. συγκαθίζεσθαι W. et Fl.“ Prius et A. 1. 2. et B. 1. habent. l) ἀηδίας] „ἀηδείας M.“ Cf. c. 8. m) τερετίζοντος] „Sic W. τερετίζοντος male Edd. omnes.“ n) δεήσομαι] „Sic Edd. et M. δεήσομαι B. 2.“ o) τοῦτ'] τοῦτο 2956. Berlin. p) κύνα] κύνα E. 1. q) Μυρρίνην] „Litera M quadrata recte B. 2. et Par. μυρρί. litera minore J. H. S.“ Majore etiam B. 1. r) πολὺν ποιοῦνται λόγον] ποιοῦνται λόγον πολὺν 2956. s) εὐποιήσειν] Ita Reitz. et recentt. sed

habentem ait fuisse adsecurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo et minuriente; qui nisi ipse retinisset, forte et jam in ipso plastro esset saltaturus. Verum injunctum sibi etiam aliud hujusmodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit, hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem. Illo vero, quod facile credas,

pollicito, se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, et diligentem, et a natura factum ad amorem: canem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, et curam illius gere, ne qua re indigeat; utrum enim gerit misera, et prope abest a partu: execrabilia autem illi et immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur, te meliocriter de

p. 693. περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονοῇ καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτων μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγων, καὶ κατουρήσαν πολλὰκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτὴ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχῶμενον, μάλιστα ¹⁾ εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὃ γε ²⁾ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκῶπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἶπεν ἔγω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικός ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τριβωνί τῷ τοῦ Θεσμο-
35 πόλιδος ³⁾ ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροθήεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ⁴⁾

εὐ ποιήσιν divisim B. 1. et εὐποιήσιν conjunctim A. 1. 2.
1) μάλιστα] καὶ μάλιστα 3011. u) ὃ γε] I a M. et Gorl.
Vulgo desideratur γε. x) τῷ τοῦ Θεσμοπόλιδος] Ita M. et Gorl. In Edd. omnibus deest τῷ. y) καρχάρων]
„Καρχάρων (majori initiali) omnes Edd. καρχάρων Palm.
litera minore.“

me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita et tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, et saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) et minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) et mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani juris in illo haereret. Et cinae-

dus, adsector, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos et patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis

ἐπὶ τῷ δείπνῳ ^α) κειλευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δι', οὐκ ἄπαιδευτῶς, ἀλλὰ πάνν τορῶς ^β), καὶ ξυγκεκοτημένως ἐπηνεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνου ἀμφορέα ^γ) λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστήναι ^δ) τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραγμαῖς ἐλέγγο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ἦ, παρὰ τὸ δείπνον τὰ αὐτοῦ βαφωδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρῥαγῆναι χρῆ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα ^ε), καὶ τρόπους ἐπαινῶν καινοτέρους ἐπινοοῦντα. εἰδὶ δ' οἷ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι ^ς). καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐτοῖς, καὶ Τακίνθους ἀκούειν, πῆχως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν ἐὰν ^ζ) μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθύς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρῆ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἄν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ ^η) τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Τμηττοῦ μεστούς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέ- p. 695.

α) τῷ δείπνῳ] „τὸν δείπνον L.“ α) ἀλλὰ πάνν τορῶς] ἀλλὰ πάνν μᾶλλον τορῶς 2956. β) ἀμφορέα] „ἀμφορέας W.“ γ) ὑποστήναι] ὑποστήναι A. 2. ut supra c. 33. δεη-θῆναι not. i) δ) καὶ κολακεύοντα] „καὶ deest in S. ad-est in reliquis et in W.“ ε) ἐθέλουσι] ἐλπίζουσι 2956. ς) ἐὰν] „ἂν M.“ ζ) τὸ] „τοῦτο margo A. 1. W.“

jussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed vehementer et concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. *Verum haec quidem fortassis utcunque toleranda.* Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitan-

dis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitale licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, illicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui inideas ipsi et insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos et rhetoras, et licet soloecismos committant, Atticae tamen et Hymetti plenos videri illorum sermones, et legem esse in posterum ita dicendi. Quamquam tolerabilia for-

- p. 695. γειν. Καίτοι φορητὰ ἕως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ ^h) οὖν γυναικες (καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τότε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ φορεῖα παρεπομένους ⁱ)) ἔν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων ^k) αὐταῖς δοκεῖ, ἣν λέγεται, ὡς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἔσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ^l) ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ ^m) περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι ⁿ), καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι ^o), ἣ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τί διεξιόντος, ἣ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον ^p)·
- p. 696. οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκείνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες ἔστ'

h) δὲ] Ita, monente Seager. Vol. XI. p. 200. et loci natura clamante, correximus vulgatum δῆ. Perpetuo autem has particulas a librariis esse confusas constat. i) παρεπομένους] ἐπομένους 2956. παρ' ἐπομένους A. 1. 2. k) καλλωπισμάτων] „Sic recte Edd. Par. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. et S. Sola Junt. male καλλοπ.“ l) τῆς Σαπφοῦς] Excidit fortassis τῶν ante τῆς Σ. m) καὶ αὐταὶ] καὶ αὐταὶ conj. Seager. l. c. At probam esse vulgatam vix est, quod moneatur. n) κοσμούμεναι] „Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι male Ms. W. et B.“ o) περιπλεκόμεναι] „παραπλεκόμεναι M.“ Sic et 2956. p) γραμματίον] „γραμματεῖον W.“ Edd. omnes, quas vidi, habent γραμματίον, accentu in alieno loco posito.

te videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, et lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse et philosophae, et carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt

Rhetores, et Grammaticos, et Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, et comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistunt, exspectantque, dum illa; moecho postquam rescripse-

ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόα- p. 696-
σιν. Ἐπειδὴν δὲ ποτὲ διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ 37
Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπεται τί σοι ἑφεστρίδιον ἄ-
θλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ
καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς
ἔτι σκεπτομένου ^{γ)} παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμῶν,
καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας
προλαβών ^{δ)}). ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἤκουσι κομίζοντες, ἕκα- p. 697.
στος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς,
τὸ κάλλιον ἐπελέξατο, διεξιὼν· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται
λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν 38
γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ ^{ε)} τέτταρας· καὶ βα-
ρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀκληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβης, κολα-
κευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκο-
νόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος ^{ς)}). οὐκ ἀμελη-
τέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος ^{η)} καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν, ἤδη ^{ζ)})

γ) [ἔτι σκεπτομένου] „Sic L. et O. ἐπισκηπτοῦμενον P. ἐ-
πισκεπτομένου Edd. omnes.“ ρ) [προλαβών] Ita 2956. quod
recte probavit Bel. et recepit Schm. pro vulg. προσλαβών. ς)
ἢ] „Sic recte P. et L. καὶ Edd.“ τ) ἄλλος — τρόπος]
„ἄλλον τρόπον margo A. 1. W.“ η) ξύμβουλος] „ξύμβο-
λος male S. Ceterae recte ut edidimus.“ x) ἤδη] „ὁ ἡδη
Ex. Fl.“

rit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tem-
pore aliquando Saturnalibus
instantibus vel Panathenai-
cis, mittitur tibi amiculum
miserum aut tunica fere pu-
trīs, tunc maxime multam
institui magnamque pom-
pam oportet. Et primus
quidem, qui deliberante
domino illud sublegit, prae-
currens et indicans, non
parvo ablato nuntii prae-
mio, reddit. Mane vero tre-
decim veniunt ferentes mu-
nus, quorum unusquisque,
ut multa dixerit, ut monue-

rit, ut dato sibi negotio
pulcherrimum elegerit, com-
memorat. Omnes igitur cum
munusculo abeunt: insuper
cum fastidio quodam mur-
murant, quod plura non
dederis. Merces ipsa mi-
nutatim tibi solvitur, obolis
binis aut quaternis: si pe-
tas, gravis videris ac mole-
stus. Ut igitur accipias,
adulandum primo ipsi et
supplicandum: colendus au-
tem etiam est dispensator,
quod aliud culturae genus
est; nec vero negligendus
consiliarius et amicus. Por-

p. 697. προωφέλετο ἱματιοκαπήλω, ἢ λατρῶ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδω-
 P. 698. ρα γ) οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ φθόνος,
 89 καὶ πον καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπεξανίσταται²⁾), πρὸς ἄνδρα
 ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἥδη σὲ
 μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτερουχωμένον, καὶ πρὸς τὴν
 θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπ-
 ανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅσον περ³⁾ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοί, ἀπαν-
 P. 699. θισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιό-
 τατον τοῦ σώματος ἐπιτρέψας⁴⁾), καὶ ῥάκος σε πολυσχηδὺς ἐρ-
 γασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ⁵⁾
 φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν
 προσλήψεται. καὶ ἦτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε⁶⁾),
 ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέφθειρας⁷⁾),

γ) ἄδωρα] „Sic recte Coll. et Gron. Edd. omnes male ἄδωρα.“
 E recentioribus Gailius retinuit ἄδωρα. 2) ὑπεξανίστα-
 ταί] ἐξανίσταται 2956. a) ὅσον περ] Ita 2956. probante
 Belino, quem secutus est Schm. Vulgo erat ὅπερ. b) ἐπι-
 τρέψας] ἐπιστρέψας 2956. c) ἀπορρίψῃ] „ἀπορρίπτει
 margo A. 1. W.“ Sic et 2956. quod celerius justo amplexi
 sunt Belin. et Schm. Correctio est Grammatici, vocem vul-
 gatam ad sequentis προσλήψεται formam exigentis. Cf. infra
 c. 41. ζητούσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσι, e. a. 1. d) τότε] „ποτε]
 Conjecit Jens. confirmat Ms. L. τότε Edd. omnes ma-
 le.“ Vid. Adnot. e) διαφθείρεις] „Sic W. recte, ait
 Solanus. διαφθείρας Edd. male. διέφθειρας correctum in
 Ald.“ Scilicet secunda Aldinu: nam prior habet διαφθείρας.

ro quod accipis, jam debe-
 batur vestiario, aut medico,
 aut sutori cuidam. Mu-
 nera igitur illa non munera,
 et nullius utilitatis. Inter
 haec forte etiam calumniā
 quaedam paullatim contra te
 insurgit apud virum, ser-
 mones, qui contra te habentur,
 libenter jam excipien-
 tem. Videt enim te jam
 perpetuis laboribus detri-
 tum, et ad officia claudican-
 tem, et defectum viribus,
 subeuntemque paullatim po-
 dagram. Omnino enim post-

quam florem aetatis valetu-
 dinisque tuae praecerpsit,
 postquam fertilissimam vi-
 tae tuae partem, et sum-
 mum vigorem corporis con-
 trivit, et pannum te undi-
 que fissum concinnavit, jam
 circumspicit, te quidem in
 quod sterquilinum abjiciat,
 alium vero, qui labores sus-
 tinere possit, ut adsumat.
 Tum igitur vel tentasse pue-
 rum, vel ancillam virginem
 dominae imminuisse, homo
 senex, vel quiddam aliud
 huic simile incusatus, no-

ἢ ἄλλο τι ¹⁾ τοιοῦτον ἐπικληθεῖς ²⁾, νύκτωρ ἐγκαλυμμένος, p. 709. ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξεληλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γῆρξ παραλαβὼν, καὶ ἂ μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τε, καὶ ἀπαράτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους ³⁾· καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καὶ σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέ- 40 ξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακύσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέγμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη, μοιχόν, ἢ φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ δῶδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐχολος· τοιοῦτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς ⁴⁾ εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν ⁵⁾, κατανενοημένοι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ⁶⁾ ἐς τὰς οἰκίας

Sed διαφθείρεις 2956. f) ἄλλο τι] „ἄλλο τι Edd.“ g) ἐπικληθεῖς] „ἐπεκληθεῖς margo A. 1. W.“ Cf. de hoc non frequentissimo verbi ἐπικαλεῖν usu Nigr. c. 5. in. h) ἐκ τοῦ ἔθους] An scripsit τὰ ἐκ τ. ἔθ.; i) ἡμᾶς] „ὑμᾶς S. male. At prius recte reliquae, et W.“ k) ἡμῶν] „ὑμῶν male S. Vulgatam nostram exhibent J. Par. Fl. etc. et W.“ l) οἱ] „deest in W.“

ctu, capite obvoluto, praec-
 ceptis ejiceris domo, relictus
 ab omnibus, inops, cum se-
 nectute podagram etiam op-
 timam nactus; oblitus hoc
 tanto tempore interjecto eo-
 rum, quae ante sciebas,
 ventre auctus majore, quam
 culeus est, malo quod nec
 explere possis, nec depre-
 cari. Etenim et gula pos-
 cit te ex consuetudine, et
 cum indignatione et quere-
 la dediscit. Nec te facile
 alius quis recipiat exoletum
 jam et equis vetulis simi-
 lem, quorum neque pellis

aeque utilis. Alioquin et-
 iam calumniae tuae expulsio-
 ne orta, et majus quid su-
 spicata, ut moechus, vel
 veneficus, vel horum simi-
 le aliquid videaris, efficit.
 Tuus enim accusator tacens
 etiam fide dignus: tu vero
 Graeculus et levis ingenii,
 et ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos
 arbitrantur, nec injuria.
 Videor enim mihi etiam ta-
 lis illorum opinionis, quam
 de nobis habent, causam
 intellexisse. Multi enim
 in domos ingressi, quod ni-

- p. 700. παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαν-
τείας ^{m)} καὶ φαρμακείας ὑπέσποντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρω-
τικοῖς ⁿ⁾, καὶ ἐπαγωγὰς ^{o)} τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα, πεπαι-
δεῦσθαι λέγοντες, καὶ τριβώνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας
οὐκ εὐκαταφρονήτους ^{p)} καθεμμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν
περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ᾤοντο, τοιού-
τους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς
δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μι-
σοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως· καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως
ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογιζονται γὰρ ὡς ἐξα-
γορεύουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς γήσεως ἀπορῶδητα,
ὥς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκό-
τες ^{q)}. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτοὺς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς
ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ

m) μαντείας] μαγείας conj. Valcken. Animadv. ad Ammian.
p. 223. et Wittenb. Epist. Crit. p. 45. ille et μαγανείας com-
mendat. n) τοῖς ἐρωτικοῖς] τῆς ἐρωτικῆς 2956. vitiose.
o) ἐπαγωγὰς] „Sic J. Fl. Ald. (?) Fr. A. et W. ἀπαγωγὰς
B. 2. (et 1.) H. S. Par. Ald. (1. et 2.) ἐπαγωγὰς margo.“
p) εὐκαταφρονήτους] „εὐκαταφρονήτως P.“ q) ἐπω-
πτευκότες] „ἐποπτ. J. ceterae recte ἐπωπτ. item M.“ Mo-
do ὡς ἂν ἅπαντα εἰδότες mallet Belinus ad exemplum Cod.
2956. Verum non opus est tali emendatione.

hil aliud utile scirent, va-
ticia et veneficia polliciti
sunt, et gratiam ab amasiis,
et malorum in hostium ca-
pita averiones: idque cum
facerent, se eruditos dice-
bant, et pallia induti erant,
et barbas submittebant mi-
nime contemnendas. Non
absurde ergo similia de om-
nibus suspicantur, cum ta-
les esse videant, quos pu-
tabant praestantissimos, ob-
serventque eorum in coenis
et reliqua consuetudine adu-
lationem, et quam servilem

lucri caussa personam sus-
cipiant. Quos vero ejece-
runt, illos etiam, ut valde
consentaneum est, odio ha-
bent, et undique quaerunt
funditus, si queant, perde-
re. Etenim arbitrantur,
illos enuntiaturus esse mul-
ta illa in natura ipsorum ae-
moribus secreta, ut qui no-
rint accurate omnia, et nu-
dos ipsos inspexerint. Hoc
igitur est, quod illos angit.
Omnes enim accurate simi-
les sunt pulcherrimis illis
libris, quorum aurei umbi-

ὄμφαλοι, πορφυρά¹⁾ δ' ἔκτοσθεν ἢ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, p. 701. ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπύων²⁾). τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περιβλεπτοί, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕναστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξεκλήσεως, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ p. 702. Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθής³⁾), καὶ χρυσοῦς ὁ ὄμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισῶσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστάς, ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγοδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Βούλομαι δ' ὅ- 42 μως⁴⁾ ἐγώ γε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοιοῦτου σοὶ βίου⁵⁾ γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν⁶⁾ ἀποβλέπων, εἰδῆς, εἴ σοι παριτητέον⁷⁾ ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ⁸⁾ τινος, ἢ Παρῤῥασίου, ἢ Αἰτίωνος⁹⁾, ἢ καὶ Εὐ-

x) πορφυρά] „πορφυρά“ Constans lectio. “Nihilominus hoc inveteratum vitium correxi. Vid. ad Char. c. 14. s) ὀπύων] „W. ὀπύων Edd.“ t) εὐανθής] „εὐανθής male S. εὐανθής pejus A.“ u) ὁμῶς] ὁμοίως conj. J. Seager Vol. XI. p. 200. non male. At non erat, cur a communi omnium librorum lectione recederem. x) σοὶ βίου] „βίον σοι W. σοὶ L. σου Edd.“ y) αὐτὴν] „αὐτήν W. Sic et 2956. z) παριτητέον] „προσιτητέον margo A. 1. W. προσιτέον A. et P. παραιτέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt Edd.“ a) Ἀπελλοῦ] Ἀπολλοῦ Reitz. errore operarum, quem emendarunt recenti. b) Αἰτίωνος] „deest in W.“

lici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales et hi sunt, splendidi et conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus aut Sophoclis ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida,

et umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent et struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, et in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingredendum sit. Libenter itaque Apellem quandam aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad

- P. 702. φράνορος ἂν ἰδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὥς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ °) γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλά, καὶ ἐπύρρυσσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὥς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἱλπίσαντας, ἐτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθίσθω, χρυσοῦς ὅλος °), ὥς δοκεῖ, πᾶνν εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις
- P. 703. ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθιγπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτῇ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τούντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἑλπίς αἰεὶ προηγείσθω °). διαδεξάμενοι δ' αἰεὶ ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεῖα, παραδότησάν τῳ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν °), ἐγχειρισάτω °) αὐτὸν τῷ Γῆρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα,

c) δὴ] „Hanc voculam adesse in S. M. H. Fl. notat *Solanus*, quare, nescio: nam adest etiam in reliquis Edd.“ d) ὅλος] „ὅλος P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant.“ e) προηγείσθω] „Sic Edd. et M. προηγέσθω B. 2.“ Item B. 1. f) τελευτῶν] Sic *Wolf*, ceterae omnes τελευτῶν, sed τελευταῖον 2956, quod praefert *Belinus*, imperite. Cf. *Hermot.* c. 46. et 67., quibus tamen et ipsis locis τελευτῶν vulgatum est. g) ἐγχειρισάτω] „Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω.“

picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus (valde) sit et arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evellantur. Intra vero Plutus

sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre adscendit, et ad januam accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Adsumtum vero Spes, formosa et ipsa, et pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, et Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum,

καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν^{h)}· ὕστατη δὲ ἡ Τβριςⁱ⁾ ἐπιλαβο- p. 703.
 μένη, σφρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τού-
 του, ἀφανὴς ἀποπτέσθω^{k)}, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε
 τοὺς χρυσοὺς^{l)} θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστροφῶν καὶ λελη-
 θυίας^{m)} ἐξόδον ἐξωθελίσθω, γυμνὸς, προγαστρωρ, ὠχρὸς, γέγων,
 τῇ ἑτέρᾳⁿ⁾ μὲν τὴν αἰδῶ^{o)} σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἐαν-
 τὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετανοία δακρύνουσα ἐς
 οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύνουσα. τοῦτο μὲν ἴστω
 τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς
 ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἰ σοι καλῶς ἔχει, p. 704.
 προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην
 τὴν^{p)} ἔμπαλιν αἰσχυρῶς οὕτως ἐκπασεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πρᾶττης,

h) τετραμμένον τὴν χρόαν] „τετριμμένον τὴν (τὸν) χρῶτα
 Ms. Gr. G.“ i) ἡ Τβρις] „Deerat articulus in J. aderat
 in ceteris et in M. et S.“ Deest etiam in A. 2. k) ἀποπτέ-
 σθω] „ἀποπτέσθω W. et Fl. Vulgatam retinent H. et reli-
 quae.“ l) χρυσοὺς] χρυσοὺς Wolf. invito haud dubie edi-
 tore. m) λεληθυίας] „Ita ex M. et S. rescripti. Nam
 λεληθυίας ceterae Edd. omnes male.“ n) ἑτέρᾳ] „ἑταί-
 ρᾳ A. 2. o) αἰδῶ] Ita B. 1. A. 1. 2. et Wolf., quemadmo-
 dum et alibi hunc ipsum Casum vulgo in hisce libris scriptum
 reperimus, ut supra c. 11. Amor. α 13. Rhet. Praec. c. 15.
 Fugit. 12. Reitzius vero, et qui ejus vestigia secuti sunt, Bip.
 et Schm., nescio, quare, ediderunt Αἰδῶ. Omnino consu-
 lendus Schweigh. ad Herodot. VII, 69. Tom. VI. p. 334. p)
 ἐκείνην τὴν] „ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reli-
 quae, et M.“

commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotan-
 tem et colorem vertentem:
 ultima vero Contumelia
 comprehensum abducatur ad
 Desperationem. Spes ab
 hoc inde loco avolet, nec
 conspiciatur amplius: ipse
 vero non jam per aureum,
 qua ingressus fuerat, vesti-
 bulum, sed per aversum
 quendam et latentem exitum
 nudus extrudatur, ventre
 prominulo, pallidus, senex,

altera manu pudenda tegens,
 altera autem suum ipse col-
 lum angens. Occurrat ex-
 eunti Poenitentia nequid-
 quam plorans, et magis per-
 dens perditum. Hic quidem
 picturae finis erit. At tu,
 Timocles optime, ipse jam
 diligenter inspiciens singu-
 la, cogita, an bonum tibi
 putes, ingressum te in vitam
 depictam per illas portas,
 altera illa janua turpiter ad-
 eo elabi. Quidquid autem

p. 704 μέμνησε τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀνάγκης, αἰτία δὲ
Plut. de
Rep. X, ἐλομένων.
 520. C.

feceris, sapientis viri me- quit, Deus est, culpa vero
 mento, qui, innocens, in- eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

P. 704

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΝΙ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

Argum. Quem *Lucianus* conscripserat libellum de iis, qui mercede conducti in ditiorum domibus viverent, ejus principia et praecepta contenderunt nonnulli pugnare cum instituta ipsius auctoris vita, qui aliquanto post ipse aetate provectior munus publicum, idque admodum quaestuosum, ab Imperatore Romano accepisset, atque adeo jam ipse quoque operam suam ac libertatem pro mercede quadam potentiori domino locasset. Quod quidem inconstantiae crimen diluit auctor hacce Apologia ostendens, multum inter se differre vitae rationem ab ipso initam, quae publicae saluti sit dicata, et illam, quam in libro modo dicto notaverit et deriserit, privatis illam usibus et commodis venditam. Omnino autem neminem, ac ne summum quidem civitatis principem, sine mercede quidquam facere in publicam utilitatem: quapropter nec ignominiosi quidquam per se huic rationi inesse videri.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὃ καλὲ Σαβίνε, ἃ τινά σοι εἰ- 1.
κὸς ἐπελθεῖν εἰπεῖν ^{a)}), ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ
συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγέλαστὶ ^{b)} διεξήγεις αὐτό,

a) ἐπελθεῖν εἰπεῖν] Ita Fl. et cod. 2954. Vulg. ἐπελθεῖν ἢ
εἰπεῖν, pro quo W. ἐπ. ἢ εἰπ., quod *Heitzius* amplexus, re-
centt. quoque secum abstravit. b) ἀγέλαστὶ] „ἀγέλασθῃ
Par. ἀγέλασθῃ pejus H. B. 2. (et 1.) A. 1. (et 2.) Fl. Sed
ἀγέλαστὶ recte L. margo A. 1. W. B. 1. (?) et J.“

D E F E N S I O EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

Olim apud me considero, probabiliter credam, legen-
pulcher Sabine, quid in ti nostrum de mercenariis
mentem tibi venisse dicere familiaribus libellum. Nam

p. 705. καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ *) πᾶσιν ὑπὸ σοῦ
 ἄλλεγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις ^d). εἰ
 τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ ^e) μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέ-
 γοντος, Εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς ^f), καὶ κατηγορίαν
 οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων
 ἐκλαδόμενος, ὁστράκου, φασὶ ^g), μεταπεσόντος, ἐκὼν ἐαυ-
 τὸν φέρον ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῇ καὶ περιβλεπτον ἐνσέ-
 σεικε ^h); πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πакτωλοὶ ὅλοι με-
 τέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φλὴν καὶ σύντρο-
 φον ἔλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ
 μονονοχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχεν
 ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι ⁱ), καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τιτι

c) καὶ ἐπὶ] desunt in 3011. d) ἀνεγνωσμένοις] „Con-
 stans Codd. et Edd. lectio.“ e) κακὸς ἐγὼ] „Sic dedi ex
 L. W. P. J. et marg. A. 1. W. κακὸς ἐγὼ Par. Ald. (1.) Fr.
 Fl. B. 2. (et 1.) H. κακὸς ἐγὼ S. etc.“ Receptum κακὸς ἐγὼ A.
 2. exhibit. f) εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς] εἰτα
 τίς οὗτος; αὐτὸς ὁ τ. γεγρ. 2954. probante *Belino*. Vulgata
 omnes Edd. tuentur, praeterquam quod pro εἰτά τις in B. 1.
 legitur εἰτα τίς, accentu mutato. g) φασὶ] „Ex P. φησὶ
 Edd. et M.“ Voluit igitur *Reitz.* φασὶ, neque, ut vere edi-
 dit, φησὶ. Recentt. textum, non mentem, *Reitzii* secuti,
 dederunt φησὶ, quod *Goclerus* ad *Dionys.* de Comp. Verb.
 p. 152. in φασὶ mutari vult, *Courierius* vero ad Luc. Asin.
 p. 230. retineri. Nos non dubitavimus ex P. scribere φασὶ,
 praesertim quum etiam A. 2. hanc lectionem suppeditet. h)
 ἐνσέσεικε] „ἐνῆκε] ἐνσέσεικε W. et Fl. Vulgatam servant re-
 liquae et P. ἐνσέσεικε L.“ ἐνσέσεικε 2954. 2957. 3011. quod
Belino probatum et *Schmiedero* receptum, nec nos repudian-
 dum putavimus. i) φέρεσθαι] „σύρεσθαι W. L. Vulga-

id quidem omnino certum
 habeo, non sine risu te il-
 lum percurrisse. Quae ve-
 ro interjecto tempore, et
 post omnia a te dicta sint,
 ea nunc componere his,
 quae legisti, studeo. Nisi
 igitur male ego vaticinari
 didici, videor mihi audire
 te dicentem ista: Et est,
 qui postquam scripsit ipse
 talia, et gravem adeo accu-
 sationem contra hoc vitae
 genus explicavit, repente

omnium oblitus, cadente,
 ut ajunt, aliter calculo, sua
 se sponte in manifestam ad-
 eo conspicuamque servitu-
 tem demiserit? Quot hunc
 Midae et Croesi et Pactoli
 integri in sententiam aliam
 traduxere, ut relicta amica
 illa a teneris inde, et cui
 innutritus est, libertate, cum
 jam prope ipsum est Aeacum,
 et tantum non alterum pe-
 dem in cymba *Charontis* ha-
 bet, praeberet se trahendum

χρυσῶ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφάντων πλουσίων P. 705.
 τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουράλια ^k); πολλή γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ P. 706.
 νῦν βίου ^l) πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ ^m) P. 707.
 χωρεῖν, καὶ ἀνιστρέφειν τὰ πάντα, καὶ παλινωθεῖν ⁿ) πρὸς
 τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ
 τῶν ἐπ' Ἰλίου γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
 γων, καλῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν πρὸς 2
 ἑαυτὸν ^o), ὥς τὸ εἰκός, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς
 αὐτὸν ἐμὲ συμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλι-
 κήν, καὶ οἷω σοι χρηστῶ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ κρέπουσαν. ἦν
 μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύς ^p) τὸ σὸν πρόσωπον ὑποκρίνω-
 μαι ^q), εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι ^r), καὶ τῷ Λογίῳ θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, P. 709.
 ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὦρα τοίνυν μετασκευάσαντας
 ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον,

tam servant Edd. " Σύρεσθαι habent et 2954. 3011. et hinc Schmieder. k) κουράλια] κουράλλια W. 2954. 3011. non minus corrupte, quam quod vulgatur. Conjecturas varias, a VV. DD. prolatas, vid. in Adnot. l) βίου] „deest in W. male.“ m) τοῦ ποταμοῦ] „τοὺς ποταμούς L.“ Sic et 2954. Bel. Schm. neque aliter voluerat Geener. At vid. Adnot. n) παλινωθεῖν] „Sic recte Edd. et W. παλινωθεῖν male Coll.“ o) ἑαυτὸν] „αὐτὸν L.“ p) ὑποδύς] „Sic L. et marg A. 1. W. melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus Edd. erat.“ ὑποδύεσθαι etiam 3011. vitiose, ut ait Belin. q) ὑποκρίνωμαι] „Const. et Vo. θύνομαι, notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire Edd. et M.“ r) ἔχοι] „Sic dedi ex W. et L. ἔχη Edd.

agendumque tanquam aureo circa cervices collari devinctum, quales sunt delicatiorum divitum simiolae et parvi sciuri? Multum ergo haec vita et illa scriptio discrepant, et hoc sane fuerit illud, quod ajunt, contra flumen retro ire, et inversa omnia, et in pejus recantare, non de Helena per Jovqm, aut his, quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere et factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam ejusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum et sapientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res habet, et Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae desunt, adjicies. Tempus igitur est, conversa scena me silentio

- p. 709. καὶ καϊόμενον, εἰ δέοι ^{ε)}), ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν βήτταν, σὺ ταῦτα
 3 πρὸς μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὡ φιλότης, ὥς ^{ε)} εἰκός, ἡὺδοκίμηται ^{α)} σοι τοῦτ' τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὥς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγούντο, καὶ ἰδίᾳ
 p. 710. παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευή, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμπειρία ^{ε)} τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ τὸ ^{ε)} μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὥς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφῶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δὲ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ' ^{ε)} εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν μακρὰ ^{ε)} χαίρειν ἔαν, ζηλωσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ^{ε)} ἐκείνο λαμβεῖον,

ε) καὶ καϊόμενον, εἰ δέοι] „Desunt haec in W.“ t) ὥς] „deest in W.“ u) ἡὺδοκίμηται] Ita correxi vulgatam formam εὐδοκίμηται, quemadmodum εὐτύχηται correctum De Merc. Cond. c. 12. ubi vid. not. et ibid. ad cap. 1. x) ἐμπειρία] Articulum ἥ, monente Belino, praefixit Schm. e Cod. 3011. At innumera exstant omissi secundo, tertio etc. loco Articuli exempla, ut supra c. 1. πολλή γοῦν ἡ διαφωνία — καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνιστράφθαι τὰ πάντα, καὶ καλινωθεῖν etc. y) τὸ] „deest in W.“ z) ταῦτ'] „ταῦτα W.“ a) μακρὰ] „μακράν P.“ b) ἀγεννέστατον] ἀγεννὲς 2954.

secundum urendumque, si opus sit, salutis caussa praebere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in promptu habere, et candens cauterium. Jamque sumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim sane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, et eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere, et privatim apud eruditos, qui cognoscere illud et in manu ha-

bere dignati sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, et historiae multum, et rerum peritia, et quod aperte omnia dicerentur: et maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutum se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, et longum Libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτόν·

p. 710.

ὄρα ὅπως μηδεὶς ἐτι ἀκούσεται *) σου ἀναγινώσκοντος αὐτό·
 ἄλλὰ μηδ' ^{d)} ἄλλω παράσχης τῶν τὸν παρόντα σου *) βίον (406.)
 ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ' ^{e)} Ἐρμῇ τῷ
 χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοῦτων πρότερον, πολλὴν λήθην κατα-
 σκεδάσαι. ἢ δόξεις τῷ ^{f)} τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτὸν τι πε-
 πονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφώς τὸ βιβλίον.
 μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὕρῳ τὴν ἀπολογία, ἥτις ἂν εὐπρόσω-
 πός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἦν ^{h)}
 σὺν γέλῳ αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ
 τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφεὰ δουλεύον-
 τα ὁρῶντες, καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐτίκα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ⁴
 ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν ⁱ⁾), εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλον τοῦ ^{k)}
 γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοιδόν, ἄλλο-
 τρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σὺν ἐστίν, ὁμοιά σε τῷ

Eurip.
Ph. 398.
(406.)

p. 711.

c) ἀκούσεται ⁱ⁾], ἀκούσεται W. et Fl. non male, sed et vul-
 gata quam ceterae Edu. servant, bona, nisi quod Par. ἀκού-
 σεται cum jota subscripto, quo nihil opus. Et Cod. 2954.
 habet ἀκούσεται, h. l. tamen minus recte. d) μηδ' ^{d)}] μηδὲ
 2954. e) σου ^{e)}] „Sic L. recte; σοι Edd.“ f) δ' ^{f)}] δὲ 2954.
 Schm. g) τῷ ^{g)}] „τῷ vel τὸ L. dubie.“ h) ἦν ^{h)}] ἦν Schm. er-
 rore typothetae. i) ἂν λέγοιεν ⁱ⁾] λέγοιεν ἂν 2954. 2957.
 3011. Belin. Schm. k) τοῦ ^{k)}] Vulg. τοῦ. Recte coniecit Jo.
 Seager. Class. Journ. Vol. XI. p. 200. τοῦ enclitice scriben-
 dum: et sic legitur in utraque Aldin.

Ubi lucra magna, serviant
 et liberi:
 vide, ne quis in posterum
 audiat te illud praelegen-
 tem, sed nec alii cuiquam
 eorum, qui praesentem vi-
 tam tuam inspiciunt, co-
 piam facito legendi; sed in-
 fero Mercurio vota nun-
 cups, ut hos, qui prius au-
 diere, Lethaeis aquis per-
 fundat: alioquin videbitur
 idem tibi usu venisse, quod
 est in fabula Corinthia, et
 ipse contra te Bellerophon
 scripsisse libellum. Ita e-

nim me Jupiter amet, ut
 non video, quam caussam,
 quae quidem speciem ha-
 beat, contra accusantes pos-
 sis dicere: praesertim si
 cum risu hoc faciant, lau-
 dantes scripta, et, quae in
 illis elucet, libertatem, ip-
 sum vero scriptorem servum
 videntes, qui sponte collum
 iugo submisserit. Non ab-
 surde itaque dixerint, si
 dixerint, aut alterius cu-
 jusdam fortis viri esse li-
 brum, teque graculum alie-
 nis superbire pennis; aut,

Lucian, Vol. III.

T

- p. 711. Σαλαίθφ¹⁾ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαναταζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ^{m)} πόδα τοίνυν καὶ σὲⁿ⁾ τὸν Σάλαιθον ἐκείνον^{o)} φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκείνος, ἔρωτι μὲν ἀλούς, ὥς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλ-
 p. 712. λόμενος, καίτοι ἐλευόντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐν-
 διδόντων^{p)} φυγεῖν^{q)}, εἰ βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μι-
 κρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοι-
 οὔτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ κατηγοροῦντος εἰ τις εἰς πλου-
 σίου τινὸς ἐμπεισῶν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία
 τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν· ἐν γήρᾳ δ'^{r)} ὑστάτῳ, καὶ
 σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λατρίαν ἐπανηρη-
 μένου, καὶ μονονουχί καὶ ἑμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν,
 φασιν^{s)}, ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγλαστίτα-

1) Σαλαίθφ] „In marg. Cod. R. Bourd. Zaleukos. Sed vulgatam servant Edd.“ m) περὶ] „παρὰ J. Fl. et L. Compendio, περὶ significante, scriptum in Ald. (1. et 2.) περὶ integre reliquae et M.“ n) σὲ] σοι conj. Seager. minime recte. o) ἐκείνον] „ἐκείνον εἶναι W.“ p) ἐν διδόντων] „Sic M. et Edd.“ q) φυγεῖν] „φυγῆν W.“ r) δ'] δὲ 1954. Schm. s) φασιν] πᾶσιν 2954.

si tuus sit, idem te, quod Salaethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniata lege contra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita multo post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmodum in causa dicenda commemoravit, et ultro in ignem atque animose insilierit, misericordia licet illius jam tangerentur Crotoniatae, et fugae atque

exsilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens et concludens se, sexcenta incommoda et pati et facere sustineat; extrema vero senectute, et superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, et tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquirunt, insignior esse videris, tanto

φορ ἂν δόξιας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. p. 712, Καίτοι τί, δεῖ καινήν *) ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν δ θαναμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι **) δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδει- Eurip.
γμάτων ἐπὶ σέ. ἄλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς x) εἰ- Fr. Ino.
κάσουσιν· οἱ y) ἐπὶ μὲν τῆς σπηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐ- CXL
τῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς z) εἰσιν· ἔξω δὲ a), Πᾶ- p. 715
λος ἢ Ἀριστοδῆμος, ἀποθίμνοι τὰ προσώπια, γίνονται b)
ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπλεπτοντες, καὶ συριτιτόμνοι· ἐνίο-
τε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν o) τῷ θεάτρῳ δοκῇ.
ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι αὐ φήσουσιν, ὃν Κλει-
πάτρα τῇ πάνυ d) φασὶ γενέσθαι. ἐκείνων γὰρ διδασκόμενα
τίως μὲν δοχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἡμιμαλῶς, καὶ ἐπιπολῶ

z) καινήν] „L. et Anon. καινήν Edd. omnes et M. exc. J. quae
καὶ νῦν.“ u) ἀπορήσουσι] „ἀπορήσουση male J.“ x) ὑ-
ποκριταῖς] Post hanc vocem ας excidisse suspicatur Schae-
fer. Mele t. p. 27. y) οἱ] οἱ prave B. 1. z) αὐτὸς Ἡρα-
κλῆς] Ἀντογραφίης conj. Schaeff. l. c. Certe amare Lucia-
num talem in formam compositas voces, patet ex Adnot. ad
Timon. c. 54. et Varr. Lectit. ad Rhet. Praec. c. 12. a) ἔξω
δὲ] ἔξωθεν δὲ 2954. b) γίνονται] γίνονται 2954. 2957.
c) ὡς ἂν] ὅταν conj. Seager. l. l. p. 201. qua emendatione
non videtur opus esse, quum ὡς ἂν δοκῇ sit; prout placuerit.
d) τῇ πάνυ] βασιλίδι τῇ πάνυ 2954. glossematis instar, ut
et Belino videtur.

magis idem videre ridicu-
lus, reclamante, quam nunc
egis, vita libello tuo. Quam-
quam quid opus est, novam
contra te accusationem cir-
cumspicere, post admirabi-
lem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, Sophistam,
qui sibi nihil sapit?
Nec deerunt his, qui accu-
sare volent, etiam alia in te
argumenta: sed alii Tragi-
cis te actoribus adsimila-
bunt, qui in scena quidem
Agamemnon unusquisque
aut Creon, aut ipse adeo

Hercules sunt; extra vero
Polus aut Aristodemus per-
sonis depositis fiunt merce-
narii tragoedi, qui exci-
dunt interdum exsibilantur-
que, interdum vero etiam,
si ita videatur spectatori-
bus, flagellis quidam illo-
rum caeduntur. Alii idem
tibi usu venisse dicent,
quod simiae, quam Cleo-
patrae (celeberrimae) ajunt
fuisse. Illam enim edoctam
aliquamdiu quidem saltasse
decenter admodum, modu-
lateque, ac multae fuisse

- p. 715. θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττον-
 τα, καὶ °) τοῖς ἄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκινοῦμενον °) ῥυέ-
 ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχυάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρῳ κει-
 μένην, μακρὰ °) χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ρυθμοῖς,
 καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα παταράγειν, ἀποδίδιπναι,
 6 μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον °). Καὶ οὐ τοίνυν, φαῖεν
 ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιητῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομο-
 θέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχυάδος παραφανείσης, ἢ
 Hom. II. λέγχοις πίδακος ὢν, καὶ ἀπ' ἀκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ
 IX, 315. ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὥς εἰκότως °),
 p. 714. ἂν πῦα ἐπὶ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέσθαι
 Homer. ἄξιοις, χεῖλα μὲν σου ἐδίηεν °), ὑπερφάνη δ' ἀνγμῶσαν κα-
 II. xxii, 495. τάλειπει· τοιγαροῦν παρὰ πόδας °) εὐθὺς ἔτιςας δίκην, προ-
 πετῶς μὲν θρασυνόμενος °) πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρεῖας, μετὰ

e) καὶ] „ἐν P. et margo A. 1. W. non malo.“ f) συγκινοῦ-
 μενον] Ita B. et marg. 2954. probante Belino. Edd. omnes,
 excepta Schm., quae secuta est Belini iudicium, exhibent
 συγκείμενον. g) μακρὰ] μακρὰν 2954. h) πρόσωπον]
 προσώπειον 2954. i) εἰκότως] „εἰκότος J. et Fl. male. Re-
 liquae recte, cum M.“ Et in A. 2. legitur εἰκότος. k) ἐδίη-
 εν] Ita ex Ald. utraque. In ceteris Edd. ἐδίηεν. Cf. Var.
 Lect. ad De Merc. Cond. c. 20. Deinceps ὑπερφάνη ex Home-
 ro scripsi, non, ut vulgo, ὑπερῶν, et hic, et illic. l) πα-
 ρὰ πόδας] „Sic W. J. Fl. H. Par. πόδα S.“ m) θρασυ-
 νόμενος] θρασυνόμενος 2954. sicut et Solan. minus bene.

admirationi, quae et habi-
 tum suum servaret, et de-
 corum custodiret, et hyme-
 naeum vocetibiaque canen-
 tibus motus accommodaret:
 conspectis vero ficibus, o-
 pinor, aut amygdala procul
 jacente, longum vale dixis-
 se tibi et modis et saltatio-
 nibus, correptosque fru-
 ctus, abjecta vel contrita
 potius persona, devorasse.
 Et tu igitur, dixerint, non
 actor, sed poeta rerum pul-
 cherrimarum et legislator
 qui fueris, ab hac ostensa

ficu simius esse, et a pri-
 moribus labris philosophari
 convictus es, atque

*Mente aliud celare, aliud
 sed promere verbis;*
 ut jure aliquis de te dicat,
 quae dicis, et propter quae
 laudem adfectas, ea

*Labra rigasse quidem, si-
 cum liquisse palatum.*
 Itaque e vestigio statim poe-
 nas dedisti, qui temere au-
 daciam sumseris contra ho-
 minum necessitates, paullo
 post autem tantum non sub

μικρὸν δὲ μονονουχί ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἑλευθε- p. 714.
ρίαν. καὶ ἑώρακε ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφειστώσῃ σοι εὐδο-
κιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων, καταγελαῖν, ὥς ἂν
θεὸς εἰδὼτα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι
οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν
διὰ ποικίλλας τινὰς τύχας τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γ'
γούν ὑπόθοιτο ^{α)} τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ
Τιμαρχοῦ κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε ^{ο)} παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν
χέλιον, εἰ Τιμαρχοῦ μὲν ἠῤῥθουνεν ^{β)} ἐπὶ τοῖς καθ' ὧραν ἡ-
μαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρον ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρη-
ΰμοι ^{γ)}, τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ Ἰοικας, ὅς
ἀποκηρύττων ^{δ)} βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν ^{ε)} τοὺς P. 715.
πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μετὰ τὸ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς
ἐφαίνετο. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα ^{ς)} πολλὰ ἔτετρα εἴποι τις θ

α) ὑπόθοιτο] ὑποθεῖτο 3011. mendose. ο) οἷε] οἷη id.
Cod. temere. Vid. Varr. Lectt. ad Charon. c. 20. extr. et
cap. 17. β) ἠῤῥθουνεν] Sic 3011. male, inquit *Belinus*. At
vid. supra ad cap. 3. Var. Lectt. u) Edd. omnes exhibent ἡ-
θουνεν. γ) παρηνόμοι] παρενόμοι 2954. quod merito reji-
cit *Belin*. Vid. *Matthiae* Gr. Gr. §. 170. p. 202. ρ) ἀποκη-
ρύττων] „Sic edidi ex L. et M. ἀποκηρύττειν Edd.“ Conje-
cerant sic etiam *Brod.* et *Jens.* ς) καὶ αὐτίκα παύσειν]
καὶ καταπαύσειν 2954. Unde existimet aliquis scripsisse au-
ctorem, καὶ αὐτίκα καταπαύσειν. Verum nihil equidem prae-
stabo. τ) τοιαῦτα] τὰ τοιαῦτα 2954.

praecone libertatem ejura-
veris. Ac videtur, laudi-
bus tibi hominum ab accu-
satione aliorum florenti, a
tergo adstans Adrastea te
derisisse, quae, tanquam
Dea, futuram tuam ad idem
vitae genus mutationem vi-
deret, atque illud etiam,
quod non despuens ante in
tuum sinum, accusares eos,
qui per quandam fortunae
varietatem facere talia sus-
tinerent. Si quis igitur
hoc declamationi argumen-
tum ponat, Aeschinem post

Timarchi accusationem ip-
sum deprehendi patientem
similia: quantuma spectan-
tibus risum putas orituram,
si Timarchum quidem in
judicium vocet ob ea, quae
in flore aetatis peccaverit,
ipse vero jam senex, eadem
in se designet? In summa,
Pharmacopolae illi similia
es, qui tussis remedium
praedicans, et statim libera-
tutum se illa laborantes pol-
licitus, ipse interim convelli
a tussi cerneretur. Haec
igitur, et in hoc genere

p. 715. ἄν, οἷος σὺ, κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἦν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἄρά μοι κρτίστον ἔθειλοκακῆσαντα^{u)}, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν, (λέγω δὲ τὴν Τύχην, καὶ Μοῖραν, καὶ Εἰμαρμένην,) καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, ἐλδόμενος ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προσιζομένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀνάτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν^{x)}). ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σὺ με^{y)}, ὦ φιλότις, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύμενον^{z)}, καὶ συνήγαγον τὸν Ὀμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψωδοῦντα,

p. 716.
Hom. II.
VI, 488.

Μοῖραν δ' οὐ τινὰ φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν^{a)}.

u) ἐθειλοκακῆσαντα] „ἐθειλοκακῆσαντι P.“ Sic et 2957. et deinde ἐπιστρέψαντι et ἀρνούμενῳ, quam structuram ut magis Atticam praeferri vult Belin., ego vero a nasutulo quodam Grammatico profectam puto. x) ἃ ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν] ἃ ἂν λέγομεν ἢ ποιῶμεν 2954. Belin. Schmieder. Minime haec erant admittenda: nam ἀνάτιος h. l., ut saepe, absolute positum est, et particula ἂν ejecta multum sane de vi sententiae detrahit. y) σὺ με] με σὺ 3011. z) προῖσχύμενον] προσιζόμενον 3011. a) ἔμμεναι ἀνδρῶν] Ita ex

multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, et mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam dispicio, qua via ad causam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, et tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, et Parcam, et Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sci-

ant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiore natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiqueque constitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice, feras, talem defensionem si praetendam, et Homerum advocatum adasciscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

καὶ τὸ ^{b)}),

Γεινομένην ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

p. 716.

Ib. XX,
128.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφίς τὸν λόγον, ὥς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεί- 9
νο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος
τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παραῶσαν συνουσίαν, ἀλ-
λὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ μεγαλόνοϊαν τοῦ ἀνδρὸς
θαυμάσας, ἐδεληῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοι-
κα μὴ πρὸς ^{c)} τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίας
προσλαβῶν ^{d)}), κατὰ εὐρίσκωμαι ^{e)} ἤλω, φασὶν, ἐκκρούων
τὸν ἥλον, καὶ ^{f)} μείζονί γε ^{g)} τὸν σμικρότερον, ὅσῳ κολα-
κεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κακῶν τὸ ^{h)} δουλοπραπέστατον εἶναι,
καὶ ταύτῃ χρίστον νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μή- 10
τε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ p. 717.
ὅν ⁱ⁾ ὕγις εἰπεῖν ἔχειν; μὴ μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβρο-

Homero Reitzius scripsit, monentibus Solano et Jennio. Edd. vet. persime ἀνδραπῶν εἶναι. Sed 3011. ἀνδραπῶν εἶναι, nihilo melius. b) τὸ] „τῷ male Fl.“ c) μὴ πρὸς etc.] „Haec et sequentia verba usque ad αἰτίας desunt in W.“ d) προσλαβῶν] προσλαβεῖν 2954. προσλάβω conj. Seager. Vid. Adnot. e) εὐρίσκωμαι] εὐρίσκομαι A. 2. operarum haud dubie culpa. f) καὶ] τῷ 2954. Belin. Schm. g) γς] „Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. et P.“ h) τὸ] deleri vult Belinus, quod nullum praebeat sensum. i) μηδὲ ἔν etc.] „μηδὲν ὕγις τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciant Par. H. J. Fl.“ μηδὲν ὕγις etiam 2954. minus bene.

et illud,

*Nascenti nevit, genitrix
cum funderet aluo.*

Sin relicta hac oratione
tanquam non valde proba-
bili, illud dicam, me neque
a pecuniae neque ab alia id
genus cupiditate illectum,
subiisse praesentem convic-
tum, sed prudentiae, for-
titudinis, et magnanimitatis
in hoc viro admiratione
voluisse in communionem
venire illius actuum: me-
tuq, ne ad intentatam ac-

cusationem adulationis in-
super crimen subeam, de-
prehendarque clavo, quod
ajunt, clavum ejicere, ma-
jori minorem, in quantum
adulatio malorum omnium
reliquorum maxime servile
esse, et hoc ipso nomine
pessimum, perhibetur. Quid
igitur, si neque haec neque
illa dicenda videntur, aliud
relinquitur, quam ut con-
fitear, nihil quidquam sani
me, quod dicam, habere?
Illa forte una mihi ancora

p. 717. *χος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τούτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν ἀναπείθουσιν, ὡς ἐκφύγοι* ^{k)} *τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μῆδειαν παρακαλέσαι παρελθούσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρρηδήσασαν.*

Eurip.
Med.
1078.

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακὰ.

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν ^{l)} *βουλευμάτων.*

*τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος, ᾗν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν, Theogn. οὐκ ἀπαξιούντος, καὶ ἐς βαθυκῆτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ὀ-
v. 175· πτεῖν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλίβατων* ^{m)} *, εἰ μέλλοι* ⁿ⁾ *τις
11 οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ᾗ
τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσω-
πον* ^{o)} *ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδε-*

k) ὡς ἐκφύγοι] ὡς ἂν ἐκφύγοι conij. *Belin.*, aut vult ὡς ἐκφύγη, ut 3011. exhibet, et *Schm.* edendum curavit. At plus sexcentis *Luciani* locis refutatur mala ista *Belini* sedulitas, ut supra cap. 3. ὡς μὴ — ὑπάγοιεν. *Charon.* c. 1. ὡς ὑποσά-
ζων γέλωτα παρέχοιμι. *Ibid.* mox: ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐκπελθεῖ-
μι. *Ibid.* c. 2. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδοῖς etc. *Cap.* 5. extr. ὡς ἔχομεν ἀφ' ὑψηλοτέρου etc. Sed taedet vel ex uno *Charone* omnia describere exempla. *l) κρείσσων τῶν ἐμῶν]* „*Κρείσσων δὲ πεῖνα]* *Bourd.* At nil mutant *Edd.* nec *M.*“ Secundum ea, quae in *Adnot.* leguntur, videtur *Bourd.* voluisse: *Κρείσσων δὲ πεῖνα τῶν ἐμῶν βουλευμά-
των.* Quisnam vero ille *alius* sit, quem dicit sic exhibuisse verba, non patet. Acquiescamus igitur in vulgatis. *m) ἡ-
λίβατων]* ἡλίβατον *Schol.* legisse videtur. *n) μέλλοι]* *ἐμῶν* 3011. 2954. *o) εὐπρόσωπον]* δ' εὐπρ. conij. *Guyet.* importuna.

adhuc in sicco est, deplo-
rare senectutem, et morbum,
et cum his paupertatem,
facere omnia ac pati persua-
dentem, ut quis illam effu-
giat: ubi forte nec intem-
pestivum fuerit Euripidis
Medeam advocare, ut in
medium progressa dicat pro
me jambos illos paullum
quiddam inflexos,

*Nec me fugit, quantum sce-
lestia moliar,*

*Sed major urget consiliis
inopia.*

*Illa enim Theognidis, vel
me tacente, quis ignorat,
non indignum putantis, vel
in mare cetosum abjicere se,
vel montis ab aërii praeci-
pitio, si quis hoc modo
queat effugere pauperiem?*
*Haec igitur esse videntur,
quae quis in tali re defen-
dendi criminis causa dice-
re habeat: quorum nullum
unum per se valde spesio-*

νι τούτων ἐμοῦ χρησόμενον· μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς κατα- P. 718.
 λάβοι τὸ Ἄργος, ὥς τὴν Κυλλάραβιν^{p)} σπείρειν ἐπιχειρεῖν.
 οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὥς ὑπ' ^{q)} ἀπο-
 ρίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλ-
 λά μοι ἐκείνο ἐννόησον, ὥς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα^{r)} διαφέρει,
 ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν,
 καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοι φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά^{r)} P. 719.
 τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ τούτῳ πα-
 ρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν^{s)} δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταθείς
 ἑκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν^{t)} δὴ τοῦτο,
 δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα^{u)}· καὶ τοσοῦτον τοικίας ἀλλήλοις
 τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρου, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνα-

p) Κυλλάραβιν] „Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σύλλαν ῥαβιεῖν ἢ Συλλαραβίαν L. Συλλαραβίην W. Συλλαραβίαν Ms. Gr. Κυλλάραβιν legit Solanus. Vid. notas.“ Συλλαραβίην cod. 3011. Sed Κυλλάραβιν emendatio est Graevii, quam recentiores omnes probarunt. q) ὑπ'] „ὑπὸ W.“ r) τὰ τοιαῦτα] absunt a 2954. et 3011. probante Belino, quem secutus Schmiederus ea uncis inclusit ut suspecta. s) διελθὼν] „Ita Edd. optimae omnes; forsitan διελθών. Perit in W. putri hoc in loco membrana.“ Solan. t) μουσικῶν] μουσικῶν Reitz. typorum mendum. u) πρᾶγμα] „Sic Edd. S. et Amst. item Ms. L. et margo A. 1. W. Sed γράμμα J. Par. Fl. A. 1. et reliqq. item W.“ Sic et 2957. et 3011.

sum. At bono te, sodalis, animo esse jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* (*Cyllarabim*) serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingreditur, et ibi serviat, sustineatque,

quaecunque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, et pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat? Nimirum percurrere, et separatim unumquodque horum situm (*separatim positum*), considera. Invenies sane Musicorum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum,

P. 720. μώνη ῥόδον ²), καὶ ἀνθρώπων πλῆθος. μισθὸς μὲν γὰρ διὰ
 κῆκεϊ, κῆνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλω τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα,
 παμπόλλην ³) ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐπεὶ μὲν γὰρ δουλεία σα-
 φής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτριβῶν διαφέρου-
 σιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες ⁴). οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χει-
 ρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεις, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρή-
 σιμοὺς παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ δια-
 βάλλοιντο ⁵), καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας
 καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοι-
 αύτας προστασίας· καὶ οὕτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες,
 οὐθ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐθ' οἱ τὰς φάλαγγας,
 ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ
 μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόςεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἐνὸς, οἶμαι,

2) ἀνεμώνη ῥόδον] „Sic Edd. J. Par. H. Fl. Fr. S. etc.
 ῥόδον W. L. et ἀνεμώνη, cui posteriori Codici jota est sub-
 scriptum a recentiore manu. ῥόδον etiam margo Ald. 1.
 W.“ Qui primus scripsit ἀνεμώνη ῥόδον, voluit is, opinor,
 ordinem verborum eundem efformare, qui antecedentium est
 verborum, ut vilius praeponeretur cariori. Verum non at-
 tendit simul, quae ultimo loco posita sunt, ἀνθρώπων πλῆθος.
 3) παμπόλλην] „Sic recte L. marg. A. 1. W. B. 2. Par. S.
 παμπόλη male J. Fl. Fr. H. A. 1.“ Sic et A. 2. sed παμπό-
 λω B. 1. 2) προσιόντες] „εἰς (forsan εἰσιόντες) W.
 Vulgatam tuentur reliq. et Edd. omnes.“ εἰσιόντες 2954. et
 τοιούτοι 3011., quod, monente Belino, recepit Schm. a)
 διαβάλλοιντο] „διαβάλλοιντο W. Nihil a
 vulgata abenit FL. H. etc.“ Cum W. facit Cod. 3011., neque
 hos ego sequi dubitabam, quum manifesto Passiva require-
 retur forma, et quae etiam sequenti καθέλκοιντο responderet.

ses auro, et anemonae rosa,
 et homini simius. Etenim
 merces quidem et illic et hic
 est, et quod alieno paretur
 impetio: at res ipsa pluri-
 mum discrepat. Nam ibi
 quidem servitus manifesta,
 nec multum emtis mancipiis
 (et vernis) distant, qui ea
 lege accedunt: at qui publi-
 cam rem tractant, et urbi-
 bus gentibusque integris u-
 tiles se praestant, eos ini-
 quum fuerit solius merce-
 dis causa male audire, et

in similitudinem commu-
 nionemque criminis detra-
 hi. Quandoquidem ubi pri-
 mum aliquis omnes id ge-
 nus praefecturas sustulerit,
 neque ipsi, qui tantas gen-
 tes procurant, neque qui
 urbium statum ordinant,
 neque quibus legiones et
 exercitus integri mandati
 sunt, recte facient, cum
 merces ipsorum quoque o-
 peris proposita sit. Verum
 non oportet uno omnia im-
 petu evertere, nec uno loco,

χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορῶν—p. 720.
 των καθιστάναι. Τὸ δ' ^{b)} ὅλον, οὐ τοὺς μισθοφοροῦντας 12
 ἅπαντας ἐγὼ φασὺλ βίῃ συνεῖναι ἱφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐν ^{c)} p. 721.
 ταῖς οὐκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ᾤκτερον.
 τουτὶ δέ, ὃ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα παντάπασιν ἑτεροῖόν
 ἐστίν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν· δημοσίᾳ δέ, τῆς με-
 γίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν.
 ἔγωγ' οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
 Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκτεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ
 τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πρᾶττομέ-
 νων καὶ λεγομένων ἀπαξάπάντων ὑπομνήματα γράφασθαι, καὶ
 τὰς τε ζητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ
 ἀρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφίστατον ἔμα καὶ ἀκριβίστατον
 σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ
 πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισόμενας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτι-
 κός, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὐτός, ἀλλὰ p. 722.
 πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ φασὺλαι ἐλπίδες, εἰ

b) δ'] δὲ 2954. Schm. c) ἐν] Ita Schm. e 5011. pro vulg. ἐπὶ,
 quod festinans librarius et proxime sequentia una cogitatione
 commiscens importune h. l. scripsit.

qui mercedem accipiunt,
 omnes habere. In univer-
 sum vero non omnes ego,
 qui mercede locarent operas,
 miseram vitam dixi vivere,
 sed eos miseratus sum, qui
 in domibus institutionis ob-
 tentu servant. Hoc vero
 nostrum, o sodalis, nego-
 tium longe diversum est:
 quandoquidem privatim eo-
 dem, quo ante, loco sumus,
 publice autem in maximi
 partem imperii venimus,
 ejusque partem una admi-
 nistramus. Equidem, si
 considerare velis, videar tibi
 non minimam Aegyptii hu-
 jus imperii partem man-

datam habere, judicia dare,
 et ordinem illis decentem
 adhibere, et eorum, quae
 aguntur dicunturque, om-
 nium commentarios scriben-
 dos curare, et litigantium
 orationes moderari, et de-
 creta principis, quam diser-
 tissime potest et accuratissi-
 me, cum fide maxima con-
 servare, et publice tradere
 ad futuri temporis perpet-
 uitatem reponenda. Por-
 ro merces non a privato,
 sed ab Imperatore; nec par-
 va illa, sed multorum ta-
 lentorum: et post haec non
 spes quaedam exiguae, si
 fiant, quae consentaneum

P. 722. τὰ εἰκότα γίγνεται, ἀλλ' ^{d)} ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας
 13 πράξεις βασιλικάς. Ἐθέλω γοῦν ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ
 παρόήσει, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιπερομένῳ ἐγκλήματι,
 καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδὲνα μη-
 δὲν ἄμισθι ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπης,
 ὅπου μὴδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν·
 ἀλλ' ἔστι βασιλεὶ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ παρὰ πᾶ-
 σιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. καὶ
 εἰκόνες δὲ ^{e)}, καὶ νεῶ ^{f)}, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ τῶν ἀρχο-
 μένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων,
 καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες αἱ τὰ κοινὰ, καὶ
 βελτίῳ ποιοῦντες. ὥς δὴ μικρὰ μεγάλους εἰκάζειν, ἣν ἰδέλῃς,
 ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ ^{g)} κορυφῆς, ἄφ' ἑκάστων τού-
 των, ἄφ' ὧν σύγκειται, καταβαίνειν, ὅψει ὅτι μεγέθει καὶ
 σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθο-

d) ἀλλ'] „ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὸ notamus.“ e) καὶ εἰκόνες δὲ] Praefixi καὶ e Cod. 3011. vulgo omissum. f) νεῶ] νεῶ Ed. l. sed νεῶι M. ut tradit Reitz., unde rescripsi νεῶ. g) σωροῦ] „Sic bene Par. S. Fl. σωροῦ male J. A. 1. (et 2. et B. 1.) H. B. 2.“ ὅρους 2954. quod praefert Belinus.

est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, et cōmīnus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet causam dicere, et illud nempe dicō tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expers sit. Non vectigalia dico; neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt; sed est Im-

peratori merces maxima laudes, et gloria apud omnes, et quod beneficiorum causa adoratur; statuæ porro, et aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces et ista sunt pro curis et providentia, quam adhibent procuranda semper publica re et in melius augenda. Nempe ut parva adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine nos et parvitate differre ab his, qui summi sunt; cæterum mer-

φόροι ὁμοίως ἅπαντες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐπεθείκειν τὸν νό- p. 722.
μον, μηδὲνα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ ¹⁴
παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκται μοι,
χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον p. 725.
αὐτῷ ᾠῶτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, κἂν ^b) τῷ
μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτοῦ ¹) διδούς, ὅπως ἔχει ^k) πί-
στικῶς, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχεχρισμένα, ὥς
ῤῥῆ τὸ Ὅμηρικόν ἐκείνο,

Ἐτάσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη ¹).

Hom. II.
XVIII.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνησθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ ^{104. 15}
σοφῶ ὄντι μοι, (εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ πον σοφός,) ἐπιτι-
μήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκή-
σαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' ^m) αὐτοῖς, πρὸς δὲ
τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυ-
μνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον,

h) κἄν] κἄν inepte omnes Edd. i) αὐτοῦ] Non variant li-
bri, nec cuiquam suspicio suborta est de vocis αὐτοῦ probi-
tate: quamquam recte *Geenerus*, *suū* vertit. Vid. infra Adnot.
ad De Merc. Cond. c. 30. k) ἔχει] „ἐξῆ W. Edd. in ἔχει
consentiunt.“ l) εἴη] Scripsit forsitan auctor: Ἐτάσιον
ἄχθος ἀρούρης εἴη, ut sonus quoque *Homerum* referret. Sed
inversum verborum ordinem omnes Edd. tuentur. m) ἐπ']
παρ' 2954.

conarios aequae esse univer-
sos. Si igitur eam ego le-
gem scripsissem, neminem
quidquam oportere agere,
tenerer merito violatae legis
meae. Sin vero hoc qui-
dem nusquam in libello di-
ctum a me est; ac porro
bonum virum efficacem esse
oportet: quodnam aliud ad
officium applicet se, quam
ut elaboret cum amicis in
iis, quae optima sunt, et
in medio atque sub divo
quasi constitutus experi-
mentum sui praebeat, qua-
lis sit fide, diligentia, a-
more quodam eorum, quae

commissa ipsi sunt, ne sit,
ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero et hoc me-
minisse oportet, qui repre-
hendere nos voluerint, ip-
sos non tanquam sapientem
me (modo usquam sit ali-
quis sapiens) reprehensau-
ros, sed unum de multis,
qui dicendi facultatem ex-
ercuerit, ille quidem, me-
diocrem ex ea re laudem
consecutus; ad summam
autem illam eorum, qui ca-
pita ac duces sunt, virtu-
tem non sit exercitatus.
Neque Hercules, eo nomi-

- P. 723. ὅτι μὴ δὲ ἄλλω ἔγωγ' οὖν ἐντετύχηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχε-
σιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου
τῷ νυνὶ βίῳ, εἶγε ἐπιτιμώης ^{η)}), ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥη-
τορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε πα-
τὰ θεῶν τοῦ ἱσπερίου Ὁκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἄμα ἐπιπῶν
ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμον-
μένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολαῖς
ᾧ, ὅμως ἀπειλογησάμην, οὐκ ἐν παρίργῳ θίμενος τὴν λευ-
P. 724. κὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλ-
λους, κἄν σὺναμα ^{ο)}) πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι
τὸ, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ.

η) ἐπιτιμώης] Vulg. ἐπιτιμώης sine jota subscripto. ο)
σὺναμα] συνάμα priores Edd. Correxī accentum, ut Timoni.
c. 23. cf. De Merc. Cond. c. 1.

ne dolere mihi fas est, quan-
doquidem nec in alium ego
quemquam incidi, qui sa-
pientis professionem imple-
ret. Ac equidem mirer et-
iam, si reprehendas vitam
praesentem nostram: cum
enim hominem reprehendas,
quem olim noras rhetorices
nomine maximas publice
mercedes capere, cum Oc-
cidentalis Oceani videndi
caussa, et Celticam eadem
peragrans, in nos incideres,

qui in illis Sophistarum nu-
meraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec
apud te, sodalis, maximas
licet inter occupationes, ta-
men defendendi criminis
caussa scripsi, non obiter
id agendum ratus, ut album
a te et plenum calculum fe-
ram. Apud alios (*ceteros*)
enim, si vel simul omnes
me accusent, satis mihi il-
lud fuerit, *Non curat Hip-
poclides.*

ΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ P. 724.
ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Argum. In matutina viri cujusdam nobilis salutatione acciderat *Luciano*, ut pro solenni formula *χαῖς* inepte uteretur verbo *εὐχαισιν*. Quem quidem lapsum excusat nunc non minus urbane, quam docte, ita, ut tum ex ipsius vocis genuina significatione, tum ex antiquitatis usu, ostendat, non modo non prorsus ineptam esse hanc apprecandi formulam, verum etiam quodammodo usitatori alteri praeferendam, quatenus ei non solum optatum insit, sed etiam monitum, ut alter scilicet valetudinem suam curet.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν δια- 1
φυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εἶρεῖν παραλόγου
καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμφότερα νῦν ἡμεῖς συμβέβη-
κεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ ^{a)} σέ, ὡς προσείποιμι τὸ ἐωθινόν,
δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν,
ἐγὼ δ' ^{b)} ὁ χρυσοῦς ^{c)} ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίουν,

a) παρὰ] „πρὸς *Thom. Mag.* v. *χαῖς*. Edd. consentiunt in *παρὰ*.“ b) δ'] δὲ 1954. *Schm.* nec non *Schol.* c) χρυσοῦς] „*χρῆσιος* (leg. *χρηστός*) *L.* Sic *Solanus* notavit, neapae *L.* voluisse *χρηστός* dare. Sed *χρυσός* etiam *Th. Mag.*“

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Difficile est, homo natus que modo usu mihi vene- cum sis, Dei alicujus invi- runt, qui matutinae salu- diam effugere: multo porro tationis causa domum tuam difficilius, verba invenire, veniens, cum oporteret con- quibus defendas inopinatum- suetam illam vocem mittere, et ave (Gr. *gaude*) dicere: et immissum divinitus er- ego vero homo aureus obli- rorem. Quae quidem utra-

- P. 725. εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὥς οὐ ^{d)} κατὰ τὴν ἔω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς ἰδιόν ^{e)} τε, καὶ ἡρυνθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παρκαίειν, ὥς τὸ εἰκός, οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ᾧοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἑμαυτῷ συγγράφαι, ὥς μὴ πάνν ἀνιώμην ^{f)} ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθοῦσης.
- P. 726. ² Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνν ἀπόρῳ ἐντετεύεσθαι ᾧμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προύφαινη τὰ λεκτέα. σὺ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτά, ἦν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ,

d) οὐ] οὐδέ 2954. male. e) ἰδιόν] „Sic A. 1. Fl. S. Fr. H. et, ni fallor, J. vid. nott. ἰδιών Par. B. 2.“ Sed B. 1. et A. 2. edunt ἰδιόν. f) ἀνιώμην] Vulg. ἀνιώμην. Restitui literae α suum jota, quod idem factum in voce ἐπιτιμώης sub finem praecedentis libelli. Deinceps μὴδ' falso scriptum erat in omnibus Edd., quod alibi quoque tacens correxi.

vione lapsus, *valere* te jussim, quod boni et ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescbam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii praesentia delirare, alii hesternae crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Fa-

ciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, coram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea di-

καὶ τοῦ αὐτοῦ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προσιπῶ τὰ εἰκότα. p. 726.
Τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγορεύσεις· οὐ μὴν ἑωθι-
νὴ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον
μὲν ⁵). ἰδόντας ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτό, ὥς τὸ,

Καίρ', ὦ δυνάστα τῆςδε γῆς Τιβρινθίας.

Incert.

καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους φρεπόμενοι, ὥς
τὸ,

Auct.

Καίρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεις,

Hom. II.

Ὀδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἔρρητό-
ρευσ ^h). καὶ ἤδη ἀπρόντες παρ' ἀλλήλων, ὥς τὸ,

IX, 225.

Καίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν ¹) θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι
Θνητός.

Emped.
V. not.

Ἰδὺς δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσφάσει, οὐδὲ ὥς πῶν p. 727.
μόνος ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισιῶν καὶ ἀπενυκτο-
τάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὥς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης
ἤδη τελευτῶν τὸν βίον,

g) μὲν] „μη] Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta Amst! quas
recte quoque μη servavit.“ Sed Gadd. 1954. 3011. et Gorr.
consentiant cum vett. Edd. probante Belino, quem secutus est
Schm. Vid. Adnot. h) ἔρρητόρευσ] „ἐρρητόρευσ Fl.“
ἐρρητόρευσ 1954. i) ὕμιν] „ὕμιν Edd.“ Olearii haec est

cam, quam de ipsis verbis
*Gaudere, Bene agere, et Va-
lere*, quas opportuna vide-
buntur praedixero. Atque
Gaudere (si quem jubeas),
est illa quidem (vetus) sa-
lutatio, verum non matuti-
na solum, neque quae ad
primam modo congressio-
nem pertineat: sed uteban-
tur ea quidem etiam, qui
prius non (primo quidem)
viderant alterum, quale est,

*Gaude potens telluris o Ti-
rynthiae;*

verum post coenam quoque
ad comessionem et liberiores
in vino sermones jam con-
versi,

Lucian. Vol. III.

*Gaude, verum epulis pari-
bus nec egemus, Achille,*
ut Ulysses inquit, cum man-
datam sibi legationem apud
illum orat: et, qui jam dis-
cederent, ut,

*Gaudete, hinc vobis jam
nunc Deus, haud homo,
versor.*

Proprium autem tempus
nullum attributum erat huic
appellationi, neque, ut nunc,
solum matutinum: cum et-
iam minime auspicatis tem-
poribus et abominandis ma-
xime, tamen illa uterentur,
ut Euripidis ille Polynices,
jam finiens vitam, inquit,

V

P. 727. *Kai χαίρει* ^{k)} ἥδη γάρ με περιβάλλει θάνατος.

Eurip.

Phoen.

v. 1462. καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνῃς αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθάλας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γὰρ μακρὰ ^{l)} χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντεῖν δηλοῖ. *Πρωτὸς δ' αὐτὸ Φιλίππιδης* ^{m)} ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πρηνεικότες ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν ⁿ⁾ τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι ^{o)}. *Ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων* p. 724. ὁ Ἀθηναῖον δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν προῦθησεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκείθεν, καὶ τὴν τῶν Σφακτισταῶν ἄλωσιν. καὶ ὅπως γε ^{p)}, μετ' ἐμῖνον ὁ Νικίας

emendatio, quam receperunt Reitz. et recentt. Sed in 2954. legitur εἰμι, probante Belino. k) *Καὶ χαίρει*] Vocem καὶ ad *Luciani* verba retulerunt et a voce χαίρειν inciperunt versum tragicum Reitz. et recentt. Editt. Rectius contra, et *Euripidi* ipsi accommodate, legitur versus in B. 1. A. 1. 2. ut etiam καὶ ad verum pertineat. l) μακρὰ] „μακρῶν] μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. H. Par. S.“ At cum P. facit 3011. atque adeo μακρὰ praetulerunt *Belinus* et *Schmiederus*. Supra Pro Merc. Cond. c. 3. et 5. in eadem phrasi vulgo legitur μακρὰ, sed in priori loco P., in posteriori Cod. 2954. habent μακρῶν. m) *Φιλίππιδης*] „*Φειδιππίδης* *Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.“ Corrigi etiam *Solanus* et *Belinus* volunt. Vid. Adnot. n) *συναποθανεῖν*] *ἐναποθανεῖν* *Valchen.* conj. o) καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι] καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι conj. *Belin.* p) καὶ ὅπως γε] καὶ ὅπως γε conj. *J. Senger.* Vol. XI. *Class. Journ.* p. 201. nihilominus tamen, haud inepte quidem, et ita etiam

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed inimicitiarum quoque, et cum negaret alter se usum altero. Qui enim longam gaudere alterum jubet, ille non curaturum se in posterum significat. Primus autem illud verbum *Philippides* cursor dicitur usurpasse, cum a *Marathone* victo-

riam nuntiaret, et dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio immortalis esse, et in ipso gaudendi verbo exspirasse. In epistolae autem principio *Cleon* *Atheniensium* orator ejus, quam *Sphacteria* *dedērat*, victoriae illius et *Spartanorum* captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit:

ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμει- p. 728.
 νεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων. Ἄλλ' ὁ Θανυμ- 4
 στὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀβυσσικὸς θεομότης τῶν τοιούτων, τὸ
 μὲν χαίρειν κτείνειν καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζει *) ὡς μοχθηρὸν
 εἶναι, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ'
 αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμέ-
 νων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γὰρ τῷ Διονυσίῳ, κτείνεται αὐ-
 τὸν, ὅτι ποιῶν ἐξ τὸν Ἀπόλλων, χαίρειν τὸν θεὸν προσεφών,
 ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ' **) ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' p. 729.
 ἀνθρώποις δεξιαῖς κέκον. Ὁ μὲν γὰρ Θεσπίσιος Πυθαγόρας, 5
 εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλῳ *) τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἐμιληταῖς αὐτοῦ τιμαιοῦσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν †), οὔτε τὸ εὖ

Wielandius vertit. Verum hæc ὅλως inepte dictum, ut tandem
 ad eandem, quam Scagerus vult, sententiam pervenias. q)
 τὸ μὲν χαίρειν κτείνειν καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζει] Vulg.
 τὸ μὲν χαίρειν κτείνει καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζειν, quas
 Erasmus, Brodaeus et Marcellus sic expleri voluerunt: τὸ μὲν
 χαίρειν χαίρειν κτείνει καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζειν. Nos, præeunte
 Schmiedero, verba dedimus secundum Cod. 2954, quam
 emendationem iam Jennis suspicando occupaverat. r) οὐχ'
 οὐχ' A. s. s) Ὀκέλλῳ] „Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reli-
 quæ Edd. vulgo Ὀκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκέλλῳ uno l
 scribitur.“ t) οὔτε τὸ χαίρειν] Haec in Ed. Reitz. et
 antiquioribus ommissa restituerunt, Bolino auctore, Editor Bi-
 pontinus et Schmiederus. Supplentur etiam in Gori.

et omnino post illum Ni-
 cias, a Sicilia mittens, in
 antiquo epistolarum more
 perseveravit, initium ab
 ipsis rebus capiens. Sed
 admirabilis noster Plato, vir
 fide dignus, legislator ta-
 lium, illud *Gaudere* quidem
 jubere plane rejicit, valut
 melum et nihil honesti si-
 gnificans: sed alterum *Bene*
agere, pro eo inducit, ut
 communem corporis pariter
 et animi bene constituti tes-
 tificam. Atque scribens ad
 Dionysium accusat illum,

quod in Hymno Apollinis
Gaudere (Lat. *salvare*) De-
 um jubeat, tanquam indi-
 gnum Pythio, et non tan-
 tum Diis, sed ne homini-
 bus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus sane Py-
 thagoras, etsi nihil ipse no-
 bis proprium relinquere suo-
 rum scriptorum dignatus est,
 quantum tamen ex Lucano
 Ocello, et Archyta, et re-
 liquis ipsius familiaribus
 colligere licet, neque (*Gau-
 dere*, neque) ipsum illud *Be-
 ne agere* præscripsit, sed a

- p. 719. πράττειν^{u)} προῦγραψεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἀρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε^{x)} σπουδαῖόν τι γράψοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρ-
εκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σάματι ἀρμοδιατακόν,
καὶ συνόλως ἅπαντα περιεληφὸς τάνθρωπον ἀγαθόν. καὶ τὸ γε
p. 730. τριπλοῦν αὐτοῖς τριῶνων, τὸ διαλλήλων, τὸ παντάγαρμον,
ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγία πρὸς αὐτῶν
ἔνομαζετο. καὶ ὅλως^{y)} ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν τὸ εὖ πράτ-
p. 731. τειν καὶ τὸ χαίρειν εἶναι, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ
χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν^{z)}. αἰσὶ δὲ εἰ καὶ τὴν τετρα-

u) εὖ πράττειν] „εὐπράττειν una voce margo A. 1. W.“ x) ὅποτε] ὁπόσος A. 2. y) ὅλως] „Ita ingens asteriscus in Juntia. typis expressus suspexit lect. indicat.“ z) ἡγοῦντο τῷ μὲν — τὸ ὑγιαίνειν] Totum hunc locum olim sic depravatam et mutilatum ediderunt: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάν-
τως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Notavit autem Reitzius in Varr. Lectt. ad v. εἶναι], „... καὶ Fl. vacuo spatio ante ται. At margo A. 1. W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inserit ante εἶναι.“ Tum ad v. τὸ εὖ πρ.] „τῷ εὖ πρ. Coll.“ Porro ad τὸ χαίρ.] „τῷ χαίρειν Coll. et margo A. 1. W.“ Deinde ad καὶ] „For-
te δὲ Solanus.“ Denique ad ὑγιαίνειν] „ὑγιαίνειν εἶναι margo A. 1. W.“ Addit Belinus legi in 3011. τῷ μὲν ὑγιαί-
νειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν, et Schmiederus re-
fert, in Gorl. quoque legi τῷ μὲν ὑγιαίνειν. Hinc jam felicis-
sime Schmiederus locum sic emendavit et supplevit, ut nos
nunc eum restitutum dedimus. Ad eandem fere normam,
quamquam paullo licentius et audacius, Belinus voluerat scri-
bi: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ
τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πᾶ-
ντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν.

verbo *vale* (Lat. *salve*) jus-
sit incipere. Omnes enim
ab illo docti in epistolis quo-
ties verum quiddam scribe-
rent, *valere* (Gr. *sanum esse*)
in ipso statim principio ju-
bebant, tanquam et ipsum
animo pariter et corpori
convenientissimum, et bo-
na hominis complexum in
universum omnia: et tri-
plex illud triangulum sibi
implexum, quinque descri-

ptum et inclusum lineis,
qua tessera ad sententiae
suae homines, uterentur,
sanitas ab ipsis vocabatur.
Et omnino putabant, in ver-
bo *valere* inesse etiam ipsum
bene agere et *gaudere*; sed
neque illi *bene agere*, neque
gaudere, necessario inesse
etiam *valere*. Sunt vero et-
iam, qui quaternionem, ma-
ximum illorum jusjuram-
dum, qui perfectum secun-

πὺν, τοῦ μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἥ*) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀ- p. 751.
ριθμὸν ἀποτελεῖν^{b)}). οἱ δὲ καὶ ὕψις ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν
καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι τοὺς παλαιούς λέγω, ὅπου καὶ P-752-6
Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν
πρὸ πάντων αἰσθύνμενος, ἐν ταῖς σπονδαιοτέραις ἐπιστολαῖς
(εἰσὶ δ' αὐταὶ ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλότατους μάλιστα
ὕψις ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' αἶν καὶ ἐν
τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαῖᾳ κωμῳδίᾳ εὐροῖς τὸ ὑψίστην, πρῶ-
τον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὐδέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

Homer.
Odysa.
XXIV,
401.

σαφῶς*) προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑψίστην ἔχει· ὁ
δ' Ἀλεξίς,

ᾧ δέσποθ'·^{d)}), ὑψίστη, ὥς χράνιος ἐλήλυθας!

Alexid.
Com.
Fragm.

ὁ δ' Ἀχαιῶς.

- a) ἡ] „ἡ (ἡ) Brod. et Marciil.“ b) ἀποτελεῖν] „ἀποτελεῖ,
ἥδη Marciil.“ Scilicet ἥδη pro οἱ δὲ vult, mi fallor, Marci-
lius. Atque sic vertit Gesnerus, nec non Wielandius. Paene
eodem redeunt, quae J. Seagerus in Class. Journ. Vol. XI.
p. 201. substituit: εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον
ὄρκον αὐτῶν, ἥ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, καὶ
ὕψις ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Equidem, quamquam persuasum ha-
bens, verba vulgata laborare, nec malam intelligentiam esse me-
dicinam, quae iis inprimis a Marciilio offeratur, tamen, dum
certiora deficiant praesidia, satius duco retinuisse, quam
mutasse, vitiatum textum. Ita et Schmiedero visum. c) σα-
φῶς] „Sic dedimus ex L. σαφῶς Edd.“ d) ᾧ δέσποθ']
ᾧ δέσποθ' 2954. 30. 1. mendose.

dum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (valetudinis) initium vocarent, in quibus et Philolaus est. Et quid tibi antiquos natio? cum et Epicurus, vir valde gaudens gaudio (verba gaudere), et voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in aerijs magis epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum

etiam in tragoedia et in co-
mœdia vetere invenias va-
lere, primo statim congressum
dictum, Etenim illud

Vale, multumque gaude,
sapienter (clare) praeposi-
tum habet gaudendi voto
illud valetudinis. Alexis au-
tem,

Here mi, vale, (pro sal-
ve) quam quaeso serus ad-
venis?

Et Achaëus,

P. 732.
Achaei
Tr, Fr,

"Ἦκα πεπραγὸς δυνά, σὺ δ' ὕλαινέ μεν.

καὶ ὁ Φιλήμων,

Phil. in
H. Grot,
Excc.

Αἰσά δ' ὕλειαν πρῶτον, εἰτ' εὐκρατίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἰτ' ὀφείλειν μηδενί.

P. 777.

P. 733. ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται, εἰ
Plat. καὶ οὗτος φησιν; Ὑγιαίνει μὲν ἄριστον· τὸ δεῦτερον, καλὸν
Legg. γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν· τοῦ χαίρειν δὲ τοπαράπαν *)
II. Bip. οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι **) τὸ γνωριμώτατον ἐκείνο, καὶ πᾶσι
T. VIII. P 75. διὰ στόματος, λέγω,

A-iphr,
ap.
Athen.
L. XV,
extr,

Ὑγεια †) πρεσβιστα μακάρων,
Μετά σεῦ ναίοιμι ‡)
Τὸ λειπόμενον §) βιοτάῳ.

ὥστε ἐκ πρεσβιστη ἔστιν ὕγεια, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὕγαι-
7 νειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν. Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ
τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καταδείξει σοι

*) τοπαράπαν] Vulg. τὸ παράπαν duabus vocibus, Resti-
tuimus nos frequentatam Luciano scripturam ex utraque Ald.
cf. Timon, c. 16. bis, Tom. I. p. 79. Diall. Morti, III, 1.
Tom. II. p. 146. et saepius. e) ἵνα σοι] ἵνα μὴ σοι Germ.
conj. haud improbabilius. f) ὕγεια] „Vulgo ὕγεια. Vid.
nott.“ g) ναίοιμι] „Sic Forst. et Athen. Adsentiantur P.
et L. νείοιμι Edd.“ h) λειπόμενον] „λοιπόμενον Athen.“

Venio patris horridis, at
tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene
sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum de-
bere nemini.

Illo vero convivalis cantici
scriptor, cuius etiam Plato
mentionem facit, quid ait?
Primum volo valere; deinde
vero pulcher esse; deinde di-
ves; gaudendi vero omnino
mentionem non fecit. Ut

tibi notissimum illud, quod
omnium in ore est, dicam,

Valetudo Divum senior,

Habitare tecum

Vitae reliquum liceat,

Si itaque antiquissima est
valetudo, ejusque opus est
valere, utique praeponen-
dum id est bonis reliquis.
Sexcenta autem alia cum
habeam, quae ostendere ti-
bi possim e poetis, histori-
cisque et philosophis, valere
praeponentibus, supersede-

ἔχον, προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, p. 753.
ὥς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μερακιώδη ἐκπίσῃ μοι τὸ σύγ-
γραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἤλῳ ἐκπεσεῖν τὸν ἥλον.
ἄλλα δέ σοι τῆς ἀρχαίας ¹⁾ ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεία
τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. "Ὅτε Ἀλέ- 8
ξάνδρος τὴν ἐν Ἰσσοῦ ^{k)} μάχην ἀγωνισάσαι ἐμῶν, ὥς Εὐ- P. 754
μενῆς ὁ Καρδιανός ^{l)} ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει,
ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν ^{m)} αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστῖαν, εἴτ'
ἐκλιθεὶς, εἴτ' ἐκταραχθεὶς, ὥς περ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ
κινος τοῦτο καταναγκάσαντας, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε,
βασίλει, καιρὸς ἤδη παρατάτεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρ-
όντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ
Ἡφαιστῖανος ὅλιγον δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος,
δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδόναν· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξεν ἀπὸ
τῆς μάχης, ἥδη ⁿ⁾ μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτήρ,
ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἐμῶν, ἔδοξεν ὅγαρ ἐπιστάνα οἱ

i) ἀρχαίας] καλαίας (καλαῖς) 954. k) Ἰσσοῦ] Ἰσση
C. Fl. Ἰσσοῦ Ed. Fl. male. In A. 1. 2. B. 1. Ἰσσοῦ scriptum
eo compendio duplicis literae σ, quod parum differt a figura
ϑ, quae fortasse etiam in Ed. Fl. est. l) Καρδιανός]
„Σαρδιανός Edd. omnes male.“ m) εἰς τὴν σκηνὴν] ἐν
τῇ σκηνῇ 954. n) ἥδη] ἥδη (κληδὼν] J. Steger. Classica.
Journ. Vol. XI. p. 201. An forte etiam σώους ἡμᾶς volet,
quo et ibi Subjectum clare apparet? At putidum fore
utrumque.

bo equidem, ne in pueriles
mibi ineptias scriptio ista
exeat, et forte clavum ex-
cutere clavo alio videar.
Pauca vero tibi ex antiquae
historiae, quorum recordor,
domestica huius negotio ad-
scribere haud abs re putavi.
Cum Alexander proelium
ad Issum commissurus esset,
ut narrat in Epistola ad An-
tipatrum Cardianus Eume-
nes, mane in tabernaculum
regis ingressus Hephaestio,
vel oblivione quadam, vel

perturbatus, ut ego, et as-
tuans, vel numine quodam
cogente, idem, quod ego,
dixit, *Vale, Rex, tempus
est jam cundi in aciem.* Tur-
batus autem ad insolitam sa-
lutationem reliquis, et He-
phaestione prae pudore tan-
tum non mortuo, Alexan-
der, *Accipio*, inquit, *omen;*
salvos enim nos a proelio re-
dituros, jam mihi pollicetur.
Antiochus autem Soter, con-
flicturus cum Gallo-Graeci-
cia, per quietem videre si-

- p. 734. τὸν Ἀλέξανδρον, κελύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδιδόναι
τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαν-
10 μαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου,
Σειλεύου ἐπιστολλῶν, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ
μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεικῶν, ἐπὶ τέλει δὲ,
ἀντὶ τοῦ ἐξῆρᾶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδω-
11 ρος *) ὁ τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ συναγαγὼν, φησιν. Ἄξιον δὲ ρ)
p. 735. καὶ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξαν-
δρου τὰ δευτέρα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκάμενου, καὶ μυρίας τρο-
πὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,
καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς, οὐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίω-
μα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλούτου ὑπερβολήν, ᾗτησε παρ' αὐτῶν,
ἀλλ' ἐν τούτῳ ἡύχετο, ὑγιαίνειν ς). ὡς ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη,
ἐκδιώξας αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι,
12 ἔφρονει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν,
τὸ ἔστ' ἂν ς) τὸ ς) ὑγιαίνειν μόνον ἀπῆ ς). Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου

o) Διονυσόδωρος] Διονυσιόδωρος conj. Belin. p) δὲ]
„Omissa haec particula in J. comparat in Fl. Par. H. B. s. S.
et M.“ Nec non in A. 1. s. B. 1. q) ὑγιαίνειν] Exspecta-
batur, ni fallor, τὸ ὑγιαίνειν, qui articulus facile ob ulti-
mam verbi praecedentis syllabam negligi a librariis potuit.
r) ἔστ' ἂν] „Lege ἔστι, ἂν. Solanus.“ At vid. Adnot. s)
τὸ] „τοῦ M“ Sic et 3011. t) μόνον ἀπῆ ς) „ἀπείναι φησὶ

bi visus est adstantem Ale-
xandrum, qui tesseram ju-
beret ipsum dare ante pu-
gnam militibus, *valere*: et ea
ipsa tessera admirabilem il-
lam victoriam retulit. Et
Ptolemaeus Lagi, scribens
ad Seleucum, aperte inver-
tit ordinem, qui in principio
epistolae *Valere* illum jube-
ret, in fine autem, pro e-
jusdem potestatis verbo,
Gaudere subscriberet, ut
Dionysodorus refert, qui
collegit illius epistolas. O-
perae vero pretium est, E-
pirotae etiam Pyrrhi men-
tionem facere, viri, qui se-

cundas post Alexandrum im-
perii militaris tulit, et sex-
centas fortunae vices subiit.
Hic igitur, qui semper Diis
supplicaret, et mactaret,
et donaria suspenderet, nec
victoriam unquam, neque
regni majestatem amplio-
rem, neque gloriam, nec
divitiarum vim ab illis pete-
bat, sed hoc unum optabat,
valere: veluti, hoc si habere-
ret, facile ipsi accessuris
reliquis. Et praeclare, ar-
bitror, sapuit, qui ita pu-
taret, nihil prodesse sibi
bona reliqua omnia, quoad
solum illud absit, *valere*.

καιρός ἴδιος ὅφ' ἡμῶν ἀποδέδωκεται, τάχα ἂν εἴποι τις *)· σὺ p. 735.
 δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ
 δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔγω εἴης τοῦ ἡμαρτηθῆναι, ὥστερ' ἂν εἶ
 τις περὶ *) τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδήσαιοτο. ἀλλ', ὡ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐ-
 τόν, εἰκότως ἂν ταυτ' ἔλεγες, εἰ τις ὅλος καιρός ἦν ὑγίαιας
 μὴ δεόμενος, νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ
 νύκτωρ, αἰετὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἀρχου-
 σι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε γ)
 τοῦ σώματος. ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφῆμῳ τῇ p. 736.
 ἀρχῇ ἐχρήσατο *), καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν
 παρακαλεινόμενος, καὶ χρησίμῳ τι δοῦν, καὶ ὑπομιμνήσκει *)
 εἰς πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ παραγγέλλει. Τί δ' ὁ ὁ); οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐν 13

eis W.“ Sic et 3011. Gorl. Mira verborum variatio, cuius
 originem non ponjicio, u) τάχα ἂν εἴποι τις] „Quatuor
 haec verba absunt a W.“ Et a Gorl. Nec tamen salvo senten-
 tiarum nexu abesse poterant. x) περὶ] „παρὰ male P. et L.“
 γ) δεῖσθε] „Sic P. δεῖσθαι vulgo Edd.“ z) εὐφῆμῳ τῇ
 ἀρχῇ ἐχρήσατο] εὐφῆμῳ ἐχρήσατο τῇ ἀρχῇ 3011. Belin. et
 Schmidt. a) δοῦν, καὶ ὑπομιμνήσκει] δοῦν καὶ ὑπο-
 μιμνήσκει 2954. b) Τί δ';] Interrogationis notam, vulgo
 hic neglectam, de meo restitui, natura rei flagitante. Saepe
 jam ejusdem generis negligentia in his scriptis a nobis est
 correcta. Recte verterat *Generus*: Quid vero? nonne etc.

Ast nunc quidem, forte di-
 xerit aliquis, proprium uni-
 cuique verbo et suum tem-
 pus adsignatum est: tu ve-
 ro, illo immutato, etsi ni-
 hil diversum dixisti, tamen,
 si recte rem putemus, ex-
 tra peccatum non fueris,
 non magis quam si tibiae
 galeam alliget aliquis, aut
 ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic
 respondeam, merito ista tu
 quidem diceres, si quod o-
 mnino tempus esset, vale-
 tudine non indigens. Jam

vero et mane, et medio die,
 et noctu, semper valere ne-
 cessarium est, et maxime
 imperantibus vobis, et ne-
 gotia multa sustinentibus,
 quo magis corpore ad mul-
 tas res opus habetis. Ad
 haec, qui *Gaude* dicit, bene
 ominato tantum exordio u-
 sus est, et votum est, quid-
 quid agitur. Sed qui *valere*
 jubet, etiam utile aliquid
 agit, et eorum admonet,
 quas ad valetudinem quid-
 quam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam prae-

p. 756. τοῦτων βασιλεῶς, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως *) λαμβάνεται ^{d)}),
 τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐ-
 τῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα ^{e)} εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὀφίλος
 ὁμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακειμένων, ἀλλὰ καὶ ὑμῖς αὐ-
 τοί, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαῖω, τοὺς προσαγο-
 ρεύοντας ^{f)} ἀντιδεξιόμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλὰν
 14 ἀμειβεσθε. Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφα-
 λῶν μὲν τὸ χεῖρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαί-
 νειν, ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθῶν· ἡ γελῶς ἂν ἦν ξενί-
 15 ζων, καὶ τοὺς πειρὸς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων. Κά-
 ριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο μακροφαιδέ-
 τερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον ^{g)}). καὶ τὰ-
 χα τῆς Ἑγείας, ἡ Ἀσκληπιοῦ αὐτοῦ ἐπιπνοίᾳ ^{h)} τοῦτ' ἐπαφ-
 ᾶθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένου ⁱ⁾). ἐπεὶ ἔγωγε,

e) ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] „Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W.“ deest etiam in Gorl. d) λαμβάνεται] „λαμβάνεται W. Sed subscriptum est.“ e) μάλα] „μάλ' W.“ f) προσαγορεύοντας] προσαγορεύοντας 1954. g) παρώλισθον] παρώλισθον Scager, aut παρωλισθόν, eiectione καὶ. Imo vero utraque haec lectio, si vulgo ederebatur, mutanda esset in eam, quae vulgo editur. De forma hac Aoristi, quam legitimam esse ignoravit Scagerus, vid. Fischer. Animadvv. ad Weller. Vol. III. a. p. 141. h) ἐπιπνοίᾳ] „Sic W. ἐπιπνοίᾳ vulgo Edd.“ i) ὑπισχνουμένου] παρακτενομένου 1954. sed in marg. apposita est le-

capit. Quid vero? nonne et in mandatorum libello, quem semper et ab Imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram curate*. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *salutis*] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui prudens

Gaudere illud omiserim, et *Vale* pro eo dicere adfectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit; nisi forte et ridiculus studio fui (*peregrinitatem affectans*), et tempora salutationum permutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi mens in longe auspiciatius quiddam versus est, quod labascente etiam lingua in melius incidi: et forte Hygeae aut ipsius adeo Aesculapii consilio hoc accidit, *valetudinem* meo tibi ore promittentis. Quomodo enim

πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ ^{k)}), μηδέπω πρότερον ἐν τῇ p. 737-
μακροῇ βίῃ ^{l)}) παραχθῆις ὅμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην 16
τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ἔτινον, εἰ πᾶ-
ν ἐκπευδακῶς ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς
ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τοῦναντίον διαταραχθεὶς ἐνέπεισον. τάχα δ'
ἂν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὁρθὸν λογισμὸν ^{m)}) καὶ στρατιωτῶν
πλήθος, ὧν ⁿ⁾) οἱ μὲν, προωθυῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τῆς
προεξαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι 17
εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην ἀναφέρωσι ^{o)})
τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποήσω,
καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγορεύων καὶ ἐντεχνον ἐχούσης· ὥς τό γε πά-
νθ' θαρβέλλον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πόρρω θρασυτήτος καὶ
ἀνασχυντίας ἐστὶ ^{p)}). καὶ ἐμοὶ γε εἴη μηδὲν μὲν τοιούτον ^{q)})
σφάλλεσθαι ^{r)}), εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτοῦ πρὸς p. 738.

ctio vulg. k) πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ] πῶς
ἂν ἄνευ θεοῦ τοῦτο ἔπαθον 2954. a quibus τοῦτο mavult Bel-
nui scribi, servato tamen vulgato verborum ordina. At om-
nino nulla opus est mutatione. l) μακροῇ βίῃ] „μακροβίῃ
male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl.“ m) λογισμὸν
„λογισμὸν W. Sed supra scriptum erat q.“ n) ὧν] delen-
dum censet Seager. temere. Vid. Adnot. o) ἀναφέρωσι]
Ita cum Schm. rescripsi ducibus Godd. W. Gori. 2954. 3011.
pro eo, quod Edd. omnes praebent, παραφέρωσι. Vid. Adn.
o) ἐστὶ] „ἐστὶν W.“ p) τοιούτον] „Sic Edd. omnes.
Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera r.“
q) σφάλλεσθαι] „σφάλλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam

sine Deo hoc mihi accidit.
set, qui in longa vita nun-
quam simili ratione turbe-
tus fuerim? Si vero huma-
nam etiam pro eo, quod ac-
cidit, excusationem pro-
ferre fas est, nihil mirum,
si in summo studio, ut op-
timis in rebus abs te cogno-
scerer, prae nimia illa cu-
piditate perturbatus in con-
trarium incidi. Forte et-
iam recta cogitandi via ex-
curiat aliquem multitudo
militum, quorum alii qui-
dem antrorsum urgent, alii

vero ordinem salutandi mi-
nime servant. Tu vero,
bene novi, licet alii ad stu-
porem, aut rusticam rudi-
tatem, aut delirationem eam
rem referant, pudoris signum
et simplicitatis iudicasti, et
animi a fori tritura et artis
ostentatione abhorrentis:
ut fere insignis in talibus
fiducia a temeritate et im-
pudentia non longe abest.
Ac mihi quidem contingat,
nihil tale peccare; si vero
eveniat, in bonum id ipsum
quoque omen verti. Primo

- p. 738. εἶπαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τειρόνδῃ τε λέγε-
 18 ται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔνυχε δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπο-
 λύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συνοφαντούμενον ἄν-
 θρωπον ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ φωνῇ, χάριν
 οἰδᾷ *) σοι, ἔφη, ὡ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδί-
 κασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπᾶ-
 σασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Πανύσασθε ὁ) χαλεπαίνον-
 τες, ἐκείνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶττιαν αἰτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώ-
 μην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκείνος μὲν, οὕτω ὡ). οὐ δ' εἴτε τὴν γνώ-
 μην ἐκέλευε, πάνυ εὖνουν εὐρήσεις· εἴτε τὴν γλῶττιαν, εὖ-
 19 φημος καὶ αὐτῇ. Ἔοικα δ' ἐνταῦθα ὡ) ἤδη γενόμενος, εἰκό-
 τως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μὴ τις δόξω ἐξεκτεταγὸς ἡμαρτητέ-
 ναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι, καὶ εἴη γε, ὅ
 φίλτατε Ἀσκληπιε, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπο-
 λογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξω ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

facit M. r) ἀπολύσας — ἔνθρωπον] „Septem haec
 verba sic legi in Fl. H. Coll. et M. notavit Solanus. Nescio
 quare; nam J. A. 1. Par. et S. quoque sic legunt, et sana
 sunt omnia,“ s) οἰδᾷ] ἔχειν 1954. Sed subscriptum οἰδα.
 t) πανύσασθε] πανύσασθαι B. 1. u) οἴτω] „οἴτω Fl. et
 M.“ x) ἐνταῦθα] Ita B. 1. A. 1. 2. Sed Reitz, et recentt.
 ἐνταῦθ', nescio unde.

quidem Augusto imperante
 etiam tale quid factum nar-
 ratur. Causam ille quan-
 dam recte judicaverat, ho-
 minemque maximo crimine,
 per summam illi calumniam
 impacto, liberaverat. At
 ille gratias agens, magna
 voce, *Gratiam tibi habeo*,
 inquit, *Imperator, cum ma-*
le et injuste judicasti. Cum-
 que ii, qui essent circa Au-
 gustum, indigne ferrent,
 et dilacerare hominem vel-
 lent, ille, *Desinite*, inquit,
irasci: neque enim linguam
hominis, sed mentem, exa-

minare aequum est. Atque
 ille quidem sic. Tu vero
 sive animum spectes, bene-
 volentissimum reperiēs; si-
 ve linguam, bene ominata
 etiam haec est. Caeterum
 huc delatus non sine caus-
 sa videor alterum quiddam
 vereri, ne sint, quibus de-
 dita opera peccasse videar,
 ut defensionem hanc scri-
 berem. Ac sane contingat
 mihi, Aesculapi optime, ta-
 lem videri hunc libellum,
 ut non defensio, sed osten-
 tandae orationis *petita* esse
 occasio videatur.

S C H O L I A

ET

A D N O T A T I O N E S

2110108

74

6. 11. 1974

S C H O L I A.

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 8. lin. 11. Παράδειξαι τοῦ βίου] Γρ. ὑποδείξαι.

G. Ead. 1. 12. Ἐξ αὐτοῦ . . .] Παροιμία: πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον^{a)}. G.

Pag. 9. 1. 1. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

Ead. 1. 3. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

Ead. 1. 7. Καταφρονεῖν χρ.] Κρατής. G.

Ead. 1. 9. Ὁ δέ τις αὐτὸν πάλιν] Πλάτων. G. Ἀριστοτέλης. Cod. 2957.

Ead. 1. 11. Καὶ ἀγομένους^{b)}] Δημόκριτος. G.

Pag. 11. 1. 16. Θεραπεσίῳ] θείῳ, θαυμασιῷ, πράξι. G.

Pag. 13. 1. 1. ἀκρόδρουα^{c)}] Ἀκρόδρουα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

Ead. 1. 6. ὑποτονθορύσας] ἐννοπώτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. V.

Pag. 14. l. 6. ἀναγωγήν] Ἡ (δ) τῶν νεῶν ἑκπλους ἀναγωγή λέγεται. V.

Pag. 17. 1. 2. Ἀσφοδέλω] Ἀσφόδελος τὸ φυτόν· ἀσφοδέλος δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ^{d)}, κατὰ Ἀσφοδεῖον λειμῶνα. V.

a) πῦρ ἐκ τ. καπν.] Adscriptit Solanus: corrupte. Labes facile tolli potest, si refingas: εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος· vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius: εἰς τὸ π. ἢ τ. κ. βιαζόμενον ἐκπύρην, aut ἐνάλλεσθαι. Hemst. Sic scripsit scholion Schm. Lehm.

b) ἀγομένους] Leg. ἀτόμους. Solan.

c) Ἀκρόδρουα] Demnerit. Geop. X, 74. Plura dabunt J. Boë. a Stapel ad Theophr. H. P. II. p. 89. 542. Jac. Dupont. ad Theophr. Char. p. 578. Hemst.

d) παρ' Ὀμήρῳ] Od. XI, 538. 572. XXIV, 15. Multa licet apud

210650

— 18 —

6. 5. 1964, 21. 5. 1964, 19. 6. 1964

S C H O L I A.

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 8. lin. 11. Παραδείξαι τοῦ βίου] Γρ. ὑποδείξαι.

G. Ead. 1. 12. Ἐξ αὐτοῦ . . .] Παροιμία: πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον^{a)}. G.

Pag. 9. 1. 1. Τὸ πᾶν ἡδισθαί] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

Ead. 1. 3. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

Ead. 1. 7. Καταφρονεῖν γρ.] Κρατής. G.

Ead. 1. 9. Ὁ δέ τις αὐτὸν καλὸν] Πλάτων. G. Ἀριστοτέλης. Cod. 2957.

Ead. 1. 11. Καὶ ἀγομένους^{b)}] Δημόκριτος. G.

Pag. 11. 1. 16. Θερπέσι^{c)}] θείῳ, θαυμαστῷ, πράγι. G.

Pag. 18. 1. 1. ἀκρόδρνα^{c)}] Ἀκρόδρνα λέγουσι τῶν φοιτῶντων τοὺς καρπούς, καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

Ead. 1. 6. ὑποτονθορύσας] ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. V.

Pag. 14. 1. 6. ἀναγωγήν] Ἡ (ὁ) τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγή λέγεται. V.

Pag. 17. 1. 2. Ἀσφοδέλω] Ἀσφοδέλος τὸ φυτόν· ἀσφοδέλος δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ^{d)}, κατὰ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. V.

a) πῦρ ἐκ τ. καπν.] Adscriptit Solanus: corrupte. Labes facile tolli potest, si refingas: εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος, vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius: εἰς τὸ π. ἰ. τ. κ. βιαζόμενον ἐκίσταται, aut ἐναίλλεσθαι. Hemst. Sic scripsit scholion Schm. Lehm.

b) ἀγομένους] Lag. ἀτόμους. Solan.

c) Ἀκρόδρνα] Demerit. Geop. X, 74. Plura dabant J. Boë. a Stapel ad Theophr. H. P. II. p. 89. 542. Jac. Duport. ad Theophr. Char. p. 578. Hemst.

d) παρ' Ὀμήρῳ] Od. XI, 538. 572. XXIV, 15. Multa licet apud

Ead. 1. 3. τετριγυῖται] τρίζουσαι. G.

Ead. 1. 9. τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

Pag. 19. 1. 4. ἀναπεμπαζόμενοι] ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. G.

Pag. 20. p. 7. Ἀριστιππος] Ἀριστιππος οὗτος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος⁶), δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής· παρὴν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὖξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ ἀσχηροτάτα παρασιτῶν καὶ κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου⁷). V. Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγείρους σοφιστής. *Ad erat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὖξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, et turpissime parasitians et adulans ultra decorum. Notata haec ex G. a Solano.*

Pag. 21. 1. 1. καὶ στρέβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτω. V.

Ead. 1. 10. ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδοτο] τὸ ἡμισὺν τῆς τιμωρίας· ὥς ἐπὶ δασμοῦ δὲ τοῦτο προενέγκας διέχεεν⁸) ὑπερβαλλούσῃ τῇ ἡθονῇ τὴν ἀκοήν. V.

Pag. 23. 1. 2. σκελετῶν] ἀπεξηραμμένων. G.

Pag. 25. 1. 9. σεμνῶς] Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. G.

Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδαλός per accentum illato significandi discrimine. *Hemst.*

e) ὁ μεμνηνὼς δεινῶς] Ὁμόμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμόμενος, sed δεινός etiam habent. *Solan.* In V. vidi ὁ μέμνη⁹ δὲ hinc pessime dederant in E. A. ὁ μεμνηνὼς. Non dubito, quia veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, Cyrenis orlundus. Mox pro ἀσχηροτάτα et κατὰ τοῦ μετρίου ex V. correxi ἀσχηροτάτα et πέρα τοῦ μετρίου. *Hemst.*

f) κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim et alii. Sic in *Piscat. c. 31. Πολυξένη ἀνάσχοτο πέρα τοῦ μετρίου.* in *Qu. hist. conscr. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καταβόλποντες.* Adde c. 10. de *Saltat. c. 21. 75.* Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντες, alibi. *Jens. E. c. Diall. Mortt. XV, 1. Diall. Deor. XVIII, 2. Char. c. 5.* etiam πέρα τοῦ μέτρου *Diall. Deor. XVI, 1. πέρα πίσιως Icarom. c. 2. Lehm.*

g) δασμοῦ — προενέγκας — διέχει] Quid respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. et V. δασμοῦ, et mox προενέγκας et διέχειν. *Solan.* Sensus est: ἡμιτέλεια vero quum dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aurea (lectorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus quasi dimidium dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καὶ γοῶν pro κακῶν librarii vitium. *Hemst.*

Ed. 1. 13. ἀπὸ τῶν ἰμβρατῶν] Ἐμβάται κωμικά^{h)} ὑποδήματα μεγάλη τε καὶ ¹⁾ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξεργασμένα, τοῦ πρὸς μείζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν. V.

Pag. 26. 1. 10. ἐν παραβύστῳ που^{k)}] ἐν παρακεκρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφειγῆ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινόμενῳ. V.

Pag. 27. 1. 1. ἐπειδ' ἂν γὰρ . . . ὁ Αἰακὸς] Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστησαν ¹⁾ Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τοῦ ὀνόματος ἔκτυμον παραλαβόντες ^{m)} εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὐκ παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάσθαι· ὃ συμβαίνειν ἐπὶ τοῖς ἀποικοιμένοις, τῷ τάφῳ παρενθὺς αὐτοὺς παραδιδούσι. V.

Ed. 1. 8. τὸ μέγιστον οὐ πλείον ποδός] καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θάπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἢ σποδὸς ἐπὶ-σχεῖ ⁿ⁾. V.

Ed. 1. 6. καὶ ἦτοι ταριχοπωλοῦντας] εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας ἀντίκειται, καὶ καίτοι τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

h) κωμικά] Repugnat Scholiastes hac voce non solum plerorumque graminatorum praeceptis, et usui Luciano, de quo vid. Reitz. ad Advers. Indoct. c. 6., sed etiam hujus auctoris menti, quin ipse quoque sibi contradicit, quum addat, quae cum socco Comico non convenient. Nihil itaque certius, quam scripsisse Scholiasten τραγικά pro κωμικά. *Lehm.*

i) τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλὰς. *Solan.*

k) ἐν παραβύστῳ] ἐν παρακεκρυμμένῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic autem erant. Ego restitui. *Solan.* Habent ἐν παραβύστῳ, quod post *Demosth.* in *Timocr.* recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Herych.*, *Suid.*, *Eustath.* ad *Od. 4*, p. 1489. v. 7., *Etymol.* in *παράβυστος*, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρός, γωνία, *angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *Hemst.*

l) ἐπίστησαν] F. ἐπίστανσαν, et C. *Solan.* Intellige: *Aeacum* praefecerunt, qui jus diceret etc. *Hemst.*

m) ἔτοιμον παραγόντες] In Ed. A. et V. *ἔτοιμον* erat. Ego mutavi. *Solan.* Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul.* Αἰακός, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt *Aeacum* locum assignare animabus. Mox dedit γὰρ οὐκ· nam οὐκ Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδοσι lege παραδίδοσι vel παραδιδούσι. *Hemst.* Sic et ego scripsi. *Schmied.* vitiose παραδιδούσι. *Lehm.*

n) ἐπὶ σχε] C. ἐπέχει vel περιέχει. *Solan.* Atticam formam servant *Scholia V.* πυρὶ θάπτειν illustravit G. *Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *Hemst.*

Lucian. Vol. III.

Ead. 1. 10. *ἰδείχθη δέ μοι*] Ἰσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυταῖον ὕστερον συνέστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ἐπὶ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσχυβαλισμένα *), τοῦτο διαγελά. V.

Pag. 80. 1. 10. *ἐναβρομήσατο*] ἠπέλησεν, ἐφόβησεν. V.

Ead. 1. 13. *ἔνεκα τῷ Τειρεσίᾳ*] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἄιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῃ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. V.

Pag. 82. 1. 5. *πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου*] Εἰ τοῦ ἄλλου (σφερώτερον τὸ χωρίον, ὁλέθριε, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ ἰδείκνυς ^p); Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον τοῦτο. αἰνίσσεται δὲ ^q), οἷμα, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησιμφοδουμένων. V.

IN CHARONEM.

Pag. 34. 1. 4. *παρὰ τοῦ Ἄιδου*] Πλούτωνος. V.

Ead. 1. 5. *ὁ Θέτταλος*] ὁ Πρωτεύλλας. V.

Ead. 1. 8. *ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα*] ὡς ἐπιστάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

Ead. 1. 14. *Τεταγὼν*] ὁ διατρίνας ^a) καὶ τινάξας καὶ φέρας. Ἀπὸ τοῦ τάξω τὸ τείνω καὶ ἔλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ παρακείμενος ^b) τέταγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχή, ὁ

o) *ἐσχυβαλισμένα*] C. et V. *ἐσχυβαλενμένα*. Solan. Quia *σχυβαλίζειν* est frequentissimum, retinui lectionem Ed. A. altera verbi facies *σχυβαλεύειν*, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. Hemst.

p) *ἰδείκνυς*] *ἰδείκνυς* V. et C. Solan.

q) *αἰνίσσεται δὲ*] Pro δὲ M. du Soul scripsit τε, quod an V. Godici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus aut *μαντείων*, aut, quod potius habeo, leges *μαντείσις*. Hemst. Unde Schm. *μαντείσις*. antea scriptum erat *μαντείων*. Lehm.

a) ὁ εἰς τρίνας] Exc. G. *διατρίνας* καὶ *τινάξας*. C. δ. καὶ *τεν*. Solan.

b) *παρακείμενος*] Hoc modo qui Scholia Vossiana descripsit in usum Ed. A. expresserat compendiarium integrae vocis *παρακείμενος* figuram. Dedi itaque *παρακείμενος*, quod *Etymologus* habet in *Τεταγὼν*, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Vossianum accurate secutus sum, quod, etsi in fine *τεταγὼν* praeferret, in fronte *τεταγὼς* servabat: ibi tamen ex C. *τεταγὼν* adnotavit Solanus. Hemst. *Τεταγὼν* in fronte Scholii

ταγών, καί, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ταταγών. V.

Pag. 35. l. 6. πρόσκωπον εἶναι] ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.
'Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.

Ead. l. 8. ὤμους] ὡς παλαιστὴν διαπαίξει. V.

Ead. l. 11. περιήγησας] λεπτομερῶς εἰπέ. V. Περι-
πτικῶς διήγησαι, τοῦτ' ἐστὶ, κατὰ περιεκτικὴν πάντων διήγησιν.
Cod. 2954.

Ead. l. 14. σφάλλονται] ἀποτυγχάνουσι. V.

Pag. 36. l. 4. οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος, ὁ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ γρόνθος. *) V.

Pag. 38. l. 1. ὀλίγον τοῦ ποδός] Ποὺς λέγεται τὸ σχοι-
νίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

Ibid. τῷ πνέοντι ^{d)}] τῷ πνεύματι. G.

Ead. l. 13. τοὺς Ἀλωέως υἱίας δύο] Ὁκρον καὶ Ἐφιάλ-
την. V.

scribendum esse, satis patet ex eadem fine, qui consilium docet
Scholasticæ hoc fuisse, ut Anadiplosiam illum Homericum
grammaticè explanaret. Schmiederum quoque video similiter sta-
tuisse. *Lehm.*

c) γρόνθος? Quid est γρόνθος? An γρόνθων legendum? quod
exponit *Henrich* ἀναφύσσειν, ἣν πρώτῃν μαθήσανουσιν αὐλήται
καὶ παιδαριστά. Ita ut per γρόνθων exponat Scholiastes κόνδυ-
λον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute
tumor, hoc est, ἀναφύσσει. *Jens.* Vocabulum rarius et Græcæ
linguae communis initio *Patr. Junium* in *Ep. Polycarpi* §. 2. ἀπο-
διδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθων, fefellerat: postea didicit exem-
plis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Hom.* ad II. B, s. 9.
Achilles Thersitem γρόνθῳ παίσας ἀναισῆ, plane ut *Hercules*
Cyathum κλήξας κόνδυλῳ ἀνίσταν apud *Enarrat. Apoll. Rh.* ad I,
1212. *Χείρα κραταίων* *Quintus Calaber* testis a *Scholiaste* parvo cita-
tus vocat I, 740. Solemus est Grammaticis πνευμὴν et κόνδυλον
exponere γρόνθον. *Henrich.* in *Πνευμῇ, Πύκτας, Πύξ.* *Etymol.*
in *Πνευμῇ* τὸν γρόνθον τῆς χειρός. *Tzetz.* ad *Lycurg.* v. 931.
999. *Journ.* *Diacon.* ad *Hesiod.* Ἀσπ. v. 502. κόνδυλιζόντες ἀλλή-
λους, ἦγον τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. *Judic.* III, 16. *Aquila* et *Sym-
machus* γρόνθον καλαισιάλον dederunt, ubi in Græcis et *Theo-
dotione* fuit ἐκιδματῆς: cujus admonitus sum ab egregio viro *Jo.
Jac. Wetstenio.* Propius ad originem inferior aetas extrito * ac-
cessit: vide *Jo. Meurs.* Gl. GB. et *Du Cingium* in *Γρόθος.* *He-
richii* γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud
Poll. IV, 83. sicuti jampridem *H. Stephanus* observavit in *Ind.*
Hemat.

d) τῷ πνέοντι? Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis mem-
branis: ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi *Noster* τὴν πνέουσαν δι-
xit. *Hemat.* Innuere videtur *Hematerkunius* locum *Hermot.* c. 28.
ubi pro τῇ πνεύσῃ certissima emendatione restituit a *Reitzio* de-
bebat τῇ πνεούσῃ. Normae esse potuit locus *Actt. Apost.* XXVII,
40. ubi vid. *Elmer.* et *Fischer.* ad *Weller.* T. III. P. I. p. 252. *Lehm.*

Pag. 39. l. 14. ἡκιστα ποιητικὸς] οὐδαμῶς ποιητῶν ἡμῖνος. V.

Pag. 41. l. 11. οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. V.

Ead. l. 12. συντριβέντες τῶν κρανίων] Ἀττική ἢ σύνταξις· τὸ δὲ κοινόν, συντριβέντες τὰ κρανία. τὰ γὰρ πρὸς *) πείσιν ἢ δρᾶσιν *) αἰτιατικῇ συντάσσεται, "Ἐπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν δεῖ ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους λέγειν, ὡς τὸ ὁ), ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κῆνταῖθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. V.

Pag. 46. l. 1. τορύνην ὁ)] εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβόν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Ead. l. 5. ἐκείνος ἀπήρησε τῶν φαφδιῶν] "Οτι

*) τὰ γὰρ πρὸς] *Amst. Ed.* ἢ γὰρ et ἐνέτριψα τὴν l. quod ne Graecum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Voessiano, consentiente *Thoma Mag.* in "Ἐπαθον τὴν ψυχὴν. *Hemst.*

†) θρᾶσιν] *Correri Scholiastae* vitiosam scripturam θρᾶσιν. *Lehm.*

g) τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ etc.] „*Codex Paris.*, n. 266s., qui duo *Gregorii Corinthii* apographa a *Ruhnkenio* collata continet, et fragmenta quoque aliquot *Scholiastae Luciani* complectitur, sic legit hunc Scholii locum: ἀλλ' ἐπειδὴ φιλ. Ἀθ. τὸ ἐπὶ μέρους λέγειν, ὡς τὸ οἶνον, οὕτω κῆνταῖθα etc.“ Haec *Bastius* ad *Gregor. Cor.* p. 125. sq. ed. *Schoef.* Nos obsecuti. Cf. *Schol.* ad *Timon.* c. 48. *Lehm.*

h) τὸ ρύνον] *L. τορύνην*· et ita legisse Excerptorem video. *Solan.* Non aliter in V. sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβόν etc. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβόν ξ. Nunc paroemise notae verba propemodum integra habes, τὸ σκαμβόν ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν, ut apud *Suidam* legitur et *Mich. Apostolium*, vel, ut in *App. Vatic. C. III. n. 100.* τὸ σκαλινόν (eum in modum refingo σκαλινόν) ξύλινον οὐδέποτε ὀρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? *Hemst.* Habet *Suidas* proverbium in duobus locis, s. v. τὸ σκαμβόν, et s. v. Σκαμβόν, in quo posteriori omisus est Articulus. Sensus proverbii clarus quomodo huic Scholio accommodari debeat, vel possit, neque ego conjicio: neque enim, quod *Hemsterhusius* suspicatur, *Scholiastae* consilium ullo modo satisfacit. Magna mihi suspicio est, interpolatam esse alteram Scholii partem, et scripsisse auctorem hunc fere in modum: εἶδος ξύλου στρογγύλου καὶ σκαμβού. Cetera utcumque, ac nescio, quem in finem, adsuta puto, ab eo quidem, cui vocem σκαμβός legenti in mentem venerit *Suidas* proverbium. De ipsa voce τορύνη vid. *Adnot. Lehm.*

Γελάτων ¹⁾ ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὀμηρον ἱμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμεσμένα ἀρνομένους. V.

Ed. l. 15. φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσον] Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος καὶ μέρος τι τοῦ μίλου. Ὅ γὰρ καὶ ἐστία ²⁾ ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· φασὶ γὰρ ³⁾ αὐτὸν Πυθαγόρῃον ὄντα καθῆσθαι ⁴⁾ μετὰ τῶν ὀμικλῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάφρον πινὸς τῶν στύλων ὄντος, ὑποβάντα ⁵⁾ τὸ πεπονηχὸς τῆς οἰκίας τὸν στύλον πρότερον παρῳσάμενον ἐκείνους τε αἰεῖν, καὶ αὐτὸν ἐκέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Ἀγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπῆλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ παρατόχοι κορμῷ μεγάλῳ ⁶⁾, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ περισχηθέντα τῇ συμπτώσει, τῶν μερῶν ἀφύκτω ⁷⁾ πόγῃ θηρίων ὑπάρχει δοῖνεν. V.

i) Γελάτων] Libuit hic relinquere lectionem Ms. Codicis, ut libraril appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuerunt, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γελάτων, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, ss. ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *Cleric.* Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec *Scholastae* verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata *Catal. Artif. in Galato*. Vide *Praestantiss. Fabricii* B. G. I. c. 7. §. 1. *Hemst.* Etiam *Schmiederus* nomen, de quo agitur, edidit *Γελάτων*, *Lehm.*

*) Ὅ γὰρ καὶ ἐστία] Errat *Scholias*. Octo stadia miliare conficiunt. *Solan.* Καὶ ἐστία, quae deleri volebat *Solanus*, intelligenda sunt καὶ ἡμισον. Persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholias* erroris absolverent, quae disputavit *Dodwellus* *Diss. de Per. Anon. Eux. Mar.* §. 4. 5. *Hemst.*

k) φασὶ γὰρ] In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . στύλων τροπιδίων . . . ἐταίρους τε . . . ὑπεξαγεῖν geminas *Fossil* membranae lectiones restitimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν etc. quod et a veteri lectione discedit; et structuram legitimam violat. *Hemst.*

1) καθῆσθαι] καθῆσθαι Cod. S. Germ. 345. καθῆσαι cod. 266a. referente *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 405. *Schaeff.* Priorem lectionem praefarendam duxi. E posteriori cod. τινὸς τῶν στύλων recepi pro τινὸς τῶν στύλων, orationis etiam indole sic flagitante. *Cl. idem Bast.* *Epist. Crit.* p. 21. et *Append. adj.* p. 4. *Lehm.*

m) ὑποβάντα] *Strabo* VI. p. 265. A. ὑποδύντα. *Solan.*

n) κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσσηνωμένῳ. *Solan.*

o) ἀφύκτω] Vitium V. ἀφύκτω bene correctum fuit in ed. A. De casu *Milonis* breviter et satis commode vetus interpr. ad *Id. Ovid.*

Pag. 48. l. 8. τὴν τὸ τριπλοῦν] ὑπακουστίον τὸ, ἔχουσαν. V.

Pag. 50. l. 13. ἀοίδιμον] ἐμνητόν. V.

Pag. 51. l. 13. ἀβελτηρίαν] μωρίαν, ἄνοιαν. V.

Pag. 54. l. 6. καὶ ἔρμαιον] Ἐρμαιον τὸ εὖρημα προπαροξυτόνως^{p)}. τὸ δὲ Ἐρμου κτητικὸν προπερισπάται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἐρμῆος^{q)} ἐστὶ, καὶ Ἐρμῆος ἐκθλίψει τοῦ ἰ, ἀλλ' οὐ Ἐρμῆος. V.

Pag. 56. l. 11. ἰφαστριίδα] διπλοίδα. V.

Pag. 57. l. 1. Εὐγε περφδεῖς] Καλῶς γε ἄλλην^{r)} ἄδειν φδῆν. V.

Bad. l. 2. πανευδαίμονα] Εὐτυχία εὐδαιμονίας διαφέρεται· ἡ μὲν γὰρ εὐτυχία ἐπὶ ἐνὸς ἀγαθοῦ λαμβάνεται, ἡ δὲ εὐδαιμονία ἐπὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἡ ἀρετῶν, ἡ χρημάτων. Cod. 2954.

Pag. 58. l. 1. τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὄρω^{s)}] τοῦς γεωργοῦντας, τοὺς διανεζόντας. τοὺς προσκυτοῦντας. V.

Pag. 61. l. 12. χοῆσθαι] χοήσασθαι^{t)}. V.

Pag. 63. l. 7. ἀγγέλων^{u)}] ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

v. 611. Milo Crotoniates, fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell. N. A. XV, 16*. Verum *Eustathius* ad *Dionys. Perieg. v. 369*, dum concinnas brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθεὶς δένδρεα τὰς χεῖρας ἐν τῷ τῆς οὐκείας πόμψης περιᾶσθαι, σφινκτῶ θανάτῳ τὸν βίον μεταῆλλαξε. *Hemst.* Adde, si placet, *Valer. Max. IX, 12, 9. ext.* Floruit autem Milo non tam Cyro, quam Dario Hystaspis, rege Persarum, ut videre licet ex *Herodot. III, 157*. Verum historica in hoc libello non sunt admodum urgenda. *Lehm.*

p) προπαροξυτόνως] Ita V. non προπαροξυτόνον, ut Ed. A. De accentu vocis ἔρμαιον vid. *Eustath.* ad *Od. II. p. 1809. Hemst.*

q) Ἐρμῆος] De hac possessivi forma vid. *Lobeck.* ad *Phrynich. p. 371. Lehm.*

r) ἄλλην etc.] *Suidas*: Περφδῆται, ἄλλην ἤσαν φδῆν. Sed ea praestitas inepte quadrat *Luciani* loco. *Hemst.*

s) ὄρω] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor, patet, cum trunca tantum textus verba adferat. *Solan. Schmiederus* scripsit ὄρες, accommodatius quidem ad textum: at neque sic dilucet *Scholiastae* mens, imo etiam magis est obpubilata. *Lehm.*

t) χοήσασθαι] Voluit forte χοήσεσθαι, ut variam lectionem indicaret. *Lehm.*

u) ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori

Pag. 64. l. 6. πομφόλυγας] ἄγαν εὐφυῆς ^{α)}) παράδειγμα. V.

Pag. 67. l. 7. 'Ω γεννάδα ^{β)})] 'Ω γενναῖα καὶ εὐγενέστατα. V.

Pag. 71. l. 5. τεθνήκασι] τεθνᾶσι. V.

Pag. 73. l. 1. ἀναγεγράφη ^{α)})] φανερώς γεγράφη. V.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 74. l. 1. ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] 'Ο σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Δουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιοῦντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται ^{α)}) θυσίων. Οὐκ ἔστι δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει πρὸς ὥπου· ὁ δὲ διάλογος πρὸς ὥπου ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. V.

Ead. l. 2. πρὸς ὁδοῖς] Πρὸς ὁδὸς τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανήγυρις, πρὸς ἣν οὐκ ὀλλοὶ ὁδεύουσιν. G.

Pag. 75. l. 8. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ] Αἰτωλίας βασιλευσαν Οἰνεύς· οὗτος θυσίας τοῖς θεοῖς τὴν Ἀρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀφρισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδωνίδος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνείλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν, ἀνῆρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

Ead. l. 10. καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν ^{β)})] 'Αλδαλα Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπρον πῦρ?

emendabat Solan. Quorsum haec spectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἐντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλλων τε καὶ ὑπηρέτων, οὓς εἶπον· quam suspicionem injiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. Hemst.

α) εὐφυῆς] In V. et A. Ed. εὐφρὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. Hemst.

β) 'Ω γεννάδα] L. 'Ω γεννάδαι] 'Ω γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. Solan. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. Hemst.

α) ἀναγεγράφη] Plane sic scriptum in V. Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. Hemst.

α) δέεται] Ita V. δαίται magis usitatum. Hemst.

β) καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν] Ista totidem literis in V.

καὶ ἔραθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζῆσαι Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς ἀπτεται °). "Οτι οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ῥαγισθῆσαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ °) καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθάας, οἱ σὺν αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν °), ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν. καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀντίλιν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθάα διὰ τοὺς ἀδελφούς ἔβρισε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. V.

Pag. 76. l. 1. σχετλιάζουσιν] δυσχεραίνουσιν, ἀγανακτοῦσιν. V.

Ead. l. 4. ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν °) εἰς Αἰθιοπίαν, κατέϊ εἰστιάθη ἡμέρας ιβ'. V.

Ead. l. 11. ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ ἀπὸ τῆς °) Πίλου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Πρωσείδῳι ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὀμηρος εἶπεν ἐννάνκις ἐννέα. V.

Pag. 77. l. 2. ὄνεια] πράσιμα. V.

Ead. l. 12. ὅτι τοῦ ναυστάθμου] Ναύσταθμον °), τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυτικός στρατὸς ναυσταθμός καλεῖται. V.

Pag. 78. l. 4. καὶ ἑοστρακισθεὶς] ἑξορισθεὶς. V.

Pag. 79. l. 11. ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν] Καμβύ-

reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in A. Ed. habitus. Hemst.

e) ἀπτεται] Απτεται spiritu vitiatō in Ed. A. ex V. ubi prave itidem [Αταλάντης. Hemst.

h) οἱ θεοὶ] Pro Θεοί, Dii, legendum θεῖος, avunculi, fratres Althaeae, Thestii filii. Cler.

o) ἐκ' αὐ. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. Solan. Facilius interseri putavi οὐ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς Ed. A. unde primum erat fingere αὐτῶν. Hemst.

f) ἐπεδήμησεν] Malim fere ἀπεδήμησεν· quanquam infra Scholiantes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπιδημῶν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. Hemst. Mutantem Schmiaderum sequi dubitabam, ob eandem causam, quam ipse attulit Hemsterhusius ex Schol. ad c. 11. Lehm.

g) τῆς] Perperam in τοῦ mutaver. nec causa fuit, cur ibidem ἐννάνκις darent, quum in V. prostet ἐννάνκις. Est autem Homeri locus, qui Scholiantes castigandi Luciani occasionem praebebat, Od. Γ, 7. Hemst.

h) Ναύσταθμον] Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kuetero quicquam mutet. Hemst.

της ¹⁾ ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ²⁾ ἰσασθίς τῆς ἀδελφῆς Ἀτῶσσης
 εἶρετο ¹⁾ τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελύων τὸν
 βουλόμενον ἀδελφεῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μη-
 δὲνα εἶναι, ὃς κελύει ἀδελφεὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον
 ἐξευρηκέναι ³⁾, ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν εἶναι ποιεῖν
 ὃ, ἐάν ⁴⁾ βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἐγχευε τὴν ἀδελφὴν. V.

Pag. 80. l. 6. Ἐπὶ τῇ ἐμείον] Ἐπὶ τῇ ἐμεία ⁵⁾ λέγονται τὰ δέχα
 συνουσίας καὶ μίξως. V.

Pag. 83. l. 14. θρησκείας] λατρίας. V.

Pag. 85. l. 3. ὁ πῆν ἡ τέχνη] Τῇ τέχνη ⁶⁾ τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ
 ὑπείναι, ὑποκρίσθαι· καὶ ὑπερηφάνης ἀνὴρ ἀκαμῖος. V.

i) Καμβύσης etc.] In his lineis videtur extare fragmentum scri-
 ptoris alicujus veteris de connubio Cambysis et Atossae. Non ab-
 horret ab Herodoti stylo, quamvis nihil simile apud Herodotum
 potuerim invenire, licet his hujus Atossae meminerit. Cleric. He-
 rodoti sunt III, 51. sed paullo brevius contracta, recisis iis, quae
 ad institutum non facere censebat Scholiastes. Atossae vero no-
 men in hac historia conjecturae debeat, an aliunde cognitum ha-
 buerit, non liquet: Herodotus certe Cambysen duas sorores ma-
 trimonio sibi junxisse narrans, quarum nati minor in Aegypto
 sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra du-
 bium est, quae Cambysi superstes vixit, Atossam vocari; quippe
 quae Mago, tum Dario fuerit nupta. Hemst.

k) Περσῶν] C. Περσέως male. Solan. Περσέων hic et paullo in-
 fra scribi jussit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. se-
 querer: in paucis enim Schol. suo, non Herodoti, ore loquitur:
 ideo retinui ὃ ἐάν pro τὰ ἄν apud Herodotum, et in fine cum V.
 ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφεὴν, quod in E. A. Addendum verò,
 ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως: nisi satis eam vocem intelligi
 quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. Hemst.

l) εἶρετο etc.] Ed. A. ἤρετο τοὺς βασιλικούς δ. ac pejus κελύων
 et κελύει, quum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἤρετο τοὺς
 βασιλεῖς δ. κελύων, κελύει, quae Herodoto conveniunt; nisi
 quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hesychius etiam habeat, ἤρε-
 το, ἤρωτα, ἐκπύρετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum
 principe, vel, quod Jac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπε-
 κρίναντο. Hemst.

m) ἐξευρηκέναι] V. ἐξευρήναναι: hoc verbum plane fuerat omis-
 sum in E. A. Hemst.

n) ὃ ἐάν] mutarunt Bip. et Schmied. in ὃ ἄν, et ita etiam Her-
 mannus censuit ad Viger. p. 795. ed. I. Mihi consultius visum
 cum Hemsterhusio retinere senioris aevi Graecitatem, quam ean-
 dem etiam sacri scriptores usurparunt: Matth. V, 19. 52. X, 42.
 Paul. ad Ephes. VI, 8. ad Colass. III, 23. e. a. Lehm.

o) Ἐπὶ τῇ ἐμεία] Haec Suidas suppediavit, apud quem καλεῖται
 pro λέγονται. Hemst.

p) ὁ πῆν] Lege ὑπείναι ex Etymologico Magno. Cleric. C.
 ὑπείναι καὶ ὑποκρίσθαι τῷ γένει. Solan. Summa sunt ab Etymo-
 logo. Pro ἀκαμῖος in V. ἀκαμῖος. Hemst.

Ead. 1. 8. τὸν νεῶν *)] εἰς ὃν καίται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. V.

Ead. 1. 8. τὴν Ἰφισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίση γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς *), τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκευάσθη Φειδίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἐνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδέποτε *), διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

Ead. 1. 10. περιέφραντήρια] τὰ ὕδατα, δι' ὧν προκαθήραντο *) οἱ θύειν μέλλοντες. V.

Pag. 87. 1. 10. ἐξυρημένων *) πρότερον] διηγουμένων. V.

Pag. 88. 1. 10. ὁ μὲν γὰρ Ἄπρις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἄπρις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων εὐρίσκεται βοῦς ὢν, καὶ ἔχων τινὰ ἴδια σημεῖα *). Τοῦτο κοινὸν εὐετηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. V.

q) οὕτως τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεῶν. Hemst.

r) τῆς Ἠλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. coll. Elidos: recte. Solan. Quamvis in A.E. conspiciaur, Ἐν Πίση γὰρ τῇ Ἠλιακῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἡ — quae est in Elide, ostendit tamen ne litera quidem minus G. V. τῆς Ἠλιακῆς γῆς: in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκευάσθη pro κατεσκευάσθη Ed. A. Hemst. In χρῶσον jam Schmiederus accentum mutaverat. Lehm.

s) μηδέποτε] Coll. ποτε. male. Solan.

t) προκαθάρσαντο] Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθάρσαντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιέφραντήρια nom ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspersilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. Jo. Brodaci Miscell. I, 38. Hadr. Junii Anim. III. p. 195. Theodorit. H. E. III, 16. Ἐκατέφωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰστέμεισαν νεώκοις περιέφραντήροις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. Hemst. Cf. infra c. 13. Eunuch. c. 6. et Pseudol. c. 25. in quibus locis omnibus commode vasa lustralia intelliguntur. Lehm.

u) ἐξυρημένων] Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. Solan. Clare scribitur in V. ἐξυρημένων, sicut in ipso Luciano: Editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγουμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem harriclabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, et pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsoletis omissam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. Hemst.

x) ἴδια σημεῖα] Aegyptiorum fide novem et viginti Apidis digne-

Bas. l. 13. πᾶν τὸν Νίλου ἔχει *) πλόκαμον] βασι-
λείδης Μεγαρίαν τρίχα. V.

Ibid. τὸν Νίλου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίλος βασιλεὺς
ᾧν *), ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφύρεν, ἧς ἀποτμη-
θείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολείσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευσεν. V.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 92. l. 14. ἀναμνήσω δέ]. Τῶν παρ' Ἑλλήσι μετ-
εμφυλάσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ
τὴν ψυχὴν προὐπάρχειν διὰ τοῦ τὰς μαθήσεως ἀναμνήσεως ὑποτί-
θεσθαι κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρεῖν τὸ νῦν πεποίηκε τὸν Πυ-
θαγόραν. G.

Pag. 94. l. 12. τὸν θεὸν] Ἐλεγον δὲ καὶ τὸν θεὸν ἀριθ-
μὸν καὶ μέτρον ἐνδύεσθαι *) τὰς ψυχὰς (καὶ) πάντα σώματα ζώων
μέχρι καὶ τῶν κνυδάλων καὶ κνυάμων δὲ ἀπειχοντο. Χρυσοῦν δ'
ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

Pag. 95. l. 4. ἐφαντάξω] Τὸ φαντάζεσθαι ὅ) ἐπὶ τοῦ
ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁραμάτων· ἴσθι ὅδ'
ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα τὰ ὁραθέντα. V.

Pag. 96. l. 7. θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται]

scendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit *Allan. de Anim.* XI.
10. inter quae unum τὴν ἀνοδὸν τὴν τοῦ Νίλου ἐποδηλοῦν ση-
μεῖον, quare mirum non est εὐετηρίας, quae Nilo maxime debe-
batur, auspiciū ab eo captum. *Hemst.*

γ) ἔχει] *Exh* correxit *Schmiederus* ad textum et hīc, et in proximo
Scholio, exstinguens ita variae lectionis vestigiū. *Lehm.*

δ) ᾧν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ᾧν ἔσχεν ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς etc. *Hemst.* Hoc alterum praetulimus nos simul
cum *Schm.* Olim scilicet sinistre legebatur: βασιλεὺς ᾧν, ἔσχεν
ἐπὶ etc. *Lehm.*

α) δέσσειν] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐκδύεσθαι vel
ἐποδύεσθαι τὰς ψυχὰς. Sed in *Kxe. G.* non pauca notae recentio-
ris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. *Hemst.*
Schm. hinc ἐκδύεσθαι. equidem malebam ἐνδύεσθαι. *Lehm.*

β) Τὸ φαντάζεσθαι] Paria docet *Thom. Mag.* in Ἀνατυποῦται
et Θάσματα. *Hemst.*

Ἐλέγχετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐντετυπασθαι τῷ δέμῳ αὐτοῦ μνηστῶν τὸν Φοῖβον. V.

Ed. l. 12. ἀμφὶ Κρότωνα *)] Περὶ Κρότωνα τῆς Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον, ἐν ᾧ τριακόσιοι τὸ πρῶτον οἱ οὕτως ἀγόμενοι πυθαγορικῶς. Ἐνῆσαν γὰρ καὶ γυναῖκες ἀκριβῶς ἐξασκῶσαι τὴν αἵρεσιν, ὣν καὶ Θεανῶ ἦν. Τούτους οὖν φησὶν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. Ἀπὸ Κρότωνος δὲ καὶ εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Τὴν ταύτην δὲ φησὶν Ἑλλάδα, διότι Ἑλλήνων πάσαι ἀποικισάντων Ἰταλῶν, συνέβη τῇ τῆς γῆς ἀρετῇ πλοῦτῳ τε μεγάλῳ πλουτῆσαι αὐτοὺς καὶ εὐανδρῆσαι διαφερόντως, ἀφ' οὗ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη. Cod. 2954.

Pag. 97. l. 6. Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξεργημένος] Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖτο ^{a)}, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρείχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

Idid. ἐξωμίας] ἐξωμῖδρια ^{b)} γὰρ ἐφόρουν τὸ δὲ ἦν χιτῶν παχὺς καὶ τραχὺς, ὅτε ἀγναπτος, κατὰ τὴν ἀριστεράν χεῖρα βαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ καὶ ἑτερομασχάλος ^{c)}. Ἀχειρίδωτος δὲ ὦν τοὺς ὤμους παρείχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμῖς· οὐ μόνον δὲ χιτῶν, ἀλλὰ περιβλήμα. G.

Ed. l. 13. προκαλίσσεται] Προκαλεῖται ^{d)} οἰκίτης εἰς βάσανον· προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

a) ἀμφὶ Κρότωνα] Quod ad haec verba *Belinus* e cod. 2954 edendum putavit Scholion, non diversum hoc est ab eo, quod in Adnott. legitur p G. desumptum, nisi quod in illo Latina sunt Graecis parum eleganter immixta, et verba ἐν ᾧ τριακόσιοι — πυθαγορικῶς ibidem desiderantur. Ceterum in G. ex 2954. repositi ἀκριβῶς pro ἀρετῆς, et in hoc ex G. ἐξασκῶσαι pro eo, quod *Belin.* scripsit et *Schm.* descripsit, ἐξασκῶσαι. *Lehm.*

b) ἐξωμίας ἐκαλεῖτο] Εὐξείνου erat in V. et A. Ed. Idem C. separat Πόντον. Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο etc. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. *Solanus* cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. *Hemst.*

c) ἐξωμῖδρια] Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμῖδρια. *Solan.* Volumine ἐξωμῖδρια? atque sic etiam mihi videtur legendum. *Lehm.*

d) ἑτερομασχάλη] L. ἑτερομασχάλος. *Solan.* Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμῖς. Etymol. in Ἐξωμῖς, *Heesych.* in Ἑτερομασχάλος. Vid. *Joh. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 1099. *Jac. Perizon.* ad *Actian.* V. H. IX. c. 34. *Hemst.* Etiam *Schmiederus* edidit ἑτερομασχάλος. *Lehm.*

e) προκαλίσσεται] Observationem non esse inanem docebit *Harpocr.* in Κλήεις, Πρόκληεις. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est: altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. *Hemst.*

Pag. 98. l. 11. τιθασσός] πρῶτος καὶ ἡμέτερος. V.

Pag. 99. l. 8. οὐ κελυστός] Εὐρυσθεὺς ἐπὶ ταῖς τῇ Ἡρακλεῖ. G.

Pag. 100. l. 6. ὀπισθογράφων] προγεγραμμένων^{h)}; πεπονημένων. V. G.

Ead. l. 8. ἡ στρεβλοῖⁱ⁾] βασανίστη, δεσμῇ, μαστίλῃ. V.

Pag. 101. l. 4. ἱταμόν] ἀναιδὴ καὶ ἀναίσχυντον. V. παρὰ τὸ ἰσθαῖ^{k)} καὶ ὀρμᾶν. G.

Ead. l. 8. ἀπηχίς] ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου^{l)}. V. G.

Ead. l. 12. ἀπόξισον] Γράφεται καὶ ἀπόξυσον. G.

Pag. 103. l. 10. ἀβρότατον] τρυφερῶτατον, ἀπαλῶτατον. V.

Pag. 104. l. 6. περμάτων] πλακουντίων^{m)}. V.

h) προγεγραμμένων] In Ed. A. textus huius scholii erat ἰσημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quas exhibent scholium, uti hic emendatum habes. *Solan.* In V. et Ed. A. est: ἰσημον] προγεγραμμένον, πεπονημένον. Nomini praescripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθογράφα multum juvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένων. *Hemst.* Parum abest, ut persuasum habeam, ad vocem ἰσημον referendum esse Scholion, quemadmodum id in V. et Ed. A. notatur, et velle Grammaticum προγεγραμμένον, supra descriptam, i. e. turrin illam Timonis desertam, cuius descriptio in Timon. c. 42. sane haud inutiliter conferri poterit cum hoc nostro *Luciani* loco. Sed in voce πεπονημένον vel explicanda, vel emendanda, nondum mihi satisfacio. *Lsh.*

i) ἡ στρεβλοῖ] In V. ἡ στρεβλῇ τούτων] βασανίστη, δεσμῇ, μαστίλῃ. *Hemst.*

k) παρὰ τὸ ἰσθαῖ] ὃ ἴσθιν ὀρμᾶν. *Etymol.* et *Suid.* *Hemst.*

l) τὸν κατὰ πάντων ὄλχον] Corruptum: C. τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. *Solan.* Voss. Codicis depravatam locutionem illam expressit Ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἤχου. discrepans a sono, qui ab omnibus proficiat. *Hemst.* Scripserunt *Seybold.* et *Schm.* παρὰ πάντων. Verum fugerat *Hemsterhusius* illa scribentem, Scholion hoc e *Suida* esse depromptum, ubi ad v. Ἀπηχίς haec glossemata: ἀπόβλητον ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου, sic a *Kuster* redduntur: Rejiciendum. Quod sono suo aures offendit. Mallet propius ad verba: Rejiciendum. Discrepans a sono, qui adversus omnes emittitur, i. e. a vulgari, communi, consueto; quo ergo aures audientium offendit. Paulo ante idem *Suidas*: Ἀπηχίς· κυρίως τὸ σκληρὸν καὶ φευδὲς, δόρυφορον, ἀηδὲς, ἰχθυόεν, οὗ καὶ τὸν ἤχον ἀποστρεφόμεθα. *Lsh.*

m) πλακουντίων] In priori Ed. et C. legebatur κλαουντίων. *So-*

Ead. 1. 11. ἐφ' ἀνίστασθαι τὴν ἡδονὴν] συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

Pag. 106. 1. 8. ἐπικήριον] ἐπιθανάτιον. V. κῆρ^α) γὰρ ὁ θάνατος. G.

Ead. 1. 11. ἀλλὰ κως^ο)] ἀντὶ τοῦ πῶς· ἴσθι δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοὶ καὶ Ἑφέσιος Ἰώνων. Ἑφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. V.

Ead. 1. 12. κυκτωῶνα] Κυκτωὶν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενος φαρμακίαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι^ρ) κυχεῶν, καὶ κυκτωῶν. V.

Pag. 107. 1. 4. διαφρερόμενος^α)] συνδιαμαχόμενος. V.

Ead. 1. 9. γρίφους] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματώδες, ἢ συμπλοκή συλλογισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον^α), καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

lan. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, πλεονόντια. Hemst.

α) κῆρ etc.] Accesserunt ex *Etymol.* et *Suida.* Hemst.

ο) ἀλλὰ κως] Quum in cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὁδύρομαι ἀντὶ τοῦ πῶς . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος. Ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὁδύρομαι] etc. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode sunt correctae: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit Solanus: Refer ad ἀλλὰ κως, ut recte Coll. Hemst.

ρ) κεχύσθαι] Ex C. supplevi et emendavi. Solan. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκτωῶν. Non inepte quidem Matth. Sladus conjectarat, κυκᾶσθαι: sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκτωὶν ἡ πόσις ἀπὸ τοῦ χύεσθαι κυχεῶν τις ὧν. Συγκαιμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκειμένων: nam longius abijt συνεκραιμένων. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ. Hemst.

α) διαφρερόμενος] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. Solan. Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφρερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice. Hemst.

α) λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικός] Pro hisce in C. legitur: ὄθεν καὶ τὴν χλεῦν γρίψαν φασί· λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. Solan. Primum ὁ πνευματικός unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam V. literis haud obscuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δυνκτιον prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab *Etymol.* p. 241. v. 35. Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεῦν γρίψμα φασί· ergo menda non vacat illud γρίψαν· quanquam ea de significatione γρίψματος ut tacuerunt Jo. Meursius et Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas turpis lucri et rapinarum. Γρίφος autem, quo destituuntur V. et Ed. A. in capite Scholii praeposuit Solanus. Hemst.

Ead. l. 13. ἡβηδὸν] ἀκμαστικῶς^{a)}. G.

Pag. 108. l. 6. τὸν στῶμύλον] φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἔφεδρον^{c)} τῶν λόγων, ἀπατεῶνα. V.

Pag. 109. l. 7. ὁμνῶ γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. 'Ραδαμάνθυνος ὄρκος οὗτος ὁ κατὰ κυνός, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. Οἷς μέγιστος^{a)} ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· θεοὺς δὲ ἰσίων. Κρατίνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ Σωκράτους ὄρκοι. V. G.

Pag. 112. l. 7. λειμαργία] λαιμαργία^{x)}. V.

Ead. l. 10. τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] "Οτι τὸ δεῖνα εἰσ-
Θασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ

a) ἀκμαστικῶς] "Ἡβην Grammatici exponunt ἀμῆν, ἡβῆν, ἀμάρξιν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. Hemst.

c) ἔφεδρον] Si compares Etymologum et Suidam in Στωμύλος, scribendum esse liquet ἔφεδρον· eum intellige, qui garrulus per insidias observat, et loquaciter captat alienos sermones. Hemst. Et Schmiederus edidit ἔφεδρον, ut par erat. Lehm.

n) Οἷς μέγιστος] Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Gronovianis p. 495.

Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ

Κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δὲ σιγάω.

Quis iurandum maximum in re qualibet

Canis est, et anser; nam Deos non nuncupant.

Cleric. Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. Solan. Ponsae Ed. A. lectionem: ὁμνῶ γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. 'Ραδαμάνθυνος (V. 'Ραδαμάνθιος) ὄρκος· οὗτος (V. ὄρκος οὗτος.) ὁ κατὰ κυνός, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος et statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχὴν. Κρατίνος Χείρωσι. (in V. Χεῖσι) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σωκράτους ὄρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in 'Ραδαμάνθυνος ὄρκος itidem habet, nisi quod θεοὺς δὲ σιγάω. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit Zenobius; Apostolius, neglecto Comici nomine, versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωσι· quod recte a Jungermanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hephaest. p. 6. noti sunt pari forma Cratini 'Οδυσεῖς, Ἀρχιλοχοί, Κλεοβούλναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάω, vel potius σιγάιν; hunc in modum constitui debent:

Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων

ἔπειτα χήν· θεοὺς δ' ἰσίων — —

Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiantae commentum. Hemst.

x) λαιμαργία] In V. scriptum λαιμαργία. Hemst.

τῶν συγκρούσταιν τι βουλευμένων τῇ ἀοριστίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες γ). V.

Ed. l. 12. ἡ γλῶσση] τὰς ἰσχύδας, καὶ τὰ μελιτώδη προσβάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδύ, ἀνιεττόμενος τὸ λιγὸν τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσηγές. G.

Ed. l. 14. παλάθας τῶν καρικῶν] ὡς τῆς Κω διαφόρους· παλάθη δὲ ἐστὶ σφαῖρα ἀπὸ σύκων συγκοπῆς *) συμπλαττομένη. G.

Pag. 113. l. 3. πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτομικῇ σοφισμάτων σημαινόμενοι **) παραγέγοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου

γ) δηλοῦντες] Multa hic emendavi et supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρούσται· οὕτως οἱ καλαιοὶ εἰσάθασι λέγειν. G. Solan. In V. et Ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit, hand obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρούσταιν τι, βουλευόμενοι δὲ τῇ α. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρούσταιν τι βουλευόμενοι, τῇ ἀοριστίᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελὼς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελὲς, idem fere quod ἀοριστὸς, quo Scholasticus usus est ad Δις Κατηγ. (Bis Acc. c. 25.) ubi de τῷ δεῖνα. Hemst.

ζ) ἀποσχοῦς] (Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. Scrimg.) G. Quid sub ἀποσχοῦς lateat, nescio: sed συμπηκτομένη legendum est pro ultima scholii voce. Solan. Primum ab initio suppleri debet: ὡς τῆς Κω διαφόρους ἔχουσας vel φερούσας. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quanquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπηκτομένη. Παλάθη Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσις, vel ἐπάλληλον θῖσιν σύκων· opportunus est Amyntae locus apud Athenaeum XI. p. 500. D. (τὸ ἀτρομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις θρέποντες συντιθέσιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες etc. unde conjicias, pro συμπηκτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. Hemst. Atque ita revera scriptum reperit Bastius in C. Par. S. Germ. 345. ut ipse narrat ad Gregor. Cor. p. 456. Idem docet monstruosam illam figuram ἀποσχοῦς compendariam esse scripturam formulae ἀπὸ συγκοπῆς, idque inde probat, quod manifesto ac plene in eodem Codice exaratum legatur ἀπὸ σύκων συγκοπῆς. Lehm.

α) σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo hand dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενος, vel simile quid. Solan. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενος, quod expono cuncti, congregati velut signo dato. Deductum lo-

τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆι Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. V.

Pag. 115. l. 1. σύμβαμα] Ἄλλ' ἐπιτριβείης, ὡς κατάρτα, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνεύεσσι παραβύλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶς^{b)}, συντεθεμένας εἰς ἀποφαντικὸν λόγον γένεσιν, ὥς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρεῖαν ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥήμα, οἱ Στωικοὶ ἐθέλακριβείης ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρόφασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγορήμα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλὰ τινος ἐνδεῖα, οἷον Σωκράτει μεταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὖν ὀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πτώσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶν αὐτοτελές ἐστίν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὥσαντι παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι· τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθείαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ μὴ ῥήμα^{c)}· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἑλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐνδεὲς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὗτοι μὲν οὖν οὕτως. Ὁ μὲντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιώτατον μεταφέρειν. G.

Pag. 115. l. 11. φριμόν] τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

Pag. 116. l. 12. Ἠλέκτραν λέγετε καὶ τὸν ἐγκυκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκυκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγετε; G.

quendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui χρύσσονται et σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus Enarrator. Hemst.

b) αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, et mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν (pro ἀποτελούντων) κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥήμα (pro ὀνόμα) tum prope finem, οὗτοι (Stoici. antea fuerat οὕτω) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepit, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diog. L. VII, 64. Hemst. Has Schollii emendationes cum Schmiedero et ego recepi, in gratiam quidem summi Hemsterhusii: at ne sic quidem e nugis istis philosophicis, si Diis placet, multum lucri captum iri credo. Lchm.

c) μ ἢ ῥ ἢ μα] Corrupta haec. Pro τού lege τῇ κλ. πτ. Solan. Lucian. Vol. III. Y

Pag. 117. l. 1. ἀγνώτος] ἀγνώστου. V.

Pag. 119. l. 14. περιεκτικόν] περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Pag. 123. l. 8 οὐκ ἂν φθάνοις] ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὠνήσῃ αὐτόν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐποροῦντ' ἀπολίσσεται^{d)} τὸ καταβληθὲν σοι. G.

Ibid. ὠνησάμενος] ὠνούμενος. G.

Pag. 124. l. 7. ὁ Πυρρόβιος] Πυρρόβιος τοὺς δούλους Πιργον ἀπὸ τινος δούλου Πυρρόβου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὃν ὁ μὲν ἦν πυρρόβος τὴν κόμην, ὁ δὲ Ξανθός. G.

Pag. 125. l. 10. νωθῆς^{e)}] ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στερητικόν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστερημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν. V.

IN PISCATOREM.

Pag. 129. l. 1. κατάρατον] ἄθειον. G.

Ead. l. 6. πῆρῃ . . .] Παρωδεῖ τὸ Ὀμηρικὸν ἐπεῖνο ἐν τῷ B. τῆς Ἰλιάδος, ὧς φητέτη φητέτηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις. G.

Pag. 131. l. 8. λαπιστόν] σχιστόν. V.

Pag. 133. l. 9. ἀμείλικτα] ἀνήκεστα. V.

Pag. 134. l. 2. παραιτησάμενοι] Παραιτεῖν παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V.

Ibid. Αἰδωνέα] Αἰδωνέα ἢ Ὀρφία^{a)}. G.

d) ἐπολίσσεσθαι] Legendum ἀπολίσσεσθαι. Hemst. Obsecutus Schm. Lehm.

e) νωθῆς] In V. scriptum est: Εἰκότως βραδύς γάρ] ῥάθυμος παρὰ τὸ etc. sed mox iisdem repetitis adcuratius: Νωθῆς] ῥάθυμος etc. A. Ed. praefert: παρὰ τοῦ νω στερητικόν καὶ τοῦ θέω . . . θεεῖν. Solanus στερητικοῦ correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non dissentit Etymol. p. 608. Νωθῆς, ὁ βραδύς καὶ ἐκλεισμένος: παρὰ τὸ νω τὸ στερητικόν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεταί νωθῆς: ὡς ἄρδω, νεαρῆς: ὁ ἐστερημένος τοῦ θεεῖν. Hemst.

a) ἢ Ὀρφία] Illud ἢ Ὀρφ. ex superioribus huc inscite intrusum est. Solan.

Pag. 135. l. 3. ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. αἰ περὶ. G.

Pag. 137. l. 1. κατὰ τοὺς δῆτορας] ἐπεὶ παραδειγματικῇ κέχρηται τῇ πλίστει· αὕτη δὲ μερικὴ τοῦτον χάριν ἐστὶ δητορικὴ· οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πλίστεις περαινουσι. G.

Ead. l. 10. πρὸς ὀργήν] ὀργίλως^{b)} G.

Pag. 138. l. 11. ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία^{c)} ἐπὶ τῶν, ὀπηνίκα ἀποχεῖαν καὶ ἄνεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπιδείξιν συντεῖνον τῆς τοῦ ἐπιζητουμένου δυνάμει, τὴν καταλληλότερον ἵππος^{d)} πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξασθαι ἀρετὴν· παραλληλῶν^{e)} ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ^{f)} καὶ ταῦται (αὗται scribendum) ὕδωρ βατράχῳ^{g)} στέαρ γαλῇ, καὶ Λυδῷ πράγματα. V.

Ibid. παρακρουσάμενος] ἐξαπατήσας. V.

Pag. 139. l. 16. τὸ πρὸ δίκης γὰρ] προσυπακουστέον καταψηφίζεσθαι. V.

Ead. l. 17. καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.

Pag. 140. l. 2. καταλεύσαντες] λιθοβολήσαντες^{h)} V.

Ead. l. 6. ὕδατος μεταλαβών] Ἰστέονⁱ⁾ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι^{j)} δικάσται ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν δητόρων, ὕδριος ὕδατος ἐκλήρου, καὶ διὰ τινος διατρήματος παρεῖχον^{k)} τῷ ὕδατι ἔκροιν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφάσεως τοῦ κρου-

b) ὀργίλως] In V. erat . . . γέλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γέλω. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus. ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, et ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media O. (Φ). Solan.

c) παροιμία] „Hanc enarrationem non agnoscunt C.“ Nec sane operae pretium erat has sordes descripsisse. Ego saltem ex his sani aliquid effingere me posse desperavi. Lehm.

d) ἵππος] „ἵππον legebatur, sed Du Soul ov in os mutavit.“

e) παρὰλληλοι] Ita manu sua correxit Solan. cum in impresso Græc. legeretur παρὰλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in og et œg communiter accipiunt. Reitz.

f) παροιμία] „Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. dēsiderabatur.“

g) βατράχῳ] „Verba duo sequentia στέαρ γαλῇ, in Impr. omitta addidit Solan.

h) λιθοβολήσαντες] λιθοβολεύσαντες. V. Solan.

i) Ἰστέον] Huic simile scholion, iisdemque pæne conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. Cleric.

j) Ἀθηναῖοι] οἱ ἐν Ἀθήναις legitur in V. male. Solan.

k) παρεῖχον] παρήκων V. Solan.

νίσκου¹⁾ ἐκλένον τὸν δῆτορα λέγεσθαι, ἄχρῃς ἂν τὸ πᾶν ἐκρῇ^{m)}. ἅτε δὲ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνονⁿ⁾ καὶ ἄκοντες τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λῆμῃ ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

ὕδατος] τοῦ δικαστικοῦ ὕδατος, πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. G.

Pag. 142. l. 2. ἀναβολήν] περιβολήν. G.

Ead. l. 3. ἀθεραπεύτω] παντελῶς καταπεφρονημένω. V.

Ead. l. 10. ἐγγέλων] κλοιῶν G.

Pag. 143. l. 2. ἱξίονα] Nota historia, quemadmodum Ixiou cum Junonis simulacro seu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti sic παρὰ τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. G.

Ead. l. 6. ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τοῦ κεραμεύς κεραμῆος γενικῆς^{o)}, γίνεται κεραμεικός καὶ συναιρέσει κεραμεικός. V.

Ead. l. 8. ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἣν παρ' Ἀθηναίους^{p)} ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V..

Ead. l. 10. πρὸς ἡνῆ] πρῶτον. V.

Ead. l. 15. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

Pag. 144. l. 13. ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφείτο τὸ θέατρον τοῖς¹⁾ ποιηταῖς ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν^{r)}. Ταῦτα δὲ δις τοῦ ἔτους ἐπιτελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονυσία· φθινοπύρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

1) κρουνίσκου] Ita in margine correxit Solanus: cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. Reitz.

m) ἐκρῇ] Ἐκρῆς legebatur in Impr. quod rursus mutavit manus Solan. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione Ms. C. et V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde cum hausisse credo. Reitz.

n) συνέτεμνον] Ἐνέτεμνον legebatur, noster vero Solan. adjecterat συνε. Ita ut legere possis συνενέτεμνον vel συνέτεμνον sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, et iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. Reitz.

o) γενικῆς] Sic corrigere placuit priorum Edd. γενικῆς. Lehm.

p) Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in Impr. sed ὡς in οἷς ἠνταύχετο noster Solan.; ideo sic dedi, quia recte emendavit. Reitz.

q) τοῖς] Omissum in Edit. articulum addidit Solan.

r) ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum antea legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. sine dubio ex collat. Cod. V. Reitz.

Pag. 145. l. 3. **μὴν ἡμέραν**] Ἐνταῦθεν τοῦ λόγου τοῦ-
του ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

Pag. 150. l. 4. **οὐ κατὰ Σολέας**] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρά-
τος ὢν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον διήμεγε, ὥστε τὰ φαινόμενα
Ἑλλάδι φωνῇ γραφᾶς, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων. δέ, ὁ τῆς στοᾶς
κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου ὤρμητο ^{a)}),
καὶ δὴ καὶ Κράντωρ ^{b)}) καὶ Χρυσίππος ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι
κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρυσίππος. ἀμέλει δὲ καὶ Ἀρω-
στατέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Πρωταγόρας ^{c)}),
ἀρδῶνται. ἀλλ' οὐδὲν ξενίας διώκονται, ὅτι μὴ ἐκ μέσης
Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκονται. Θαυμάζονται δὲ μάλ-
λον ὡς σχεδὸν Ἕλληνας παρευδοκιμηκότες ^{d)}) τῇ περὶ ταῦς λόγους
ἀσκήσει. V.

Pag. 151. l. 13. **οὐκ ἐχρῆν** ^{e)}) . . . καὶ τὰδε φασί,
καὶ τὰδε ^{f)}) διὰ τὸ ἐναντίον ^{g)}) εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην, V.
Τῶν ἐναντίων ἦτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ
γὰρ τὸ διξὶδόν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος πολὺ πρότερον ἐπίσταται τὸ
ἀριστερόν· καὶ ὁ τὰ νοσερὸν εἰδὼς, οἶδε καὶ τὸ ὑγιεινόν. ὡσαύτως
καὶ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μειώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν
παραπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς
τὸν Παρόρσειαδην νῦν διατεταμένον ^{h)}) ἀπομαθεῖν τὰναντία τοῦ μι-
εῖν καὶ τὴν κατ' αὐτὰ τέχνην. ὡς οὐκ ἔστι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀντικει-
μένων ἢ αὐτῇ γυνῶσις. G.

Pag. 152. l. 9. **ἐπίσκοπος**] Γρ. αὖ ἐπὶ σκοπῆς οἰκίστα,
νῦν καιρὸς. G.

^{a)} ὤρμητο] „ἤκατο V.“

^{b)} Κράτων] „Crator. G.“ Restitui Cratorem Solensem, Xeno-
cratis auditorem, et insigne sua quidem aetate Academiae decus,
de quo Diog. Laërt. IV, 24. et Cicer. in compluribus locis. Vid.
Ernesti. Clav. Cic. s. h. v. Lehm.

^{c)} Πρωταγόρας] „Pythagoras. G. prave.“ Solan. Minus ex-
acte in Edd. legebatur Procr. Lehm.

^{d)} παρευδοκ.] „Παραδοδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit
Solan.“

^{e)} ἐχρῆν] „Echren accentu in prima erat in Impr. Clerici, et sic
vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, et
Grammatici jubent. Reitz.“

^{f)} τὰδε] „Ἠδὴ male legebatur in impress.“

^{g)} ἐναντίον] Ἐναντίον editum erat, sed correxit Solan.“

^{h)} διατεταμένος . . . τοῦτο] „Corrupta haec.“ Emendata
vitia et expletæ lacunæ ope Codicis 2954. Ediderat etiam Schmie-
derus restitutum Scholion. Olim scilicet aberat πολὺ ἀντὶ πρότε-
ρον, legebatur καὶ ἀπὸ νοσερὸν pro ὁ τὸ νοσ. deerant porro οἶδα
καὶ τὸ post εἰδὼς, tum editum erat διατεταμένος colo a sqq. se-
junctum, καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνην. ὡς οὐκ ὅτι τοῦτο . . . τῶν ἀν-
τικειμένων etc. Lehm.

Pag. 153. l. 9. προηγούσαν] τὸ πρότερον ἔπειν ἢ ἀγορεύσαι. G. et 3011.

Pag. 155. l. 8. ὑπερμάχει] ἀντὶ τοῦ κατασκευάζει, ἐπείπερ °) τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ συντάσσεται °). ὑπερασπίξω σου. προΐσταμαι σου. προπολεμῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σου.

Ead. l. 12. ἐπερ ἀπάντων] περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Pag. 156. l. 6. ἡ περ τοῦ ξύλου] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βασιλείας ἐπισκώπτει· διαπαίξει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

Pag. 157. l. 14. ἐπὶ χλευασμῷ] ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλευῇ. G.

Pag. 158. l. 8. ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρῳ °). V.

Pag. 159. l. 5. Μένιππον] Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἦν φιλόσοφος κατὰ τὸν Σεβαστὸν °) φύσει κεχημένος γενναῖα καὶ ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῳ, καλῶς τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μετῶν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. V.

Pag. 160. l. 9. ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος· εἶ °) γὰρ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφοτέρως· ἰστέον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεραντοῦ φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὕδρας ὕδατος πληροῦντες, διὰ τινος διατρήματος παρῆχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, κελευόντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον. V.

Pag. 164. l. 5. ἡ τουτουῖ °) τὸν ἐπώνυμον] Διογένηος τοῦ κυνικοῦ. V.

c) ἐπείπερ] Ἐπεί πῶς editum fuerat; sed correxit hōc Solan.

d) συντάσσ.] Ἐντάσσεται legebatur in Impr. male. Sed restituit ex C. Solan. Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. Reitz. Et vitium αἰτιατικῇ vulgatum vel sine Codice corrigendum fuit. Nunc video etiam Seyboldum aliter paullo, nec minus commode, correxisse τῷ ὑπ. αἰτιατικῇ σ. Lehm.

e) αὐτὸ ἔδρῳ] Conf. supra Schol. ad c. 14. verb. ἐφήμι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituimus, legebatur in Impress. corrupte, αὐτῷ ἔδρῳ. Reitz. Quid autem sibi voluerit Grammaticus, dubitari potest. Aut enim explicare voluit insolentioris dicendi rationem, aut indicare variam lectionem ἔδρῳ pro δρᾶν. Illa quidem provincia satis sinistre functus est. Nam ἐφειμένον impersonaliter li. l. dictum, ut alias ἐξόν, δεόν et similia: quān liceat. Lehm.

f) κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Haec verba non agnoscunt Coll. Solan.

g) εἶ! Addit Bruno, scilicet clepsydrae. Solan.

h) τουτουῖ] Τουτον legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουῖ,

Ead. l. 11. ἐρήμην] Ἐρήμη δίκη ὅταν μὴ ἀπαντήσας ¹⁾ ὁ δεικνόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ· ὁμοιον καὶ τὸ ἐρήμην αἰλῶναι. V.

Pag. 165. l. 3. ἐξαγορεύοντα] τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. V.

Ead. l. 5. ἀδικοῦντα] ἀσεβοῦντα ^{k)} Λουκιανὸς ἐν τῇ περὶ Ὁρχήσεως φησιν, ἐκείνο δὲ πάντες ἀκούουσιν; ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορκίσθαι ^{l)} λέγουσιν οἱ πολλοί. V.

in textu vero ipso est ὅτον. Illud vero τούτου magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. *Reitz.* Unde correxerit *Solanus* τούτου, non adnotavit *Reitzius*. In Cod. 2954. saltem ista legitur; ubi quidem hoc totum Scholion textui insertum est, *Belino* referente, hunc in modum: ἡ τούτου τοῦ Διογένης τοῦ κυνικοῦ τὸν ἐκώλυον — ἐκωλύτο. Quae quidem verba nulla ex parte cum textus rationibus convenientia, apparet illud ipsum Scholion esse, quod e V. descriptum vulgo editur; praeterquam quod in Par. Cod. voces τὸν ἐκώλυον post τοῦ κυνικοῦ insertae reperiuntur, quae in V. post τούτου locum habent. Jam quaeras, quale sit Scholion ipsum, quorumque textus verborum. *Seyboldus* quidem *Luciani* verba ita legi vult: „ἡ Πλάτωνα, ἡ Πυθαγόραν, ἡ τούτον (i. e. Diogenem Cynicum, δεικτικῶς ut saepe vel *Noster*), ἡ ὅτον — — Stetit enim tanquam Orator in fronte ceterorum Diogenes, adeoque facilius digito poterat innui.“ Satis ingeniose. At non vidit *Seyboldus* huic lectioni ex Scholio depromptae ipsum Scholion adversari. An vero ita credamus jam Scholion esse constituendum: ἡ τούτου] Διογένης τοῦ Κυνικοῦ. ? — Imo vero Genitivus glossae necessario ducit ad Genitivum glossae. Jam τούτου vel τούτου cum omni textus structura pugnat, quae ὅτον potius illud flagitat, in quod omnes libri consentiunt. Ergo nihil reliquum est, nisi ut existimes, Scholiasten vel male inspexisse textum *Lucianum* et arripuisse τούτου, vel τούτου pro ὅτον, vel usum esse exemplari, quod vere ineptam istam lectionem exhiberet. *Lehm.*

i) μὴ ἀπαντήσας] Prior vox e *Suida* restituta, unde Scholion desumptum, monente *Schaefero* ad *L. Bos* p. 110. Significat autem, ut *Schaeferus* ibidem docet. Ἐρήμη (iut. δίκη) vadimonium desertum, aut iudicium, ad quod non affuit alter ex litigantibus. Et Ἐρήμη vel ἐξ Ἐρήμης ἀδικεῖσθαι dicitur de reo, qui, cum vadimonium deseruisset, aut ad iudicium non affuisset, damnabatur. *Lehm.*

k) ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα *Lucianum* scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si irascor et obijuro profunum, qui Sacra reticenda effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab *Scholiaste* adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum et varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *Reitz.*

l) ἐξορκίσθαι] Ἐξορκίσθαι editum fuerat, et λέγει pro λέγου.

Pag. 166. l. 10. τεθήπασιν] ἐπελάγησαν. V.

Pag. 167. l. 6. παρωθούμενοι] παραγκωνιζόμενοι. V.

Pag. 169 l. 3. ἄσπονδα] ἐχθρά. V.

Ibid. ἀκήρυκτα] ἀδιάλλακτα. V.

Ead. l. 8. πυρρίχίζειν] Εἶδος ^{m)} ὀρηχίσεως ἢ πυρρίχη, σύντομος. V.

Ead. l. 10. Ἀλουργίδας] πορφυρᾶς χλανίδας. V. Sed C. αἰουργίς, πορφυρᾶ χλανίς ⁿ⁾

Pag. 170. l. 12. Ἡρακλῆς, φασί, καὶ πύθηνος] Παρημία ἐπὶ τῶν πάντῃ παραλλαγμένων καὶ ^{o)} ἀσυνβάτων. καθ' ὅτι ἦρας μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀνδρείος. οἱ πύθηνος δὲ οὗτε ἀνδρίαν ^{p)} ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφώρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνισθαι εἰσαγόμενοι. V.

Pag. 172. l. 6. εὐεργέτην ἀναγράφεσθαι] Γρ. ^m ἀνεγράφθαι. G.

Ead. l. 11. ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] ἀδιδῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἴρηκα. V.

Pag. 174. l. 11. καλάθην] μάζαν σύκων. V.

Pag. 176. l. 4. τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκησάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ῥ. V.

Ead. l. 6. τοῦ Τάλω] Ὁ μὲν Τάλως ἦρας παλαιὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ τεταμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκουρῶν τὸ ἱερὸν, ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται ^{q)}. V.

sin, et paullo ante δτι quoque omissum, quae omnia Solano praeefunte correxi. Reitz.

m) Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, et forsitan συντόμως scribendum, pro σύντομος. Reitz. Jejunè hoc Scholion e Suida et Hesychio excerptum, quorum hic πυρρίχίζειν explicat: τὴν ἐνόπιον ὀρηχίαν καὶ σύντομον. Hanc ultimam vocem Albertinus contra Hesychii sententiam, σύντομον conjicientis, recte tuitus est: nam etiam Etym. Magn. habet: πυρρίχην· τὴν σύντομον ὀρηχίαν. Est autem σύντομος ὀρηχίς, vehemens, quae fit intentis viribus; i. q. σφοδρά apud eundem Hesychium in sequentibus verbis. Unde in promptu h. l. erat vulgatae vocis σύντομος emendatio. Lehm.

n) χλανίς] Sic fere Grammatici et Lexicographi vetustiores. Unde priora πορφυρᾶς χλανίδας, ut manifesto invidiosa, facile corrigi poterant. Lehm.

o) καί] „omissum erat in Edd.“

p) ἀνδρίαν] „Ανδρείαν et mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν et ἀνδρίας fecit Solan.

q) λέγονται] Hoc Scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod his positum inveniebamus; dilaceratum enim erat, et pars in Ed. Gr. in summa pag. 17. pars in med. p. 18. descripta. Reitz.

Ed. l. 7. Ἀνακτεῖον] Ἀνακτεῖον *) τῶν Διοσκουρῶν τὸ ἱερόν· ἀνακτεῖ γὰρ οἱ Διοσκουροὶ λέγονται. V.

Pag. 177. l. 4. Ἐπικουρεῖσις] ὡς τῶν Ἐπικουρείων δούτερά πάντα τῆς ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

Pag. 178. l. 8. ἀφ' οὗτος τῶν αὐτοκυριεῶν] Αὐτοκυριεῖς ἄριστος ὁ λιτός καὶ σχεδὸς ἀπτημένος ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φασίν *). V.

Ed. l. 9. χρυσίον τουτί] Τὸ μὲν χρυσίον ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνευρίσκονται. τὸ μύρον ὡς τρυφᾶν εἰσθότες. τὸ κάππιτρον ὡς εὐθετίζοιεν *) τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ τὴν ὑπὲρ. οἱ κύβοι δὲ δειγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου διαβησις. V.

Pag. 179. l. 13. ἐν χρῶ] Κουρίας ἐκ χρῶ **) λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. V.

Pag. 181. l. 7. ὁρμιάνα] Ὁρμιά λεπτὸν σχοιεύον, ἀπὸ τοῦ ἔρω, τὸ συμπλέκω. V.

Ed. l. 8. ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεύς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμὴν· καὶ κλίνεται Πειραιεύς ἀπὸ τοῦ *) περῶ περῶτο, περαιεύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἐπειραιεύς. V.

Ed. l. 12. ἀνύσσασα] Περιττὸν τὸ ἀνύσσασα, Ἀττικὸν μὲντοι. αὐτοὶ γὰρ καὶ καίσεις ἔχον φασίν, καὶ ἐκῶν *) εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλήσια. V.

Pag. 182. l. 11. ἀσφραῖται τοῦ χρυσοῦ] ὡς φέροιτο *) τοῦ χρυσοῦ. G.

x) Ἀνακτεῖον] Et hoc igitur abundabat. Reitz.

s) φασίν] Exc. G. φασίν. C. φασίν. Solan.

t) εὐθετίζοιεν] Sic rescripsi pro vitiosa, quam Reitz., Bip. et Schm. Edd. exhibent, forma εὐθετίζοιεν. Idem correxī in iisdem vulgata vitia σεμνότερον, ὑπὲρ, et κύβοι. Lehm.

u) ἐν χρῶ] „Haec verba omissa in Ed. supplevit Solan.“

x) ἀπὸ τοῦ e.c.] Piraeus nempe olim fuerat insula, in quam olim oportebat σχεδία διαπερᾶν, ut ostendit Meursius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro J. G. Gravio. Vid. c. 1. Cleric.

y) ἐκῶν] „Exonta legebatur in Ed. Graev. Sed ex collatione Codicis correxī Solan.“ De pleonasmo in phrasi καίσεις ἔχον vid. Schol. ad Icarom. c. 24. Sed ἀνύσσασα injuria redundare dicitur, et recte a Weiskio, Pleonasmorum enarratore, omissum est; nisi forte afferri debuisset, ut damnaretur Scholiastae jejuna sententia. Significat enim in Luciani ore vox ἀνύσσασα adjuncta, nunc demum perfectum hami usum fieri posse, ubi Sacerdos etiam caricas et aliquantulum auri dederit. Sic expressit etiam Belinus in versione Francogallica. Lehm.

z) ὡς φέροιτο] Varia haec est lectio, in qua et χρυσοῦ notandum pro eo, quod in textu ipso est, χρυσοῦ. Quodsi tamen ex-

Pag. 184. l. 1. καὶ εἰδεχθῆς; καὶ σκληρὸς] ἄμορφος, ἀρεπής, μυσαρὸς *). V.

Ead. l. 10. ψῆττά τις] Ἰχθύδιον ἢ ψῆττα ^{b)} τῶν πλατείων, ἐκ δύο δερμάτων συγκολλησθαι ^{c)} τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅτι νες σακιδάμιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βούγλωσσον. κακῶς ^{d)} δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. V.

Pag. 185. l. 8. περισκόπαι ἀκριβῶς] Αὐθις ἐπανήλθιν, e regione ibi in margine erat. G.

Ead. l. 14. Ἄλλ' ἤνιδεθ' πολλοὺς που τοὺς ἰχθυῖς ὁρῶ] Ἡθικὸν ^{e)} ἐπιφθειγμα τοῦτο καὶ ἀφελές. Καὶ ἔστι ^{f)} δερματικὸν ἤνι τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται. V.

Pag. 186. l. 8. ἐπιτελῇ ^{g)} τὴν ἄγραν] Προσυπακουστικὸν τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικόν, ὥσπερ καὶ τὸ, ἄλλ' ὅπως μὴ πληγῆς. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκοπεῖ. V.

Pag. 188. l. 8. ἀπὸ τοῦ Λυκαίου] Ἐν ^{h)} τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον. ὁ Θέοπομπος ἐν τῇ καὶ Παισι-

plicationem malis, scripsisse puta Scholiasten ὁσφραίνεται pro ὡς φέροιστο, quo illustraret minus usitatam formam ὁσφραται. *Lehm.*

a) μυσαρὸς] Μισαρὸς editum erat, sed μυσαρὸς correxit Solan. recte; nempe a μῦσος, scelus. *Reitz.*

b) ψῆττα] Ὅφον legebatur, et quidem adspirata prima, id autem noster (Solan.) delevit, et ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, et ὁφόν, *orponium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. *Reitz.*

c) συγκολλησθαι] συγκρίσθαι C. Solan.

d) βούγλωσσον. κακῶς] Βάγλωσσον et καλῶς editum erat, pluribusque vitiis hypotheticis scatebat hoc et praecedentia scholia. Sed ad κακῶς et verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, luhens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. *Reitz.*

e) Ἡθικὸν] Sic restituit Solanus ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, et pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθλιπται. quum tamen in V. esset ἐκτέθλιπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *Reitz.*

f) Καὶ ἔστι] „Ἐς τὸ C.“

g) ἐπιτελῇ] Sic tacite scripsit Schm. In prioribus erat ἐκτελεί, quod in textu quum sit, tamen cum nota Scholiastae non convenit. *Seyboldus* jam conjecerat ἐκτελείν, non minus commode. *Lucianum* tamen ipsum haec non tangunt. *Lehm.*

h) Ἐν] „Ἐν male legebatur in Ed. Cler. Sed recte correxit Solan.“

στρατον ποιῆσαι το Λυκίον, Φιλόχορος ¹⁾ δὲ ἐν τῇ δ' ²⁾ Περι-
κλέους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. V.

Ead. l. 11. καυτηρίων] Κκαυτηριασμένους ὁ μὴ ἔχον
ὑγιή τὴν συνείδησιν. Cod. 2954.

IN CATAPLUM.

Pag. 189. l. 1. ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἴρηται ἀπὸ
τῶν Τυρρηνῶν τῶν βασιλῶν καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὥς φησι Φιλόχο-
ρος. Τυρρῆνοι γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις
ἐφθησαν ἐκτιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο
ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Ἀἴμνον καὶ Ἰμβρον
ᾤκησαν. Χρόνα δὲ ἰστέρον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθροδῶς δια-
κείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ὥρμησαν εἰς πλοῖα, καὶ κατασχόντες εἰς
Βραύρωνα ³⁾ τῆς Ἀττικῆς, ἤρπασαν παρθένους (ἀρκεύουσιν ⁴⁾)

i) Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9.
occurrit. scripsit περὶ Ἀττίδος. Vid. Voss. Hist. Graecos et Sui-
dam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. Cler. C. ha-
bent φιλόχορος. Solan.

k) δ'] In priori Edit. horum Scholiorum legebatur δ'. Sed in Exe.
G. est δ. Solan. In priore Edit. Scholiorum p. 16. ad princi-
pium Pisc. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dialogum
sive dissertationem non pertinebant; sed ad De Merc. Cond. quod
pervestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli,
quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. Reitz.

a) Βραύρωνα] Βραύρωνα legebatur, et mox iterum Βραβρωνίσις.
Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX. p. 611. vel 599. et quae
mox notamus. Reitz.

b) ἀρκεύουσιν] Quenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad
παρθένους eam referri decet, forsitan ἱερκεύουσιν. Solan. Ἀρ-
κεύουσιν idem esse quod δεκατεύουσιν, docet Hesych. Nam ἀρκεύου-
σαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Brau-
ronias, et quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero
δεκατεύουσιν dictum; ab ἀρκτος ὡς αὐτὴ ἀρκεύουσιν, quod ursam
quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cuius-
dam; quia illa virginem cum ea ludentem inter fecerat etc. Vid.
Suidam v. ἀρκτος, ubi ait: Ἐκ Βραβρωνίσις ἀρκευούμεναι γυναι-
κες τῇ Ἀρτέμιδι ἱερτικὴν ἔτιλουν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ
Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον δοῦναι ἵκεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρ-

γὰρ τῇ θεῇ τοῖς Βραυρωνίοις), αἷς συνώκησαν. Οἱ οὖν ἐν *)
 Ἀθηναῖοι φητορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι, ἴσθας ἔχουσι
 τοὺς βασιλεῖς. Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τῆς καθ' αὐτοῖς βίας τῶν
 Τυράννων. V.

Ead. l. 2. Εἰεν ^d)] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐκτὸς

πρὸς τῇ θεῇ. Ἀρκεῦσαι. Ἀναλαττὴ καθεμερῶναι πρὸ γάμων
 τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεῦειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκεῦο-
 μέναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testat-
 ur Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse
 quidem ἀρκεῦσαι, sed δεκατεῦσαι propriè dici καθεμερῶν, quando-
 quidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis conse-
 crare; tamen Harpocration v. δεκατεῦειν arbitratur id inde factum
 ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd.
 Harp. v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirmantem,
 nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias conse-
 crare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκευομένας et
 ἀρκεῦσαι dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum,
 (vid. Montfaucon Biblioth. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius
 indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod Oraculum iusserit Dianam
 placare, et puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit ca-
 pram immolando, quam filiam adpellarit. Eumque ritum quot-
 annis renovatum. (Tum quoque pro Ἀναλαττῇ — ἔλεγον, ut vi-
 tiiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc
 igitur ritu et ex historia de Tyrrhenis, qui Brauroniae has virgines
 rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem at-
 tingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247. scribens: Τυρρῆ-
 νῶν τολῶν τῶν Ἀθηναίων καὶ ἱμῆρον κατασχόντων, ἀπαράσσαντων δὲ
 Βραυρωνίδειν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας etc. Iterum in Quaest.
 Graec. p. 296. Τυρρῆνούς φασι ταύτας τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ
 γυναῖκας ἐν Βραυρωνος ἀπαράσσαντας, ὁπνείνα Ἀθηναίων καὶ ἱμῆρον
 κατέχουσιν, εἰτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ.
 Etsi jam cum Solano apud Scholiast. legas ἐρατεῦναι, nondum
 sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκεῦσαι legamus,
 si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam
 ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum et pro τῇ θεῇ
 legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, et ἀρκεῦσαι τῇ θεῇ
 etiam ap. Suid. est. Si jam tamen apud Scholiast. legas: ἡρπα-
 σαν παρθέτους ἀρκευομένας τῇ θεῇ, sensus quidem commodus
 emerget; sed et mallem addi ἐν ante Βραυρωνίοις. nam licet sine
 praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere
 queas, nimirum ut sit: abripere virgines Brauronias, id tamen
 minus placet. Sed manum de tabula. Reitz. Quum semel cor-
 rigenda essent vitiose vulgata, maluimus nos, parenthesi facta,
 retinere ἀρκεῦναι et deinceps interponere γὰρ. Ita nec opus
 fuerit ἐν τοῖς Βραυρωνίοις cum Reitzio scribere, sed suffecerit
 τοῖς Βραυρωνίοις, dictum pro ὑπὸ τῶν Βραυρωνίων. Lchm.

c) ἐν] Deleatur praepositio. Reitz.

d) Εἰεν] „Ἐστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ etc. legebatur; sed priora duo ex-
 punxit Solanus, sine dubio ex Collat. Item δὲ et ἀφορισισμός
 legebatur pro δὴ et ἀφορισισμός.“

ῥημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον περιορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ παρακλιευσίως ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ, ὡς ἐνταῦθα. V.

Ibid. Κλωθῶ] Τρεῖς ^{ε)} λέγουσιν εἶναι τὰς Μοῖρας, Κλωθῶ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν Μοιρῶν τὴν Κλωθῶ προσδιαλεγόμενον. V.

Ead. l. 3. ἀναγωγὴν] ἀνάπλουν. V. Ἡ τῶν νεῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

Ead. l. 4. ἀντίλος] τὸ ἐν τῇ ἀντίλῃ ὕδωρ. V.

Ead. l. 5. παρακλέρουσαι] Εἴ τι εἶχεν ἐσισημένον ὑφάντη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν ^{ζ)} ναύταις τὸ παρακλέρουσαι, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὁδόνην τῇ κεφαλῇ συμβαλεῖν. V.

Ibid. τετροπῶται] ἐν τῷ τροπῶτῃ ἐμβέλλεται. τροπῶτῃ δὲ ἐστὶ λῶρος εἰς ὃν τὴν κόπην ^{η)} ἐμβάλλουσιν. V.

Pag. 190. l. 1. ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασὶν εἰς τὸν ^{θ)} ᾧδην διακουῖζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. G.

Ead. l. 3. ἀμφὶ βουλευτόν ἐστι] περὶ ἐσπέραν, ὅτε ^{ι)} τοὺς βόας λύουσιν. V.

Ead. l. 4. ἐμπεπολήκαμεν] ἐπερδάναμεν. G.

Ead. l. 7. ὥς περ] Γρ. αἱ εἴπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

Ead. l. 9. ἐφ' ἡβῶν] Ἑφηβοὶ καλοῦνται οἱ ἀπὸ ἐέ ^{κ)} ἐτῶν νέοι ἄγροι τῶν εἴκοσι. V.

Ibid. ἡ λόγους] ἐπειδὴ φητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἑφορος λέγεται. V.

Ead. l. 11. καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προῖστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

Ead. l. 13. ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ τοῦτο ^{λ)} οὖν διαπαίξει. V.

e) Τρεῖς] „Tres legebatur, male, in Edit. Cler.“

f) νῦν] „Omissum erat in Edit. supplevit ex V. Solanus.“

g) κόπην] Sic vitium vulgatum κοπήν dudum corrigendum erat, etiamsi non comparasses Suidae verba: Τροπῶτῃς ἱμάντες, ἐν οἷς αἱ κόπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδίδονται. Lehm.

h) τόν] Reitzii τὴν emendaverant Bip. et Schm. Lehm.

i) ὅταν] „Ita correxit idem, (Solan.) cum ὅς legeretur, quod eodem tamen rediret; sed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.“ — ὅταν — λύουσιν ne hujus quidem generis scriptorum stylus ferre potuit. Secutus tamen Schmiederus. Mihi ὅτα revocare placuit. Aut, si malis, non solum ὅταν, sed etiam λύουσιν, corrigendum. Lehm.

κ) ἐέ] ἐδ' erat in impress. ἐέ in V. ἐε' in C. Solan.

λ) τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam νῦν malo quam οὖν. Solan.

Pag. 191. l. 6. ἀσφόδελος] εἶδος βοτάνης ^{m)}), V: Hesiodus meminit in Operibus et Diebus. C.

Ibid. καὶ χοαὶ] τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίφατον. V.

Ibid. καὶ πόπανα] πᾶν ⁿ⁾) εἶδος πλακοῦντος. V. πλακούντια ^{o)}) πλατέα καὶ λεπτά καὶ περιφερῆ. G.

Ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα] τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

Ead. l. 8. ἄμβροσία] τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

Ead. l. 9. νέκταρ] τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

Ead. l. 13. χαλέπαινε] ἀγανάκτει. G.

Pag. 192. l. 1. σοβῶν] διώκων. V.

Ead. l. 2. δεδεμένον] τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθεον. V.

Ibid. γελῶντα] Μικυλλον πένητά φησι ^{p)}) τὸν σκυτοτόμον. G.

Ead. l. 3. ἔνα δέ τινα] τὸν κυνίσκον λέγει ἐξημμένον δὲ ^{q)}) βαστάζοντα. V.

Ead. l. 5. κεκονιμένον] κονιορτοῦ πεπληρωμένον. G.

Ead. l. 6. τοῦ ἄσθματος] τοῦ συνέχοντος πνεύματος, καὶ ἀναπνοήν. G.

Ead. l. 10. λειπόγεως] ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. G.

Pag. 193. l. 2. ἀνακωκύνει] Κωκυτός φωνῆς ἐστὶ μῆημα. λέγουσι δὲ καὶ ἄλβιατον ^{r)}) πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

Ead. l. 4. νήματος] Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρέφει ^{s)}) ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα τῆς ἐκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἐκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.

Ead. l. 9. ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπός ἐστι μία τῶν Μοιρῶν, ἣ τὰ γινόμενα μὴ συγγωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδίδοναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

Ead. l. 10. ἀντερειδων ^{t)})] ἀντιβαίνων. V.

Ead. l. 11. εὐάγωγος] εὐχερής ^{u)}). V.

m) βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν· ἀσφοδαλός δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φυτεῖται. Solan.

n) πᾶν] „Omissa erat haec vox in Edit.“

o) πλακοῦντια] Sic e Suida correxi vitium hucusque vulgatum πλακοῦντα. Lehm.

p) φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. suppleri ex G. Reitz.

q) δὲ] „Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Solani.“

r) ἄλβιατον] Forsan legendum, ἄλβιατα ποιεῖται τινὰ εἶναι ποταμόν. Solan.

s) στρέφει] „Στρέφειν editum fuerat, male.“

t) ἀντερειδων] „Αντεριδων erat in impresso.“

u) εὐχερής] Ἀχερής habet edit. Clerici, sed correctum ex V. Solan.

Pag. 194 l. 2. τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ἄδην κατέρχεσθαι. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) Solan.

Ead. l. 3. λογιζομένου αὐτοῦς] ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V. Λογαριάζοντος. Cod. 3011.

Ead. l. 5. λαθὼν] ἀγνοηθεὶς. V.

Ead. l. 6. ἐνέδει] ἐνέλειπε ^α). V.

Ibid. τῷ λογισμῷ] τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ ^γ). V.

Ibid. ὁ Διὰ κὸς] Τίος λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασίν, ἐπέστησε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

Ead. l. 8. ἄλις σοι] ἀρκέτω ^α) V. (In V. est ἀρκείται.)

Ead. l. 11 παρελόγισέ σε] παρηρίθμησεν. V. (παρ-αιλόγισται. C.)

Ead. l. 14. συνεῖς] νοήσας. V.

Ead. l. 15. αὐθαίρετος] ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

Pag. 195. l. 1. ὕσπληγος] ἀφειρητός. V.

Ead. l. 2. ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo supra, ad verb. στόμιον.

Ead. l. 4 ὀλιγορίαν] ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν ^α). V.

Ead. l. 6. διαμέλλομεν] βραδύνομεν. V.

Ead. l. 9. ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεῶς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

Pag. 196. l. 1. τῆς εὐαγρίας] τῆς καλῆς ἄγρας. V.

Ibid. ὁμφακίας] ὠφρους ^β), ἀνεψήτους, ὅ ἐστι μικροὺς. V. (τὰ τετελευτηκότα νήπια. B.)

Ead. l. 6. πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν ^γ) παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ τούτων ^δ) κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. καταλυ-

α) ἐνέλειπε] „Ἐνέλειπε legebatur in Impress. sed mutat Solan.“

γ) λογαριασμῷ] „Hoc vocabulum deficiens in Impress. supplavit Solan.“

z) ἀρκέτω] Sic emendavi vocem nihili vulgatam ἀρκέτω. *Lehm.*

α) ἀμέλειαν] „Omissa erat haec vox in edit.“

β) ὠφρους] Addidit hoc *Solanus*; in Impress. enim omissum erat; sed et *ἥτοι* addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat, quo pertineret. Pro μικροῦς autem *Gron.* legere jubet μικροῦς· sed adsentior *Solano*, recte se habere vulgatam, quam *Bourdelotii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *Reitz.*

γ) ἔστησαν] In prioribus erat ἔστησαν, falso spiritu. *Lehm.*

δ) ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro

θέτων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου *) μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντας, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐπαίψαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα ¹⁾ εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.

Ead. 1. 8. βεβυσμένοι] πεφραγμένοι. V.

Ead. 1. 9. ἀράμενον] κουφίσαντα. V.

Ead. 1. 11. τακισοὶ] τακίντες. V.

Ibid. τετρονυγημένοι] ἠψημένοι ⁵⁾ ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

Pag. 197. l. 14. ἐκ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ξύλον ^{h)} (καὶ ὄργανον κρουστικόν ¹⁾) Cod. 2954.) φ ^{k)} τοὺς καταδίκους ἐφόνεον. V.

Pag. 198. l. 2. Κυνίσκος] Τὸν Κυνίσκον ¹⁾ ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικούς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ^{m)} ὑλακτεῖν. C. 2954.

Ibid. τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆς Ἑκάτης δειπνῶν, ταῦτα παρατιθεῖναι εἰσθέσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ὡς δὲ λέγει ἐν οἷς ἑκαθήροντο. V.

Ead. 1. 7. τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τοῦ ⁿ⁾, ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἐκλωσας. V.

hac voce τούτων. Et pro ἐνέχοντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. Solan. Utrumque, praeunte Schmiedero, recepi. Lehm.

e) γενομένου] „Γενομένου legebatur in Edit. sed correxit Solan.“

f) ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνεξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. et B. Solan.

g) ἠψημένοι] Corruptam vocem ἠψ . . . censeo. Solan. Sed si ἠψημένοι vel ἠψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut maturi, cocti intelligantur, vel justo tempore conditi. Ἐφημα autem mustum decoctum, vid. Foss. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiastes semper apta loqui. Reitz.

h) ξύλον] In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit Vir Doctiss. In C. est ξύλον. Solan.

i) κρουστικόν] In Cod. ipso exaratum κρουστόν, quod mutavit Belinus, probante Schmiedero. Lehm.

k) φ] Ἐν φ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. Solan. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendimus. Vid. etiam Not. Cl. Hemst. ad Dial. Mortt. XXIII, 5. Reitz.

l) Τὸν Κυνίσκον] Omittere haec placuit Schmiedero. Melius forsitan omittatur ὃν. Lehm.

m) παρόντας] An voluit παριόντας; Lehm.

n) τοῦ] „Τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectoram monere, unde correctio sit profecta.“

- Ead. 1. 10. [φορον] ἐπόπτην. G.
 Pag. 199. 1. 2. ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἀνάθε εις το
 πλοῖον. V.
 Ead. 1. 7. ἡμιτελής °)] Εἰς Πρωτεσέλαον τὸν Ὀμηρ
 κὸν^p) ἀποσκώπτει. V.
 Ead. 1. 14. ἄραρεν] ἔδοξεν. V. (κέρκραι. B.)
 Pag. 200. 1. 1. ἐπιβιῶσεται] ἐπιθήσεται. V.
 Ead. 1. 2. καὶ μικρόν τι πρὸς] καὶ ἐν τούτοις °). V.
 (ἦτοι πρὸς τούτοις. C.)
 Ead. 1. 10. Οὐκοῦν ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλθεν. οὕτω
 καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμέν χρόνου, ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. V.
 Ead. 1. 14. ἐπισήμου] ἐσφαρισμένου. V.
 Pag. 201. 1. 2. ἀπέφθου] ὀβρούζου^r). V. (τοῦ πολλὰ
 κς ἐψηθέντος ὥστε γεύεσθαι ὀβρούζου. C.)
 Ead. 1. 6. νεωρία] ὁ ναυσταθμός τῶν νεῶν. G.
 Ead. 1. 9. εὐγνωμον] εὐλογον. V.
 Ead. 1. 11. εἰς °) τοσοῦτον] ἐπὶ τοσοῦτον. V.
 Ibid. ὑπάγωμαι °)] ὑποτάξω. V.
 Pag. 202. 1. 2. αὐτανδρον °)] ὄνομα κύριον. V.
 Ead. 1. 13. εἰδέναι βουλομαι μετ' ἐμέ] Οἶμαι, θέλω
 καὶ τὰ μετ' ἐμέ. G.
 Pag. 203. 1. 4. ἐγκαταλογήσεται^r)] συγκαταριθμήσε
 ται. V. (συναριθμήσεται. C.)

ο) ἡμιτελής] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ με
 λὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus non magni
 momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba
 τὸν Ὀμηρικὸν, magis necessaria, et quae in Impress. omissa
 erant, addidit ex V. Reitz.

p) τὸν Ὀμηρικὸν] Sic G. Sed respicit tantum, non videt;
 hinc mallet ἀποσκώπτει. Melius etiam referretur ad πλοῖον ἡμίτερον.
 Solan. Si vere Homericum illud respexit, de quo vid. Adnot. ad
 Diall. Mortt. XIX, 1., non potuit Lucianus non cum aliqua ca
 villatione respicere. Nee probo adeo ἀποσκώπτει. Lehm.

q) καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. Coll.
 paullo melius enarrant. Solan.

r) ὀβρούζου] „Vid. LXX. Interpr. et lege ὀβρούζου. cui emenda
 tioni etiam assentitur Clar. Gronov. et Coll. G. confirmant.“
 Haud dubitans tam certam emendationem recepi. Contra Reiz
 zium, Bipont. et Schm. servarunt manifeste falsam lectionem.
 Lehm.

s) εἰς] ἐς correxit Schm. hand dubie e textu. Lehm.

t) ὑπάγωμαι] „ὑπάγωμαι editum fuerat, male.“

u) αὐτανδρον] Quam incuriose legerint hi Scholiastae, et hic
 locus documento sit. Solan.

x) ἐγκαταλογήσεται] Immo ἐγκαταριθμήσεται rectum erat. So
 Lucian. Vol. III.

Ead. 1. 9. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἐνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράντων ἐμφανίζει οὐδένοιαν, καὶ ὅπως ^{γ)} οὐδείς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες ^{z)} αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξωνοῦμε-
ροι ^{a)} V.

Pag. 204. 1. 10. ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε] "Εθος Ἀτικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρευθὺς γιγνομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον, τοῦτο εἰργασται, εἰπὲν, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε. ὥς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστα μοι ἐξεγένετο, τότε καὶ τότε ἐπράξα, ἀντὶ τοῦ ^{b)} ἅμα τῷ γεῖσθαι εὐθὺς ἐπράξα. V.

Ead. 1. 13. Γλυκέριον] Ἀττικά ὑποκορίσματα, ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικά, Ἀπφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρούθιον, Ἐρωτίον, Πώλιον ^{c)} Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θήλεος γένους κατηγορεῖται ^{d)}. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικός· μεμένηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἡ Φάνιον, ἡ Ἀβρότιον ^{e)} ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνικῶν μόνον κλίνεται. V.

Γλυκέριον] Ἑποκοριστικὸν ἀντὶ τῆς Γλυκέρας ^{f)} Ἀθηναίων ἔθε. οὗτοι γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζονται ^{g)},

lan. Variam esse lectionem, arguit, quod in 3011. est ἐγκαταλήσεται. *Lehm.*

y) ὅπως] „Ὅπως legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solan.

z) πάντες] πάντως quoque male editum fuerat. *Solan.*

a) ἐξωνοῦμεροι] Et S. 8. petita phrasis; quae huic est, temporis servare. *Solan.* Mihi quidem haec loquendi formula non innotuit; nec, quomodo sensus ille vel in Sacris literis ei inesse possit, conicio. Suspicio vitium in ἐξωνοῦμεροι. *Lehm.*

b) τοῦ] „Γὰρ τοῦ“ habebat Edit. *Cler.* sed deleuit particulam γὰρ *Solanus.*

c) Πώλιον] Mallem Πώλιον. *Solan.* Sic et *Toupius* voluit in *Emend.* Vol. IV. p. 576. Confirmatur haec conjectura Scholio Codicis *Gregorii Corinth.* Paris. 2662. ex quo *Bastius* ad *Gregor.*

Corinth. p. 320. et alias hujus Scholii emendationes depromsit; in Ἀπφίδιον pro Ἀμφίδιον et Στρούθιον pro Στρούνθιον. Pro Φιλίτιον autem, quod et illic habetur, Φιλίστιον conjicit *Bastius*, non satis, opinor, iusta hie causa. *Lehm.*

d) κατηγορεῖται] Lege κατηγορεῖται. *Solan.* Morem gessit *Solan.* *Lehm.*

e) Ἀβρότιον] „Ridicule legebatur in edit. ἀβρότιον. Sed recte correxit *Solanus.*“

f) ἀντὶ τῆς Γλυκέρας] Sic scripsi, monente *Bastio* ad *Gregor. Corinth.* p. 321., e cod. Vat. 90. pro vulgatis τῆς γλυκέρας, et non est ididem pro αὐτοῖς. *Lehm.*

g) ὑποκορίζονται] Quinque verba sequentia deerant in Edit. *Cler.* *Reha.* Pro ὑποκορίζονται praebuit Vat. ὑποκορίζονται. *Lehm.*

καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον^{b)}. V.

Ibid. Κοινωνήκει] Γραμ. κοινωνήκεσαν. G.

Ead. l. 14. ἐπισπασάμενος] ἐπισύρας, ἀσφαλίσάμενος. V. ἐπιβαλλόμενος¹⁾ καὶ κλείσας. C. ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλίσάμενος, παραγαγών. G.

Ibid. σποδεῖν] τυπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμούς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐνταῦθα etc. G.

Ibid. ἐσπόδει] ὑβριστικῶς ἡφροδισιάζειν. V.

Ead. l. 17. ἐνέτεινας] ἐπήγαγες. V.

Pag. 205. l. 1. καὶ τῆς κόρφης] καὶ τῆς κεφαλῆς. V.

Ead. l. 2. πλατὺ χρηψάμενος] τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον^{k)}. V.

Ead. l. 3. ἐνεπιμπράμην] ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. V.

Ead. l. 8. ὦν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν ἔασθαι^{l)} τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμνεσθαι, ἐνδεοῦς^{m)} εἶναι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἴθε γίνεσθαι, ὑπὸ μείζονων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.

Ead. l. 14. ὁ Πράδαμανθους] Καὶ οὗτος υἱὸς ἔστιν, ὡς λέγονται, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. V.

Pag. 206. l. 5. εἴσω τοῦ ποδός] τουτίσει, κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ποδός. C.)

Ead. l. 7. καὶ τὸν δεῖνὰ ὅπως] Κἄνταῦθα ἠλλείπειⁿ⁾, Ἀθηναίων ἔθει, τὸ φρόντιζε, ἢ σκόπει^{o)}. V.

Pag. 207. l. 3. προςεπάταλυσσα^{p)}] εἰς πάσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ, ἀνεσταύρωσα. V.

h) Εὐπράξιον] Ad verbum Εὐφρέσιον duo erant Scholia in diversa loca distracta in V. quae conjuncta exhibeo. Reitz.

i) ἐπιβαλλόμενος] Scribendum erat ἐπιβαλόμενος, fortassis etiam sic edendum. Lehm.

k) πτύελον] παταράμενος C. prave, forsan scripserit πτυσάμενος. Solan.

l) συντελεῖν ἔασθαι] „συντελεῖσθαι ἔσθ. C.“

m) ἐνδεοῦς] ἐνδεοῦς in prioribus Edd. correxi. Lehm.

n) ἠλλείπει] „Ἐλλειπεν legebatur in impresso, et omissa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus.“

o) σκόπει] σκοπεῖ Reitz., Bip. et Schm. Lehm.

p) προςεπάταλυσσα] „Προςεπατάλευσε, editum fuerat; item mox ἔδωσα pro ἔδησα, et ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus.“ — Pro ἔδησα Senarius, nescio unde, scripsit ἔδωσα, per errorem, opinor, visus vel pronuntiationis. Lehm.

Ead. 1. 12. ἀγαπητῇ] ἀντὶ, ἀρκετῇ, ἐκπόθητος. V. (ἡδεῖα. C.)

Ead. 1. 13. ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, σοὶ ^{q)} χαρίζομαι τοῦτο, ὅτι μετὰ πάντας ^{r)} ὕστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ' ᾧσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὗτιν δέ λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα· οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεύς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

Ead. 1. 15. ὅτι πύματον] ἔσχατον. V.

Pag. 208. 1. 1. ἐκ διαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπταὶ δὲ ἐν τῷ ^{s)} ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν μείζων ἢ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται ^{t)}· ἀπὸ τούτου οὖν ^{u)} τὰ πάνυ διαφερόντα λεγεται ἐκ διαμέτρου. V.

Ead. 1. 7. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καίνοπρεπές τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δεόν εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἴρηκε. V.

Ibid. πρὸς ἔχεται] κρατεῖται. V.

Ead. 1. 9. προσεστηκυῖα] Προσεστηκυῖα ^{x)}, προστακῖσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. V.

Ead. 1. 14. οἱ δυσέρωτες] οἱ πάνυ ἐρωῶντες. V.

Pag. 209. 1. 2. καταλιπαρῶν] παρακαλῶν. G.

Ead. 1. 4. οὐ συνοικίαν] τὰ νῦν ἐνοικια ^{y)}, λεγόμενα. V.

Ead. 1. 5. εὐζωνος ἦν] ὁ ταχύς, καὶ ὀξέως βαδίζων. V. (ἐλαφρός. C.)

Ead. 1. 6. σμίλην] Σμίλη, ἐργαλεῖον σκετοτομικόν. G.

Ibid. κρηπίδα] ὑπόδημα. V.

Ead. 1. 9. εἰς τὰ πρόσω ὁρῶν] Τοντίστιν, οὐχ ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐθεώρουν, ὡς ἐπιθυμῶν ^{z)} τοῦ φωτός. V.

q) σοὶ] „Ὅτι V.“

r) πάντας] „Sic habet C. Edit. πάντων.“

s) ἐν τῷ] „Ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in Edit. sed mutaverat Solan.“

t) μείζων . . . λέγεται] Διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζωνι δ. τ. κ. εἰς καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. Reitz.

u) ἀπὸ τούτου οὖν] „Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impressa.“

x) Προσεστηκυῖα] Non agnoscent hanc vocem C. Solan.

y) ἐνοικια] Ditari hac voce potest Car. Du Fresno Glossar. med. et inf. Graecit. Nam ἐνοικια scripsisse Scholiasten, vix mihi persuadeam, quum ἐνοικια antiquioris sit Graecitatis nomen, hoc autem loco de inferioris aetatis vocabulo agatur. Lehm.

z) ἐπιθυμῶν] „Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impress. sed mutavit Solanus.“

Ead. 1. 14. τὸ δὲ μέγιστον] τὸ ἰσχυρότερον. G.

Pag. 210 l. 2. εἰς τὸ ἔμπαλιν] Τοντίστιν, ἐναντία τοῖς γινόμενοις ἐν τῇ ζωῇ. V.

Ead. 1. 12. καὶ ἡ κνίσσα] ὁ καπνός. V.

Ead. 1. 13. ἀπέκναιέ με] Ἀντὶ τοῦ, νωθρότερόν με εἰς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινα ἐκέντει καὶ ἑμάτα ^{a)}) καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίησε, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπέκναιέ με] Ἐφόνευσέ με.)

Pag. 211. l. 1. ὄλω πήχει] Ἀντὶ τοῦ, μέτρω μεγάλην· ὁ γὰρ βασιλικὸς πήχυς ^{b)}) ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. V.

Ead. 1. 2. ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ, τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στήθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὃ ἐστὶ, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.

Ead. 1. 5. ἐτρεθήπειν] ἰθαύμαζον. V.

Ead. 1. 7. κοχλίδων] Ὅτι ἡ Λακωνικὴ κοχλὸς ^{c)}) τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κννὸς εὐρεται τὸ ἐπιτήδευμα τούτο. V.

Ead. 1. 11. ἄγγιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ, ἐγγύτατα ^{d)})· πλέον πάντων πλησιάζων. V.

Ead. 1. 15. ἐλογίζετο] ἠρόθμει. V.

Pag. 212. l. 4. καὶ ἀνιμήσεται ^{e)})] ἀνασπάσῃ. V.

Ead. 1. 8. ἔωλον] χθεσινόν. V.

Ead. 1. 11. διανήχομαι] κολυμβᾷ. G.

Ead. 1. 12. ἀπαγορεύσας ^{f)}) ἀτονήσας. V.

Ead. 1. 13. τὰ πορθμεῖα] Πορθμεῖα ^{g)}) λέγει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. V.

Pag. 213. l. 7. τένοντα] τραχηλον. G.

a) ἐμμάτ'] Ἡμᾶται editum erat; sed in V. est ἐμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἑμαῦ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἡμᾶται editum est. Solan. Ἐματᾶ Schm. edidit: sed debebat scribi ἑμάτα, quod haud dubie Grammaticus voluit. Deinde rectius πονήρως scripsisset Scholii auctor. Lehm.

b) πήχυς] Sic correxi, quod in Reitz., Bip. et Schmied. est, πήχυσ. Lehm.

c) κοχλὸς] κόχλος Reitz. recentt. Lehm.

d) ἐγγύτατα] „Εγγύτα vitiose editum erat.“

e) ἀνιμήσεται] Ἀναμῆσεται male editum fuit, et ἀνασπάσεται pro ἀνασπάσῃ. Solan. Debebat esse ἀνιμήσεται et ἀνασπάσῃ, ut jam edidit Schm. Lehm.

f) ἀπαγορεύσας] „Απαγορεύσας quoque legebatur in eadem edit.“

g) Πορθμεῖα] „Πορθμίον C.“

Ibid. εὐπλοῦμεν] Ἐπιπελευσμός ἢ ἐπιφθίγμα τῶν πλείν ἀρχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς πύλαγος ἀφίεναι μελλόντων, τὸ εὐπλοῦσθαι, τῇ τύχῃ, ὡς ἔοικε, τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. V.

Ead. l. 13. καὶ πρόσκωπος εἶναι] ἐπὶ τῇ κώπῃ ^{h)} καθήμενος. V.

Ibid. εὐήρης] καλῶς κωπηλατοῦν. V.

Ead. l. 14. ἐρετρὸν] κώπην. V.

Pag. 214. l. 1. ἔρεττε] κωπηλάτη. G.

Ead. l. 2. ἦ] ἄρα. V. (ἄρα. C.)

Ibid. ὑποκελευσθαι δεήσει ⁱ⁾] Ὡς ^{k)} ἐν τοῖς πλοίοις λέγειν εἰθῆσαι κελευσθαι, ὥδῃν δὲ λέγει ναυτικὴν, ἣν ὑποκείμενα καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ἀδόμενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὁδὸν τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν ἰστὸν ἀναφέρουσιν. V.

Ead. l. 9. Ὀττοτοῖ] Θεῦ. G.

Ead. l. 10. σπαθήσει] τρυφήσει. V.

Pag. 215. l. 6. καττύματα] δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. G.

Pag. 216. l. 1. ἡ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδύνατοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Ead. l. 7. μέτεμι] μετέρχομαι. G.

Ead. l. 10. τοὺς Σήρας ⁱ⁾] Σῆρες εἰσὶν ἔθνος, παρ' ᾧ γίνεταί τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους οὖν φησι Σήρας ὄντας, ἅπειμι ἐνεργεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σήρας

h) τῇ κώπῃ] τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κώπῃ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐρήρης pro εὐήρης. Tot enim mendis scatet editio, tam describentis quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. *Reitz.* Retinuit tamen *Reitzius* mendam κώπῃ, propagatam etiam in *Bip.* et *Schm.* Edd. *Lehm.*

i) δεήσει] Δείσῃ editum erat, et παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *Reitz.* Neque tamen talia semper nullius sunt momenti, quum nonnunquam variam lectionem, eamque fortassis non omnino despiciendam, indicare possint, ut h. l. δείσῃ Scholiastae cum lectione Codicis 2954. convenit, quamquam pessime. *Lehm.*

k) Ὡς] Lege Ὁ. Habent tamen etiam C. ὡς. *Solan.*

l) τοὺς Σήρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. *Graev.*) Ubi juxta *Benedicti* editionem Σύρας legitur, cum in *Bourdilotiana* legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. *Cler.*

νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας τὴν μεταξίν^{m)}). Δια-
παίζει δὲ ἐν τῷ χωρίῳⁿ⁾ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους εἶναι^{o)} τὰς
τῶν ἀλόγων ψυχὰς. V.

Ead. 1. 14. Μέγιστος] Οὗτος^{p)} ὁ Μέγιστος Κορίν-
θιος^{q)} ἢν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. V.

Pag. 217. 1. 1. ἢ τῷ^{r)} ἢ τίνι^{s)} ὃ ἐστὶ ἰάζοντος. V.

Ibid. εἰ καλλίων] Πορνῶν ὀνόματα^{t)}). V.

Ead. 1. 8. πρότερον] Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο^{u)} ἦτοι
τὸ πρότερον, ἢ τὸ τῶς, ἄμφω γὰρ ταῦτό^{v)} σημαίνει. V. (Πα-
ρέλκει τὸ πρότερον, ἐπὶ ταῦτόν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

Ead. 1. 9. ἐτελέσθης] ἐκοινώνησας. G.

Ead. 1. 10. τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ ἢν παρὰ τοῖς Ἀθη-
ναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνη, ἐν ᾗ
ἐγένοντο^{x)} ἀνότητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Δουκί-
ατος νῦν διαπαίζει^{y)}). V.

Ead. 1. 12. δαδουχοῦσα] λαμπάδα φέρουσα. V.

Pag. 218. 1. 1. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἑριν-
νύων. Ἑριννύας δὲ λέγουσι θεὰς τινὰς ἐπιτετραμμένας πολάξεν
τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

Ead. 1. 7. πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πα-
τρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ραδάμανθυος
τὸν Δία. V.

Pag. 219. 1. 6. στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι τοὺς
οἰκέτας^{z)} τοὺς στιχομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφο-
ρῶν ὁ Κυνίσκος, ποῦ^{z)} στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἡρώτη-
σεν. V.

m) τὴν μεταξίν] Τὸν μεταξίν. Exc. G. Τὴν μεταξάν. C. Ab-
surde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. Solan.

n) χωρίῳ] χωρίῳ Reitz., Bip. et Schm. inepte. Lehm.

o) εἶναι] „Omissum erat in editis.“

p) Οὗτος] „Οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὲ Solanus,
et notavit, ordine inverso: ὁ Μέγιστος οὗτος legi in V.“

q) Κορίθινος] Facile est conjicere, Κορίνθιος legendum, licet
hoc fugerit diligentiam Solani. Reitz. Emendationem per se
probam recepit Bip. et secutus Schm. Lehm.

r) τίνι] τινι sine accentu Reitz. Bip. Schm. prave. Lehm.

s) ὀνόματα] „Deerat in Impress. Sed ex C. supplevit Solanus.“

t) ταῦτό] ταύτῃ legebatur in Impress. In V. integre scriptum
ταυτή. i. e. ταῦτά. (J. Gron. Ego ταῦτό malo.) Solan.

u) ἐγένοντο] „Ἐγένοντο habebat edit. mutavit Solanus.“

x) νῦν διαπαίζει] „Συνδιαπαίζει editum legebatur; sed ex col-
lato Cod. V. correxit Solanus.“

y) τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit
reponere οἰκέτας. Solan.

z) ποῦ] Τοῦ male legitur in V. Solan.

Ead. l. 14. πολλὰ τῶν ἐκκαυμάτων ^{a)})] Φρονίμως πάνυ αἰνίττεται ^{b)}), ὡς φιλόσοφος, εἰ καὶ τι ἐξη ^{c)}) πρῶτην ἀμάρετημα, δυνατόν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

Pag. 220. l. 1. ἐξ ὑπαρχῆς] ἄνωθεν. G.

Ead. l. 4. ἐμπολήσας] περδάνας, συνάξας. V.

Ead. l. 8. Μακάρων ^{d)})] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα διάγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον. V.

Pag. 221. l. 1. ἀνεπίγραφος] μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Ead. l. 5. πρόβαλλ' αὐτὸν ^{e)})] πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Pag. 222. l. 6. ἐμπαροινῶν] ἐνυβρίζων. V.

Ead. l. 9. ἀσκαρδαμικτὶ] μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς. V.

Ead. l. 11. καινουργὸν] τὸν ἐπινοοῦντα ^{f)}) ἔνα. V.

Ead. l. 12. κενὴ τις ἐστὶ] ψευδής, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως. C.)

Pag. 223. l. 14. προσκάλει μοι] καὶ τοῦτο εἰς πλείονας ^{g)}) τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκείνοι καὶ τὰ φητὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες οὕτως ἔμπαίζων, λύχνον καὶ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

Pag. 224. l. 8. τὰ μεθ' ἡμέραν] τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. V.

Ead. l. 11. ὑπερπεπαικότεα] ὑπερβαλλόμενα ^{h)}) ὑπερβάλλοντα. V.

Pag. 225. l. 1. πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδής. G.

Ead. l. 8. ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλᾶς, φύλαξ τοῦ ᾧδου. V.

Ead. l. 7. χάριν εἴσομαι] ἀντὶ τοῦ, εὐχαριστήσω· τὸ

a) ἐκκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. Solan.

b) πάνυ αἰνίττεται] „Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit Solanus.“

c) ἐξη] „ἔξει. C.“

d) Μακάρων] Μακάρους editum erat, et proxime iterum μακάρους νήσους, inscite, quum νήσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz.

e) πρόβαλλ' αὐτὸν] Προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz.

f) ἐπινοοῦντα] Ἐκιννοῦν male habebant Impress. Solan. Levitas tamen Grammatici καινουργὸν pro masculino habuisse videtur. Echm.

g) εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. et εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan.

h) ὑπερβαλλόμενα] „Υπερβαλλόμενον male editum fuerat, et υπερβάλλοντα omisum.“

γὰρ εὐχαριστῶ¹⁾ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

Ead. l. 14. ἀναπεμπάζομενος^{k)}] μνησθέντος, ἀναλογιζόμενος. G.

Pag. 226. l. 1. Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες, ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὃν ἤξιασθαι γενέσθαι τοῖς θεοῖς ὁμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καταρχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾄδῃ· θεωρῶν¹⁾ γὰρ δένδρα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμούς παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι· αὐτοῦ γὰρ προσιόντος, ἐκίνα φεύγουσιν. V.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 227. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.] Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

Pag. 229. l. 1. οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἶψι τὸ πάλαι οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι ἐχρῶντο^{a)} στήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν^{b)} τύχην ὀλοφνυρόμενοι. V.

Ead. l. 6. ἐπὶ τῷ καρχησίῳ] Καρχήσιος^{c)}, τὸ ἄκρον τοῦ ἰστοῦ. Cod. 3011.

Pag. 230. l. 10. ἐκόντες εἶναι^{d)}] Ὅτι τῷ ἐκόντες εἶναι ἀνευ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. V.

i) εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάρις. Reitz.

k) ἀναπεμπαζ.] „Vox illa prior omissa erat in edit.“

l) θεωρῶν] θεωρῶν mendose in Reitz. et hinc in recentt. Lchm.

a) ἐχρῶντο] „Ἐξεργήντο editum erat, sed correxit Solanus.“

b) αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. Reitz.

c) Καρχήσιος] Ita vox a Belino edita, et repetita a Schm. Sed καρχησιον scribendum erat, et fortassis etiam Scholiastes ita scripsit: Belinianam autem enarrationem scribendi vitiis scatere saepius jam monitum est. Sic et h. l. apud Belinum ἀκρὸν et ἰστον legas, quae tamen Schmiederus jam emendavit. Lchm.

d) ἐκόντες εἶναι] Hoc scholion in edit Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeceunte Solano restitui suo loco. Reitz. Vult autem Scholiastes, h. l. Lucianum formu-

Pag. 232. l. 7. τοῦ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον. V.

Pag. 235. l. 14. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλήρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. V.

Pag. 236. l. 5. ὡς ὁ καλὸς πον^ο) ῥήτωρ [φη] Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταῦτά φησι, τοῖς τῶν νοσοῦντων^ι) σιτίοις *σοικότα*, ἃ^ς) οὔτε σῴζειν^η) οὔτε ἀπολλύναι δύναται. V.

Pag. 237. l. 12. εὐχῇ γὰρ ἂν] Αἰ γὰρ εὐχαὶ ὡς^ι) ἐπίπαν^η) τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

Pag. 238. l. 5. ὡς οὐδ' οἱ] 'Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτην^ι) λέγοντες G.

Pag. 239. l. 2. καὶ τρίβωνες] 'Αριστοφάνειος^μ) ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ πολλῆς πείρας ἐληλακότες. V.

Pag. 240. l. 11. τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἔνιοι καλοῦσι μυρόλωτον^η). V.

lam *ἐκὼν εἶναι* contra Atticismi legem extra negationem usurpasse. Vid. imprimis *Lobeck*, ad *Phrynich.* p. 273. sq. Obiter mones, pro vulgato τὸ ultro me scripsisse τῷ. *Lehm.*

e) ὡς ὁ καλὸς πον] Misere habitum hoc scholion erat in edit. *Graev.* sive *Clerici*, et nescio quorsum ex sua sede divulsam; relatum enim erat ad *Dial. Piscat.* et admodum vitiose descriptum. *Reitz.*

f) νοσοῦντων] „Noοῦντων” legebatur in edit. Sed bene correxit *Solanus*.“

g) ἃ] Ante h. v. ingens lacuna punctisⁱ descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, et ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan.*

h) σῴζειν] Σαῶουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. et M. Sed σῴζειν C. habet. *Solan.*

i) ὡς] Et hoc scholium falso ad *Piscat.* relatum suae sedi restitui-
mus. Lacunam autem *Cod. V.* post εὐχαὶ ex M. supplevit *Solanus*, qui et ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνата pro ἀδύνата scribebatur. *Reitz.*

k) ἐπίπαν] 'Επὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan.*

l) ταύτην] Sic e textu correxi, quod in *Reitz.* et *Bip.* vulgatum erat ταύτων. *Schmiedero* placuerat τούτων. *Lehm.*

m) 'Αριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in posteriore pro 'Αριστοφάνειος ἡ λέξις, erat 'Αριστοφάνων ἡ λέξις. Eaque tria verba scholium non inchoabant, sed claud-
ebant. *Reitz.*

n) μυρόλωτον] Μυρόλωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Ultra praestet scriptura nescio, ait *Solanus*. Sed ego nescio cur dubitet ille, nam cum λωτός i. e. *lotus* herba et arbor sit nomine notissima, licet de generibus ejus controversia sit, (vid. *Matthiol.* ad *Dioscorid.* p. 157. et *Salmas.* de *homon. syl. tetr.* p. 6.) λωτός

Pag. 241. l. 10. εὐπαρούφοις ἀνδράσιν] εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

Pag. 243. l. 9. ἔλιγγος] Ὅταν περὶ τὴν καρδίαν^{ο)} στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, ὃ καλοῦσιν ἔλιγγον.

Ead. l. 15. καταδικάσας] ἀντὶ τοῦ, κατηγορήσας. V.

Pag. 246. l. 8. ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυνῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσρῶν, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γάλα^{p)}. V. (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν τοῦ ὤου. C.)

Pag. 247. l. 12. ὁ δὲ ἀκκισάμενος] προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

Pag. 248. l. 12. ἐκ περιωπῆς] ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως. Cod. 2954.

Pag. 250. l. 9. φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστίν, ἥνικα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιῶν, τὸ λοιπὸν παρὰσχῇ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

Pag. 251. l. 12. ποτινῶμενον] δυσφοροῦντα, μετὰ οὐμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

Pag. 255. l. 5. τιθασσὸν] Τιθασσὸς ὁ ἡμέρος· καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. V.

Ead. l. 7. ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις] Γρ. αἰσαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν. G. et M.

Pag. 257. l. 13. ἐπὶ Μανδραβούλου] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων αἰ. Ὁ γὰρ Μανδράβουλος^{q)} οὗτος εὐρὼν ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει^{r)} ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν.

vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est μυρόλωτον verum esse, etsi compositum hoc non invenio inter *loia*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. Reitz. Et in *Suida* legitur μυρόλωτον, unde hoc scholion desumptum. *Lehm.*

ο) καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem et consensum cordis. Vid. *Foëx. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαλγία et καρδιαλγικά μετὰ στρόφον. *Oris ventriculi dolor cum torminibus*, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aequè falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hio medice commentari. *Reitz.*

p) γάλα] *Eustath.* ad vers. 532. *Dionysii Periegetae*, hanc de *Samo* paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πά-
ν ἡντύχησέ ποτε, ὥς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρεται
αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam *Suidam. Cleric.*

q) Μανδράβουλος] „Μανδρόβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat; sed merito correxit *Solanus*.“^{u)}

r) ἔτει] „Ἐργ editum erat, quod recte correxit idem.“

V. (μύμνηται Πλάτων ὁ κρυμνὸς ἐν Διὶ κακουμένην addunt M. et B.)

Pag. 261. l. 8. ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι συνήθεις ἐκ παλαιού Λατίνοις¹⁾ ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

Pag. 264. l. 2. βάδην] ἡρέμα, ἢ θάπτον ἢ ταχέως. G. (Cave posteriori enarrationi credas²⁾). Solan.)

Ead. l. 11. νεαλέστερος] Κυρίως³⁾ ὁ νεωστὶ ἐαλωπὼς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἀλισθείς. V.

Pag. 267. l. 14. διψῶντα κεκραγέειν] Τὸ ἐξῆς. διψῶντα κεκραγέειν ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔσθ' καὶ κορυφαῖος. V.

Pag. 268. l. 6. ἐώλου τινός] χτεσινού, ψυχρού, ματαίου, ἀνωφελοῦς. ἀνισχύρου⁴⁾). V.

Ead. l. 14. προσεπιμετροῦντες] Ἀντὶ τοῦ, καὶ πέρα⁵⁾ τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. V.

Pag. 277. l. 3. ἐφ' ἐστρίδιον] μανδύαν τινα· ἄμεινον δὲ πεκρύφαλον νοεῖν. V.

Ead. l. 11. βρένθονόμενοι] ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες· βρένθον δὲ μύρον τῶν παχέων, οἱ δὲ ἀνθινον μύρον. καλεῖται καὶ ὀρνέον τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσσυφον⁶⁾ καλοῦσι. V.

Pag. 278. l. 1. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα] Γρ. αἰ ἄωρα. Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) G. Solan.

s) Λατίνοις] Λατείνους editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνοις, vid. Strab. V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. Λατείνους scribere illo aeo; longum enim i et alibi fit ei, ut Liris amnis Αἰεῖρις Strab. V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Αἰεῖρις, item Εὐξείνιος Pontus Euxinus, idem ubique. Cluver. quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex Suid. Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατεῖνος. Sed in ipso Suida legitur Λατίνος et Λατίνοι. Certe in Edit. qua utor, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. Reitz.

t) credas] Stultissima sane foret haec Grammatici explicatio, si ad unam vocem βάδην pertinere eam voluisset. Videntur potius haec posteriora ἢ θάπτον etc. ad verba textus, τὰ μὲν παραδραμῶν referenda, et negligentius modo proposita, esse. Lehm.

u) Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. J. Gronovius, qui eandem observavit in Schol. ad καταπλ. 73. (Catapl. c. 10.) nisi quod ibi levi mutatione κύριον designat. Solan.

x) ἀνισχύρου] Quae in Reitz. et Bip. Edd. vulgata fuerant, ἀνωφελούς et ἀνυσχύρον, correxerat jam Schmiederus. Lehm.

y) πέρα] „παρα editum erat, sed mutavit Solanus.“

z) κόσσυφον] Lege κόσσυφον. Solan. Sic scripsi, quamquam non praeferant Reitz. et recentt. Et quod bis vulgatum erat, μύρον, non dubitabam emendare. Omnino de hoc Scholio nonnulla a Jenseio monita reperiuntur infra in Adnott. Lehm.

Pag. 279. l. 4. θυλάκου] Θύλακος ἡ ἀρτοθήκη ^{a)}). Θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλλατα, γυμνασίων εἶδη. V.

Pag. 281. l. 11. ὁ Κέβης ἐκείνος] Σημείου τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ ^{b)} αὐτὴν ἐν τῇ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

Pag. 284. l. 1. ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὁμηρος, ὃ πόποι, οἷον δὴ νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται· ἐξ ἡμῶν γὰρ φασὶ ἀτάκ' ἐμμεναι· αἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον· ἄλγος ἔχουσιν. *Odyss. A, 32. Vide Stobaeum. Meminit et Gellius horum versum. G.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 286. l. 6. ὁστράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων ^{a)} αὐτοῖς πρεσβευομένων. V.

Pag. 287. l. 4. παλινοδεῖν ^{b)}] ἐναντίως ὁδεύειν. G.

Pag. 288. l. 3. τὴν φήτραν] Ῥήτραι, συνθήκαι, ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους καλοῦσιν ^{c)} οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ φήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ, φήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ, συγγράμματα. καὶ φητροφύλακας, τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

Pag. 290. l. 4. τὸν Σάλαϊθον ἐκείνον] Κροτωνιατῶν ^{d)} νομοθέτης. V.

Ead. l. 8. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ, πάνυ ἄτοπον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. V.

a) ἀποθήκη] Confidenter scripsi ἀρτοθήκη, *Suidae auctoritatem secutus*, unde haec descripta. *Lehm.*

b) δὲ] „Δὲ“ editum erat, sed recte correxerat *Solanus*.“

a) πρώτων] Pro πρώτων C habet πρώην. *Solan.*

b) Παλινοδεῖν] Data opera scripturam oodicis expressimus. *Solan.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *Reitz.*

c) καλοῦσιν] Καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. *Solan.* Καὶ etiam apud *Suidam* legitur, unde hoc scholion prope ad verba desumptum. Sed scribitur ibi φήτρα contra praeceptum *Arcadii De Accentt. p. 101. edit. Barker. Lips.* Vid. etiam *Sturz. in Lex. Xenoph. Vol. IV. p. 7. Lehm.*

d) Κροτωνιατῶν] Κροτωνιατῶν *Reitz.* et recentt. *Lehm.*

Pag. 292. l. 3. ἡ ἀμύγδαλον *)] ἡ ἀμύγδαλος. V.

Ead. l. 4. ῥυθμοῖς] ῥυθμός. τάξις εὐμελος^{f)} ἀπολού-
θως τῇ ἀρμονίᾳ, μέλος εὐφρόσυνον. V.

Pag. 293. l. 2. κατόπιν] μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν
ἵνααι. G.

Ead. l. 3. τῶν ἄλλων, καταγελαῶν^{g)}] Ὁ νοῦς, ἀντὶ
τοῦ, μεγαλαινούμενος καὶ γανυριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθο-
φορούντων κατεκομψεύει. V.

Ead. l. 4. καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Παρ-
οιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν πάντων^{h)} μαλακῶν, καὶ τε-
θρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο
αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόρρω,
οὓς καὶ ἡ χυδαία λαλία μακροπτύστουςⁱ⁾ καλεῖ διασύρουσα. V.

Pag. 294. l. 1. ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ, ἀφθό-
ν^{k)}, πολλαχῶς κεχορηγημένη. V.

Pag. 295. l. 10. καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον]
τῷ μείζονι ἢ τῷ τὸν μικρότερον. V.

Pag. 296. l. 1. ὁδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἀπλότη-
τος ἡθους^{l)} ταῦτα κατασκευαστικά· ἀλλ', ὡς βωμολόχε, εἰς ταύ-
την κἀκείνοι, ὧν κατέδραμες ἀπηνῶς^{m)}, καταφεύγοντες ἀπολογίαν,

-e) ἀμύγδαλον κειμένην] Ait *Lucianus*; recte igitur notas
Scholiastes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro
fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap.
Pollucem non semel. *Reitz.*

f) εὐμελος] Sic et C. *Solan.*

-g) τῶν ἄλλων, καταγελαῶν] Melius hoc referretur ad θρασυ-
νόμενος supra. *Solan.*

-h) πάντων] Πάντων legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac
de permultis similibus non semper monerimus, sed quantum po-
terimus, in transitu corrigemus. *Reitz.* Sic et ego infra correxī
scripturam *Reitz.* λαλία, quam et recentt. Edd. adservarunt.
Quinquam mihi contra ac *Reitzio* talia quoque paucis saltem
monenda videntur, ne vel in minutissima re ne tantillae quidem
fraudis suspicioni locus detur. *Lehm.*

i) μακροπτύστους] In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulga-
tam tuetur. *Solan.* „Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio
perperam repetita, quae recte deleuit *Solanus*.“

k) ἀφθόν^φ] „Male ἀφθόνως editum erat.“

l) ἡθους] Ἡθους ante typis descriptum legebatur, sed mutavit
Solanus. Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam et
mox pro κατασκευαστ . . . editum erat κατασκευ . . . pro ὧ,
οὖν, pro ὧν, ὡς etc. quae mox vide. *Reitz.* *Jena.* Lectt. Lucc.
p. 208. pro κατασκευ . . . maluit κατασκευ . . . Sed vid. Adnott.
Lehm.

m) ἀπηνῶς] „Ἀπημελημένως ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς
dedit *Solanus*.“

λήρῳ σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμφίμοιρον ἀποφανοῦσι καὶ κώνω-
πα^{α)}), φασί, μιμουμένον αἶτόν^{ο)}). Τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων
μιμῆσθαι οἷς^{ρ)} οὗτος Πρόδικον τὸν Κεῖον^{κ)} καὶ τοὺς κατ' αὐ-
τὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπέδραμες γλωσσοαγλιαν.
Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς^{ς)} Ὀμήρου^{ς)} σε βάλλειν^{ς)} ἢ τοιοῦδε ἔων...
Πόντον ἀπυπλώσας ἐτάρονς ἐρίφρας ἀγέλας^{ς)}), καὶ ὅσα λοιπά. V.
Ead. l. 10. ἡλίβατον, Ἠλίβατον, ὑψηλόν, ἄβατον, ἢ
ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στῆσίχορος^{ς)} δὲ τάταρον ἡλίβα-
τον τὸν βαδύν λέγει. Ἐνιοὶ δὲ ἡλίβατον ἀποδιδόσκειν, ἢ ἄλλω φαι-
νόμενον. V.

Pag. 297. l. 4. κἀνδρὺς γέτα] τὰ πρὸς τοὺς χεῖμωνας στε-
νὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ δὲ φασί, ὅτι τοὺς Κρητὰς^{ς)} οἱ νησιῶται

α) ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα] „Haec in vulgato deficientia ex
eodem fonte se restituisse testatur Solanus.“

ο) αἶτόν] „Pro eo monstrose legebatur αὐτοῦς. Ex Coll. resti-
tuit Solanus.“

ρ) οἷς] Οἷον antea editum est; mutavit idem Solanus, an corre-
xerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post
μιμῆσθαι distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti
accipias, ut sit: quibus ille Prodicum . . . reprehendit. Aliquid
tamen post μιμῆσθαι excidisse credo. Reitz.

κ) Κεῖον] Sic manifeste legendum, licet sic in Ms. ποδικόν τὸν
κῆον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem
inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll.
κλῶν) Cleric.

ς) Ὀμήρου] „Decem verba sensu carentia post h. v. sequeban-
tur, quae ducibus Coll. omissa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion
restitutum ait.“

ς) ἀγέλας] Ἀγέλας Edit. αἰέλας Coll. Sed Homer. Il. Γ, 47. ἀ-
γέλας habet. Solan. Et ἐρίφρας habet, non ἐρίφρας, ut Reitz.
et recentt. Neque, ut hi, τοιοῦδε, sed rectius τοιοῦδε. Lehm.

τ) Στῆσίχορος] Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβετηνίαν,
quam corruptum esse patet. Solan.

υ) Κρητῆς] Κρητὰς C. Mox pro ἐφυγον, φεύγειν legendum.
Solan. Omnino corruptissimum est Scholion, quod partim su-
spicatus est vir de his Scholiis optime meritis, Solanus. Sed per-
versam is medelam vel attulit, vel commendavit. Restitui debe-
bat ex Suida, cujus vestigia nondum omnino deleta fuisse vide-
bis, ubi utriusque Grammatici verba inter se accurate compara-
veris. Scilicet Κρητὰς recte in C. legebatur, et recte restituit
Schmiederus: Suidas aliam modo formam habet Κρηταιεῖς. Deinde
quod ἐφυγον in Scholio est, sicut in Suida, non φεύγειν debebat
corrigi, quod Schmiederus revera recepit. Sed post φασί ex Suida ὅτι
ἐστὶν interponendum, ac deinde τοὺς νησιῶτας in οἱ νησιῶται mutan-
dum. Quae Scholion habebat, omni carebant sensu, et pugna-
bant insuper cum altero Scholio. Tum quod vulgatum fuerat
κρατοῦνται, prorsus erat ineptum, quippe vitiose scriptum pro eo,
quod Suidas praebet, θαλαττοκρατοῦντας, vel etiam pro simplici
κρατοῦντας. Denique pro κέλιν τινα ex eodem Suida posui σπη-

ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ θαλασσευκρατοῦντας φεύγον εἰς σπηλαία τανα, ὅθεν ἐκείνα ^{α)}) ὠνομάσθησαν κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα ^{γ)}) Φρούριά τινα εὐτὼ λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοντο οἱ ἰησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τῇ Κρήτῃ ^{α)}) αὐτὰ ἐστὶ. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρησιμὸν τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενά καὶ ὄχρῳματα. V.

Ead. l. 12. ἀνεμῶνῃ] τὸ ἀνθος, διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσιστον εἶναι παντὶ ἀέμῳ. V.

Pag. 298. l. 9. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἀν' πάσας ἀναιρήσῃ ^{α)}) τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

Pag. 299. l. 2. μισθαροῦντας] Μισθαροῦντας ὅλον τὸν μισθὸν ἀντικαταλλαττόμενος, καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐργασία. V.

Ead. l. 7. καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] ἀντὶ τοῦ, ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. V.

Ead. l. 11. ἀπαξάπαντων] Ἀπαξάπαντων ἢ ἔν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ ^{β)}) ἀπαξάπαντα καταμεμυττωμένα ^{γ)})

Ead. l. 16. παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἴ τιςιν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγορεῖ καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχ' σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν προβλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προδυνμηθέντι. τὸ γὰρ τοι περὶ βασιλείας ^{δ)}) προσθεῖ-

λαία τινα, quod quidem ipse auctor cogitasse videtur, quum deinde scripserit ὠνομάσθησαν secundum Suidam: quapropter ὠνομάσθη improbè est Solani error. Neque adeo vitium illud vetus ἐκεῖνος in ἐκείνῃ, sed in ἐκείνῃ, transire debebat. Sub initium Scholii στενά itidem est e Suida desumptum, ubi tamen fortasse στεγανά, ut Portus et Kusterus maluerunt, vel στεγνά, ut in Hesychio s. κρησφύγετον legitur, reponendum est. Lehm.

α) ἐκείνῃ] „Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖνος editum fuerat. Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν.“ Imo vero pessime correctum hoc, quum illa, πόλιν τινα corrigenda fuissent. Lehm.

γ) Κρησφύγετα] Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex variis auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. Cleric.

α) Κρητήν] Κρητήν falso accentu priores Edd. Lehm.

α) ἀναιρήσῃ] „Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήσῃ restituit Solanus.“

β) Εἰρήνῃ] „Εἰρήνῃ male C.“

γ) καταμεμυττωμένῃ] Ita ex Aristophane ipso Pac. v. 247. correxi vitium vulgatum καταμεμυττωμένα. Lehm.

δ) περὶ βασιλείας] (Lege παρὰ βασιλέως.) Solan. Et sic edidit Schmiederus. Rectius, opinor, corrigatur, παρὰ βασιλεῖ, ut mox scriptum. Omnino scatet hoc Scholion vitiiis variis, quae offendet, si, quid auctor sibi voluerit, accurate investigaveris. Sta-

ναι μισθοφορεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλη ταυτην υπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονεξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῶ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρενεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτερεῖ *), καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἰφροῦματος, ἂν τε ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης φιλοσοφίας *) ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδα συνέπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐχομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G. et M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὐχομαι verbis, haec leguntur: οὕτως. ὄναιτο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπεῖν κατ' οὐδὲν διακειμένος Ἀνακηνδάξιδος *). καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

Pag. 300. l. 6. φόρους] μερισμοὺς, φορολογίας *). G.

Pag. 302. l. 8. τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις ^{h)} ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετροπημένη. V.

Ead. l. 11. οὐ φρονεῖς Ἰππ....] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπεριμεριμῶς διακειμένων. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

tim ab initio aliquid saltem dicet ineptus *Luciani adversarius*, si eum scripsisse fingas: *Εἰ τί σε ἄλλο, ταῦτα* etc. Deinde quid voce προθυμηθέντι facias? Quid tota enuntiatione sequente? Verum non multum videmur lucraturi esse, si totes nos in hujus hominis mentem insinuare conaremur. *Lehm.*

*) ὑπερτερεῖ] Lege ὑπερφέρει. *Hemst.* Facilem se praebuit *Schmiederus* ad obsequendum tanti viri consilio. Verum nec ὑπερτερεῖν insolens est verbum, ubi velis, praestantiorē esse. *Lehm.*

e) φιλοσοφίας] „*Μισθοφορίας* legendum monuit *Hemsterhuisius*.“ Neque hoc *Schmiederus* dedignatus est recipere, aliquo saltem jure. *Lehm.*

f) Ἀνακηνδάξιδος] Hic latet nomen Ἀνακηνδαράξου, potius Sardanapali: vid. Schol. ad Jov. Trag. c. 48. *Hemst.* Neque tamen ita multo clarior fit sententia ipsa, sub aliis quoque illa vitiis scribendi latens. *Lehm.*

g) φορολογίας] *φορῶλογίας Reitz.* Sed mutarunt *Bip.* et *Schm.* *Lehm.*

h) ἡττωμένοις] ἡττομένοις vitiose priores Edd. *Lehm.*

AD APOLOGIAM PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Pag. 303. l. 3. ἐπήρειαν] βλάβην. V.

Ead. l. 8. ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γὰρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἐωθιναί, χαίρει, αἱ δὲ ἑσπεριναί^{a)}, ὑγιαίνει. V.

Pag. 305. l. 10. παρ' ἀλλήλων] ἀντὶ τοῦ, ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Pag. 306. l. 9. ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπος Λακωνικός. V.

Pag. 307. l. 4. ὥς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστίν, ὧς ἄνδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη προσγορεύειν καὶ σαπρὸν. V.

Pag. 308. l. 6. πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur, quod quinque literis constet, Pythagorae figura, qua hodie contra fascinationes utuntur. Figura constat ex tribus triangulis, quorum latera deserviunt sibi invicem. Et trinitatis, quae est in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον] "Οτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πεντάγραμμο σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγορείων^{b)} ἀναγνωριστικόν, καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὃ ἐστὶ τοῦτο

ο). V.

Ead. l. 9. οὔτε δὲ τῷ εὐ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] "Οτι τὸ etc. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν etc. G. (et addunt, quaere in Luciani Impresso.)

Ead. l. 10. τετρακτὺν] Quaere in aureis carminibus et commentariis. G.

Pag. 310. l. 5. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σμωνίδης ἐποίησεν. ἔχει οὕτως αὐτοτελὲς^{d)}, Ὑγιαίνειν^{e)} μὲν ἄριστον θνη-

a) ἐσπεριναί] In prioribus ἐσπέρηναι, inverso accentu. *Lchm.*

b) Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. *Solan.*

c) Deerat in impresso figura, quam oculis subijcimus. *Solan.*

d) αὐτοτελὲς] „Αὐτοτέλει Exe. G. et C.“

e) Ὑγιαίνειν] Hoc scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. lib. III. et Athenaeus lib. XV. paullo aliter quidem,

τοῦ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυνᾶν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτέειν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροι- νιος φῶδῃ, ὡς καὶ Δικαίταρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς. δύο γένη ἦν φῶδων. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἐξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔνυχε τῇ τάξει· ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν σκο- λιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά- μοις περὶ μίαν *) τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἐξῆς μυρίνας †) ἔχοντες ἥδον γνώμας καὶ ἐρωτικά σύντονα. ἡ δὲ περὶ ὁδος σκολιά ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. V.

Pag. 311. l. 3. ἄλλῳ ἢ λῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰάσθαι κατασπευδόντων. V.

Edd. l. 6. ἐν Ἰσῳ] πόλει. V.

Pag. 316. l. 3. τοῦ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἐν- θρωπον ‡). G.

sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Ste- phano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae Scolia dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustuli- mus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, et quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Sui- dam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectio- num alteri sit praeferenda. Cleric.

*) περὶ μίαν] Exc. G. παρὰ μίαν κ. κ. τιθέντα. Solan.

f) μυρίνας] „Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit So- lanus.“ In Suida tamen est μυρίνας. Lehm.

g) Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verbo- rum Luciani; ideo tamen additur, ut adpareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in Edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. Reitz.

A D N O T A T I O N E S

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 3. 1.-2. *NEKYOMANTIA*) De hoc opusculo ad-
 dubito. Certe si genuinum sit, a juniore *Luciano* scriptum
 esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut
 enim demus, non fugisse eum in *Dialogis Mortuorum* jam
 saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum
 est, *publicanos* inter eos recenseri audies; audies *igne torreri*
quosdam; *reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque prae-
 stantes ministeria; et alia scurrae faceto et eleganti *Luciano*
 non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui *Lucia-*
num legerat. Scripserat *Menippus* inter alia *Nexvlar*. *Dio-*
gen. Laërt. p. 162. D. Vide, an hanc malis *Menippi*, quam
Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen,
 fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid.
Tacit. Ann. II, 27. SOLAN. Adsentiuntur e recentioribus
Belinus, *Wielandius*, *Jacobsius* in *Porson. Adverss.* p. 288. et
Schmiederus. Neque sane injuria. Sive enim rei, vel rerum,
 inventionem, sive orationis formam, colorem et cursum, spe-
 ctes, non modo imitationis, verum hic illic etiam ineptae
 et putidae cujusdam imitationis, vestigia apparent luculen-
 tissima; adeo, ut ne a juniore quidem *Luciano* is libellus
 compositus videri possit, nisi credas, se ipsum illudere vo-
 luisse *Lucianum*, qui idem consilium paene eadem via in hac
Necyomantia et in *Icaromenippo*, quem equidem vere *Lu-*
cianeum habeo, persecutus sit: nam utriusque hujus libelli
 eadem prorsus est natura, eadem facies; praeterquam quod
 ille *Menippus*, quo sui aevi philosophastros denudet, *Icari*
 instar ad sidera evolat, hic velut *Ulysses* in *Orcum* descendit.
 Atque ut in *Icaromenippo* nihil facile reperitur, quo offen-
 daris, ita in *Necyomantia* in varia incidas, vel in se inepta
 et absurda, vel cum vere *Lucianeis*, vel adeo secum ipsa pu-

quantia. Pertinent huic, quae Solanus et Wicklandius partim tetigerunt, e. g. satrapae et reges in Orco mendicantes, calceamenta consuantes etc. c. 17. — quam fictionem satis ridicule simul ac vere ipse auctor deinde ἄτοπον dicit, καὶ μικροῦ δεῖν ἀπιστον, sinistre imitatus Icarom. c. 5. Cf. Somn. s. Gall. c. 24. — porro populi scitam umbrarum in regno inferno, alias mere monarchico c. 19., deinde Tiresias vates de dignissima vitae ratione consultus c. 21. propterea scilicet, quod et Ulysses Homericus in Orcum descenderat, consultum de futurae fati suis. Cf. de Astrol. c. 24., et alia. Quibus adde Cerberum eodem temporis momento in alio loco, c. 10., ut fere Luciano fingitur, custodem Orci, in alio, c. 14., carnificem, ad normam quidem Catapl. c. 28.; porro Chimaeram, cui nunc, c. 13., adligantur malefici, tanquam rupi vel rotas: nunc, c. 14., obijciuntur iidem dilacerandi, tanquam monstro veraci, ut Diall. Mortt. XXX, 1. Praeterea attente legas philosophorum descriptionem c. 4. et 6.; comparatam cum Icarom. c. 4. et 5., imprimis mire affectatam illam et inconcinnam prioris loci gradationem: καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον (quomodocunque haec legas) etc. et deinceps: ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο χεῖνῶν ἀτοπώτερον. Ad hoc compara loca de Sardanapalo et Mida Nec. c. 18. et Diall. Mortt. II., de Thersite et Nireo Nec. c. 15. et Diall. Mortt. XXV., de Trophonii spelunca et oraculo Nec. fin. et Diall. Mortt. III., de Mausoli sepulchro Nec. c. 17. et Diall. Mortt. XXIV., de Socrate Nec. c. 18. et Diall. Mortt. XX, 4. sq. Denique vide, quomodo placeant imagines quaedam ex ipso Luciano aliquando lecto, non intellecto, petitaе, ut Danaës c. 2. cf. Timon. c. 13. coecitatis c. 21. cf. Char. c. 1. fin., et voces quaedam ac phrasēs in eodem fere numero habendae; ut ἄνδρες πολυτελεῖς c. 18. cf. Jov. Trag. c. 8. et 11. et similiter Timon. c. 13., κάτω νενευκότες c. 12. cf. Somn. s. Vit. Luc. c. 13. et de Merc. Cond. c. 28. προσκυνεῖσθαι περιμένοντες c. 12. cf. Nigrin. c. 21. ὑπουργητέον καὶ ταῦτα σοι etc. c. 3. in. cf. Char. c. 2., οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν c. 2. cf. Pisc. c. 4., et multa alia e Nigrino, Timone, Charone, Cataplo, Piscatore, Dialogis Mortuorum, et aliunde, vel coniecta, vel adsuta, unde, tanquam ex ungue, cognoscas leonem. LEM.

Ead. l. 4. 'Ω χαῖρε etc.) Euripides in Hero. Eur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BRON. Hoc omne principium ex Euripide et Homero, ut ipse ait sine hujus paginae. Jambli ex Euripid. Hecuba. BOUAN.

Ead. l. 5. 'Ες φάος) Ad lucem, ad superos. BRON.

Ead. l. 6. 'Ο κύων) Cynicus. BRON. Sic nempe Cynici non solum ab inimicis et adversariis, sed etiam ab amicis ac sodalibus, quin etiam a se ipsi, apud Lucianum appellantur. Vid. Diall. Mortt. I, 1. X, 18. XXI, 1. XXII, 3. LEHM.

Ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππος ὄλους) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐμενον ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππος ὄλους. Vertit Thomas Morus: Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor. Interpolator autem Salmuriensis: Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens. Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μένιππος ὄλους, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐμενον ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis et Herculis: (Mortt. Diall. XVI. in.) οὐχ 'Ηρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐμενον ἄλλος, μὰ τὸν 'Ηρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος· ὄλος 'Ηρακλῆς ἐστιν· Ἄν non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est. GRAEV. Graeco dicitur παραβλέπειν Μένιππος ὄλους, ut λημῶν ὄλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Oponitur ejusmodi hallucinatio visus in re magna et crassa errori in re parva, qui facile potest irreperere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura; hic vero nulla enumeratio partium. Quin et ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I. Sat. III, 25. cum recte monuisset ibi pro pervideas legendum esse praevidetas, addit: Praevidere est praetervidere, παρορῶν, ut παραβλέπειν Luciano: ὄλους Μένιππος παραβλέπειν· cum mala tua praevidetas, id est, in videndis iis caecutias. Ergo nihil Heinsio fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una praevidendi, praetervidendi, quomodo casum quartum adsciscit; ut in illo poetae veteris

dicto, τ' ἄλλότριον ὀξυδερεκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν: atque inde *spernendi*; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος *Gregor. Nyss. T. II. p. 314. A. altera male videndi, videndo aberrandi*; quae hujus est loci, accusativique structuram respuit: sic in *Glossis Allucinor et Hallucinor* est παραβλέπω. *HZMST. Παραβλέπω ὅλους Μένιππους* nimium recedit a *Luciani* usu loquendi. Contra *Μένιππος ὅλος* imitatore *Luciani* dignum. Loco, quem *Graevius* citavit, addi possunt ex iisdem *Diall. Mortt. III. fin. ὅλος εἰ νεκρὸς* et de *Sacriff. c. 14. καὶ τὸν Πᾶνα ὄλον τράγον*. Quamquam largiendum *Clerico*, aliquam esse horum locorum dissimilitudinem. Nam in tribus his locis et *Hercules*, et *Trophonius* et *Pan* toti dicuntur, ratione partium suarum habita. In nostro contra non conspirant singulae partes ad efficiendum *totum Menippum*. Tanto minus dubium, quin imitator sic scripserit. De hac vocis ὅλος potestate nonnulla, quamquam non omnia certa, proposuit *C. G. Jacob. in Hildes. Krit. Bibl. a. 1821. P. I. Fasc. 1. p. 105. sq.* Certe quum in *Vit. Auct. cap. 12. pro καὶ ὅλως σοφιστῆς* mavult legi καὶ ὅλος σοφιστῆς, totus erat. *LZHM.*

Pag. 4. l. 1. Πῖλος) Perperam vertitur *clavo*, cum verti debeat *pileus*: nam quia *Ulysses*, *Hercules* et *Orpheus* ad inferos descenderant, dat *Menippo pileum*, ut *Ulyssem*, *leonis exuvias*, ut *Herculem*, et *lyram*, ut *Orpheam* referret: id quod recte observavit *Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II. c. 15. BARL.* Hic et infra ridicule interpret *clavam* vertit, quod nunquam vox *Graeca* significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum *Menippi* per omnia *Herculeo* similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. *Herculem* referebat *pellis leonina*, *Orpheum lyra*, *Ulyssem* vero *πῖλος*, hoc est, *pileus*, seu *petasus*: quali utebantur viatores, et quali proinde usus credebatur *Ulysses*, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. *CLER. V. c. 8. ubi cur ista gestaret, narrat. SOLAN.*

Ead. l. 6. Ἦκω νεκρῶν κενθμῶνα) *Euripides* in *Hecuba* v. 1. *BROD.* Hos versus sic transtulit *Ennius*: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis structas asperis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* *BOURD.* *Hecubae Euripidis* initium, quod *parodia* risit *Aristophanes* in *Fragm. apud Athen. p. 112. E. Ennii* versionem exhibet *Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN.* Ubi metri *trochaici* caussa *Frid. Aug. Wolfius* edidit: *advenio ab Acherunte.* *LZHM.*

Ead. l. 9. Οὐκ ἀλλ' etc.) Ex *Euripide* iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

Ibid. 'Αἰδῆς μ' ἔδῃξεν) Ipsius *Euripidis* versiculus: et is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur 'Αἰδονεύς, ut stet senarius. GUYET. Nullum tamen usquam hujus scriptionis, licet non improbabilis, vestigium. LEHM.

Ead. l. 12. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius et sententia praeterea. GUYET. Fragmentum *Andromedae Euripidis* p. 451. v. 23. SOLAN.

Ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. MARCIL. In hoc versu *Tragici*, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Ms. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, et audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. J. et Mss. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσον Ms. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201. AB. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Καταβὰς ἀπὸ τῶν λαμβείων) Quos in scena proferentes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. *Apul.* *Metam.* I. p. 7. Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, et siparium scenicum complicato, et cedo verbis communibus: ibi *Pricaeus* hunc locum, et plura sententiae similis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν λαμβείων, quem sublimiore velut jamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad *Prom.* c. 6. Interpunctione, quae cunctis in edd. post λαμβείων invenitur, sublata jungere licet haud incommode, λέγς οὕτως πῶς ἀπλῶς τίς ἡ στολή; HEMST.

Ead. l. 5. Χρεῖω με κ.) *Homerus* *Odyss.* A, 163. BROD. Monuit etiam *Hartung.* *Thes. Crit.* T. II. p. 698. HEMST.

Ead. l. 7. 'Αλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, At tu profecto deliras: verum si cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, Heus tu, num deliras? In his alibi quoque varium; ut in principio *Gorgiae Platonici*, 'Αλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, πατόκιν ἐστὶ τῆς ἡκομεν; *Suidas* agnoscit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit *H. Steph.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. HEMST. Vid. ad *Tyrannic.* c. 21. adnotata. Mox pro ἐμμέτρως mallet Jo. *Seagerus* ἀμέτρως in *Classic. Journ.* N. XI. a. 1812. p. 133. Nempe novum pro-

sus argumentum delirationis esse dicit, carmina *modulate* recitare. Imo vero, ego inquam, certissimum esse delirii signum, ubi *alieno loco et tempore*, e. g. in amico colloquio (ut b. l. πρὸς ἄνδρας φίλους) rhapsodorum instar *metricè* carmina declames. Nihil perversius, me iudice, quam ἀμέτρως b. l. LXXM.

Ead. l. 14. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, δανείζουσι. Imitatus est auctor *Comicum*, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154. ubi Schol. exponit per δανείζειν, et ὀβολοστράτης per δανειστής. BARL. Scholiastes ille *Bisctus* est, qui *Suidam* descripsit. HEMST. Vide *Hesych.* et *Etymol. M.* VORST.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῖς κάτω) *A manibus*: infra est in *psephismate*, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BRON, Potius apud *inferos*, ut *Versio* exhibet, et paullo inferius παρ' αὐτοῖς. LXXM.

Pag. 6. l. 7. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. *Catapl. c. 18.* Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll. VIII, 90.* et *Harpocr.* in Ἑγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad *Areopagitas*, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferabat, positaque corona inter iudices ipse assidebat. De *Aeschyli* periculo, cum variis in fabulis mysteria paullo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator *Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40.* Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athenaeus XV. p. 696. A.* quod in eadem historia dicitur a *Dio-gen. L. V, 6.* Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (*Aspasia*) γραφὴν ἀσεβείας *Athen. XIII. p. 589. E.* Ex his liquet, quam personam hic *Rhadamanthus* sustineat. HEMST.

Ead. l. 8. Μὴ φθονήσης) *Arrian. A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος* ibi cum pluribus ista *Luciani Jac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio. Chrys. p. 558. D.* σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπε, καὶ μὴ φθονήσης. Dicemus ad *Vit. Auct. c. 21.* quo loco simul occurrit sollemnis formula, ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. HEMST. Non stetit promisso summus Vir, cujus quidem cura, in *Luciano* edendo posita, non ultra *Charonem s. Contemplantes* pertinuerit. Ceterum formula οὐδεὶς φθόνος alio sensu legitur *Diall. Deor. XVIII, 1*, ubi vid. *Adnott.* LXXM.

Ead. l. 13. Ὡςπερ τὴν Δανάην) Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in *Tim. §. 13.* HEMST. Aliter *Horatius Od. III,*

16. Danaëς utitur exemplo ad execrandam auri cupidinem. LEHM.

Pag. 7. l. 2. "Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse *Thomas Mag.* videtur v. καθόδος, τίς ἡ ἐπινόα σοι. SOLAN. Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπινόα σου τῆς καθόδου ἐγένετο: quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

Ead. l. 5. Φιλόκαλον] Ridiculum vero epitheton Menippi τοῦ κυνός. Intuere ad oculos depictum a Luciano Diall. Mortt. I, 2. et compara cum Paride τοῦ φιλοκάλλου Diall. Marr. V, 2., vel cum Anacharside Scyth. c. 1. Et cerne inepti imitatoris vestigium. An mavis librarii errorem? Tum leges φιλόκαινον. LEHM.

Ead. l. 7. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τίς) Iisdem paene verbis leguntur in Charon. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad Antonin. XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST. Cf. Diall. Mortt. X, 6. XV, 3. XXVI, 2. LEHM.

Ead. l. 8. Αἰεμί) Commemorabo. BROD. Enarrabo, persequar, ut Icarom. c. 3. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐν παισὶν ἦν) *Th. Gataker.* ad Antonin. I. §. 6. postquam monuisset, pro eo, quod apud *Herodianum* sit ἐν παιδί, a pueritia, *Lucianum* etiam dixisse ἐν παισὶν, adjungit: quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξάμην, ubi juvenibus annumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi. Perinde solent ἐκ παιδός et ἐκ παιδῶν inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST. *Lucianus* fere ἐκ παιδῶν dicit, etiam ubi de uno sermo est, ut de Mero. Cond. cap. 20. et 23. pro Merc. Cond. c. 1. Demon. c. 3. LEHM.

Ead. l. 11. Πολέμους) *Basil.* De Leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἡμῖστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέχομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τι αὐτῶν διεξώσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμονοοῦντων· ἀδελφός γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἔρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδόν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ πορυφαλοῦ πάντων καὶ ὑπάτου Διός, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἅς κἂν περὶ βροσκημάτων τίς λέγων ἐρυθριάσει, τοῖς ἐπὶ σκηνῇ καταλείψον. *Clem. Alex.* pag. 14. B. Immo antiquissimus *Xenophanes*

Colophonius Idem ex instituto in iis redarguit, teste *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sex-tum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. et lib. VIII, 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὀμηρος Ἡσίοδος τε
 Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ φόγος ἴσθιν,
 Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐκνώμην πρὸς αὐτά.] *Schmiederus*: neo mihi mediocris pruritus adferebatur ad eadem facienda. Est autem κνώσθαι verbum Luciano familiare, quamquam fere sensu physico, ut *Bis Accus.* c. 34. *Rhet. Praec.* c. 11. de Salt. c. 2. *Κινεῖσθαι* contra, quod vulgo exhibetur, rem, opinor, h. l. significaret a puerilis aetatis natura maxime alienam. LEMM.

Pag. 8. l. 12. Ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ etc.) *Senarius* proverbialis est, *Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιπέσων.* *Vorst.* Non praeteriit *Erasmus* in *Adag. Fumum fugiens in ignem insidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *HEMST.*

Ead. l. 15. Χρυσὸν ἀπέδειξαν etc.) Absurde haec versa sunt: tu verte, *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc est, beata) mihi videretur ignarorum vita.* Nam *ἰδιώτης* oppositus philosopho est *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum est c. 21. *CLER.* Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δοῦναι, φανῆναι, purum putum aurum videri affirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ὑπερσθεὲν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili et optando expotatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. *Scytharum* inopinatus in *Thraciam* et *Macedoniam* incursus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λέξαν: ad quae de hac *Graeci* sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat *Cantoclarus*, etsi *Valesius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae *Valesius* adnotavit, sed ex pluribus etiam quae suppeditat idem *Suidas*, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπὶ κλυσέν, Ἐχτος, Φῆστος, stylus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, *Festus* in *Asiam* proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχτον — χρυσὸν ἀποδείξαν καὶ πανήγυριν, plane coloris est *Eunapiani*; ne-

que minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit et dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpret satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paullo tamen parcius, usurpatur: *Plutarch. Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna et Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exsatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241. B. Callippus et Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς* ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* scripsit a *Valesio* non praeteritum Narrat. XIII. Aethillam persuasisse Trojanis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae salutis consularent, dicendo ὥς, εἰ ἀφίκοντο σὺν τοῖς Ἑλλήσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab *Euripide* sumtum in *Troad. v. 432.* ubi *Cassandra*, Ὡς χρυσός, inquit, αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δύξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refringi deceat, καὶ ὁρῶν δῆπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῇ· quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip. administrationem emendando auream reddere et perfectissimam: facile *Platonis* lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Cassio* p. 386. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi jussit χρυσῇ· male profecto; quamquam favere videatur *Zonaras* *Dionem* exscribens, apud quem, ut recte *Valesius* observat, mendose legitur, ὥστε χρηστὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσῇ, vel potius χρυσὸν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter se permutteri, nunc uno tantum *Theonis* loco docebo, in cujus *Progygn. p. 65.* οἶον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρηστῇ *Ἐπικλήρῳ* perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ in aurea fabula *Epiclero*. Jam si *Luciano* restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: *Menippus* ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit; ibi omnia multo magis incerta, et inscitiae tanto pejoris, quod sapientiae titulo praetextetur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad

turbulentas philosophorum altercationes exiguatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσὸν ἐποδείξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, auream et beatissimam facere vitam idiotarum. ΗΕΜΣΤ. Eruditissime haec, et subtilissime, disputata non videbantur tamen mihi ad *Lucianum*, et ad hunc locum proxime pertinere. Unde retinendam ducebam cunctorum librorum lectionem. LEHM.

Ibid. Τῶν ἰδιωτῶν) Ὁ μὲν δὲ πολὺς ὄμιλος, οὗς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* de Luct. c. 2. VORST.

Pag. 9. l. 1. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

Ead. l. 2. Ἐκ παντός) Τρόπου addi non solet: *prorsus*. BROD. Ait *Noster* ἐκ παντός, omni modo: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8. ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει· c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως etc. in *Phalaride* I. cap. 7. ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπένδουσι· et passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit *Brodaeus*, qui IX. Miscell. c. 9. id fieri negat. Sed docet id ipse *Lucianus*, qui iterum in *Phalaride* I. c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque *Aelianus* XII. Ποικιλ. c. 1. ἐκ παντός αἰδουμένη τοῦ τρόπου δήλη ἦν· nec non *Isocrates* in *Panath.* pag. 266. D. ἐκ παντός τρόπου διαλύεσθαι πειράται τὰς διαφοράς. JENS. Cf. *L. Bos* de *Ellipss.* p. 496. ibique *Schaeferus*. LEHM.

Ead. l. 3. Ὁ δὲ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

Ibid. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae *Paullo* I. ad Cor. IX, 27. ὑποπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγεῖν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui sacris initiabantur, ad animi constantiam durari exercebantque voverunt cruciatu et suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait *Lucretius*, contundere duris laboribus. Quaedam a nobis notata sunt ad *Nigrin.* cap. 27. ΗΕΜΣΤ. Σταυροῦν τὴν σάρκα σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις nota veri Christiani eidem illi *Paullo* ad Galat. V, 14. De verbo ὑποπιάζειν vid. *Conr. Schwarz* Commentar. crit. et philol. linguae Gr. Novi foed. Lips. 1736. p. 1368. et *Schleusner.* Lex. s. h. v. Locus autem *Lucretii* reperitur IV, 956. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus *Hesiodi* carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτὰ θεοὶ etc. BROD. Vid. *Hermot.* c. 2. ubi locus ille exstat. SOLAN. Locus est *Hesiodi* "Egy. v. 287. sq. a Socrate ipso sectatoribus suis commendatus in *Xenoph. Memor.* II, 1, 20. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

Ead. l. 11. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN. Intercedo. Ὅς γε post interrogationem vel exclamationem bene Luciano est. Diall. Deor. XXVI, 2. Οὐ ξυνετήν, ὡς Ἐμμή, τὴν νομήν· οἳ γε οὐδ' ὄψονται etc. Char. c. 24. Ὡς τῆς ἀνολας, οἳ γε οὐκ ἴσασιν etc. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀκούων ἐναντῶν) Hoc si mendosum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντῶν· tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. *Demetr. περὶ Ἐμμ.* §. 15. οἷς ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπλῆσαν. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus. ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kustero Praef. ad *Jamblich.* idem restituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἡναντίασα. (Cf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* l. l. p. 194. et *Bast. Adverss. Mss.* in *Scapulae* editione Oxoniensi novissima s. v. ἐναντιῶν. LEHM.) Ceterum et proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus versum unum et forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, Καὶ τοι πάντων ἐκείνο ἀποπύματον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. etc. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri possit. HEMST. Confirmarunt quidem Florentinam duo codd. Pariss., a *Belino* collati. Nihilominus mihi quidem videtur error librarii in hac scriptura subesse, quippe qui, antecedentium verborum: περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου etc. memor, similia sequentibus inseruerit. Secundum Aldinam vero tam bene procedit narratio, ut vix aliud deprehendas vitium, quam quod auctoria ipsius sit; de quo supra. Nam etiam vocem δεινῶν lubens suscipiam defendendam, quum δεινὰ apud Lucianum omnino sint ea, quae vulgarem modum excedunt, atque adeo propter hanc insolitam magnitudinem in admirationem incurrunt vel audientium vel spectantium,

in utramque partem. Cf. nunc Char. c. 11. δεινὴν τινα λέγεις τὴν ἀβίλτερίαν. Alia vide in Glossar. Ergo nihil videtur mutandum; vel, si quid sit, legendum: καὶ τὸ πάντων τῶν δεινῶν ἀτοπώτατον etc. LΞΗΜ.

Pag. 10. l. 4. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὃ ἐστίν, ἐνὶ λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οὐνοὶ ἀτεχνῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτεχνῶς δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνη, ὃ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5. 6. et seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Con-templ. capp. 21. 22. BOURD.

Ead. l. 5. Τοῦτοις) Τοῦτο magis placet. HEMST. Οὔτοις in hoc libello saepe sunt illi, quos quis novit, quamvis non adsunt; vel quī vulgo sunt noti. Sic supra τοὺς φιλοσόφους τούτους καλουμένους. C. 11. ταῦτα σὶ τὰς—σιῆς. C. 16. τοὺς τραγικοὺς τούτους ὑποκριτάς. C. 17. τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους. C. 21. τῶν σοφῶν τοῦτων συλλογισμῶν. Sunt itaque οἱ νυστάζοντες οὔτοις dormitantes illi, quos haud dubie vidisti. Neque quidquam mutandum. LΞΗΜ.

Ead. l. 9. Ἀπρὶς ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus et ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἐξένθωμες ἀπρὶς ἔχει Εὐνόα ἀμῶν·

Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.

Distingue, et verte:

Πᾶσαι ἅμ' ἐξένθωμες· ἀπρὶς ἔχει Εὐνόα ἀμῶν.

Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἄρ, ὥς εἶδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα

Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρὶς ἀπαλαῖσιν ἔχοντα·

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem.

Habet etiam Aelian. V. H. I, 3. de rana Aegypt. καλάμῳ τρύφος ἐνδακῶν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶς ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, et firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X. c. ult. ἀπρὶς ἐχόμενος καὶ οὐνοὶ συμπεφυκώς· firmiter haerens et tanquam congenitus. L. Bos Animadv. c. XIII. p. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos,

et Scholiastes habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπὸς ἔχουσιν τῆς ὅλης σοφίας· p. 197. τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222. τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπὸς εἶχοντο. *HEMST.*

Ead. l. 10. Πάντα ἔνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi sollemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proxima potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν· propterea utramque *Philo Judaeus* in unum conflavit de *Vit. Mos.* p. 648. Α. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. *Chrysostom.* πρὸς τοὺς Ἑβ. παρθ. συνεισ. p. 245. B. πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περιιδεῖν citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur. *Leviter* corruptum in *Juliani* *Epist.* XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραμῶν ὀλλῶν ἔνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. pag. 83. καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἔνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πρᾶττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, et ad istum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἔνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενεῖν πάντα ἐτολμῶς τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ· nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quicquam inhonesti patrare cogatur. *HEMST.*

Pag. 11. l. 4.· Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων) Haec profert *Thomas Mag.* in *Διαβόητος*, cum docuisset, διαβόητον et διαβεβοῆσθαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφία *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξία καὶ σωπροσύνη διαβόητος πόλις *Dion Chrysost.* p. 408. C. Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι *Diodor.* Sic. XVI. p. 554. D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud *Stephan.* in *Εὐκαρπία* Λαῖδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβοημένην; ut *Antonin.* *Liber.* c. 13. εἴ τις διαβεβοηθεῖν

παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγυρῶν· et c. 22. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβοήτος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συγκοφαντία, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex *Harpocrat.* in *Εὐθίας* et *Ἠγήμων*, atque ex aliis similia. HEMST.

Ead. l. 9. Τοῦ ἄδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omissus est hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV.* Diversa ratione κατάγειν εἰς πύλας ἄδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in *Sapient. Salom.* c. XVI, 13. nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque *Menippi* Babylonem tendentis et magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud duntaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ καὶ διάδοχοι, statim esse *Χαλδαίους*, et simul hominis istius magi nomen edi Persicum *Mithrobarzanem*: non quod existimem, Persarum sapientes et Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam et *Hesychius*, ut de aliis taceam, *Χαλδαίους* interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γνωσκόντων· sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι Περσῶν οἱ μάγοι, teste *Clem. Alex. Strom.* I. p. 305. A. *Pausan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ *Χαλδαίους* καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὥς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχὴ· quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. *Zoroaster* vero dux et auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, et ad *Alexandri Magni* usque tempora continuata series successorum excepit; *Diogen. L.* in *Prooem.* §. 2. quare non *Plato* tantum *Alcib.* I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὁραμάζου dixit, sed et οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. et apud *Dion. Chrys. Or. XXXVI.* p. 448. D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, siue potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt *Henr. Vales.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. cap. 6. p. 405. *Marsham.* in *Cau. Chron. Stanl. Phil. Orient.* I. Sect. 1. c. 2. §. *Ja. Toll.* ad *Form. Recip. Manich.* p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque imprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium

evocatorum opera requirebatur: idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. Α. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκρομάντις, καὶ ἐτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντις καὶ ὑδρομάντις· παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυριοῖς οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem à Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane *Clemens Romanus*, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. et 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν αἰδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρῶν χρημασί πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκρομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἢ δὲ πεύσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίης, Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνηα Ὀῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκιά ἀίσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494: Vid. *Barth.* ad *Stat. Th.* IV. 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri II. Sermonum Ecloga V. Ulyssi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. pag. 1665. *Hemst.* Nimia *Hemsterhusii* doctrina, quatenus certe h. l. iudicio obfuit. De Tiresia enim, a Menippo in hoc libro in consilium vocato, contulit lectissimus vir *Strabonem*, contulit *Horatium*, contulit alios, neque tamen contulit idem *Lucianum* ipsum, qui *Diall. Morit.* XXVIII. hunc ipsum vatem adeo deridet, ut profecto non videam, quo tandem modo fieri potuerit, ut idem *Lucianus*, qui in illo dialogo Tiresiam inter vates, h. e. mendaces (sub fin.) refert, qui fere nihil sani (οὐδὲν ὑγιές) loqui consueverint, hunc

ipsum Tiresiam Menippo fingeret sapientiae verae magistrum. Certe dialogum illum et hanc Necyomantiam non posse pro unius ejusdemque auctoris operibus haberi, persuasissimum mihi quidem est. Cf. *Wieland*, in versione Lucianeorum Germanica T. II. p. 357. sqq., qui tamen pro more suo magis sensum quendam suum nativum et elegantem, quam iudicium subtile et subactum secutus est. ΛΕΗΜ.

Pag. 12. l. 3. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) *Ex αὐτοῦ* secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inserendum est: *μολὶς ἐνυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ . . . καθηγήσασθαι μοι.* Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in *Hom. Clement.* *χρήμασι πολλοῖς πείσω.* Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, *κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν* deinde *πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων.* HEMST.

Ead. l. 6. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum *B. 2.* et postea *Benedictus* et *A.* Omnes enim reliquae edd. unico verbo legebant *προσανατ.* quo pacto in *De Mort. Peregr.* c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, *προσανίσχοντα τὸν ἥλιον.* Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

Ead. l. 9. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο) *Castigo ἀφανές.* *BROD. Des. Herald.* (ad *Arnobium* p. 43.) emendat *ἀσαφές*, quod etiam est in uno *Cod. Regio*, et in *Cod. Flor.* sed alibi hac de re. *BOURD.* *Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές.* *MARCIL.* Variant hic edd. *Parisiensis* enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: et sic antiquiores quoque. *Ἀσαφές* autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* affert, in ed. *Junt.* invenimus: *Salmuriensis* editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. *Ἀσαφές* pro ἀσφαλὲς legendum esse, monuit ad *Arnobium Des. Herald.* p. 43. *Ἀσφαλὲς* et ἀσαφὲς culpa librariorum saepius invicem permutantur. Sic apud *Thucyd.* IV. 86. οὐδὲ ἀσαφῇ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant *Codices*; neque nuperam esse variationem eam, satis ex *Scholias*te liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror. *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τῶν Ν. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificiis expediunt interpretes: *Εὐλόγος ἴσθι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχειρῶς καὶ κατὰ τινα δόξαν ἄκριτον ἔγγινωμένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσα-*

φείας· illum in modum si commodè scribi, et primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀφελῆς et ἀσφαλῆς saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Revivisc. 12. HEMST.

Ead. l. 11. Ἐπανήγει πάλιν) Vix dubito, quin litera sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore ἐπανήγειν· cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis: pertinebat enim ad sacri rationem, ut cum magus fascino depellendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod absolute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II. pag. 64. l. 4. (Diall. Deor. XX, 5.) Poterant autem ritus sacri magici purgationesque multiplices comparatione similium locorum illustrari: sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, adeat *Sil. Italic.* XIII. 406. et adnotata virorum eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Luciani mentio non est omissa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praestigiis adhiberi: id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Brisson.* de R. P. I. p. 59. HEMST.

Pag. 13. l. 2. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἐπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. *Eustath.* ad *Dionys.* Per. v. 1073. VORST.

Ead. l. 4. Ἐκάθηρε) De hoc ritu *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 302. 303. SOLAN.

Ibid. Ἀπέμαξε) Περιμάξαι et περικαθάραι interpretatur *Casaub.* ad *Theophr.* tangit et ad *Athen.* Legendi Interp. *Aristoph.* *Hesych.* *Suid.* *Eustath.* BOURD.

Ead. l. 5. Σκῆλλη) Hanc Pythagoras in limine januae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *BROD.* Sumsit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen.* L. VIII, 47. HEMST.

Ibid. Ἄμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην (ποτονοθορύσας) *Ubi vero satis superque praeprasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum et purgavit, et abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονοθορύσας *Scholiastes* exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione hujus verbi γογγύζω, una et altera macula purgandus *Hesychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν etc. *Hesychius* videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo sit, ut primam τοῦ τονθορύζειν originem pervestiget. Eodem significato dixerunt Graeci et τονθορίζω. *Hesychius* iterum, Τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθορίζει omnino profectum esse ab *Hesychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, significari; tam usus eo est *Lucianus* in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Steph.* τονθορίζειν ex *Hesychio*. JENS.

Ead. l. 6. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cujus in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus; Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείω. *Hesych.* quem itidem vide in θέαρον Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαυτήρια, non alia sunt, quam Θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incurso malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέχεσθαι solet adhiberi. Noster in *Philops. §. 12.* θείω καὶ δοδὶ καθάγνισας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρεῖς etc. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cynis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, *Aelian. de Anim. XI, 1.* καὶ περιελθόντες τὸν νεῶν, καὶ οἰονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν et περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: *Athen. XIV. p. 626. F.* καθαροὺν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κυκλῶ τῆς χώρας ἀπάσης. *Polyb. IV. p. 405.* καθαροὺν ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης, Athenis περισιύρχων erant par-

tes περιεργαζέειν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔξωθεν περιέρχεσθαι χοροφοροῦντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocr.* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

Ead. l. 8. Ὡς οἶκον) Emenda, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD. A. 2. οἶχον. Sed A. 1. εἶχον, ut pleraeq. edd. LEM.

Ead. l. 9. Ἐδὺν) Ἐνέδν orationi prosae melius conveniet. HEMST. Reperiebatur etiam a *Belino* in tribus codd. Pariss. LEM.

Ead. l. 10. Φέρων) Φέρων redundat. BROD. Imo vero haec observatio. Vid. adnot. ad *Diall. Mortt.* VI, 3. LEM.

Ead. l. 11. Τῷ πῖλῳ) Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori* clavam rejecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πῖλῳ· quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili *Corragi* Macedonis, atque Atheniensis *Dioxippi* pugna, ubi hic prodiisse nudus et oleo nitens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπάλον· quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, inprimis quando notat, *Dioxippum* praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥοπάλον ιδιότητα πρόσον· *Ἡρακλεωτικὴν*, verum etiam ex *Ael.* V. H. X, 22. et *Curtio* IX, 7. qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei et clavae meminit *Philo Jud.* de *Cajo*, qui cultu vario nunc *Deorum* hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντὴν καὶ ῥοπάλον ἀμφοτέρω ἐπὶ χερσὶν, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκόρους. De pileis autem *Castorum* et *Ulyssis* multa diximus ad *Deor. Diall.* XXVI. HEMST.

Ead. l. 14. Ὡς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὥς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc et alium *Luciani* locum *Diall. Deor.* XX, 4. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817. G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vim earum interpretes minime percepit: ὥς δὴ τί θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἄλλειστα οἰκήματα etc. Haec paullo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μή (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit *H. Vales.* in Not.

Maussac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μή τὸ σφόδρα εὖωνιν etc. HEMST.

Pag. 14. 1. 2. 'Ηγεῖται τὸν με ἀπεικάσειν αὐτοῖς) 'Ηγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

Ead. 1. 3. Τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν] Erat enim Aeacus secundum Lucianum non solum publicanus, τελώνης, sed etiam janitor, πυλωρός, Orci, Diall. Mortt. XX, 1. cui videndum erat, ne quis vel mortuorum clam ex Orco aufugeret, ibid. fin., vel vivorum citra fatum intraret. Huc jam pertinet nostrum τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν. LEMM.

Ead. 1. 7. Μέλκρτα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. Vid. Od. A, 27. ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

Ead. 1. 8. 'Εμβολόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis simillimis usus est Xenoph. Ephes. I. p. 13. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ἡρῆς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἔτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. 'Εμβάλλειν et ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι et ἐνθέσθαι, navi imponere, quae promiscue Xenophon posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολή et ἐνθήκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vorisic. p. 386. ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel commeatu navim onerare: cujus potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras: nam apud Hesych. in Κλονρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatum in capiando Luca A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, permisceri locutiones de navigantibus et de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequo difficile putem, ut in ἀναβάλλειν· nuno, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: nosque jamjam profecturos onerarunt rebus necessariis: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν· et cum in ea eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγινόμεθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV. c. 13. περὶ τὰ ἀναγωγὴν ἢ ναῦς εἶχεν. HEMST.

Ead. l. 10. Κατὰ δάκρυ χέοντες) *Homer. Odys.* A, 5. **BRON.**

Ead. l. 11. Ὅτις περὶ μέγα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludisque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvijs illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio Or.* X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρουχας ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατατέμνοντες, ὅποσα Αἰγύπτιοι τῷ Νελλῷ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait A. A. VII. p. 304. αὐθις κατὰ τὰ ἔλη θαρσύνων ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· et mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι δεδομημένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem *Noster* λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam *Otrin* (*Opin* legendum puto) vocant, distracti in paludes. Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta *Mar. Victor* lib. I. Genes. Justior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, et humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. pag. 1076. A. et plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic

etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ εὐμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς θ' ἔλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πῶς τῷ Τίγριδι συμμίνυνται. Tigris etenim et Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. *Arrian.* 'A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυγὰς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. *Joh. Malelas* in *Julian.* p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίνυνται οἱ δύο ποταμοὶ καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην· quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* et *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium*. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti et expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *HEMST.*

Ead. l. 12. *Λίμνην*) De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum, errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπερφόρμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto*, supra urbem fuisse. *SOLAN.*

Ead. l. 15. *Βόθρον ὠρυξάμεθα*) Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide *Od.* K. 517. A, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* *Aen.* VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus *Hieroclem* tribuit, quod *Philostrati* est de V. A. T. IV. c. 16. 'Αλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (*Apollonius*) 'Οδυσσεύς ὠρυξάμενος, οὐδὲ ἀνῶν αἷμασι ψυχαγωγήσας ἐς διάλειν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lutatius* ad *Statii Theb.* IV, 459. Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis etc. *Hesychio* teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον· quod etsi non plane repudio, fere malim,

των ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus cerimoniae Persae et magi aquae sacra facerent, XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ πρὸς ἡν ἔλθοντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST. Cf. etiam Char. s. Contemp. c. 22. LEMM.

Pag. 15. l. 1. Τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BRÖD.

Ibid. Βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VOAST.

Ead. l. 4. Ποινὰς καὶ Ἐριννύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰς et Ἐριννύας alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25. Arriani locum proferens in Epict. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρέστην ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde χαλεπωτέραι αἱ Ἐριννύες καὶ Ποινὰς. Polybius in Exc. Vales. p. 117. τινὰς Ἐριννῦς καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαλοὺς τῶν δι' ἐκείνων ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21. necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννῦν ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hesychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Κuhn. ad Paus. I. p. 105. et Markland. Ep. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐριννῦσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis et Furiis. Sed haec jamdudum, et a multis sunt observata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Flav. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων· nihil afferam emendationi probandae, quam ejusdem scriptoris locum cap. 23. ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐριννῦν ἐαυτὸν ἔρριπεν εἰς ποταμὸν Βακτρον. HEMST.

Ead. l. 5. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Apparet satis, desumptum ex vetusto carmine, et esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Π. GRON.

Ibid. Αἰπεινὴν) Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lego ἐπαινήν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodeis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem Graevii, et ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἐπαινήν, quod prope ad veram accedit: καίπεινὴν P. SOLAN. Cum epitheton αἰπεινή, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale

restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noster* imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντεία *Od. A.* 47. unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. *Od. K.* 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum *Scholiastes* explicat ad *Il. I.* 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Hesych.* Ἐπαινῆ, ἐπαινετή· ἡ δεινὴ καὶ φοβερά· aliam *Eustath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινῆ Περσεφόνη ἡ αἰανὴ, τουτέστιν, ἐν σκότει διαγούσα· ἡ μᾶλλον αἰνῆ, ἡ δεινῆ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Hesiod.* Ἐ. καὶ Ἡ. v. 643. Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a *Plutarcho*, cujus commentarios Hesiodeos paene totos sibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνην ἐνιοὶ φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρησθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. si os, aliudve quid haeserit facibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνη· sunt autem plane *Homerici*: nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex *Od. A.* 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινῆ nunc legatur ἀγανῆ· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscæ lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in *Orphei* versu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Hesiodi* p. 268. Εἰνοδίην Ἐκάτην κλήζω, τριοδίτην ἐπαινὴν· vulgo scribitur ἐφανὴν, quod nullius est pretii. *HEMST.* Exstat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei Εὐχῇ* v. 45. ibique legitur ἐφαννὴν. Praeferendum arbitror, quod restitui. IDEM in *Addendis*.

Ead. l. 11. Βαρβαρικὰ) Nomina . . . ipso paene timenda sono. *Ovid. Ep. Her. XIII.* 54. et *Noster* de *Luct.* cap. 3. *SOLAN.*

Ead. l. 7. Ἐκεῖνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ ἐκεί ἀνεσαλεύετο. *HEMST.*

Ead. l. 11. Ἐδδειςεν etc.) *Homer. Il. N.* *BROD.* *Homeri* versus *Iliad. T.* 16. aemulatus est *Virgil. Aen. VIII.* 243. *HEMST.*

Pag. 16. l. 2. Μικροῦ δεῖν) Fere. *BROD.* Potius paene, propemodum. *LEHM.* Μικροῦ legendum cum *P.* et *L.* et *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *SOLAN.*

Ead. 1. 8. Πολέμων) Si Lucianus sit hic Dialogus, scriptum oportuit anno C. 168. SOLAN. Cogitavit, opinor, Solanus de bello Parthico, eo anno a Cassio, M. Aurelii et L. Veri legato, maxima cum crudelitate gesto. Sed facile est in talibus falli. Neque opus definiti. Nam dicas mihi velim, in quam aetatem historiae Romanae, etiam Augustae, non conveniant haec dicta. Facilius, prohi dolor! exquiri possunt pacis tempora, passim apud nostrum commemorata, ut Diall. Mortt. IV, 2. ΛΕΗΜ.

Pag. 17. 1. 1. Λειμῶνα μέγιστον). Homero manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. A, 538. 572. Ω, 13. Aegyptiis Homerus et Orpheo, si Diodoro Siculo fides I. p. 61. A. Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis praenuntiat: cujus mirabilis effectus causam manifestam cum Artemidorus ignoraret, conjecit tamen verosimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ ἐν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες, Oneir. III. c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poetam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu tamen 9. nisi pro τετριγυῖαι in quadam editione prisca cujuscunque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo spectaverit Etymologus p. 538. in Κριξε scribens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησι κεκριγυῖαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κήρυξ, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem affirmandam, et κριγὴ propria ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520. ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὁδοῦσι γενόμενος. Hoc autem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετριγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant: Philostrat. V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φρυγὴ ὥχεται τετριγὸς, ὥσπερ τὰ εἰδῶλα. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετριγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

Ead. 1. 2. Τῷ ἀσφοδέλῳ) Sic in Char. §. 22. Reliqua, usque ad c. 19. continentur in Dial. Mort. BOURD.

Ead. 1. 3. Τετριγυῖαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD. Vid. ad Timon. c. 21. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 4. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. A, 568. Χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358. E. nihil erat pro-

clivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. *Claudian.* in *Rufin.* II, 477. — *quaesitor in alto Conspicuius solio pertinet crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi *Barthius Lucianum* testem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* *Theb.* IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, et urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectam ab aliis insignem *Philostrati* locum, ut tum difficultatem ejus obscuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: sic apud eum *Apollonius* VIII. p. 352. οὐκ ἄρχεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν λεγόντων τε αὐτὸν ἐν *Ψυχοστασίᾳ*, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνος ἀποθανόντα χρυσῶ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Αἰδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. *Ψυχοστασίαν* *Olearius* vocari putat *Od. A.* qua *Ulysses* inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerim insigniri *Odysseam A.* nam in *Heroic.* p. 738. v. 11. δευτέρα *Ψυχοστασία* volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat *προτέρας*, quae alia quidem esse nequit, quam *A.* tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus *νεκρίας* appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae *Philostratus* habet, si sceptrum aureum exceperis, in *Odyssea* tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista *Lemnias* trogoediam *Aeschyli Ψυχοστασίαν*, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente *Iliad.* X, 209. libratas *Achillis* *Memnonis*que animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, et pro suo quaeque filio contenderent: v. *Poll.* IV, 130. ubi similiter ἐν *Ψυχοστασίᾳ*, *Aeschyli* nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero *Pollucis* enarratorum opera multum cedit industriae *Stanleji* ad *Catal. Fabul. Aeschyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci potest incogitantia *Th. Reinesii* V. L. II. p. 124. haesitatione praepostera non satis in *Addendis* purgata. Jam quis fuerit *Minois* exemplo, quem etsi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa trogoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. *HZMST.*

Ead. l. 6. *Ποιναί*) *Supra* c. 9. *SOLAN.*

Ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum, *Mali* genii, *VONST.* Aliter

enarrat *Plutarchus* 529, 2. sed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. SOLAN.

Ead. 1. 9. Τελῶναι) Non solet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. SOLAN.

Ead. 1. 11. Τοκογλύφοι) *Alciph.* I. Ep. 26. Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατεῖν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστατήν et τοκογλύφον *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστατής οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis et ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et literas in tabulis sculperet. HEMST.

Ibid. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

Ead. 1. 12. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in *Thes.* sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. D. ad *Leg. Jul. de vi publ.* notat *Obs.* XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positus duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius exprōmisit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, et ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres *Mechanicos*, et in *Heronis Autom.* p. 259. ἐπιστρεπτος κόραξ, et τοῦ κόρακος ἐπιστρεφέντος. *Strabo* III. p. 249. B. ex *Artemidoro* refert, Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδηρὰ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ· κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, κατασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον· ubi sane *Casaubonus*, quando vocari κόρακας instrumenta; quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, et super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. *Marcus* etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κῆκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ et κοράκιον.

Gloss. H. Stephani: Uncinus, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, uncinus, repagulum. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῶ commodè jungatur, et ad vinciendos reos pertineat. Ad uncōs si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber. Semestr. II, 9. et Baron. ad Martirol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium Propertii locum IV. El. I, 141. Et bene cum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo, fatebor equidem, hæc non sine quadam veri specie posse proferri, modo comperitum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάλη ἀπὸ τοῦ κόρακος* LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quæ *Hesychio* πέδη, et *Χοῖνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι*, quas utrasque copulavit *Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthén. περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromes Aeschinis pater Elpiae servivit χοῖνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον.* Sed deinde, quandoquidem *χοῖνικες* tum plurali numero plerumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *canem* et *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll. X, 167. prolatis Platonis comici verbis: Λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κᾶπειτα δῆσον αὐτόν.* — ibidem præcedunt κλωὸς, κλοιὸς et ἄλυσις. *Polyb. p. 1116. M. Acilius, cum tergiversarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκαστῷ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον.* videatur, quem hæc ipsa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius ad LL. XII. Tab. c. XVIII.* Jam si legeria in *Luciano*, κλοιὸν ἑκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἡ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, et perquam levis erit mutatio, et nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendat. *Hemst.* Impeditum locum expediturus magis etiam impedisse videtur magnus etiam sic Criticus. *Missis χοῖνιξι,* quarum non potest hic locus esse, ob ipsas illas causas, quas *Hemsterhusius* attulit, de voce σκύλαξ videamus. *Κλοιὸς* quum constet esse collare vinculum ferreum, atque sic a *Luciano* nostro usurpatum occurrat *Toxar. c. 29. 32. et 33. aut σκύλαξ,* quod et ipsum tale περιδέραιον significat, locum habere non potest, quum credibile non sit, unumquemque (ἑκαστον) illorum maleficorum duo simul gestasse collaria; aut

cum eodem *Hemsterhusio*, qui et ipse illud incommodi sensisse videtur, pro καὶ legendum ἤ. At vero sic non erat, opinor, perquam levis mutatio, quae, valde verendum, ut auctoris verba restituat. Quae quum ita sint, subsistendum puto in voce κόρακα, eamque explicandam de corvo quodam, h. e. de tormentorum quodam genere adunco, Romanis forte tum temporis usitato, mihi vero, fateor, ignoto. Nam etiam cum proverbiali ista execratione non arbitror ullam huic corvo nostro intercedere necessitudinem. Sed de hac alias ad Alexandr. c. 46. ΛΗΜ.

Pag. 18. l. 3. Ἀποτελουμένας σκιάς) Hoc docet *Plato* in *Gorgia*. Βρόδ. Conjiciat aliquis haud absurde ἀποτεινομένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est *Aristoteles*; vel, si serves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων necesse tamen non puto, ut quicquam immutetur. HEMST. Neque ego putabam. Ἀποτελοῦνται αἱ σκιαί ἀπὸ τῶν σωμάτων est: existunt, nascuntur, originem habent umbrae e corporibus, s. de corporibus. Aliud esset ὑπὸ τῶν σ. Quemadmodum aliud est καλεῖσθαι ἀπὸ τινος *Diall. Marr.* IX, 1., aliud καλεῖσθαι ὑπὸ τινος. *IIQ* οὗς ἤλιον autem est sole lucente, bey Sonnenschein. ΛΗΜ.

Ead. l. 8. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. GUYET. Vid. *Varr. lectt.* ΛΗΜ.

Ead. l. 13. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in *Hermot.* c. 7. et passim apud hunc. SOLAN.

Ead. l. 14. Προσκυνεῖσθαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in *Nigrin.* §. 21. ubi multo plura reperies hisse et sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 19. l. 8. Ἐφύσα τότε) Mutaverant *B. 2.* et *Par.* fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

Ibid. Πυλώνων) *Ed. J.* προθύρων et sic *P.* et *L.* Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in de *Merc. Cond.* c. 21. οἱ μὲν δὲ ἔξω ἀνθρώποι ζηλοῦσά σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κυκλίδος διατρέβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινα ἔνδον γεγεννημένον. SOLAN. Non profunda opus est architecturae peritia, ut intelligas, h. l. προθύρων interpretamentum esse genuinae lectionis πυλώνων. Scilicet πυλών, quem nonnunquam etiam *θυρών* dictum fuisse testis est *Pollux* I, 77., proprie erat porta solito amplior et excelsior, vel urbis, ut *Lystrorum* in *Luc. Actt. Apostst.* XIV, 13. et sanctorum Hierosolymorum

Joh. Apocal. XXI, 12. sq., vel palatii, ut summi Judaeorum sacerdotis regiae apud Matth. Evang. XXVI, 71., vel balnei, ut apud Nostrum in Hipp. c. 5., vel etiam domus privatae haud vulgaris magnitudinis, de qua saepissime occurrit. Insurrecta autem haec porta erat janua, qua introirent introituri domum; unde ἡ θύρα τοῦ πυλῶνος Actt. Apostst. XII, 13. in domo Mariae. Ad eam, quae fere in excelso esset exstructa, adscensus erat magnificus, gradibus amplis utrinque ornatus, ut in Hippiae l. c. balneo illi erat πυλὼν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕπιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. Super ea infixae erant variae inscriptiones et edicta, ut πρόγραμμα illud Dionis philosophi, qui auditoribus suis ediceret in tabula a porta suspensa, se hodie non esse philosophaturum, ap. Lucian. Hermot. c. 11., ubi haec leguntur: πινάκιον γὰρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Ante eam denique area patebat, Romanis sub nomine vestibuli nota, Graecis vero προαύλιον dicta, ut ap. Marcum Evang. XIV, 68., vel πρόθυρον, s. πρόθυρα plurali numero, vel etiam προπύλαιον, quod posterius tamen vocabulum nonnisi de urbium, vel templorum, vel regiarum, vestibulis usurpatum fuisse existimavit Budaeus, teste Henr. Stephano in Thes. T. I. pag. 1615. F. Jam vero hunc ipsum locum implere mane solebant clientes et parasiti domini, quod dicitur Nostro Nigrin. c. 23. ἐμπλήθειν τοὺς πυλῶνας, et ad hanc accommodata phrasi in hoc nostro loco ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρεστηκέναι, neque vero ἐπὶ τῶν προθύρων, quod illius est glossema. Pollucis verba, in limine hujus notae commemorata, quae sic sonant: Εἰσιόντων δὲ, πρόθυρα, καὶ προπύλαια. καὶ τὸν μὲν πυλῶνα, καὶ θυρῶνα καλοῦσι· τὸ δὲ τοῦ πυλωροῦντος οἶκημα, πυλώριον, in editione Hemsterhusii male reddita sunt: Ingredientium vero est vestibulum, porticus, et hanc alii πυλῶνα καὶ θυρῶνα vocant: janitoris autem habitatio, πυλώριον dicitur. Redde potius: Ingredientium vero est vestibulum, prothyra dictum, et propylaea: et portam, proprie πυλῶν dictam, etiam θυρῶν vocant; janitoris vero habitationem, πυλώριον. LEM.

Ead. l. 11. Ἀνατέλλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασινοφόρος σύννοιδεν. Usus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV. Silv. I, 8. ad Cludian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi Isidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐποτε δ' ὄθνεϊν ἔκυσεν χέρα γαστρός ἔκητι. HEMST.

Lucian. Vol. III.

C o

Pag. 20. l. 2. Στῆθος) Vide, quae supra ad Nigr. c. 11. adnotata a me sunt. SOLAN.

Ead. l. 5. Διονύσιον) Vid. *Corn. Nep.* in *Dione*. SOLAN.

Ibid. Ὑπό τε Δίονος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) *Plutarch.* in *Dione*. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, et verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς στοᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter *Dionem*. Id ipse *Menippus*, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐται (στοῖαι) τοίνυν ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσά τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

Ead. l. 6. Σκιᾶς) *Cl. Gronovii* emendationem amplector. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἀρλοῦπιπος ὁ Κ.) *Laërtius* in ejus vita. BROD. *Aristippum Dionysio* patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. *Parasit.* c. 33. SOLAN.

Ead. l. 9. Προσδεθέντα) Lego παραδοθέντα: absurde enim *Chimaerae* alligetur: eleganter traditur excrucius. Vide *Dial. Mortt.* XXX. SOLAN. Quin etiam paucis interjectis versibus τὸ σπαράττειν tribuitur *Chimaerae*, cum quo officio infernali qua ratione conciliari commode possit notio τοῦ προσδεθῆναι τῇ Χιμαίρᾳ, neque ego bene perspicio. Mallet itaque ego quoque scripsisset auctor παραδοθέντα, vel, quod magis aridet, παρτεθέντα, nisi cui praeplacuerit, servato προσδεθέντα, voces τῇ Χιμαίρᾳ mutari in τῷ τροχῷ. Nam τροχοὶ etiam apud *Nostrum* saepe, ut *Ver. Hist.* II, 8. *Diall. Mortt.* X, extr. in suppliciis infernalibus numerantur; sequuntur et mox οἱ τροχοί. Nihilominus quidquam mutare nolebam, ubi omnes libros consentire vidi. Cogitavit fortasse auctor *Chimaeram* suam, qualem pinxerunt *Homerus* et *Hesiodus*, e naribus flammam efflantem. Verum vel sic in alligatione ista remanserit aliquid inepti. *Jo. Seagerus* in *Class. Journ.* N. XI. a. 1812. p. 134. vult προτεθέντα et conferri jubet similem hujus verbi, quamquam activum, usum ap. *Sophocl.* *Ajac.* v. 1294. Maneo tamen in vulgata. LEHM.

Ead. l. 10. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur *Plato*. BROD.

Pag. 21. l. 1. Ὀπρωμένων) Haud temere similia apud *Ethnicos* scriptores invenias: sed vide *Nostrum* supra *Dial. Mortt.* XXX. infra in *Ver. Hist.* II. c. 29. et de *Luct.* c. 8. SOLAN.

Ead. 1. 2. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὀπίσθεν δὲ δράκων. *Hesych.* Hujus descriptionem vide II. Z. VORST.

Ead. 1. 4. Πένητες, πλ. πτωχοί) *Aristophanes* in *Pluto* v. 552. egregie inter πτωχὸν et πένητα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ἤν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, ἤν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. *Tercit.* *Eun.* A. II. Sc. II, 12. VORST.

Ead. 1. 8. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum conjectura fueram adsecutus; paulo post simili ratione, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων· hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter prae-tulisset, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βασις ὄντες etc. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶει. *Ocnom.* apud *Euseb.* Praep. Evang. v. pag. 214. B. Ἐγὼ οὖν ὥς ἤκουσα, πῶς οἶει ἡγανάκτησα. *Plato* *Symp.* p. 1203. A. πόσης οἰεσθε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς. *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. HEMST.

Ibid. Ti) L. et ed. J. In aliis τε. Solan.

Ead. 1. 10. Διαναπανόμενοι) Ex P. et ed. *Junt.* Reliquae ἀναπανόμενοι. SOLAN.

Ead. 1. 12. Χαλεπῶς ἔχοντα) Quam frigida haec, et *Luciano* indigna! Plura sunt in hoc opusculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime sapiunt, et scriptorem arguunt aut a *Luciano* diversum, aut certe *Lucianum* ipsum juniorem et nondum subacti ad has res judicii. SOLAN. Hoc si ad Tantalum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δέους· sed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut *Ixionem* et *Sisyphum* simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his vir clariss. *Solanus* animadvertisse sibi visus est, ego quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST. Non sufficit ἔχοντας. Nunc non patebit, cur solus *Tityus* eximatur numero τῶν χαλεπῶς ἐχόντων. Imo scripsit auctor ἔχοντα, de solo *Tantalo* cogitans, quippe quem pessime omnium in *Orco* damnatorum ab siti aeterna affici meminisset e *Luciani* sui locis, unde *Tantali* sors profecto omnium maxime deploranda patet, ut *Diall. Mortt.* XVII. de Luct. c. 8. e. a. LEHM.

Ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὄσος) Videtur Τιτυόν, Ἡράκλεις ὄσον; GRON. Exclamantis admirationi ma-

gis, opinor, convenit abrupta oratio, Ἡράκλεις ὅσος (int. ην). Ad eundem fere modum in Epist. Saturn. c. 33. dictum: μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖτωσαν (οἱ πολλοί) τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. Sic enim ibi unice recte legitur. LEMM.

Ibid. Γηγενῇ) Terrae filium. BROD.

Pag. 22. l. 1. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odys. A, 575.

Καὶ Τίτυν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν

Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃδ' ἐπ' ἔννεα καίτε πέλεθρα.

BROD.

Ead. l. 5. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν et εὐρωτιῶντα junxit itidem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364. B. sed voce nonnihil vitata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιὸς τις καὶ ἐρῶντιῶν ἐγενόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulatur, se didicisse monet D. Hoeschel. ad Phot. p. 293. HEMST.

Ead. l. 6. Ἀμενηνοῦς) Homer. Odys. K, 521. 536. BROD.

Ead. l. 7. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτοῦς, nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo habeo. Vide de Luct. cap. 8. SOLAN. Αὐτοῦς) Non diffiteor αὔους ingeniose cogitatum, et primo ad aspectu blandiri. Attamen re diligentius expensa dubitari fere nequit, quia aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscunque vocabuli rationem prodat: jam si forte αὔοι commode dicuntur Aegyptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, primum est docere. Λύεσθαι et διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἅλута, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πῆγνυνται, τὰ μὲν ἅλута, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· μοχ: οἱ μύλται ἅλυτοι· νίτρον δὲ καὶ ἄλλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἔστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἅλута, οἷον κίραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrit. Plato Tim. pag. 1054. A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, κατήρ τε ἔργων, ἃ δι'

ἐμοῦ γεγόμενα ἄλυστα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεδὲν πᾶν λυτὸν· τὸ γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· δι' ἃ καὶ ἐπεὶ περ γεγέννησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστέ, οὐδ' ἄλυστοι τὸ πᾶμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας etc. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; *Aeschin.* Dial. III. §. 19. et corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura et odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur; ea-que cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus aversas, cito diffunderent. *Plato Phaed.* p. 60. F. συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλου μένει ἀμύχανον ὅσον χρόνον ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ παραπάνω ἀδιαλύτῳ εἶναι· et, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noster*, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἄλυστους, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκεῖς τῆς ταριχείας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum usurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *Hemst.* Egregie fulta et commendata conjectura ἄλυστους pro αὐτοῖς non videbatur tamen adoptanda, dum vulgatam nondum probatum esset abjiciendam videri. *Solanus* quidem αὐτοῖς legi dicit nullo prorsus sensu. Quid vero, si tamen sensus aliquis insit, isque commodior, quam quem αὐτοῖς offert, modo recte capiantur verba? Age videamus. Narrat *Menippus* invenisse se in campo *Acherusio* omnis generis mortuos, alios veteres et putredine jam consumptos, recentes alios, eosque compactos, maxime vero illos *Aegyptiorum* mortuos ipsos (scilicet compactos: repete συνεστηκότας) ob conditurae durabilitatem. Adduntur haec posteriora, ut *Aegyptiorum* mortui etiam veteres cogitentur, non modo recentes. Et αὐτοὶ dicuntur, quia eorum cadavera prae ceteris omnibus maxima diuturnitate gaudere constabat. Satis commode autem καὶ μάλιστα cum praecedenti συνεστηκότας

conjugi posse, nemo facile negaverit. Eandem loci explicandi rationem iniiit *T. F. Benedictus*. Sed quum pro αὐτοὺς tamen legi vult τοιοῦτους, nimium sane aberravit a vestigiis inveteratae scripturae, et, id quod majus est, a legitima quoque Graecitate. Saltem exspectabatur tum τοιοῦτους ὄντας. Concidit sic etiam *Jo. Seageri* conjectura τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν, prolata illa in *Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. LEHM.*

Ead. l. 8. Οὐ πᾶν τι ἦν ῥᾷδιον) *Gataker, ad Antonin. VI. §. 24.* ubi horum multa profert, scripsit οὐ πᾶν ἦν τι ῥᾷδιον male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico more conjugii solent, ut monuit *H. Steph. App. de D. A. p. 74.* Saepe *Noster*: *Char. c. 12. Dion Chrys. initio Charidemi*: οὐ πᾶν τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. *HEMST.*

Pag. 23. l. 2. Ἀμέλει) *P. L. et ed. J. ὥστε* pro ἀμέλει habent. *SOLAN.* Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus, si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro subsequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim, ἡπόρουν οὖν πρὸς ἑμαυτὸν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, et articuli comprehensionis integrae justiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερὸν τι καὶ διάκενον δεδοκρότων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita post ὁμοίως majore distinctione: unde ortum videtur, ut postmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. *HEMST.* Revera sic, ut *Hemsterhusio* placeat, interpungi video in *B. 1.* Neque tamen legitur ibi ἡπόρουν οὖν πρὸς ἑμαυτὸν· qua particula ad facilem sententiarum nexum efficiendum nec mihi videtur carere posse. Ceterum in *cod. 2957.* vocī φοβερὸν non inepte praefigitur copula, quae in crebriori ejusdem repetitione facile *h. l.* absorberi potuit. Quod autem *Belinus* ἀμέλει per par exemple reddi maluit, quam, quemadmodum Latinus interpres, quin imo, melius profecto tacuisset. Quodsi tamen cui praeplaceat *videlicet, scilicet*, vertere, me quidem is non habuerit refragantem. *LEHM.*

Ead. l. 6. Τὸν μεταίτην Ἴριον) *Homer. Odyss. Σ. Βρόδ.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab *Alcinoo. Odyss. Η. Βρόδ.*

Ead. l. 7. Πυρρῶλαν) *Vid. de Salt. c. 19. et Tim. c. 22.* ubi de eo dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsitan ad *Comico*rum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *SOLAN.*

Ead. 1. 14. Διεσκεύασε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, et inde ducta verba. *Heliodor.* I. pag. 3. μυρίον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutatus, paucis interpositis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. *Oenomaus* apud *Euseb.* Praep. Evang. V. p. 229. B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκεύασαι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλὴς· quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noster* de Mort. Per. sub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, τοῦ δράματος διασκευή, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος· a qua re ipsa diversa non est *Cod.* Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur *Salmasius*. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis *Codd.* exstat, ἐσκεύασε, probaverim. Jam tiaram et diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit *Noster*, qua de re monuit *Barn. Brisson.* de R. P. I. p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde πανσὶα διαδηματοφόρος *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illustrat *Arrian.* 'A. 'A. VII. cap. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. pag. 536. A. 537. F. τὴν πανσὶαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. *HEMST.* In λαβούσα et διεσκεύασε Subjecti loco Fortunam esse cogitandam, ex antecedentibus per se patet. Superflua itaque, atque adeo inepta est denuo notata ἡ Τύχη. Et peropportune accidit, quod pro his *Belinus* in tribus *codd.* elegantem dictionem εἰ τύχοι deprehendit, de qua *Vigerus* de *Idiot.* p. 301. ed. *Herm.* Paulo post iterum occurrit, in verbis: καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν etc. Non dubitabam itaque cum *Schmiedero* et h. l. recipere.

LEHM.

Pag. 24. 1. 4. Δεῖ) P. solus: in aliis δεῖν. SOLAN. Num legendum εἶδαι; LEHM.

Ead. 1. 6. Διαπομπεῦσαι) In pompa transuehi, pompaticè transire, *H. Stephan.* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius interpretes; pompam finire cum iisdem insignibus et ornatu. *HEMST.*

Ead. 1. 8. Μαϊάνδριον) De eodem in *Char.* cap. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Ματανδρος dicitur ὁ Μαϊανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστών, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De prodizione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Junonis suspendisse post ejus mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; et semel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαϊάνδριος, ut

de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Jac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 58. ubi Μαλανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50. Μαλανδρίος, Philostrato Μαλανδρός. HEMST.

Ead. l. 10. Μετενέδησε) Scribe μετενέδυσσε. BROD. Μετενέδυσσε) Antiquiores fere edd. μετενέδησε, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 25. l. 4. Ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore J. Jens. quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ἀ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥςπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebeis sententiam p. 61. 63. HEMST.

Ibid. Ἐχρήσαντο) Mutuati sunt. GUYET.

Ibid. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν etc.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε: sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80. p. 400. quos Ant. Schultingius ad oram libri adnotarat: neque Jan. Dousam Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

Ead. l. 5. Ἐωρακέναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

Ead. l. 7. Κρέοντας) Confer infra pro Merc. Cond. c. 5. KUSTER.

Ead. l. 10. Προήλθεν) De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παρίέναι, scenico notavimus Vol. I. pag. 230. sq. HEMST.

Ead. l. 13. Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἔμβατῶν) Eadem utitur comparatione Just. Martyr. Epist. ad Zeq. et Ser. BOURD.

Ibid. Ἀπὸ τῶν ἔμβατῶν) E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἔμβαταῖς. HEMST.

Ead. l. 15. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videsis A. Gelium VII, 5. et Nostrum pro Merc. Cond. c. 5. Jov. Trag. c. 3. De utroque Jov. Trag. c. 41. SOLAN.

Ibid. Σουνιεύς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

Pag. 26. l. 1. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset J. Jonsius de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. et ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, di-

stinguit. De utroque Polo et Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

Ibid. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

Ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ πον) Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu et oculis amoveas: hinc ἔν παραβύστῳ, clam, occulte: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum et lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780. F. et Ulpian. p. 813. B. quo respexit Harpocrat. in Παραβύστον· quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractionem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σχοτιῶς καὶ ἐν παραβύστῳ junxit Evagr. H. E. III. c. 1. Epistola, quae Justini Martyris dicitur, ad Zen. et Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' αὐτῶν. HEMST. Luciani certe est, dictione παρ' ὅσον ita uti, ut sit nisi quod, e. g. Qu. Hist. Conscr. c. 18. de Mort. Peregr. c. 1. Verum et h. l. tolerari potest παρ' ὅσον in comparatione, non minus, credo, quam παρὰ πολὺ, vel παρ' ὀλίγον et παρὰ μικρόν in similibus. LEHM.

Pag. 27. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330. καὶ μὲν μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανάτων γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Ἀλανοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOUAD.

Ead. l. 6. Πτωχέοντας) Haec et sequentia omnino puerilia et Luciano indigna. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseretur notat Desid. Herald. Anim. ad Salmas. Obs. ad J. A. et R. VII. pag. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις et γραμματισταῖς. HEMST. Obversabatur auctoris animo, opinor, Dionysii minoris sors, qui, testibus saltem Justino XXI, 5. et nonnullis aliis, extorris patria et domo apud Corinthios ludimagistrum professus pueros in trivio docebat. Humiliorem etiam quaestum adscribit ei, Theopompo auctore, Aelianus V. H. VI, 12. et IX, 8. ad quem posteriorem locum adnotarunt nonnulla huc pertinentia Joh. Schefferus et Joach. Kuehnus. Sed jam vide, qui non sine fastidio Dionysium Corinthi inter puerulos conspexeris ludimagistrum, quo sensu affectus ejusdem adspectum concoquas inter umbras elementa literarum docentis! LEHM.

Ead. l. 11. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas. Mag. in Ἀρεστίῃς, ubi ex Vasconiani

supplenda est editio novissima: "Ομ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἠπήτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς et σαπρὸς quomodo differant, exposuit *Kusterus* ad *Aristoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noster* vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. *Scholiastae* conjectura non inepta est, neque abhorrens. Quod sequitur ἐν ταῖς τριώδοις adhibuit *Pricaeus* ad *Apul. Miles.* I. p. 4. *stipes in triviis erogare.* HEMST.

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in *Catapl.* c. 20. BOURD.

Pag. 28. 1. 5. Παλαμήδης) Congerrones Nestorem et Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos *Ver. Hist.* II. c. 17. idque jure merito: illum ita descripsit *Homerus*, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas: hujus casu acerbo se vivus etiamnum *Socrates* est consolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲ καὶ Παλαμήδης, inquit in *Xenophont.* *Apol.* p. 411. ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευταῖας: atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expeverit. De *Ulysse* res est alia: ejus enim facinus in *Palamede* designatum fuerat exsecratus; sic enim in *Xenophonte* sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεὺς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum *Phaedonem.* HEMST.

Ead. 1. 7. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) *E cicutae potione.* BOURD. *Plato* in *Phaedro.* BOURD.

Ead. 1. 10. Ἀναμετρούντων) *Angl. ἀναμετρούντων.* BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque *Codex* ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* *Ion.* v. 250. Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετροσάμην τινά. *Or.* v. 14. — τί τ' ἄρ' ὄψῃ ἀναμετροσασθαι με δεῖ: plura dicentur alio loco. HEMST. Dubium non est, quin scribendum auctori fuerit *Medium*, quippe quo illud ipsum, quod *Menippus* vult, significetur, quod quis sibi praeteritorum bonorum usum in memoriam revocet et quasi secum rependat. Alterum *Euripidis* locum ex *Oreste Noster* quoque in *Amorr.* c. 53. in usum suum convertit. Facit tamen bonorum codd. et *Aldinae* quoque 2. auctoritas, ut paene credam, scripsisse auctorem ἀναμετρούντων, idque ab eruditiori, nescio quo, in elegantiores formam mutatum. In *Diall. Mortt.* II. pro eo est μεμνήσθαι. *Ibidem* quod *Croesus* dicit ἄδων (*Menippus*) ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, confersis sis cum iis, quae hic *Menippus* de eadem re narrat, ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπι-

καλύπτων etc. neque tamem credas forte scripsisse horum auctorem ἐπιταράττων pro ἐπικαλύπτων. Nam omnino dialogum illum vere Lucianum in h. l. a simulato Luciano nostro stolidissime adumbratum apparet. ΛΕΗΜ.

Pag. 29. l. 5. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id Polluci est VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI. pag. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὔτιθετο λέγειν· ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπειδήπερ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασιν· καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσιν πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Ηρακλ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὅ,τι λέγουσι· nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ· idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpres alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162. A. ἀποφανούμενος, ἃ τυχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucyd. III, 38. θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνῶμας aut διαγνώμας· c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐθις γνῶμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego

τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὐτε τοὺς προθέοντας τὴν διαγωνίαν ἀν-
 θις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum *Ulpiano* sentio,
 et has locutiones omnes esse profectas arbitror a proposita
 prytanum tabella, qua non tantum illicium vocabant Athe-
 nienses, sed et qua de re sententiae dicendae forent, ac suf-
 fragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde du-
 xerit *Sophocl.* in *Antig.* v. 165. "Οτι σύγκλητον τὴνδε γερόν-
 των Προϋθιτο λέσχην Κοινῶ κηρύγματι πέμψας" solempne est
 ingeniosissimo poetae phrases a suae gentis moribus deriva-
 tas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι
 λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memo-
 riam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae,
 quare cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspiciatur,
 ipse Medium usurparit. Προθέματα recentioribus esse *Impe-*
ratorum edicta, ex *Cangii* Gl. M. et I. Gr. constare potest; quam
 vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint *Phrynichus* et
Thomas Mag. equidem nescio. HEMST. Eodem indicendi
 sensu Bis Accus. c. 4. dicuntur Dii προτιθέναι αὐτοῖς (τοῖς ἀν-
 θρώποις) ἀγορὰν δικῶν, et similiter adv. Indoct. c. 19. ἀγο-
 ρὰν τῶν βιβλίων προτιθέναι eleganter adhibitum occurrit de in-
 sano eodemque indocto librorum multorum coëmtore, qui,
 quum non sit solvendo aeri alieno, auctionem indicare co-
 gatur librorum suorum palam vendendorum. LEMM.

Ibid. Πρυτάνεις) Qui sint, vide apud *Etym. M.* VORST.

Ead. l. 9. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ et γοῦν
 idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST. Fieri quidem
 poterat, neque tamen probabile vere factum: neque enim ele-
 gantissime exciperent sese invicem sententiae deinceps ea-
 dem particula indicatae: ἰδὼν οὖν etc. διωκῆθη μὲν οὖν etc.
 ἐπεὶ γοῦν αὐτῶν etc. Ceterum de permutatione particularum
 γοῦν et γὰρ cf. *Varr. Lectt.* ad c. 17. LEMM.

Ibid. Κατηγορητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. BOURD.
 Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι: quod ferri quidem
 posset, nisi hanc aptiorem et concinniores scripturam sup-
 peditarent A. et ed. J. sic *Plutarch.* 1399, 1. εἰς κιβωτὸν ἐν-
 δυόμενος. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τῶν ὄντων γένη ἐνδύεσθαι
 SOLAN. *Somn.* s. *Gall.* c. 16. ἐνέδν ἐς ἀνθρώπου σῶμα. LEMM.

Ead. l. 7. Κρανίων etc.) Ludit in vocibus κράνιον, σί-
 λτος, νέκυσ: mortui ἄλιβαντες a poetis appellantur. BRON.

Ead. l. 8. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vo-
 cem, ut et illas, quae praecedunt. Ἀλιβαντες sunt νεκροί.
 vide *Herych.* GRAEV.

Ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιβάδος, ἥγουν ὑγρότητος ἄμοιρος ὢν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc *Lucianus* Ἀλιβαντίας finxit. VORST. Ἀλιβαντιάδος) Ἀλίβας est mortuus; et, si *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noster*. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. et P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελονίς, Πελονιάς, ejusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποθοωνίς, Λιανίς, Ἀκαμανίς. HENST.

Ead. l. 9. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant jura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad *Tim.* c. 44. HENST.

Ead. l. 11. Βοιωτῶ) *Etymol.* Βοιωτῶ, ἡ Πελοσεφώνη etc. GUYET. V. *Clem. Alex.* 9. f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὡ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἔγενετο, οὐ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γινώσκειν ἑαυτῶ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEVIUS. Vir cl. J. G. Graevius legit γινωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem referentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀποπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: "Ἐτι δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀποπώτερον" τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας etc. Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes etc. Ad haec videtur respexisse is (*Tiresias*) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. JENS. Sic *Isoocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216. f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα (ταῦτά) γινώσκομεν. SOLAN.

Ead. 1. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Diall. Deor. XX. §. 5. HEMST.

Ead. 1. 7. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν) Privatos vertunt: non injuria dissentit J. Alb. Fabricius B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno cum fastu tractantibus: adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους et ἰδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epictet. Ench. c. LXXI. p. 815. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀπιστάμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκόπτοντας καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI. 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γενηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed et philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. Sext. Empir. adv. Grammat. I. §. 235. ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cujuscunque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, et res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare diu quaesitum esse Servius notat ad Georg. II, 475. utrum philosophiae, an rusticitalis esset vita felicior. Plato Pol. X. pag. 765. C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λεωφεκυσίαν ζητεῖν περικοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος: ubi jam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

Ead. 1. 11. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος) Praesentem fortunam boni consulens. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur p. 302. F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus Procopius Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμὲ γὰρ τις παλαιὸς εἰσέροχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθέναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) κελύων: utrumvis enim ποιεῖν et θέσθαι, illud

quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco *Hesychius* etiam in *Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι*, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemiae philosophum in *Gorgia* citat testem; cum tamen *Suidas* ποιεῖν servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρξέι οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit *Gatakerus*, *Pittacum*, teste *Diogen.* L. I, 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, *Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν*, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus *Luciani*, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane *Pittaci* sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* I. §. 78. συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὥπως μὴ γένηται· ἀνδρῶν δὲ, γινόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, quod in praesentia occurrat, bene agere, aequo animo ferre: *Benedictus* nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda; praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequè bonique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit sors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis et ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα: atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, et quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo *Platonis* locum, ubi non insulse *Ficinus*, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. *Aristippum* refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολελυμέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὥς οὐκ ἔστι δὴν, τὸ δὲ οὐπω καὶ ἀδελόν· ὁποῖον καὶ οἱ τραφόντες ἀσχοῦσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse gnauiter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola *Horatius* eruditus monuit: Quil sit futurum cras, fuge quaerere; et Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone — neque alia dote magis *Aristippus* *Dionysio* placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait *Diog.* L. II, 65. ἀρμόσασθαι καὶ τόπω καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περί-

στασιν ἀρμονίως ὑποκρίνασθαι ἀεὶ τὸ προσπεσὼν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in *Hesiodo* Οἰκὸν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete *Moschopulo*, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι· in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεία εὖ θέμενον, καὶ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα etc. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι· et, quod rarius est notatumque a Schol. omissio εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν· unde manifestum est, male syllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. *Oed. Tyr.* v. 641. — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστῶς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεῶν. *Dionys.* El. apud *Athen.* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus: quod non fecit interpretes *Dalecampius*. Aequae solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἃν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσθῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex *Pylaea* promisit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmio*, et, qui vestigia summi popularis pressit, *Gatakero* fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γέ· utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρηὶ τὸ παρὸν πράγμ' ὥς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὥς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. pag. 303. Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὖ τίθεται τὸ παρὸν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, quod in manibus est, solerter dextreque curare et administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo ponitur etiam εὖ διατίθεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφῆτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γεννησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. *Ulpianum* describit τὸ παρὸν εὖ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν· et *Suidas* in *Anatolio*, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδαζότι· altera, si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare;

quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse auctores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophioclis* versus, quos perperam vir magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. *Στέργειν δὲ τὰμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβερτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν* ubi primum restitui placet, κ' εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde *στέργειν* est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in *Florileg.* p. 456. *Quod casus offert, ponere ex uso suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem *Tragici* versus apud *Hesychium* in *Κυβερτήν* loco valde mutilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, *Salmasius* operam lusit. Porro quid *Aeschyl*i loco clarius, in *Agam.* v. 32. *Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θέσομαι Τρὼς δὲ βαλόνσης τῆςδὲ μοι φρυκτωρίας* audacissima figura, quam castigata *Sophoclis* majestas sibi nunquam permisisset: in *Scholias*te vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐδυβολῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

Ead. l. 12. *Περὶ μηδὲν ἰσπουδακῶς*) Plane noster *Tiresias* cum *Simonide* sensit, cujus erat praeceptum *παίξω ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν.* Vid. *Theon*, *Progymn.* p. 84. Mox autem *κλειθρία* si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. *Κλειθρίδια* dabit *Evagrius* H. E. I, 14. *Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι. θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι.* pauloque post iterum *κλειθρίδιον* ibi *Langi* et *Christophorsoni* cancellos repudiat *Valesius*, et *clathros* mavult vertere. In *Onomastico*, *Κλειθρία*, rima; alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in *Th. L. Gr.* nullo alio, quam hoc ipso *Luciani* loco adlato. Posses foramen *januae* vel *cistae* pervium, in quod clavis immittitur, exponere: *κλειθρον* vocat *Numenius* in illa

facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb. Εὐαγγ. Προπ.* lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλειθροῦ et saepius in proximis: ὁπῆν vocavit *Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίων* paulo diversa potestate reperies in *Heron. Autom. pag. 251. 262. HEMST. ex Addendis.*

Pag. 32. l. 1. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. A. BROD.

Ead. l. 8. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Reines. ad Inscript. Cl. I. n. 243. HEMST.

Ibid. Κατέρχονται) Ad inferos migrant. BROD.

Ead. l. 12. Λεβαδίς) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi Trophonius dat responsa. BROD.

IN CHARONEM.

*Pag. 33. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes jam elegantissimum et omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia exacta, et cum urbanitate summa conjuncta severitas: nulla licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, sed et mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN. Alter libelli titulus: ἐπισκοποῦντες, neutiquam, ut nonnulli recentiores, e. g. *Kleinus*, interpretres *Luciani* Germanus, et *Gehrichius*, non sine infelici quadam affectatione verterunt, *visitantes* (die Besuchenden, s. der Besuch) significat, sed, ut veteres interpretes Latini, *contemplantes*. Licet enim ἐπισκοπεῖν non raro de iis dicatur, qui adeunt aliquem visitandi gratia: per hunc tamen dialogum visitationis nulla deprehenduntur vestigia. Certe si quid ejusmodi cogitare velis, Charon fuerit unus visitans. De Mercurio autem, quippe nuntio Deorum terrestri, nemo id cogitaverit. Atqui pluralis numerus ad utrumque, credo, referendus. Denique planus est ac minime dubitatus verbi ἐπισκοπεῖν usus in c. 5. extr., ubi Mercurius ad Charonem: σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα. LEBM.*

Ead. l. 5. 'Ες τὴν παρούσαν ἡμ.) *Mirror*, ita scripsisse *Lucianum*. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πᾶν εἰσθῶς etc. eum in modum rationi linguae Graecae satisfecisse me puto, ut nulla amplius supersit causa, cur miretur *Solanus*, ita scripsisse *Lucianum*. HEMST.

Pag. 34. l. 5. 'Ο Θέττ. ἐκ. νεανίσκος) *Protesilaus*, de quo supra in *Νεκρικοῖς* *Lucianus*. BROD. Intelligit *Protesilaum*, cujus dialogum vide cum *Plutone* et *Proserpina*. CLER. *Protesilaus*. Vide supra *Diall. Mortt.* XXIII. SOLAN.

Ead. l. 6. Λειπόνως) In bonam partem accipitur, impetrato comite: alioqui crimen erat λειπόνω γίνεσθαι, quod actione λειποναντίου persequerentur: *Poll.* VI, 154. ubi *Cod. Pal.* λειποναντίου. VIII, 42. *Hesych.* Λιπόνως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολειποῦς. ita *Herculem*, qui, ut amissum *Hylan* investigaret, *Argo* navim sociosque deseruerat, — ἥρως ἐκερτόμεον λειπονάνταν *Theocrit.* Eid. XIII, 73. HEMST.

Ead. l. 7. Ξεναγῆσεις) Meminit *Moschopol.* 'Εκλ. 'Α. 'Ο. in Ξεναγήσον. Deductus ad limpidum *Ilissi* flumen, illamque nobilissimae *platan*i umbram *Socrates*, ἀρίστα σοί, inquit, ἐξενάγεται, ὦ φίλε Φαῖδρε. tum *Phaedrus*: Σὺ δέ γε, ὦ θανράσι, ἀποπώτατος τις φαίνη. ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγούμενῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἴσικας. *Plato* *Phaedr.* p. 1211. E. HEMST. Cf. *Diall. Mortt.* XVIII. in. LERN.

Ead. l. 11. Τῷ ἄνω Διὶ) Quia, ut supra visum est, et inferis suus *Jupiter* est. SOLAN. *Diall. Mortt.* XXIII, 1. LERN.

Ead. l. 12. "Ολον ὑμέτερον) *vestrum prorsus*: nam *Mercurius*, *Claudiano* teste, commune est profundis ac superis numen, ac jus per limen utrumque solus habet. BROD.

Ead. l. 14. Πίψη καὶ τεταγῶς) *Homer.* Il. B. BROD. Iηο Il. A, 590. LERN.

Ibid. Καὶ) Ἀν χαμαί; GUYET. Minime. *Vulgata* sancte colenda. LERN.

Ibid. Τεταγῶν) Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τεταγῶς. SOLAN. Reliqui τεταγῶς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγῶς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille *Grammaticorum* Aoristus 2. τεταγῶν ab ἔταγον. ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST. Non du-

bitabam, quidquid contradixerit *Hemsterhusius*, formam exhibere, quae non Grammaticorum proprie dici potest, sed vere *Homeri*, ad cuius verba *Iliad.* I, 591. noster scriptor, ut solet, hanc Mercurii orationem manifesto confinxit. Neque operosum dixerim hunc Aorist. 2., certe non magis operosum, quam illa *περίδοιμεν* *Iliad.* I, 100. *πεπύθοιτο* *ibid.* VI, 50. *λελάθωσι* *ibid.* VII, 80. *λελάθοιτο* *Hesiod. Theog.* v. 471. Est scilicet haec reduplicatio s. Anadiplasis veteribus poetis passim usurpatus, in iis quoque temporibus, ubi Grammaticae leges intercedere videantur. De verbi *τάζειν* formatione monuerunt *Scholias* ad h. l. et *Fischerus* ad *Weller. Gramm.* T. III. a. p. 176. ex *Etymol. M.* Ceterum ad *Diall. Deor.* XXIV, 1. *Hemsterhusius* notavit illius et huius loci dissensum, quum illic Mercurius se dicat nectar infudisse, priusquam Ganymedes in coelum advenisset, atque adeo his non obscure significet ex illo inde tempore a pincernae provincia se amotum esse; hoc vero Charonis loco, ubi de multo seriori aetate agi constat, idem rursus loquatur de pincernae officio tanquam sibi peculiari, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχόων. Possit huc etiam referri locus *Diall. Deor.* V, 2., ubi Juno non ita multo post, quam Ganymedes a Jove raptus fuerat, ironice ad Jovem, exclamat: οὕτως ἤ πόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεσιν ἄρα ἦτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος, διακονούμενοι, tacens scilicet Mercurii personam inter pincernas coelestes, non tacitura illa, — sic possis dicere — si cum Hebe juvenili juvenilem Mercurium potuisset componere. Neque in *Cataplo* c. 1. et 2. inter varia Mercurii negotia commemoratur pincernae munus. At vero talia in nostro *Luciano* eo minus ad vivum sunt rescenda, quo magis verendum, ne ita pulcherrimam ejus virtutem, liberam dico ingenii vim ac mobilitatem, improba manu sit violaturus. **ΛΗΗ.**

Ibid. Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ) *Mosellanus*, e summo coelo: *Benedictus*, e magno coelo. Pater, sacro limine. *GROS.* Vertit *Benedictus*, Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper *Vulcanum*, ita et me correpto pede, e magno dejiciat coelo. Eleganti-
us et verius haec ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio εὐγενεστάτου filii discimus) a sacro limine, quam vulgati interpretes, e summo coelo, e magno coelo. Desumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipse *Vulcanus* *Il. A.* v. 590. narrat, quemadmodum secum egerit *Jupiter*:

Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξίμεναι μεμαῶτα,
εἶπε ποδὸς τεταγών ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλός, exponit. Βηλός δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδός, παρὰ τὸ οὐδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad II. Q. v. 23. Caeterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a *Pomificiis* pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat:

Τὸν Λαυνοῖον ὄρες, ὃς συρφετὸν Οὐρανιάων
 ῥίψει, πεδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεοπισέοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. p. 216. JENS.

Pag. 35. l. 3. Ἄλλως πλανώμενον) *Aristoph. Avib. v. 3. Πι, ὦ πόνηρ*, ἄνω κάτω πλανώμεται; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προσηγορεύω. *Aristid. T. III. p. 511. B. περιέχοντες δὲ ἄλλως*. Bene notat *Etymol. p. 68.* ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id est, ματαίως, ut *Schol. apud Thucyd. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. HEMST.*

Ead. l. 4. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὦν) Difficile dictu est, unde *Palmerius* de *Mosellano* sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem et a terminatione vocabuli editi remotam, et a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάτορος. Ejus vocis primitivum habes in *Pseudomante*: Πυθαγόρην πολέμων τε διάτορον ἐσθλὸν αἰδῶν. In *Dialogo Mercurii et Majae* pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἐτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἥ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς ἐκείνω, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγει, cum distingui debeat ἥ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνω παρ' ὅλον etc. ut bene versiones videntur advertisse. GROS.

Ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus*: nostrae reip. ex parte legatus: et sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαίτωμαι formatur quam συνδιάτορος, vel συνδιαίτορος, et idem valeret, quod συνδιαιτητής, id est, convictor, contubernalis, vel etiam arbiter simul cum alio; nec dubito sic esse legendum, scilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτητής. PALM. Simplex διάτορος est epithetum *Mercurii* apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a *παικτίῳ* forendis. Vide *Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182. et 1393.* Hic

esse ei conjungens Charon vocat *συνδιάκτορον*, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio *διάγειν τοὺς νεκροὺς*, *trahere mortuos*. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. *Συνδιάκτορος* omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset *συνδιάκτορος*, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. *Διάκτορος* a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. B, 103. Φ, 497. et Od. E, 43. unde hic *συνδιάκτορος*, ejusdem familiae servus: erat enim, ut apud *Aeschylum* audit Choëph. v. 163. *Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἀνὼ τε καὶ κάτω*. Spanh. p. 169. SOLAN. Mercurium *Homerus Hesiodusque διάκτορον Ἀργεϊφόντην* vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem adsignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est atque ab analogiae legibus abhorrens, quod *διάκτορον* dici volunt inserto τ quasi *διάτορον*, ὅλον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, *διάτορον καὶ σαφῇ κατὰ τὸ λέγειν*, sicut in *Hesychio* et *Etymologo* scribendum est: neque hoc omisit *Cornut.* de N. D. c. 16. *διάκτορος κέκληται ἦτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρῶς* etc. Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, *διάκτορον* interpretatur nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας sic in *Etymologo* refinge, *διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ*, ex *Schol. Homer.* ad Il. B, 103. ex illo vicissim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Eustath.* ad Od. Π. pag. 1809. v. 33. ex vetustis poëtae enarratoribus: *Ἐμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδοὺς*. Altera transvectorem animarum, propterea quod *Mercurius ψυχοπομπὴς* umbras deducens Acherontis etiam trajectorym procureret: insignis est ad *Hesiod.* E. καὶ H. v. 84. *Procli* locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegro: *Ἀργεϊφόντης δὲ ἦτοι ὁ ἀργὸς φόνον, ἢ ὁ ἀργῶς φωνῶν* (nisi quis praeferendum censeat, *ἐναργῶς φωνῶν*) *εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής*· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. *Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χίος* (hic tamen aliae vocis *διάκτορος* proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, *Νέσσος δὲ ὁ Χίος* etc.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *D. Heinsius* nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: *εἰρηνικὸς* certe vel in caducei gratiam, licet ἐρ-

μηνευτικός in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat *Schol. Homer. ad Iliad. B, 104.* Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; et in *Hesychio* legas Διακτόρος, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῶ. Nessi autem Chii, sic enim quam Νέσος malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ex. Spanhem. ad Julian. Caes. in Prob. Not. p. 74.* idem etymon *Etymologus* consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod est transire, transvehere, de Charontis posuit *Aristoph. Ran. v. 140.* Ἐν πλοιαρίῳ τυντούτωι σ' ἄνθρω γέρων Ναύτης διάξει δὴ ὀβολῶ μισθὸν λαβών· et commode *Schol. Aeschyl. ad E. ἐπὶ Θ. v. 864.* γανυστόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *HEMST.* Ad priorem nominis διάκτορος vim illustrandam praeter Scholiastarum et Etymologorum adnotationes, quibus solis usus est *Hemsterhusius*, adhiberi etiam poterat *Musaei* locus *Her. et Leandr. v. 6.* Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης, lucernam renuntiantem nuntium *Veneris*. Lectio autem συνδιάτορος, quae *Palmerio* fraudi fuit, vere, ut *Hemsterhusius* suspicatus est, in *B. 3.* reperitur. *LENH.*

Ead. l. 6. Καλῶς εἶπεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶπε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse etc. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. *Stephano* solemne est in levibus argutari: omisum ἂν, quod saepe fieri consuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶπεν ἂν, ὃ καὶ *Μαλας*, ἐκτελων γούν etc. Particula γούν eundem hic locum et usum habet, quem §. 7. ὀλίγα γούν. Index similia plura suppeditabit. *HEMST.* In iis, quae modo *Hemsterhusius* de particula ἂν tradidit, non reperio equidem textus vulgati tentationem, quam cogitavit

*Schmiederi*us, quum in Varr. Lectt. indicat conjecturam *Hemst.* καλῶς εἶχεν ἄν. Imo usum dicendi consuetum tetigit summus vir, quo ἄν non a librariis, sed ab ipsis scriptoribus, saepe omittatur. De Merc. Cond. c. 5. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοὺς αὐτὰς τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν etc. *Nigrin.* cap. 10. εὐκας γοῦν κακείνα προσθήσειν, ὡς — — — καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν. Et sic saepissime. *LEM.*

Ead. l. 6. Πρὸς κωπον εἶναι] Bene restituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidi* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostris* locus, et alter §. 7. ναύτης αἰεὶ καὶ πρὸς κωπος ὢν. *HEMST.* Cf. *Catapl.* c. 19. *LEM.*

Ead. l. 7. Ἐνὶ τοῦ καταστρ.) Non in *Charontis* tantum cymba super transtris, non sub transtris, dormiebant, sed et alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *SOLAN.* Is. *Casauboni* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius*, vir, praesertim si cum *Casaubono* compareretur, hand magni sane pretii, ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ γὰρ εἰς κολήν ναῦν καταβαίη. *HEMST.*

Ead. l. 8. Ὡμούς) Quia gymnasiorum praeses. *SOLAN.*

Ibid. Ἄλλον νεκρὸν) Castiga λάλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. *BRON.* Ἄλλον) Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum *Codd.* auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. *Interpres* tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim loquacem: ut mirer, *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Necyom.* c. 18. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Τὴν δικωπίαν ἔλκων) Meminerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. *B. Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. et *Diss. de Variat. Nav.* p. 773. *F. Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπεῖν, sed sensu turpiculo translatus, occurrit. Δικωπίας ἐρέττειν habet *Schol. Thucyd.* ad IV, 67. modo ne legendum sit δικωπία. Δικωπον σκάφος *Charontis* in *Euripid.* Alc. v. 252. et ἐλάτῃ δικώπῳ v. 444. *HEMST.*

Ibid. Δικωπίαν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *GRON.*

Ead. l. 11. Ἐμῳδίων) Imo, invitis libris omnibus, emenda, et meo periculo Ἐμῳδίων lege, ut apud *Aristoph.* Pac. v. 881. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἐμῳδίων,

de quo monuit jam doctissimus editor *Kusterus*. SOLAN. Vetus etiam h. l. est lectio *Ἐρμάδιον*, quippe reperta in quatuor codd. Pariss. et in Gorl., neque tamen eo magis, opinor, genuina, vel legitimae formae. Multa de formis Deminutivorum Graecae linguae collegit *Fischerus* ad *Weller*. II. p. 24. sq. accuratius paulo distinxit *Matthiae* in *Gramm. Gr.* p. 126. sq. Consulendus etiam *Lobeck*. ad *Phrynich.* p. 74. LEXM.

Ibid. Περιγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad *Dial. Mort.* XX. §. 1. pr. Nunc egregius accedat *Basili* locus *Hom.* VI. in *Hexaem.* p. 50. B. Δεῦρο δὴ οὖν, ὥστε οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιγησύνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. HEMST.

Ead. l. 14. Καὶ διολισθαίνουσι) P. et J. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

Pag. 38. l. 1. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud *Aristoph.* πάλαι δῆπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω etc. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis sit utriusque vocalae permutatio. HEMST. Probavit πάλαι *Gehrichius*. At genuinam lectionem praebent tres codd. Pariss. Hinc cum *Schmiedero* scripsi ἐμπάλιν, explicans contra, vicissim, ut *Timon.* c. 29., ad quem locum frustra provocat *Abreschius* *Dilucid.* *Thuc.* p. 142. quum πάλιν vulgatum tueri conatur. Conjecturae meae πάνν, quam olim, memor verborum *Diall. Marr.* V. extr. ἦν μὴ τι πάνν ὁ διαιτητῆς ἀμβλυώττη, proposueram, nunc facile valedico. Sed in antecedentibus verbis ὥς, ἦν με σὺ ἀφῆς etc. cave probes T. Fr. *Benedicti* conjecturam, ὅς, ἦν etc. Frequentissimum est ὥς hac potestate, ut sit quippe, nam. Vid. *Prom.* in *Verbb.* c. 1. *Nigr.* c. 8. 10. *Judic. Vocal.* c. 4. *Tim.* c. 19. 27. 46. 48. *Diall. Deor.* XX, 11. *Diall. Mort.* XVII, 2. etc. Adde *Herodot.* VII, 2. Nec praeteriit hunc usum *Hoogeveen* de partic. *Gr. L.* p. 771. *Schütz.* LEXM.

Ead. l. 4. Ἀκόνδυλον) Κονδύλλειν, stricto acutoque articulo percutere. *Petron.* VORST.

Ead. l. 5. Τι γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic *Themist.* Or. VIII. p. 103. C. Τι οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

Ibid. Πάθοι) Haec vox in L. et B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ nota est, et tritissima phrasis. Vide, si lubet, *Dial. Mort.* XV. et in *Tim.* c. 39. et passim. SOLAN. Eadem fere verba leguntur *Necyom.* c. 3., ubi quaedam sunt

notata. Conjunctivo vero in hujus generis formulis locum non esse, et vulgo h. l. pessime legi πάθῃ, facilius credo *Solano*, quam *Hemsterhusio* (an potius *Reitzio*?) in Varr. Lectt. *utrumque probum* dicenti. Notabilem etiam duco tum h. l., tum *Necyom.* l. l., elegantem verbi βιάζεσθαι usum, quo non physicam significat necessitatem, quam alteri imponimus, sed moralem quandam vim, qua efficitur graviter instando, ut alter precibus tandem victus vel fatigatus morem gerere quasi cogatur. Alibi sic usurpatur ἀναγκάζειν. *Herodot.* VII, 16. Ἀρτάβανος δὲ οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύσματι πειθόμενος — τέλος ὥς ἠναγκάζετο, (regis jussis adactus) εἶπας τότε, ἐποίησε τὸ κελεύόμενον. *Matth. Evang.* XIV, 22. Jesus dicitur eodem sensu ἀναγκάσαι τοὺς μαθητάς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον. Hinc famosum illud ἀνάγκασον εἰσελθεῖν *Luc. Evang.* XIV, 23. facile patet, quomodo sit intelligendum. Utinam vero semper recte intellexissent istud divini legati praeceptum ejus ministri! Tum, credo, neque cupidius hi, neque laxius alii, munere suo sacro functi fuissent, vel fungerentur. Egregie cum his conspirant Latinorum cogere, ut *Cicer.* ad *Famil.* V, 6, 2., et nostrum nöthigen, in familiari quidem loquendi usu. *LEXEM.*

Ead. l. 8. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) *Insulse Mosellanus*: deinde et ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; et adscripsit pater, (quasi fugitivum per praeconem investiget. Vid. *Petron. Mosch.* Ἄ Κύρις τὸν Ἐρωτα.) locum *Petronii* intelligens cap. 58. At non servus publicus tam languide egit: sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur etc. Alter locus est *Moschi* notus. *GRON.*

Ead. l. 9. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) *Mercurius* apud *Lucianum* saepe conditionem servilem et agnoscit et indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in *Vitar. auct.* Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subjiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, et μήνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὔρετρον pronuntiare. *Curius Fortunat.* p. 49. Cujus servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. *Dion Chrys.* Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν οὐδὲ κηρυκας ὀνίων, οὐδὲ κλοπαῶν ἢ δρασμῶν μήνυτρα προσιθέντας ἐν ὁδοῖς

καὶ ἐν ἀγορᾷ φθγγαμένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfaceto Stratoniceus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequè commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν. ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ᾄσαντα κιθαροῦδόν, λήψεται χιλίας δραχμῶν. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. 97. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus*. HEMST. Lepidissime *Propertius* III, 22. fin. de tabulis suis perditis:

Quas si quis mihi rettulerit, donabitur auro,

Quis pro divitiis ligna retenta velit?

I puer, et citus haec aliqua propone columna:

Et dominum *Exquiliis* scribe habitare tuum.

LENX.

Ibid. (Τὸ τοῦ Διὸς etc.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ Διὸς. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Caeterum aliud quid, ξυοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impedit, quo minus mortis munia exsequaris, et imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora et cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. JENS.

Ead. l. 11. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν) *Jensius* excidisse putat ὥς, et legendum ὥς καὶ etc. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque

ea, ut opinor, vitio ills vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis et apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀγκυλάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken*. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad *Timotheum*. IV, 3. κωλύόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλύόντων γαμεῖν, κελυόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17. *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris: ubi in prior parte supplendum esse positus; nam retractis ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7. pag. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime pertractavit J. Fr. Gronovius Obs. IV, 2. p. 26. 27. HEMST. Τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα videbantur de Orci persona eadem intelligenda, quae in *Euripidis* *Alcestide* proponitur, quamque et *Noster* passim etiam in hoc libello innuit, e. g. c. 8. ὁ ἀμαχώτατος τῶν ἀνταγωνιστῶν, et c. 17. ὁ βέλτεστος, cujus nuntii et ministri ibi dicuntur morbi, gladii etc. Vid. ibi *Hemsterhus*. Sunt autem τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα passive sumenda, quae ad *Orcum* pertinent. Sic in *N. T.* libris τὰ τοῦ διαβόλου ἔργα, et similia. LEMM.*

Pag. 37. l. 4. Σὺ δὲ — δυνατόν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατός ἦς: sed prius magis placet; et ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si status absolutum: de te vero, vel, ad te quod attinet, si potestas tibi fortis in coelum adscendendi. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Isocr.* *Panath.* p. 257. Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν. *Philostr.* de *V. S.* II. p. 553. v. 81. ἡ μεσόγειος δὲ — ὕψινοι αὐτοῖς ἡ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ ἀλγιάλος, μετὰ πάντα

σωμάτων νειοφαιγῶν. *Aelianus*, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit *Plato* non tantum ἄφραν τὴν οὐράνιον ἀψίδα, et τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli περιωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in *Polit.* pag. 538. C. τότε δὴ τοῦ παντός ὁ μὲν κυβε- νήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille summus coeli vertex, quem *Jupiter* tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua, ut ait *Claud. Mamertin.* *Genethl.* *Maximian.* c. 14. sed idem quae scripsit in *Grat. Act.* pro *Consul.* c. 10. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta lactantia etc. Poëtis nota fuit — interior coeli qua semita lucet *Dis* tantum, et cunctas juxta videt ardua terras: *Stat. Th.* IX, 641. Est autem περιωπὴ quodvis cacumen et editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud *Philostr.* de V. S. II, p. 553. ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου· idque ipsum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Synes.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιάτης περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κηρύγματι. *Gregorius Nazianzenus* initio *Stelit.* I. *HEMIST.* Cf. de *Merc. Cond.* c. 15. *Pisc.* c. 15. *Imag.* c. 1. *Conviv.* c. 11. Σὺ δὲ autem non minus absolute dictum, quam antea τὸ μὲν ὅλον, ad universum quidem quod attinet, — ad te vero quod attinet. Unde nec σοὶ admittendum, nec δὴ, quod e codd. *Pariss.* *Schmiederus* pro δὲ posuit. Exemplis *Nominativorum absolutorum* ab *Hemsterhusio* allatis addi potest *Xenophonteum* ex *Oecon.* I, 14. τὸ μὲν δὴ ἀργύριον — οἱ δὲ φίλοι, ἦν τις ἐπίσταιται αὐτοῖς χοῖ- σθαι ὥστε ὠφελεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, τί φήσομεν αὐτοὺς εἶναι; Vid. etiam *Brunck.* ad *Sophocl. Electr.* v. 480. *LEHM.*

Ead. l. 7. Εἰδῶλοισι) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expressit *Aeneid.* IV, 654. Et nunc magna mei sub terras ibit imago. *PALM.*

Ead. l. 12. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ π.) *Virgil.* *Aen.* V, 830. Una omnes fecere pedem, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem *Ver. Hist.* c. 45. et *Jov. Trag.* c. 47. *SOLAN.*

Pag. 88. l. 1. Τοῦ ποδός) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. *BAOD.* *Lapogogia.* Una omnes fecere pedem,

Maro etc. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστῖου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves.* G. — Ita descripsit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. pag. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Aen. V, 880. multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens; verior tamen est, quam ejus, *Brodaci* sententia ad *Anthol.* II. p. 208. Ποδάρι λῖνα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, si tanti est, *Meursium* et *Potterum.* Hæmst. *Achilles* *Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poja vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. Idem in *Addendis.* In antecedentibus πλαγία male ab interpretibus Latinis ad τῇ ὀβόνῃ relatum puto, verentibus, in obliquum velum. Aut enim ventus ipse dici debebat obliquus ut Ἰάπωνε πλάγιος *Diall. Mortt.* XI, 2. aut πλαγία adverbialiter sumendum, ut subaudias γραμμῇ s. ὁδῷ, quod fieri posse docuerunt ii, qui de Ellipsis exposuerunt. Sic ἡ ὁρθὴ de navis cursu in *Navig.* c. 9. occurrit. Lxxm.

Ead. l. 13. Τὸν Ἀλκίως υἱέας) *Homer.* *Odyss.* A. (v. 804. sq.) *Brod.* Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in *Cels.* IV. p. 174. qui utitur hoc loco. *Celsus* ibi perquam ridicule dicitur existimasse, *Mosem*, cum turris ad coelum educendae historiam exponerat, παραφθίραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλκιδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφήναι. calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλκιδῶν πρὸ Ὀμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante *Celsum* autem jam diu homines exstitisse impios, et de numero quidem *Judaeorum*, qui narrationes *Mosis* de structa turri, *Homeri* de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se comparant, ut pro fabulis utrasque peraeque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγγ. *Diall.* p. 320. C. Εἰς μὲν οὖν ἔστιν (μῦθος) ὁ τοικῶς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλκιδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμήμιστα τῶν ὁρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐκχωσαι. Recte quidem ut *Philo* διανοηθῆναι, sic et *Lucianus* ἐδεληῆσαι ἐπιθεῖναι: nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus poeta nihil aliud, quam tam arduae rei et incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἄλλόκοτα, ὁρῶν τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανοὺς vocat *Orat.* II. p. 56. B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, *Martem* constrictum in vinculis habuisse.

'Αλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* 'Αλώτον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ 'Αλωάδαι καθελόντες τοὺς Θῦγας: hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam 'Αλωάδης fieri ab 'Αλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam, num 'Αλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνόντοί ποτε ἐπενόουν 'Αλωάδαι, veriore esse scripturam *Sylburgius* observat 'Αλωεῖδαι: idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur, 'Αλωεῖδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro 'Αλωῖδαι exarari solent. Utrumque 'Αλωαδαι et 'Αλωῖδων *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad II. 4, 156. *Themist.* p. 36. οἷους ᾄδουσι τοὺς 'Αλωάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79. ὅστις ἂν μὴ παρήσῃ τοὺς 'Αλωῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo saepius 'Αλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam 'Αλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab εὐς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam 'Αλειάδαι vel 'Αλενάδαι titulum fabulae *Sophocleae*, de qua *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 4. et *Jo. Meursius*, ubique corruptum esse, refingendumque in 'Αλωάδαι: cui suspicioni mirifico favent versus inde ab *Aeliano* adducti de *Anim.* VII, 89. nam ipsa vel cerva, vel *Diana* in cervam mutata, quae causam interitus *Aloidis* attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *Hæmst.* Praeter *Homeri* locum etiam *Quinti Smyrnaei* L. I. v. 514. citat *Belinus.* Cf. etiam *Virgil.* *Aeneid.* VI, 582. sq. et *Georg.* I, 280. *Ληνμ.*

Ead. l. 15. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν, ολομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in *Aldina* editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν ολομένους etc. Nec aliter video distinguere in *Florentina*. Plana sunt omnia: *Homerus* poeta ait, duos *Aloei* filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisset radicibus evulsam *Ossam* *Olympo* superimponere; deinde et huic *Pelion*: idoneam hanc arbitranter se habituros esse scalam, etiam ad in coelum adscendendum. *JENS.*

Pag. 39. l. 3. Νὰ δὲ) In Cod. Flor. νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῷ θεῶν. BOURD.

Ead. l. 7. Δύ' ὄντες) Hic δὲ ὄντες pro δὲ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est, inquit H. Stephan. App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e Luciano pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92. HEMST. Eandem Ellipsin Ellipsium venatores etiam in Panis verbis Bis Accus. c. 10. ποιησάμενοι μὲ (μόνον) τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, quaerere sustinuerunt, refutati tamen illi etiam a Schaefero ad L. Bos de Ellipss. pag. 808. LENM.

Ead. l. 10. Τοῖν βρεφυλλίοιν) Otum et Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi et hoc est, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον. BROD.

Ead. l. 14. Ἰδιώτης) Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpres. CLER.

Ead. l. 15. Οὕτω ῥ. συνετίθεις) Nihil est hic, quod magnopere offendat: nescio tamen quo pacto magia blanditur, αμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίως συνετίθεται τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν pro δυὸ στιχοῖς non aliter est dictum, quam ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχλιάς ἀνιμῶν Theophrast. H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαβδίου οὐκίζεσθαι Strabo XVII. p. 1184. B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST. Adde Morum ad Isocrat. Paneg. c. 22. p. 58. Spohn., et exempli loco Xenoph. Memor. I, 2, 9. ubi est τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κνάμου (per fabas, s. fabarum ope) καθίστασθαι. Participii cum οὕτως et Adverbio juncti elegantiam, qua exclamatio obliqua significatur, non debebat Hemsterhusius tollere velle, quum συνετίθεται legendum censeret. Simili ratione Timon. c. 36. τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς, ubi nec κατέλιπε quisquam correxerit, nec pro οὕτως cum Hemsterhusio scripserit οὕτος. Pro συνετίθεις autem rectius in cod. Gorl. scriptum συνθεις, quod non dubitavimus recipere. LENM.

Pag. 40. l. 4. Ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὥς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα· διαδέξαιτο, ut ἀναπαύσειεν· αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα scribatur. HEMST. De διαδέξαιτο nemini facile in mentem veniat dubitare, eo minus, quum etiam Codicum accedat auctoritas. Sed αὐτὸς pro αὐτὸν h. l. admodum jejune dictum foret, ac minime Attice. Quae causa fortassis fuit, cur Seyboldo omnino haec vox ejicienda videretur. Verum

nec mutanda est, nec delenda. Scilicet αὐτὸν ἐκείνον est illum ipsum, de quo modo loquebar. Sic αὐτοὶ ἐκεῖνος (philosophi, quorum modo mentio facta) Diall. Mortt. I, 2. ἐκεῖνος αὐτός ibid. VII, 1. ille ipse, quem modo dicebas; et sexcenties eadem formula recurrit. Consultius videri possit τὸν Ἀτλάντα pro superfluis exterminanda ducere, ut voluit idem ille Scyboldus; idque forte eo probabilius, quum in B. 1. et 3. Articulus desit. At huic quoque consilio intercedam, nisi et infra §. 8. τὸν Μίλωνα exturbaveris in verbis: ὃς αὐτὸν σοι τὸν Μίλ. etc., quod nemo quisquam ausit, quamvis novissime Milonis nomen fuerat pronuntiatum. LEMM.

Pag. 41. l. 1. Ἐξεργάσμεθα) Veteres edd. ἐξεργασόμεθα. B. 2. S. et Amst. ἐξεργασάμεθα. Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Ead. l. 12. Τῶν κρανίων) An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. GUYET. Imo vehementer displicet, vel ob Singularem numerum. Aristoph. Pac. v. 70. ἕως συντριβῇ τῆς κεφαλῆς. Grammaticorum praecepta collegit Fischer. ad Weller. T. III. a. p. 377. LEMM.

Pag. 42. l. 5. Εἷς καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita: ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: conandum est aliquid, et cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia. HEMST.

Ead. l. 6. Οὐκ ἐνι) Non licet. BROD.

Ead. l. 7. Φεῖδου μὴ) Benedict. Ne pedem in lubrico ponas: imo, ne parcas pedem in lubrico ponere. GUYET.

Ead. l. 11. Αἰώνην) Mare. BROD.

Pag. 43. l. 9. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἦρον με ὅτι γελῶν· scribe ὃ,τι. Et rogabat me, quid riderem. Plane sic in Florentina. Apud Homerum quoque Il. A, 64. illud ὃ,τι perperam conjungitur: Ὅς κ' εἶποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed scribe, Ὅς κ' εἶποι ὃ,τι τόσσον etc. Qui dicat, quid (ob quam causam) adeo iratus sit Apollo. Ita distinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, liqueat ex Hesychio, non aliter haec verba referente; qui ipse quoque una literula multatus est, Ὅ,τι τόσσον, διότι τοσοῦτον· lege ex Homero τόσσον. JENS.

Pag. 44. l. 1. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis interpunctio sequentibus adnectit: nec dissentiunt interpretes: ego contra censui κληθεῖς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo distinctioni versio quoque respondet. HEMST.

Ead. l. 5. Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι.] Non accuratissime Hemsterhusius vertit: Videor — descensu-

rus: rectius olim Jac. Micyllus: *descendendum censeo*. Scilicet primum *λοικα* cum Infinitivo junctum non *speciem* denotat, ut reddendum sit *videor mihi*, quod Graeci dicunt *δοκῶ μοι*, sed *verisimilitudinem*, *probabilitatem*, et reddi debet *par est*, *consentaneum est*, vel similiter pro loci, cujusque natura et nexu. Ex infinito locorum Lucianeorum numero, quae maximam partem hactenus in versione Latina non satis bene reddita reperientur, paucis utar ad rem illustrandam. Diall. Mort. III, 1. Trophonius Menippo dicit: σὺ δ' *λοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβadia τὸ παράπαν*. quae non hoc volunt, quod in versione dicitur: *haud sane videris unquam invisisse Lebadiam*, sed potius: *te par est non peregre unquam fuisse Lebadiae*, du *musst* aber doch gar nicht in Leb. gewesen seyn. Colligit hoc inde, quod Menippus modo de ipsius divinitate et divinandi facultate dubitaverat. Ibid. X, 11. *Ψεύδεται ἄλλα γὰρ *λοικε* λυπεῖν αὐτόν*. quae interpretes sic reddit: *Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pun gere*; rectius paullo: *alia enim consentaneum est eum pun gere*. Quippe conclusionem facit Menippus ex omni philosophi vita ante acta. Plura loca, quum res certa sit, nolo perlustrare: sentiet jam ubique verum, qui subtiliori sit praeditus iudicio. Addo modo, etiam has formulas, ὥς *λοικας*, ὥς *εἰκός*, et ejusdem generis alias, ad eandem interpretandi normam esse revocandas. Quod autem ὑποκαταβήσεσθαι redditur *descensus*, non minus recedit ab eo, quod vere voluit Charon. Infinitivus enim Futuri praeter id, quod futurum est, etiam id nonnunquam Graecis significat, *quod fieri oportet*, *quod faciendum est*; ubi scilicet a verbo pendet, cui *censendi*, *arbitrandi*, *existimandi*, potestas inest. Timon. c. 34. *τοῦτον δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ*, — *etiam comminuendum mihi censeo*, — dem werde ich wohl den Hirnschädel zerschmettern müssen. Deor. Concil. c. 8. ὥστε ταῦτα μὲν ἑάσειν μοι δοκῶ, *haec itaque mittenda mihi duco*, dieses werde ich wohl mit Stillschweigen übergehen müssen. Cf. Timon. c. 42. de Mort. Peregr. c. 10. Hunc itaque in modum verba *λοικα* δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι equidem vertere malim: *consentaneum nunc jam mihi paullatim descendendum*; so werde ich mich denn nun nothwendig hinunter verfügen müssen. LEHM.

Ead. l. 12. Ὅφρ' εὖ γινώσκης) Homer. Il. E, 127. Βρον.

Ead. l. 13. ΧΑΡ. Τί ἐστίν;) Vereor, ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat

τι ἴστω; ἤδη ὄρα; HEMST. Dum versus Homerici a Mercurio recitantur, fingendus Charon paullatim sentire majorem visus sui mutationem; adeo, ut, miram oculorum aciem nactus, priusquam Mercurius alterum versum finivit, admirabundus exclamet: *Quid hoc est? Quae tandem facta est visus mei mutatio?* Convenienter tum fascinator ipse: *Jamne vides?* Et bene se cuncta habent secundum hunc vulgatum dictorum ordinem; minus sane placet is, quem *Hemsterhusius* commendat, et in versione quoque secutus fuit, ordo, quamquam *Wielandio* et *Matthiacio* probatus. *Seyholdus* et *Gehrichius* non sine idonea causa pristinae rationi immanendum censuerunt. LEMM.

Pag. 45. 1. 2. Ὡς πρὸς ἐμὲ) Si mecum componatur. BRON.
Ead. 1. 3. Προδιδάσκέ με) Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in προ nescio quid haerere vitii. HEMST. Salva est lectio προδιδάσκει, modo ne explices, de quo *Hemsterhusius* cogitavit, ante docere, neque, quod *Abreschio* visum *Dilucc. Thuc. p. 736.*, prorsus, omnino, penitus, docere; sed illud πρὸ statuendum, quod significat in Compositis palam, s. quod ex obscuriori loco aliquid in lucem proferatur, ut *Horatianum prodocere* Epist. I, 1, 55. ita, ut, si velis, etiam cum *Brunchio* ad *Aristophan. Nub. v. 987.* et *Hermann* ad *Viger. p. 816.* contendere quodammodo possis, simplicis vice poni nunquam προδιδάσκειν, etiam apud nostrum scriptorem. Vid. *Pseudol. c. 4.* et *Soloec. c. 12.* Nihil igitur est, quod suspecta videatur lectio; atque adeo tum per se *Schmiederus* erravit, quod *Poli Coll.* lectionem προδιδάσκει edidit, tum arripuit etiam importunius verbum, cujus quidem potestas aequae aliena ab h. l. sit, ac quam effugere voluerat editor. *Schmiederi* mutationem nimis facile probavit *Traug. Fred. Benedict.* Quod olim conjeceram, πρῶτον δίδασκε, etsi nec per se improbabile, et conveniens etiam cum *Jac. Micylli* interpretatione; Itaque deinceps hoc primum me velim doceas, nunc tamen ingenue pro ingenii lusu missum facio. LEMM.

Ead. 1. 5. Ἀμείτητον) Scriptura optima, quam P. L. et ed. J. exhibent. Reliquae ἀμείη, quod servari quidem forsitan potuerat, ut de Merc. Condd. c. 25. sed ne MSS. Codd. et Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide *Gall. cap. 18.* et *Paras. c. 60.* ex quibus omnibus, quid inter has voces criminis sit, facile perspicies. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. "Ὡςπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαῖναν) Cum vertisset Mosellanus, atque tridente velut unco quodam hamo injecto, contraxit Benedictus, et injecto tridente tanquam quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, τορύνην passim ab Grammaticis exponi κινητήριον τῆς χύτρας; quod et commodissime et facete ab ridiculo Luciano et Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria.. GROS.

Ibid. Τορύνην) Tudiculam. BROD. Imo rudiculam. Tudicula enim, i. e. minor tudes s. malleus (Pomp. Festus in Nic. Perotti Cornu Copiae Bas. 1526. pag. 1222. v. 1. dicit: Tudites mallei a tundendo dicuntur) Perotto teste pag. 422. v. 17. significat instrumentum, quo vasis signa imprimuntur. Unde tudicula imprimere, intundere, sculpere. Videtur igitur tudicula idem fuisse instrumentum, ac caelum s. scalprium, modo latioris fortasse significationis. Quod quam male aptum sit nostro loco, vel ex Scholio subjecto patet, quomodocunque id restituatur. Hoc si audiamus, τορύνη fuit instrumentum ligneum, rotundum et infra incurvatum, quo in culinis veteres usi sunt ad liquores varii generis facilius commiscendos. Latinis ad eundem finem inservit rudis, vel rudicula: vid. Plin. H. N. XXXIV, 18. vernacule: Quirl. Rührlöffel. Nisi fallor, similitudo vocum rudicula et tudicula, quam etiam in Forcellini Lexico s. rudicula notatam reperi, effecit, ut aberrarent h. l. interpretes. Jam sic vocabulo accepto, sententia Charonis, vel tandem Luciani ipsius, commodissima et lepidissima existit. Videas sic Neptunum, veluti coquum, linteo praecinctum, tridente, tanquam rudicula, mare funditus miscere et conturbare. In quo simili si quid insit, quod magis Lucianum, quam Charonem, referat, id non offendet nisi eos, qui Luciani ingenii prorsus ignari fuerint. Eadem sententia omnino etiam Jac. Gronovius fuisse videtur. LEHM.

Ead. l. 15. Τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας videri poterat legisse Lucianus, ὀρόθυνε θυέλλας: sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse Nostrum credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comin. II. p. 109. ὡς ἀγανεῖς ἀμπώιδες καὶ σύρτεις, αἱ κῦμα ὀρθὸν ἐπαιγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο καὶ ὀρόθυνοτο. HEMST.

Ibid. Ὀρόθυνε) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. SOLAN.

Ead. 1. 6. *Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.*) Id est, cum ipsa *Scylla* et *Charybdi* etc. *Guyet.* Charon indicaturus Mercurio, unde et ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo *Homerum* defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, *Homerumque* nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum *Scylla*, *Charybdi* et *Cyclope*. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, et Charybdi, et Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, et statuere, *Homerum*, ubi ἀνοστον πλοῦν navigaret, illuc, unde negant redire ququam, transvectum esse fretum inter *Siciliam* et *Italiam*? Quo quid pote insulsius? Non intellexit bonus *Noster*, τὰ ἀπήμεσε τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρυβδί; καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ etc. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt *Graeci*. *Jens.* Supra c. 6. τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Καστάλλῃ. *Timon.* c. 22. ἀρ- πασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, et saepius apud *Nostrum*. Cf. *L. Bor* de *Ellipss.* s. v. σὺν. Modo τὰ πολλὰ, quod pro τὰς πολλὰς conjecit *Belinus*, quid sibi velit, non adsequor. Neque ὅτε- πέφ nunc mutandum ullo modo censeo: sequente καὶ non inusitatum *Nostro*, ut valeat iam. Vid. adv. *Indoct.* c. 9. et 12. de *Mort. Peregr.* c. 11. *LEHM.*

Ead. 1. 8. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. *Pictori Galatoni* eam debuit, de quo sic loquitur *Aelian.* V. H. XIII, 22. Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ζωοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιη- τὰς τὰ ἐμνησμένα ἀνοούμενους. Vide interpretes ad hunc locum. *Cler.* *Palatonem* hujus fictionis auctorem appellat *Cod. Rhodiginus* L. XXI. c. 44. observante *Belino*. *LEHM.*

Ead. 1. 11. Τίς γὰρ ὁδ') Versus ex *Iliad.* 3. *Bourd.*

Ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) *Homer.* II. Γ, 226. *BROD.*

Pag. 47. 1. 2. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσαι, parum adjumenti, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aequae semper stilus, quamvis attento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *Hemst.* Quod ad ὑποσκελίσαι, pro quo et *Jo. Seagerus* in *Class. Journ.* N. XI. a. 1812. p. 134. probat ὑποσκελίσαι, attinet, minime id tentandum videtur, quum unice respondeat dictorum indoli. Non enim significare Charon voluit processum ad futurum tempus, sed recessum ad praeteritum:

ne intelligens quidem (tum scil. quum mortuus erit), *quomodo ille* (Θάνατος) *ipsum supplantando dejecerit*. Ὑποσκελίζει vero plane alium, eumque alienum, praeberet sensum: *ne intelligens quidem*, (nunc, quum se tantopere inflat) *quomodo ille ipsum dejecturus sit*. Haec patet cum καταπαλαισθεῖς, in quo Futurum exactum latet, conciliari non posse. Atqui notus est hic Praesentis usus et Grammaticorum quoque praeceptis stabilitus. Deor. Diall. XXV, 2. Sol se excusans Jovi, quod filio currum suum commiserit, narrat: ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτόν. Et deinceps ibidem, ubi idem Sol dicit: εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ etc. cavendum, ne, quamquam veritas: dicebam vero etiam, quantum periculum esset, Graece substituas ἦν, quod quidem significaret fuisset; sed subintellige ἐστὶ. Quod autem Hemsterhusius potissimum verbum ὑποσκελίζει emendandum sibi sumisit, hinc colligi posse videtur, universum locum ab eo non recte esse captum. Vertam igitur, quo pateat neque impeditam esse ejus structuram, neque obscurum sensum: *Ecquanto majori jure* (Graeci) *me laudent, qui ipsum tibi Nilonem non ita multo post comprehensum imponam cymbulae, quando venerit ad nos, ab invictissimo adversariorum, a Morte, dejectus, ac ne intelligens quidem, qua ratipne Mors ipsum prostraverit*. Sic et olim ego locum omnino quidem intellexi, quamquam in singulis explicandis erat, ubi paullulum errarem. ЛЕНМ.

Ead. l. 5. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad Diall. Mortt. X, 4. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 10. Ἐμπίδα) Male ἐπίδα. BOUND. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὥπως, quod in editis est, scribendum ὅπως: οὐχ ὅπως est nedum: usus etiam est in Prometheo et alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus videtur Bourdelotius, mendose legebatur ἐπίδα: at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Ἐλασεῖοντι ἐπὶ Α.) Ingenio Luciani facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallet, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, et partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliaret. In his ordo rerum gestarum non constat: nam

quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si *Xenophon* in hac causa testis idoneus placeat, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesimum, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto et quinquagesimo, Babylonem in primo et sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, *Lucianum*, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in curam paulo diligentius incubuisset, et ingenio simul servire, et rerum gestarum fidei. HZMST.

Ead. l. 8. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit *Jensius* Lectt. *Lucian.* p. 157. Αἱ δὲ Σάρδεϊς, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεώτερά μὲν τῶν Τρωάδων (quod ut de nomine *Straboni* forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκῇ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, et prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chrysostomi* non intellectum *Casaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valesius* ad *Exc. Nicol. Damasc.* p. 68. Adversus Cimmericos, deinde et Athenienses diu post tuta stetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro, tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen non nihil abit *Xenoph.* K. II. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεϊς commemoratur, et τὰ ἀποτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum servari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 8. quem habeat auctorem, ignoro; posterior §. 13. perinde a *Frontino* descripta III, 8. §. 3. a *Ctesia* fluxit, ut ostendunt ejus *Excerpta* p. 635. v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt *Licymnius* et *Hermesianax*, teste *Parthenio* *Erot.* cap. XXII. quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος

δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμικούς. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σέλευκος τὴν Σαρδέων ἄκρην ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυρούς Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔκαθε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκρην ἐχυρὰν οὖσαν εἶλιν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrusi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per *Πρίωνα*, (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, solerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προὑπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σαρδέων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampsacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆιον, referens Athenienses Jonibus opitulatos εἶλιν τὰ περὶ Σάρδεϊς ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεῖχους τοῦ βασιλῆϊου· verba nobis descripsit *Plutarch.* Περί τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. HEMST.

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Ἔχουσιν subaudio. BROD. Τὸ περιβεβλημένην, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET. Infra c. 14. ὁ τὸ διάδημα (int. ἔχων) et c. 23. ἡ τὸν μέγαν περίβολον (int. ἔχουσα). LEMM.

Ead. 1. 9. Σύλωνι) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat *Plutarch.* in Sol. et *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo disserentem cum Croeso Solonem audies. Meminit et *Diogenes Laërtius* illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 49. 1. 2. Οὐδὲν ἀγεννὲς) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cujus summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noster*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἔντι χρησάμενον λέγειν etc. Inhumanus est, neque *Herodoteum*, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiati, *Lucianus* invertit: Tellum priore, posteriore loco juvenes Argivos posuit *Herodotus*, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: *Charon* certe mox, simul atque *Cleobin* et *Bitonem* audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo *Luciani* fides auctore certo nitatur, quam

utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem *Herodotum* adhibent, Κλέωβιν appellitant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: *Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευζόμενοι εἶσι.* Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* ostendit in *Κροῖσος*: *τῆς μητρός αὐτῶν Θεανούς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρὶς φορτῇ ἐπὶ ἀπῆνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας*: haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod *Hyginus* tradit, Cydippen, postquam duplicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam Cicero* vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Davisio* ad *Cicer.* T. D. I. cap. 47. *HEMST.*

Ead. l. 4. Κλέωβιν καὶ Βίωνα) De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel de Morte. *SOLAN.*

Ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, *XAP.* Τοὺς τῆς ἱ. π. venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. *SOLAN.* Potuit sane et sic *Lucianus*, nec invenuste, scripsisse. Verum in libris ipsis hujus disponendi rationis vestigia reperiuntur nulla. Contra voces τῆς Ἀργόθεν et ipsae Solonis orationi adjungendae videbantur, quemadmodum praecedente codice 3011. edidit *Schmiederus*; quae quidem emendatio postea etiam *Gorl.* codicis auctoritate confirmata est. *LEHM.*

Ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas.* *BROD.*

Ead. l. 11. Τέλλος) *Telaus* in quibusdam *Diogenis Laërtii* codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis *Fl.* et *J.* quae Τέλος habent: sed eadem Τέλλον recte exhibent *Ver. Hist.* II. c. 17. *SOLAN.* Ad *Diogen.* L. I, 50. vide *Menagium*. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος. Έλλος, Έλος. Σελλασία, Σελασία. Πελλός, Πελός, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem *Dionis Chrys.* p. 593. D. ut pulchre *Casaubonus* observavit. *Themist.* Or. XVIII. p. 211. D. *Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους.* ubi, tametsi

non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, pro-
fecto malim Τέλλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

Ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de
quo *Anson. BOURD.* Sententiam Solonis, quam *Aristoteles*
argumentis sanequam levibus impugnat *Eth. Nic. I. c. 10.*
certatim Tragicos imitari monent *B. Martin. V. L. I. c. 1.*
versus *Euripidis* ex *Androm. v. 100.* qui sunt ipsius *Andro-*
machae, perperam *Hecubae* tribuens, et *Jos. Barnes.* ad eum
locum et *Heracle. v. 865.* Cum ergo *Dejanira Trachinias So-*
phocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φα-
νείς, ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θά-
νοι τις, οὐτ' εἰ χρηστός, οὐτ' εἰ τῷ κακός, notare operae pre-
tium duxit *Scholias* esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ
Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀπο-
φηνάμενος. Vide *Cicer. de F. B. et M. II, 27.* et *Davis. p. 164.*
Similes veterum sententias plena manu suppediabit *Stob.*
Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἄχρει πρὸς τὸ τ.
etc. *Dion Chrys. p. 598. C.* ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. HEMST.
Quum per τῶν τοιούτων satis jam clare, quid vellet sibi, *So-*
lon significaverit, parum commode sequerentur καὶ τοῦ ἄχρει
πρὸς τὸ τ. etc. Imo in eo, quod quis ad finem usque vitae
feliciter vixit, indicium est manifestum ac certum eorum,
de quibus philosopho disputatio cum rege fuit. Neque mo-
do tantopere *Corlitiensis* codicis auctoritas, qui vere ex-
ponit τοῦ, ut a sententia mea recedam, quoniam facillimus
fuit istius librarii lapsus. LEHM.

Pag. 50. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec vertuntur,
ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων
κρίσιν, sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censes:
cum sit, sed cymbam ipsam existimas esse, ubi de talibus iudi-
cium fieri necesse sit. GRAEV. Rem tetigit *Hemsterhusius*, red-
dens κρίσις, iudicandi norma. Quemadmodum ὁ θάνατος mo-
do dicebatur ἔλεγχος τῶν τοιούτων, ita jam τὸ πορθμεῖον ipsum
commode dici potuit ἢ περὶ τῶν τοιούτων κρίσις, h. e. id, e
quo de talibus rebus iudicari, s. statui, debet. Hac translata vi
utitur et *Xenophon Hist. Gr. II, 4, 41.* Weisk. καὶ τίς ἂν καλ-
λίων κρίσις τοῦτου γένοιτο, ἢ ὡς ἐπολεμήσαμεν πρὸς ἀλλήλους,
h. e. de qua quidem re quae possit melior esse iudicandi norma,
quam ratio, qua nos invicem bellis petimus? Neque opus est,
ut ibi cum *Weiskio* suspiceris, ante ὡς ἐπολ. excidisse, εἰ τις
σκέψαιτο. Neque adeo h. l. bene de *Luciano* meruit *Schmied-*
derus, quod, trium codd. *Pariss.* auctoritatem et *Belini* iudi-
cium secutus, scribi curavit: ἀλλὰ παρὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ

ἀξ. etc. quae ad hunc sensum efficiendum, quem *Belini* verbis proferam: *Tu veux que ce soit sur le bord de ma barque que l'on decide une pareille question*; vix bene Graeca esse videantur. Quod in *Gorl.* pro αὐτὸ reperitur αὐτὸς, nullius id momenti duco. *LEM.*

Ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμάτων) Notum est oraculum, quod iterum tangit *Jov. Conf.* c. 14. et 20. ubi vide *Notas*, et c. 43. Latine apud *Ciceronem* sic exstat:

Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.

SOLAN.

Ead. l. 11. Ἰπώχρον) Infra vocat ὥχρον καὶ βαρὺ πτῆμα Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, sed luteus et flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Basil. Caesar.* T. II. p. 66. B. ὥχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσεῖους ἐρεβίνθους in *Epit. Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὥχρους, teste *Eustath.* ad II. N. p. 948. v. 45. Eundem habet usum χλωρός, sic ut ab ὥχρος saepe minimum discrepet: quod ostenderunt *Foërs. Oecon. Hipp. et Graevius* ad *Hesiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. cap. 79 p. 67. χλωρός γὰρ ὁ χρυσὸς καὶ βαρὺς. scite *Diogenes* rogatus, διὰ τί τὸ χρυσὸν χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας, apud *Diogen.* L. VI, 51. quasi pallidum foret a timore; quippe notum est *Homeri* χλωρόν ὀέος. Dictum autem sapientissimi canis in jambos redegit nescio quis *Comicorum*: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσόν; *Δέδοικ'* ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων αἰεὶ. exstant in *Aristophan. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem aurum pallidum: notum est illud *Statii* IV. Silv. VII, 15. Pallidus fossor reddit, erutoque Concolor auro. In *Paulino* *Episc. Nol.* ad *Nicet.* v. 269. legendum, Pallidos auri legulos in aurum vertis — pro callidos. *HEMST.*

Ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον) Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι et περικαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophylactum*, pro *Theophrasto*. *GRON.* Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsitan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut *Rhet. Praec.* c. 1. Certe *Fl. ἔντιμον* hic habet. *SOLAN.* Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῶμα *), vel πτῆμα sed

*) Voluit, nisi egregie fallor, χρῆμα, quamquam et in

sarta tecta maneat optima lectio. *Ἀοίδιμον* autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud *ἐντιμον*, et huc per culpam errantis oculi relatum. *Περιμάχτην* vero, quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus et dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie *Noster* in Tim. c. 21. *περιμάχτηος ταῖς γαλαῖς* et *Strabo* XIV. p. 945. *Samos εὐδαίμων, ὥς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχτην γενέσθαι*. *Helenae*, quae *Luciano* οὕτω δὴ τι *περισπούδαστος*, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, Vol. II. p. 73. *περίβλεπτον καὶ περιμάχτην τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: Isocrat.* p. 211. C. unde *περιμάχτην* εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab *Alexandro* rapta tripodem aureum, *Pelopii* donatum a *Vulcano* nuptiale munus, in mare projecit. εἰποῦσα ὅτι *περιμάχτηος* ἔσται, *Diogen.* L. I, 32. *Thucyd.* VII, 84. καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσινάρον) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ *περιμάχτην* ἦν τοῖς πολλοῖς non male *Schol.* σπουδαιότατον, desideratissimum. *Demades* p. 180. v. 13. *Athenae* τὸ *περιμάχτην* καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ· quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς *περιμάχτηος* καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα *περιμάχτην*, res, quam pauci vel nemo valde sibi expectendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod *Charon* miratur, aurum: *Aeneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς *περιμάχτην*, ἀβέβαιον δὲ χοῆμα, καὶ οὐχ' ἐστηκὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθὲς. *HEMST.* Priorsus incogitata sunt, quae *Solani* calamo ad h. l. exciderunt, ipsiusque elegantia et gravitate, aliunde cognita, indigna. Praeterquam enim quod falso retulit *Florentinae* lectionem *ἐντιμον*, ut jam *Hemst.* animadvertit, verba *ἀοίδιμον ὄνομα* neque per se poetica haberi possunt, neque ulli mutationi obnoxia; neque etiam, utrum mutandum esset *ἀοίδιμον*, an *ὄνομα*, ipsi constitit. Recte itaque *Hemsterhusius* quam brevissimis talem judicem absolvit, neque tamen ita *Scybolio* satisfecit, qui, relatis summi viri verbis: *sarta tecta maneat optima lectio*, haec effutit: „Expectandum jam erat, ut dicat *Hemsterhusius*, cur

Bip., et in principe edit. Reitz. *χοῆμα* scriptum video. *Scyboldus*, hanc adnotationis partem ad verba referens in nota ad h. l., *χοῆμα* scripsit nihil omnino monens, perinde ac si vere ita scriptum reperisset. LXXIII.

„*maneat optima haec lectio?* aut qui explicanda sit? Postulare enim sensus videtur το χρημα ut, *χρημα νυκτων*, Aristoph. Nub. v. 2. aut tale quid. sed is, qui paullo ante multis Veterum locis, *aurum χλωρον vel pallidum esse* demonstraverat, heic verbum non amplius! — Et nos το ονομα retinemus, et interpretamur ita. Servit hoc verbum heic περιφρασει, et locutio plena haec est: το αοιδιμον ονομα του χρυσου και περιμαχητον. Ονομα του χρυσου itaque idem est, quod χρυσος. Ex Graecis occurrit jam το ονομα της δουλειας, apud Polyb. L. 9. c. 23. Latinorum quoque nomen sic usurpari meminimus. Drakenb. ad Sil. Ital. ex Petronio affert nomen amicitiae, quod et Ovid. habet, ex Pont. Epist. II, 3, 29. et imperii deserto nomine fugit. ubi vid. eum, p. 255. Cfr. Vechner. Hellenol. p. 520. ed. M. Heusinger. Non magis h. l. sensus postulat χρημα, quam in Rhet. Praec. in. ubi σοφιστης, σεμνότητας και πάνδημον (aut πάντιμον) ονομα dicitur, ad eandem quidem loquendi normam, secundum quam h. l. aurum significatur eadem voce. Scilicet ονομα, quod omnino vel nomen denotat, quo aliqua persona ab aliis discernitur, vel vocabulum, quo res insignitur, vel titulum, quo ornatur aliquis, vel aliquid, h. l. nihil aliud esse potest, quam vocabulum auri, quam omnium ore celebratam, omniumque studiis expetitam Mercurius dicit vocem, ita sane, ut non sonus vocis ipse, sed res, quam ille sonus significat, intelligenda sit. Neque tamen sic periphrasis, quam Seyboldus voluit, statuenda: nam ονομα χρυσου per se aliud est, aliud χρυσος, quemadmodum et Seyboldi haud ignobile nomen aliud vult, aliud Seyboldus haud ignobilis. Neque etiam poetica haec dicendi forma cum Solano habenda est, quum prosae cuicunque, modo elatiori illi ultra vulgarem sermonem, optime conveniat. Vel unus ille locus Rhet. Praec. supra laudatus, cui plura in Indice adjicientur, e. g. Phalar. I, 7., id satis clare docuerit. Denique vox αοιδιμος scriptori nostro in deliciis fuit. Sic de fulmine Jovis Timon. c. 1. αοιδιμον οπλον, de Timone ipso ibid. c. 38. περιβλεπτος, και αοιδιμος, και περισπουδαστος, de Delphis Alexandr. c. 8. e. a. Λεπμ.

Pag. 51. l. 1. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, έντιμον τι ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aequae eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα έν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται etc. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri et integram conservare, modo

unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται etc. Sententia planissima, nisi fallor, et perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem afferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, et intellectu nequitiam obscura, repudiari debeat. HEMST. At mihi quidem, quid honorifici in eo inesse possit, quod quis auri pondere prematur, non liquet; quid boni habeat, clarius intelligo: sic enim vult Charon molestias talium professionum gravius sentiri, hisque (, si Diis placet!) a cupidiori earum studio deterreri posse mortales. Itaque illud ἔντιμόν τι, quod praeter Fl. etiam codex Gorl. habet, corruptum manifesto et ortum ex ea lectione, quam duo Pariss. exhibent, ἐν τιμόνον, ὅτι. Verum quum τοῦτο μόνον, ὅτι, omisso ab initio ἐν, in omnibus vetustis Edd. legatur, excepta sola Fl. quumque etiam codex 1428., id quod e *Belini* certe silentio colligi posse puto, eandem vulgarem lectionem habere videatur: conciliatis inter se his duabus lectionibus, rescribendum arbitror, ἐν τοῦτο μόνον, ὅτι etc. Diall. Mortt. XII, 2. ἐν μὲν τοῦτο ὠνάμην, ὅτι. Ibid. XXV, 1. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι et quod ad ἐν μόνον attinet, Hipp. 3. ὡς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπιστάμενος, et Icarom. c. 9. ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένειμον. Utrumque autem conjunctum Adv. Indoct. c. 4. in. 'Ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις. et Pseudolog. c. 6. ἐν τοῦτο μόνον ἔργον ἔχοντες etc. cf. ibid. c. 13. Vid. omnino egregii Schaeferi Meletemm. p. 19. LEXEM.

Ead. l. 8. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus et pensionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. Poll. VIII, 114. IX, 31. Harpocrat. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocratio ait, quanquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. Aristides de se T. I. p. 611. B. ἡρέθην ἐκλογεῦς et Capito φόρων ἐκλογεῦς Philoni Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacis-

simo subjungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινὲ καὶ πολὺν πλοῦτον ἡθροικῶς· sicut a *Demosthene* dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium *Charonti* non inepte conveniat, quandoquidem *Aeacum* habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν θαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον· et p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγεμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. HEMST.

Ead. l. 12. Ὡς περ ὁ μόλιβδος] Difficile est, utrum μόλιβδος, an μόλιβος, μόλυβδος, an μόλυβος, in quoque loco scribendum sit, definire, quum non modo unius ejusdemque dialecti et aetatis scriptores variare inter se deprehendantur, sed ne iidem quidem scriptores classici constare sibi in hac re soleant. Sic *Lucianus* noster ipse, praeter hunc locum, in quo tamen cod. 3011. μόλυβδος habet, etiam pro *Merc. Cond.* c. 11. Quom. hist. Conscr. c. 34. et *Epist. Saturn.* c. 20. scripsit, siquidem librariis consentientibus fidem habere licet, μόλιβδος. In *Lexiphane* vero c. 5. et *Alexandr.* c. 25. legitur μολύβδαινος et *Gymnas.* c. 27. μολύβδινος. Quod si igitur discernere quid velis, in Codicum tum fide tum copia existimo acquiescendum esse. Si quis vero Grammaticorum varias sententias cognoscere cupierit, adeat is *Wassium* ad *Thucyd.* T. I. p. 62. *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. L. II. p. 125. *Pierson.* ad *Moerid.* Attic. p. 256. sq. et *Fischer.* ad *Weller.* T. I. p. 167. sq. Mox sequentis vocis ἀβελτηρίαν formam vulgatam, etiam in locis de *Luct.* c. 21. et de *Mort. Peregr.* c. 2., pro vitiata emendandam censebam. Vitium esse liquido patet; unde vero probabiliter origo ejus repeti possit, minus mihi quidem constat. LEM.

Pag. 52. l. 6. Τῶν πλινθῶν) *Herodoto* sunt ἡμιπλινθία, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλινθούς χρυσᾶς pluri vocant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλινθῶν. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi *Apollinem* dicere facit, se *Croesum* utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα

τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo *ἐπακούσωμεν οὖν*, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. HEMST. Adnotat haec *Scyboldus*: „*Ἐπακούσωμεν οὖν* tri-
 „buenda videntur Charonti, et, secus quam *Hemsterhusio*,
 „referre aliquid putem, an Charon haec dicat, an Mercu-
 „rius? — Enumerarat omnia, quae aurum effossum humano
 „generi induxit, mala Mercurius. Miratur dementia[m] ho-
 „minum Charon. Esse tamen, regerit Deus, qui id re-
 „spuant. Ais? inquit Charon. sitne tamen unus alterve ita
 „sapiens? id *meis hisce auribus* me oportet. Taceamus itaque,
 „ut audiam, quae dicit Solon!“ Sit suum cuique iudicium.
 Equidem, qui aequae atque *Hemsterhusius* vix quidquam re-
 ferre putem, impetrare a me non possum, ut verba illa con-
 tra omnium librorum consensum a Mercurii sermone divel-
 lam. LEHM.

Pag. 53. l. 5. Τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum et
 argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin.
 c. IV. Idem fecit *Clemens* in *Paedag.* aliique Patrum, philo-
 sophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

Ead. l. 13. Ἐπὶ Ἀνδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cy-
 rum priorem arma Lydis intulisse significent: ab omnibus
 tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive sociis
 Babylo[n]iis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tu-
 tum foret, crescere rem Persicam ratus. HEMST.

Ead. l. 18. Εὐφήμει) Hoc est, utere verbis meliora omi-
 nantibus. Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae
 vertant *Εὐφημῶ*, faveo: *Εὐφημεῖτε*, faveat. Huic verbo
 contrarium est, *δυσφημῶ*. Eadem Glossae: *δυσφημεῖ*, in-
 fausta loquitur. CLER. Formula quaedam solemnis, cum ali-
 quid infauste dictum vel factum abominantur, et procul a se
 facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud *ἀνθρώπε* in-
 cassum ponitur. Celebrem *Sophoclis* sententiam refert *Theon*
Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Vene-
 reae voluptati, respondit: *Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα*
μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυτῶντά τινα καὶ ἀγρίον δεσπότην
ἀποδράς· deprompta sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi
 pro *ἀποδράς* pejus, ut quidem puto, legitur *ἀποφυγών*· audi
Ciceronem interpretem *Cat. maj.* §. 47. *Dii meliora: libenter*
vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi. In
Arriani Epict. III, 5. p. 274. *Socrates καθ' ἡμέραν χαίρει παρ-*
ακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γνωμένῳ· πρὸς τί; μὴ τι πρὸς λεξεί-
δια; ἄνθρωπε, εὐφήμει. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816.
 E. *Εὐφήμει· hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit: et*

in Conv. p. 1201. E. *Ὁν εὐφημῆσας*; *Julian. Caes. p. 880.*
D. HEMST.

Pag. 54. l. 7. *Φωκεῦσι*) A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: *Βοιωτοῖς*, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. BROD.

Ibid. Βοιωτοῖς) *Justin. VIII, 1. SOLAN.*

Ead. l. 8. Τυράννω ληστῇ) Excidit particula ἥ, quam repones, licet Ms. non praeciperet; in quo tamen legitur, *ἔρμαιον ἔσθ' ἀναστεινῶς Φωκεῦσιν, ἥ Βοιωτοῖς, ἥ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἥ τινι τυράννω ἥ ληστῇ* vulgo ἥ τινι τυράννω ληστῇ. GRAEV. Illud ἥ, quod in vulgatis deerat, ex ed. J. et MSS. G. P. et L. restituiimus. SOLAN. Secutus est *Hemsterhusius*, nec non recentiores editores et interpretes, in his etiam *Belinus*, qui, quum *Hemsterhusiana* editione usus nihil h. l. de lectionis varietate moneat, utrum *Hemsterhusianam* lectionem ἥ τινι τυράννω, ἥ ληστῇ, an vulgatam et veterem ἥ τινι τυράννω ληστῇ in Mss. suis repererit, prorsus incertum est. Quidquid illi suppeditent, A. 2. facit cum Junt., praemittens ἥ voci ληστῇ. Nihil magis pristinam meam sententiam muto, quā vulgatum restituerim; idque eo minus, quum etiam doctissimus *Joh. Seagerus* in *Classical Journal* a. 1814. Num. XVII. p. 158. eandem lectionem veterem probaverit. Scilicet exquisitè simul ac significanter dictum *τύραννός τις ληστής*, quo non tam *Dionysium* majorem, qui, etsi impudentissimus sacrilegus, tamen, quantum ego quidem scio, Delphicum templum non attraxerat; cf. *Cicer. de Nat. Deor. III, 84.* unde sua habet *Valer. Max. I, 1, 8. Aelian. V. H. I, 20.* neque *Sullam*, de quo *Plutarch. in Vit. et Valer. Max. I, 2, 3.*, quam potius *Neronem Imperatorem*, utpote *Luciani* aetati longe propiorem, innui cum *Wielandio* existimo. Is enim, *Pausania* teste L. X. c. 7., aeneas quingentas, partim Deorum, partim hominum, abstulit imagines, donariorum loco in templo Pythico depositas. Neque vero sic *Anachronismum*, uti *Wielandius* dicit, sed vaticinium quoddam *Solonis*, in his inesse arbitror, majus illud *Lucianae* sapientiae qualiscunque, quam *Soloniae* divinationis, monumentum. Variis autem temporibus variisque modis sacrilegia in Pythium commissa fuisse, ex eodem illo *Pausaniae* loco discimus, ubi etiam c. 6. extr. latronis cujusdam *Euboeensis* mentio injicitur, quem vix credo a quoquam, qui sani sit judicii, cum nostri loci latrone conciliatum iri. Ceterum pro *Boeotis*, quos textus edit, *Belinus* les *Bactriens* substituit, singulari quodam fato abreptus. ЛХНМ.

Lucian. Vol. III.

F f

Ead. l. 9. *Χρυσοποιῶν*) Corruptam hanc vocem arbitror: nam si *χρυσῶν πλίνθων* scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut *χρυσοχόους* dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsitan ut Latini olim aurifices, ita et veteres Graeci *χρυσοποιούς* dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint aetate seriore *χρυσοποιοί*, quae *τέχνη χρυσοποιητική*, sive *χρυσοποιία*, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse *χρυσοποιούς*, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur *χρυσοχόος*, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, *χρυσοποιός*. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinatur, ut credam, scripsisse Nostrum *χρυσοχόων*. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Dioscorid.* V, 173. *Εὐρίσκειται δέ τις ἐν τῇ Σαρμὰ γῇ λίθος, ὃ οἱ χρυσοχόοι χρᾶνται πρὸς τὸ λευκίνειν καὶ στιλβοῦν.* *Clem. Alex. Paed.* II. p. 190. v. 8. *λύχνος κεραιέως οὐ χρυσοχόου λεγόν·* vide *Hesych.* in *Θερμανστρίλ*, *Suid.* in *Χαλκεύς*, qui hoc nomen etiam *χρυσοχόον* complecti observat. Inde aurificum officinae *χρυσοχοεῖα*, vel, ut saepe scribuntur, *χρυσοχοεῖα*. *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: *μάλιστά δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέσις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοεῖσις εὐρησιλογῶν·* eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. *ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια.* *Zenonis Cittiæ* a *Clemente* locus egregius adfertur *Paedag.* III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: *ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοεῖων καὶ ἐριοπωλίων ἄλλος·* ubi vocem ultimam interpretes dum *caliginem* vertit, *ἄλλος* se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. et pravam mirificae versionis stribligihem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. *HEMST.* Et infra *Deor. Conc.* c. 7. salsissime *Momus* τοὺς χρυσοχόους metuit, ne forte *Jovem*, si quando libidinis caussa aurum sit factus, malleo subactum ex universi mundi gubernatore monile faciant, aut armillam, aut inaurem. Jam quum illic noster usus fuerit proprio ac solenni vocabulo, hic non poterat facile idem de iisdem uti malae notae voce *χρυσοποιοί*, et hinc corruptam esse vocem apparet. Pejus etiam est *Seyboldianum* *χρυσοποίητων*, a *χρυσοποιητός* scilicet deducendum et intelligendum de donis ex auro conflatis. Equidem praetulerim, quod dudum conjeci, *χρυσοφόρων*, quibus respiciatur ad illos τοὺς πλίνθους χρυσᾶς ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντας §. 11. in. nisi quis in ambiguitate vocis offendat, quae fere eos significat, qui

auratas vestes gestant, ut Diall. Morit. XIV, 2. Alioquin levissimam nec incommodam habuerim mutationem, si quis χρυσοχοῶν malit. LXXII.

Pag. 55. l. 8. Τὸ δὲ παριστάμενον) Quicquid ei in mentem venit. Consule in Cleio Herodotum. BRON. Non bene vertitur, ea, quas urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, mentis cogitata libere dicere: παρίστασθαι est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Jure Gracivius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesentium rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ et simpliciter παρίστασθαι, obversari animo, menti esse praesens, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοι παριστάθη· quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἐκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταῖ, καὶ τοῦτο πάντες πεισθεῖεν. Hinc τὸ παραστάν et τὸ παριστάμενον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys. Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲν οὖν ἔξουσια καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν· Or. XXXIII. p. 410. B. τελευταῖον ὁκνῶν, μοι δεκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν· utrobique peccat interpretes: sic autem ille posteriore loco, cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere: nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, non meditatam, sed subitam et extemporalem orationem habere: Plutarch. V. DEMOSTH. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum, habet ἐκ τοῦ ἐπιελθόντος εἰπεῖν· ἐπύχεσθαι enim sive ἐπιελθεῖν et παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II. p. 297. ἐπύχεται μοι δεδέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλεῖσθαι δοκῶ· atqui sine controversia legendum esse, παρίσταται μοι θαρρόειν τε καὶ δεδέναι etc. Thomas Mag. arguit in Παρίσταται· ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem. Dion Cass. LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπιελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν· haec Suidas v. Ἀντωνίνος p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προϊστάμενα οἱ etc. Apud Dionem rectius legi, Ku.

sterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas παριστάμενα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est. *Plutarch. Dion.* p. 960. B. τὴν παρῳήσαν ἔφερεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου σχεδὸν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παριστάμενον. *HEMST.*

Ead. l. 5. Πυρᾶν) *Herodot.* I, 86. Aliter longe et verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. *SOLAN.*

Pag. 56. l. 1. Τόμυρις) Tomyria nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* et *Luciano* monstravit *Fr. Fabricius* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις et Τώμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aequae atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. pag. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membrarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Just.* I, 8. apud quem et alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. cap. 5. §. 6. Tomyrin inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, et plerisque optimis *Frontini*. Βασιλευούσης Τεμύριδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 789. sine dubio vitiatum est. *Theon* *Progymn.* p. 211. Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἢ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρτόδρα ἢ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ Κρόνου — ἥδη συγχωρητίον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρείεταρον. ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumpsit; cujus in *Excerptis* p. 635. Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀπὸ δὲ Σπαρτόδρης, quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμώγης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub *Dario Sacas* invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. cap. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμόργης, qui ab *Amorge*, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad *Autol.* III. c. 26. correxit *Simson*, ad A. M. 8476. cui *Fellus* obsecutus bene

publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτισι καὶ ἀναίρεθέντος ὑπὸ Τημέριδος ἐν Μασσαγετίᾳ, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδῃ· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μεσαγγίᾳ facilius oriatur μισαγγίᾳ vel μισαγγεῖᾳ, siquidem in Hesychio quoque Μισαγγίᾳ istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosam et palustrem montibus interjectam, quæ delatos inde torrentes recipiat*. Jam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, et atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit; imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus et Frontinus, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quæ tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorre non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισαγγεῖᾳ· hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chrys. p. 106. τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασσαγετίδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1. Interfecto igitur apud Massagetæ Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum. Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetæ et Tomyrin, quæque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI. p. 780. Polyæn. VIII, 28. Frontin. Justinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admiratio-nem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: præcipue cum ejus aetas in ista inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, et Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes adnotavit Jo. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. cap. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunæ vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanæ picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xeno-

phontem dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia doctiss. *Driebergius*. Dicemus ad *Macrobios*. **HEMST.**

Ead. 1. 2. Ἐς ἀσπὸν) *Justin.* I, 8. **SOLAN.**

Ead. 1. 6. Ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν) *Justin.* I, 9. **SOLAN.**
Herodot. III, 28. 29. de ejusdem insania capp. sqq. de morte denique fatali c. 64. sqq. **LEHM.**

Ead. 1. 8. Περιφρονούντας) Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero *Cyrus*, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: *Pausan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. **HEMST.** Nilominus jure suo etiam hunc vellit *Lucianus*, siquidem vera sunt, quae *Herodotus* narrat de iis, quae *Cyrum* ad bellum *Massagetis* inferendum moverint L. I. c. 204. in quibus πρῶτον μὲν ἡ γένεσις, τὸ δοκέειν πλέον τι εἶναι ἀνθρώπου· δεύτερα δὲ ἡ εὐτυχία ἢ κατὰ τοὺς πολέμους γενομένη etc. En tibi hominem superbiae *Polycrateae*, *Crœseae*, *Milonianae*, haud parum consortem! **LEHM.**

Ead. 1. 11. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut et adv. *Indoct.* c. 7. **SOLAN.**

Ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπαπορημένος legendum. **GRAEV.** Πορφυρᾶν sine dubio: etiam alibi apud *Nostrum* similiter peccatum, ut *Timon.* c. 20. Sed cur pro Ἐφεστρίδα *Graevius* legendum putaverit ἐσθῆτα (nisi forte error est scribendi, vel memoriae), non intelligitur. Πορφυρᾶ Ἐφεστρίς idem est, quod infra extr. cap. πορφυρίς, amiculum purpureum, insigne scilicet regium. *Mortt.* Diall. X, 4. in. *Lampichus*, *Gelensium* tyrannus, dicitur ὁ τὴν πορφυρίδα, int. ἔχων, et deinceps in ead. §. a *Mercurio* jubetur deponere τὸ διάδημα, καὶ τὴν Ἐφεστρίδα, quae quidem Ἐφεστρίς jam idem illud purpureum amiculum est, quod antea dicebatur πορφυρίς. **LEHM.**

Ead. 1. 12. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe ὃ τὸ διάδημα. **BROD.** Idem tamen *Brodaeus* supra §. 9. ad verba τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος recte subaudivit ἔχουσαν, ubi vid. *Adnot.* Quid igitur h. l. vult, in re vix uni *Luciani* lectorum ignota, vel dubia? **LEHM.**

Ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam *Lucianus* hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est *Herodotus*, paucis narrabo. *Polycrates* in omnibus prospera usus fortuna monetur ab *Amasi* Aegypti rege, ut fortunam saevo lactam negotio placet, re tum pretiosissima, tum

sibi carissima ita a sese ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis post diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. et 131. SOLAN. Propter id ipsum, quod haec Polycratea tanquam in tabula picta proponuntur, necessarii fuerunt Articuli, ὁ τὴν πορφ. ἐφ. ἐμπ., ὁ τὸ διάδ., ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀν., τὸν ἰχθῦν etc. atque adeo sine judicio damnavit *Belinus* Articulum ante ἰχθῦν, quem in cod. 3011. librarii incuria omiserat. LEHM.

Ead. l. 13. Νήσω ἐν ἀμφιρύντῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium *Odyss.* A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὖχεται εἶναι, ex eo poetae sumtum est *Odyss.* A, 180.

Μέντης Ἀγγιλᾶσιο δαίφρονος εὖχεται εἶναι
τίος·

aut *Odyss.* E, 450. ἱκέτης δὲ τοι εὖχομαι εἶναι. BROD.

Ibid. Ἀμφιρύντῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, postulet ἀμφιρύντῃ· et ita recte editio *Flor.* Recte quoque idem hoc in *Philopatri* de c. 9. Sed et alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his *Contemplantibus* c. 22. legendum,

Κάθ' ἂν ὁμῶς ὁ, τ' ἄνυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε
τύμβου.

Non *Elays*, ut editum. Similiter in *Reviviscentib.* c. 41.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Non μέσοισι, scribendum. Versus is est *Homeri* II. Σ, 500. JENS. Ἀμφιρύντῃ scribas simplici q̄ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

Pag. 57. l. 1. Πολυκράτην) *Herodotus* in *Thalia*. BROD.

Ead. l. 3. Μαιανδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Necyom.* c. 16. SOLAN.

Ead. l. 4. Ὁροίτη) *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὁρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ θάδλιον γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαββάρου θιαφθαρήναι· idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit; Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὁροίτην vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. et M. V, 31. Ego,

qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque 'Ορσίτην et 'Ορόντην retinendum judico, et MSS. duces sequor: Suidas neutrum omisit. 'Ορόντων τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyæn. IV, 8. §. 3. et alterius VII, 13. et 14. De Macandrio vide ad Necyom. c. 16. Qui Μαῖανδρος erat in priscis Herodoti edd. Μαῖάνδριον fecit ex Cod. Med. Jac. Gronovius. HEMST.

Ead. l. 7. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς) Ms. εὖγε Κλωθοῖ γενική, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, et palo suffigendis? Sed forte scrib. γεννικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νήσῳ ἐν ἀμφιγύρῃ ex Homer. Odysa. A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Macandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generose*; aut scribendum γεννικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In Vitarum auctione: βλον ἀνδρικόν πωλῶ, βλον ἄριστον καὶ γεννικόν. In Pseudomante: πάνυ γεννικῶς κατερέσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γεννικῶς) Sic, ut emendare jusserant viri docti, ed. J. Reliquae vitiosae γενικῶς, nisi quod G. et P. γενική, etiam prave. SOLAN. Quae ad Somn. Vol. I. p. 184. sq. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius Laur. Norrmann. ad Thomae Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167. 168. ubi, postquam de γενικός et γεννικός egit, ne adverbio γεννικῶς, hactenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, Junta, inquit, γεννικῶς. Aldus, γεννική. HEMST. Corruptissimus locus, in quo genuina Luciani verba difficulter detegas. Jam primum per se ipsa damnatur codd. trium Pariss. lectio: Ἀγαμαι Κλωθοῦς γεννικής· καὶ αὐτούς etc. et exploratum est, compellari a Charone Clotho, legendumque esse, ut vulgo legitur, εὖγε, ὦ Κλωθοῖ. Item de sequenti voce nunc post eruditorum disputationes constat, γεννικῶς, non γενικῶς, nec γεννική, multo minus γενική, huic loco convenire; non item constat, quorsum γεννικῶς referendum sit, utrum per se positum, an cum sqq. junctum, cogi-

tari debeat. Illud quidem dubitatione caret, bene quidem εὖγε dici absolute posse, ita, ut intelligas ποισίς. cf. c. 21. an vero εὖγε γεννικῶς recte dicatur plena sententia, dubitari potest, vel potius, non potest. Nemo enim facile εὖγε invenerit unquam cum Adverbio alio arctius junctum. Igitur hactenus recte in Edd. optimis, excepta *Matth.*, legitur: εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς etc. Sed de reliquis quid censes? B. 3. interpungit post αὐτοὺς, nullo sensu. *Micyllus* contra in versione recte egit, quiescens post Κλωθοῖ. Jam vero, si legatur: γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότμνε, καὶ ἄν. quis non videt, quam absurde καὶ αὐτοὺς ad ἀπότμνε referatur. Quid enim hoc sibi vult: *Et ipsos* (illos superbos homines) *et capita eorum fortiter amputa*? In his manifestum inest vitium. Quod quum etiam *Seyboldus* et *Jacobsius* vidissent, tolli id posse sperabant, ille mutando: γεννικῶς κατ' αὐτοὺς. ὦ βελτίστη etc. quae mutatio ad sensum insulsa et languida, ad linguae leges incommoda, quin etiam soloeca, est; hic corrigendo (in *Porson. Adversa*. p. 289.): γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ β., καὶ etc. Verum ut taceam, pro καὶ *Lucianum* Attica forma καὶ usurum fuisse, et formam hanc vel etiam illam non facile a librariis cum figura copulae καὶ decurtata, qua antiquitus fere usi sunt, commutari potuisse; hiulci nescio quid et asperi immanet orationi, quod vide, an alia ratione radicitus tollatur. Scilicet καὶ αὐτοὺς ad ἀνασκολόπιζε pertinere puto, quemadmodum τὰς κεφαλὰς ad ἀπότμνε. Quid igitur, si huic nexui accomodemus letionem hunc in modum, Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ· γεννικῶς, ὦ βελτίστη, καὶ αὐτοὺς ἀνασκολόπιζε (hoc respicit ad *Polycratem*) καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότμνε (hoc ad *Cyrum*). Sic levi transpositione verborum facta bene procedit oratio. Etiam *Micyllum* vidi, postquam de emendandi modo jam constitisset mihi, sic interpretatum: ita et ipsos suffige, et eorum capita genere detrunca. — His a. 1811. publici arbitrii factis aliquantum momenti addidit *Joh. Seageri* assensus, qui in *Classical Journal* Num. XVII. a. 1814. p. 159. eandem prorsus loco afferendam judicavit medicinam. Tanto facilius nunc sic edi curabam. LHM.

Ead. l. 9. Ἐν τοσοῦτῳ) Errorem interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. pag. 200. HEMST. Cf. ad *Timon*. Vol. I. p. 395. sq. LHM.

Ibid. Ἐπαιροθῶν) Ἐπαιροθῶσαν. BROD. Probanda omnino est emendatio *Brodaci* in *Miscell.* IX. c. 10. legentis ἐπαιροθῶσαν. Praeterquam enim quod et in praecedentibus,

et sequentibus; non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes et tumidos terrarum dominos, de quibus Charon et Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimam adscendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea, et lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, possit inferre, *Lucianum* hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud *Homërum* frequentius. JENS. Lectionem optimam ἐπαιρέσθων, utpote Atticam, frustra sollicitant *Bourdelotius* et *Jensius*. Vid. Diall. Mortt. X, 2. SOLAN. Mox ἀλγεινότεροι, quod tres codd. Pariss. et Gori. pro ἀλγεινότερον praebeant, et *Schmiederus* recepit, insolentius dictum de personis, quae dolore afficiuntur: vulgo de rebus occurrit, quae dolorem creant; et h. l. Neutrum adverbialiter intelligendum: acerbius, gravius, decisuri. Quod autem praeter ἀλγεινότεροι *Belinus* etiam καταπέσσει legi vult pro καταπεσούμενοι, vehementer deprecamur hanc licentiam: ὥς ἂν — καταπεσούμενοι est quippe — decisuri. quemadmodum c. 1. ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα, quippe qui cuncta noris. Paulo post pro κλίνην idem *Belinus* fingit χλαῖναν, quod alii videant, qui concoqui possit. Scribit autem Criticus Francogallus: Quel que soient la liberté et les privilèges de la langue grecque dans les métaphores, celle que présente le texte, tel qu'il est, me paroît un peu forcée. Equidem nullam h. l. video metaphoram, nedum talem, qualem somniat *Belinus*. Κλίνη χρυσῇ commemoratur Charoni, quis modo Croesum viderat ἐπὶ κλίνης χρυσεῖς καθήμενον c. 9. Hunc vero lectum (non ornatum, ut *Hemst.* interpretatio habet) negat Charon aequae ac tiaras et purpureas vestes a mortuis in Orcum adlatum iri. Quo quid magis proprie dici possit? Uberius hanc materiam tractat noster in Diall. Mortt. X. cf. II. Ceterum vere etiam κλίνην aliquam *Lucianus* pro tribunali infernali apparere jussit simul cum lucerna tanquam testes Megapenthis flagitiorum, in Cataplo c. 27. Verum hic de fictionis, non dictionis, audacia quaeritur: et omnino *Lucianus* prius capi, quam judicari corrigive vult. LXXII.

Pag. 58. l. 7. Ἰδιόν τι κ. ῥ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huo faciunt versus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inst. Divin. V. cap. 9. quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto,
 Toto itidem pariterque die populusque Patresque
 Jactare indu foro se omnes, decedere nusquam,

*Uni se atque eidem studio omnes docere, et arti,
Verba dare ut caute possint, pugnare dolose,
Blanditia certare, bonum simulare virum se,
Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.*

Ejusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

Ead. l. 8. "Ωςπερ σφήκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex *Aristophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc sycophantae et vespis comparantur, et aculeis instrui solent: *Philostr. de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλῖττουςιν* (editur ὑποβλῖττουςιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἤρμενοι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt *Platonis* illi κηφήνες κεκεντρωμένοι et δεινὰ κέντρα ἔχοντες de *Rep. VIII. pag. 716. C.* de quibus ad *Themist. Or. XXIII. p. 287. D. Petavius. Hemst.* Nec *Lucianum*, neque *Hemsterhusium*, intellexit *Seyboldus*, alias haud inelegans utriusque cultor, qui ita scribat: „*Lucianus*, paucas tantummodo vespas depraedari tenuiores, ait. poterat forte ita dicere, re suis temporibus. at nostra aetate gens vesparum mirum, quantum crevit. — Ceterum, qui *Hemst. de vespis*, adeo „noxium (est) animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos „homines ac crudeles significet, interprete *Artemidoro* II, 22. „haec ita serio potuerit scribere, miror.“ Non miratus fuisset, si *Hemsterhusium* vidisset his verbis peropportune jocari, infectum h. l. paullulum *Momi* arte *Lucianea*. Et *Lucianus* paucos illos non poterat dicere, nisi comparatos cum vulgo; quae ratio omnino quidem omnibus temporibus par reperitur: modo aculei vesparum aetatibus diversis diversi esse possunt acie. Veruntamen et mihi forte accidit, ut *Seyboldi* jocum non penitus capiam. Quod autem cum hac comparatione idem *Seyboldus* ait (in proxime superiori nota) ad unguem congruere illam *Virgilii* *Aen. I, 430. sq.* ipse non videtur rem ad unguem expendisse: toto coelo enim differunt, quod *Virgilius* agit, et quod *Lucianus*. LEHM.

Ead. l. 11. "Αγνοιαί) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἄγνοια' reliquae ἄγνοιαι. SOLAN. Florentinum ἄγνοια mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi al-

terutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immittenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, *ἄνοια* non minus quam *ἄγνοια* vitam humanam infestat. *Ἄνοια* equidem, adsiduam mortalium comitem et pestem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum *κλάνης καὶ ἄγνοιας*, cui *ἀπορσύνην* alibi jungit, hinc remove nolui: mox autem ideo magis placet, *τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲν*, quod statim *ἀμαθία* nihil admodum ab *ἄγνοια* differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST. Ibi alia est ratio, nec *ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη* illa conferri potest cum his verbis, in quibus *ἀμαθία* manifesto discernitur ab eo, quod praecedit, vitio, sive *ἄνοιαν*, sive *ἄγνοιαν* cogites. Atqui hanc non facile discernas, nisi subtilius rem exigas, ab *ἀμαθία*. Ergo legendum puto *ἄνοια*, idque eo magis habeo persuasum recte fieri, quum *ἄνοια*, quod cum hoc vitio prorsus congruere auctor vult, secundum vulgarem lectionem praecedat. Codd. 3011. et Gori., qui exhibent *ἄγνοια*, non magis me h. l. movent, quam *Solanus* iudicium et *Schmiederi* auctoritas. Nam facile pro *ἄνοια* scribi poterat *ἄγνοια*. Ceterum cum loco Charon. c. 21. conferri potest Timon. c. 27. quemadmodum cum hoc nostro Timon. c. 28. ubi ob praecedentia *ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη* *Λεονέπιος* pro *ἄνοια* legi voluit *ἄγνοια*, sine ulla necessitate, codicibus non addicentibus. Nam quae supra dicta erat *ἄγνοια* hominum, eam *Plutus* declaraverat illis insidere, priusquam ipse ad eos veniat, et impedire, quo minus ipsius foeditatem agnoscant: sed quae deinde sistitur *ἄνοια*, in iis vitiis est, quae simul cum *Pluto* in domicilia et animos hominum sese insinuant: diversos igitur *Lucianus* vult habitus intelligi, *Ignorantiam* caussam, *Amentiam* effectum recepti *Pluti*. Utiliter comparabitur etiam locus De Sacriff. extr. Jam in h. l. *Amentia* dicitur *ξυναναμείχθαι αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεσθαι γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος* etc. h. e. conversari cum hominibus, quin etiam, quod vix credas, domicilium inter eos figere; ac praeterea odium etc. Pervertit sententiam codicum 2954. et 3011. lectio — *συμπολιτεύεται, καὶ νῆ Δία καὶ τὸ μῖσος*, quasi iurandi formula ad τὸ μῖσος et sq. sit referenda, quae necessario ad antecedens *συμπ.* pertinet: γε in hac formula saepius a librariis neglectum, ut *Diall. Mortt. X, 8.* Omnino vid. Adnot. ad *Prom. in Verb. c. 6. Vol. I. p. 227. ЛЕПМ.*

Pag. 59. l. 4. 'Εκπλήττει) 'Εκπλήττω, inquit *Thom. Magister*, οὐ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἀπαξ *Δουκιανός* ἐν τῇ *Χάρων* ἡ *Ἐπισκοποῦντες*· ἐκπλήττειν ἐνλο-

τε καὶ ὑποπτήσσειν ποιῶ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, et indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. *HEMST.* Praeterea notandum, non perinde esse, quomodo haec verba interpungantur. Falso interpunxerunt *Basileenses* 1. et 3. post *ἐνλωτε*, rectius multo *Aldina* utraque post *ἐκπλήττει*, ita ut *ἐνλωτε καὶ* conjuncta ad sequentia referenda sint, quemadmodum *ἐνλωτε καὶ* vel *ἐνλωτε δὲ καὶ* etiam alibi occurrit, ut *Prom.* in *Verb.* c. 6. *Timon.* c. 8. et passim, ubi gravius quid additur. Sed quum non solum *Thomas M.*, sed etiam interpretes nonnulli, vim loci non adsecuti sint, quae potissimum in discrimine verborum *ἐκπλήττεσθαι* et *ὑποπτήσσειν* posita est: age jam de discrimine illo videamus. *Ἐκπλήττεσθαι* ubi metaphorice de animo dictum occurrit, semper de subito animi affectu usurpatur, quum quis re aliqua externa ita est consternatus, ut, quid agat, cogitetve, in hoc certe temporis puncto nesciat; quum obstupefacto et extra se posito mox tamen colligendi sese facultas datur. Sed *ὑποπτήσσειν* dicuntur, maxime apud nostrum scriptorem, ii, qui perpetuo quodam timore capti tenentur, adeo, ut, a quo timent, servili eum animo colant revereanturque, quod quidem usu fit apud gentes a tyranno crudeli subactas. Unde *Mortt. Diall.* XII, 6. *Alexander Macedo* Hannibalem dicit terras occupasse — *ὑποπτήσσοντα ἤδη, jam depressas, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα.* Et *Sqmn.* c. 9. *Doctrinae deae* *Lucianus* puer, si *Artem Statuariam* sectatus fuerit, existiturus videtur αἰ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσειν, excellentissimum quemque usque dimisso animo venerans. Cum *προσκυβεῖν* conjungitur *Timon.* c. 5. *Supra* c. 13. *Croeso* videbatur nova res esse πένης ἀνθρώπος, οὐχ ὑποπτήσσειν, non submittens sese aliis prae metu. Atque hujus ipsius, nisi egregie fallor, loci respectu haec, de quibus jam agitur, verba *Mercurius* dicit, hoc sensu: *Metus*, quoties in hominem incidit, consternat et obstupefacit confestim, nonnunquam vero etiam eum ita afficit, ut potentioribus, praestantioribusque, uti *Croeso* *Lydiae* cives, se submittat, et humili animo eos sectetur revereaturque. Brevius: *Metus* incidens consternat, nonnunquam etiam prorsus deprimat. *LEM.*

Pag. 60. l. 1. *Ἐπιπεπλεγμένα*) *P.* et *ed. J.* melius, quam *ἐπιπεπλεγμένον*, quod in reliquis est. *SOLAN.* Bene etiam vulgata habet, ut mutatione non sit opus. Codicum duorum *Pariss.* *περιπεπλεγμένον* vel propter sequens *ἐπιπλοκή* in *Mercurii* verbis rejiciendum. *LEM.*

Ead. l. 7. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. *Erasm.* in *Paroemia*, *De filo pendet*. *BROD.* N. v. g. c. 26. ἀπὸ λεπτῆς κρόκης, qui locus conferendus. *LEHM.*

Ead. l. 11. Κεῖσται) Mallem scripsisset *πρσῖται*, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις καὶ τ. γ. ἔξακουσθέντος τοῦ πτώματος. *HEMST.* In *κεῖσται* inest id, quod quis lapsus est, et facile mente subaudiri potest *πρσών*, sine strepitu jacebit (*lapsus*). Sequentia autem proverbii instar dicta esse, optime docuit *Beierus* vir multae et exquisitae lectionis, ad *Cic.* de *Offic.* T. I. p. 170. collatis locis ejusd. *Ciceronis* Cat. II, 10, 21., hoc *Luciani*, et *Platonis* *Alcib.* I. p. 121. d. *Ed. Steph.* ubi *Olympiodorus* p. 158. *Ed. Creuzer.* hoc proverbium *Platoni* *Comico* adscribit. *LEHM.*

Pag. 61. l. 2. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus et ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in *Sisyphum* *Jupiter* ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον: sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec *Mans* Morti liberatae *Sisyphum* in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad *Il.* Z, 153. Cum *Hercule* quoque impari proelio congressus *Orcus* *Alcestidem* remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἀνάγει τὸν μελάρπεκλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. et δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si *Deum* fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* Θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. *Xenoph.* *Ephes.* III. p. 49. δοῦναι ἀνάκειμαι θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ: scite *Lucianus* ἀγγέλους illi et ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Aeschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτης ἐπιστάσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν etc. *Dial.* III. c. 9. Paulo aliter *Bion* se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικλίσσθαι ajebat, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῇται, τὰ ὦτα etc. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* esse duco e libro *περὶ περιστάσεων* depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus* *Pythagoreus* apud eundem p. 573. quorum partem aliquam adscribere juvat, tum quia cum *Lucianeis* et sententia, et verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, deter-

gam: πολλῶν οὖν τοιούτων περιπεπραμένων μήτε ταις πατὴρ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτίζοντες σεμνυνόμενοι ἡπαιρώμεθα, αἱ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγινομένη, ἀνδρῶν τρόπον συντόμως μαραινόνται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιστα ἀπόλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασιν· πάντα γὰρ ταῦτα ἔσταια τε καὶ ἀβέβαια. Εὐρίκου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ πικρῆς μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μίνον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαλείπτειν. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad Dial. Mort. XXVI. §. 1. Ad illos autem ἀγγέλους et ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπειραὶ καὶ δυσκινήσιαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II. p. 127. D. et p. 128. F. ὅφ' ὧν ἐνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. Hipponactis Scazon apud Etymol. p. 539. Κοιγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελὸς τε καὶ κήρυξ. HEMST. Etiam supra ὁ ἀμαχώτατος τῶν ἀνταγωνιστῶν ὁ θάνατος. unde in utroque loco hanc vocem majori initiali scripsi. LEHM.

Pag. 62. l. 5. Ἀπλοῖ) Melius ad ἔξει conveniat ἄπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST. Confirmant tres codd. ἄπεισι, atque adeo jure suo recepit Schmiederus. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐπέντης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπέντης pro ἐπταέτης. GRAEV. Quamquam ἐπταέτης habet 2954. et hinc recepit Schmiederus, tamen nolebam vulgatam formam indicta causa damnari. Utraque forma usata erat recepta. Certe in Toxar. c. 61. sine variatione legitur ἐπέντης κόρη. Etiam Latini et septuaginta scripserunt, et septuaginta, et utrumque quidem recte. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

Pag. 63. l. 3. Ἀφ' οἷας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέματα. GUYET.

Ibid. Αὐτῷ) Ut de Luct. §. 15. οὗθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδόντα. Legi posset αὐτό, scilicet παιδὶον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιού καὶ σαυροῦ κρεμαμένους στῆμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST. Guyeti αὐτὸς, ad patrem referendum, non aptum sententiae loci, quia non de patris ipsius, sed de filiorum vita quaeritur. Contra Hemsterhusii emendatio tum necessaria omnino ob ambiguitatem loci, qualis vulgo legitur, tum levis per se, tum denique ejusmodi, ut claram aptamque sententiam praebeat hanc: neque scit, a quantulo ille (puer mortuus) stamine pependerit. Ergo (sic

jam concludi Mercurius vult) neque hoc scit, quam tenue sit illud filum, a quo infans ipsi nuper natus pendeat. LΞHM.

Ead. l. 10. Τῆς αὐτῶν) Αὐτοῦς forte. GUYET. Absit hoc! Si Charonis haec verba sunt, rectius dicuntur eorum reges, quoniam id agit Charon, ut, si reges jam hominum miseri sint, quales universos homines esse par sit, ratiocinando videat. LΞHM.

Ead. l. 11. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe dissitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN. Xenoph. Hieron. I, 7. ἔξω τούτων, ὧν εἰρηκας σύ γε, οὐδ' — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν, praeter haec quae tu quidem dixisti, neque — possim dicere. Terent. Phorm. I, 2, 28. Neque notus, neque cognatus, extra unam aniculam, quisquam aderat. Cf. Zeux. c. 6. LΞHM.

Ead. l. 12. Ὡς φῆς) Haud minus est, quam quod in edd. exstat, incommodum ὥς φασιν. quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὥς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβεβαίον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Imq. vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν — τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. 15. post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὥς ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit; egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὥς φῆς, ut tu, Mercuri, dicis; quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, quod tu' nimirum ante dicebas, cum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. pag. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST. Hanc sermonis dispositionem probavit quidem Sybolidus, neque vero ea in ipso textu usus est, quemadmodum etiam Hemsterhusius ipse veterem rationem retinendam duxit. Wielandius vero tacite Hemsterhusii iudicium secutus atque ita interpretatus est. Neque sane erat, quod inveteratum loci vitium diutius foveremus. Res ipsa clamat. Neque tamen eo secius servatam velim vulgatam lectionem ὥς φῆς, in

quo Praesenti notio inest continui, vel modo dicti, ut pro ὡς ἔφη dictum videatur. Eodem modo usurpatum reperitur Deor. Diall. VI, 4. XIX, 2. et passim, ita, ut et usus ipse constet. Inepta vero est Longol. Excc. lectio ὡς πάντων, nec digna omnino, quae respiciatur; orta fortassis e scriptura compendiaria. LEMM.

Ibid. Φασίν) L. In reliquis φής. SOLAN.

Pag. 64. 1. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

Ead. 1. 3. Ἐξ ἰσχυρίας) Id est, ἐξ ἔσου, ἰσως. GUYET.

Ibid. "Οπου δὲ etc.) "Οπου δὴ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit et temporis et negotii, horum hic recensere mala, quam et privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON. Ad respondet particulae μὲν, in verbis: ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας (μὲν) ἴδῃ τις subintelligendae. Neque adeo Guyetus audiendus. LEMM.

Ead. 1. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2. Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυρίας ἀνάγκαι, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεῖα οὐκ ἂν ἄλυστον ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ἔγμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρειτε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

Ead. 1. 6. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φυσαλλίδας, φύσημα. BOURD. Homo bulla: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I. c. 1. annum agens octogesimum. Erasmus in isto adagio et Luciani nostri meminit, et ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: "Ὡς περ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφάνου ὀλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

Ead. 1. 10. Ἀπέσβησαν) Σβεννύω. Hinc adagium: Homo bulla est. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰώθασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, cum Noster usus sit Aoristo, deinde

Lucian. Vol. III.

G g

praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξεδάγησάν ποτε. Eundem loquendi morem plurimae explicarunt, Is. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71. ad Pers. Sat. II, 5. ubi tamen quando libabit alteri lectioni libavit ideo praefert, quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci, viro magno non adsentior: Fr. Nansius ad Nonni P. E. J. XI, 73. J. G. Graev. ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 185. et denique P. Horreus a Aeschin. Dial. I. p. 28. HEMST.

Pag. 65. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146.

Ὡς περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν
et Φ, 464.

— οἱ φύλλοισιν ἱοικότες, ἄλλοτε μὲν τε

Ζαφλεγέας τελέθουσιν —.

BRON. Decantatissimum Glauci dictum apud Homer. Il. Z. 146. passim veteres laudant. Simonides dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530 v. 53. "Εν δὲ τοῦ κάλλιστον Χίος ἔειπεν ἀνὴρ, Ὡς περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὐασὶ δεξάμενοι. Στέρχοις ἐγκατέθεντο. — Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: "Ἄγε δὴ φύσιν ἀνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεῇ προσόμοιοι etc. ubi vide Scholiasten, et Junii Adag. in Folis similes homines. HEMST.

Ead. l. 10. Παμμέγεθες) Ut Plauto exclamare maximam; quod notat Davis. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Nectom. c. 9. et de Luct. c. 19. παμμέγεθες ἀναπαγγάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότες ὥς περ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST. Gori. βούλει — — παραινέσαι αὐτοῖς, contra solemnem dicendi formam, quae merum conjunctivum requirit sine αὐ. Supra c. 7. Ἀλλὰ βούλει (int. ὅπως) κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε; c. 9. Βούλει ἀκούσασθαι αὐτῶν; Diall. Mortt. X, 9. βούλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρῶν; et, qui locus nostro propior est natura, Diall. Mortt. XX, 3. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; LENH.

Pag. 66. l. 2. Τὸν μὲν] Quia sequitur τὴν οἰκίαν δὲ, cape pro αὐτὸν μὲν, ipsum dominum, distinctum a domo reliquisque possessionibus. Similiter supra c. 17. ἡ μὲν (οἰκία) refertur ad sequens ὁ δὲ, quod Hemsterhusius quoque explicat αὐτὸς δὲ. LENH.

Ead. l. 9. Οἶόν περ Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BRON.

Ead. l. 12. Ἡ Λήθη) Lethes fluminis aqua. BRON.

Pag. 67. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non

ἔμφοῖσαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Navig. c. 10. et sensum hujus verbi de Luct. c. 15. SOLAN.

Ead. l. 2. Περιττόν τοῦτο λέγειν, ἃ ἴσασιν) Ne quem offendat haecce constructio, videat ejus exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186. ubi ἃ observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Pers. 217. Εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII. Anab. p. 243. ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὅτοτ' ὀνήσειςθε. Demosth. in Lept. p. 302. Οὐκ ἔστιν ὅτοτ' οὐ τυχεῖν ὧν ἔβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέγειν ἃ ἴσασιν, τοῦτο περιττόν ἐστι, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. RERTZ. Nonnihil tamen h. l. offensionis habet τοῦτο, ἃ. Multo simplicius et clementius est, quod Gorl. suppeditat: Περιττόν καὶ τοῦτο, (int. ἐστι) λέγειν etc. quod reponere non dubitabam. LEMM.

Ead. l. 8. Ἀποσπάσαντες) P. et ed. J. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admitterem, luculenter patebit ex notis ad Vol. II. p. 64. praeterequam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggrederetur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III. p. 577. Α. πολὺ τῆς ὀχθῆς ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππων quae Kuhnius ab Interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

Ead. l. 10. Ἐν ἔτι) Scribe ὅν ἔτι. BROD.

Ead. l. 12. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἶδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι: tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. HEMST. Neque ego video, Imo vero ut per totum hunc dialogum, ita in hoc quoque vocum recensu, non doctam magistri institutionem, sed sermonem familiarem et ludum ac jocum

video. Quippe non intellexit *Solanus*, hac copia, hac varietate, hac magnificentia monumentorum sepulcralium eos memoranda Mercurium Charoni materiam ridendi praebe-
 velle. Nomina quidem scire, non poterat Charonis interesse. Verum dum Mercurius varia ista sepulcrorum genera ei-
 censebat, et forte etiam digitis monstrabat, docuit eum
 mul brevibus hisce verbis mirificam ridiculamque cura-
 quam in mortuis colendis ponere solerent mortales. De stru-
 tura Charonis verborum prorsus facio cum *Hemsterhus*
 Neque *θεάσασθαι* abundat, quod *εἰδέναι τὰς ἀποδείξεις* mi-
 propie dicatur, et objectum sic etiam nimis longe a ver-
 suo per satis amplam parentheses se junctum fuerit; ne-
 etiam *εἰδέναι* superfluum videri potest, quoniam ante ad-
 xam parentheses requirebatur Infinitivus ad plenitudinem
 enuntiationis. Quodai est abundantia, est saltem simplex
 perspicuitati orationis inserviens. Verte sic: „Unum ad-
desiderabam scire, Mercuri — et hoc mihi monstrato, perfer-
ris tandem mihi enarrandarum rerum humanarum officium —
licet conditoria corporum, in quibus ea defodiant, spectare. Le-
cobsonianum itaque si donec pro *εἰδέναι* admitti non facile po-
 tuit. LAHM.

Pag. 68. l. 1. *Ἡγλα*) Friget haec vocum enarratio: qui-
 vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam in-
 audiisset: et quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Sol-*
das et *Harpocratio* docent, *Ἡγλα* esse sepulcra humilia, et in
 plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege So-
 lonis cautum erat. Confer cum his, quae Conc. Deor. c. 6.
 habentur. SOLAN. *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Sol-*
mas. Obs. ad J. A. et R. II. c. 1. §. 15. et *Reines.* ad *Ins-*
Cl. VII. n. 28. *Ἡγλα* vero et *ἡγά* male nonnunquam per-
 tari, *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. „*Opus*
 militer et *ἡγά* violatorum *ἡγλῶν* pluribus in locis error
 posse alias ostendemus. HEMST.

Ead. l. 2. *Ἡγὸ τῶν πόλεων*) Recte: nam intra muros ci-
 tatis corpus sepulchrae dari non potest, vel astringi fieri, ut *Pau-*
 ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus in-
 navit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito,*
urito. Vide *Th. Marcilii* Interpretam. et quos ad *Cicero-*
de LL. II, 23. indicavit doctiss. *Davisius.* HEMST.

Ead. l. 5. *Τὸ οὖν ἐκείνοι σ. τοῦς λ.*) Multa in hanc sen-
 tentiam dixere veteres. Vide *Comparisonem Menandri*
Philemonis, et quae ad eam habet *Dan.* *Heinsius* in *Vari-*
lectionibus *Rutgerianis.* CLAN.

Ibid. Στεφανοῦσι.) Hujus moris meminit iterum Alex. c. 80. Cono. Deor. c. 12. et *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium:

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίνας στήλαις χαρίζου,

Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνῃ.

Ibi Brodaeus, homo sua aetate et perdoctus et plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam:

Καὶ στεφάνους κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυράσμεν

Αὐτοὺς, πρὶν τύμβους ταῦτα φέρειν ἑτέρους.

Sed hic columnas sepulcrales et tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. et quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrant? *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* reseries *Hist. Plant.* VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ὃ χρῶνται περὶ τὰ τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ὃ φῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 1. p. 706. qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁράται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Usu et significandi potestate non multum distat Ἐγὼς, ὃ στέφανος παρὰ *Νικαεῦσιν* ἐκ πάντων θύτων τοῖς νέκυσι παλούμενος, teste *Etymol.* p. 379. v. 54. ex ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si casias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aequae commodum videatur, ac πλεχόμενος. HEMST. De more hoc veterum epitaphia coronis sertisque ornandi cf. etiam *Nigr.* c. 30. LEMM.

Ead. l. 7. Καλοῦσι — δειπνα) Hoc est nempe, quod *παιδιπνον* vocant, Latine *silicernium*, et *exsequium*, et *καθαίσματα*. Vide de *Luct.* c. 9. et 19. et *Demonact.* c. 83. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogum agesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia vox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, *δειπνεῖν ἢ πλῖσσαι καὶ τὸν καπνόν*. *Cornutus* *Eliae Vineti* ad *Pers.* Sat. I, 5. Nam in funeribus coenam deliciosam (*δειπνον πολυτέλές*) operare solebant, quae ad rogum allata eum ipsis corporibus remabatur: quod et *Virgilius* commemorat, dicens, (*Aen.* VI, 25) — congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres livo. Vide *Theod. Marcilium* et *Kirchmann.* de *Funer. Rom.* V. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinionis mea *silicernium*: primum coena, quae infertur *Dīs ma-*

nibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV. Sc. II. ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsiue, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περιδευπνον· ex eo autem, quod additur, λήγους γὰρ ἄπειν ἐν πένθει οὐ θέμις, Scaliger ad Festum acute detexit, silicernium auctorem eum dici voluisse, quasi selc-cernium: nam Jan. Gulielm. Veris. III, 12. arbitratus literula mutatione recte restitui λήγους, mirum errorem committit, ἄπειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπεισθαι· tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari, praesertim quoniam ipse sic scribit de Merc. Cond. c. 28. εἰπας γὰρ τότε ἐπὶ τῷ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκεῖνον κατέχοντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι καὶ εὐχόμενοι τὰ περὶ σκευασμένα· prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat: quod praestat ventri, imputat pietati. Varro Meleagris apud Nonium p. 48. Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus: quae nec Heraldum fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam καλονσι, tanquam errore natum ex αἰουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II. p. 403. vel potius ex δαλονσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare; notante Barnesio ad Iphig. in Aul. v. 123. et Hel. v. 1455. sed et δαίειν τάφον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I. p. 88. ὅμως δὲ τῷ φον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαΐσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ· ita legendus, non γῆ· absurde vertunt, exstructo sepulcro; cum oportuisset epulis ipsi funebribus apparatus. Haec olim: nunc, si qui, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. HEMST. Recte habet κατεῖν· nam quae scrobi immissae erant dapes, comburebantur ita, ut earum nidore et fumo animae quasi advelantes delectari existimarentur. Conferas, quae deinceps Charonī respondet Mercurius. Onnino digna sunt, quae de his inferiis conferantur, loca Homer. Odyss. X, 517. sq. XI, 25. sq. cum Eurip. Iphig. Taur. 159. sq. et Homer. Iliad. XXIII, 19. 179. 221. cum Eurip. Orest. 112 — 126. Uberius id exposuit Natalis Comes in Mythol. L. I. c. 12. et 13. ΛΑΗΜ.

Ead. l. 11. Πενιστεύκασι) Festo quodam et stato die, qui νεπέσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos

tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, *Meursium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. κατακλίσιν αὐτοὺς εἰς τρις, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὡς μετάσχοιεν δαιμόνες, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

Ead. l. 12. Ὡς οἶόν τε) Ed. J. P. et L. ὡς οἶονται pro his habent: sed cave mutassis. SOLAN.

Ibid. Περιπετομένης) In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet περιπετομένης' reliquae περιπετομένης. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

Pag. 69. l. 1. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτοὺς. BAOD.

Ead. l. 4. Ἐπασχες] Sic dudum conieci scribendum. Nunc minime mihi dubium, quin ἔπασχον ab aliena manu sit profectum. Primum neque κατάγειν, neque ἀνάγειν, verba sunt, quae *Lucianus* Charoni suo tribuere solet: imo κατάγειν semper est Mercurii proprium, qui quidem umbras in Orcum deducat. Et modo κατάγοντι αὐτοὺς praecesserat de hoc Mercurii munere. Deinde etiam haec verba in re nautica aliter usurpata fuisse constat, quam h. l. nauta ipse iis uteretur. Denique, quum Charon modo de Mercurio locutus sit, scribendum certe erat: πλείοι καὶ γὰρ παγγέλοια ἄν, ὃ Ἑρμῇ, ἔπασχον etc. quo transitus ad aliam personam significaretur. Dixit ergo Charon ἔπασχες, et verba κατάγειν et ἀνάγειν de duplici Mercurii provincia intellexit, altera deducendū umbras ad inferos, altera vero, siquidem homines isti vera statuissent, ad superos reducendū. Quod sic dicitur Mercurius οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔγων, ipse adtestatur misericors omnium deorum Diall. Deor. XXIV. LEHM.

Ead. l. 7. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his *Homeri* Il. I. 319. versibus: Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμῖν κακός, ἥδ' ἐκαὶ ἱερθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργός ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἔοργας. BAOD. *Homer.* Odyss. BOURD. Hos sex versus *Lucianus* ex variis *Homeri* locis παρωδούμενος contexuit. GRAEV.

Ibid. Ἐλλαχε) Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. I, 319. unde potissimum hic cantones consarcipati. B. 2. et *Par.* recte Ἐλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐν δ' ἰῇ) Consentiant edd. nostrae: in *Homero* *Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἰῇ, quoniam istius vocalae syllabam primam poeta nunquam producit. HEMST.

Ead. l. 11. Ἀμειννά κάρηνα) Odyss. K. 521. BAOD.

Ead. l. 12. Κατ' ἀσφοδελόν λ.) Od. A, 538. 572. BAOD.

Pag. 70. l. 8. *Ελγειον*) Duo sunt Trojae promontoria, inquit *Servius*, *Rhoeteum* et *Sigeum*. De hisce vide *Strab.* XIII. *Vonst.* *Rhoeteum* et *Sigeum* parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclaruissse hoc *Achillis*, illud *Ajaci*: neutri cultus honoresque heroibus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* *Aen.* VI. *Rhoeteo* in litore] *Ubi erat asyllum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodacum* ad *Anth.* I. c. 5. Ep. 23. et III. c. 14. Ep. 7. De *Achille* *Quint.* *Calaber* tantum III, 748.

— ἀμφὶ δὲ τύμβον

Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο

Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν. Ἑλληνισπόντου.

signatius de *Ajace* V, 654.

— περὶ δὲ σφίσι γαίαν

Χεῦαν ἀπειρεσίην Ποιηίδος οὐκ ἔκας ἀκτῆς

prorsus ut *Antipater*, *Σῆμα παρ' Ἀλάντειον ἐπὶ Ποιηίδων ἀκταῖς.* *Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, *Plinii* interpunctio V. c. 30. sed jam pridem a magno *Pintiano* verissime correcta. *Miror*, cur *Is. Vossius* ad *Melam.* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasio* placuerat *Plin.* *Exero.* p. 610. *Videri* posset *Seneca* *Troad.* v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum *Achillis* collocaret in *Rhoeteo*: verum poëta tractum illum ponti sive *Rhoeteum* appellet, sive *Sigeum*, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probo, cum *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. *Achillis* autem monumentum *Patrocli* simul ossa complectebatur: *Philostr.* *Her.* p. 739. *Ajaci* longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. *HEMST.* Nota est *Alexandri M.* vox, quum is in *Sigeo* ad tumulum *Achillis* adstitisset: *O fortunate adolescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris!* *Cic.* pro *Arch.* c. 10. *Epist.* ad *Divv.* V, 12, 24. cf. *Arrian.* I, 4, 10. *Plutarch.* *Alex.* 24. *Curt.* II, 9. etc. In *Rhoeteo* etiam *Deiphobo* per *Menelaum* occiso tumulus ab *Aenea* constitutus narratur *Virgil.* *Aen.* VI, 505. quamquam id, si conferas libri II. finem et III. initium, vix verosimile est fieri ab *Aenea* potuisse. *LEHM.*

Ead. l. 10. *Ναυφύξαι*) *Nicias* apud *Thucyd.* VII. c. 12.

ταῖς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαφύξαι ibi commode

Luciani locum adnotavit praestantiss. *Dukerus*. Mirum, ni *Scholiastes* exponens διακαθάραι legerit διαψήξαι, prout ψύχειν et ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι hierent διάβροχοι, et humore salso infectae vitium contraherent: ideo subductae siccabantur, quod non tantum διαψύξαι, sed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν et διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere: quae commaduerunt, ad solares radios flatusque venti oppandere: scite *Plutarch*. *Themist.* p. 127. B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας (aulaeae in flumen devoluta, quae aquam penitus imbibebant) ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνεμίσαι *Hesychio* et Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium est, quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν, refugendum veniat Ἀναψύξω, aut, si literarum ordinis accuratius habenda sit ratio, Ἀναψυχώσω, licet usus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *Aelian.* Ep. I. Διαψύχοντι μοι πρὸς τὴν εἰλην τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec significandi species, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδῖον. De navibus, quae subductae ad aërem et ventum siccescunt, utrumque verbum aequae usurpari solet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. *Lysander* ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis cum non potuisset νεωλῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrumpetur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere: *Hesych.* Ἀναψύχειν, διπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, flabello moto, ventulo facto refrigerare. *Theophrast.* apud *Harpocr.* in *Κεγχρεῶν* τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν· non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰστώντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψήγοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam fricantes, ut aeruginem avertant, quod post *Henr. Stephanum* in *Thes. Tan. Faber* ad *Timonem* libenter se legere profitetur, mihi quidem multum abest, ut approbari possit. *HEMST.*

Ead. l. 11. Ἡ Νινὸς μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲν ἔχονς ἐτι λοιπὸν αὐτῆς) *Lucianus* cum fuerit Samosate-

nus Euphratis accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, et mirum foret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si aliquod ejus vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12. *Annal. de expeditione Meherdatis* sic ait: *sed capta in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae.* Sed et Straboni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νίφος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amasenum et Lucianum Samosatenum, Orientales viros et doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, et eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima et populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, et usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdatis fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse: et ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant se Tansim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic et hoc tempore multos Hierosolymitanos equites et alios nautas et negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audiri saepe asseverantes, se vidisse antiquae Trojae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojae, cujus jam tempore Strabonis nulla exstabant vestigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἔχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλων πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαία-νακτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκείθεν λίθων τὸ Σιγείον ἐκτείχσαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, et cum ratione: nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeanaeten ajunt Mitylenensem Sigeum muro circumdedit ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cujus nullum vestigium exstabat tempore Strabonis et Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura

ad id argumentum adducere possem, et illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus* *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aeo Ammiani Marcellini*. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul et doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo *Phaleg*. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto, lector, et sileo. PALM. Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri majoris, cujus proavus *Cyaxares* *Ninum* ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore *Luciani*. CLER. V. *Bochart.* *Phaleg.* IV, 20. *Ninum* illam veterem, *Nini* opus, post *Syriacam* monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam *Strabo* lib. XVI. p. 737. Sed tamen et *Tacitus* sub *Claudii* regno *Nini* meminit A. XII, 13. Capta in transitu urbs *Ninos* vetustissima, sedes *Assyriae*: et *Ammian.* XXII, 6. In *Adiabena* *Ninus* est civitas, quae olim *Persidis* regna possederat etc. et *Philostrat.* p. 23. Restaurata igitur *Ninus* est, exstabatque aliqua *Luciani* tempore. Sed hic de *Croesi* aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* SOLAN. Adeas etiam *Christoph.* *Cellarium* *Geogr. Ant.* T. II. pag. 660. LEHM.

Ead. l. 12. Οὐδὲν ἔχνος etc.) *Ninum* et *Mycenas* ἡγεμῶσθαι πανωλέθρους testatur *Pausan.* VIII. pag. 668. quod integrum caput tertium et trigèsimum cum *Luciano* conferendum est. *Mycenae*, inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργεῶν, ὥστε νῦν μὴδ' ἔχνος εὐρίσκεισθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed *Ninus*, cujus eversio *Nabumi* sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscæ urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper refloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De *Babylone* ad *Philopatridem* dicendi locus erit. Non fastidiendum Epigramma in Catalectis:

Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas,
Quae veteris famae vix tibi signa dabunt;
Haec Dei, dices, coelo petiere relicto?
Regnaque partitis haec fuit una Deis?
Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces,
Heu victrix victa vastior urbe jaces!

Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas.

Magnarum rerum magna sepulcra vides.

Pro Regnaque summo Scaligero placuit Regia: mihi potius videtur, Rixane vel Rixaque: de Athenis Neptunus et Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion desertae. Sepulcra commodè sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις. de qua totarum urbium morte plura dabunt P. Faber Sem. I. c. 8, 9. Fabrot. ad Theophil. Inst. II. T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambros. Ep. XXXV. Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adspectu funera. HEMST. Sulpicius in elegantissima epistola ad Cicer. ad Famill. IV, 5. ita scribit: „Hem! nos homunculi indignamur, „si quis nostrum interiit, aut occisus est, quorum vita brevior esse debet, cum uno loco tot oppidum cadavera projecta jaceant!“ Cf. Senec. Epist. 91. LΞHM.

Ibid. Ὅπου πότε ἦν) Campus ubi fuit. BOURD.

Ead. l. 13. Ἡ Βαβυλῶν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis Pausanias. BPOD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Navig. c. 34. Babylonis et Seleucia, ut diversarum, discrete meminit. Adde Josephum Ant. XVIII. saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capituli X. novissimae Ed. Oxon. §. 6. et 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bocharto ex Plin. VI, 26. et Strab. XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate et deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1. Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463. qui ex Plin. VI. et Pausan. VIII. p. 509. nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

Ibid. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον) Ἐχουσα subaudio. BPOD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET. Minime. Vid. supra c. 9. et 14. De ambitu autem Babylonis et magnificentia vid. Herodot. I, 186. et Curt. V, 1. LΞHM.

Pag. 71. l. 2. Μυκήνας) V. Strabonem VIII. p. 377. B. cujus aetate ne vestigium quidem ejus exstabat. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta HomERICA, ut et sensus et rationes, quibus nititur. BOURD.

Ead. l. 7. Ἰνάχου οὐδὲ τάφος) *Anna Fabri*, eruditissima femina, ad *Callimachi Hymnum in Delum* v. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud superfuisset, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. *JENS.* Emendationem *Tan. Fabri* amplexus sum lubentissime. *SOLAN.* Verissime *Faber*: simili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρνυμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώην. *Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφω. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Junoni Argorum possessionem adjudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat οὐ μὴ ὕδαντος τοῦ θεοῦ. Θέρους δὲ αὐτὰ σφίδων ἐστὶ τὰ φεύματα, πλὴν τῶν ἐν Ἀέρονι, teste *Pausan.* II. p. 146. *HEMST.*

Ead. l. 10. Ἰσθὴν καὶ εὐρυάγνιαν) Trojam his epithetis saepe ornat poeta. *BROD.* Pro vulgata scriptura εὐρυάγνιαν legendum censeo εὐρυάγνια Μυκῆνη. V. II. A, 52. neque enim usquam de Troja usurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *SOLAN.* Praeteriit *Solanum* *Iliad.* B. v. 141. Οὐ γὰρ ἐτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγνιαν. *BELIN.*

Pag. 72. l. 2. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. *BROD.* *Casparus Barthius* in *Animadversionibus* ad *Statii Thebaid.* l. 4. v. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. *ALMELOV.* Argivos vides et Lacedaemonios, *Charon*, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed *Barthius* ad *Statium* T. II. p. 904. haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam jusserat *Brodaeus* *Miscell.* IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel post *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amstelaedamensi hujus scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, *Barthium*, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad *Statium* egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum *Noster* in *Rhetorum praeceptis* c. 18. de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem et maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *JENS.* Solus *Longolianus* emenda-

tionem Brodae et Barthii firmat, ἀσμάτι scriptionum pro vulgato ὀνόματι. Vide et Rhet. Praec. c. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΤΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. et Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius cap. 14. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit. Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2. ext. §. 4. sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit, (hoc pro gessit conjectura fueram adsecutus, antequam a Schotto trium Codd. fide niti didicissem) ut tropaea Lacorum (ferri forte potest, sed multo malim, tropaeo Laconum) inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine. Argute Statius Th. IV, 47. Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem Barthius laudaret; Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: quibus (tropaeis) digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀγγελῶν τροπαίων Ὁθρυάδου, vel Λακωνίων: sic a literis minimum deflexeris. Suidae in Ὁθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendet? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀγγελῶν νεκροὺς, καὶ τροπαίων ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς: inserendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε: sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut Theseus apud Stob. p. 92. vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex Ovidio Fast. II, 665. Nec foret Othryades congestis lectus in armis: ad quem vide Nic. Heins. et Wass. ad Sallust. B. J. p. 257. HEMST.

Ead. l. 8. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a Brodaeo recte observatum Miscell. V. c. 29. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

Ead. l. 14. Εὐεργέτης ἀναγεγράφη) Te pro benefactore habeo: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae num-

mis et statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτων adscribere solebant. CLER. *Lysias* pag. 159. v. 39. Εἰ μὲν ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤττι, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἤξiou. Vid. ad D. Mort. X. §. 6. Plura dicemus Anach. c. 17. HEMST.

Pag. 73. l. 2. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῖς etc. φουσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος: sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST. Ultima haec verba Charon secum murmurans proloqui existimandus. Continent autem ea utilem eorum summam, quae tum portitor, duce Mercurio, ex hac peregrinatione didicerit, tum quae *Lucianus* legentibus quasi inclamat: cogitent scilicet, quam vana et misera sit hominum conditio, quamque utile atque consultum meminisse mori! Quod quidem utrumque per totum colloquium ita ad oculos demonstratum est, ut non solum iis, quibus forte res terrestres, uti Charoni, incognitae fuerint, sed vel indigenis terrarum ipsis, qui mala coecitate capti teneantur, id non possit vel maxime elucere. Ad ea quinque verba quod attinet, quae et ego cum *Schmiedero* pro suspectis notavi, quo saepius ea leguntur, eo minus dubium esse potest, quin recte judicaverint *Hemsterhusius* et *Wielandius*, elegantissimi quippe judices, qui his venustissimum opusculum ineptissime et absurdissime finiri declararunt. Neque enim haec recensio rerum in hoc libello tractatarum plena est, quia desiderantur nonnulla, neque fidelis, quoniam ἐκατόμβαι commemorantur, de quibus in libro ipso nihil legimus, neque, si vel plena ac fidelis esset, elegans atque *Luciani* inge-

nio digna. Nam quemadmodum strigosus argumenti index, cuicunque libro additus, nihil habet elegantiae, veteribusque nunquam facile in usu fuit, ita imprimis Dialogi summam in fine frigidis verbis repetere putidi profecto scriptoris est, quique magis inelegantioris aetatis Grammaticum, vel Scholiasten, quam *Lucianum*, mellis Attici plenissimum, aequet. LEHM.

Ead. l. 3. Τύμβοι) De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri *ἐκατόμβαι*. male. Lege meo periculo *τύμβοι*. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.

Ibid. Χάρωνος δὲ) Θανάτου δέ. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 74. l. 3. Προσόδοις) Dem. p. m. 159. B. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Καταφής) Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φάηγον τοὺς ὀφθαλμούς. VORST. Καταφής de *industriane* scripserit *Vorstius*, an casu se illud in *Reitzianam* editionem, et hinc in *Bipontinam*, insinuaverit, non liquet: certe usu recepta *κατηφής* et *κατηφεῖν* originem eam, quam *Vorstius* indicat, vere prae se ferunt; et quemadmodum *κατηγορεῖν*, *κατηγορεῖν*, *ἐπήκοος*, *κατήκοος*, *ἐκηβόλος* et alia haud pauca, ex antiquissimi *Ionismi*, ut videtur, natura prodierunt, (nec definit, nec exhaurit, rem aliquanti ambitus *Lobeckius Doctiss.* ad *Phrynich.* p. 698. sq.) ita et *κατηφής* manifesto a *κάτω*, neque tamen proxime a *κάτω*, et *φάος*, descendit, quod ipsum et usus ejus solennis declarat: nam plerumque usurpatur de *demisso*, i. e. tristi, vultu, ut *Euripid. Heracl.* v. 633.

Τὶ χρεῖμα κῆσαι, καὶ κατηφῆς ὅμῃ ἔχεις;
et verbum *κατηφεῖν* similiter in *Ejusd.* Med. v. 1012.

Τὶ δὴ κατηφεῖς ὅμμα, καὶ δακρυρόδοις;
Quare Noster fere *κατηφής* et *εὐθυρόπρος* conjungit, praeser-

tim ubi de philosophorum austeritate agitur, ut Vit. Auct. cap. 7. et Bis Accus. c. 11. Et Grammatici vocē συνθροπός utuntur ad interpretandum κατηγοῆς, ut Scholiast. Euripid. ad Orest. v. 879., cum quo consentit Suidas. LXXM.

Ead. l. 7. Ἀνθροπῶν ἐνδεῖς] Similis sententia a Paulo Apostolo Atheniensibus inculcata Act. Apost. XVII, 25. LXXM.

Ead. l. 8. Αἰτωλικά πάθη) Τζετζες: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀναρῶνες, γέλτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου σὺνός κεφαλὴν, καὶ τὸ δέσμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατστρίβησαν. Consule libro primo Apollodorum. BROD. Haec et cetera in Homer. BOUAD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII. et Hom. Il. I. et B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Ead. l. 9. Τοὺς τοσούτους φόνους) Actolorum et Acarnanum caedes. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo et Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

Ead. l. 10. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

Ead. l. 11. Μεμψιμοιρούσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Jove Tragoedo c. 40. et in Convivio c. 25. VORST.

Ead. l. 13. Καὶ μοι δοκεῖ ὄρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Ms. καὶ μοι δοκᾷ ὄρᾶν quamvis et sine Ms. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. IX. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α. v. 425. GRAEV. Καὶ μοι δοκεῖ) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam sine MSi ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καὶ μοι δοκᾷ, videre posse, ait verissime vir summus J. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vit eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optima notae auctoribus confirmata est dictio μοι δοκᾷ, in qua ἐγὼ posse et addi et omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex tersissimo nostro Luciano ipsum ἐγὼ, vel ἐγώγῃ μοι δοκᾷ, totidem verbis et literis. Ecce Noster, in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δοκᾷ. In Eunuchō: Ὡς ἐγώγῃ, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ

τὸ πλεῖον διατρέψαι ἂν μοι δοκῶ etc. In Toxaride: 'Ὡς ἔγωγε παλὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἤττηθεις. In Parasito: 'Εγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω εἶναι. In dialogis meretriciis: 'Εγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in *Apothegmate* *Agesilai* (loco ab *cl. Graevio* ad *Luciani* *Demon.* c. 3. adducto) 'Εγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπ' αὐτῷ εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* et *Demosthene* ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita et μοι δοκοῦμεν, dixisse *Graecos* etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοι δοκεῖ legitur, ita et apud *Xenophontem* lib. I. *Κυροπ.* ubi cum *Cyrus* *Cyaxari* contra *Assyrios* auxilio esset mittendus, inter alia *Cambyses* filio suo *Cyro* praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens *Cyrus*, sibi quoque eandem de exerceendis et in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: Ἀλλὰ μὲν τοι τόγχε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινὰς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προεῖπὼν ἑκάστοις, καὶ ἅθλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὐ ἀσκήσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅποτε δεῖτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio soloeca est, μοι δοκεῖ προεῖπὼν, et προτιθεῖς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. Caeterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, et praemiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam. Collaudans deinceps consilium filii *Cambyses*, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις αἰετὰ προσήκοντα μελετῶσας θεάσῃ. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar phororum semper ea, quae oportet, curantes. Paullo post eadem loquendi ratione utitur *Cyrus*, τοῦ γε μὲν πειθομένου παρεῖσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπειρώς μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. et continuo post, ὁρᾶν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πειθεσθαι μάλιστα ὅν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audias sit, ignominia et poena mulces. JENS. Δοκῶ G. P. et L. Reliqui δοκεῖ. SOLAN.

Ead. l. 14. 'Εν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum ἐς Οἰνέως' alii Deis ad domum *Oenei* profectis. 'Εν Οἰνέως eadem quidem lo-

quendi ratione dicitur, et passim similiter frequentatur, ac ἐς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος τῶν γραφῶν, in pictoris cujusdam domo, in *Zeuxide* c. 3. ἐν Ἀρισταίνετον, initio *Lapitharum*: ἐν φαρμακοπόλῳ alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in *Hermotimo* c. 82. ἐς διδασκάλου in *Apologia* c. 4. Εἰς πλουσίον τινός. Sic *Aelianus*, ἐφόλτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκτέως, εἰς Ἀρχελαίου. Sic *Plato* in *Symposio*, ἐπὶ δειπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut et apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observant eruditum multum. JENS. Vid. *Suid.* (ἐν ᾧδον) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro εἰς. Apud *Aristophanem* tamen p. m. 178. (sive *NEΦ.* 969.) male legit ἐν παιδοπρίβου βαδίζοντας, In nostris rectius, καθίζοντας. *SOLAN.* Etiam *Dukero* ad *Thuc.* p. 242. et *Abreschio* *Dilucco*. *Thuc.* pag. 417. scribendum videtur ἐς Οἰνέως, et revera εἰς reperitur in 2954. Nihilominus retinebam ἐν. Cogita πεπορευμένους, qui profecti sunt, atque adeo jam versantur in eo loco, quo abierant: et non male respondere sibi videbis ἐν τῷ οὐρανῷ et ἐν Οἰνέως. Magis offendit in *Ocypode* v. 105. ἦλθεν — ἐν δόμοις, de quo tamen suo loco. *Suidae* praeceptum, modo a *Solano* commemoratum, Atticos uti ἐν pro εἰς, nihil habet nec rationis, nec termini. LENN.

Pag. 76. l. 4. "Ἦν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο] Quod pro postrema voce duo Parisienses exhibent ἐποίησαντο, in eo nihil est per se, quod vituperes: χάριν enim ποιεῖσθαι aequè probum, ac χαρίζεσθαι, et utrumque fere ejusdem potestatis. Quum igitur *Belinus* ἐποίησαντο minus bene dictum putat, non per se judicium hoc valere potest, sed hujus loci nostri ratione habita, cui magis convenit ἐπιδεικνυσθαι χάριν, de Aethiopibus, ostentandi causa Jovem ceterosque Deos lautissimis duodecim dierum epulis excipientibus. Voces autem interjectas ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμ. π. recte odoratus est *Schmiederus* spuriae esse originis, quod vel hinc patet, ut ipse monet *Schm.*, quod in tribus Codd. Pronomen ἦν ineptissime, quandoquidem illa genuina essent, (quamquam *Belino* secus visum) post ποιήσεως demum collocatum reperitur. Verum et ab orationis forma et structura minus placent. Unde et nos ea pro suspectis notavimus. Locum *Homeri* nemo facile nesciat legi *Iliad.* I, 423. sq. Ceterum interpretatio Latina paullo liberior est: ita instruendam fuisse arbitror: — si gratiam iis recordetur *Jupiter*, quam ipsi exhibuerunt. LENN.

Ead. l. 7. Παλοῦσι τοῖς ἀνδράποισι) *Hesiod.* l. Oper. *Lucian.* passim. *BOURD.*

Ead. l. 8. Τὸ μὲν ὕγ. — τὸ δὲ πλ.) Τὸ *Ms. R.* ubique hic habebat, et recte. *VORST.* Lectionem hanc *Ms. R.* in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur *Vorstius*, reperimus. *SOLAN.* Hic et proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δέ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δέ, uti h. l. et c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δέ, τὸν δέ, nos vero *Solano* obsécundantes recepisse τὸ δέ, τὸ δέ etc. versionem tamen mutare noluisse, quia in se aspectata sensum ab mente *Luciani* non adeo discrepantem exhibet. Sed forsán videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι et ἐνεσι, etiam quando fere pro ἔξεσι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, *Luciani dial.* adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ξῆν οὐκ ἐνεσ' εὐσχημονεῖν. *Lucian.* de Parasito §. 16. οὐκ ἔστιν εὐφραϊνόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elser.* ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τούτων εὖνουν εἶναι τῇ πατρίδι. *Evang. Luc.* VI, 4. οὐς οὐκ ἔξεσι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς λεγεῖς. Quandoquidem et Latini verbo licet eodem modo utuntur, sequente aconativo personae, ut *Tibull.* I, XI. 43. Liceat — facta referre *SENEM*. *Virg. Ecl.* I, 40. — neque servitio *ME* exire licebat. Et *Cic.* VI. ad fam. 21. utinam liceat aliquando aliquo reip. statu *NOS* frui. Sed frustra; nam etsi ἐνεσι, τὸν μὲν πρῶτον ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διακλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *REITZ.* Accedit haec causa, quod, si vulgaris obtineret ratio, legendum erat: τὸν μὲν τὸ ὑγιαίνειν — τὸν δὲ τὸ πλουτεῖν — τὸν δὲ τὸ βασιλεύειν. Nihil certius *Solani* emendatione: *Graciana* contra, ut vim, ita et aoloecismum infert verbis. *LEXEM.*

Ead. l. 11. Ταύρων ἐννέα) *Od.* Γ, pr. et 178. seq. *GESK.*

Ibid. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus, scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διακλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς: non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. Hunc vero ex *Aulide* in *Ilium* navigationem virgine regia emere. Τὸν, nimirum *Agamemnonem*, qui *Iphigeniae* sacrificio redemit prosperum cursum et ferentes ventos. *GRAEV.*

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide *Ovid. Metam.* XII. *VORST.*

Ead. l. 12. Παρθένου βασιλικῆς) *Iphianassae*, quam nonnulli *Iphigeniam* appellant, *Agamemnonis* filiae. *BRON.* Notissima *Iphigenia*, duabus tragoediis ab *Euripide* celebrata. Omnino de ea, ejusque nomine utroque, vid. *Muncker.* ad *Hygin.* *XCVIII.* *LEHM.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβῃ) Rectius *Ms. Angl. doctissimi Golmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβῃ patet apud *Homer.* *Il.* 6. *BOUARD.* Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, et firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβῃ (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβῃ) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* *Iliad.* γ. *GRAEV.* Quemadmodum rectissime et in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, et in excerptis cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβῃ legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβῃ, eodem plane modo ad oram *Florentini*, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, *Hecubam* duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem *Trojae*, ab *Minerva* redemisse. *JENS.* Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβῃ *Mss. Gr. Angl. P. L. et R. et ed. J.* optime sane. Vulgata ὁ μ. γ. ἐκατόμβῃ manifeste corrupta. *SOLAN.* Et *A. 2.* exhibet veram lectionem ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβῃ, quae et in margine ab antiqua manu rescripta est exemplaris *B. 1.* ejus, quod ego possideo. In interpretatione horum verborum Latina, quam *Reitzius* dedit, reddideruntque *Bipontini*: Non quidem *Hecuba* etc. haud dubie pro non scribendum erat nam, tum verbis auctoris, tum re ipsa sic jubentibus. *LEHM.*

Ead. l. 13. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) *Homer.* *Il.* 2. *BRON.*

Pag. 77. l. 1. Ἀλεκτρυόνης) Ab *Aesculapio* praesertim, cui moriens *Socrates* a sodali suo adhuc satisfacit. *GZEW.*

Ead. l. 7. Σου τὸν νεῶν) *Il.* 1, 39. *BRON.*

Ead. l. 11. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam *δυσωπία* est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *CLER.*

Ead. l. 14. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia *A.* 50. Οὐρῆας μὲν πρῶτον etc. *BRON.* Αὐταῖς scripsi cum *Schm.*, praesente Codice 3011. Vid. *Fischer.* *Animadv.* ad *Weller.* *T. I.* p. 370. sq. *LEHM.*

Pag. 78. l. 4. Κυκλώπων θανάτῳ) *Apollo* enim orbitatem suam in ipsum *Jovem* ulcisci non ausus, *Cyclopes*, a quibus fabricatum erat, quo *Aesculapius* percussus est, fulmen, interfecit. Vid. supra *Diall. Deor.* *XII.* *SOLAN.*

Ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) *Rhetores Graeci.* Interpr. *Tri-*

stroph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN. Orph. Argonn. v. 173.

Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ὃ ποτε Παιῶν
Θητεύων ὑπόεικε, Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
Οὐνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν οἴστοις
Ἐν φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λῶβης.

Cf. *Schol. ad Jov. Confut. c. 8. LEHM.*

Ead. l. 5. Χρησόμενος) Quid si legamus χρησόμενος; et μοχ, ὅτι δὲ καὶ ἐδήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. GESN. Illud suppeditat Codex Gori. et recte nos videmur restituisse, re ipsa postulante. Nam quae interpretatio Latina habebat: sed quod iudicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana conditione et sorte uti jussus est, ea per sequidem non reprehendenda, textus vero verbis non satis accommodata sunt, nec esse poterant, nisi absurdi quid dicere velles auctorem. Sed mutavimus ea secundum veriorum lectionem. Alia res est Diall. Marr. IX, 1. ubi χαρισόμενους Schmiederus temere mutavit in χαρισομένους. Quod autem ad alteram Gesneri conjecturam attinet, ea jam non opus est, quum in duobus Codd. legatur ὅτε δὴ, quod unice rectum est, atque etiam Schmiedero jam receptum, et Jo. Seagero probatum. Vid. Varr. Lectt. Scilicet δὴ a Luciano saepe post voces relativas poni, ubi antecedens enuntiatio per species declaretur vel exponatur, ut mox ὅφ' ὧν δὴ etc. nulli ejus lectorum ignotum est. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oct. Serv. ad Virgil. BOURD. Il. Φ, 442. seq. GESN.,

Ead. l. 10. Παρὰ τοῦ Φρυγὸς) A Laomedonte. Il. Φ. BROD. Deinceps προσῶφλεν mutandum censuit Belinus, et vere mutavit Schmiederus, praeceuntibus tribus Codd., qui προσῶφειλεν exhibent; recte factum, siquidem Grammaticorum praecepta audias, qui consentientes hoc inter ὄφλειν et ὀφείλειν discrimen statuunt, quod hoc sit omnino debere aliquid facere, obligatum esse ad aliquid faciendum, illud vero sententia aliqua judiciali lata mulctae cujuscunque damnatum esse. Sic Eustath. ad Odys. E. p. 531. ὄφλει μὲν τις ἐπὶ δίκῃ, ὀφείλει δὲ, ὡς ἡ κοινὴ λέγει συνήθεια. Ammon. ὄφλει μὲν γὰρ τις ἐπὶ καταδίκῃ, ὀφείλει δὲ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. Timaeus Lex. Platon. ὀφλειν, ἡττάσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. Iisdem verbis utitur Suidas s. ὄφλειν, et similibus alii Grammatici. Atqui quod Laomedon his Diis operariis debebat, non erat mulcta

de tribunali ei adjudicata, sed merces pacta in annum, *Homer.* II. v. 444. Ergo non convenit in h. l. ὀφλεῖν, sed ὀφείλεῖν, e Grammaticorum, inquam, verbis si res iudicetur. At non verba, sed sententia, praecepti consideranda. Utraeque notiones, quas separavit Grammaticorum subtilitas, conjunxit usus haud raro, ut tenenda sit ejus, quod justum est, cogitatio, et ὀφλεῖν omnino reddendum: *solvere debere* ex jure quocunque. Hinc illa verborum ὀφλεῖν et ὀφείλεῖν permutatio, cujus certa reperiuntur documenta, ut ὀφλεῖν γέλωτα ap. *Euripidem* aliquoties, e. c. *Med.* v. 404. et 1049. (ὀφλεῖν in exitu Iambici senarii) Apud ipsum nostrum ὀφλημα dictum pro ὀφείλημα *Diall. Mortt.* IV, 2. Quid igitur impedit, quominus et h. l. προσφλεῖν *Lucianus* dixisse credatur ea potestate, quam propriam verbo προσφείλεῖν volunt Grammaticae doctores? praesertim quum, unde προσώφλεν, nisi ab ipso auctore, profectum sit, difficulter, contra, unde προσώφειλεν originem duxerit, clarissime intelligi possit. LEHM.

Ead. l. 13. Καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα] Quod *Jacobsius* alicubi vult *μιαρώτερα*, nihil est, nisi lusus ingenii. Quippe non sensit Vir lectissimus tenorem hujus loci ironicum, per quem οἱ σοφοὶ (ποιηταὶ) dicuntur non solum ea, quae modo enumerabantur, σεμνολογεῖν περὶ τῶν θεῶν, sed etiam alia πολὺ τούτων ἱερώτερα (scilicet!). Qui quaeso huc congruat *μιαρώτερα*; Similem in modum *Noster* infra cap. 14. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια — — ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὕψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. LEHM.

Pag. 78. l. 4. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. *Lucianum* non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN. His quid sibi velit *Solanus*, equidem non video, praesertim quum illud ἐπ' αὐτῷ in cap. ultimo invenire non potuerim. Videtur eum usus praepositionis ἐν offendisse, cum verbo βασιλεύειν junctae. Verum consulto hanc ipsam viam ingressus est auctor, ut ambiguitatem dicendi vitaret, quae exstitura fuisset, si ἐπ' αὐτῷ, vel αὐτοῦ dixisset, quoniam sic de persona Urani necessario cogitandum erat. Neque soloecum videri potest βασιλεύειν ἐν τινι χώρᾳ, quum constet βασιλεύειν ἐν Ἰεράσαις, et similia. Ceterum h. l. a persona Coeli ad locum coeli repentinum fieri eumque paullo audaciorem saltum, haud equidem diffiteor: neque tamen auctor sim, ut haec quantacunque labecula vel tollatur, vel arte aliqua poliat. Ferebat tales μεταβάσεις, quod inter Graecos plurimum valebat, prosopo-

poëiarum studium, nec raro in ejus generis incidas exempla, siquidem in talia attendas. Nunc mihi succurrit e Somnio *Nostri* initium declamationis Artis Statuariae c. 7. Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἐρμολυφική τέχνη εἶμι, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, ubi μανθάνειν, si severe judices, minus ad personam, quae loquitur, quam ad artem, de qua loquitur, accommodari mente potest. Cf. *Prom. in Verbb.* c. 6. init., imprimis Judicium Vocalium compluribus locis. **LEHM.**

Ead. l. 6. Ζεὺς κλαπεῖς) *Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Jovem. Doctores sacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.*

Ead. l. 8. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. *Ver. Hist.* II. c. 9. Sed et sic stare potest. **SOLAN.** In *Ver. Hist.* l. c. legitur *Κῦρον, τὸν πρότερον*, quod utrum Adjectivum sit, an Adverbium, ex ipsis his verbis non potest dispici, neque adeo quidquam in locum, qui nunc agitur, probari. Variant veteres in distinguendo majore Cyro a minore. *Xenoph. Anab.* I, 9, 1. dicitur *Κῦρος ὁ ἀρχαῖος, Thucyd.* p. 9. 13. ὁ Περσῶν πρῶτος βασιλεύων, *Pausan.* VIII, 43. ὁ πρεσβύτερος, apud *Nostrium* *Macrob.* c. 14. ὁ παλαιός. Jam etsi in *Ver. Hist.* τὸν πρότερον probabilius pro Adjectivo habetur; ideo tamen h. l. ὁ πρότερον damnari noluerim. **LEHM.**

Ead. l. 10. Ἐγὼ δὲ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. *Scholiastes* certe *Latonam* harum uxorum priorum unam facit. *Schol. ad Jov. Conf.* c. 17. **SOLAN.** *Largus* est *Hesiodus* in enumerandis prioribus *Jovis uxoris* *Theogon.* v. 886. sq. Recenset deinceps *Metin, Themis, Eurynomen, Cererem, Mnemosynen, Latonam, postremam* denique *Junonem*. **LEHM.**

Ead. l. 11. Κατὰ τοὺς II. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. *Consulti juris apud Persas antistites, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quicquid vult, licet, Muretus (Var. Lect. VII, 1.) adversus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exsulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.* *Cimonis exemplum etiam Corn. Nepos* affert in *Cim.* c. 1. ubi addit *licere Atheniensibus, eodem patre natas uxores ducere; de quo Atheniensium more idem scriptor jam in Praefat. §. 4. locutus fuerat. LEHM.*

Ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: *Catull. M. Felix. BOURD.*

Pag. 80. l. 6. Τηνέμιον) Quae dicantur *hypoemelia ova*, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Junonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. CLEA. In Somn. s. Gall. c. 12. divitiae somniatae, simulatque expergefactus sit, ὑπηνέμια dicuntur φέρεσθαι, tanquam ventis tradi ferendae et dissipandae. Rectius enim Suidas ὑπηνέμιον explicat τὸ ὑπὸ τὸν ἀνέμον, quam Cle-ricus τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Vanitatis et levitatis notio translata ad ova, quorum et Suidas mentionem injicit, et ad alios foetus, quos Socrates ap. Platon. Theaet. p. 150. sq. Steph. nunc εἰδῶλα, nunc ψευδή, nunc etiam ἀνεμια, vocat, opponens τοῖς ἀληθινοῖς, τοῖς ἀληθεῖσι, τοῖς γονύμοις. De equabus vento gravidis locus insignis Virgil. Georg. III, 271. sq. ubi plura Heynius. Sine marito a Junone conceptum Vulcanum non agnovit Homerus, innuit tamen Hesiodus Theog. v. 927. et clarius posteriores pronuntiant. Noster non sine magna acerbitate Jovem ad Junonem τὸν σὸν υἱὸν dicere jubet, quo significetur Vulcanus, Junonis sine patre filius, Diall. Deor. V, 4. LEHM.

Ead. l. 8. Βάνανσον etc.) Dicitur Juno peperisse Vulcanum βάνανσον, καὶ χαλκία, καὶ πυρρίτην. Vertit interpres, fornacarium, et fabrum aerarium, et ignipotentem: βάνανσος est arte sordida seu sellularia quaestum faciens; sed πυρρίτην Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρρίτην lapidem et gemmam quis ignorat? πυρρίτης ἄρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ms. est πυρρίτην sed hujus vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρρῶτην, qui igne utitur in flando, et coquendo aere, a πυρρῶ. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV. De voce βάνανσος vid. T. I. p. 169. Vulcanum iisdem nominibus ipse matris maritus deridet Diall. Deor. V, 4. qui locus omnino cum hoc conferendus, nec non Jov. Confut. c. 8. Prope ridiculus est Belinus, qui, criminandi pruritu abreptus, vocis καμινευτής interpretationem Latinam: qui camino adstet tota vita, utpote minus fidelem, reprehendens, ipse vertat, comme un ramonneur, tanquam caminorum purgator. LEHM.

Ibid. Πυρρίτην) Ed. J. πυρρῶτην. viderint alii, an commodius. G. et P. πυρρίτην. L. πυρρίτην, vel πυρρῶτην. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὸ πᾶν) Prorsus. BROD.

Ead. 1. 11. Ἐξέριφθη) Ita ediderunt *B. 2.* et *Par.* quod in reliquis omnibus scriptum est ἔξριφθη. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Ἀστυνάξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Trojae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VONST. Scamandrium a patre, Astynacta vulgo, dictum puerum (*Homer.* Il. VI, 402.) Ulysse auctore e communi Graecorum decreto de turri praecipitatum esse, ne superesset, qui restitueret regnum Trojanum, canit *Euripides* Troadd. v. 720. sq. imprimis Actu V. Cf. *Ovid.* Met. XIII, 415. et *Hygin.* Fab. CIX. LEHM.

Ead. 1. 6. Οὐτός μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum *B. 2.* et *Par.* nova sententia inchoanda. SOLAN.

Ead. 1. 10. Μηκέτι χρήσιμον) Sed eviratum. BROD. Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I, 17. qui paullo aliter rem narrat. SOLAN. Cf. *Diall.* Deor. XII ibique Adnott. T. II. p. 321. LEHM.

Pag. 82. l. 8. Χαλκοῦς ἐστὶ) *Iliad.* A. 426. Διὸς ποτὲ χαλκοβατὲς δῶ. GRAEV. Haec verba usque ad ἠκούσαμεν, ab interprete Latino omissa, supplevi. In sequentibus autem vertendis lapsus est *Wielandius*, dorsum intelligens ejus, qui contemplatur, et reddens: oder lieber gar auf dem Rücken liegend. At coeli dorsum intelligendum, i. e. convexum, ut recte Latinus interpres. Contra τὰ ἔξω modo significabant concavum. LEHM.

Ead. 1. 7. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) *Homer.* *Iliad.* A. 2. Χρυσῶ ἐν δαπέδῳ. BROD.

Ead. 1. 8. Πυλωροῦσι) *Homer.* Il. E. 749. Θ. 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὁραὶ, τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός, Οὐλυμπός τε. BROD. Janum simul cum Horis janitorem coeli facit *Ovid.* Fast. I, 125. LEHM.

Pag. 83. 1. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὴν καθήμενοι) *Homer.* Il. A. 1. BROD. Passim in *Homero*: ut et illa ἐλισσομένη περὶ καπνῶ. Quae rursum repetit in *Icarom.* BOURD.

Ead. 1. 5. Ἐλισσομένην) Κυλίσση δ' οὐρανὸν ἔχεν ἐλισσομένη περὶ καπνῶ, Il. A. 317. BROD.

Ead. 1. 6. Ἐπικεχνηνότες τῷ καπνῷ) *Horat.* Sat. 2, 7, 38. Nasum nidore supinor. Vid. *Arnob.* p. 212. qui classicus prope locus, ubi cuissas etiam appellat. GESN.

Ead. 1. 8. Ὡς περ αἱ μυῖαι) Idem Muscae encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* BOURD.

Ead. 1. 9. Συνέπινον αὐτοῖς) *Pausan.* in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας. BROD.

Ead. l. 11. *Ἄλκοι*) V. *Eurip.* Or. 8. SOLAN. Cf. *Diall. Deor.* VI. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἀπόρρητος*) Forsan ἀπόρρητος vel ἄπορος, ut de *Dipsadd.* cap. 2. SOLAN, Frustra tentat *Solanus* probam vocem et vere *Lucianeam*, quamquam minus frequenter de locis, quae adire vel intrare non licet, usurpatam. Omnino autem ἀπόρρητα sunt, quaecunque prohibita sunt et vetita, interpositis gravibus minis. Noster utitur fere de rebus sacris, quas nefas sit profanas reddere, ut de arcanis, quae effutire non licet, *Prom. s. Caucas. extr. Anach. c. 38. Pisc. c. 33. cf. Necyom. c. 2. 8. Philopatr. c. 14.* nec non de cibis, quos sumere interdictum, *Somn. s. Gall. c. 5. de Mort. Peregr. c. 16.* Jam quaeso quem offenderit locus ἀπόρρητος, i. e. sacrosanctus, atque adeo οὐρανὸς ἀπόρρητος, i. e. cujus limen adire, vel transire, nefas habetur? Accedit, quod in eo quidem loco, quem *Solanus* affert, *Dipss. c. 2. δὺςβατος καὶ ἄπορος* bene jungi poterant, minus tamen recte in hoc nostro ἄβατος καὶ ἄπορος. LEHM.

Ead. l. 15. *Ἔλας*) *Silvas ac saltus*: ὄργάδας vocant. BROD. Vulgare nomen τέμενος, *lucus*, qualis commemoratus *Veneris* in *Amorr. c. 12. et 27.* LEHM.

Ibid. *Ἀπετέμοντο*) Ad verbum *resecuerunt*, ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GERN.

Ibid. *Ὅρη ἀνέθισαν*) Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, *Philostriati* interpretem 53. a. 5. SOLAN.

Ibid. *Ὀρνέα*) Nam *pica* Baccho sacra est, *Jovi aquila*, *Minervae noctua*. BROD.

Pag. 84. l. 1. *Τὰ φυτὰ*) *Olea* *Minervae*, *vitis* *Baccho*, *Jovi quercus*. BROD.

Ead. l. 2. *Νειμάμενοι*) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

Ead. l. 3. *Ὁ μὲν Δελφὸς*) *Caecil. in M. Fcl.* qui tangit caetera hujus tractatus, quae quidem etiam sunt in *Dialog. Deor.* BOURD.

Ead. l. 5. *Ἦραν*) *Vid. Il. 4, 8. it. 51. seq. praesertim Spanh. ad Callim. p. 372. seq.* GERN.

Ibid. *Ἀργος*) *Scribe Ἀργεῖος*, ut in *Angl. Cod.* BOURD. Ἀργεῖος P. L. et A. alii Ἀργος. SOLAN.

Ibid. *Μυγδόνιος*) Hic pro *Phrygio*: poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, poëtica etiam ratione utitur. *Pausanias p. 344, 5. Wech. de Mygdone* agens *Coroebi* patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρὺς τίθεσθαι καθέστηκεν. *Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134.* GERN.

Ead. l. 8. *Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι*) *Vide Callimachi Hymn.*

in Jov. ejusque interpretes. *Clea.* Vid. supra Tim. c. 4. infra Jov. Trag. c. 45. et *Ex. Spanh.* ad *Callim.* p. 6. *Solan.*

Ead. l. 10. Πάλαι τεθνεῶς] Reddendum erat: *dudum mortuus*, non *olim*, ut placuerat interpreti Latino. De qua vocis πάλαι potestate monuimus T. I. p. 483. *Lehm.*

Pag. 85. l. 2. Γενεήτην τὸν Δία) Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores et statuarii; nisi forte et ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas tulerit. *Clea.*

Ibid. Παῖδα) Idem voluit, quod *Callimachus*, cum (*Hymn.* in *Apoll.* v. 36.) αἰὲ καλὸς καὶ αἰὲ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis et monumentis passim conspici ait vir harum, et omnium bonarum artium, indagator sagax *Ex. Spanhem.* quem vide. *Solan.*

Ead. l. 3. Ὑπηνήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem ὑπηνήτην adscripsit, se conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ἡρὶ τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit *Pollux*. Imo cum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Hesychius*, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενεάδος, apprime convenit Mercurio, semper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, sed et *Homerus* tribuit, ubi Il. Q. v. 348. eum similem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτην, τοῦπερ χαριστάτη ἦβη,
cui sunt flaventes prima lanugine malae.

Caeeterum ex hoc versu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἠράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὤμιλῃσε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ ὑπηνήτην) emendandum censeo πρῶτον ὑπηνήτην: abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec *Aeliani* attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. *Jens.* Iis, quos cl. *Jensius* attulit, addatur *Philostrat.* de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπηνῇ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Q. 348. et Od. K. 279. *Solan.*

Ead. l. 5. Ἐλέφαντα) Eburnea enim erat statua Jovis Olympici, ad quam hic respicit. v. Quom. Hist. Conscr. c. 51. *Solan.* Adi ipsam ejus descriptionem satis accuratam apud *Pausan.* V, 11. *Lehm.*

Ead. 1. 7. Τὸν Κρόνον καὶ Πέας) Ethnici nimirum passim de statu Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. CLER.

Ead. 1. 8. Πισαίων ἱερῶν) Confecto Olympico certamine. BROD.

Ead. 1. 9. Διὰ πέντε) Ne cui fraudi sit illud ὄλων, notanda hujus locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, et quos non? διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi et de re eadem utitur iterum in Icarom. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in De Mort. Peregr. c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

Ead. 1. 10. Προόρήσεις καὶ περιόραντήρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προόρήσεις) Non satia apte haec vox voci θέμενοι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Alex. c. 38. et Demonact. Vit. c. 34. Consule Meursii Eleusin, et emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μετὰ πρόσρησιν, pro μετὰ προόρησιν, quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. Προόρήσεις καὶ περιόραντήρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκός, ἐκός etc. GREN.

Ead. 1. 11. Βοῦν ἀγορήρα) De quo Hesiod. lib. 2. Op. Nefas autem fuit, et capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5. lib. 2. de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

Ead. 1. 13. Φιλήσας — δεξιάν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. De Saltat. c. 17. Apul. Miles. IV. et in Apol. et Salmasium. SOLAN; Cf. etiam Amorr. c. 13. qui locus simul tuetur lectionem nostri, αὐτοῦ, pro qua maluit Belinus αὐτοῦ, vel εαυτοῦ, uti vere habent duo codd. Pariss. LEXM.

Ead. 1. 15. Τὸ ζῶον) Quam immolavit, victimam. BROD.

Pag. 86. l. 1. Ἐντελές) Consule Ostrumum p. 102. Athen. 674. F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam. Hom. II. A, 470.

Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπιστέφαντο ποτοῖο·
quo illustratur *Virg.* 2. G. 528.

— et socii cratera coronant:

quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. cap. 11. Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο ὁ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχελεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥτε διὰ τοῦ ποδοῦ; (leg. ποροῦ cum clar. *S. Clarke* ad *Hom.* 1. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad *Lucian.* non adeo pertineat. *REITZ.*

Ead. 1. 4. Ἡμῶφωνον) Vox mihi suspecta. *SOLAN.* Quid si igitur εὐφωφον, vel potius ἡδύφωφον; *REITZ.* Quia suspecta vox ἡμῶφωνον, tentabam ἡδύφωφον; jam velim ὁμόφωφον, ut *Gal.* c. 2. quod optime respondet praemisso εὐφωφον. Sic ὁμόφωφον, de *Salt.* c. 68. f. ita et hic jam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμῶφωνον melius convenire bestiae morienti, et τὸ ἐπαιλοῦν esse ipsum animal, non tibias inflatas, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. *IDEM* in *Addendis.* In errorem seduxit *Reitzium* suspicio *Solani.* Locus est et sanissimus, ut medelam desiderat nullam, et satis quoque perspicuus; modo teneas, ἐπαιλοῦν non minus, quam μυκάμενον et εὐφωφον, ad Objectum pertinere τὸ ζῶον, et ἐπαιλεῖν ἡμῶφωνον ad normam Grammaticam eodem modo dici, quo μυκάσθαι γοερόν. Jam constat verba cum ἐπὶ composita, et Dativo juncta, si sonum qualemcunque significant, denotare, sonos suos concentus instar intermiscere iis, quae Dativus indicat, qualiacunque demum sint. Sic ἐπάδειν dicitur *Diall. Mortt.* II, 2. sic ἐπιβουβείν et ἐπικτυπεῖν *Diall. Deor.* XII, 1. (ubi tamen addita τῷ τυμπάνῳ et τῷ κυμβάλῳ Ablativi sunt instrumentales, non hi, quos modo dicebam, Dativi.) sic ἐπικράζειν, ἐπικροτεῖν (*Char.* c. 8.) ἐπιστενάζειν, ἐπιδακρύειν, ἐπιγελᾶν, et ejus generis alia. Nunc ἡμῶφωνον dicitur hostia ἐπαιλεῖν τῇ θυσίᾳ, i. e. dimidiata voce (leniori jam ac tenuiori paullatim, quum antea majori mugisset) tibiae instar accinere rei sacrae, donec omnino vox omnis cum anima simul deficiat. Qua immolationis descriptione quid vividius, quidve simul salsius, esse possit, ubi addit statim auctor, his vagitibus, et illis mugitibus, jam non posse non quam maxime delectari numina divina. Contra quae *Reitzio* placuerunt, εὐφωφον, ἡδύφωφον, et ὁμόφωφον quoque ipsum, quam jejuna ista, quam aliena ab omni loci indole! Omnino hoc etiam *Wielandii* est judicium, et multo ante eum *Jo. Phil. Pfeifferi* in *Antiquitt.*

Graecc. Lib. I. cap. 28. qui hunc locum ita reddidit: *Deinde ad aram applicant (pecudem), ac sub oculis Dei jugulant, flebile quiddam emugientem, beneque (sicut licet conjicere) ominatam; denique voce jam leniore ad sacri tibiae respondentem.* His ultimis nempe respicitur tiliarum usus in sacris, de quo idem Pfeifferus L. I. c. 83. alique alibi. *Belinus* contra longissime aberravit, ubi vertit: et ils accompagnent de leurs flûtes ses mugissemens douloureux, qui sont, comme de raison, d'un favorable augure. LEHM.

Ead. l. 5. Προγράμμα) Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.

Ead. l. 6. Μη καθαρὸς τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

Ead. l. 8. Ὁ Κύκλωψ) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

Ead. l. 9. Τῷ βωμῷ π.) Qui mos non gentium solum, sed et Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Ead. l. 13. Διασπιδναται) Homericæ dictio, ut et versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

Ead. l. 14. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Jov. Trag. SOLAN. Cf. Diall. Deor. XVI, 1. LEHM.

Ead. l. 15. Τῇ Ἀρτέμιδι) Dianæ Scythicae. BROD.

Pag. 87. l. 4. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent et Orig. c. Cels. 121, 1. et Clem. Alex. 16. C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, Hircus Mendesius Panis symbolum. SOLAN. Κυνοπρόσωπος Ἐρωῆς, Aegyptiis Anubis dictus, Isidi praesto est Diall. Marr. VII. extr. LEHM.

Ead. l. 6. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii crocodilum. V. Stephanum Byz. in Διοσπόλις, et Clem. Alex. στρωμ. V. Cyprian. etiam ad Demetrian. et Tertull. adv. Marc. II, 14. quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Juv. XV, 2.

Qualia demens.

Aegyptus portentia colat? CROCODILON adorat.

Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.

et v. 85. alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

Ead. l. 8. Δαήμεναι etc.) Homer. II. Φ, 487. Εἰ δ' ἰθὺ-λοῖς πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῆς. BROD. Illad. Z, 150. GERN.

Ead. l. 10. Ἐξουρημένων) Sic de Dea Syr. ΒΟΥΑΝ. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Θύρας δ' ἐπιθέσθε βέβηλοις) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde *Virgil.* *procul o, procul este profani.* *Callim. H.* in Apoll. ἐκάς, ἐκάς ὅστις ἄλιτρός. ΒΑΟΔ. Male Angl. βεβήλοις. *Callim.* alii. Καρδιουλκείν, et caetera hujus tractatus alibi exposui. ΒΟΥΑΝ. *Fores occlude, profane.* Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἐκάς, ἐκάς ἔστε βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, θύρας δ' ἐπιθέσθε βεβήλοις, *fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi βέβηλοι, qui hunc versum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, *Orphico* assignant auctori. Sed apud plerosque et *Suidam* aliter, et ex doctorum sententia rectius, αἰείσω συνετοῖσι Θύρας δ' ἐπιθέσθε βεβήλοις. Πᾶσιν ὁμως, (uti et hic Angl. eod.) quanquam et multi libri habent βέβηλοι et πάντες (v. Not. G. *Worth* ad Tatianum p. 34. et *Clem. Alex.* 28. B.) Sed emendare viri docti jubent. Vid. et *Chil. Erasmi*, *Stob.* s. v. p. 59. et *Grot.* flor. spars. 143. A. 161. A. qui testatur se reperisse βέβηλοι, quod contra sensum esse pronuntiat. *Pythagorae* ab eo tribuitur. *Ex. Spanhemius*, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus addubitare visus est, in suis ad *Callimachum* eruditissimis observationibus p. 49. allato *Galeni* loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6. ὥςπερ οἱ τοις ὤσιν ἐπιθέσθαι θύρας τότε βεβηλοῖς κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ νῦν οὐκ ἀνθρωπίνους νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι κελεύω τοις ὤσι τότε ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROFANIS, ut tibi AURES OBSTRUANT, ita et ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initiatus, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT. De emendatione cum ipse vir amplius, tum *Galeni* commentator eruditus *Caspar. Hofmannus*, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex *Platone*, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ οἰκείται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βεβηλὸς τε καὶ ἀγροίκος, ΠΤΑΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὤσιν ἐπιθέσθαι. Famuli autem, et si quis alius adsit PROFANUS et agrestis, AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.

Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. *Ἰπκ.* 882.

Τόδε μὲν οὐκ ἐστὶ στόματος ἐν πύλαις

Καθέξω θυεμπέρατον.

Theogn. 421.

Πολλοὶς ἀνθρώποις γλώσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται

Ἀρμόδιαι.

De aliis formulis v. *Callim.* 1. c. *Lampr.* in Alexand. Sev. et *Meurs.* SOLAN. Inclamari hac formula profanos ipsos, non, ut *Graevius* vult, praecones vel janitores sacros, vel Medium ἐπίθεσθε docet: opponite, obstruite vobis (h. e. auribus vestris) januas, i. e. occludite aures quasi januis, quo minus, quas hic agantur, audiat: docent vero idem etiam clarissime *Galen*i et *Platon*i, quae *Solanus* huc contulit, loca, in quibus τοῖς ὧσιν explicationis loco addiderunt auctores ipsi: Ergo salvus maneat Vocativus βέβηλοι. Dativus ab iis profectus, qui pariter, ac *Graevius*, θύρας proprie capientes de janua templi, jam non possent, quin absurdam haberent acclamationem, ad profanos factam. LXXIII.

Pag. 88. l. 7. Ἐπὼν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra et patrum memoria praestitum est id, quod *Lucianus* pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

Ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re *Herodotus*, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GRAN. Et *Lucianus* fere verbo τύπτεσθαι utitur: στέρνον τύπτεσθαι dicuntur lugentes *De Luct.* c. 12. et *Diall. Moretrr.* IX, 2. et ipsa haec luctus significatio στέρνον πία *De Luct.* c. 19. Sed variant etiam veteres, et incides passim in πλαταγεῖν τὰ στήθια, καὶ τὸ στέρνον, nec non κόπτεσθαι usurpant probati scriptores, ubi pectus voluit a lugentibus percuti palmis pugnisque. Succurrat locus ex ipso *Herodoto* VI, 58. ubi, sive τὰ μέτωπα cum *Schäfero* omittas, sive cum *Schweighausero* addas, certe de flagellis, quae *Gesnerus* modo commemorabat, cogitari nullo modo potest. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 411. ed Lips. Si recte memini, etiam στέρνοκοπία pro στέρνον πία, vel στέρνοκοπείσθαι, nescio ubi, occurrit. Sive ergo h. l. *Gesnerus* verbὸ κόπτεσθαι usum ut ineptum taxare, sive emendationem tentare, voluerit, — quorum utrum placuerit ipsi, non satis clarum est — neutrum equidem probabo. LXXIII.

Ead. l. 11. Κόμην) Luctus indicium coma barbarie rarsa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VONST.

Lamprid. in Commodio IX. *Sacra Isidis coluit, ut et caput raderet, et Anubin portaret.* V. *Casaub.* not. *Minuc. Fel. et Herod.* in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεύνται. *Plin.* etiam VIII. *SOLAN.* *Bion.* Epitaph. Adon. v. 81. *Eurip.* Suppl. v. 973. sq. *Hom.* Iliad. X, 15. *Odyss.* IV, 198. *Omnino vid. Kirchmann.* de Fúnerib. L. II. cap. 13. 14. *LEHM.*

Ead. l. 12. *Ψιλὸν — τὸ πένθος*) Dura omnino phrasis. Vide an arrideat *Par.* et edit. J. scriptura, ὕψηλὸν legentium. *SOLAN.* *Jacobsio* quoque in *Animm. critt.* in *Callistrati* statuas et *Philostratorum* imagines p. 14. minime ferenda videtur vulgata lectio, quippe rato eam mire ineptam esse locutionem. Emendat itaque: καὶ ψιλότητι τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο. et vertit: nemo comam tantū fecerit, quin eam tondēat, capitisque calvitie luctum significet. Contra tam graves et elegantes linguae classicae censores quis ausit jam defendendam suacipere vulgatam? Mihi vero audere liceat. Rem, quam innuit auctor, ineptissimam et stolidissimam esse, hoc quidem facile *Jacobsio* largiar; non item, quod de locutione idem contendit, quam equidem aptissimam iudico ad ineptiam istorum hominum illustrandam, qui detonsis capitibus lugere videri volunt. Hunc, quem prae se ferunt, quem ostentant, (ἐπιδείκνυνται) luctum, comica usus locutione, quem colorem totus locus induit, *ψιλὸν* dicit; i. e. calvum, nudum luctum, sine kahle, nachte, Trauer. Quid hoc est? Quod si rem spectes, commentario erit libelli de Luctu initium, ubi omnino perstringitur lugentium vulgus, qui non clare scientes, utrum ea, quae lugent, eventa vere mala sint et lugenda, necne, mori tantum majorum et consuetudini obsequantur (νόμῳ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες). Eundem luctum ineptum nunc, quum de singulari quodam ejus signo, de calvitie scilicet affectata, loquitur, *ψιλὸν* vocat ipsum, i. e. vanum et inanem, rationis ac veritatis expertem; nec sane importunam imaginem intrudens, quum usus non repugnet. *Ψιλὰ* enim metaphorico sensu dicta, ut *nuda* Lat. Graecis erant omnia, quae vacant iis, quae quis jure suo ab iis exspectet vel optet. Ita ager *ψιλός*, i. e. expers graminum et frumentorum: ita milites *ψιλοί*, vel plane non; vel leviter, armati. Ita *Lucianus* ipse *Anachars.* cap. 10. postquam *Anacharsis* selinum, apium, pinum, et hujusmodi alia certaminum: praemia insuitata ob nimiam eorum levitatem et simplicitatem contemnere visus esset, jam *Solónem* respondere ἰσηθελὲς ἅλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν· πάντα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς πλῆθους etc. non *nuda* re-

spicimus ea, quae dantur, quae quidem minimi sane pretii sunt; sed ea spectamus, quae iis adhaerent, atque cum his conjuncta cogitantur, victoriam et gloriam. Tantum igitur abest, ut offendant ea, quae auctori placuit, dicendi ratione: *ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπιδείκνυσθαι*, ut potius eam consilio auctoris accommodatissimam judicem, et *ὕψηλόν* illud *Solani* non minus quam *Jacobsii* ingeniosum commentum, arcendum omni studio censeam. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἔστι δὲ ὁ Ἄπης ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονοούμενος*) *Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armento jam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo.* Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, et quando existit? aut quis intelligit? Immo, *post priorem creatus*, prioris mortui successor et quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo planè contraria est *Luciani* sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse; cum toties in hoc auctore *ἐπὶ τούτοις*, et in *Vitarum* auctione, *ἐπὶ τούτοις*, etiam in *Cataplo*. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. *Verae Histor.* *ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν* ubi *Benedictus* in coena: quae si vera est versio, quid faciunt *ἐκπώματα* paulo ante descripta? immo est *post coenam*. Sic notabili errore in initio *Apologiae* pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήλθον αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μετὰ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγγο etc. video reddi, sed quid interim et post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint. GRON.

Ibid. *Ἐπὶ τῷ προτέρῳ*) Sic locutus est *Galen.* in *Hippocr.* de sal. diaeta. *Ἐπιδιεσκενᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν etc.* V. *Casaubon:* ad *Athen.* 210. 47. SOLAN.

Pag. 89. l. 4. *Τοῦ μὲν — τοῦ δὲ*] Quam ad h. l. *Reitzius* in Ed. Belg. reposuerat notam, eam nos, *Bipontini* Editoris exemplum secuti, eo transtulimus, quo pertinebat, ad p. 484. De *Democrito* autem et *Heraclito* *Noster* ipse *Vit. Auct.* c. 13. 14. LEHM.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 90. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ) Vertunt. *Vitarum auctionis*. Verte, *Mantipiorum auctionis*. Laërtius in Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὥς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραῖς διακούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. ΜΕΝΑΞ. Dialogus, qui *Βίων πρᾶσις*, *Vitarum auctionis*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit, *optimam vitam vendendo, et maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum* etc. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀρίστος, scilicet Πυθαγορικός, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἀρίστος: alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικός κατάβηθι, dixisse Noster, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed et inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτρυβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σέ φημι, τὸν πλούσιον. Manifestissime c. 12. ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρὸς εἴς πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς. βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον; Respondet euntor, et alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθέ σύ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 18. Mercurius Heraclitum et Democritum proponens, ait, Τὰ ἀρίστα βίῳ πωλῶ. τὸ σαφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur Βίων πρᾶσις. At Thom. Magister hunc semper citat nomine Βίων πρᾶσις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, et aliis. Jeno. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas professiones vulgo hodie dicimus. SOLAN. Vitas interpretari hic et in ipso libello βίους non dubitavi; nec enim adsentior Leopardo, qui Emendat. 14. mancipia significare dicit, hic et in Aristippi

apophthegmate apud *Laërt.* II, 78. cui de utroque adsentitur ad *Laërtium Menagius*. Ita autem ille de Aristippo: κατελθόντες τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκευὴ μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere, quidni enim amicos, conjuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet tamen significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud *Lucianum vitae* sunt umbrae, εἰδωλα, manes, mortuorum philosophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292.

— *tenuēs sine corpore vitae.*

Sed retinet βίος solennem et frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae et instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit *Lucianus* in acta et sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. *GREN.*

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem et vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem et similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne et ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem, quam illi, culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *SOLAN.* Ipse *Lucianus* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proximo sequenti, inprimis ab c. 15. ad finem fere. *REITZ.* Non negat tamen *Wielandius* ipso, nimium genio suo in hoc opusculo indulsisse *Lucianum*, et maxima fere injuria risui expo-

suisse sapientissimos ac meritissimos antiquitatis viros. Eandem *Noster* licentiam, magis illam in vitiis cujuscunque generis et ubicunque obviis acerbè perstringendis; quam in virtutibus laudandis et commendandis, conspicuam et alibi offendimus non sine aliquo indignationis sensu; e. g. Diall. Mortt. XXI. XIII, 5. XX, 5. Quod ne *Servatori* quidem nostro pepercit, id vero tanto minus mirandum, quum hunc ne nosset quidem satis, is, qui *Socratis*, *Platonis*, *Aristotelis*, *Homeri*, aliorumque principum peritissimus erat censor ac derisor. LEHM.

Ead. l. 3. Κοσμήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Marial.* BOURD.

Pag. 91. l. 2. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, proclamabimus: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat auctionem facere bonorum, vel, per praeconem vendere bona. *Thomas Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν et *Harpoer.* Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demosith.* contra *Aristocr.* Ὡςπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπειωνίζοντες. L. BOS. At ubinam est *Mercurii* praeconium? Praeconis ipse fungitur officio *Jupiter*, dignitatis suae non satis memor, vixque peracto praeconio interpellat *Mercurius*, monetque et quasi imperat, ut festinet. Non bene divisa temporibus isthaec sunt tibi, o *Dave*. Credo mutatas esse personas, et *Mercurii* praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* et ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλοὶ et in οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munere fungi, et, quod bene vertat, jam ad Porsenae regis bona emenda allicere.* SOLAN. Meræ hae argutiae, vel potius nugae vixque dignae, quae respiciantur. Non intellexit scilicet *Solanus*, dominum h. l. loqui *Jovem*, non praeconem, praeconis autem personam agere, ut par erat, *Mercurium* a principio ad finem usque dramatis. Nec vidit idem V. D., si *Mercurii* sermo a verbis Ἀγαθῇ τύχῃ initium caperet, nullam prorsus, ne Grammaticam quidem, sic exstituram esse sententiarum cohaerentiam. Salva itaque maneat, quae vulgatur, loci dispositio. LEHM.

Ead. l. 4. Καταβάλλεσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίλειν, solvere, usurpatur. *Noster* in Dial. *Meretr.* κα-

ταβαλίσθαι ἀργύριον. *Thom. Mag. Καταβολή, ἡ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω ὄψμα*: vide; quae ibi diximus. L. BOS.

Ead. l. 10. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich. l. p. 31. LEED. Diogen. Laërt. p. 225. E. SOLAN.*

Ead. l. 12. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipsum, simul et omnes Pythagoricos petit. In L. *Πυθαγόρας*, rectius. SOLAN. Imo scripsit auctor ὁ *Πυθαγορικὸς*, i. e. βλος, quod proxime intelligendum esse, supra monuit *Gesnerus*. Sic infra etiam ὁ *Περικατητικὸς* c. 26. et ὁ *Σκαπτικὸς* c. 27. qui proprie significantur Aristoteles et Pyrrho, omnino autem intelligendi eorum assecclae. LEHM.

Ead. l. 15. Ἀριστον βλον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem praedicabat sine laudatione. *Plaut. Stich. Cic. 3. de Off. Horat. Epist. 2. l. 2. l. 37. de dolo malo*: hoc passim. Hinc *κήρυγμα* pro laude: hinc praeconium. BOUARD. Interpretes, *vitam optimam vendo*; et βλον ἀνδρικὸν πωλῶ, βλον ἄριστον, καὶ γενικόν, βλον ἐλεύθερον, vertunt, *vitam virilem vendo, vitam optimam et generosum, vitam liberam*: rectius *veritas, vita optimum, vita virilem, generosum, liberum*: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effeminate, libero vivit. Est loquendi genus Graecis tritissimum. GRAEV. Vid. supra ad Inscript. Adnot. *Gesneri* LEHM.

Pag. 92. l. 1. Τὸν ἀνθρώπον) Pythagoram divino colli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam o geniis, qui lunam habitant, et cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblich. LEED. Cf. Diell. Mortt. XX, 3. Gall. s. Somn. c. 18. LEHM.*

Ead. l. 2. Τοῦ παντός ἁρμονίαν) Pythagoras docuit καθ' ἁρμονίαν συνιστάναι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. et *Cicer. III. de Nat. Deor.* affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere. LEED.* Vid. *Jamblich. N. 65.* ubi solus musicam sphaerarum auditu et intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

Ead. l. 5. Τερατεῖαν) *Suidas* exponit *ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν*, i. e. *mendacium et falsiloquium*. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis diserebat, transvolarat, et postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich. in V. P. I. c. 18. LEED.* De hac *τερατεῖα* Pythagorae satis quidem ingenue ipse exponit *Gall. s. Somn. c. 18. LEHM.*

Ead. l. 6. *Μουσικήν*) Summum in his fuisse Pythagoræ, notavit in vita ejus *Jamblichus* cap. 5. et 25. *LEED.* Tonorum proportionem primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich. SOLAN.*

Ibid. *Γοητείας*) *Dial. Mort.* XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. *LEED.* Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Rittershus.* in *Porphyr.* p. 29. b. *SOLAN.*

Ead. l. 12. *Ἐν Αἰγύπτῳ*) Sic alibi *Diogen. Laërt.* *Apul. BOURD.* Cf. *Gall.* s. *Somn.* c. 18. *LEHM.*

Ead. l. 14. *Ἀναμνήσω*) Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. *LEZU.*

Pag. 93. l. 8. *Ἀφωνίη*) Vid. *Rittersh.* ad *Porphyr.* N. 19. *SOLAN.*

Ead. l. 4. *Πέντε ὄλων*) Vid. *Gell.* I, 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. et not. *Menag.* p. 208. *SOLAN.*

Ead. l. 5. *Τὸν Κροίσου παῖδα*] De quo adeundus *Herodot.* I, 34. et 85. *LEHM.*

Pag. 94. l. 3. *Ἀ σὺν δοκτεῖς τέτταρα*) Quatuor cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α. (*δ'. γ'. β'. α.* οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) *τρίγωνον δὲ οὕτω.* Arithmetici *ζηλοῦντες* Geometras in figuras et ipsi constituerunt numeros, *τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἐξῆς.* Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοῦτον ἀρχάμενοι τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργεῖα πολύγωνα, *τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἐξῆς.* τῆς μὲν οὖν μονάδος, δυνάμει οὔσης *τρίγωνον, πλευρὰ μονάς.* τοῦ δὲ ἐνεργεῖα πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) *πλευρὰ δυάς.* τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ Ξ) *τριάς.* τοῦ δὲ γ'. *τριώνου τετράς ἢ πλευρὰ.* Ἐντελὲς δὲ *τρίγωνον τὸ δέκα,* ὡς τῷ *τριώνῳ καὶ τετραγώνῳ συντελούμενον τοῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων,* τῷ μὲν *τριώνῳ* διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. *τρίγωνον γάρ.* τῷ *τετραγώνῳ* δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τέσσαρα αὐτοῦ πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων, Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν *παρεμβάσει* εἶρεῖν, *τρίγωνον ἐντελὲς ὁ Ι.* Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ *Πυθαγόριοι* ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως·

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχῇ παραδόντα *τετρακτὺν,*

Ἠᾶσαν ἀενάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagoræ. G. In praecedentibus pro Δ. notavit *Solanus,* *Legε τριώνου.* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras

Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn. Jambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid.* HEMST.

Ead. l. 4. Τρίγωνον ἑντελές) Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἑντελές, triangulum perfectum, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, et sic ad infinitum hoc modo . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. PALM.

Ibid. "Ορκιον) Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut. de Plac. Ph. I. 3. 1616. 1.* At in *Is. et Os. 679.* idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam *Pro Lapa. inter Salut. c. 5. et Brod. Misc. II, 6. et Nostrum iterum Philopatr. o. 12. Rittersh. ad Porph. p. 26. et ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos etc. Jambl. n. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20. m. SOLAN. "Ορκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.*

Ead. l. 12. Τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα) *Cl. Belin de Ball. ad h. 1. citat Porphyr. περὶ ἀποχ. II, 36. Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμὰς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλέον τοῖς θεοῖς ἀπήρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτεμιν, ὥςπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωνα· καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ σωφροσύνην. Add. Jambl. Vit. Pythag. c. 28. et Plut. in Is. et Osir. pag. 381. E. BR. De numeris Pythagoreis eorumque ad Deum et virtutem ratione non minus utiliter, quam subtiliter, disseruit Frid. Guil. Ehrenfr. Rostius, praeceptor olim meus, nunc collega, carissimus, in Programmate scholastico, a. 1803. exeunte scripto, hujus tituli: Super Pythagora virtutem ad numeros referente, non revocante. Quod post ἀριθμὸν ἔοντα duo codd. Pariss. interponunt καὶ νόον, id adeo arrisit Belino, ut Schmiederus non dubitaret recipere. Cur exsulaverit e libris hic νόος, causam Belinus fingit maxime improbabilem hanc: quia auctorem noluerint hoc venerandum attributum divinum risui exponere. Quodsi hoc valeret principium iudicandi, mirari satis non possemus, *Iucianum* tam parum exsectum ad nostram aetatem pervenisse. Imo vero alienum esse hoc Pythagoricae doctrinae sacrae supplementum, vel exclamatio emtoris: θαυμάσια λῆψις, ostendere potuit. Inter*

θεωμάσια enim minime referri poterat dogma, ne Pythagoreis quidem illud proprium: τὸν θεὸν εἶναι νόον. LXXII.

Pag. 95. l. 4. *Αὐτίς*) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐτίς. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ψυχῆτον*) Vide *A. Gell.* IV, 11. VORST. *Jamblich.* N. 107. docet, solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SOLAN.

Ibid. Οὐδὲ ἐν τι) Οὐδέτιν τι. Sic recte, et Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad *Heliodor.* BOURD. *Athen.* Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, *Gell.* IV. c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad *Gell.* REITZ.

Ead. l. 12. Οὐκ, ἀλλ' ἱερὰ εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνας ἐμυσάσθη τοὺς κνάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱερὰ εἰσιν etc. Interpretes verba retinens, vertit, Non odi: sed sacrae sunt fabae. Profecto haec Graeca pariter et Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάσσεσθαι κνάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱερὰ εἰσι, enimvero sacrae sunt. Re vera enim ἐμυσάσσετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat, horrebat iis uti; id quod satis notum; et praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in *Vera Hist.* II. c. 24. caeteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit *Noster*, Μόνος δὲ ταύτης (ἐσθῆτος) οὐ μετρίως Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄστρος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσσάμενος τὴν κνέμοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia et plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, et *Jo. Scheferus* de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱερὰ εἰσι scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱερὰ εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in *Nebulis*, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathō, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit et hoc v. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,

Οὐκ ἂν ποτ' εὖρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία

Ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἐκμάδα τῆς φροντίδος.

Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΤ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ,

καὶ γὰρ. ἄττικῶς. Καλλίμαχος, 'Ακούσαθ' 'Ιππώναντος; οὐ γὰρ ἄλλ' ἤκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἤκω. Ita hic Scholiastes, ut οὐ γὰρ ἄλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas v. 58. ab initio. ibi ad Aristophanis verba, Οὐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς, ait, 'Αντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, ἄλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non puto equidem ἄλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem; iisque plura, habet Suidas T. II. p. 348. Sed et Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum et truncatum. Ait: Οὐ γὰρ. 'Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἄλλὰ καὶ γὰρ, 'Αττικῶς ὡς Καλλίμαχος. 'Ακούσαθ' 'Ιππώναντος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἤκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, et male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἄλλὰ καὶ γὰρ. et male in verbis Callimachi omitti ἄλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γὰρ ἄλλὰ. cumque itidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem adsit. Est namque integer Scazon,

'Ακούσαθ' 'Ιππώναντος, οὐ γὰρ ἄλλ' ἤκω.

Aristophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἄλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo interpretes, verba οὐ γὰρ ἄλλὰ πειστέον vertens, non ausim, sed meo mos est gerendus hero. Dionysus herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam adsumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque et reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysoumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε etc. quae ita verte: Cedo ea mihi celeriter, namque parandum est. In Ἐκκλησιαῖς. v. 387.

— Οὐ γὰρ ἄλλ' ὑπερφυνῶς

Ὡς λευκοπληθῆς ἦν ἰδεῖν ἢ 'κκλησία.

— Namque insigni ratione

Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus interpretes οὐ γὰρ ἄλλ' ad verbum vertit non enim, sed. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Thesmophoriazasis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτε μ' ὡ' δειλῶ. οὐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur enimvero. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, et recte ab interprete enimvero redditur. Quoniam vero is locus quan-

dam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλὰ, pro enimvero, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. c. 12. Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Ἀλαχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτων ὁ Κωδοῦλδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est etc. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; et quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidissee. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Benilejus, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἰνπώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, et inter οὐ γὰρ et ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. JENS. Utut recte haec disseruerit Jensus, huc tamen nihil faciunt. Scripsit Lucianus, ut praecit codex 2954. et edidit Schmiederus: Τίνος εἵνεκα; ἢ μυσάτῃ τοὺς κνήμεους; Cur (fabas excipis ex numero comedendorum?)? ἀνερσaris eas? Respondet Pythagoras: Non aversor, sed sacras sunt etc. Sacer ergo horror erat, qui vetaret Pythagoram istis vesci; idem ille, qui etiam Ver. Hist. II, 24. significatur verbo μυσαττεσθαι, ubi cave cum Jensio cogites de physica quadam stomachi aversatione. Interrogandi autem rationem ipsam, qua utitur emtor, pluribus illustravi ad Diall. Deor. XIV, 1. Tom. II. p. 331. sq. LEXM.

Ibid. Ἱσοὶ — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic Ἱσοί, pro communi ἱσοί. quā in voce passim in Astrol. etiam peccatur: et αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN. Et aliae per hunc locum fortunae communes ad Ionismi legem revocandae erant, adsentiente omnino Jacobsio ad *Achill. Tat.* p. 661. partim etiam codice uno et altero. LEXM.

Ead. 1. 13. Γονή) Vocem γονή satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεία μορία, τουτέστιν, αἰδοία. ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III. περὶ τῶν ἁρθεῶν habere Hippocratem. LEXM.

Pag. 96. 1. 2. Ἐψηθέντα) Turbant hic codices. R. Ἐψηθεῖσαν. Fl. Ἐψηθέντι. Vid. Diogen. Laërt. p. 222. A. et Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse viros doctiss. SOLAN. Belinus tradit in cod. 2954. Ἐψηθεῖσι legi. Verum quum ex his, quae addit, pateat eum hanc vocem pro feminina habere, et quum codex 2954. et R. (Regius) unde Solanus Ἐψηθεῖσαν refert, unus idemque sit: hinc conjicio optimo jure, errorem admissum esse in Bel. relatione, ipsumque Belinum aut Ἐψηθείσῃ, aut, quod Solanus, Ἐψηθεῖσαν, voluisse. Κύαμος vero ab Ionibus etiam genere feminino usurpari, me pariter ac Reitzium fugit. Corruptam Fl. lectionem Ἐψηθέντι δὲ, ἣν Ἐπαφῆς τὴν σεληναίην non debebat Reitzius integram appellare, et hoc nomine recipere. Imo integram servarunt codd. 3011. et Gori. Ἐψηθέντα δὲ ἣν Ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. quam et Schmiederus recte edidit. Neglecta forte Praepositio ἐς omnes turbas istas, quas in libris deprehendimus, excitavit, genuitque in hoc Femininum Ἐψηθεῖσαν, quod ad τὴν σεληναίην responderet, in illo Dativum Ἐψηθέντι, qui deinde Ἐπαφῆς traxit. Ineptissimum autem h. l. esse Ἐπαφέναι, intelliget, qui vel ex Zeuxide c. 9. usum et naturam verbi cognoverit. Ceterum versionem Gesneri inconvenientem ex mente Jacobsii ad Achill. Tat. p. 661. correxi. LEM.

Ead. 1. 3. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γὰρ τις διατρῶων κύαμον, καὶ τοῖς ὁδοῦσι λεάναις, ἐν ἀλῆα τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἰτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὗροι ἂν ὁσδοτά ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philosophumenon Origenis p. 42. Wolf. ista, quae obiter emendare et interpretari licebit, cum et Menagii, qui laudavit ad Diogen. Laërt. VIII, 34. et reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἰ τις καταμασησάμενος λείων τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθὺς ἀντιλήψεται προσφερῇ (sic lego, non προσφέρει aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὁσμὴν. Hujus rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter adsumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur Philosophumenon auctor, et Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου suadere videtur αἶμα Luciani. Rursus αἵματι hoc objicitur,

quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus prosiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud *Athenacum* meretricula putabat, cui *Ptolemaeus*, ex balano seu glande regia esse, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνον dabimus *Porphyrio*, στέμα *Luciano* ἀντὶ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? imprimis cum consanguinei et sanguis meus pro filio, et similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re *Luciano* sermonem esse dicemus, de alia *Origeni* et *Porphyrio*? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo semini majori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, et vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GRSN. Addi potest ad notionem φόνον pro sanguine *Plin.* 21, 16. s. 56. ubi de Scolymo: Idem erat atractylis quoque, nisi candidior esset, et nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis. IDEM in Addend. Dignus erat, qui conferretur, locus *Diall. Mortt.* XX, 3., ubi, quae mihi de hoc *Pythagorae* instituto videntur, reposui. LENH.

Ead. l. 4. Ἀθηναίοισι νόμος] De hac Atheniensium consuetudine per fabas eligendi magistratus cf. *Xenoph.* Memorr. I, 2, 9. et adeundi *Davis.* ad *Max. Tyr.* 22, 4. et *Duker.* ad *Thucyd.* VIII, 66. quique ibi laudantur, *Meursius* de *Archontt.* Athen. I, 9. *Petitus* Legg. Att. p. 219. et *Menagius* ad *Diog. Laërt.* VIII, 34. LENH.

Ead. l. 5. Ἀπόδυνθι) Id. in *Eunuch.* *Casaubon.* ad *Suet.* De fabis *Pythagorae* *Plin.* *Plutarch.* omnes, *Lucian.* passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοῖσι εἶναι ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

Ead. l. 6. Χρυσοῦς) De *Pythagorae* femore aureo *Porphyr.* N. 28. et not. *Diog. Laërt.* p. 216. et *Jamblich.* N. 92. *Aelian.* V. H. II, 26. *Apollonius Dyscolus* c. 6. aliique. *Meurs.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* solus eburneum dixit, c. *Cels.* VI. SOLAN. Cf. ad *Diall. Mortt.* XX, 3. LENH.

Ead. l. 7. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae *Pythagorae* vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς αἰβροτος οὐκ ἐν θνητός.

De quibus consule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam passim. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia et habitavit Pythagoras, et discipulos habuit magno numero. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Ἰταλίας συνεστῆσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant et feminae ἀκριβῶς ἐξασκουῦσαι τὴν ἀγρῆν, ὣν καὶ Θεανὴ ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἐωνήσθαι. A Crotone autem et eis Τάραντα ἡ ἀγρῆσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate et opulentia et virorum copia Magna Graecia ea pars diceretur. G. Cf. Scholion codicis 2954. supra descriptum, ex quo vocem ἀκριβῶς huc transferre placuit in locum τοῦ, ἀκρῶς. LXXIIII.

Pag. 97. l. 2. Τριακόσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi discipulorum κοινόβια, seu consortia, de quibus vide Jo. Scheffer. Phil. Ital. c. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse ajunt. Vide Diog. Laërt. 214. et not. SOLAN.

Ead. l. 4. Ποντικόν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπῆς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopensis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

Ead. l. 6: Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμλᾶς) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed et ab illo versum esse, cui ex humeris peram dependet; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμλᾶς hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II. Rei Vestiariae lib. 4. c. 20. et 22. GRON.

Ibid. Ὁ ἐξωμλᾶς) Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit interpret; quasi ὦμλα inveniatur pro humero, et legisset deleto articulo ἐξ ὦμλας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμλᾶς est, qui ἐξωμλᾶδα habet, et ea insignis est: ἐξωμλᾶς autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum et exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7. c. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium et Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39. Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. seqq. GERN.

Ead. l. 10. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. Jud. Apul. lib. 8. BOURD.

Ead. l. 14. Οὐδὲν αὐτῷ πᾶσι) Respicit hic hujus philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera venisse in

Creta traditur; non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. et 166. D. Adde et *Plut.* 886. 1. et *A. Gell.* II. 18. SOLAN.

Ead. I. 17. Γε καὶ) Longe melius in *Thomas Magistri* codice legebatur; nempe ἡ (v. in *ἡρώδης*.) SOLAN. *Thomas* plurimum quidem intererat, verba ea, de quibus ipsi agebatur, accurate ac fideliter ad sua veterum exemplaria reddere: verum eorum, quae minoris essent momenti atque ad explendam tantum sententiam aliquam, vel efficiendam, pertinerent, minus observans erat et diligens enarrator. In *ἡρώδης* id agebat, ut particulae *Lucianae* πλὴν εἰ μὴ ex h. l. citatae illustrandae observationi ipsius inservirent, ceterum, utrum καὶ in *Luciano* legeretur, an ἡ, satis securus. Saltem γὰρ quomodo interponere potuisset, nisi simul etiam antecedentis retulisset, quaesierim ex *Solana*. Omisit ergo, quippe ad rem suam non pertinens. Neque adeo pro certo semper variarum lectionum fonte haberi debet vel hic *Thomas*, vel ceteri quoque Grammatici et Lexicographi, ubi veterum loca citant. LXXII.

Pag. 98. I. 2. Κύνων αὐτοῦ καὶ τοῦνομα.] Ipse se canem appellat et cognatum. Cerbero *Diall. Mortt.* XXI. init. Convicium scilicet erat, quo petebantur Cynici ob similitudinem nominis et vitae rationis. LXXII.

Ead. I. 7. Τὸ σκυθρῶπὸν] Inapte *Schoettgenius* ad *L. Bos* de Ellipsi. p. 420. ed. Schäf. subaudit πρόσωπον. imo Substantivum vice fungitur τὸ σκυθρῶπὸν, observante ibidem *Schaefero*. Patebit hoc, si quis dubitet, e verbis *Philosophi Diall. Mortt.* X, 9. ἀπόθεν τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρόρησιαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. ubi nemini in mentem venerit πρόσωπον, vel etiam aliud Substantivum vocibus ἄλυπον et γενναῖον cogitando adjungere. LXXII.

Pag. 99. I. 4. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela *Herculis*. Id. *Lapithis*: dixi alibi. *Bourn.* *Conviv.* a. *Lapith.* c. 16. LXXII.

Ead. I. 9. Ἐκκαθάρας τὸν βίον) Sic *Dial. Hercul.* et *Aescul.* *Bourn.* *Diall. Deor.* XIII, 1. ibique *Hemsterh.* T. II. p. 328. *Tribonii* autem Cynici descriptionem lege *Diall. Mortt.* I, 2. LXXII.

Ead. I. 12. Ἐλευθερωτής) *Apud Diogen. Laërt.* I. c. aliter respondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχευν. SOLAN.

Ead. I. 18. Προφήτης) Quis locus in illa voce a *Luciano* quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione ipsum *Lucianum*, probat repetitio ejusdem in mercatoris se-

quentibus verbis. SOLAN. *Antistitem* hic verti *προφήτην* voluit in thesauro *Stephanus*; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim *πρόφημι* etiam *proloquor, praedico*. GRSN. Ita etiam *Seyboldus*. Nihilominus omnino quidem probo *Solani* iudicium, quamquam alibi jocosum *Luciani* situm existimans. Ut *Pythagorae*, ita et *Diogenis*, jactantiam ridet. Ille *Apollinem* affectaverat; hic jam non minus magnifice se *Herculem* quendam profitetur (*ἐλευθερωτὴν τῶν ἀνθρώπων*), et *Aesculapium* (*ἰατρὸν τῶν παθῶν*). Omnino, ait singula complectens, *propheta sum veritatis libertatisque dicendi*, i. e. non *prae-co*, ut *Versio* habet, quod foret *κήρυξ* et indicaret *Mercurium*, sed *vates*, quasi oraculorum editor vel interpres, qualis fingebatur *Apollo*. Ita semper vox *προφήτης* in veteribus, et in *Nostro* quoque, occurrit, ut notam omnino habeat impressam scientiae et professionis rei sacrae et arcanae. Sic *Ammoniorum* prophetae *Diall. Mortt. XIII, 1*. Sic per totum librum, *Alexander* inscriptum, prophetae, i. e. magi, vel incantatores, vel rerum futurarum praescii etc. Unde quam jocosose *Lucianus* *Diogenem* se ipsum prophetam *τῆς ἀληθείας καὶ παρόρησίας* appellare jubeat, apparere puto; modo noris, quae *Cynica* ista fuerit veritas dicendique licentia.

LXHM.
Pag. 100. l. 5. *Τάφον*) *Sepulcrum* habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt. VI. p. 148*. B. C. ait, *παντὶ τόπῳ ἐχρήτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος*. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eund. ibid. C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, *Diogenem* in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, et pauperriorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex *Nov. Foed. Luc. VIII, 27*. sed et ex *Petron. cap. 111. de matrona Ephesia* aliisque notissimum. REITZ.

Ead. l. 6. *Ὀπισθογράφων*) Tu vide, an sit ut apud *Sa-tyrarum* poetam, scriptus et in tergo etc. *Juven. I, 6. COLL. GAL.* Vide, quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in v. *ὀπισθόγραφος*. LEBD. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. *Hugon. de prima orig. scribendi*, et ad eum notas *Consultiss. J. G. Trotzii p. 98*. REITZ.

Ead. l. 7. *Τοῦ μεγάλου β.*) Sic *Aristoph. in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ*; ubi *Scholiastes* inquit,
Lucian. Vol. III. Kk

Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλεῖστον
δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

Ead. l. 11. Χιλώνης, ἢ παράβου τὸ δέσμα) Vid. Aristophan. Vesp. v. 1284. et Kust. not. Ms. Hoc Hemsterh. margini adleverat. REITZ.

Pag. 101. l. 2. 'Η φρήν) 'Η γλώσσ' ὁμώνοχ' ἢ δὲ φρήν
ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippol. 612. 'Η γλώσσ' ὁμώνοχ' ἢ δὲ φρήν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. et add. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119. Ε. 'Η μὲν γλώσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἴσται, ἢ δὲ φρήν οὐκ ἀνέλεγκτος· idque Εὐριπίδειον τι vocat. GZSN.

Ead. l. 7. Βάροβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I. p. m. 49. scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatus atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumpere scilicet gravitatis rigorem, et sophistica se potius ostentatione jactarent. SOLAN. Pro eo, quod mox sequitur, ἀπηχῆς Belinus maluit ἀπηνῆς, quippe non adsecutus genuinam vocabuli vim, quam quidem in eo ponit, quod nullum edat sonum, vel certe tam tenuem, quem echo reddere nequeat. Rectius explicant Grammatici veteres. Vid. supra ad Scholion adnotata p. 333. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀπόξυσον) Puto me in versione vim verborum sic satis adsecutum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; et abstergere, si cum ἀποξέω comparetur, parum vehemens. GZSN. Seyboldus haec adnotavit: „ἀπόξυσον] abrade penitus. — Legunt alii ἀπόξισον, absterge, quod Gesnero, si cum ἀπόξυσον comparetur, parum vehemens videtur. Sed forte ἀπόξυσον nimis vehemens.“ Non cepit itaque Seyboldus Gesneri mentem. Non voluit Gesnerus inter ἀποξέω et ἀποξύω, vel inter lectiones varias ἀπόξυσον et ἀπόξισον distinguere, et, utra utri praestet, decernere; sed iudicat modo de Erasmi interpretatione, quam negat vehementiae, quam verbum ἀποξέειν significet, parum esse convenientem. Neque dicit Erasmus, quod verterit absterge, legisse ἀπόξισον, vel ita legi voluisse, — quod et ipsum Schmiederus falso refert Tom. II. in Addend. ad Tom. I. p. XXXVI. — imo clare significat, se ἀπόξυσον et ἀποξέω pro unius ejusdemque gentis et originis verbis habere, nec aliud quidquam agit, quam ut hujus verbi vis h. l. constituatur. Idque rectissime, ut ego existimo. Nam quum

antiquitus ξίω et ξύω, ut χίω et χύω, ρίω et ρύω, et ejus generis alia, eadem fuerint verba, forma tantummodo paulum differentia, tum et *Lucianus* his diversis formis, ξίω in Praesenti etc., ξύω in Futuro etc., ita utitur, ut eandem iis tribuat potestatem, quod luculenter docebit Index. De forma itaque ἀπόξυσον h. l. praeferenda vix dubitatio esse potest; minus certum, quae vis ei statuenda, utrum Gesneriana, an Erasmiana. Qua ratione hic ἀπόξυσον τὸ ἐρυθρίαν, eadem prorsus in Navig. c. 45. ἀποξύσας τὴν πολλὴν ταύτην κύρυναν dictum: utrumque autem dictum Phoenicis verborum commonefacit apud *Homerum* Iliad. IX, 446.

Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώνοντα.

In his tribus locis et omnibus, quae exstant, similibus notio propria *abradendi* in metaphoricam abiit, non *vehementer* quidem, quod h. l. *Gesnero* placuit, sed *prorsus*, totum aliquid, deponendi, abjiciendi, ut nihil pristinae rei relictum maneat; quod alibi, imprimis in N. T. libris, alius metaphorae ope, de vestitu desumptae, exprimitur voce ἐκδύεσθαι, vel ἀποδύεσθαι, exuere. Jam si *Homerus* voluit: senectute exuta, repubescere, et *Lucianus* ipse in Navigii loco: inani vanitate deposita resipiscere: quid idem scriptor noster aliud h. l. cogitare potuit, quam; ruborem omnino omnem dele e facie, ut nihil tandem ejus relinquatur? Significatur nempe ἀναλδεια illa, quae summa Cynicis philosophis exprobari solebat. LXXIII.

Ead. l. 14. Μὴ ξένον προσιέμενος) H. e. ut vertit *interpres*, et sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσιέσθαι τινα non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. *Aelian.* lib. IX. V. H. c. 3. Κλείτος δὲ, ἔποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων σιμάτων τοῖς δεομένοις προσίετο, Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: et passim alibi apud eundem et alios. L. Bos *Anim.* ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit *Diogenem*, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. CLER. Manca esse textus verba, intellexit *Belinus*, modo tenuisset manca esse. Sed quum, quo commode explerentur, non haberet, in animum induxit vocem genuinam ἀρχῆς corrigere, et, quod substituendum videbatur, ἀρετῆς fulcire comparato simili loco *Timon.* c. 42. ubi tamen quae leguntur *Timonis* verba: καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, καὶ ἐπι-

κοινησαι διουμένη, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἰδίων, plus ad ἀρετῆς, quam ad ἀρετῆς, commendandum manifesto confecerunt. Imo ἀρχοντα se praedicat Diogenes pariter ac Timon iste, et ἀρχοντα quidem, ut paullo ante diserte dixerat, ῥ-δαιμονέστερον τοῦ μεγάλου βασιλέως, idque non temere, quum, cui non imperetur, is jure imperare dicatur. Jam de hoc imperio suo actum iri affirmat, ubi vita solitaria relicta amicos, hospitesve, admiserit. Sic apparere puto, salva esse, quae leguntur, verba, modo in textu addas, quem Interpres Latinus ex suo addidit, Genitivum nominis, legasque adeo τῆς σῆς ἀρετῆς. Sed Pronomen hoc saepe a librariis ob similem praecedentis Articuli vel sonum, vel figuram, omitti solitum, docui ad Timon. c. 34. T. I. p. 436. LΞΗΜ.

Pag. 102. l. 1. Ἐν ὄψει δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, et Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, et turpiora etiam patrasse. Adeant et Lactantium III, 15. f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. et notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155. E. et apud ipsum Diog. p. 154. B. C. SOLAN.

Ead. l. 2. Ποιήσεις ἂν τις θαρρόων, πολεῖ) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; et mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere ausit. Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἢ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσεις ἂν τις, θαρρόων πολεῖ, et reddendum, In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim et remotis arbitris facere in animum induxeris, tu audacter fac. JΞΞ. Occupaverat rectam interpunctionem B. 1. LΞΗΜ.

Ead. l. 3. Πολύποδα ὥμῳ) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule Diogen. Laërt. 156. A. B. et in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βόδς πόδα, πολύποδα restituit. Tat. p. 8. Athen. VIII, 5. Julian. Or. VI. in. et Plut. an aqua etc. Sotades apud Stob. XCVI. SOLAN.

Ead. l. 9. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖ τῆς ἥτοι σκντοδέψης) Non bene expressit Benedictus, etsi plebejus fueris. Quid enim? an

σκατοδότης quisquam est non plebejus? Sic et in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiotus. Sed vertendum simpliciter, sive ignarus et imperitus fueris, sive sutor. GRON. Si sis imperitus, non plebejus, ut habet interpretes, qui in hac voce saepe offendit. CLEA. De voce *ιδιώτης* egerat cl. JENS. in Lect. Luc. p. 91. occasione verborum, *τεχνην βάνανσον*, ad Dial. Deor. XV. 1. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. *ιδιώτην* spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, *ιδιώτην βλον* significare aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero satis manifestum puto, capi pro vita rudi, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis et ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV. Ποικιλ. 15. Et XII, 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV. in Verr. 2.) intelligenti et ingenioso opponitur *idiotia*. REITZ. Plura vid. in Indice. LENH.

Pag. 103. l. 1. *Κηπωρός*) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. *κηπουρός*. LEXD. Morem gessi Joh. Seagero in Class. Journ. N. XVII. a. 1814. p. 160. observanti, male *ἐν καιρῷ* versus *opportune*, quum sit *utilis*, et probanti hanc interpretationem loco *Eurip. Troad.* (v. 739.)

Τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἤλθε σοι πατρός.
quo et ipso loco Interpretes Latinus vocabulo *opportune* usus est. Quamquam in utroque loco nec incommode, nec obscure, per vocem *opportune* textus Graeci sententiam reddi ingenue fateor. LENH.

Ead. l. 6. *Κυρηναίων*) Aristippum designat Cyrenaeum et famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN. Verius haud dubie, et aequius, quam *Noster* hic et alibi, ut Diall. Mortt. XX, 5. *Necyom.* c. 13., philosophiam et mores Aristippi descripsit *Wielandius* passim ad *Horatii* Epistolas, imprimis ad L. I. Ep. I. et in libro suo *Agathon* P. III. p. 169. LENH.

Pag. 104. l. 6. *Ὅσοποιός ἐμπειρότατος*] *Parasit.* c. 83. ὥς τε τοὺς ὀσοποιούς ὀσημέραι ἐπεμπε παρὰ τοῦτον (Aristippum) ὁ Διονύσιος, ὥς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. Deinceps pro verbis: καὶ ὅλως, σοφιστῆς ἡδυπαθείας C. G. Jacob. in Bibl. Crit. Hildes. P. I. Fasc. I. p. 160. mavult καὶ ὅλος σοφ. ἡδ. et provocat ad similes, quas cogitat, locutiones *Lucianae* Diall. Mortt. XIV, 5. et De Sacriff. c. 14. Melius contulisset similia *Diogenis* verba supra c. 8. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ λατρός τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρόησας προφήτης εἶναι βούλομαι. et prudentius omnino respexisset *Luciani* dicendi habitum solennem, quem ex his

cognoscere licebit locis: Timon. c. 55. Prom. s. Cauc. c. 1. Diall. Deor. IV, 3. VI, 3. XII, 1. XVIII, 1. 2. et supra Vit. Auct. c. 10. unde quid sit καὶ ὅλως, et quam parum h. l. tantandum, elucebit. LEHM.

Ead. l. 8. Περὶ Σικελίαν) Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε: nam τυράννοι περὶ Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, Platonici. LEED.

Pag. 105. l. 1. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Ms. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν: et sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit.* sic et eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι: mox ex eodem Ms. repone, ἀμα γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι βούλομαι: ambo enim vendere simul volo: in edd. βούλεσθον, volunt: et statim idem liber, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθῶν: quod est ἑλληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν: mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν, at ego omnes a pueris plorare jubeo, cum ἡβηδὸν, sit omnes, cujuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, et Glossas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Jungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto editas. GRAEV. Ἄπρατος praeter Ms. P. L. et ed. J. in reliquis mendose legitur ἄπρακτος. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἀβδηρόθεν — Ἐφέσον) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

Ead. l. 4. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. et ed. J. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est, Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968. pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, Ἄπρακτος ἔοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν: et post c. 20. Ἐοικασιν δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν. JEWS. Πενθῶν) Iterum ex Ms. Gr. P. et ed. J. venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsitan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN. Revera sic censuit Belinus. Sed quam optimi Codd. et Ed. Junt. tuentur lectionem, maxime etiam fulcit lectissimi Schaeferi auctoritas ad Long. p. 367. qui ibi contendit frequentiora nos hujus constructionis exempla habituros esse, si per librarios aut editores licuisset. LEHM.

Pag. 106. l. 2. Ἀπειρή) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignorance intellexeris; immensum enim Demo-

crito notat. Cic. I. de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειραν vacant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN. Sed ambiguitate vocis ἀπειρα utitur Lucianus satis jocosè ad deridendum dogma Democriteum de infinito. Quam ambiguitatem haud infeliciter reddidit Wielandius vocibus, das unendliche Leere, et, ein leerer Kopf. Latinus interpres non magis assecutus, quam Francogallicus. LEHM.

Ead. l. 10. Τὰς ἐκπυρώσεις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

Ead. l. 11. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

Ead. l. 12. Τέρψις ἀτερψίη) Sic καιρός ἄκαιρος, ἄσοφος σοφία, ἀσεβής εὐσέβεια, et mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψίη, exponentis, quasi adjectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρός ἄκαιρος et similia, et conjunctim legenda, facile per se quisque detegat. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

Pag. 107. l. 1. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Dieta I, 6. Γενέσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸν αὐτὸν ξυμμιγῆναι καὶ διακριθῆναι τὸν αὐτὸν κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

Ead. l. 4. Διαφερόμενος) Hesychius etiam μαχόμενος. Suidas ἐρίων, φιλονεικῶν. SOLAN.

Ead. l. 9. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238. C. et 389.) praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. Vid. Aristot. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X. et Casauboni observationes ad ejusdem libri c. 1. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν) Non debebat verti a pueris plorare, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Μοκ autem interpretes videntur legisse, ἄπρατοι, non ἄπρακτοι, unde ipse dialogi index βίων πρῶσις. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert Laërt. IX, 2. et alii. KUSTEA. Suidas reddit ἄθρόον, i. e. confertim, sine discrimine. LEED. Audis μεγαλόφρονα παρ' ὄντινα οὖν καὶ ὑπερόπτην, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN. De voce ἡβηδὸν cf. Timon. c. 37. ibique Fabr. LEHM.

Pag. 108. l. 8. Ἄπρατοι) Hoc in loco cum ceteris erravit J. edit. neque in Codd. quicquam subsidii erat. SOLAN.

Ead. l. 10. Παιδεραστής) Tangunt τὰ ἱρωτικά Socratis Athen. Aristaeen, Aristoph. et alii, quos recenset clariss. praefes I. Savar. ad Sylon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud

sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Jos. Mercer. ad Aristæen. BOURD.

Pag. 109. l. 1. Ἀμίλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμίλει, quod alias interjectione, aut adverbio adeo, apud Latinos permutandum est. GERN.

Ibid. Κάν ὑπὸ etc.) Vid. Plat. in συμμ. 334. (c. 34, 9.) GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. et Corn. Nep. VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inungere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. Vid. Ver. Hist. II, 19. et Eunuch. 9. SOLAN. Modestius tangit Diall. Mortt. XX, 4. ubi vid. Solan. et Faber ad De Mort. Peregr. c. 48. et e recentioribus potissimum, quem Seyboldus laudavit, Eberhardus in libro: Neue Apologie des Socrates pag. 5. sq. LEHM.

Ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον) Vesticontubernium facere dixit Patronius. VORST.

Ibid. Ταυτὸν) Ταυτὸν et τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ et τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253. ταυτὸν θυμόν. Τὸ θυμόν enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898. Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπίγεται τριβώνιον. Et Pausan. p. 281. τοῦτον πέλαιος. Plura Mattaire de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX. c. 8. p. 1122. ταυτὸν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REIIZ.

Ead. l. 7. Κύνα — πλάτανον) Per canem et anserem dederasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102. 8. C. G. et 86. 2. Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Thespesion. ad Apollonium Tyan. apud Philostr. p. 257. Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόητος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρον, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τι ἡγεῖτο καὶ ὤμνυ. οὐκ ἀνόητος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὤμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὤμνυ. Ubi doct. interpres observat, Suidam v. χῆνα ὀμνῦναι, et Hesychium v. Ῥαδαμάνθιος ὄρκος, iisque gravio-rem auctorem Porphyrium L. III. de abstinentia §. 16. narra- re, Rhadamanthum legem tulisse, ut per anserem aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imi- tatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum Icarom. c. 9. SOLAN.

Pag. 110. l. 3. *Οὐκ ἔστιν*) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, et per aliquam superioris temporis injuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas injurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, et ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis et Platonis personam, unam illatam simul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, qua de re *Fabr. B. G. 2, 22. p. 326. seq.* Ut Scipionem laudat Cicero apud *Lactantium* de *Opif. Dei I, 13.* non ipsum librorum de republ. auctorem, quod *Cellario* excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra et sana omnia puto. GESN.

Ead. l. 13. *Τὶ δὲ περὶ — Βαβαὶ τ. φιλοδωρίας*) *Max. Tyr. Diss. XXIV, 4. Πόλιν δὲ οὐκ ἔστιν* (*Σωκράτης*) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φιλοφροσύνας, δωρεῖται· ἀλλ' ἐξείναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὲ τίνα ἂν θέλῃ (l. θελοῖ) τῶν καλῶν. "Ὁ τοῦ θαύματος τοῦ γέ-
ως. BELIN. Luciani locus ibi non praeteriit Davisium. Conf. Plat. lib. V. de Rep. p. 464. a. BIR.

Pag. 111. l. 7. *Οὐκ ἂν εἴεν*) Nimirum sunt ea tantum, quae manent et non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in et cum ipso Deo ab omni aeternitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Ead. l. 10. *Κἀμὲ ἄλλον*) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ καμὲ ἄλλον· sic omnino legendum: perperam, καμὲ ἄλλον in editis. GRAEV. Ἄλλον ex *Mss. Gr. P. L. et Par. ed. SOLAN.* Cum in *Ed. Benedicti* etiam legeretur ἄλλον, *F. Guyet.* jam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

Pag. 112. l. 2. *Ἰὼν Σωκράτη*) Socratem hic a Dione em-
 tum fingit, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule *C. Nep. in Dione.* Viginti minis autem revera vaenisse in Sicilia Platonem, tradit *Diodor. Sic. XV. pag. 461. Συδὲ* — antea mendose hic legebatur. Ceterum quanquam Socratis persona in *Codd. impr. legatur*, omnia propemodum Platonem tangunt. SOLAN.

Ead. l. 4. *Γαλῶντος — μαθητῆς*) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet;

Aristippi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse visus est. *Diog. Laërt.* p. 268. A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. SOLAN

Ead. l. 5. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Ead. l. 10. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane adsequor. An τόδ' εἰπὲ ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN. Etiam Seyboldus corrigi vult, sic quidem: τὸν δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, (εἰπέ μοι) τίσι χαλεπὸν etc. atque hunc constituit sensum: Dixisti jam mihi quaedam de eo, esse gulae deditum improbumque. ut tamen penitus hominem hunc noscam (damit ich meinen Mann recht kennen lerne) dic mihi et hoc, quibus gaudeat cibus? His aliquid fulcri accedere videtur eo, quod Basil. 1. revera hanc lectionem τὸν δεῖνα ostendit; sed casu id factum opinor; certe rationis parum inest huic lectioni, quum notio τοῦ δεῖνα usu recepta eam prorsus respuat. Unice recte legitur τὸ δεῖνα, ut statuit Jo. Seagerus in *Class. Journ.* No. XVII. a. 1814. p. 160. et No. XXXVI. a. 1818. p. 318. qui ita explicat: „Τὸ δεῖνα interjectio est, qua utebantur, quum subito in mentem venisset aliquid, cujus oblivisci periculosum vel certe incommodum fuisset.“ Illustrat hanc loquendi rationem locis *Aristoph.* *Lysistr.* v. 925. *Avv.* v. 648. *Vespp.* 425. et ipsius *Luciani* *Bis Accus.* c. 23. Unde patet familiari potissimum, vel Comico, sermoni hanc locutionem convenire, et respondere Plautinae et Terentianae illi: Sed quid ais? Ejusdem coloris est: Ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον in *Charon.* c. 24. in. de qua *Tom.* II. p. 543. Ad perspicuitatem juvandam non opus quidem, sed haud inutile tamen, fuerit, cum *Seagero* exclamationis nota naturam terminosque formulae definiri. LEHM.

Ead. l. 13. Τὰς ἰσχάδας) Ἰσχάδας καὶ παλάδας τῶν καρυκῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim *Dial. seq.* et aliis passim. *Athen.* BOURD.

Ead. l. 14. Παλάδας τῶν καρυκῶν) Etiam enim illi massas carycarum. Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare et legere καρυκῶν, et vertere massas Carycarum, seu ficuum e Caria. Nam et παλάθη, teste *Eustathio*, est τῶν καρυκῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus un cabas de figues: et de ficibus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, dulcibus vescitur, et praecipue ficibus aridis: et infra in *Revivisc.* παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel

condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo et Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, et in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione (II, 40.): Cum M. Crassus exercitum Brundisti imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectus vendens, Caunae has, clamitabat. Sic et Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo et viliori pretio distrahebantur, et utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, et Chelidoniis, vide *Athen.* lib. 3. c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem *καρικῶν*. PALM.

Pag. 113. l. 1. Τὸν ἐν χρῶ κουρίαν ἐκείνον) *Detonsum*. Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κουρίαν ἐκ: *Bourd.* Κουρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. et L. et sic citatur in *Const. Lexico*. Praeterea sic etiam legitur in *Fugitt.* c. 27. ὑπαχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενέτω βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendose. Sed jam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere solebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam: quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut barba et pallio, ita et hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo hunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. *Casaubonus* aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad *Theophr. Char.* p. 240. ἐν χρῶ κουρίας non est curiose caput detonsum, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe et crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant. Vid. omnino *Fugitt.* c. 27. et quae illie annotata exstant. *Theophrastus* π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρῶ κτερομένους, p. 54. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, p. 70. C. de viro optimatum partes sectante dicit, eum μέγην κουράν κτεκόμενον.

Diogenes heriles filios ἐν γῆρι κούρας τε καὶ ἀκαλλωπίστους ἀεγάζετο, καὶ ἀγίτῳνας καὶ ἀνυποδότηους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor. Epist.* 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsam cistem*. Adde his omnibus et nostrum de re ipsa et phrasi *Pisc. c.* 46. et *Bis Acc. c.* 20. SOLAN.

Ead. l. 3. Πολύ τι πλήθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

Ead. l. 8. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς etc.] *Horat. Epist.* I, 1. sub finem:

— sapiens uno minor est Jove, dives,

Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum, quem locum commode contulit *Seyboldus*. Facit huc alius quoque ex eodem *Horatio Serm.* I, 3. inprimis a v. 124. — fin. citante *Horatianae sapientiae optimo inter nostrates interprete Wielandio*. LEM.

Ead. l. 10. ΑΓΟ.) Sic legendum pro *EPM.* etiam monuit *Guyetus*. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἐκκλισις: licet enim his uti tanquam nostra. Οὐκ ἔφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In *Enchiridio Epicteti* circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθησεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti Enchiridion*. LEXN.

Ibid. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) *Interpres*, *indifferentia* esse solent. Verbe, *indifferentia* sunt: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac et similibus locutionibus aequè παρ-έχει, ac verbum τυγχάνειν. CLER. Imo non magis hoc, quam illud; de qua quidem re, ex quo *Grammatica* subtilius tractari coeperunt, vix dubitatio amplius esse potest. LEM.

Ead. l. 5. Μανθάνω ἢ λέγεις) *Angl.* ὅτι καὶ λεγ. sic idem *Cod.* pro ὁποίων καὶ ὁπόσων habet ὁποία καὶ ὁπόσα. BOURN.

Ead. l. 6. Τὰ μὲν εἰσι προηγμένα) *Stoicus*, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα et ἀποπροηγμένα: προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* *manuductionem ad Stoicam philosophiam* 11, 23. GRAEV. Vid. *Diog. Laërt.* in *Zenone* p. 189. B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. SOLAN. *Cic.* de finibus III, 4. Προεγμένα et αποπροεγμένα non minus ferenda esse ait, quam ephip-

pia et acratophora, ac tamen deinde praeposita et rejecta dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe valere, locupletem esse, non dolere, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece προηγμένα, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius et mollius. Illa autem, egestatem, morbum, dolorem, non appellat mala, sed si libet rejectanea. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed qugsi secernere. GERSK. In marg. edit. Paris. additum erat: προηγμένα et ἀποπροηγμένα Cicero producta et praecipua vertit. vid. 3. de fin. bon. Sed adamas verba ejus, quae reperiuntur cap. 16. libri dicti: Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est προηγμένον) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, προηγμένα, id est, producta nominentur — vel promota et remota, vel — praeposita et praecipua, et illa rejecta etc. REITZ.

Ead. l. 10. Καταληπτικὴν φ.) Stoici phantasiam partiebantur in κατάληπτικὴν et ἀκατάληπτον. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175. B. et 177. A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III. de Fin. c. 4. ubi προῖγμενις etiam Latinis adsumendum vocabulum docet, et ibid. cap. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, rerum cognitiones et comprehensiones ac perceptiones, ut Davis. ib. pluribus ejusdem Ciceronis testimoniis docet, REITZ.

Ead. l. 12. Σύμβαμα) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absoluntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμβάματα, i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollo-nius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Ammonius: ἂν μὲν οὖν ὀνόματος τι κατηγορηθὲν, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγορημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἅμω τ' αὐτόν, ὥς τὸ περιπατεῖ· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὅσανει παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγορημα, ὥς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτης μεταμέλει. BROD. V. Burs. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog. Laërt. enarrat in Zen. vita jam laudata, pag. 179. C. D. Noster etiam mox, sed jocosae. V. Cogn. 128. et Suid. SOLAN.

Ibid. Ὀροῖαν καὶ ὀρόσαν) Ὀροῖον καὶ ὀρόσον. *GUTH.* Ὀροῖον καὶ ὀρόσον L. quod magis aridet, quam ὀροῖα καὶ ὀρόσα A. et P. In Edd. οροῖαν καὶ ὀρόσαν. SOLAN.

Pag. 115. l. 6. Παραστύζωμα) Ludit festivus scurræ in detorquenda significatione vocum, quæ ad Grammaticam et Dialecticam pertinent, quam discas optime ex *Apollonio Synt.* lib. 1. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo, στύζωμα est prædicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρίτων περιπατῷ. Sed παραστύζωμα prædicatum casui obliquo additum, ut in hac, μετατίθει Σωκράτη. Hic igitur στύζωμα congruitatem notat, quomodo vertit et jam *Priscianus* L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παραστύζωμα autem, cum ea aliquantum receditur. Verum *Lucianus* ad verbum στύζωμα vocat accidens, et παραστύζωμα notum accidens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συζαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere et contingere. *GESS.*

Ead. l. 9. Τῶν λόγων πλεχταί;) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, et alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus *Laert.* in *Zen. Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. ΒΟΥΑΝ.

Pag. 116. l. 1. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδείλιος λόγος *Aphthonio*. Crocodilinam vocat *Quintil.* I, 10. nos supra diximus ad Dial. Μορτί. I. SOLAN.

Ead. l. 11. Θερίζοντα) Sophismatis hujus meminerunt et alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum afert, unde certo, quid fuerit, constet. Afert tamen ex *Ammonio* locum *Menagius*, unde quid sit θερίζον sophisma, liquere putat. Sed ex *Ammonii* verbis licet quidem conjicere, quid θερίζον fuerit; non autem diserte docemur. Vide *Menag.* not. ad *Diog. Laert.* p. 161. A. et *Ammonium* ipsum p. m. 103. a. Hujus solutionem nummis CC emisit Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laert.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. SOLAN.

Ibid. Κροτίοντα) Hujus, dum alia multa recenset *Diogen.* *Laert.* oblitus videtur, pag. 60. A. et 174. E. Et noster infra c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsitan κροτίοντα vel κροτίοντα reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. SOLAN. Idem syllogismus occurrit *Plutarch.* Praec. Saut. tuend. p. 133.

B. ubi *Wyttenbachius* in *Animadv.* ad *Plut. Opp. Morr. T. II.* pag. 157. ed. Lips. adiri jubet *Menagium* ad *Diog. L. II.* 108. *J. Uptonum* et *Jac. Harrisium* ad *Epictet.* Dissert. I, 19. et ante hos dudum veteris Dialecticae doctissimum interpretem *Ad. Bursium* in libro perraro, *Dialectica Ciceronis* inscripto p. 452. Sed unde nomen huic ludicro venerit, non constat. LEHM.

Ead. l. 12. Ἠλέκτραν) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in *Euclide* p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης et φαλακρός. et apud *Plut. l. c.* ἀργός. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cressoll. AG. X.* 70. SOLAN.

Ibid. Ἐγκεκαλυμμένον) Auctor hujus Cronus Diodorus, teste *Diogen. Laërt.* p. 60. f. meminit et alibi, ut 174. E. et 212. BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἔγκαλυπτόμενος. SOLAN.

Pag. 117. l. 14. τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν) Notaverat cl. *Hemsterh.* ad marg. ed. Graev. *Davis.* ad *Cic. Tusc. Disp. L. V.* p. 365. ed. 2. Sunt autem verba *Ciceronis*, quae ad illustrandum *Lucianum* faciunt: Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut *Hieronimus*: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui etc. Ubi *Davis.* pluribus demonstrat, per prima naturae significari sanam mentem, valetudinem prosperam et si qua similia. REITZ. Scribendum primum erat τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν. quippe excidit Articulus ob praecedentis vocis syllabam extremam. Deinde καταγενήσομαι temere describenti librario debetur, qui prae modo lecta Praepositione κατὰ neglecto vocabulo τότε illam in hujus locum substituisset. Sed tuentur τότε *Codd. 3911.* et *Gorl.* Jam quid sibi velit Chrysippus, haud obscurum est. modo scias, id quod constat, εἶναι s. γενέσθαι περὶ τι esse versari in aliqua re, agere aliquid; quod idem et Versio Latina, modo obscurius paullo, expressit. Longissime aberravit *Belinus*, ejecto περὶ sic legens: τὰ πρῶτα τῶν κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι, et explicans: j'occuperai alors la première place dans les biens de la nature. Videlicet audiverat is aliquid de locutione τὰ πρῶτα γενέσθαι, qua et *Noster* alicubi usus est; sed non cogitavit, h. l. non potuisse Chrysippum se ipsum facere τὰ πρῶτα, qui deinceps haec prima naturae ipse enumeret, πλεοντον scilicet, et quae sequuntur. Neque etiam περὶ tam temeraria levitate ejici debuit: quomodo enim illud verborum κατὰ φύσιν glos-

sema esse possit, vix quisquam intelligat. Verum pluribus non opus esse existimo. **ΛΕΗΜ.**

Pag. 118. l. 3. "Οψιν) Non vult, puto, simpliciter admo-
vereri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope fa-
ciem applicari, quae res myopas deinde efficit. **ΓΕΣΝ.** Rec-
te: sed tum non sufficiat παραθήγοντα, quod vel ob respon-
dentia συναγείροντα et ἐμπιπλάμενον locum habere non potest:
sed legendum est παραθήγοντα, uti e cod. 2954. edidit *Schmie-*
derus. Παραθήγειν autem ὄψιν βιβλίοις est exacuere visum le-
gendis libris tenuiter scriptis; quemadmodum in *Anachars.* c. 23.
extr. juvenes Athenienses dicuntur variis exercitationibus
musicis παραθηγομένοι τὰς ψυχὰς. **ΛΕΗΜ.**

Ibid. Σολοικισμῶν) Σόλοικον, non σολοικισμόν, dixisse
veteres testatur *Gellius* V. c. 20. **ΜΕΝΑΓ.** Σολοικισμῶν ἐμπι-
πλάμενον, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locu-
tiones philosopho minime esse refugiendas. *Plutarchus* de
Stoicorum repugnantibus T. II. p. 1047. de Chrysippo verba
faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica orna-
menta laudasse, et accurate esse persecutum, Οὕτω δέ τις φι-
λότιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ περίττος γένόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐ-
τῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ
μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τοῦ βελτίονος ἔχοντους, ἀλλὰ καὶ
ποίας ἀσφαλείας, καὶ ἑλλείψεως καὶ νῆ Δία σολοικισμούς. ἔφ' οἷς
ἄλλοι ἂν αἰσχυρθεῖσαν οὐκ ὀλίγοι. *Idem* ille, qui hic ita accu-
ratus et copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium,
Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhae-
rent, sed et quousvis obscuritates et ellipses, et per *Jovem* soloecis-
mos, propter quos alios pudeat non paucos. **ΓΛΕΑ.**

Ead. l. 5. "Εν μὴ τρις) De his hellebori potionibus dixi
ad *Petronium.* **ΒΟΥΑΔ.** Cf. *Diall. Mortt.* XIII, 6. XVII, 2.
ΛΕΗΜ.

Ead. l. 8. Γνύφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud
Hesychium vox adfinis soni, Γνύπῳνες, qui sunt στυννοί, κατ-
ηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πε-
πτωκέναι: morosi, tristes, timidi, remissi et molles, a cadendo
in genua dicti: nam γνύξ est in genua, et πίπτειν γνύξ, cadere
in genua. **ΓΛΕΑ.** Omnes antiquiores edd. excepta *Fl.* legunt
γνύφωνα, quod *Benedictus* mutavit. Neutrum, quod sciam,
apud alios auctores occurrit. Γνύφων proprium viri, *Nostro*
sub finem *Tim.* c. 58. in *Catapl.* c. 17. et *Somn.* s. *Gall.* c. 30.
qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus
ejusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quaere sen-
sum alium ex *Hesychio* in γνύπων. Mihi prior ratio placet.

SOLAN. *Γνίφωνα, parcum, Guyet.* Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare *Solano* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, *συνίφον* potius legas, de qua voce vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* *Plut.* 590. Sed nihil mutatione opus est. *REITZ.* *Seyboldus* haec notavit: „Scribendum forte *Γνίφ.* Esse videtur nomen Viri, tum temporis per avaritiam noti, quem heic pungit *Lucianus.* — Torserunt se Clericus et *Guietus*, quid *γνίφωνα* hunc faciant. non torissent se, si aliquid suboluissent. Ita multos, qui cum *Luciano* vivebant, a *Satyro* ejus flagellis caesos esse, verisimile est: sed tales hae allusiones ad hunc illum virum, ea aetate ob hoc vel illud vitium celebrem, cujus libri, qui nobis restant, non meminerunt, nobis periere.“ Sic jam *Solanus*, et recte quidem, statuerat. Qui in *Cataplo* et in *Somnio* s. *Gallo* perstringitur foenerator sordidus, isque *Luciano* aequalis, idem h. l. cogitari debet. In *Timone* vero extremo *Γνίφων* fictum est nomen ex aetate *Timonis*, quo tamen et ipso scriptor aequalem suum famosum vellere voluit. *LEHM.*

Ead. l. 12. "Ἴδιον αὐτῷ συλλογ). *Stoicos* coarguit *γνίφωνα* ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit *συλλογίζεσθαι* vellicans *εὐφυῶς*. *G.*

Pag. 119. l. 3. Ἐτέρους τόκους) Vid. *Spanhem.* ad *Aristophanem* *Nepel.* 1155. *GESN.*

Ead. l. 6. Τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν] Sequuntur ipsa *Syllogismi* verba, quae eum in modum edere placebat, quem constituit *Jo. Seagerus.* Propositionem, quam *Logici* dicunt, minorem una cum ipsa conclusione, hoc est, verba: ἀλλὰ μὴν — δεύτερον, casu, opinor, in *Gorl.* omissa sunt: certe, ubi totus exspectaretur *syllogismus*, hypothesis sola nullo modo satisfaciebat. Καὶ autem in minori inedit formulae rationem, atque adeo recte a *Seagero* exulare iussum: aberraverat huc ex sequentibus. Denique quaeras, quodnam in *λίσσεται* sit Subjectum. *Interpres* *Latinus* non male quidem suggestit *sapiens.* Vide tamen, quam placeat ipse *Syllogismus*, cujus persona etiam in *Piscat.* c. 39. 40. loquens a *Nostro* producitnr. Verum ipse, fateor, non multum huic sententiae tribuo. *LEHM.*

Pag. 120. l. 4. Ἀναποδείκτω) Vox ejusdem ingenii est, ac ἄκριτος cap. 27. *LEED.* Quinque genera hujus *syllogismi* memorat *Diog. Laërt.* p. 183. *C. D. E.* quem vide. Meminit et libri, quem de iis scripserat *Chrysippus* p. 211. *D. SOLAN.*

Ead. l. 7. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non

ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utouneque exprimere. Nam *efficiam te esse lapilem*, idem est, quod *demonstrabo*. GESN.

Pag. 122. l. 5. *Τοῦ θειρίζοντος*) In marg. edit. Par. addita erat glossa: *θειρίζοντος*, i. e. *digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: adlusione facta ad significationem propriam τοῦ θειρίζειν*. REITZ. Seyboldi notam adjiciam: „Ambigue dictum et callide. vel digni sunt, qui syllogismum illud addiscant, vel qui opera faciant messoria. — Quis scit, an non τὸ λόγον ex margine irrepperit? sic quidem mihi videtur.“ Imo abesse debebat ob ipsam illam, quam auctor voluit, ambiguitatem, quae perit necessario, si λόγον addas. Deinde fere simpliciter dixerunt veteres τὸν θειρίζοντα, omisso nomine συλλογισμοῦ vel λόγον, ut et supra c. 22. et vere abest a Cod. 2954. ita, ut jam non possis, quin alienae manus foetum agnoscas. Caute tamen *Schmiederus* uncinis inclusum reposuit. LEHM.

Ead. l. 6. *Θειρίζοντος λόγον*) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Ead. l. 14. *ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;*) Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: *Ἄγο. πῶς λέγεις;* *Ἐγ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν*. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔκτοσθεν εἶναι δοκεῖ. *Ἐγ. ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν* etc. Relege, καὶ ὁ ἔκτοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν. MARCIL.

Ead. l. 15. *Ἐκτόσθεν — ἔνδοθεν*) Ed. J. *ἔκτοσθεν*, haud dubie pro *ἔνδοθεν*, uti legitur De Merc. Cond. c. 3. Aliae edd. *ἔκτοσθεν*, *ἔκτοσθεν*. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

Ead. l. 17. *Ἐσωτερικόν*) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, *ἔσωτερικους τοὺς διαλεκτικούς, ἔξωτερικους δὲ τοὺς ῥητορικούς*. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις etc. διασύρων dixit. G.

Pag. 123. l. 6. *Πολὺ λέγεις*) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Ead. l. 8. *Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος*) Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus *Benedictus*, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque jam jam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit

stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi *Benedictus*, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exauctorentur, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. Anach. c. 14. ὥς-τε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub fin. Disp. c. Hes. οὐκ ἂν φθάνοις καὶ μὲ μάντιν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem *Benedicti*, non nimis cito ipsum emeris, *Solanus* ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem reddit, apertior tamen est; ideoque recepi *Solani* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, *Benedicti* versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi ejus Manes, si id negavero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, non nimis cito emeris, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ non prohibendi modo positum esset, significaretque, noli illum tam cito emere, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, non est, cur cesses emere, sive, noli cunctari, nihil amplius hoc adversari videbitur τῷ non poteris, quin emas, quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. *Cebes*. p. 8. ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοῖνυν διηγοούμενος, quin igitur nobis ista statim explicas. Adde *Aristoph.* Pl. 485. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε. Ubi recte *Scholias.* οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, nolite differre, — pro cito abeuntes morimini. Vid. eund. *Aristoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest apertius converti, quam a *Benedicto* factum erat, et ego posueram, Non nimis cito emeris, i. e. emere potes. Ad verbum, Non praevenieris emens, intellige opportunitatem emendi, quod nihil aliud est, quam statim emendum est, si sapis. GESN. Cf. Toxar. c. 2. Omnino vid. Hermann. ad *Viger.* p. 746. ed. I. et *Schweighaeuser.* ad *Herodot.* VII, 162. LEHM.

Pag. 124. l. 2. Ὅνος οὐ γελαστικόν) Contra disputat *Theod. Marci.* ad *Pers.* BOURD.

Εαδ. l. 6. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. J. et, ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. *Parasit.* c. 27. SOLAN. Suspecta omnino haec vox visa est *Seyboldo*; neque huc in-

juria: vel ipsa variatio illa movere potuit suspicionem. Sed quem credamus bonorum scriptorum sic loqui potuisse: *τις λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται*, vel etiam *καταλείλειπται*; Me quidem *λοιπὸν καταλείπεσθαι* non minus graviter offendit, quam si Latine diceret: *reliquum relinqui*. LEHM.

Ead. l. 7. Πυρρότας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Icarom. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus jocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. et *A. Gell.* XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, et *rufum* significat; ne periret, quem subesse putabam ad *Pyrrhonis* nomen, respectus. GESN. Hoc ipsum nomen servile occurrit *De Merc. Cond.* c. 23. et inter plura ejus generis alia *Timon.* c. 22. ubi docte de his disseruit *Hemst.* LEHM.

Ead. l. 12. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν) Legendum omnino *ΦΙΛΩΝ. Οὐδέν*. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo *Laërtius* in *Pyrrh.* §. 67. *ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γινώσκων αὐτοῦ γεγονώς*. Scriptum fuerat *ΦΙΛ.* quod postea in *Φιλόσοφος* abiit in editione utraque Basil. et in Salm. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. MENAG. Lego *ΠΤΡΡ.*] Cum omnes libri haberent *φιλόσοφος*, mutandum duxi, *Pyrrhonisque* nomen reposui. *Menagius* de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex *Suida* de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a *Diog. Laërtio* *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter *Platonis* de legibus XIII. *Ἐπὶ νόμῳ* dicitur; nisi quod apud *Suidam* *φιλόσοφος* vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN. Nulla ex parte h. l. commendatur *Menagii* Scepticus *Philo*. Neque enim solum *Lucianus*, si hunc minorum gentium philosophum tanquam Scepticae sectae antistitem proferre voluisset, distinctius eum indicasset, quam ambiguo isto signo: *ΦΙΛ.* Verum disertissime etiam hunc, quem cogitari volebat, hominem proprio ejus nomine insignivit, *Pyrrhiam* appellans. Ergo de Philone isto Sceptico minime omnium cogitandum. Utrum autem rectius cum *Solano* *ΠΤΡΡ.* (h. e. *Pyrrhias*, quo nomine tum ipse Scepseos conditor significaretur) an *ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ*, uti his ipsis literis plane in *Aldina* utraque expressum legitur, praefigas, hoc jam quaeritur. Mihi quidem, in utram sententiam discedam, non satis constat. Quum enim reliqui philosophi omnes sub peculiaribus suis nominibus prolati sint, singulari quadam necesse est

Lucianum motum fuisse caussa, ut *Pyrrhonem* solum generis nomine distingueret; quam equidem exputare non possum. Prope igitur abest, ut cum *Solano* faciam. *Seyboldo* tamen nihil mutandum videbatur, quamquam, quo vulgatam rationem tueretur, nihil in medium protulit. *Wielandius* in versione tacite *Solani* conjecturam secutus est. LEHM.

Ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρόσβευεν αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐπικνεῖσθαι πρὸς λήψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνατῶς ἔχειν δραπετήν μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οὐδὲ τι εἶπαι. De *Pyrrhone* lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποφυγάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπετήν μεταδιώκειν, et ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 125. l. 9. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendi, h. e. plene et sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

Pag. 126. l. 16. Κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον) Adscripsit his pater notam ab *Bourdelotio* in margine positam, nempe, Alludit λόγους ἥτις καὶ κρείττω, quos vocant. Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῳ, vel ad *Lucianeum* λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se συγροῦσθαι τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, et denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In *Harmonide*: οὕτως δὲ ἄρα σὺ ἐμὲλλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GROS.

Ibid. Τὸν χεῖρῳ λόγον) *Diog. Laërt.* in *Socr. Gell.* V. 3. VORST. *Aristoph.* Nub. III, 2. λόγος ἥτις καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω (κρείττων) λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, caussa infirmior fit fortior. Conf. *Aeschin.* *Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥτις (ἥτις) autem vel χεῖρῳ (χεῖρων) λόγος, ejus, qui vincitur, etiamsi caussam justam habeat. *Aristoph.* Nub. 112. utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso *Socrati* tribuit; vid. *Clericum* ad *Aesch.* l. c. Scholiaque et interpret. ad *Aristophan.* REITZ.

I N P I S C A T O R E M.

Pag. 128. l. 1. *ΑΙΙΕΤΕ*) In opere suo de Sophistis *Cressollius* putat, hunc titulum ex *Platonis Sophista* petitem, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici et describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, *Lucianum* ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes et avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros et infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *SOLAN.* Hunc Dialogum prioris Apologiam esse, ajunt Interpretes. Mihi *Ἀλιεύς* sic natus videtur. Riserat *Lucianus* sub priscorum Philosophorum nominibus Philosophos suae aetatis, i. e. simias veterum illorum. qui cum, se peti, vel non sentirent vel sentire nollent, apertius illis dicit hoc Dialogo, ipsos esse eos, qui scutica digni fuerint. „Heus, boni, cur tantos clamores tollitis? cur me *Platonēs* atque *Chrysippos* deridendos propinasse accusatis? Quod igitur nasum non habebatis, et, vobis haec dici, non odorabamini, agedum, aurem jam vobis vellam.“ — *SEYB.*

Ibid. *ΑΙΙΕΤΕ* H *ANAB.*) In hunc Dialogum *Brodacus* *Miscell.* c. 22. l. III. *MARCIL.* Consului *Brodacum*; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram et baculum aliquando philosophi, sed imprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. *REITZ.*

Pag. 129. l. 1. *Βάλλε*) Vid. *Aristophan.* *Acharn.* II, 2. quem hic exprimit. *VORST.* Calidius incipit. audire putes Imperatorem, in medio pugnae fervore mandata militibus dantem! rapit et auctor in res medias. Initium rei gestae, sed placidius, erat ab iis, quae *Plato* ait infra: *ἄνθρωποι μὲν εἰσ-
γαῖαν* — *SEYB.*

Ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. J. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Somn. s. Gall. c. 22. καταχάλασας αὐτῶν ἀφθόνοις τοῖς λίθοις. GERN. Ἀφθόνοις τοῖς λίθοις, quod et duo codd. Pariss. confirmant, probat T. F. Benedictus, nec minus amplectitur paullo post elegantiores unius codicis lectionem: καὶ σὺ δὲ καὶ πάντες ἄμα etc. deinde verborum ordinem ἡμῶν ὄντινα vulgato ὄντινα ἡμῶν praeferit, praeceuntibus duobus Codd. quos etiam Schmiederus secutus est. Denique versui Homérico in fine hujus ὅφρι cum aliis viris doctis praefigi vult suum initium, quod quidem et ipsum jam a Schmiedero factum est. LEHM.

Ead. l. 4. Καὶ σὺ δὲ) Ita legit P. et videtur nomen ali- quod excidisse. SOLAN. Non excidit: in fervore repressum. Addidi autem non solum δὲ e P. et 2954. quo alia jam a Chryssippi persona cogitur, sed ex hoc etiam καὶ, quo arctius esset cum sequentibus vinculum, et fervidiori Socratis animo accommodator oratio. LEHM.

Ead. l. 6. Ὡς πῆρ) Alludit ad hunc Homericum versum Il. II. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, et versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. REITZ.

Ibid. Βάκτροις) Homer. Il. B, 363. Ὡς φρήτην φρήτηφιν ἀρήγη, πῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholias- tes et Brod. in Miscell. p. 2. c. 22. jam monuere, verum ex Iliad. B. esse desumptum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

Ead. l. 8. Ξύλῳ) Etiam alias minabantur et percutiebant baculis philosophi; vid. *Aelian.* V. H. X, 16. REITZ.

Ibid. Τὴν ἀέλαν) Δίλην. BROD.

Pag. 130. l. 1. Κεκμήκατε, ὧ Ἀρίστιππε) Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὧ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Ms. Gr. et P. restituiimus. Aptissime autem Epicurum et Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἔστε σοφοὶ) Parod. Homer. quales hic multae. *Homerus*, ἔστε φίλοι. BOUARD. Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit *Reviviscentibus*, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum *Lucianum*, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti *Vitarum* auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore ani-

mi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμηρικῶς classicum canit, — Ἐστὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς. Nempe *Homerus* Il. A. v. 287. Ἄντρες ἔστέ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἄλκῃς. JENS. *Hom.* Il. A, 287. Ἄντρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἄλκῃς. Unde et hic ἄντρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. II, 270. GESN. *Brod. Miscell.* p. 2. c. 22. ait, *Homer.* Il. Z. Θ. dixisse — μνήσασθε δὲ θούριδος ἄλκῃς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. et Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Solano* indicato; ubi semper habet, Ἄντρες ἔστέ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἄλκῃς. quare non dubitem, ἄντρες excidisse ex *Luciano*, quia amat integros versus adducere: ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἄλκῃς mutandum, non tam, quia memoriter ab *Nostro* citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἄλκῃς dixit, ut supra *πήρη* pro *φρήτη* quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Ead. l. 8. Ἑπτάνκς) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras et Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. et c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII, jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius et legabantur, et vertebantur. SOLAN. *Septimum* ergo quaerit *Solanus*: est scilicet, quicumque lectorum *Luciani* in minutiis aliquid quaerit. Joco remoto, omnino recte judicat *Scyboldus*, cujus haec sunt verba: „*Mos. Sol.* computat Philosophos, et quod plures sunt, quam septem, male illum habet. — Esse putem numerum certum pro incerto. num enim, cum dicere vellet, pro unoquoque Philosophorum perire debere *Lucianum*, id erat *Socratis ferventis*, numerare antea, quot eum circumstent Philosophi?“ Omnino haec recte, quantum quidem ea ad argutias *Solani* refellendas spectant. Quod autem *Scyboldus* ipse ἑπτάνκς de numero Philosophorum illorum aequae ac *Solanus* intelligit, non attendit is, quod adjunctum legitur, καθ' ἕκαστον, ut ab unoquoque horum septem octove philosophorum septem, vel septenis, suppliciiis plectendus *Lucianus* cogitari debeat; i. e. si ipsius summae curiosus sis, undequinquaginta, vel quinquaginta sex, suppliciiis. Jam nihil clarius, numerum ipsum hic non magis, quam in *Epistst.* Saturn. c. 22., urgendum esse, sed a *Socrate* graviter commoto gravissimum omnino intelligi supplicium. Sic jam dudum intellexit censor *Edit.* Reitz. in *Novv.*

Actr. Erudd. a. 1745. p. 248. qui contulit simul Latinorum formulas *bis mori* et *mille mortes* apud *Petronium*. Sic vero etiam interpretes Latini et *Wielandius*, ut par erat, locum ceperunt. LEHM.

Ed. l. 10. ΠΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, et sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum exciter. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, 'Αλλ. 'Αλλ. SOLAN. Platoni heic abeundum erit, 1) quod paulo post diversam ab hac sententiam profert. 2) quod et abest a multis (nonnullis, inquit Collator Poli. *Lehm.*) Mss. Recte hoc monuit *Moses Sol.* Num vero in fronte horum verborum ponendū sint ΦΙΛΟΣ. aut 'Αλλοι, non ita apertum est. Forte haec sententia est Socratis, quae sic lata est, ut prioribus per iram excussis quam optime conveniat, et cum iis etiam cohaereat. SEYN. Ita et mihi videtur. Platonis nomen per errorem ex sequentibus huc migravit. Socratis autem commotioni animo optime convenit, non exspectare, dum alii sententias suas tulerint, sed statim ipsum gravissimum et exquisitissimum supplicii genus proponere. Quod enim proponitur, unum tantum est, quamquam multiplex et in variis quasi actus distractum; in quo quod cruci affigi placet flagellis antea caesum, humillima haec erat et ignominiosissima poena; quod oculos effodi, pertinet hoc ad Luciani audaciam penetrandi in philosophorum arcana; quod denique linguam abscindi, respicitur scelestas ejus licentia et insolentia, quae vidisset vel audivisset, palam effutiendi. Hinc patet, quam parum ea aliena sint a Socratis persona hic delineata; patet vero etiam, quantum sibi arrogaverit *Wielandius*, qui, nimium iudicio suo confisus, priora verba: Ἐμὸν μὲν — πρότερον Aristippo, quae deinceps sequuntur, Chrysippo, postrema denique τὴν γλῶτταν — δοκεῖ; Pythagorae, ratione plane nulla reddita, tribuit. Interpretis quidem fidem sic audacter laesit. Neo probabilissime Pythagoram hic loqui facit, qui paulo post a Platone dicatur ὁ σιωπῶν. Mecum et cum *Seyboldo* etiam T. F. *Benedictus* facit, qui etiam lectionem P. ἐν πολὺ pro ἐπιπολὺ recipiendam statuit, et deinde μάθῃ legendum pro μάθοι. Colon autem in Ed. *Reitz.* post Ὁρφέα positum idem V. D. in comma mutari, et λακιστὸν ad ipsum Lucianum, non ad μόρον, referri vult. LEHM.

Pag. 131. l. 1. *Μαστιγώθεντα πρότερον*) Omnia haec in interprete turbata: *μαστιγώσις* ante crucem nota. Sic apud *Dion Hal.* 5. et tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce l. 2. cap. 2. et *Joseph.* de bell. *Jud.* l. 2. c. 14. f. REITZ.

Ibid. *Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω*) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* c. 20. BOURD.

Ead. l. 2. *Τὴν γλωττίαν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω*) Cum *Pirckheimerus* mediarum vocum rationem nullam habuisset, *Benedictus* vertit, et in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna ejus parte vel in multum prius abscisa, aut longo tempore prius abscisa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur *Lucianus*. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἰησοῖον vertere potuerit per supplicem Jovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

Ead. l. 4. *Κρατῆρας*) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur *Empedocles*. BROD.

Ead. l. 6. *Πενθέα*) De hujus exitu *Euripidem* vide in *Bacch.* 1029. et seqq. *Orphei* mors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod *Euripideum* credo. SOLAN.

Ead. l. 8. *Λαχιστόν*) Placet *κάκιστον*. Est autem *Euripidis* senarius. BROD. Ex *Euripide*. Cetera *Homericæ* sunt ex 7. et 10. *Il.* BOURD. *Brodaeus* (*Misc.* modo citatis) *κάκιστον*. Fallitur. *λαχιστόν* μόρον *Lucianus* dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu *Pentheus* et *Orpheus*. MARCIL. *Brodaeus* mavult *κάκιστον*. Sed nihil mutandum; vid. *Tragop.* v. 116. ubi noster id usurpat. SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἰησοῖον*) Intellige *Διός*. BROD. In antiqua versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. *Bened.* ridicule: obsecro per supplicem Jovem; sed Graeca expressit cl. *Gesn.* non visa manu *Solani*, quae per supplicum praesidem Jovem margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi cum *Nostro* convenire in versionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἀράρεν*) Vid. et *Catapl.* c. 8. et *Eur. Med.* 322, 743. (745.) *Hipp.* p. 224. Adde et *Suid.* SOLAN.

Ead. l. 12. *Ὅμηρον ἃ λέγει*) *Il.* X. Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad *Ζωγρεῖτα* subjicit idem *Brodaeus* *Hom. Il. Z.*

Ζωορῆτο Ἀτρώως υἱὸς τοῦ δ' ἄξιον δέξαι ἄποινα etc. vers. eat 46. REITZ.

Ead. l. 13. Οὐκ ἔστι) *Hom. Il. X*, 262. Ὡς οὐκ ἔστι λείψει καὶ ἀνδράσιν ὄρεα πιστά. In nota *Marcil.* in edit. *Graev.* citabatur *Il. 10.* per errorem literae *X*. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* *Parisinae* edit. adjunctis. REITZ.

Pag. 132. l. 3. Ζωορῆτ') Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. *Homer. Il. K*, 378. et *A*, 23. Item *A*, 131. SOLAN.

Ead. l. 4. Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοὶ περ) *Lucianus* e suo addidit. BROD.

Ead. l. 6. Ἀντιλογίας) *F. ἀπολογίας.* vid. *Disp. c. Hes. c. 15. (6.)* SOLAN.

Ead. l. 7. Μὴ δὲ μοι φύξιν γε) Est hic et *Homeri* vers. *Il. H.* BROD. Non invenio. Sed *Il. K*, 447. Μὴ δὲ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. REITZ.

Ead. l. 12. Μὴ κτείνει) Ex qua *Eurip.* fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. *Jens. Lect. Lucian.* p. 166.) in voce κτείνει corripitur diphthongum *αι* etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad vers. 87. *Callim. hymn.* in *Jov.* id negasset, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. *Jensio* singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inseri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ. Cod. 2954. et duo *Vaticani* praestantissimi, num. 87. et 90., teste *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 16. ed. *Schaeff.* exhibent κτείνε et sic jam *Heathius* in *Eurip. Fragm. CLXXX.* correxerat. Disputatio autem *Jensiana* nunc saltem nihil ad nos attinet. Et *T. F. Benedicto* κτείνε admittendum videtur. LEHM.

Ead. l. 14. Οὐ δεινὰ) Expressit *Livius* poëtae *Graeci* sententiam in orat. *Marcelli XXVI*, 31. Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur? SOLAN.

Pag. 133. l. 1. Ἐκατι) Imitationem *Euripidis* agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid. *Med.* 719. et alibi passim. p. 307. *A. τίνος μ' ἔκατι κτείνετε.* SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἔκατι δημάτων μὲ κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. GERN.

Ibid. Κτείνετέ με) *Κτενείτε* legend. conjicit *Guyetus*.

Ead. l. 3. Ἀχαλίνων) Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. et

iterum apud hunc sine Pseudolog. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

Ead. l. 7. Οὐδεμία μηχανή τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi restat refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανή τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ κάκεινη προσβλέψει σε, τίς ἔσται μηχανή ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te adspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus II. IX. v. 249.

— οὐδέ τι μῆχος

Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄχος εὐρεῖν —

Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24. ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι, vel fieri non potest, quin et ille mecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλευσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quo minus et in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed et in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίξεσθε, rectius in MS legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίξεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίξεσθαι pro ὀργίξεσθε. JENS. Secutus sum emendationem cl. Jensii, quamvis in omnibus libris legeretur τό. Vid. Necyom. c. 2. Confer etiam Abdic. c. 10. Imagg. c. 1. et Cataph. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Ms. εἰπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίξεσθε. dicite mihi, qui sitis, et quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequae ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, et circulus colloquium, ut docuit Budaeus ὁ πᾶνν. GRAEV. Hom. II. A, 137. — ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν. SOLAN. Bourdelotio et Graevio, ἀμείλικτα praeferentibus, praeter Schmiederum etiam T. F. Benedictus adsentitur. LEHM.

Ead. l. 12. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 134. l. 3. Ἐπίκουρος) Excidisse hic Socratis nomen, supra jam monui. Putabam itaque, aut alicubi inserendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda,

et legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ etc. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN. Apte *Scyboldus*: — „Non animadvertisse videtur Vir Doctus ad τὸ, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσουργες ἐν τοῖς λόγοις. Nominavit Plato obvios quosque, reliquos complectens sub τοῖς ἅπασιν.“ Quod igitur magistri sui nullam Plato mentionem facit, id neque ipsius impietati nec Luciani incogitantiae, nec vero librarium negligentiae, sed unice casui videturtribuendum, qui Socratem forte longius removisset a Platonis conspectu. Δεικτικῶς autem haec omnia pronuntiari, ex ipsis verbis patet. Unde etiam ἐκείνοισι recte scribitur, duce Codice 3011. Quodsi tamen cui casum istum statuendo non prorsus satisfecero, et desideraverit potius curiositas ejus consilium aliquod *Luciani*, quod quidem secutus haec ita, nec aliter, adornaverit: per me quidem hoc fiat, et suggeram quoque insuper, Socratem et Epimenidem a Platone forté ideo non nominatim commemori, quod ipsi non aequae, ut ceteri, sectarum peculiarium fuerint conditores. Sic et c. 8. prae ceteris nominantur ab auctore Plato, Chrysippus et Aristoteles, reliqui uno verbo comprehenduntur, non quo praestantiores illos reliquis habendos censuerit, sed quod hi earum sectarum principes fuerant, quae *Luciani* aetate maxime omnium florebant, Academicae, Stoicae et Peripateticae, quas quidem ipsas acriter impugnare ipsi propositum fuit. LEHM.

Ead. l. 8. Περί ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Timon. c. 6. Quamquam apud *Xenophontem* legatur περί ἐμὲ ἄδικος, 154. 7. SOLAN. Certissimus est ac notissimus hic Praepositionis περί usus, quem vel ex hoc uno *Luciano* probare piget. Verum dum prodeat Index, sufficiant interea haec duo exempla: Timon. c. 8. ἀκριβία περί τοὺς φίλους. Vit. Auct. cap. 17. πᾶσαν τὴν περί τοιαῦτα μικρολογίαν. Cf. quae ibidem praecesserant verba τοὺς περί μοιχείας νόμους, ibique in Varr. Lectt. monita. Quam dicat *Solanus* notam suam ad Tim. c. 6. ignoro. LEHM.

Ead. l. 13. Αἶνον ἔσσο) Iliad. III. v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Misc. p. 2. c. 22. sed omisso, ut semper, versuum numero. ARITZ.

Pag. 135. l. 3. *Μὴ τὸ τῶν*) Angl. *κατὰ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων*. BOURD.

Ead. l. 6. *Τῆς κακηγορίας*) Angl. *κατηγορίας*. BOURD. Quae sequuntur verba, οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε διαλέγεσθαι; nullo modo tentanda censeo. Lectio οὕτως ὥς, quae est Gori. et 3011., quantumvis speciem aliquam habeat, nihil tamen est, nisi librarii error, ex ultima vocis οὕτως syllaba ortus: quodsi enim ὥς ἀνδρ. legatur, neque hoc bene cum ἀληθῶς conciliabitur, et desiderabis additum ἡμῖν. Quod autem *Salmur.* praebet οὗτος, haud dubie simili errori acceptum referendum; certe a Codd. haec lectio destituitur. *Belinus*, qui utraque illa lectione conciliata locum restitutum iri speravit sic legens: οὗτος, ὥς ἀνδραπόδους οἶε διαλέγεσθαι; (ipsissima descripsi verba) sordidissime profecto *Lucianum* suum habuit et levissime tractavit. Nam, ne credas ἀνδραπόδους typothetae culpa pro ἀνδραπόδοις editum esse, explicat *Belinus* ipse ὥς pro πρὸς, et vult adeo διαλέγεσθαι ὥς ἀνδραπόδους! Verum ne his diutius immorer, sensus vulgatum optimus est, nec obscurus: *Adeone* revera putas te cum *mancipiis colloqui*? In priori scilicet Dialogo ficta *mancia* proposuerat, quae palam venderentur. Et οὕτως in quaestione admirantis cum indignatione satis frequens. Cf. *Diall. Deorr.* V, 2. ubi Juno ad Jovem: οὕτως ἡπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἦτε Ἡβῇ καὶ ὁ Ἡφαιστος διακονούμενοι; LEHM.

Ead. l. 12. *Καταλειοίπατε*) Ita omnino pro *καταλείπει*. cum S. scribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 136. l. 2. *Κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθ.*] Confert *Seyboldus* locum similem ex *Isocrate* ad *Demon.* extr. p. 26. Ὡς περ τὴν μέλισσαν ὀρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν, οὕτω χρὴ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν. LEHM.

Pag. 136. l. 10. *Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν*) Angl. *ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἔδ.* BOURD. *Ἀφ' ὧν εἰδέναι*, et pag. eadem, *παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾧδὴν*. Et illud, *δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς*. MARCIL. *Εἶναι τις ἔδοξεν*) Sic iterum *Noster* in *Sympos.* c. 35. *οἰόμενοι* *τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων*. In *N. T. Ep. ad Gal.* II, 6. *ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι*. Et *Act.* V, 36. *θευδᾶς λέγων εἶναι τινα ἑαυτόν*. Ad quem l. *Elsner.* etiam ex *Eurip. Ion.* 597. *affert*, *Ζητῶ τις εἶναι*. REITZ.

Ead. l. 11. *Θάμνρι*) *Superatus*, oculis et lyra privatus est. vid. *Il. B.* 102. — et *Plut.* 2074, 1. SOLAN. *Iliad.* II, 494. sq. LEHM.

Ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem jaculari sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. *Odyss.* Θ, 224. Adde *Hygin.* f. 173. et 14. SOLAN. Vid. II. B, 596. *Diod. Sic.* l. 3. pag. 201. et *Apollon.* Arg. l. 1. v. 87. B. de Ball.

Ead. l. 13. Ἀπόλλωνι ἐριδάλειν) *Homer.* *Odyss.* Θ, 224. SOLAN.

Pag. 137. l. 7. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. BOURD.

Ead. l. 10. Πρὸς ὄργην) Vid. L. Bos ad *Epist.* ad Rom. p. 98. HEMST.

Pag. 138. l. 5. Φαίνωμαι) *Lucianus* exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeatur judex, et vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. πάντα εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινώσκω τὸ δικαστήριον, ὑπέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γινώσκω. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero injurius, idque de me judices statuerint, meritis videlicet poenas dabo. JENS. Nondum haec sana. Pro ei enim restituendum ἦν, quod et Codicum optimorum auctoritate commendatur, et a linguae legibus flagituratur. LEMM.

Ead. l. 9. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσι με et sic interpretes. BOURD.

Ead. l. 11. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [*Prov.* *Plato* in *Theaet.* ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. *Platonis* locus est *Theaet.* Steph. p. 183. D. et verba secundum recensionem *Stallb.* Ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. LEMM. Vid. et *Brodacum*, qui *Eustathium* affert hoc enodantem. *Theo. Cr.* II, 501. SOLAN. Remittit *Solanus* ad *Brodacum*. Ecce igitur hujus verba, ex *Miscell.* P. 2. c. 22. Hoc est, quod dici solet: Equum in planitiem. *Erasm.* in *Adag. Eq.* in pl. quod ita enodat *Eustathius*: Ἴππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵπποταί χρησιμοί, εἰάν τις καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ξεφανύλῃτο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. REITZ.

Pag. 139. l. 3. Θαῤῥεῖτε) *Lucianus* itaque, ubi postulasset, aliquem sibi dari judicem, cui caussam suam, si posset, probaret, *Plato* totam hanc judicis postulationem suspectam facit, aitque, *Lucianum* in caussis judicialibus versatissimum simul et versutissimum, aptum satis esse circumscribendo et corrumpendo, quicumque ipse daretur, judici. Ad id respondet Λουκ. Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διατηρῆν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic

Idcus prava interpunctione pessime habitus; et nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, *Θάρρῃτε τούτου γε ἔνεκα. οὐδένα τοιοῦτον* etc. Scus illud *τούτου γε ἔνεκα* fuit ab *Θάρρῃτε* divulgum, et sequentibus adjectum. Vult enim auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula *γε*, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab *Nostro* alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in *Deor. dial. XX. §. 15.* *Θάρρῃτε τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλῶ, Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in *Cataplo cap. 8. Μεγαπένθης. Απολείται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλαῖθῶ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρῃτε τούτου γε ἔνεκα.* Pro *Imaginib. c. 16. Θάρρῃτε, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἔνεκα, ὥς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte *Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θάρρῃτω τούτου γε ἔνεκα. ἐγὼ γὰρ διόμοσαιμην ἂν* etc. *JENS.* Sic exhibui, ut *cl. Jensus* jussit, pravam interpunctionem tollendo. *REITZ.*

Ead. l. 10. Ἐκ περισυρίας) *Adleverat orae ed. Graevii cl. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. (et Bip. Vol. V. p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περιόντος, et ἀπὸ περισυρίας, ex abundanti, sive, plus quam opus est, ex Thucyd. affertur, et haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.*

Ead. l. 12. Τί ποιοῦμεν] Possit quis suspicari *τί ποιοῦμεν*, quia haec sint dubitantis et deliberantis potius, quam simpliciter rogantis. idque eo rectius fieri videatur, quum respondeat statim Socrates: *Τί δὲ ἄλλο (int. ποιοῦμεν) ἢ βαδίζωμεν (non βαδίζομεν) ἐπὶ τ. δ.* Ac revera *ποιοῦμεν* scribendum suspicatur *Courier. ad Asin. p. 238. et suppeditat eam lectionem 3011.* Nihilominus auctor *τί ποιοῦμεν*; scripsisse putandus; modo ne cum *Belino*, qui et ipse *ποιοῦμεν* retineri vult, habeas id pro *Futuro Attico* vel *secundo.* Imo *Praesens* est, et nihil aliud, ut et pleraque eorum exemplorum docebunt, quae jam ad firmandum et illustrandum hunc dicendi morem proferam. Primum cum negativa particula utitur *Noster* creberrime *τί οὐ, τί οὐκ, τί οὐχί*, sequente *Indica-*

tivo. *Τί οὐκ ἄπιμεν; quidni abimus? pro: quidni abeamus?* Diall. Mortt. XXVII, 1. *Τί οὐχὶ σώζομεν;* Diall. Marr. XII, 2. *Τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν;* Charon. c. 3. *τί οὖν οὐκ ἀπαλαττόμεθα;* Timon. c. 31. *τί οὐκ ἀπερχόμεθα;* Catapl. c. 17. *τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς;* ibid. c. 18. Verum et sine negandi particula eadem ratio adhibetur, ut Necyom. c. 22. *τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν;* Amorr. c. 16. *καὶ τί γὰρ ἀβρόχτου νυκτός ἐγὼ τόλμαν* — *διηγούμαι;* ubi quae Reitzius disputat, non sunt ad persuadendum rite composita. Addam denique simillimum nostro loco exemplum e Luc. s. Asin. cap. 25. *Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δέ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον* (vel potius: *τί δέ ἄλλο, εἶπεν ἕτερος,*) *ἢ τῇ γὰρ ταύτῃ κάτω ἐπιβόρῳμεν αὐτὴν* etc. ubi, ut vides, sine ulla quidem lectionis varietate, Indicativus est in interrogatione, et Conjunctivus in responsione, quod utrumque etiam in nostro loco reperitur. Injuria et illum Lucii locum tentat Courier. l. 1. In iis, quae sequuntur, verbis *δικάζεσθαι Belinus*, ut glossema τοῦ προκαλεῖσθαι, ejiciendum censet, quum praesertim absit a 3011. Sic *ἀξιῶν* cum *ἔοικε* conjungendum foret, quod fieri posse probat exemplum Vit. Auct. c. 13. At vim suam habet *δικάζεσθαι*, nec sufficebat illud *προκαλεῖσθαι*. Vult scilicet Plato: *Consentaneum enim est, virum non sine ratione provocare* (ab hac manu nostrarum vindicta et vi ipsi inferenda), *quum rite judicari postulet.* LEHM.

Ead. l. 17. *Ἐν τῇ χειρὶ*) In ferro et armis. BROD.

Pag. 140. 6. *Ἵδαντος*) *Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi et causam suam agendi:* ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant et clepsydrum. VORST. Infra cap. 28. Cf. Bis Accus. c. 25. et 26. et quod ad hunc posteriorem locum attinet, *L. Bos* de Ellipss. pag. 503. ed. Schaef. LEHM.

Ead. l. 16. *Παρ' αὐτῆς*) Male olim vertebatur, *ad ipsam.* Vid. *L. Bos* Obs. crit. p. 50. REITZ.

Pag. 141. l. 9. *Ἐμπαραβησθεῖς*) Emenda *ἔμπαραβυσθ.* BROD. in Misc. P. 2. c. 22. Sed sic jam habuere editt. P. S. etc. In qua igitur malam lectionem — *βησθεῖς* vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu *Solani* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ. Haud dubie in J. est *ἔμπαραβησθεῖς*. certe *Ald. 2.*, quae fere cum *Junt.* consentit, hoc mendum ostendit. LEHM.

Ead. l. 11. *Ἐς τὸ ἀσφαλές*) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etsi in modum quam maxime opportunum et incommum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam ma-

xime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, et verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata et inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾷ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos boiis crassiores. Sic enim et codex Angl. et mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγγέλων παχύτερα. Sunt enim τὸ κλοιᾶ et ὁ κλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus et captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut et quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II. Ἑλληνικ. οἷγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῶ δήσαντες παραδιδόασιν, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τούτῳ δῆμῳ οἷχονται ἀπρόντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti injuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vincebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. Prudentio est boiᾶ: Colla boiis impedit. GRAEV. Ἀφελὲς omnino legendum, praeuentibus Codd. MSS. P. L. et ed. J. Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod jam vidit Graevius, ἀφελὲς. GRSN. Cf. etiam Hemsterh. ad Necyom. c. 7. LXXIII.

Pag. 142. l. 4. Τριφαίνεται δὲ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἐταιρικά) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: et quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum judicio, μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντατοιμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖραν τινα. GRON. At χρώματα qui feras, praecedentibus jam ipsis illis coloribus simulatis? Etiam ridicula h. l. sunt, quae conjecit Pell. εὐμματα. Facile satisfecisse me credo elegantioris judicii lectori, quum post φύκος commatis loco colon posuerim, ut jam non ὑπεφαίνεται cogites, sed ἦν. πάντα autem, quod Cod. 3011. pro πάνυ habet, omnino rejiciendum. LXXIII.

Ibid. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, creta et fucus. Sed, cerussa et fucus rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. RZITZ.

Ead. l. 6. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: admodum gaudebat; sed rectius cl. Gesn. vertit, pulchritudinis no-

mine; ideoque ego comma post *ἔραστῶν* sustuli, et post *κάλλος* posui, ut nexus fiat, *ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιος*, laudata propter pulchritudinem, gaudebat. Sic pro *Imag.* c. 28. V. L. Bos Obs. cr. p. 50. Sic *ἐἰς* pro propter etiam *Aelian.* V. H. XIV, 9. *Ξενοκράτης* — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος *ἐἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος*, *Xenocrates* cum a Platone ob rusticitatem derideretur. Quia autem τὸ κάλλος, docente *Hesych.* et *Eustath.* etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex joco ambiguo huc alludat. REITZ. De *ἐπαινεῖν ἐς* cf. *Somn.* cap. 2. τότε δὲ *ἐπαινος ἐς τὴν εὐφύταν καὶ ταῦτα ἦν*. Omnino tamen res nota. LEHM.

Ead. l. 8. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthiacae facere consueverant: vid. *Comicum* in *Plut.* v. 149. et *Schol.* ibid. L. Bos.

Ead. l. 10. Ἐγγέλεων) Angl. κλοιῶν. BOURD. *Κλοιῶν* quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer *Pro Merc. Cond.* c. 1. *Eurip.* *Cycl.* 183. te torque *Paridis.* SOLAN. Ἐγγέλεων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de *anguilla* substituenda bovis, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam *muraenarum*, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constat; vid. *Scheff.* de torqu. p. 12. GESN. Etiam in *Junt.* cl. *Solan.* deleverat *ἐγγέλεων*, et κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. *Gesnerus* vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog.* pro merced. conduct. cap. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedat, ut hic. REITZ. Et *Belinus* cum iis facit, qui *ἐγγέλεων* defendunt, pariterque ac *Gesnerus* monet, respici ad anguillarum figuram, qua nonnunquam veteribus fuerint torques et armillae, laudatque opportune locum *Amorr.* c. 41. qui omnino cum hoc nostro conferri meretur. LEHM.

Pag. 143. l. 1. Τῆς δινὸς) Eadem locutio occurrebat supra *Deor.* Dial. §. 3. (VI, 3.) REITZ.

Ead. l. 2. Ἰξίονα) Vid. *Hom.* II. §, 817. Conf. *Deor.* Dial. VI. SOLAN.

Ead. l. 5. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οὐλίαν) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae et veritati. GESN.

Ead. l. 6. Ἐν Κεραμεικῷ) De his omnibus locus dicendi ad *Pausan.* BOURD. Glossa edit. Paris. *Ceramicus*, locus *Athenis*, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: et varietate pic-

turaram poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. REITZ.

Ead. l. 8. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. cap. 6. et Diogen. Laërt. in Zen. p. 165. C. SOLAN.

Ead. l. 9. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

Ead. l. 11. Ἡρέμα) Composite. BOURD. Pro ἐπὶ συννοίᾳ βαδίζουσαν mallet ἐπὶ συννοίας βαδ. Sic ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων Diall. Martt. X, 8. ἐπ' ἐλπίδων ἔχειν τινα De Merc. Cond. c. 7. Quid, quod eadem formula ἐπὶ συννοίας βαδίζειν Cronos. c. 11. LXXII.

Ead. l. 13. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata. Virtute nempe, Justitia, Veritate, et aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbæ memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Δυκνίος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum et alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Cnidiae c. 12. Καὶ πῶς εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον, οὐκ εἰς ἴδαφος ἄγονον μάλιστα, μέδων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἡν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλείσιν ἄχρὶ πόρῳ βρύνοντα τὸν περίεξ αἶερα συνωρόφουν. Et statim ab ipso delubro Venereae nobis adspirant aerae; nam subdialis pars non in pavementum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet clarissime, voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς esse referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσκηλοῖς ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐν-στυάζουσι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hisce silvis amoena tabernacula, eorum unus, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant etc. Et hic ἃ, ubi poscitur ἄς. In de Parasito c. 26. Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorem; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν

τοῖνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδιχθαι μοι δο-
κῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. Igi-
tur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor
mihi demonstrasse. Age jam, quantum singulatum singulis prae-
stet, consideremus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν,
non πάντων· respiciuntur enim τέγναι· quocirca etiam in se-
quentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέγνης. Sed et supra c. 18.
promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πα-
σῶν διαφέρει τῶν τεγνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in La-
pithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον Lucianici styli propatantis notat
Marcilius, Ἄλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐβόησεν, ἀπερβῶς
μυνώσκων, πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσασαι.
At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem)
apprime, te dicendi esse longe cupidiorē, quam ego εἰν ἀντι-
endi. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus?
Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissi-
mo auctore profectam; potius vel temporis injuriar, vel li-
brariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non
omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores
non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae fa-
cile restituiscent. Praecipue autem id existimare non absur-
dum tantopere est, cum et in hodiernis linguis non raro con-
tingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scri-
bentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitatio-
nem quandam impingant. Lubet hic paullum indulgere ex-
emplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi
ὑποσόλοικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis aucto-
ribus, sive depravatione temporis et librariorum ortam.
Apud Aelianum X. Ποικιλ. c. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κα-
τὰ τὴν Σικελίαν ὁ Λάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νόμφη μία, καὶ ἄλλη-
σε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie styli ratio requirit Βουκο-
λῶντος τοῦ Λάφνιδος, quemadmodum et interpretes intellexit.
Libro quoque XII. c. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ καὶς καὶ θρόσασα,
τὸ φῦμα ἠφανίσθη. Patet et hic primos pro secundis casibus
esse positos. Similia exempla, si non omnino soloecae, ni-
mium certe ἀνακολούθου orationis, notavit in Hygino Th.
Munkerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab.
CLXIV. Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est.
Non tamen sunt omnia, quae in Hygino stribliginis nota in-
signit' ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alie-
nissima. Sed hoc non est hujus loci. Possint huc quoque
referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I. c. 15. de pul-
lis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄρβην ἔμπνυι αἰκνῶς,
ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασίν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι. δι-

ἀρα ταῦτο. *Gesperus* legit ταῦτον, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII. c. 60. de congressu Dionysii et Philippi, Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέφθουσιν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἔκεινο. Posceretur ἔκεινος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, *Jac. Perizonio*, ad *Aeliani* locum lib. XIV. c. 37. qui vulgo sic legitur, Ἔστι γάρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶναι ἔχοντα ταύτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἔκεινο etc. Rejiciunt eruditi *Fabrum* legentem χειρουργίας. At sicut nec ego *Fabro* adsentio; ita non video, ubi texturem horum verborum contemplor, concinnum esse in ἐν τούτοις sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάγαν et εἰκόνας, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post ἐν τούτοις, illa τελεῖα στιγμή, (quam etiam non agnoscit Romana editio) et omnis ita connectenda: *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem et varia quis possit deprehendere ita esse habentia; inter haec vero et illud etc.* Ἐν τούτοις, hoc est, ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae et apud hunc scriptorem et *Laetianum* nostrum supra vidimus. Caeterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori hactenus exhibui et proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsa poëtis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de *Aristarcho* aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum *Scholiastarum* in eos lectio satis testatum cuilibet facere possit. Sic vetus *Scholiastes Homeri* anonymus ad haec ex II. I. v. 598.

— οὐ τί με ταύτης

Χρῶ τιμῆς —

notat, id esse soloικισμόν παρὰ τὰς πτώσεις: debuisse nimirum *Homerum* dicere, οὐτι μοι ταύτης χρῶ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad II. K. v. 43.

Χρῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε. —

Au vero revera haec locutio sit soloeca, non judico. *H. Stephanus* censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cujus ratio nondum sit plane perspecta. Paulo majore

ris momenti est, quod idem Anonymus notat ad Iliad. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχτῶν πληγέντα κεραινῶ
"Ἀψ ἐς Ὀλύμπον ἵκεσθον· —

nimirum πληγέντα positum esse pro πληγείσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσαι, postulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem et Palladem, atque ad eas τὸ πληγέντα est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusmodi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud *Homero* II. Δ, 503. legitur

— Τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε,
non est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa fuit *Homero*, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloecismo — τοῦ δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε. Est nimirum solennissima illa ellipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὸ ὄσσε, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit *Homerus*, ut qui II. Ε, 82. (et II, 333.) narrans Hypsenora ab Eurypylō occisum, diserte ait

— τὸν δὲ κατ' ὄσσε

"Ελλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη.

Hanc parenthesin inseruit *Hemst.*) *Apollonius* quoque *Rhodium* nonnunquam paullo injustius ab *Scholiasta* suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poëta iste τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, de uno, usurpat, identidem non recte scripsisse ab *Scholiasta* suo arguitur; quam crisis, ut iniquam exploserunt dudum eruditi, *Is. Casaubonus* ad *Athen.* IX. c. 4. *Ex. Spanhemius* ad *Callimachum* pag. 457. Ubi apud hunc lib. I. v. 440. Jason *Apollinis* oraculum comitibus suis hoc modo profatur,

Τμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε περῆσαι

"Ενθάδε κῶας ἔχοντας, —

interpres Graecus continuo infert, oportuisse ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, *Scholiastes* ille in suo libro legabat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec sanior est lectio: nam sic κῶας ἄγειν reperiō quoque in hoc poëtae anonymi apud *Etymol. M.* scriptorem, voce Κώδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν κριτοῖο μεμαῶτας —)

referendum enim id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἄγουσι, sive ἔχουσι, non fuisset culpandum, ita nunc quarta casus ab omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur mihi otioso esse non licet, expedit bonas esse vobis, ita et quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. *Apol-*

Ionii ergo verba ita erunt concinnanda, Ὁμῶν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita et *Hommerus* (quod ipsum exemplum adfert quoque istio *Apollonii Scholiastes*) II. A. v. 541.

Αἰεὶ τοι φίλου ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ὄντα,

Κρυπτάδια φρονέοντα δικάζμεν —

hoc est, *Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ etc. semper tibi placet, te seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertisse *Jer. Hoelxlinum, Scholiastes* in his *Apollonii* I. v. 872.

Ἰομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

sit illud *σφέα* se non ὀγῶς habere; convenire enim *σφᾶς* tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse *Apollonium* dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur *Graecus* ille magister: nihilo enim magis peccat *Apollonius*, dicens,

Ἰομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

Redeamus quisque ad sua, —

quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes: —

qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est *Scholiastes* ille in *Apollonium*, ubi in v. 893.

Ῥηϊδῶς δ' ἂν τοῖ καὶ ἀπελθὼνα λαὸν ἀγέλαις,

culpat τὸ τοῖ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ τοῖ, quemadmodum et τὸ ἐαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelxlinus*, ad quem lectorem relego. *JENS.* Ed. *Flor. πάντως*, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *SOLAN.* Unice vera lectio est πάντως, quam etiam Cod. 2954. confirmat. Valent hic non tam linguae rationes, e quibus πάντων saltem ferri posse nimia cura demonstravit *Jensius*, quam potius sententiae ipsius natura. Nimirum conspicit *Lucianus* appropinquantes complures feminas eodem fere habitus decore, eadem vultus humanitate, eadem denique incessus dignitate, in quibus et Philosophiam esse modo dixerat *Plato*. Recordatus igitur *Lucianus* fucatarum istarum, quas olim cognoverat, Philosophiarum ratusque tali corona stipatam hic prodire veram, quaerit, ex his quae genuina illa sit: nam, inquit, unam modo necesse est (hoc enim est πάντως) genuinam esse illam, quam cognoscere cupio, philosophiam, etiam in hoc choro. Haec postrema referenda sunt ad similes, quas olim vidisset et per aliquod tempus pro vera Philoso-

phia accepisset, meretricias formas. Itaque καί, tantum abest, ut oneri sit sententiae, ut contra vi sua destituantur Luciani verba, si cum Schmiedero in hujus particulae locum substituere volueris ἰστί. LEHM.

Pag. 144. l. 1. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime principes philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Cicero-
nem. At hic non principum tantum nomine honoris causa compellat, sed summam et epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κατ. usurpat iterum Quom. Hist. Conscr. c. 28. et Diall. Morti. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio. Cum perobscuram esse dixisset questionem de natura Deorum, sic pergit: De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, caussam, id est principium, ostenditque pluribus, qua ratione scientia sit caussa philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim infert, prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Fulvius Ursinus a Ms. suo haec verba abesse ait, caussam principium. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: cassam principum philosophiae esse scientiam. Norunt qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres principum nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, cassa scientia. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca et ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. Caput etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davis. ex Ms. Eliensi nobis exhibuerit: Caussam, id est principium philosophiae, esse inscientiam, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia inscientia sit ποιητική αἴτια philosophiae, ut ait Nemesius de nat. Hom. c. 80. p. 230. REITZ.

Ead. l. 2. Τῆς ὁμᾶς) Angl. ἡ. BOURD. T. et in aliis Codd. lectum praefendum censuit Belinus, et hoc iudicium secutus vere praetulit Schmiederus. Mihi quidem videtur ab imprudente librario repetitum esse, quod modo praecesserat, τῆ. Et τῆς quidni et ipsum ferri possit, equi-

dam non video. Dialogos certe Mortuorum qui legerit, facile is nec sane invitus de Menippo aliquo vel Diogene h. l. cogitabit, qui illic umbris quibusdam minus sapientibus admodum molesti (λυπηροί, c. g. Diall. Mortt. II, 1.) fuisse perhibentur. LΞΗΜ.

Ead. l. 4. Λωποδύτης) Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur *Pollux, Hesych. Suid.* copiose. Interpres *Demosth. Liban.* Arg. orat. contra Midiam. BOUAD. Utrum probes, per se h. l. perinde est: sed utrum eligas, difficulter dijudicaveris, quum utrumque sua commendetur auctoritate. In hac ponderis aequalitate consultius duxi in Editionum lectione acquiescere. LΞΗΜ.

Ead. l. 11. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius et magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN. Neque *Wielandius* non ingenue fatetur, ea, quae *Lucianus* h. l. ipsam Philosophiam dicere jubeat, licet versutissime inventa, non tamen sufficere ad cavillatoris insolentiam omni ex parte excusandam. Quod enim quis injuria affectus forti sit et generoso animo, eo tamen non reddi meliorem ejus, qui affecerit, causam. Recte quidem. Sed duo tamen in hac causa teneri velim: primum, quod haec, a Philosophia pronuntiata, laud dubie Lucianus non tam ad se purgandum, quam potius ad adversarios suos pungendos, valere voluerit. Deinde vero, ubi ipse se defendit, imprimis a c. 30. ita causam suam agit, ut apertius principes illi philosophi ab indignis eorum similibus distinguantur, atque adeo jam non possint non lubenter in gratiam redire cum verissimo ipsorum cultore. Hinc et duo patent: primum, Lucianum, dum magnos illos philosophos hic illic petiit, nonnisi sectas, ab iis profectas, sectarumque maxime studium petere voluisse; alterum, petulantiam scriptoris nostri, etsi nimiam passim, ac vere injuriosam, non tamen perditam, et, cujus a multis iisque cupidioribus hominibus accusatus est, malitiosi animi fuisse. LΞΗΜ.

Ead. l. 15. Ὡςπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) *Erasmus*: tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet. Et quaeso, quid hinc distat *Benedictus*, quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget? Scilicet hoc erat, quod *Salmuriensem* interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc inci-

sum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide *Casaubonum* ad *Strabon.* p. 63. ad lib. 3. innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo*. GRON.

Ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, et scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπερ ἂν ἡ καλὸν, ὥςπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστέλλει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: et κόμμα est signum in nummo percussus; hinc numisma πονηροῦ κόματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus feriendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσπώμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, et signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum et argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia et scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, monetam recentem, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Ms. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσπώμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepinus. In P. ἀποσπώμενον mendose. SOLAN. Vid. *Passion.* S. S. Mart. Tarachi, Probi et Andronii p. 275. HEMST. Ἀποσπώμενον Solanum in textum recipi jussit. Ego vero propter consensum optimarum Edd. et plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio *Hemsterhusii* sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29. τὸν εὖπον ἀποσπῶν sequiturque etiam καὶ στυλνότερον ποιῇ τὸν ἄνδρα. Quare jam et hic ἀποσπώμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in *Addend. et Corrig.* Sic praeter *Gracivum* ipsum, *Solanum* et *Hemsterhusium*, elegantissimos viros, censuerunt

etiam Seyboldus et Jacobsius, hic in Additt. ad Goelleri Edit. Dionys. de comp. verb. p. 260. sq. qui tamen simul rectissime monet, κόμμασι non referendum esse ad monetariorum malleum, sed simpliciter ad ictus, quibus metalla a scoria purgantur. Citat hanc in rem Suid. διασμάμενος ἐρευνῶν. Conferri etiam potest scholion ad Lexiph. c. 3. σμῆν· καθαίρειν, et cum hoc ille locus, quem Hemsterhusius ex Nostro attulit Anachars. c. 29. In tanto tantorum virorum consensu, cui etiam Latina Gesneri interpretatio accedit, nulla mihi dubitatio amplius relinquitur, quin ἀποσμάμενον vulgatae voci, cui librarii Luciani longe magis adsueti locum dedisse videntur, praeferendam existimem. Σκώμματα autem et κόμματα h. l. ludentis ingenii esse videntur. LEXHM.

Pag. 145. l. 1. Ὀργυλλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elsner. ad Tit. I, 7. REITZ.

Ead. l. 2. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δηλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. GERN.

Ead. l. 4. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμή, τιμησις, εὐκλεία ἀντὶ τῆς κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, et similia. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

Ead. l. 5. Ἐπιὼν) Alibi apud hunc et Demosthenem παρσιῶν. SOLAN. Verum nec ἐπιὼν reprobandum, quāvis ἐπιέναι ἐς τὰ πλήθη sit aggredi plebem ea significatione, qua verbum aggredi apud Sallustium frequenter occurrit, i. e. progredi, prodire in medium. Témere itaque ἐπιὼν tum omissum in Fl. tum mutatum a Jo. Scagero in Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 161. in εἰπιὼν. Ceterum hoc ipsum Scageri εἰπεῖν ἐς τὰ πλήθη veréor, ut unquam a Graece scribente dici potuerit. LEXHM.

Ead. l. 9. Καὶ σοὶ ὅτι ἂν δοκῇ) Angl. ὃ σοὶ ἂν δοκῇ. BOURD. Sic et P. Sed A. 2. nescio unde depravata exhibet verba καὶ ὅσον ἂν δοκῇ. Ceterum, ne quid celem, vocolae σοὶ reddidit accentum suum, vulgo ad καὶ retractum. LEXHM.

Ead. l. 12. Ἦπερ καὶ μόνη τάληθές ἐξευρεῖν δύναιο) Malim cum Ms. ἦπερ καὶ μόνη τάληθές ἂν εὗρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ Ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote in Poecile, quam cum interpretibus in Poecilo. GRAEV.

Ead. l. 13. Ἐξευρεῖν) Ms. Gr. et P. ἂν εὗρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucianum ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45. ἐξεύρισκε eodem, quo hic sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN. Quam duorum Codd. auctoritas fulcit, et confirmant Long. Exce. lectionem

ἀν εὐρεῖν, eam jam dudum oportuit ab Editoribus recipi. Aegerrime desideraverit h. l. particulam ἀν, quicunque paulo limatiori fuerit iudicio. Quae mox Plato respondet, mirum in modum interpretatus est *Pirckheymerus*: Nunc, o excrucande, ipsam dominam appellas, paulo ante vero rem esse turpissimam philosophiam asserebas, cum in tanto theatro, etiam pro duobus obulis unumquemque singulatim venalem proponeres. meministine sermonum? Ultima verba εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων Interpres leviter tantum, credo, inspexit: aliam enim lectionem subesse vix est probabile. LEHM.

Pag. 146. l. 9. Ἀρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes caussam dixit, et ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus, (teste *Pausan.* in *Attic.*) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci *Arem* vocant) in jus, propterea quod *Alirrhothoum* interfecerat. COGN. De loco et voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fuliens.* ad *Dionys. Areopag.* dixit. *Suid.* Interpr. *Aristoph.* alii de quib. ad *Pausan.* BOURD. *Hesychius* in arce Areopagum ponit: *Lucianus* aliter, ut vides, et quidem recte. Vid. *Pausan.* pag. m. 108. C. SOLAN. De loco, ejus iudiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere interpretes ad *Act. Apost.* c. 17, 19. Inprimis *Hammondus* et *Clericus*, alique, quos vid. apud clar. *Wolffium* in *Cur. Philol.* ad N. T. Conf. nostrum iterum de *Gymn.* c. 19. REITZ. Collem fuisse Areopagum constat, vel ex nomine ipso. Bene itaque habet vulgata praepositio ἐν, et rejicienda Gorl. ἐς. Infra Cecropiam situm, et huic confinem fuisse Areopagi collem, docet *Pausan.* I, 28. et patet quodammodo etiam ex hoc nostro loco. Unde simul intelligitur, quo jure locum suum obtineat in sequentibus αὐτήν. quippe altior erat Acropolis Areopago, atque adeo illustrior locus. Perit haec imago, ubi cum *Seyboldo* ταύτην supponere velis. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐκ περιωπῆς) Confer supra *Charon.* c. 2. et alibi apud nostrum. SOLAN.

Pag. 147. l. 14. ΦΙΛ.) P. et L. In impressis ΑΟΥΚ. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. ΑΑΗΘ.) Repono personam ΑΑΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi *Philosophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas*, et, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius

tamen et longe aptius *Veritatis asseclas* dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti et elegantiarum spectatores et exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. et L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN. Probabiliter haec a Solano disputata, non tamen sufficiunt ad totius loci formam genuinam restituendam. Non solum haec verba, quae vulgo *Philosophiae* adscribebantur: Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία etc. *Veritati* potius adscribenda erant, sed ex iisdem caussis etiam ea, quae antea eadem illa *Philosophia* dixisse tradebatur: Οὐκ οὖν ἐπάγωμαι etc. nam compellata modo fuerat *Veritas* sive a *Philosophia*, sive a Luciano, et rogata, ut adesset iudicio, non poterat non ea, quae jam responderentur, respondisse: Tum vero non solum ipsa veniam, sed adducam etiam famulas meas. Jam verba: Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι ξυνδικάζοις ἂν etc. quibus maxime ad *Veritatis* dictum: οὐδ' ἐν δέομαι etc. respondetur, nullo modo a Luciano dici potuerunt, nisi aliquantam ineptiam auctori tribuere velis: nam magna quaedam jam per se inesset arrogantia in Plurali ἡμῖν, si nunc quidem is ex ore Luciani proficisceretur; et modo *Philosophia* περὶ τῶν ἡμετέρων diserte locuta fuerat. Neque a polito auctoris iudicio exspectari potest, finxisse eum *Veritatem* ipsi potius cedentem, quam *Philosophiae* hortanti. Atqui si haec *Philosophiae* tribuuntur, necessario etiam, quae deinde sequuntur: Καὶ μάλα ὀπίσθας ἂν ἐθέλῃς, tribuenda sunt eidem *Philosophiae*. Et sic jam prodierit illa loci forma, et ille loquentium ordo, quem textus Reitzii recentiorumque editorum exhibet, quique insuper haud vilissima Codicum auctoritate nititur. Imprudenter forsitan factum, quod in interpretatione Latina, reliquis ita, ut textus restitutus postulabat, dispositis, tamen verba: Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια etc. non, ut par erat, *Philosophiae*, sed Luciano, adscripta erant. Quo errore etiam Wielandius incaute se abripi passus est. Belinus autem in versione sua, nescio qua ratione ductus, utrumque sermonem, et illum: Ἀλλ' ἡμῖν etc. et hunc: Καὶ μάλα etc. Luciani fecit. LXXH.

Ead. l. 8. Μηδαμῶς) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propendet *Philosophia*: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas et loquendi Fiducia, ancillae sunt *Philosophiae*. Sed ἔξω μωμεῖσθαι. GREN.

Ead. l. 9. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, fortuitis. Verte, vulgaribus, minoribus. Sic in Act. Apost. XXVIII, 2. Οἱ δὲ

*Βάρβαροι παρείχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιланθρωπίαν ἡμῖν. Aelian. V. H. VI, 12. f. Δείγμα οὐ τὸ τυχόν, documentum non vulgare. REITZ. Γάμος οὐχ ὁ τυχών Diall. Marr. XIV, 3. οὐχ ἡ τυχοῦσα τερωπῶν Diall. Mortt. XXVII, 7. haud vulgares nuptiae, oblectatio haud contemnenda. Negativa scilicet est haec locutio, nitens affirmativa illa ὁ τυχών, qua denotatur, cuicumque forte occurras primo, der Erste der Beste; ergo qui ex vulgo est, vulgaris; non selectus sedulo, non spectabilis; vili conditione, ordine, virtute; ut τὸ τυχόν παιδισκάριον in Dialogo Mortt. laud. §. 7. vulgaris, miserae conditionis puellula, optime opposita ibi γενναίῳ, generosi animi, nobilis virtutis, amatori. Plura in Indice. Non praetermittendum puto, quae modo praecesserant verba: καὶ εἴ τις ἄλλος a Wielandio prorsus omis-
sa, a Gesnero vero falso reddita esse: si quis alius, quasi non adsit copula καὶ. Vult autem Lucianus: Adsit nobis etiam Elenchus, et si quem alium habes comitum tuorum. Hi omnes nobis in tam gravi caussa magno erunt usui. Deinde etiam Ἀποδείξει adsumta omnino omnes comites suos se sequi jubet Veritas: Ἐπεσθε πάντες, exclamans. Hunc in modum etiam Pirckheymerus, ut oportebat, locum cepit. Ergo καὶ ante σὺ τις cave, ne qua ejiciendum suspiceris. LEM.*

Ead. l. 10. Δυσελέγκτους) Malletm δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰ positum oportuit. SOLAN. Non male δυσελέγκτους conjicit legendum Solanus: tum vero et comma post h. v. tollendum, et mox similiter εὐρίσκομένους scribendum. In marg. J. notaverat, vid. Thom. Mag. Is quidem v. Εὐρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἀλιεύς· αἰετίνες ἀποφυγὰς εὐρίσκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionione et ibi εὐρίσκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra conjecturam Solani faceret, quod jam non dijudico. REITZ. Levius paullo haec acta tum a Reitzio, tum a Solano quoque. Quodsi recte haberet, quod nego, Solani conjectura δυσελέγκτους, non patet, qua ratione similiter etiam εὐρίσκομένους scribendum Reitzio videri potuerit. Imo sic mirum in modum depravatus fuerit locus. Deinde non magis intelligitur, quid idem Reitzius sibi velit, quum in Thoma Mag. de sanissima voce εὐρίσκομένοις mutanda cogitat. Scilicet conjicio eum praenimia quadam festinantia τινὰς et εὐρίσκομένους conjungi voluisse, quum tamen in oculos incurrat, etiam apud Thomam τινὰς cum ἀποφυγὰς, ut apud Lucianum ipsum, conjungi debere. Jam vero quod ad Solani conjecturam ipsam attinet, minime ea mihi quidem probatur. Cui enim tandem, obse-

cro, placere potuerit insolentissime illud dictum, ἀποφυγε δύσχευκτοι, *refugia difficilia convictu?* Talia vix Scholasticorum barbariei condonantur. Imo nulla prorsus medela eget sanissimus locus, neque adeo transpositione, quam postulat *Solanus*, particulae καὶ ante ἀεὶ. Duo enim sunt, quae terribilia ac periculosa in isto hominum genere pronuntiat *Lucianus*: quod insolenter se jactent, (ἀλαζονεία) et quod difficulter ab adversariis convinci possint (τὸ δυσχελέεσθαι εἶναι). Quae vero adduntur, causam indicant, ob quam videantur illi difficiles esse convictu, nempe: quum semper refugia quaedam sibi invenient, etiamsi quam maxime jam ad incitas videantur redacti. Sed lucente sole nihil opus lucerna! LEHM.

Ead. l. 13. Ἀπεινον) Aut *Luciani* persona hic interponenda est, aut *Elenchum* hic, conversa oratione, *Philosophia* alloquitur. GERN.

Pag. 149. l. 1. ΑΠΙ.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum ΑΠΙ. Fl. A. tantum habet. SOLAN. Nihil mutari velim de vulgata personae notatione. Ceterorum nomine *Aristoteles* loqui putandus. Vid. ad *Timon*. ultimam omnium Adnotationem. LEHM.

Ead. l. 7. ΦΙΛΑ.] Et hic turbarunt vulgo personas. Error haud dubie ortus e confusis notis ΦΙΛΑ. et ΑΑ. A *Veritatis* autem partibus haec dicta aliena sunt, conveniunt contra maxime, vel potius unice, *Philosophiae*, utpote examinatrici et arbitrae litis; quod quidem negotium orditur a verbis: Ἀλλ' εἰπέ μοι, τί σοι τοῦνομα; Nec caret haec ratio sua auctoritate, quum *Long.* Excc. sic olim scriptum fuisse testentur. Accedit, quod jam *Pirckheymerus* hanc rationem secutus est: e recentioribus idem fecerunt *Wielandius*, *Belinus* (hic vero non in versione, sed in notis Criticis posterius conscriptis) *T. F. Benedictus*, ut ipse dicit, et *Schmiederus*. Hac ratione nixus, *Belinus* e Cod. 8011. ταύτη pro ταύτης scribi voluit, adsentiente *T. F. Benedicto*, et *Schmiederus* vere ita edidit; quod non probo. Nam *Justitia* nondum fuerat commemorata; et sic convenit optime hoc δεικτικόν. Contra nihil valet ταύτη, ad *Veritatem* relatum: imo tum potius αὐτῇ suo loco fuisset. LEHM.

Ead. l. 10. Παρρησιαδης) Παρρησιαστής dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam et procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. Leg. *Senec.* lib. III. de Ira. COGN. Locus *Senecae* est lib. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Demochares* *Lipsius* edidit, pro *Democares*, et rectius; sed merentur verba *Senecae* addi, quia historia est lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, fuit et contumeliarum patientia,*

ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam et procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Tē, inquit, suspendere. REITZ.

Pag. 150. l. 1. 'Επευφρατιδίων) Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Ἑὺρος (εἰμὶ scilicet) ὁ Φιλοσοφία, τῶν ἐν' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum 'Επευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Jac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiosae ἐν' Εὐφρατιδίων. JENS. 'Επευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ad iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, Edd. disjunctim habeant ἐν' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

Ead. l. 4. Σολίας) Vide Scholiastam, cuius catalogo, quia de Babylonii tacet, addendus Diogenes Stoicus et Posidonius, hic Apameusis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157. C.) vide et nostrum de utroque in Macrob. cap. 20. Plut. 1073. f. Alterum Posid. memorat. Diog. Laërt. 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum et Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολεύς Χρύσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2. et Plut. 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor etc. Diog. Laërt. 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρώμην. ἢ τέχνη δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, verum et hoc quaero, quamnam artem nosti? An in Graecis legitur, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἠρώμην, τίς δὲ σοι ἡ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianae. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, et verti debuit, frustra igitur id rogabam. (nempe de patria et lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) Verum quod artificium tuum est? Paulo ante scribi debuit, Ἑὺρος, ὁ Φιλοσοφία, τῶν Εὐφρατιδίων, ut recte pater, non ἐν' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Diall. XX, 3. SOLAN. Vertebatur male, Verum et hoc quaero. Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. Temere enim illud quaecebam. Proxime tamen Solani nostri, qui orae Ed. Baed. adscripserat neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu proferis artem? REITZ. Ἄλλως, temere, sine consilio, haud rarus apud Nostrum. Diall. Deor. XIX, 1. Cupido de Minerva in ipsum suspiciosa narrans: καὶ ποτε, inquit, ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέστην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἢ δὲ, etc. temere

advolabam, non eo quidem consilio, ut illam vulnerarem, ohne mir gerade Etwas zu denken. Eorundem Diall. XX, 3., quem locum *Solanus* adfert, eadem, quae hic, verba leguntur, ad quae vid. *Hemsterhus*. commodam Adnot. Timon. c. 23. legebatur olim ἄλλος pro ἄλλως. Restituimus autem egregiam *T. Fabri* emendationem. LEMM.

.... Pag. 151. l. 6. Ἀπὸ τοῦ φιλοῶ) Non potest Latina versio hunc locum adsequi: neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. GESK. Quid autem in hac scribendi ratione insoliti insit, quod se invenire in ea fatetur *T. F. Benedictus*, equidem non invenio. Imo frequentissima haec est non solum Grammaticorum posteriorum, sed etiam optimorum scriptorum Atticorum, *Platonis*, *Xenophontis* &c. a. ratio. Quod autem pro φιλοῶ legi vult φιλον, ne menti quidem *Luciani* ipsius id convenerit, qui paullo post verbo τῷ φιλεῖσθαι manifesto ostendit, se voces φιλαλήθης, φιλόκαλος, et ceteras ejusdem classis, non ab Adjectivo φίλος, sed a verbo φιλεῖν, deduci velle. LEMM.

Ead. l. 13. Καὶ τὰδε, φασί, καὶ τὰδε) Dixerat *Lucianus*, se duplicem scire artem, se esse μεγαλοῦνα, μισοψευδῆ etc. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae Philosophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρήν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰδε, φασί, καὶ τὰδε. Interpres: atqui non oportebat: ejusdem enim, ferunt, esse et illa et ista. Ita ille intellexit, quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασί, ferunt homines, et ista et illa esse ejusdem. Sed τὰδε est nominativi casus, et verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε, φασί, τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. Et haec et illa indicant ejusdem hominis scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοψευδῆς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, πᾶ γὰρ ἔστιν (scil. τέχνη) δύ' εἶναι δοκοῦσαι. VITRING. Ad haec *Seyboldus* notavit; „Dubito, an haec vere *Horat.* *Vitringa*: multo simplicius videtur: utrumque (et amare et odisse) ejusdem hominis est. Φασί enim saepius περιφράσει servit.“ Pleonasmum, nisi fallor, innuit *Seyboldus*; sed neque hoc recte: nam φασί notat vulgarem sermonem, quod vulgo ajunt. Cetera *Seyboldi* recte habent. Argutus enim manifesto est *Vitringa*. LEMM.

Ead. l. 14. Τὸ τέχνα) Sic Edd. P. S. F. et M. P. sed Junt. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. *Maittaire* de dialect. p. 37. etc.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod

articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. *Schol. ad Sophocl. Ai. 291. Εἰώθασι οἱ Ἀπτικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντας* — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τῷ χεῖρι. Sic etiam in proverb. quod *Eustath. adfert ad Hom. Il. B. pag. m. 235, 37. Τὸ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδᾶν.* Adde duo alia in voce *Χεῖρ* ab *Lexicogr. ex Xenoph. et Thucydid.* jam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρ pro τὰ legitur, et *Lucian.* non semel alibi. *REITZ. Vid. Matthiae Gramm. Gr. p. 61. 2. et p. 604. 1. LEHM.*

Pag. 152. l. 4. Προνάω) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum respondet: ναὸς cellae. GERN.

Ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. et apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτις Aristophani, et Πολιοῦχος Pindar. BOURD.

Ead. l. 7. Ὁ Πολιάς) O Minerva. BRON. Id est, Minerva, urbis Dea tutelar, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὁ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ. Singularem de Minervae Poliadis sacris et aede in arce Athenarum libellum edidit Car. Godofr. Müller cum tribus tabulis aere incis, ab Ern. Riepenhusio. Gotting. 1820. Hanc Lucianus dicit sola videre, quae agant philosophi, utpote praesidem Athenarum et inspectricem. Sed Jacobsius in Animadv. in Eurip. Tragg. p. 45. negat apparere caussam, cur Minerva sola hominum (at non omnino hominum, sed horum philosophorum) facinora videre dicatur, atque adeo verba δὲ μόνῃ tanquam corrupta in δαίμονι mutanda censet. A qua quidem suspicione et conjectura abstinisset, opinor, Vir egregius, si clarius animo ipsius obversata fuissent Mercurii verba Diall. Mortt. X, 8. Κατάθου σὺ etc. οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. Cf. §. 11. et alia similia loca, ubi philosophorum imprimis Atheniensium fraudes et flagitia recensentur, nemini facile, nisi τῇ ἐπισκόπῳ urbis, Minervae Poliadi, cognita. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. C. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zeux. cap. 4. SOLAN. Tolerabile hoc est Scholion, inepta vero textus lectio, quae Schmiedero non erat recipienda, licet aliquid commendationis nacta a Cod. 2954. et a T. F. Benedicti adsensu. LEHM.

Ead. l. 11. Αἱ μέλαινα) Scit. ψῆφοι. BRON.

Ibid. Σὺ προσέειπα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

Ibid. Πρὸςθεῖσα) *Albam* scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Harmon. c. 3. et Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN. Σῶ[ξε] Uti Orestem olim: plures enim de Oreste haec, quam de Themistocle, referunt. Locus princeps est Aeschyl. Eumen. v. 738. sq. ad quem vid. Stanleyus adde Barnes. ad Eurip. p. 106. T. II. (ed. Lips. T. I. p. 603.) SERV.

Ead. l. 13. Εἴεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, sint ista: q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. MARCIL. Marqili conjecturam probo, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. SOLAN. Non probat J. Seager. in Classic. Journ. XVII. a. 1814. p. 161. et conferri jubet Xenoph. Anab. I, 10, 7. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐβουλευόντο, καὶ δὴ βασιλεὺς, παραμειψάμενος etc. ibique Hutchins. et Toup. ad Longin. sect. XVI. Καὶ δὴ scilicet, monente Hesychio, est pro ἤδη, non tamen pro simplici ἤδη, sed vellem Grammaticus addidisset: ubi jam aliquid aliud factum ab eodem dictum fuerat, quo καὶ spectat. Ut h. l. modo dixerat Philosophus: Ἄγε δὴ, παρέσμεν γὰρ ἔνθα ἔχοῦν. Nunc dicit: Jam etiam (καὶ δὴ) sedemus vobis paratae. De particulis καὶ δὴ post τε positis adeundus Stallbaum. ad Platon. Phileb. p. 205. LEMM.

Ead. l. 15. Ὅστις ἄριστα κατηγορήσαι) Praestat quoque ex eodem libro scribi: ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ, qui videtur optime accutaturus; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορήσειν ex Ms. Gr. et L. arripuimus. Edd. κατηγορήσαι ἄν. SOLAN. Κατηγορήσαι) Voluit Solanus hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed majorem Edd. et Mss. numerum potius habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus promanitari nequeat. Sed adsentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I. IX. p. 5. Ἐν νόμῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανθαύλεα; ex uno Ms. in τίσεσθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. adferat ibidem. Addo Homer. II. Δ, 161. — μεγάλῳ ἀπέτισσαν, magno. Lucr. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀόριστος χρόαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo poster Lucian. Deor. Diall. XV. vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψασθαι, quod clar. Jens. tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius

fluere, fateor; nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Ms. nec Edit. ulla praebeat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticorum dissimilia tempora per conjunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris coniungantur, vid. ap. eund. *Horr.* ubi ad Obs. Miscell. vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. REITZ.

Pag. 153. l. 5. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In Edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι: sed repugnant Codd. In P. est σὺ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN. Σὺ habet etiam 2954. et deinde ἦτα γὰρ μεγαλόνοια 3011. et Gori. quam quidem rationem magno cum studio commendat *Belinus*, nec omnino frustra: nam ad stipulatus est T. F. *Benedictus*, obsecutus etiam *Schmiederus*. Equidem sequi dubitabam. Neque enim in vulgatis, ut ait *Belinus*, nulla est cohaerentia, neque ea, quam sumit idem sane absurdam: Σοῦ — ἡ μεγαλόνοια — σοι πρόξεστι. Sed construe sic: Σοῦ, ὦ Πλάτων, (ἔστιν) ἦτα μεγαλόνοια — καὶ — καὶ — et nunc singula haec complectitur *Philosophia* novo membro: πάντα ταῦτά σοι ἀθροῖα πρόξεστι. Tua, o Plato, est illa (quam nos in hac quidem caussa desideramus) admirabilis mentis magnitudo etc. His autem haud incommode responderi a *Chrysippo* ad superiorem interrogationem, nemo temere negaverit, nisi qui putidius praeconceptioni opinioni adhaeserit. Imo etiam *exquisitius* hoc responsum, uti vulgatur, recte dixit *Seyboldus*. Profectum autem σὺ haud dubie a librariis *Belini* similibus, et traxit deinde sequens γὰρ insertum. Ejusdem ferme originis esse videtur ἡ ante καλλιφωνία, quod et ipsum *Schmiederus*, *Belini* iudicio, quod postea etiam T. F. *Benedictus* probavit, captus, sine idonea ratione inseruit. LEHM.

Ead. l. 9. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155. προσηγορία καὶ προσηγορός, οὕτω καὶ προηγορία ἢ ὑπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἀλιεύς τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων εἰπεῖν τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex *Synes.* et *Aristid.* Quare et hic ap. nostrum προηγορίαν legendum arbitror, ut sit: Tu prior causae dictionem suscipe, i. e. age; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ. προηγορίαν non solum exhibent Codd. 2954. 3011. et Gori. sed edunt etiam A. 1. 2. et B. 1. Non erat itaque, quod *Reitzius* lectionem, per se quoque ipsam praestantiorē,

postponeret receptae. *Schmiederus* recte eam recepit, *Belino* quoque probatam, et *T. F. Benedicto*. LEHM.

Ead. l. 11. Γοργίαν) In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inscribitur, p. 281. Polum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur insectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. et 229. SOLAN. Quae mox leguntur, ἐπὶ πᾶσι οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, *Gesnerus* vertit: Itaque adsperge etiam aliquid de ironia: legit itaque τῆς εἰρωνείας, ut in J. H. et utraque A. editum est; et recte quidem. Elegantiam Genitivi, de qua *Viger.* p. 52. ed. *Zeun.*, exturbavit librarii imperitia. Diall. Deor. XIII, 1. χρήσιμος ἐπιθήσειν ἀνθρώποις τῶν φαρμάκων. Ibid. Diall. XVIII, 2. τὸ ἐμπορεύσθαι ἀκράτου. LEHM.

Pag. 154. l. 1. Συνεχεῖ) Συνεχῇ. MARCIL.

Ead. l. 2. Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.) *Lucianus Platonem* subsannat, cujus in *Phaedro* verba haec sunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων. BROD. Meminit iterum Bis Acc. c. 33. et Rhet. Praec. 26. Cf. *Plat.* *Phaedr.* 844. SOLAN. Post ὁ μέγας, duce Cod. 2954. et suadente *Belino* et probante *T. F. Benedicto*, inferiit *Schmiederus* ἐν οὐρανῷ ex ipsius *Platonis* loco. Argumento esse poterat locus Bis Acc. c. 33. ubi eadem *Platonis* verba sic citantur: ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς. Atqui in utroque loco, et in Rhet. Praec. extr., liberius haec *Platonica* profert Noster: nam pro Ζεὺς certe ἡγεμὼν apud *Platonem* est. Ergo in nostro quidem loco in illatis ἐν οὐρανῷ vestigia agnosces alienae manus. LEHM.

Ead. l. 3. Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων) *Homer.* *Pind.* a quibus poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. *Athenag.* c. 21. p. 94. *Dechair.* *GESN.*

Pag. 155. l. 2. Τὰ κοινὰ) Communem omnium causam. BROD.

Ead. l. 3. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, in opinionibus discrepamus, quam rationibus, ut vulgo interpretes: mox sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσει διαλλάττειν, quod idem est. L. Bos.

Ead. l. 10. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὕτως. BROD. Universa sententia adumbrata ad illam *Periclis*: ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετῶν κινδυνεύονταί, apud *Thucyd.* II, 35. observante *Goellero* ad *Dionys.* de comp. verb. p. 8. LEHM.

Pag. 156. l. 5. Τοῦτο) *Diogenes* causam et suam et reliquorum philosophorum contra *Parrhesiaden*, sive *Lucianum*, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam

Philosophia, hujus caussae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera et industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor, legendum esse τούτῳ, non τούτο· utique id exigit orationis hujus tenor. Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos superiores) sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere. JENS. Rem non tetigit *Jensius*. Distingue sic: Τοῦτο μὲν μηδαμῶς. (fiat int. Similiter c. 18. Οὐ τοῦτο.) ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον, (ἄριστον γὰρ,) ἢ περ τῷ ξύλῳ. scil. caussa est discertanda. Atque eundem in modum disposuit verba Latinus Interpres. LXXIII.

Ead. l. 7. Ἐκκέχνται τὸ ὕδωρ) Haec de re copiose Galen. Interpr. *Aristophan.* passim. *Apulej.* Sen. innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφ' ὕδωρ. *Pollux* l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαβεῖν, qua de re *Hesych.* BOURD. Ἐκκέχνται) Sic optime in suo codice *Vorstius* emendarat: quod enim omnes Edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est; quamquam apud *Nostrum* iterum mendose legatur *Hermot.* c. 79. At recte hic c. 28. et *Abdic.* c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide *De Merc. Conduct.* c. 35. πρὸς ὕδωρ μεμετροῦμένον λέγειν. SOLAN.

Ibid. Τὸ ὕδωρ) *Clepsydra.* BRON.

Ead. l. 13. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis.* BRON. Inepte olim interpres: Imo plures volo vincere. Ignoravit ellipticam locutionem, et deesse ψήφοις. Est enim, pluribus calculis vincere. Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsis. Gr. L. Bos.

Ead. l. 16. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. et P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ jussit reponere *Solanus*, et usitatus et rectius quidem, ac forsani menti *Luciani* convenientius, quod videtur significare velle, quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant; et quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro secundum, etiam *Aristot.* I. Hist. Animal. c. 1: p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. *Lucian.* per vel circa vitam. Ut plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl.* cap. 23. ubi haec variatio περὶ et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ. In notis ad hunc *Catapli* locum et ad

De Luctu c. 16. poenituisse videtur *Reitzium*, quod non et hic reposuerit *παρά*. neque id temere. Nam ad Codicum illorum trium, quos *Solanus* secutus est, auctoritatem addunt etiam duo Pariss. 2954. et 3011. et Edd. A. 1. et 2. ubi figura compendiarie significat *παρά*, non *περί*. Ceterum *soleune Luciano* est dicere *παρά τὸν βίον*, imprimis in *Diall. Mortt. a. g. XV, 4. XVI, 3. XXX, 1.* ut sit *per vitam, in vita, dum viveres*. Recte itaque probavit *T. F. Benedictus*, recepit *Schmiederus*. LEHM.

Pag. 157. l. 5. (Ῥήτωρ) Valedixerat ergo jam *Rhetoricae*, cum ejusmodi *Dialogos* aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29. rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

Ead. l. 10. Τὸ μὴδὲν ὄντων) Sic iterum *Lucianus De Merc. Cond. c. 16.* et *Bis Acc. c. 20.* SOLAN.

Ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρό. Sed *Mss. Codd. P. L. et S. ed.* recte πρός. SOLAN.

Pag. 158. l. 4. Ἀριστοφάνει etc.) In *Nebulis*. BROD. De his *priscæ comediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; hujus meminit Cio. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus ad Prom. in Verbb. c. 2.* SOLAN.

Ead. l. 9. Ὁ θεὸς) *Bacchus*. BROD.

Ead. l. 10. Τοὺς ἀρίστους) *Frequentes ea ætate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat Noster.* SOLAN.

Pag. 159. l. 3. Τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκεῖον ὄντα] *Necessitudinem, quæ Dialogum inter et Socraticos intercessit, fingit Noster, ut par erat, eam, quæ sit inter familiares. Lege modo Prometh. in Verbb. capp. 6. et 7. ubi ἐταίρους τοῦ διαλόγου vocat Socraticos philosophos, et Bis Accus. cap. 88. et seqq. Atqui οἰκέτης ubique apud Nostrum significat servum, famulum, non familiarem, quod Contr. Reitz. in Ind. ad hunc locum accommodare vult. Documento imprimis esse potest locus Bis Acc. c. 17. ubi Polemonem Academicum Academia ipsa dicit οἰκεῖον ἑαυτῇ, quem eundem Ebrietas οἰκέτην ἑαυτῆς appellet: paullo supra c. 16. voce ἀνδράποδον pro οἰκέτης usa fuerat. Jam et Solanus vocis οἰκέτης vulgaræ litem intendit, suspicans οἰκοθεν legendum, et Gesnerus vertit familiaris noster, vulgari lectioni minus, quam loci rationibus, accommodate. Hinc nihil videbatur certius statui posse, quam pro οἰκέτην b. l. οἰκεῖον restituendum esse, quam*

lectionem tres Codd. exhibent, et *Belino* probatum *Schmiederus* recepit. LEHM.

Ead. 1. 4. Οἰκεῖον ὄντα] Non male quidem *Thom. Mag.* Οἰκέται οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ γυνή καὶ τέκνα, praesertim si *Herodoti* morem loquendi respicias. Sed a *Luciano* nostro hunc usum alienum esse animadverti, ut ex indice patebit; unde cognoscas, οἰκεῖους et οἰκέτας creberrime ab illo usurpari, sed semper diligenter distinctos. Atqui *Dialogus philosophis* non erat famulus, sed familiaris. In *Prom.* in Verbb. c. 6. hi dicuntur τοῦ Διαλόγου ἑταῖροι, non δεσπόται. Et in *Bis Accus.* c. 26. sqq. eadem fere inter utrosque ratio declaratur. Ergo lectionem trium proborum Codd. οἰκεῖον pro vulg. οἰκέτην recipere non magis dubitabam, quam *Schmiederus*. LEHM.

Ead. 1. 5. Μένιππον) Consule in ejus vita *Laërtium*. *BROD.* Quae de *Menippo* hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud *Lucianum* modo, sed et per se olim in suis scriptis, ut ex *Diog. Laërt.* discimus, hominum vitia salibus comicis insectatus fuerat p. 162. A. SOLAN.

Ead. 1. 9. Ἔχοι) Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἔχη. SOLAN.

Pag. 160. l. 1. Ἀπηπόλησεν) Recte ita *Brodacus*. *MARCIL.* (Nempe in *Misc.* p. 2. c. 22. ita castigandum jusserat. Et sic solet apud *Nostrum* aliosque. Testimonia vid. ad *Tox.* cap. 28. *REITZ.*) Mss. Ox. P. et L. emendationem *Brodaci* confirmant. Sed recte jam in S. et A. scribitur. In reliquis mendose, ἀπηπόλ. nisi quod Par. ἀπεμπώλ. habet. SOLAN.

Ead. 1. 2. Πολλῶν) Oxon. πολλῶ. SOLAN. Hanc procul dubio veram lectionem priores Editores non debebant vilipendere. An unquam quisquam inciderit in illud ἐπὶ πολλῶν, de pretio usurpatum, vel serio contenderit sic usurpari potuisse? Imo qui ἐπὶ πολλῶν h. l. legit, potest is facile aliud quid cogitare, quam voluisse auctorem: multis testibus. Contra exquisitus, quamquam non frequentissimus, est usus formulae ἐπὶ πολλῶ, ut significetur idem, quod alibi fere πολλοῦ. Sic ἐπὶ πόσῳ, quanti? in verbis iis, quae *Cyrus* ad *Armeniorum* regem dicit, ap. *Xenoph.* *Cyrop.* III, 1, 43. (*Weisk.*) καὶ ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις τὴν γυναῖκά σου ἀκούσαι, ὅτι σκενοφορεῖς; LEHM.

Ead. 1. 5. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι) Fallitur ergo *Th. Mag.* qui v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam ἀξιοῦν illis accenset; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod *Jens.* observavit ad *Lucian.* *Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9.

Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. *Epict.* man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἐμὰ τοῦ ἀπολέσαι· et cum praesent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX, 29. Ἀξιούσης λαβεῖν τὰ δῶρα. *Thucyd.* III, 44. Οὐκ ἀξιώ ὑμᾶς — ἀπώσασθαι. Et ubi non? REITZ. Eundem *Brunckii* errorem, quo ἀξιοῦν et similia verba Infinitivo Futuri jungi posse negatur, castigat *Schaeferus* ad *Theognidem* in *Gnomicorum* poetarum Graecorum edit. *Brunck.* Lips. pag. 16. excussa satis larga exemplorum copia, quibus praeceptum illud *Thomae Magist.*, cui praeter *Jensium*, *Reitzium* et *Brunckium* etiam *Sturzius* in *Lexic.* *Xenoph.* T. I. p. 551. subscripsit, evidenter refutatur. In his etiam locus est *Polybianus* T. II. pag. 115. ubi ἀξιοῦντες καταλύσειν non magis mutandum censet *Schaeferus*, quam h. l. τιμωρήσειν mutari patietur. Nonnulla in hanc rem etiam *Courierius* proponit in *Not.* ad *Asin.* p. 292. LEHM.

Ead. l. 6. *ANAB.*) Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενης. Scribendum *Πλα.* εὖγε etc. aut, Φιλόσοφοι. εὖγε. MARCIL. *ANAB.* recte L. et Par. ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia *Philosophiae* ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐγγει) *Aquam* infunde. BROD. Glossa Paris. habet, Verte horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum *clepsammis* pro *clepsydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, jam indicarant alii commentatores. Qui figuras *clepsydrarum* desiderat, adeat *Peralium* ad *Vitruv.* Gallice conversum. REITZ.

Ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed exstat in J. ed. et Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. SOLAN. Exstat καὶ praeterea in duobus Paris., nec sane, si Graecismi legem respicias, bene abesse potest. Cum singulari vi copulam esse additam censet T. F. *Benedictus*: plura et ea imprimis, quae graviora erant. LEHM.

Pag. 161. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in P. L. et *Juntina* aliter est, scil. ταῦτα. Ex *Nigrino* autem discere est, *Lucianum* *Romae*, post illud colloquium, foro valedixisse. SOLAN.

Ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provector jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. SOLAN.

Pag. 162. l. 8. Καθ' ἡμᾶς αὐτούς) In L. ὑμᾶς, prave, nisi reliqua mutantur. Ego illud αὐτούς eliminandum cen-

seo. SOLAN. Versio Latina, et hinc, opinor, etiam *Wielandiana*, expressit ὑμᾶς, merito reprehensa a *Seyboldo*. Οἱ καθ' ἡμᾶς videlicet sunt, qui nostra (h. l. mea) aetate vivunt. Quia autem aevum illud Luciani prae ceteris spuriorum philosophorum, qui deinde notantur, copia abundabat, nunc, ubi veritatis gratia e numero isto paucos quosdam excipere vult, dicit, οἱ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, ipsa aetate nostra qui vivunt. Neque adeo ita αὐτοὺς vi sua caret, ut cum *Solano* eliminandum censeam. LEHM.

Ibid. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς) Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi *Capitolini* in *M. Aurelio* verba, 23. f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. vexarent et privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem *Casaubonus* et *Salmasius* οἱ πάνυ, quae legere operae pretium erit. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἐφειμένους, καὶ] Egrege explet lacunam Codex 2954. vere ab hac parte de *Luciano* meritum. Sic demum plena, sic concinna ac rotunda reddita oratio, ubi haec verba in prioribus Edd. omnibus desiderata textui, cui debentur, restituas. Versio Latina jam sua via orationis vulgatae vitio succurrerat. Ἐφίσθατο τις quid sit, ex ipso scriptore discas. Vid. *Diall. Deor.* XII, 2. *Anach.* cap. 22. LEHM.

Ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. et L. legendum ὑμῖν, aut, si impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum caussa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in *Parisina* ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis exprimebat. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Γυναικίος) Sola ed. *Junt.* habet hic γυναικίος. Sed vulgata melior. Vid. *Luc. s. Asin.* c. 41. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἡρακλέα) Glossa ed. *Paris.* Herculem saltantem, et Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Hesychius*. REITZ.

Ead. l. 9. Κατατεθλυμένος] Variant quidem tres Codd. in proferenda hac voce, quam unus scribit κατατεθλυμένος, alius κατεθλυμένος, et rursus alius καταθλυνόμενος. Recedit etiam ea, quam *Diall. Deor.* V, 3. e quatuor Mss. recepimus, forma ἐκτεθλυμένος. Nihilo magis vulgatam formam, etsi minus forte legitimam, mutare ausus sum, praesertim cum praesidia ei esse videantur similes formae

Lucianæ: ἐπετραχυσμένος infra c. 51. et ὑφασμένος Ver. Hist. I, 18. Caute hanc rem in dubio relinquit, Codicumque fidem rite aestimatam sequendam censet *Struvius* in Grammat. Gr. Cf. Adnot. ad Diall. Deor. V, 3. Tom. II. pag. 295. Quae paullo ante orator dixerat, verba: ἀλλὰ μοι δοκεῖ etc. ea *Schmiederus* elegantia et vi sua privatum ivit, quando malebat legere: ἀλλὰ, μοι δοκεῖ, ταχιστ' ἂν ἐπιτρίψαιτο ῥοπάλῳ etc. Articulum certe ante ῥοπάλῳ vulgo positum nullo pretio exturbari patiar. Si recte auguror, movit eum, ut de mutatione cogitaret, ignoratus vel neglectus usus particulæ ἂν cum Infinitivo connexae, quem tamen vel ex hoc ipso *Luciano* cognovisse et poterat et debebat. Contuli loca nonnulla in Varr. Lectt. ad Charon. c. 17. ΛΞΗΜ.

Ead. l. 11. Οὐκ ἦνεγκα — τοῖς ξύλοις) *Lucianus* declaraturus Philosophiae, et reliquo philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, et omnimodo deridendos propinasset, acerbè exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum sectatores falso jactabant, suis coloribus depingens, tandem comparat illos cum eo, qui ipse mollis et effeminatus in scena sustinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine spectatorum vere judicantium risu, et pudore eorum, quorum personam gerant. Ait itaque: οὐκ ἦνεγκα τὴν αἰσχυνὴν τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσομοίαν περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κίμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραγὴ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἡλέγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Nimum elegans, et intellectu facilis hic locus est, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tractari debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: Donec quidam hospes se leonem et asinum videre saepe arguit, et fuste caedens insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo: Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, si cum simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinuerint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat et ipse leo censi, apud ignaros Cumeos rudens valde asperum et horridum; donec eum hospes quidam, qui et leonem et asinum saepe viderat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignoscere) coarguit, et fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita et elephantos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. JENS. Asininam istam, quam *Jensius* vocat, versio-

nem genuit asinina; quae in veteribus Edd. reperitur; textus interpunctio. Scilicet post ὄνον comma positum est, ut jam πολλάκις non posset, quin verbo ἤλεγξε adjungeretur. Nihil praestat, imo etiam ineptior est, ac paene ridicula, *Pirkheymeri* interpretatio: donec hospes quidam ipsum non leonem, sed asinum esse deprehendisset, verbis redarguisset, fustibusque insequutus verberasset. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐν Κύμῳ ὄνον) Haec ex fabula *Aesopi* desumpta esse, ipse *Lucianus* alibi (si *Luciani* quidem libellus ille) testatur, in *Fugit.* c. 13. Passim alibi tangit. *Philops.* c. 5. et *Pseudol.* c. 3. Sed in hodiernis *Aesopi* quae dicuntur fabulis, *Cumarum* nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. et 157. et ipsum, qui circumfertur, *Aesopum* fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto *Socrates* apud *Platonem* in *Cratylō*, ne recentiores memorem. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Εἴ τινα τοῦτων) Lege: εἴ τινα τοῦτων. BROD. Angl. τοῦτων, melius. BOURD. Corrigit *Brodacus*, εἴ τινα τοῦτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτων. MARCIL. Τοῦτων *Brodacus*; et omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτων conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorstius*; quod et voluisse credo editores J. quia scribunt τοῦτων. SOLAN.

Ead. l. 5. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si *Luciano* non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In *Apologia* pro *Mercede* conductis ait λόγους ἀσχεῖν, c. 15. GRON. Scholiastas, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τὸν Χρύσιππον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in suo libro legit, ἢ τοῦτον τὸν ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima, in qua id auctor vult: quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod, ubi pseudophilosophi committerent turpis quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam *Philosophiam*, et *Chrysippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς *Diogenes Cynicus*, sed quilibet, cujus certa secta erat, intelligitur. *Peripicum* tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτόν, scribendum. JENS. Αὐτόν vulgo legebatur; sed recte *Guyetus* correxit, et αὐτόν adspirate scripsit, cui parvius, idemque et alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in Edit. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus

adspirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum *Homer.* integre scribat ἑαυτὸν, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum et demonstrativum ope spiritus, ex Grammaticorum praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, et ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertio-rem reddendum, comma post ἐπώνυμον sustulimus. REITZ.

Ead. l. 6. Ἐποιεῖτο) An ἐπονεῖτο; GUYET. *Brodacus* προσποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

Ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Angl. καὶ οὗτος ψόγους ἐπ. BOURD. *Brodacus*, καὶ τοὺς λόγους προσποιεῖτο; sed melius illud ἐποιεῖτο intelligi enim vult *Lucianus*: si quis Stoicum, aut Platicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. MARCIL. Mihi de hoc graviter vexato loco ita videtur. Primum legendum esse — ἡ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον etc. neque esse, quod vel *Scholiastae* lectione, vel *Seyboldi* hinc profecta conjectura turberis, monitum jam in not. ad Schol. In iis vero, quae sequuntur, maxime offendit elegantissimum quemque lectorem verbum ἐποιεῖτο bis parvo intervallo positum; quod tamen *T. F. Benedictus* ad gratam quandam negligentiam referri vult. Nec sane immerito, licet pertinaciter omnes libri utrumque tueantur, de tentando alterutro cogitatum est. Sed utrum tentari debeat, hoc vero quaeritur. *Seyboldus* quidem prius horum omnino ejiciendum ratus, sic legit verba: ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος καὶ ὅτου (vel οὐ) τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. Quae quidem Latine versa: *cujus et nomen sceleratus ille et placita professus est*, non male sonant, Graece vero recitata nemini, qui hujus linguae ingenium ceperit, placere possunt. Quidni enim *Lucianus*, si ita loqui voluisset, potius sic simplicius et concinnius mentem suam explicuisset: ὅτου τὸ ὄνομά τε καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο; Placuit autem scriptori simili phrasi uti, ac quae infra adhibetur cap. 51. ubi *Parrhesiades* philosophum quendam adloquitur: φέρ' ὦω τίνας ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; pro εἶναι λέγεις modo exquisite h. l. uno utitur verbo ποιεῖσθαι, quod magis propriae indicet simulatam nominis professionem. Rectius itaque ab aliis, iisque plurimis, vitium loci in posteriori enuntiatione quaeritur. Et ii quidem, qui adhuc a falsa lectione οὐ suspensi erant, corrigi voluerunt ἐπονεῖτο, ut *Guyetus* et *Gronovius*. Quid autem *Belinus*, qui οὐ e. cod. 2954. praefert, et tamen ἐπονεῖτο probat, sibi cogitaverit, difficul-

ter intelligas. Nam si οὐ legitur, quod et utriusque *Aldinae* testimonio comprobatur, ἐπονεῖτο nullo modo locum habere potest. Ergo qui οὐ vel ad exemplum B. 1. abjiciunt, vel melius in οὐ mutant, ii rursus in diversas discedunt partes: alii, ut *Brodæus* et *Solanus* scribi volunt προσποιεῖτο, quod, etsi per se haud improbum, h. l. tamen vereor, ut gratus afficiat aures, quam, quod vulgatur, simplex. Quapropter ἐμμεῖτο conjicit *Jo. Seagerus* in *Class. Journ.* XVII. a. 1814. p. 161. paullo jejunius, ut ego sentio, h. l. verbum, quod praeterea etiam haud facile in ἱποιεῖτο transverti potuit. Multo magis placet, quod *Jacobsius* in *Actt. Monac.* T. II. p. 459. substitui vult, quodque etiam *Göllerus* commendat in *eadem Actt. Monn.* T. I. p. 213. ἐνεπορεύετο, i. e. *cujus sermones et praecepta quaestum sibi facit.* Illustravit autem hunc verbi ἐμπορεύεσθαι usum *Valcken.* in *Adnott.* in *N. T.* p. 411. sq. sive in *Opusculis suis* (ed. Lips.) T. II. p. 319. sq. imprimis p. 322. Verum quum ipse adhuc meo judicio non satis fidei haberem, consultius videbatur in vulgata acquiescere. LEHM.

Ead. l. 11. Ὡστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) *Firckhemyrus*, vos quoque indicta caussa condemnabant. Cur igitur in fine *Hermotimi*, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ *Ιλάτωνος* ἢ *Ἀριστοτέλους* ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. Ergo *Benedictus*, vos vero cum ipso damnabamini: at idem in loco *Hermotimi*, ceteris indicta caussa damnatis. Rursus in eodem *Hermotimo* a. 30. οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγινώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαίειν, ubi rursus indictam caussam profert. In *Abdic.* c. 8. οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθύς ἡλίσκεσθαι, habet indefensam caussam. Sed ex fine *Hermotimi* apparet, esse discrimen inter καταγινώσκειν ἀκριτον, et καταγινώσκειν ἐρήμην. Imo id satis norunt omnia *Lexica*. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. (Ὡστε ἐρήμην) *Indicta caussa.* *J. Brod.* in *Misc.* jam saepe adductis ita habet pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ. Cf. not. ad Schol. LEHM.

Pag. 165. l. 3. Ταῖν θεαῖν) *Cereris et Proserpinae.* *BROD.* *Cereris et Proserpinae*, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad *De Saltat.* c. 15. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose et erudite explicavit *Laur. Normannus* ad *Aristidis* κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. seqq. Iebb. *GESN.* Vid. not. *Solani* ad *Ἀναβ.* (i. e. *Piscat.* ergo hic ipse est locus, et *Reitzius* adeo subturpicule labitur; vult; opinor, So-

iani notam ad De Salt. c. 15. LEHM.) c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, et explicatur. REITZ.

EAD. l. 6. Ἀθλοθέται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Pro Merc. Cond. c. 5. SOLAN. Quod h. l. de histrione, idem de citharoedo dictum occurrit Adv. Indoct. c. 9., qui quidem locus omnino dignus est, qui cum hoc nostro conferatur. Nec contulisse poenitebit Nigr. c. 14. Hinc patebit simul, ἀγωνοθέτην et ἀθλοθέτην eundem Athenis fuisse magistratum, atque adeo vanum esse discrimen illud, quod nonnulli Grammatici his vocibus statui voluerunt; ut Suidas, cum quo, hic monente: Ἀγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηναίοις. ἀθλοθέτης δέ, ὁ ἐν τοῖς γυμναίοις, consentiunt Ammonius et Hesychius. Nec majoris pretii esse Thomae Mag. et Moeridis praeceptum intelligitur, quorum ille: Ἀθλοθέτης κρείττον, ἢ ἀγωνοθέτης, hic: Ἀθλοθέτης, Ἀττικῶς. ἀγωνοθέτης, Ἑλληνικῶς. refutatus jam uterque ex optimorum scriptorum usu ab utriusque Editoribus et Commentatoribus. Tanto magis mireris, Belinum etiamnum nugas istas Suidae, et sociorum, recoquere potuisse; indigneris etiam, illinc profectum improbasse eundem h. l. lectionem vulgatam ἀθλοθέται, maluisseque e 2954. ἀγωνοθέται. quod temerarium iudicium secutus non minus temere Schmiederus spuriam in textum importavit vocem. LEHM.

Ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem interpretes Aristophanis, et oratores Graeci. BOURD.

PAG. 166. l. 6. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD. Mox mire interpretatus est Pirckheimerus: et splendida quaeque despici debere, bonis aequaliter perfructum esse. Quid, quaeso, hunc legisse, vel cogitasse, censeas, ut tam longe a recto verborum vulgatorum sensu aberrare potuerit? An forte ἀγαθοῖς διακρῆσθαι; At nihil ineptius. LEHM.

PAG. 167. l. 1. Γέλῳτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

EAD. l. 2. Ὠριζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYER.

EAD. l. 3. Παρωθούμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri istius excerpta firman-
Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum: τοὺς πλουσίους τεθῆπαι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κελῆναι, ὀργιλωτέροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλοτέροι δὲ τῶν

λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρονόων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικότεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. cap. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, et quo usus est Graevius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis caussae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν Hesychius exponit ἐκβαλεῖν, qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδοῦντες, ἐκβάλλοντες. Lege omnino παρωθοῦντες, neque enim παρωθεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἰάσας, ὤσας, ὠθήσας, ἐκβαλῶν. Pergit Noster in depingendis pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod, ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paullo post ipsi accedant aliquid emendicantes, et nisi accipiant, graviter indignantes. "Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς δὲ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, Quid enim aurum et argentum littoralibus a lapillis differat? Ut verus hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum et intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditis: dein, quomodo, ubi nullius rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. Quin cum necesse est, inquit, ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, et quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum et argentum, rem nihilo littoralibus lapillis digniorem? Possent haec Graeca etiam hunc in modum distinguere: Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. Quid enim sit aurum et argentum? Nihilo nimirum littoralibus lapillis dignius. Ut sit interrogatio et responsio ex persona itidem horum philosophastorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. JENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G. P. et L. pro παρωθούμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in textum recipi

jusserat *Solanus*, neo erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatum servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur *Noster* τῷ παραγωγῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. *RKITZ.* Παρωθεῖσθαι καὶ παραγωνίζεσθαι conjunguntur in *Calumn.* Non *Tem. Cred.* c. 10. Cf. *Timon.* c. 54. et *Jov. Trag.* c. 16. *Scholiastes* h. l. vix παρωθεῖσθαι per παραγωνίζεσθαι explanare potuit; sed aut voluit significare, *Lucianum* alibi pro illo verbo hoc adhibuisse, aut variam lectionem notare. Quidquid sit, quinque optimorum codicum auctoritas magis videbatur audienda esse, quam omnium Editionum consonae voces. idque tanto lubentius, quod, ut *Seyboldus* ait, paullo ante verbum ejusdem cum παρωθούμενοι originis praecessit, ὠθιζόμενοι. Placuit itaque, *Bourdolotii*, *Graevii*, *Seyboldi* et *Belini* judicium, exemplumque *Schmiederi*, sequi. An vero prae περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας aliquando elegantiorum Codicis 2954. lectionem περὶ τοὺς τῶν πλ. πυλῶνας cum *Belino* et *Schmiedero* eligerem, dubius adhuc haesitabam. Alia certe res esse videbatur in *Necyom* c. 12. ubi ἐπὶ τῶν πυλῶνων et ἐπὶ τῶν προθύρων in libris confunduntur. Vid. ibi *Adnot.* *LENM.*

Ead. l. 6. Μεμφίμοιροι) Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in *Lapith.* Dixi supra. *Bourd.* Explicatur etiam *Timon.* c. 55. in. *LENM.*

Pag. 168. l. 1. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon.* Vid. et *Plut.* in *Anton.* et *Spanhemium.* *SOLAN.*

Ead. l. 6. Τῶν ἐν τοῖς etc.) Versio *Benedicti*, quam impugnat *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas *ajunt.* *RKITZ.* Falsa scilicet interpunctio, omnibus omnino Edd. inhaerens, nec a *Jensio* penitus emendata, causa fuit, cur elegantia loci non posset omni ex parte reddi. Distinguendum erat hunc in modum: ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ — λόγος, καὶ, ὥς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ, τί γὰρ τὸ χρυσάιον, ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς διαφέρειν. Similis coloris est locus *Diall. Mortt.* I, 1. Ἰκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πάλιν τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; Cf. etiam *Diall. Meretrr.* VII, 1. καὶ πολὺ τὸ, ἐὰν ὁ πατήρ etc. et *Charon.* c. 17. ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὅππο- τοῖ etc. *LENM.*

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in *Timone.* *Bourd.* Cap. 56. *Timon.* *LENM.*

Ead. l. 7. Ἐκ παλαιού) Jam olim. *BROD.*

Ead. l. 11. "Οπη ποτὶ) Sic Edd. sed P. et L. rectius ὅποι τότε. SOLAN. Τότε quidem nihil habet, quo praestare videatur voci vulgatae. Sed ὅποι, quod praeter P. et L. etiam duo Parisienses Codd. exhibent, dudum erat recipiendum; et recepit, monente *Belino*, *Schmiederus*, probavit etiam *T. F. Benedictus*. *Thomae M.* praeceptum: "Οποι, καὶ ὅπη, διὰ τοῦ ἥ, ἐπὶ στάσεως τίθεται. "Οποι, διὰ τοῦ ὁ καὶ ἰ, ἐπὶ κινήσεως, etiam a *Nostro* satis diligenter observatum; ut in similibus istis *Diall. Merettr. IX*, extr. ὡς μὴδὲ ὅποι οἰχοῖσθε, ἔχοιτε εἶδέναι. Vid. *Courier*. ad *Asin.* p. 207. LΞΗΜ.

Ead. l. 12. Πτερόεντα ἔπη) Ex *Homero*, ejus copiosus interpretēs *Apulej.* lib. 2. Florid. *BOUARD.* "Ἐπεα πτερόεντα apud *Homerum* tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, *Lucian.* iterum tradit *De Domo* cap. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* II. A, 201.

— ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, αἰτ, λόγους ταχεῖς. λόγον γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eund. vers. pag. m. 64. m. "Οτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν αἶρα κατὰ τὸ πτερόν. "Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν etc. quae ibi vide, de aliis *Sirenium*, quae *Musae* cum illis cantu certantes iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat verba *alata Homero* dici. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐξαλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλήλιπται, quod et interpreti priori fraudi fuit, et animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in *Catapl.* c. 24. ἔχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκανμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN. Imo vero solus ibi Ox. recte scripsit ἐξαλήλιπται, Edd. omnes errarunt. Lex, quam praescribit *Etym. M.* s. v. ἐρήριστο p. 372. 55. ἡνίκα δὲ ἔχει τὴν εἰ διωθογγον τὸ θέμα, ἢ τὴν εὔ, ἐν τοῖς Ἀττικοῖς παρακειμένοις ἀποβάλλεται τὸ εἰ, tum formationis ordine ac ratione iusta nititur, tum confirmatur etiam in hoc verbo optimorum scriptorum exemplis, ut ostenderunt *Commentatores* ad *Moerid.* pag. 144. *Piers.* et *Fischerus* *Animadv.* ad *Weller.* Vol. II. pag. 309. Unde etiam recentiorum Grammaticorum, qui subtilissime indolem linguae Graecae indagarunt, ut *Buttmannus* p. 100. ed. 3. *Matthiae* p. 199. et *Thierschius* p. 110. hujus ipsius verbi formam ἀλήλιφα et ἀλή-

λίμμαι ut legitimam proposuerunt. Quod autem h. l. *Reitzius* mendosam, quam vocat, formam ἐξαλήπται priori interpreti dicit fraudi fuisse, respicitur, nisi fallor, *Pirckheymeri* versio: *libri excidunt*, quam equidem non certo conjicio, unde repetendam ducam. Sensum saltem etiam genuinae lectionis non absurdissime, quamquam paullo liberius, reddit. LEHM.

Ead. l. 7. Βασιλεύς τις Αιγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Prometh. in Verbb. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεύς τις Αιγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἡ πάνν. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, sive nuces Graecae, ἰσχύδες ἡ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse *Lucianus* infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπόνθεναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνν φασὶ γενέσθαι· ἐκείνον γὰρ διδάχθента τέως μὲν ὀρεῖσθαι πάνν κοσμίως etc. MENAG. Fefellit memoria *Bourdilotium*: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Apol. pro Merc. Cond. cap. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent et regum nomina et nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi caussa narrent, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, et majora etiam, tradit *Acl.* de anim. VI, 10. SOLAN.

Ibid. Τίς Αιγύπτιος) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

Ead. l. 8. Πυρρὸν χίξιν) Pro omni genere saltationis, ut id. docet De Saltat. BOURD.

Ead. l. 12. Ὑπὸ κόλπον) At infra in Hermot. c. 37. legas ὑπὸ κόλπον, iterum *ibid.* c. 81. ante med. SOLAN. Addi potest *Alexandr.* c. 26. et 39. et Adv. Indoct. c. 12. Sed ὑπὸ κόλπον legitur etiam in Dissert. c. Hesiod. c. 2. ubi *Reitzius* ex *Herodiani* loco quodam eandem dictionem affert. Et recte sic quoque dici posse, ostendimus supra Tom. II. p. 311. sq. Male itaque *T. F. Benedictus* phrasin ὑπὸ κόλπον linguae legibus adversari arbitrat. LEHM.

Pag. 170. l. 11. Ἡ οἰκειὸν τι καὶ συγγενὲς] In his abundare τι ratus *T. F. Benedictus* mutari vult in τε, unde, meo quidem iudicio, languidior proveniret sententia, ac putidior. Notiones enim τοῦ οἰκεῖου et τοῦ συγγενοῦς non adeo inter se discrepant, ut particulis τε καὶ tanta cum sub-

rilitate h. l. dissecari potuerint. Verba sic sunt explicanda: *Τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιοῦτους, ἢ (suppl. τί φατε τοὺς τοιοῦτους) οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς (ὑμῖν int.) ἐπιδείξασθαι τῷ βίῳ.* I. e. — *aut qua ex parte familiare quidquam cognatumque vobis dicitis tales homines ostendere in vita sua?* Conspirat versio Gesneri, nisi quod formam interrogativam interpres obcausam, quam agnosco et probo, in enuntiativam mutare maluit. Similem syntaxin contulisse juvabit in verbis Hermot. c. 10. *Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ etc.* quae vix erit, cui offensioni sint. LENN.

Ead. l. 12. *Ἡρακλῆς*) *Hercules et simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmii Chiliad.* p. 187. RZITZ.

Pag. 171. l. 1. *Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι*) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. *φάσκουσι*. BOURD. *Φιλοσοφεῖν φάσκουσι*) Persistens noster in sua in pseudophilosophos invectiva, ait, eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, *Ἡ διότι πάγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρηὶ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους;* MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι, et sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius pag. 969. rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. *ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν* de Merc. Cond. c. 24. *πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα* de Parasito c. 52. *οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες*. Similiter in Hermotimo c. 52. *Ὅδοι τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσιν* c. 68. *Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρεῶν, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων;* JENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut et meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, et qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit cap. 41. *ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι*, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est, in philosophia se exercent, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferrendum est. Hanc enim vim habet: venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. *Φάσκουσι* omnino legendum, ut est in Angl. P. L. et Ms. Gr. et iterum c. 46. quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, *πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν*. GREN.

Ibid. *Εὐθροποι σίαι*) Ut in Nigrin. et Lapith. et passim alibi. BOURD.

Ead. l. 9. *ΑΡΕΤ.*) *Virtutis* persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone *Virtutem* alloquitur *Philosophia*, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* alloquatur *Philosophia*? GRSN.

Ead. l. 10. *Κατὰ τῆς γῆς δῦναι*) Sic de Merced. conduct. (cap. 18.) *εὐχὴ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα*. Sic adversus Indoct. (cap. 18.) *εὐχὴ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ*. Sic Diall. Merr. (IX, 3.) *πῶς ἂν με ἡ γῆ κατακίλοι*; *ead.* in Conviv. (c. 28.) Sic apud *Heliod.* lib. 1. *ἡνύχουμην δὲ καταδῦναι μᾶλλον*. Habent ex *Homeri Iliad.* 4. *τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών*. Simile illud est *Aeschyli Suppl.*

*Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου
Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις.*

BOURD.

Pag. 172. l. 3. *Ἀρετῇ*) Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam testem provocarat *Parrhesiades*. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox *Philosophia Virtutem* appellet. Sed ibi pro *Philosophia Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona *ΑΡ.* mutanda fuit, et hic rescribendum erit *ἀλήθεια* pro *ἀρετή*. REITZ. *Seyboldus* haec adnotavit: „*Ἀλήθειαν* nec heic nec paullo inferius loqui, mirati sunt *Gesnerus* et *Moses Sol.* ex hoc maxime argumento, quod *Parrhesiades* evocaverit eam, ut ea, quae dixerit ipse, vera esse testetur. At obliti videntur hi, quos vix quisquam, quam ego, magis aestimet, Viri, omnia haec ante oculos quasi nostros agi. hinc non opus est, ut ea, quae *Lucianus Philosophos* petiit, crimina sic se habere, verbis testetur *Ἀλήθεια* poterat enim id vel nutu, et annuit sine dubio. Ceterum quod idem *Moses* (se) ait, alicubi loquatur oportet *Veritas*, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat, immemor erat eorum, quae jam superius locuta est *Dea Veritas*.” Melius *Solanus* dixisset otiosam personam pro muta: illud enim voluit haud dubie, nec sane temere. Nam profecto aut hoc loco, aut nusquam, provincia sua *Veritati* adsignanda fuit; praesertim quum diserte a reo ad testandum provocetur. Nutus autem in tantae

gravitatis causa non poterat sufficere. Jam vero personas in libris confusas esse recte viderunt Viri docti, et ostendit etiam Codex 2954. in quo, quae vulgo *Virtuti*, jam *Veritati*, et, quae olim *Philosophiae*, (καὶ γὰρ πάντα ἡγουνθίασα, ὡς Ἀρετῇ, vel potius, quo nunc opus sit, ὡς Ἀλήθειᾳ) jam *Temperantiae*, *Sophrosynae*, tribuuntur. Similem in modum jam *Wielandius*, qua erat iudicii elegantia, personas mutaverat. Est *Schmiederus* hanc integram textus formam suo jure restituit; probavit etiam *T. F. Benedictus*. LEXEM.

Ead. l. 7. Ὀλίγων) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates ejus priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in *Pseudol.* c. 10. SOLAN. Vid. *Dion Chrysostom.* in Tars. I. p. 266. ed. Ald. BELIN.

Pag. 173. l. 2. Ἀπάσαις) Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc *Dial.* c. 21. REITZ.

Ead. l. 4. Προσεκύνησα τὴν γε πρώτην] Pessime haec verba habita sunt a plerisque interpretibus et editoribus. *Pirckheimerus* quidem reddidit: Hanc primam adoravi: verum aliud (at non legitur ἄλλο, sed αὐτὸ) magis Tragicum opus mihi superesse puto; negligentissime haec: nam praeter αὐτὸ etiam τὴν γε πρώτην cum summa levitate, vel prorsus non, respectum esse patet: vertit, ac si legisset τήνδε et ἄλλο. Et quaeritur insuper, quanam sit illa prima? *Wielandius* non magis tetigit rem, vertens: Auch bin ich immer dein Verehrer gewesen. Ergone προσκυνεῖν de discipulo, colente magistrum, quippe Cynicum forte, eundemque adeo canino more, κυνικῶς, adorandum? — Longe absit. Certe sic addendum fuit σ. Et tales sales etiam omnino h. l. non forent sales. Aliam viam ingressi sunt *Belinus* et *Schmiederus*. Vertit ille, quam hic postea edidit, lectionem L. προσεβίχησα. Jam vide, qui concoquas hancce interpretationem: „J'ai déjà gagné ma première cause; mais il me semble que je vais faire encore quelque chose (!) de plus fort et de plus noble.“ Vel insignis haec ineptia lectionem ipsam arguit nihil esse, nisi errorem scribendi. Neque tamen tam parvi fecit *Seyboldus* eam, de qua agitur, lectionem. Is haec adnotavit: „τὴν γε πρώτην] quam? — Ex Variante, quam *Excerpta Longolii* dant, (προσεβίχησα) conijcere quis possit ponendum esse, προσεκύνησα Νίχην γε πρώτην. Sed non opus est mutatione.

Dicit haec Parrhesiades conversus ad Victoriam, indigitans eam. — Versio habet: equidem initio jam adoravi; immo vero: primam te (o Dea) jam superius adoravi. Haec qui in verbis vulgatis invenerit, eum credo alia omnia ibidem facili opera inventurum. Imo verbis ipsis inspectis nihil aliud elicitur, quam Gesneri versio, quam male intelligentes vituperarunt et deseruerunt. *Τὴν γε πρώτην* non Objectum est, sed adverbialiter, ut alias, capiendum: initio. *Προσκυνεῖν* autem absolute positum rem sacram denotat, videlicet adorationem numinis cujusdam divini. Cujusnam vero? — Respondeo, si recte memini, Minervae Poliadis. Vide modo c. 21. ubi, postquam Philosophia dixerat: *ἡμεῖς δὲ ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν*, jam Lucianus ipse preces suas ad Minervae numen facit. Sed nunc victoria deportata rem eandem (*αὐτὸ, τὸ προσκυνεῖν*) *πραγικώτερον* peragendam sibi declarat. Num quid amplius desideras? LEHM.

Ead. l. 6. *Ὡς μέγα σεμνὴ νίκη*) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. Brod. Vid. Isthmia Pind. Od. VI. in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

Ead. l. 9. *Δευτέρου κρατήρος*) Aut id a combiboribus ac commessoribus translatum, aut ad clepsydram rejiciendum. Brod. Specie proverbii. De secundo cratere Long. lib. 3. Pastoral. Achill. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

Ibid. Κρατ.) *Συμπόσιον*] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῷ σωτήρι. Primus crater ad sitim sumtus, Jovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu sospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST. Phrasis, ut Interpp. volunt, a secundo cratere, in convivii posito, desumpta. Idem itaque est, quasi dicat Philosophia: age jam, hilarius agamus! SEYB. Virtus haec dicit, cui nescio an talis acclamatio, qualem Seyboldus vult, minus convenerit. Nihil omnino proverbialis haec locutio significat, quam hoc: *Non-dum absolutum est negotium nostrum: pergamus jam ad alterum dramatis nostri actum.* Sic fere etiam Belinus: *Passons à la seconde partie de notre opération.* Nec Wielandius dissentit, verrens: *Unser Geschäft ist noch nicht zu Ende.* LEHM.

Ead. l. 13. *Συλλογισμὲν*) Apta huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN. Ego quidem Syllogismo puero praeconis munus condonassem. nec callide satis id perfecit. SEYB.

Nesciō, quam *calliditatem* famuli vel praeconis desideraverit *Seyboldus*. Sed condonandum tamen suum cuique iudicium. *Gesneri* certe iudicio adsentitur *Wielandius*, qui Syllogismi personam huic loco satis lepide convenire censet. Nec ille, pide idem Syllogismus simili verborum lusu supra Vit. Auct. cap. 23. extr. personam induere jussus erat. LEMM.

Ead. l. 15. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χοῖ, aut simile quid. SOLAN.

Ead. l. 17. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus scribitur δίκης. SOLAN. Nullus hic novae personae locus erat: sed haud dubie Δίκης e non agnito compendio scribendi provenit: unde et infra Δίκην male scripserunt majori initiali. Non dubitavi itaque *Solani* elegantiae sententiae morem gerere. LEMM.

Pag. 174. l. 10. Σησαμαίος πλακοῦς) Dixi ad *Petr. Bourd. V. Dalechamp. Histoire des plantes Tom. I. l. 4. p. 406. BZLIN.*

Ibid. Πάγωνα βαθύν) Sic *Noster* iterum in *Jove Trag. c. 26. βαθυπάγωνα καὶ εὐγένειον*. Sic de Senectute profunda sive magna, *Acl. V. H. 2, 36. βαθύτητα γηρῶν*. Quod iterum L. 7, 5. γηράσκων βαθύτατα; sed et *Aristoph. Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας*, (ut observat *Jens. ad Dial. Lucian. de saltat.*) Verum generaliter de omni fere magno; ut *πλούτος βαθὺς, Acl. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. pag. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo et de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3. φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.*

Ead. l. 11. Παλάθην ἰσχάδων) Haec passim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc. Epist. 14. ὁ δὲ θεσπέσιος οὐτοσὶ νεανίας τῶν ἰσχάδων τὰ πλείστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεβόρφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχῆνει, καὶ μοῖραν τινα ἦται μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἰκαδε* posteriorem hanc partem tangit in *Lapith. Bourd.*

Pag. 175. l. 1. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex *Iliad. Σ. Bourd. Hom. II, Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσσοισι. II, Σ, 507.*

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χουσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶπη.

GESN.

Ibid. Μέσσοισι) Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* et B. 2. sustulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN. Idem notaverat *Jens. ad Charon. c. 14. LEMM.*

Ead. l. 3. Ἄνοδος) V. c. 15. et 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

Ibid. Ἐπεὶ — ὥς) Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN. Edidimus ἐπὶ e cod. 2954. praecunte Schmiedero. Cf. supra c. 34. ὠδοζόμενοι ἐπὶ ταῦτα. LEHM.

Ead. l. 4. Πίλ. — Ἀσπλ.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ. Vid. *Meurs.* Cecrop. Capp. V. et VI. SEYB. De Pelasgico vid. etiam eund. *Meursium* Lectt. Att. Lib. VI. cap. 1. LEHM.

Ead. l. 6. Τάλω) Confer De Saltat. c. 49. et Philops. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepultum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepultum dubitabat Gesn. et fors Tellus legendum: sed *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. c. 76. v. 96. sq. ubi Τάλως Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus et Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae* I, 21. et 26. Κάλως est; unde *Simsonio Chron. A. M.* 2778. ita et hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt *Diodoro* praeter *Apolodorus*. III, 14, 9. Scholiast. *Eurip. Orest.* v. 1648. *Lucian.* Reviv. c. 42. ejusque interpretes Graecus. Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo *Pausan.* I, 21. etc. REITZ. Vid. *Meurs.* Athen. Att. p. 104. SEYB.

Ead. l. 7. Ἀνακτεῖον) De Anaceo ad *Tim.* c. 10. *Hemsterh.* GESN.

Ead. l. 8. Βοτρυνδόν) Il. B, 89. SOLAN. Cf. *Virg. Georg.* IV, 557. SEYB.

Ead. l. 10. Μυρτοί) Ex *Hom.* Il. B. pro ἥρι Angl. ὦρη. BOURD. Recte utique Ms. μυρτοί, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεταί ὦρη· est enim ex *Hom.* Il. B. v. 468. ἥρι est interpretatio: ὦρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad *Hesiodum* ostendi. GRAEV.

Ibid. Ἡρι) In Angl. L. et Ms. Gr. ὦρη, uti et apud *Homerum* l. c. et *Odyss.* I, 51. scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a *Luciano* mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN. Ex memoria haec, ut solent a *Luciano*, citata. Unde ferri poterat *Editionum* lectio. In *Homero* tamen ipso praestat ὦρη. Eandem et *Ernestio* video sententiam fuisse ad *Homeri* verba. LEHM.

Ead. l. 11. Μεστή δὲ) *Casaub.* ad *Athen.* BOURD.

Ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) *Hom.* II. B, 463. SOLAN.

Pag. 176. l. 6. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod *Angl.* codex et mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνῶρισμα quod et videtur agnovisse *Latinus* interpretes. Statim nihil certius scribendum esse, quod et *Bourdelotius* probat, cum *Angl.* et meo, δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranis *pag.* 410. ταχέϊαν ἐπιτέλει τὴν ἄγγραν, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

Ibid. Μη δὲ) *Angl.* μηδέν. BOURD. Μηδέν *ed.* I. et *Mss.* P. L. et a *Bourd.* et *Graevio* laudati. Vulgatae *edd.* mendose μὴ δὲ vel μηδέ. Adde hic *Euripidis* versus in *Med.* 516.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλος ἦ
Τεκμήρι' ἀνθρωποισιν ὥσπασας σαφή,
Ἀνδρῶν δ' ὄτ' ἡ γὰρ τὸν κακὸν διειδέναι
Οὐδείς χαρακτήρ' ἐμπέφυκε σώματι.

SOLAN. Pertinent huc etiam, quae a *Seyboldo* huc relata. Theseus de amicorum signis dicit apud eundem *Eurip.* *Hippol.* v. 926.

Φεῦ, χρὴν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
Σαφές τι κεῖσθαι καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
Ὅστις τ' ἀληθὴς ἐστίν, ὅς τε μὴ φίλος.

LEHM.

Ead. l. 9. Δεχόμεθα ἤδη) *Angl.* ἤδη αὐτούς sic erat legendum: aliter tamen interpretes, et *MSS.* et *Cod.* *Flor.* BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, quam mox accipimus? Nec jam poenitet. GZSK. Ingeniosam *Seyboldus* hanc conjecturam vocat, neque injuria. Sed quin vera sit, multum abest. Primum δεχεσθαι pro λαμβάνειν dictum vix probabitur idoneis exemplis. Deinde ne placent quidem haec ab universo philosophorum grege exclamata, quum deinceps statim *Platonici*, qui et ipsi inter istos exclamantes fuerant, sibi primis duarum minarum pretium arrogant. Multo melius a *Philosophia* pronuntiantur, rem graviores ac propiorum nunc minus gravi et remotiori praeferebant. Δεχόμεθα autem a commentatoribus promiscue profertur et δεχόμεθα. Haud dubie legendum δεχόμεθα, quemadmodum editum lego in *B.* 1. A. 1. 2. et *Reitzius* quoque et *Schmiederus* ediderunt. Sed δεχόμεθα *Ms.* Gr. habere videtur, ut *Gracivus* certe refert, et hanc etiam *Belinus* scripturam profert e *cod.* 2954. et probare eam videtur *Gesnerus*. At si αὐτούς ad priora refertur, id quod jam ex optimis *codd.* constat, atque adeo haec a

Philosophia dici necesse est: convenientiorem multo Coniunctivum esse patet. ΛΕΗΜ.

Ibid. Ἡδη αὐτοῦς. ΠΑ. ἡμᾶς) Ita optime depravatam prius hunc locum restituunt Angl. et Ms. Gr. In edd. ἡδη. ΠΑ. αὐτοῦς ἡμᾶς. SOLAN. Certa res confirmatur etiam cod. 2954. ΛΕΗΜ.

Pag. 177. l. 2. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 178. l. 7. Θέρμους) Dixi ad Petronii lupinos. BOURD.

Ead. l. 8. Ἀγορὰς τῶν αὐτοπυρρίτων) Haec omnia in Dialog. Mort. et in Catapl. BOURD.

Ead. l. 9. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν) Secespita. Casaub. ad Suet. Aug. (imo Tib. 25.) dico fuse alibi. BOURD.

Ead. l. 10. Μαχαιρίδιον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαιρίδιον πυθικόν, Delphicum gladium. BROD. Brodaeus μαχαιρίδιον πυθικόν, Delphicum gladium. Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltem Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum et voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαιρίδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras etc. quemadmodum sacrificaciones gumis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisseritare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat et enarrat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scholiastae a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aequae ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικόν, jocum demum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte conjecerim, ipse judica. Ac primo quidem quae Lucianus de philosophis inagiae operam dantibus scripserit in libello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro θυρικόν; Vid. Adv. Indoct. c. 29. Plut. in Dione p. 1667. f. et Polyæn. Strat. VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis cultrorum

mensariorum usum diu ignoratum, ad *Athen.* 278. 52. De voce autem *ῥγχειρίδιον* quod dixi, notum est ex *Epicteti* libello. Adde tamen, si lubet, locum *Philostrati* insignem, sub finem *Herodis*. SOLAN. Triplex est, aut esse saltem potest, interpretum huius loci genus; quorum sententias operae pretium fuerit accuratius vel recensere, vel examinare. Scilicet voces καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν, quas omnes ac singulae Editiones praebent, aut mutandas, aut integras servandas, aut etiam prorsus ejiciendas esse, censent. Et eorum quidem, quibus vox θυτικόν offensioni fuit, alii, vel potius unus *Brodaeus*, maluit πυθικόν, omnium, ut facile patet vel ex iis, quae *Marcilius* de hac conjectura protulit, infelicissime. Quod autem *Solanus*, per varias sententias aliquamdiu fluctuatus, tandem ad substituendum κορυρικόν devenit, neque hunc cultellum video, qua ratione supellectili istius temporis philosophorum convenire probes. Imo tonsorii instrumenti nullus omnino usus esse potuit philosophis, quos constat in barba promissa summum suum ornamentum posuisse; nec vituperare debuit Philosophia ipsa, quod tale humanitatis instrumentum in pera Cynici invenisset. Ob eandem causam reprobandum est, quod *Jacobsius* in *Additamm. Animadvv.* in *Athen.* p. 299. conjecit, et cui *Vir Doctus* in censura *Epistolae Bastii Criticae* in *Ephemerid. Ienenss.* a. 1806. N. 281. p. 385. adsentitur, ὀνυχικόν, vel ὀνυχιστικόν. Nam uti recte quidem uterque vir eruditus docet, cultum unguium dedecuisse tum temporis genuinum Cynicae familiae adseclam, ita tamen eadem haec unguium praesecandarum cura minime displicere potuit *Luciano* ejusque dominae, ab elegantiae urbanitatisque studio haud alienae. Quapropter, siquidem vulgata lectio corrigenda est, correxerim equidem cum *Bezzino* θρυπτικόν, cui rationi etiam *Bastius* accedere non dubitavit in *Epist. Crit.* p. 179. sq. et in *Append. ad hanc Epist.* p. 46. sq. Intelligunt autem hi viri cultellum abacorum, quales sunt ii, quibus homines molles et elegantes utuntur; quem Gallice vocant un couteau de toilette; quemque recte dicunt ab eodem nostro scriptore *Adv. Indoct.* c. 29. significari voce μαχαιρίδιον. Vocem θρυπτικὸς autem in hanc rem bene electam esse, probat *Bastius* verbis *Pollucis Onomast.* VII, 85. ὑπόδημα πολυτελὲς καὶ θρυπτικόν. Nihilominus fateor me nondum intelligere corrigendi necessitatem; modo recte capias vulgatum θυτικόν. Falso autem ceperunt vulgo interpretes, ut sic facile suspicio et corrigendi lubido oriri posset. *Secespitae* enim, quam *Casaubonus* vult ad *Sueton. Tib.* c. 25., i. e. cultro ad mactandas hostias destinato, nullus profecto lo-

cus esse potuit in pera Cynici, delicatae vitae adminiculis et praesidiis impleta. Age nunc audiamus *Seyboldum*, sic somniantem: „Innui puto cultrum, qui major, quam ii, qui communi usui adhibebantur, fuerit, talis scilicet, qui mactandis victimis inserviebat, quemque in pera occultavit *Philosophus*, ut habeat statim, *quicquid obtigerit*.“ Mira profecto sententia, et in se ipsa vanissima. Porro quem *Solanus* excogitavit lusum verborum *μαχαίριδιον* et *ἐγχειρίδιον*, ingeniose quidem istum, sed nimis tamen artificiose, ac paene opere rose, quaesitum judico, recteque postea ipse ei renuntiasse videtur. Restat omnium simplicissima, ut mihi videtur, et probabilissima ratio, quam etiam *Gesnerus* et *Wielandius*, elegantissimi viri, in versionibus suis secuti, quamque etiam *Marcilius*, quamquam non subtiliter satis inter cultrum sacrificatorium et epularem distinguens, amplexus est. Secespitam Graece fere *σπαγίδα* vocabant, *μαχαίριδιον* vero h. l. est culter, quo in mensa utebantur. Sed h. l. ne quis putet Cynicum vulgarem cultellum in pera gestasse, quamquam vel talis cum principiis philosophiae Cynicae pugnare videri debebat, additur etiam *θυτικόν*, h. e. culter in sacrificiis, i. e. in epulis sacrificialibus, solennis, non communi et vulgari usui destinatus, uno verbo *epularis*, ein Festmesser, Sonntagsmesser, s. Gastmesser, ut *Wielandius* vertit; cujus generis in Bithynia potissimum in elegantiorum hominum usum fabricatos tum temporis fuisse, auctor est *Casaubonus* ad *Athen.* p. 278. et 279. Cogita itaque, nisi ita etiam scribi velis, quod non absurde fieret, *μαχαίριδιον Βιθυνικόν*, vel *Βιθυνόν*. Quod *Scholiastes* haec in explicandis singulis hujus loci vocibus omisit, ejus rei variae cogitari possunt caussae; et quod ea revera a cod. 3011. absunt, nihil id probat, nisi librarii indiligentiam; certe ad ejicienda haec verba non sufficiat ista auctoritas. LΞΗΜ.

Ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud *Apul.* in *Apol.* BOURD.

Pag. 179. l. 5. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. et L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In Edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN. Ad trium illorum Codd. auctoritatem accedunt et tres alii Codd. recens collati, 2954. 3011. et Gorl., qui et ipsi lectionem, *Belino* probatam et a *Schmiedero* jam receptam, confirmant. Contra tot vocum consensum non amplius profecto tueri se potest vulgata lectio, licet nec ipsa per se fuerit spernenda. LΞΗΜ.

Ead. 1. 11. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλαῷ στεφόμενος. Grammatici Graeci idem esse ajunt, ac θαλλός· quid autem θαλλός, *Theocr.* docet *Eidyll. Hesych.* *Suid.* vocaverunt etiam ὄσχον κρατὸς, ut apud *Hesych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat *Scalig.* χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὐσκίος παρὴν χυμένοις etc. vocarunt Latini sagmina: *Gl. vet.* *Sagmina θαλλός, σπονδεία.* Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaea pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Jun-cus* apud *Stob.* licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. Usi sunt et Latini, ut auctor *Ceir.*

Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo.

Quod *Virgil.* 6. *Aen.* dixit

Ramo frondentis olivae.

BOUND.

Ead. 1. 13. Ἐν χρῶ) Ἐν χρῶτι, ad vivum, ad cutem. BOND. Confer supra *Vit. Auct.* c. 20. SOLAN.

Pag. 180. 1. 2. Ἡ ἐγκανσάτω) Quo modo prisci fugitivorum frontem inurebant. BOND.

Ead. 1. 8. Τπεροφῶντα) *Hor. oculo irretito* II. *Od.* 2. f. SOLAN.

Pag. 181. 1. 2. Ἀλωπεκίας) *Vulpe notatos.* BOND. Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφορούς, de quibus ad principium *Nubium Aristophanis* viri doctissimi. GERN.

Ead. 1. 6. Ἡ ἱέρεια) De qua supra *Lucianus.* BOND.

Ead. 1. 7. Ὡπερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod Ὡπερ hic legis, ex ed. J. est; in reliquis enim est ὅπερ. SOLAN. Ὡπερ duali numero ex J. recipiendum jusserrat *Solanus.* Obsecundassem certe, si plures Codd. et Edd. addicerent. REX. Lectionem ὥπερ *Juntina* ex *Ald.* 2. desumsit, in quam casu potius, ut haud pauca alia, quam consilio, irrepsisse opinor. Omnino putidi fuisset Grammatici, non liberalis scriptoris, Duali uti, ubi res duae quidem, sed in unam tamen notionem conjunctae, ut h. l. indicari debebant. LEM.

Ead. 1. 8. Ἀνέθηκεν) *Diis dicavit.* BOND.

Ead. 1. 14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Διελείσας τὸ ἀγκιστρὸν ἰσάδι) *Brodaeus*, ubi notata *Παρόρησιάδου* persona, reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae, cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti, oratorie τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται, pro τί πράττειν διανοῇ, ὡς *Παρόρησιάδης*; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio

rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae, τί ταῦτα etc. MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes capteret philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῖδ. δειλεύσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχύδι καὶ χρυσῷ, καθέζομενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθήκειν ἐς τὴν πόλιν· sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῖδ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθήκειν. Quin et ex ipsa Philosophiae interrogatione τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, τί, ὃ ἄνερ, πράττειν διανοῇ, vel διανοεῖς;) sed ab alia persona, Ἱερεῖα scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisficit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiade convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὃ Παῖδηςιάδῃ, ποιεῖς; Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418. pro καθήκειν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, Sacerdotis persona. JENS. IEP. ex L. ed. J. et B. 2. restitutum pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat Jensi, et ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid factururus sit. Neque tamen Brodaeus sententiam damnaverim. GRSN.

Pag. 182. 1. 2. Καθήκειν) Καθήκειν. MARCIL.

Ead. 1. 5. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Quom. Hist. Conscr. c. 15. Solanum: adde et supra Schol. ad c. 42. pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2. c. 22. REITZ.

Ead. 1. 10. ΕΑΕΤ.) Malim pro ΕΑΕΤ. tenuissima mutatione legi ΕΑΕΤ. h. e. ἑλεγχος. Hujus enim est deprehendere verum: hic adjunctus Parrhesiadae paullo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GRSN.

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ) Interpretes, minime felis est. Sed quis unquam audivit, γαλιόν esse felem, et feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45. γα-

λεὼν esse genus canis marini, qui est *κατεστιγμένος* et *ποινίλος* qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Aristot. de Animal. VI. c. 11. f. Athen. IV, 17. et VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: lupus marinus: meminit Aristot. et Plin. Felis. galeus. Gaza mustelam interpretatur, est piscis rapax. REITZ.*

Pag. 183. l. 1. ἄων οὗτος γε) Haec verba non sunt in *Angl. Cod. BOURD. Κύων*) Locum hunc in omnibus impr. jam desperatum egregie restituit *Cod. L. hunc in modum. Prius enim ἄων* legebatur. In *A. autem et P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἄνων* erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo *Aelian. de anim. I, 55.*) Cynicum tamen intelligi vult. Vide *Vit. Auct. c. 7. SOLAN. Pro ἄων*, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam *L. Bos. Animadv. c. 14. p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλιόν. Jam γαλιός s. mustelus piscis, κύων, carcharias, cognatarum specierum nomina aequae Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia ἄων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2. c. 22. inde fecit ἄνων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. Cum muti sint pisces) satis absurde hoc loco. REITZ.*

Ead. l. 3. Ἐνθα λήσειν ἡλπισας) *Benedictus, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckheymerus, ubi praedari sperabas; et adscripsit pater ληΐζειν. GRON.*

Ibid. λήσειν) Sic recte legi, ex *Ver. Hist. I. c. 4. ubi ἐνόμισαν λήσειν*, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex *Nostro probaverat Solanus, nimirum ex Junt. p. 420. 367. 400. 229. et 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερός ἅπασιν. REITZ.*

Pag. 184. l. 1. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus *Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, et magis respondens verbo et casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Act. Apost. c. V, 8. Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναί, τοσούτον. Quod ibi quidem alio*

casu offerri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam et sic plane *Noster* supra in Diall. Mortt. IV. pr. Ἀγκυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26. med. per me licet. REITZ. Utrumque recte dicitur. In Vit. Auct. l. c. non minus certo legitur πολὺ λέγεις, quam in Diall. Mortt. l. l. πολλοῦ λέγεις. Hoc autem loco vulgatam omnium Edd. lectionem tanto majori jure revocari consebam, quum, referente *Belino*, quamquam non probante, duo Codd. Pariss. eandem exhibeant. In Codd. P. et L. quod reperitur πολλοῦ, ortum esse potuit e variantis dictionis observatione. LΞΗΜ.

Ead. l. 7. Ἀφυῶν ἑλ.) Vid. *Aristoph. Schol.* in Eq. p. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero *Apuas* a Latinis appellari dicit, quod ex aqua et pluvia procreantur. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀφυέστατοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφυῶν apuarum, et ἀφυεστάτων. GESH. Lusum hunc verborum in ἀφύα et ἀφυέστατος non commode servari posse ait *Gesnerus*. vertit itaque, immo maxime sunt cognati apuis infelicissimi ingenii homines. non hoc putem dicere voluisse *Lucianum*, sed esse, omnium apuarum vilissimos, contentiores, quam apuae. Cujus interpretationis vadem sisto *Athenacum*, qui in *Deipnosoph.* VII. 8. de apuis haec refert: τὴν ἀφύην ἐν Ἀθήναις ὑπεροῶσι, καὶ πτωχικὸν εἶναι φασιν ὄρνον, et quidem ob multitudinem earum. capiuntur enim, ut *Archestratus* ait,

— — ἐν εὐκόλποισι Φαλήρου

Ἀγκῶσι — ἱεροῖς. —

Hinc pergit *Diogenes* (pisciculi hi quamvis viles sint *Athenis*) eos tamen extrahe. SEYN. Doctrina male hic collocata praestrinxit *Seyboldo* oculos, quo minus id cerneret, quo nihil clarius esse potest. Momentum sententiae unice in vocis ἀφύη cum ἀφυῆς similitudine quaerendum. Atqui ἀφυῆς non vilem significat, sed qui ingenii est haud felicissimi. Ergo nihil dixit *Seyboldus*, et rem tetigit *Gesnerus*; cepit saltem. LΞΗΜ.

Ead. l. 9. Ἡλιτρομος) Etiam Germanorum consuetudo latos illos pisces dimidiatos vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, soles, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. GESH.

Ead. l. 10. Ψῆττα) Gloss. Pariss. *Psetta* piscis latus: meminit *Aristoteles* et *Suidas*. REITZ.

Ead. 1. 13. EA.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud **EA.** ex **P.** omnia sanat. **SOLAN.** Imo valde vereor, ne turbas auxerit. Quorsum **Elenchi** ad hoc negotium fictio, si quaereret id, ad quod aperiendum unice ipse ab auctore adsumtus cogitari debet. Miror, recentiores et editores, et interpretes, ad unum omnes hanc rationem amplexos esse. Tolerabilior multo, me quidem iudice, fuit vetusta illa ratio, quam etiam **A. 1. 2. B. 1.** tuentur: qua verba: — ἀνασπασθῶ. τίς ἐστίν; ὁ πλατωνικὸς εἶναι λέγων, continua voce a Parrhesiade recitantur. Ut minor quidem sic sermonis variatio, ita tamen etiam minus offensionis erat. Aliam, nescio quo duce vel auctore, viam iniit **Pirckheimerus** vertens: — capta est. **Diog. Attrahatur.** Quisnam est? **Parrh. Platonicum se asserit.** Quae, dum modo • **Cod. P.** in Parrhesiadae respondentis locum **Elenchi** persona, quippe nec hic otiosa, transferretur, unice recta, certe omnium commodissima, mihi ratio esse videbatur. Haud longe distat **Schmiederi** conjectura, qui, ignarus, credo, **Pirckheimeriae** versionis, suumque tantum sensum secutus, mallet ita personas distribui: **Διογ. Τίς ἐστίν; ΕΛ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.** In sequenti sermone faciliōri opera vel tenenda, vel invenienda, erat vera disponendarum partium ratio. Nec erat, quod a **Reitziana** forma, quam posteriores **Editt.** repetierunt, recederemus. **LEHM.**

Pag. 185. 1. 1. Τί φης) EA. L. Impressi plerique **ΠΑΡΡ. Fl. II.** tantum. Sola **J. ed.** eidem tribuit, recte. **SOLAN.**

Ead. 1. 4. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν) Bene-
dictus, ac si in profundo varii coloris appareat. Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, veluti in profundo apparet colore vario, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo et vera intelligentia. Verte, accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore. Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. **GRON.** **Solanus** versionem pristinam sic correxerat: Et quantum in profundo cernere est, non inepte. **REITZ.**

Ead. 1. 14. Ἄλλ' ἤν ἰδοῦ) Ex Schol. et Fl. reposuimus
pro vulg. ἄλλ' ἰδοῦ, quod etiam in **P.** est. Vid. init. **Anachars.**
SOLAN. Adde **Diall. Mortt. X, 10.** ibique not. in **Varr. Lectt.**
Hoc loco et **Codex 2954.** suffragatur genuinae lectioni, quam ideo etiam **Belinus** probavit, et **Schmiederus** recepit. **LEHM.**

Pag. 186. l. 1. Ἀκανθώδεις) Stoicorum severitatem et spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum et ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

Ead. l. 2. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Paris. *Echinus. Latine Erinaceus, spinis aculeatis.* REITZ.

Ead. l. 9. Ὁ Πόσειδον) Auctior voce una Angl. Cod. ταχίαν ἐπιτέλει τὴν ἄγγραν. BOURD.

Ead. l. 12. Περιπαρή) Sic in Gallo c. 2. εἰ βύρσας εἰδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμιόπτα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic et Zeux. c. 10. bis. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἔτω. In Fl. est οὔτος. SOLAN. Ms. Reg. 2954. οὔτος δὲ καὶ αὐτός. BIE. Et sic Schmiedero placuit haec verba, suadente Belino, edere. Sed γοῦν tuetur Codex Gorl. nec convenit δέ. Contra οὔτος, quod duorum Codd. testimonio comprobatur, et in Fl. quoque legitur, multo praestat vulgato οὕτω. Quod autem Solano visum est ἔτω, languidiorem id reddit omnem orationis cursum. Nec magis h. l. requirebatur verbum, quam supra extr. cap. 49. in verbis Platonis: Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὔτος (int. ἀφ' ἐσθῶ). Brevitas scilicet haec est vel irae, vel insolentiae. LEHM.

Pag. 188. l. 2. Τετρήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν αὐτὴν παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

Ead. l. 5. ΠΑΡΡ.) Imo EA. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

Ead. l. 9. Οὐδέν) EA. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν personam EA. inserit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Ms. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud EA. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ. Varie tentatus a Viris Doctis integerrimus locus. Quid modo Solanus voluerit, non omnino conjicio. Dormitasse bonum virum ait Seyboldus, quod primum verba: Ἔσται ταῦτα, et quae sequuntur, Elencho, ac rursus eidem verba inde ab: Οὐδέν διόλσει, tribui jusserit: quodsi enim utrique loco praeponatur EA., colloqui secum ipsum Elenchum, colligit Seyboldus. At haec non potuit Solani sententia esse; sed utraque, quam Reitzius in medium protulit, Solani nota, a dormitante, ni fallor, Reitzio falso intellecta, ad unum locum hunc: οὐδέν διόλσει τοῦτο etc. pertinet. Nam de Elenchi monologo quodam ne somnare quidem quisquam h. l. potuerit.

Utunque sit, verba; οὐδὲν etc. sine idonea causa Elenchi haberi, mox patebit. Aliter paullo Schmiederus, et, cui haec conjectura probata est, censor editionis Schmied. Jenensis loci formam constituunt, in hunc scilicet modum: ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα — παρηγγελμένα. ΕΛ. Ποῖ δὲ — Στοάν; ΠΑΡΡ. Ἀπὸ τοῦ Α. — ἀρχήν. ΕΛ. Οὐδὲν διόλσαι etc. Sic quaeret primo Elenchus, unde initium fieri velit Lucianus; et quum is responderit, unde sibi placeat, ille rursus satis inconstanter, atque adeo importune, negabit quidquam interesse. Denique Jo. Seagerus in Classic. Journ. Vol. XI. p. 199. sic singula disponit, ut Parrhesiades loquatur usque ad παρηγγελμένα, deinde Elenchus excipiat: Ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπέναι δεήσει; μὲν ἐς τὴν Ἀκαδημαίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν; et nunc Parrhesiades rem disceptet: Οὐδὲν διόλσαι τοῦτο etc. Aliquanto haec dexterius et rotundius efficta; sed ficta tamen, praeter auctoris ipsius voluntatem. Nam primum particula ἢ verbis: ἀπὸ τοῦ Λυκείου ex mera conjectura praemittitur; quamquam et Seyboldus eam casu excidisse suspicatur. Deinde vero incredibilis illius librorum negligentiae ne vestigium quidem usquam in libris nostris omnibus apparuit. Denique quaeso, quorsum tandem tanta fiat mutatio? Quidni haec omnia ipsi Luciani bene conveniant? Est haec festiva consultatio, quam Philosophiae legatus, praesente famulo vel pedissequo suo — hano enim, nec aliam, Elenchi personam esse probe tenendum est — secum ipse habet. Et sic lente et quasi pedetentim hoc dramatione perinde ac Charon a. Contemplantes et Dialogus Mortt. X., secundum ipsum ipsius Luciani morem ad finem suum perducitur, aculeo relicto, qui tanto altius animo infixus insideat necesse est, quanto minus acumen ejus expectabatur. LENH.

Ead. l. 11. Καντηρῶν) Utitur et Orig. c. Celsum. V. 273. 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καντηρῶν, ut supra c. 46. et infra Pro Merc. Cond. c. 2. Quod et Vorstia placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καντήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Cels. 211. SOLAN. Conjectura Vorstii nititur exemplo Pisc. c. 46. med. Et Pro Merc. Cond. c. 2. f. Sed conjectura Solani melior, et propius ad literarum ductum accedens. REITZ. Leg. καντηρῶν. Sic Mss. Regg. et ita supra cap. 46. ὁ δὲ τύπος τοῦ καντηρῶς. Ceterum in Ms. Reg. 2954. ad h. v. sequens legitur Scholium: καντηρῶσμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγίη τὴν συνέληψιν. BALIN.

I N C A T A P L U M.

Pag. 189. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΤΣ) De hujus vocis significatione et usu fuse et erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam usurpant Cicero et alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

Ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. impr. Καὶ τυραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἢ constanter servant. REITZ.

Ead. l. 2. Εἰεν) Εἰεν per αἶγε hic exponit Scholiastes, nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανόν pertinet) praecessisse jam sermones alios, quibus hoc ipsum εἰεν finem imponit, atque ad alia transit. Egregie hoc illustrant loci duo Platonis, alter de rep. I. p. 419. Ε. Ἐγὼ δὲ σοι ὥσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς) γράνσι τοὺς μύθους λεγούσαις, εἰεν ἔρω, καὶ κατὰνέυσονται καὶ ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo p. 420. Α. Εἰεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χοῖν ποιεῖν; ubi etiam per age licet interpretari. GESN. Propria sua vi εἰεν omnino est: haec hactenus, mitte, mittam, mittamus, haec, satis haec sunt. Dicit itaque εἰεν is, qui iis, quae vel ipse, vel alter, dixit, jam finem fieri vult. Vid. Rhet. Praec. c. 26. Varias autem haec locutio quasi formas significationis induit, quae in sermone ex loquentis sono, vultu et omni habitu, in libro scripto ex orationis nexu, cognoscuntur. Itaque est e. g. ejus, qui imperio, quasi necessitati, cedit, ut Diall. Mortt. X, 4. ubi Lampichus tyrannus, depositis jam nonnullis tyrannorum propriis rebus, etiam diadema et amiculum purpureum deponere jussus, Mercurio dicit: Εἰεν. τί ἐγώ; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὥς ὀρεῖς. Nihil obnitur, faciam, quod vis: sed quid amplius vis? quippe omnia, ut vides, deposui. Porro et concedentis est, qui alterum non vult contradicendo diutius morari vel fatigare, ut ibid. XXIV, 2. singulari construendi ratione: ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἰεν ἐπιδεικνυσθαι, concedam his Halicarnassenses quidem se jactare; es mag seyn. H. l. εἰεν in initio libelli positum recte Gesnerus monet indicare, acta jam inter Charonem et Clotho nonnulla fuisse, antequam haec dicantur, quibus quidem voce εἰεν a Charone finis imponatur, ut ad alia nunc transitus fiat. Recteque adeo idem vertit: Satis de his, Clotho. De more autem Luciani nostri perquam fa-

miliari, lectorem statim a dialogi initio in mediam rem introducendi, supra quaedam monui Tom. II. p. 337. sq. Unde patet, quam male Scholiastes h. l. εἰεν per ἄγε δὴ explicuerit, quam temere porro *Belinus*, hujus Scholiastae vestigiis pressis, Latinum interpretem reprehenderit; quamque longe idem *Belinus* aberraverit reddendo: *Allons, Clotho, et Wielandius* quoque ipse, qui, arbitrium quoddam suum secutus, *Charonis* sermonem ita inchoari jubet: *Sehr gerne, Clotho. Λημ.*

Ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) 'Ανάπλουν. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 4. Ἄντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντίλῳ ὕδωρ· sic et Grammatici. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 5. Παρακέρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὁδόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. ΒΟΥΡΔ. *Παρακέρ.* Edd. omnes, excepta *J.* Sic etiam *Ms. Ox.* Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiastes, ut sensus plures colligat. *Ed. J. παρακέρουσαι.* Quomodocunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακέρουσαι, simplici κ. SOLAN. At quid sit παρακέρουσαι, non ostendit ipse portentosae formae inventor, quam nescio, an etiam facillimus quisque grammaticorum repudiaverit. Quam *Juntina* praebet, forma nihil est, nisi transpositio literarum, typothetae culpa nata. In communi itaque omnium librorum lectione, quae et Scholiastae quadam auctoritate et interpretatione confirmatur, acquiescere nobis licebit. ΛΗΜ.

Ibid. Τετρόπεται) Loro ad scalmum alligata est. ΒΟΥΡΔ. *Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβάλλεται.* Est autem τροπωτήρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν· tangit *Hesych.* verb. τροπώσασθαι. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 6. "Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ) Quod ad me attinet. ΒΟΥΡΔ.

Pag. 190. l. 3. Ἀμφὶ βουλευτόν) Quid sit βουλευτόν, satis abunde declarant interpr. Aristophan. ad Vesp. et ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλευτόν τὴν δαίλειν ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scrib. βουλευτόν. Eustath. ad illud Il. π.

Ἦμος δ' ἡέλιος μετενίσσοιτο βουλευτόνδε.

Hoc voluit Virgil. 2. Ecl.

Aspice aratra iugo referunt suspensa iuveni.

Non quod ibi somniavit Servius. ΒΟΥΡΔ.

Ibid. Βουλευτόν) Ἦν μὲν ἤδη τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλευθεροὶ γηπόνος. Heliod. V. Sol ubi montium — Mutaret umbras, et juga demeret — Bobus fatigatis. Horat. III. Carm. Od. 6. VORST.

Ead. 1. 7. *Εἴπερ*) Sic Coll. commodius sane, sed tamen nondum agnosco *Luciani* manum. SOLAN.

Ibid. *Τῆς ἄλλος*) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedies. *Mosellanus* interpretes ad umbras refert. Ego ad vespillones et ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim *νεκροπομπὸς*, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN. Nec mihi vulgata, ὥσπερ *τῆς ἄλλος* satisfecere. Sive enim de vespillonibus cum *Solano*, sive de umbris ipsis cum reliquis interpretibus plerisque, etiam *Guil. Langio*, (*Wielandius* autem haec verba prorsus non respexit) cogitare lubeat, frigidior profecto, vel pro Charonei ingenii ac iudicii modulo, evadet oratio. Multo minus convenit *Goelleri* conjectura in Actt. Monacc. T. I. p. 220. proposita, *τι ἄλλο*. Nam ob sequens *αὐτὸς* necesse omnino est, ut *τῆς ἄλλος* praecesserit, non Neutrum genus. Quid multa? genuinam lectionem servarunt *Scholias* et *Galaei Collectanea*. Lege *εἴπερ*, et habebis Charonis sententiam. Verum non urgenda est comparatio quaedam Mercurii cum alio quopiam, e verbis forte nude positis producenda. Sed formulam cape, *εἴ τις ἄλλος*, vel *εἴπερ τις ἄλλος*, nec ab aliis linguis illam alienam, qua omnino indicatur summus rei gradus: *quam maxime, vel maxime*. Cf. *Pisc. c. 17*. Sic haec, Charonis quidem persona dignior, sententia efficitur, cum aliqua ironia pronuntiata: *Praeclarus ille mortuorum deductor, si quis alius, terrestris cujusdam Lethes liquore (vino, quod bene intelligit Wielandius) vel maxime poto, oblitus est etc.* LEHM.

Ead. 1. 9. *Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων*) Hae omnes artes Mercurii jam enarratae *Diall. Deorr. et Mortt. BOURD.*

Ead. 1. 11. *Κλωπεύει*) Vid. *Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.*

Ibid. *Ὁ γεννάδας*) Ironia. BROD. Reponendum ex omnibus editionibus veteribus *γεννάδας*, quod novissimae depravarunt. JENS. Vid. *Spanh. l. c. GESN.*

Ead. 1. 13. *Ἐξ ἡμῶν*) Hoc supra docuimus. BROD.

Pag. 191. l. 6. Χοαί) Dico ad *Heliod. χοαί, τὸ ἐπιχέμενον τοῖς ἀποθανοῦσι μελίκρατον. BOURD.*

Ibid. Καὶ πόπανα) Horum usus maximus in sacris Deorum, ut patet apud interp. *Aristoph. Thesm. et Lucian. Neoyom.* quid sit autem *πόπανον*, docent *Poll. Hesych. Suid. BOURD.*

Ead. 1. 7. *Καὶ ἐναγίσματα*) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interpr. *Aristoph. piacula, ἄγος γὰρ μίasma. Hesych. BOURD.*

Pag. 192. l. 1. Αλόλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabatur caprinum genus, et palatur, aegre autem continetur. *GESN.*

Ead. l. 5. Κεκοιμμένον) *Conf. supra Tim. c. 26. (c. 45.). SOLAN.*

Ead. l. 10. Αιπόμενος) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. *BOURD.*

Pag. 193. l. 7. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. *BROD.* Ut inferius p. 225. (ed. Paris.) πῶς δὲ ὁ τὸ ξύλον. *MARCIL.* Vid. supra Vit. Auct. pr. et alibi non semel. *SOLAN.* Sic ὁ τὴν κίθαραν, scil. ἔχων, et simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2. Cor. VIII, 15. vid. apud *L. Bos* de ellipsi, p. 55. *REITZ.*

Ead. l. 9. Παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα] Paulo aliter, quam vulgo, haec leguntur in *Lexico Inedito* Cod. Reg. Paris. 2562. fol. 209. recto: Ἀντιβαίνει τὸ ἀντιτείνει καὶ ἀντερείδει, ὡς καὶ παρὰ *Λουκιανῶ*, ὅδε κατὰ τὴν ὁδὸν πᾶσαν ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα. Ex his, quae *Doctiss. Osannus* in medium protulit ad *Philemon*. p. 239. manifestò quidem patet, *Lucianum* scripsisse ἀντέβαινε, non, quod vulgatum est hujus glossema, ἀντέτεινε. Sed quod *Osannus*, dum dicit „hinc mutilum *Luciani* locum egregie et sanari et compleri,” significat, etiam verba *Lexicographi*: ὅδε κατὰ τὴν ὁδὸν πᾶσαν *Luciano* reddi debere, non adsentior. Debentur enim haec arbitrio cuidam vel memoriae *Grammatici* falsae, nec agebatur huic, nisi de verbis ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα. Ceterum vel sic haud exiguam a *Luciani* cultoribus iniit gratiam *Osannus*, quod ipsi verba illa in usum publicum describere placuit. De hoc verbi ἀντιβαίνειν usu *Hemsterhusius* nonnulla disseruit supra ad *Diall. Mortt. XXVII, 1. Tom. II. p. 639. sq. LEHM.*

Ead. l. 12. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. *BROD.* Ellipsis tam vulgaris et frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *REITZ.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν) Ut in *Diall. Mortt.* ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφεινῶ. *BOURD.*

Pag. 194. l. 1. Ἀνέιν) Ἀνίην. *GUYT.* Vid. *Varr. Lectt. LEHM.*

Ead. l. 2. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferiorum, in qua nihil ultra *Charontis* cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cū lacum *Aeaci* portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *SOLAN.*

Ead. l. 6. Ἀνατίνας) Ἀνατίτεινε τὰς ἀφρῶς, non est contrahere supercilia, ut interpretes habet; hoc enim *Graeci* dicunt συνάγειν ἀφρῶς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vi-

dent, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀφρῦς συνήγον, ἰσχυθρά-
παζόν θ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est attollere supercilia
ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae et gravita-
tis est indicium. L. Bos. Vid. Tim. c. 32. (c. 54.). SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐν οὐρανῷ παιδαί) Hoc ante in Dialogis Deo-
rum innotuit. BROD. Verborum ipsorum interpretationem
Latinam: satis tibi apud superos lusus est, mutare placuit ad
Scholiastae rationem: melius enim haec imperative accipiuntur.
De re imprimis Dialogum Deor. VII. contulisse non
poenitebit. LEHM.

Ead. l. 11. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 15. Κατὰ τὴν ἄγουσαν) Ὀδόν. BROD. Vid. si
quid opus, Bos de ellipsi p. 180. qui docet, modo τὴν φέρου-
σαν, omisso ὁδόν, dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς, omisso partici-
pio. REITZ.

Pag. 195. l. 2. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenarum Laconiae promon-
torium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm.
inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταϊνάρου πρὸς ἰσχύτοις. SOLAN.

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον) Usque adeo parum absuit, quin effu-
gisset. BROD.

Ead. l. 9. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) In scalis sedens.
Hunc integrum versum omisit interpretes, scalam reddidimus.
Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mysis testatur Hesych.)
κλίμαξ νεώς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Ms. οὕτω κα-
λεῖται ὁ τῆς νέρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἢ καλουμένη σκάλα.
BOURD.

Ead. l. 12. Στοιβαῖς) Πύκαζε, περιβάλλε, στέγαζε, σκία-
ζε, α στίβειν, unde σιπιτοί, Aristoph. Acharn. quae interpre-
tatio huic ἰσσο recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod.
Bourd. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Ὀμφακίης) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους,
τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad
Aristaen. BOURD.

Ead. l. 3. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα) Ver-
tunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post
hos, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παρά-
γαγε, saucios adducito post hos. Xen. Cyrop. II, 11. καὶ τάσας
δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἄνδρα νεανίαν. L. Bos.

Ead. l. 6. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem trans-
egimus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses La-
cedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos
statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα
μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε
τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀκυρὰ εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν

πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, et Hermot. cap. 76. SOLAN. Non integrum locum esse, inde patet, quod πῶς, uti Reitz. et recentt. ex nonnullis vett. Edd. scripserunt, vel omissum est in O. et Fl., vel enclitice scriptum in B. 1. A. 1. 2. Neque ipsum illud πῶς facile explicari potest, ob quam rem etiam factum opinor, ut varie tractaretur. Restituitur locus, si γὰρ addatur, quod ob multas causas facile excidere potuit. Sic πῶς γάρ; eum in modum, eoque sensu, interjectum orationis cursui habebis, de quo exposuit Hemsterhusius ad Timon. cap. 2. T. I. p. 363. sq. Cf. etiam Diall. Deor. XXVI, 2. ibique Adnot. T. II. p. 402. Simili ratione πόθεν δέ; immixtum vidimus, nec ab omnibus recte intellectum, Timon. c. 8. et Prometh. s. Cauc. c. 12. LEHM.

Ead. l. 8. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα) Πεπραγμένοι. Sic in Satur. et de Merc. cond. Heliad. lib. 3. BOURD.

Ead. l. 10. Δυεῖν) Priscis Atticis. VORST.

Ead. l. 11. Πέντεροι) Contra ὀμφακταί. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. BOURD.

Ibid. Καθ' ὥραν) Opportune. BROD.

Ead. l. 12. Ἀσταφίδες) Lucilius, rugosi passique senes. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφίς τὸ κραινλόν, de quo Suid. et Zenob. SOLAN.

Pag. 197. l. 2. Ἐν Μυδίᾳ) De suae aetatis in Media bel-
lis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus statuendum re-
linquo. SOLAN.

Ead. l. 5. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Mort. Peregr. multa: certe hoc nomine philosophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur Thucydidi I, 126. et athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Atheniensium principibus quidam ap. Thucydid. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui et Lucian. de conscrib. hist. et Deor. concil. Theagenis mentionem fecisse monet. Num vero, et qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. REITZ.

Ead. l. 12. Ἐκ δικαῶν.) Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in Pl. p. 32. VORST.

Ead. l. 13. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad supplicium ducerentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum inces-
tarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon.
lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut.
Trucul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον
hic interpretentur ξύλον ὃ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνεον. dixi

de hoc supplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire*. BOUAD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470. ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium nolim crucem vertere, quae *σταυρός* est, et τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. GESN.

Ibid. Τυμπάνου) Fustuaria mulctatos. Τύπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

Pag. 198. l. 2. Ἐκάντης τὸ δεῖπνον) Vid. Diall. Mortt. I. SOLAN.

Ead. l. 4. Σηπύαν ὠμήν) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessiisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad Vit. Auct. c. 10. ubi recte omnes σηπύαν, quod et hic secuti Mss. Ox. et P. et B. 2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum; jam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

Ead. l. 8. Ἐλθεῖν) Sic et venire pro mori, sive ad inferos venire, *Propert. I, 14, 14.* REITZ. Addendum erat: ubi ex inferis quis loquitur. Alioquin non intelligitur, qua ratione idem verbum etiam oriri, nasci, significare possit, ut de sole *Horat. Ep. I, 16, 6.*, de arboribus *Virg. Georg. II, 11.*, nec non, ut par est, de ipsis hominibus, adhibitum. Ea autem ratione, quam dixi, non solum ἔλθεῖν Nostro, imprimis in Diall. Mortt., familiare; cf. etiam προελεύσονται, a Plutone dictum Diall. Mortt. VI, extr. sed etiam ἤκειν passim occurrit, ut in iisdem Diall. V, 2. et IX, in. et infra cap. 8. LEHM.

Ead. l. 10. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μικυλλε. Et Fugit. c. 5. Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γινόμενα οἶμαι. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. Ἀμαρτημάτων Ox. Cod. et Edd. omnes, pro quo in A. P. et L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem. Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφίχθαι ἐξ ᾄδου τῶν ἀμαρτανόμενων, ὥπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, et alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσοῦτον ἐπιβιβᾶναι μέχρις ἂν

ὑπαγάγῃαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, habebit: in eo enim fateor ignorantiam meam. ΠΑΙΜ. „Ignotus est hic Megapenthes in rerum historia: fictum haud dubie ab ipso Luciano nomen, quo maxime omnium luctuosa sors tyranni indicaretur. Menelai filium Homerus nominavit Megapenthen (Odyss. IV, 11. XV, 122.). Lacyden quidem novimus philosophum Cyrenaicum, qui Ptolemaei Evergetae aetate vixit circiter Olymp. 134. Sed an ille habuerit filium, et si habuit, an hic filius tyrannidem fuerit adeptus, ignoratur.“ His a Belino notatis additur citatus Bruckerus Inst. hist. phil. p. m. 177. §. 4. in Bredencampi Excerptis, quae leguntur in Commentatt. Philologg. a Rupertio et Schlichthorstio editis Vol. V. pag. 71. ΛΗΗΜ.

Ead. l. 4. Ἀντόματος) Ultro, sponte, a nemine arcessitus. BROD. Ms. Reg. 3011. ἀντόματος, probante B. de Ball. BIR. Et Schmiederus recepit ἀντόματος, quod mihi nihil videtur esse, nisi vulgatae vocis interpretamentum. Conferas modo simillima illa in Bis Accus. c. 17. ubi de Polemone Academia: καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡντομόλησε παρ' ἐμὲ, οὐτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὥς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. Unde simul patebit, Belino verba καλοῦντος μηδενὸς injuria pro glossemate ejicienda esse visa. ΛΗΗΜ.

Ead. l. 7. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος) Haec ad Homericum Prote-silaum videntur spectare. BROD. Jam hac de re diximus in Diall. Mortt. (XIX, 1.) Val. Flacc. lib. 6.

— Conjux miseranda Caïco

Linguitur et primo domus imperfecta cubili.
Sic postea ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος. BOURD.

Ead. l. 11. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17. Tim. c. 18. et in Dial. Diog. et Alex. sive Diall. Mortt. XIII. et apud Ael. Var. H. XII, 49. mandare est, sed indicare; quod omnino observandum; vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀραρεν) Placet. Sic visum est. Aeschyl. in Prometh. Ἀραρεν, ἥδε γ' ὠλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέχριται, ἔδοξεν. BOURD. Hesych. Ἀραρεν, ἡρόμ-αθη, ἥ παλιν δέδεται, ἥ κέχριται. GUYET. Vid. supra Piso. c. 3. pr. SOLAN.

Pag. 200. l. 2. Τί πρὸς) Sic Hermot. c. 61. Sic Dem. 116. C. et 437. B. SOLAN.

Ead. l. 10. ΚΑΙΘΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος) Ἐξήκει. MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi et liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. Itaque, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* et *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30. *Induciaque inde, non pax facta: quarum et dies exierat, et ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντός φαμεν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. JENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Paus. et aliis patet. Sic Livius XXX, 24. 25. *dies exierat.* SOLAN.

Ead. l. 18. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας, εἰ βούλει, προσθήσω] Non tanti apud me est auctoritas Cod. 3011., qui solus omittit εἰ, et Gorlitiensis, in quo solo abest δὲ, ut propterea cum Jacobsio ad *Achill. Tat.* pag. 698. utramque vocem ejiciendam esse censeam. Quamquam enim nunc negare nolo, quod *Werferus* in *Actt. Monacc.* I, 2. pag. 234. et *Creuzerus* ad *Plotin.* p. 238. probare studuerunt, βούλει cum Futuro bene construi posse; non video tamen, cur, ubi omnia sunt sanissima, medela opus sit. Mox Megapenthes simillima ratione dicit: εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἔμαντοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν. quae, si auctoris consilium ferret, etiam ad hanc nostram rationem sic redigi poterant: καὶ τὸν ἀγαπητόν δὲ, εἰ βούλεσθε, ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἔμαντοῦ παραδώσω. Nec quisquam adeo δὲ et εἰ temere judicaret delenda. LEHM.

Pag. 201. l. 2. Ἀπέφθον) Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad *Polluc.* III, 87. GESN. Etsi haec *Gesneri* interpretatio tum ipsius vocis indoli, tum clarissimae *Pollucis* explicationi, congruit, non tamen *Belino*, quae erat istius viri novarum rerum cupido, in ea acquiescere lubuit: maluit enim aurum intelligere *natura purum, adeo purum, ut non opus habeat ignis ope purgari.* Ad quod probandum nihil

ille, nisi provocavit ad *Larcheri* auctoritatem, qui tamen et ipse in loco *Herodoti* I, 50. explanando (Tom. I. pag. 263. sq.) in manifesto errore versatur. "Ἀπεφθον χρυσίον semper est excoctum, purgatum, probatum ignis ope, aurum; aurum, quod dicitur obryzum; quemadmodum etiam *Scholiastes* explicat. LEHM.

Ead. l. 6. Πέντε μόνας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabilis suis a *Plutone* diem postulare, et ut plurimum πέντε. Sic in *Diall. Mortt. BOURD.*

Ead. l. 12. Ἐαυτῶ) Lege ἔμμαντῶ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia Edd. et Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil mutuo. REITZ. Nihilominus mutari vult Censor edit. Reitz. (*J. A. Ernesti*) in Novv. Actt.. Erudd. Lipss. a. 1745. mens. Maj. p. 242. Cautius paullo *Schmiederus* judicat ἔμμαντῶ recipiendum, si in uno modo Ms. haberetur. Bene itaque, quod in nullo habetur. Nam *Luciani* est ἔαυτῶ. Sic *Diall. Mortt. I, 3. ἔαυτούς τιμωρεῖσθε*, pro ὑμᾶς αὐτούς. Cf. etiam *De Merc. Cond. 19.* et ibi adnotata. Omnino vid. *Fischer. Animadvv. ad Weller. II. pag. 238. sqq. et Matthiae Grammat. Gr. §. 489. p. 677. sqq.* LEHM.

Ead. l. 13. Ἐπιγράψω ὅποσα) Eadem antea et in *Toxar.* et in *Dipsad.* tangit *Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας.* BOURD.

Pag. 202. l. 1. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἔν δια δύοιν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo *Aristoph. Plut. p. 37. Ἀήλος δ' ἐστίν* — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ, L. Bos.

Ead. l. 3. Τὸν ἀγαπητὸν) *Amasium meum.* BROD. Suae dent plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀντανδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii et paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν majuscula littera non modo expressum erat in *Parisina*; sed et ibid. atque in *Benedictina* Latine redditum *Agapetum*, quasi nomen proprium viri esset: sed non dubitavimus id cum *Brodaco* in *Misc. L. VIII. c. 12.* et cum *Gesnero* adjective scribere. REITZ. B. 1. Ἀγαπητὸν majori initiali. Sed praevalent et apud me *Gesneri* argumenta. Quid, quod et h. l., ut in aliis haud paucis, haud obscura quaedam allusio inesse videtur ad eum, quem nos *Christiani* credimus

ac profitemur, τὸν ἀγαπητὸν τοῦ θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν με-
σίτην (ἄντανδρον) τῶν ἀνθρώπων. Tum hoc loco ditari po-
terit tallum allusionum collectio *Eichstadiana*, quae praemia-
sa a nobis est huic editioni in Prolegg. pag. LXXXIV. sq.
LEHM.

Ead. 1. 6. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in *B* 2. et *Par.* Ag-
noscunt reliquae cum *Ms. Ox.* Vid. *Rhet. Praec.* c. 8. et *Con-*
viv. 23. SOLAN.

Ead. 1. 9. Ἀνηρημένος) *De medio sublatus.* BROD.

Pag. 203. 1. 4. Ἐγκαταλεχθήσεται) *Scholiastes* legit ἔγκα-
ταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. JENS.

Ead. 1. 11. Ἐκαστα ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convi-*
vae: convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad *Pers.*
dixi ad illud *Petron.* ut *foris coenares poitam laudasti.* BOURD.

Ead. 1. 16. Εἰ οἶόν τε εἶναι) *Aesop.* f. 124. f. εἰ τὸ ἐν χειρ-
σὶ παρὲς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν· ubi et εἰ infi-
nitivo jungitur. REITZ. In *Aesopo* quidem *Schaeferus* haud
injuria scribi vult εἰ — ἐλπίζοιμι, quemadmodum jam *Jo.*
Chr. Glieb Ernesti, nulla tamen ejus mutationis ratione red-
dita, edidit. In *Cod. August.*, ex quo *Schneiderus* fabulas
Aesopias edidit, piscator idem (*Fab.* 18.) ita loquitur: ἀλλ'
ἔγωγε εὐηθέστατος ἂν εἶην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφ᾽ εἰς ἀδελον ἐλ-
πίδα διώκοιμι. Sed h. l. non opus est emendatione εἰη, quam
jubet *Goeller.* ad *Dionys.* de *Comp. Verbb.* p. 75. sq. nam est
εἰ cum Infinitivo in obliqua oratione, ut *De Merc. Cond.*
c. 33. καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ. qui et ipse locus mi-
nime erat tentandus. LEHM.

Ibid. Ὅλος) Illud ὅλος in *Junt.* vitium tyothetarum es-
se, indicat comma, quod post ὅλος tamen positum erat, in
Hag. punctum minus post ὅλος expressum est. In *Par.* vero
nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis
quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior.
REITZ. Unice verum est καὶ ὅλος, omnia, denique; quam-
quam non sola *Juntina*, sed etiam ejus exemplum *A. 2.*, et
insuper *Cod.* 3011., legunt καὶ ὅλος. Vid. *Adnot.* ad *Vit. Auct.*
c. 12. et ad *Necyom.* c. 1. Solebant autem servi per *Genios*
dominorum suorum jurare, ut per *Senecae* villicus ejus jura-
bat in *Epist.* 12. et *Romani* per Imperatorem; in cujus qui-
dem officii intermissionem crudelissime animadvertit *Caligula*,
teste *Sueton.* *Calig.* c. 27. LEHM.

Ibid. Ὅρκος ἦν ἐγὼ) Jurant Parasiti per reges suos.
BOURD.

Pag. 204. l. 1. Ἐνεχθὲν) Φέρω. BROD.

Ead. 1. 10. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere

debuisset ἐπὶ ἀπέθανον, εὐθύς τοῦτο εἰργασταί. Ἀττικός σχηματισμός, Euripidi frequens; quod et notavit Euripidis Schol. BOURD.

Ead. l. 13. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκρίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. BOURD.

Ibid. Κεκοινωνήκει) Vid. supra Deorr. Diall. I. μηδὲν — κοινωνήσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in edit. Junt. quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ. Quasi vero legitimae distinctionis notae libro cuiquam oneri esse possint, nec potius contra ornamento habeantur maximo. Sed aliud jam, idque gravius, est agendum. In Cod. Barocc. sive Oxon., et in 3011. et Gorl. ante ἐπισπασάμενος insertum legitur παραγωγών, quod in omnibus Edd. deest. Nunc duplex hujus verbi nexus cogitari possit, aut extra parenthesin positi, aut intra. Hanc alteram rationem Codex B. secutus esse videtur, ita ut plena parentheseos sententia evadat haec: dudum autem, opinor, consuetudine ejus, a se seductae, usus fuerat; neque id per se male, quum παραγαγεῖν in re amatoria hac significatione haud raro usurpatum occurrat. Priorem vero, quam etiam Belinus et Schmiederus acceperunt (modo ne scripsissent semper παραγάγων), obtinent Codd. 3011. et Gorl., eamque etiam necessario, quum lectio κεκοινωνήκεσαν, quam uterque praebet, cogat, ut παραγαγών extra parenthesin collocetur, atque adeo proxime cum Objecto Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου conjungatur; neque hoc omnino inepte. Sic enim narraret Megapenthes, Carionem pellicem ipsius secum in conclave adductam (παραγαγών) foribus clausis subegisse: quamquam παραγαγών, sic captum, non solum supervacaneum, sed etiam alieno loco dictum, haberi haud temere possit. At neutra valet ratio. Nam παραγαγών manifesto spuria vox est, ut mirer etiam, nec Belinum, nec Schmiederum, errorem hunc vidisse. Irrepsit scilicet in textum ex interpretamento Scholiastae G., qui ἐπισπασάμενος explicuit verbis non optime selectis hisce: ἐπισύρας, ἀσφαλίσάμενος, παραγαγών, quod ultimum verbum ab eo desumptum esse credo e Diall. Merett. XII, 3. ubi haec leguntur: οὐκ ἔκοψα δ' οὐν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, (ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐποιήκειν αὐτό) παραγαγών τὸν στοροφέα παρεισῆλθον (sic enim legendum) ὑποφρητί. Ἐπισπᾶν autem et ἐπισπᾶσθαι τὴν θύραν contrarium, atque illud παραγαγεῖν, significare, i. e.

claudere januam, pessulo obdito, discitur ex Polluc. X, 22. 25. Cf. Xenoph. Hist. Gr. VI, 4. 36. Quod denique ad lectionem κεκοινωνήκεσαν attinet, quam duo Codd. exhibent, dubitabam eam Belino et Schmiedero obsecutus recipere, quod non constabat mihi satis, an κοινωνεῖν hoc sensu de utroque coëunte simul in Plurali numero adhiberi potuerit. Imo κοινωνεῖν τινι sic plerumque mas dicitur ad feminam relatus, ut Jupiter ad Thetidem in loco a Solano laudato Diall. Deorr. et Saturnus ad mortalem quamvis ibid. XX, 2. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀποβλέψας ἐς ἐμέ) Phrasis nostro familiaris, ut Jens. aibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, et βλέπειν πρὸς τινα et si frequens pro: oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra c. 11. Vel cupere, expectare. Ep. ad Hebr. XI, 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reizius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

Ibid. Μικρόν) Conf. notam cl. Hemst. ad Tim. §. 53. f. ubi frustra μικρόν pro μαρόν, ex sola J. legi voluit Solan. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Καὶ etc.) Confer infra De Merc. Cond. c. 26. SOLAN. Fortasse voluit Solanus Ver. Hist. II, 26. locum huic simillimum. LEHM.

Ead. l. 3. Ὡχέτο) E cubiculo exiit. BROD.

Ead. l. 6. Σιέλω) At infra Alex. c. 21. m. in edd. legitur σιάλω. Quare et hic forsitan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Hesych. Σιάλος, σιέλος, ἀφρός. REITZ. Ipsi Grammatici non consentiunt inter se, et ne secum quidem ipsi. Suidas: Σιάλος· ὁ εὐτραφῆς χοῖρος, παρὰ τὸ ἄλις σεσιτεῦσθαι. σιέλως δὲ ὀξύτωνος, τὸ ἀκουσίως ἐκφερόμενον περιττώμα ἐκ τοῦ στόματος. et paullo inferius: Σιέλος, ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἀφρός. Thom. Mag. τὸ Σιάλον, Ἀττικοί· ὁ σιέλος, Ἕλληνες. Λουκιανὸς ἐν τῷ Κατάπλους; ἢ, τύραννος· σιάλω χρίσας τοὺς ὀφθαλμούς. Non itaque magnopere Luciano, vel, quis sciat? ejus librariis, vitio vertendum sit, quod in talibus minor diligentia et constantia reperiatur. LEHM.

Ead. l. 7. Δακρύσασα) Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ. Imo loci indoles flagitat unice δακρύσασα, quasi lacrimasset, non, quasi lacrimaret. LEHM.

Ead. l. 8. Ὅν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigerem. aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD. Cf. Diall. Morit. XXII, extr. ubi minans Charon

similiter: *Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτὶ* excipitur a ridente Menippo: *Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε. δις δὲ οὐκ ἂν λάβοις.* LEHM.

Ead. l. 15. *Τὸ νῦν δ' ἔχον*) *Ut autem res sese nunc habent.*

BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nota vis hujus participii cum verbo. GESN. *Ut Gesn. conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum.*

REITZ.

Pag. 206. l. 2. *Κᾶν δοῦλον*) Sic Homericus Achilles Od.

A. BROD Cf. Diall. Morit. XV. LEHM.

Ead. l. 4. *Τὸ ξύλον*) *Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis.* BROD. Conf. supra cap. 4. pr. et non semel alibi. SOLAN.

Ead. l. 7. *Τὸν δεῖνα*) Cynicum designare videtur. SOLAN.

Ead. l. 8. *ΧΑΡ. Ἀμέλει*) Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: *hic pone novam personam.* Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, sed ΚΤ. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus, et post ἀμέλει duo puncta adposuerat, ΚΤ. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut seq. c. 14. post med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράφομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. Ubi vertitur in Par. *Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. REITZ. Solanum et Vorstium rectius judicasse, quam Reitzium, perspicue ostendunt Codices. In C. 2954. intervallum inter ἀσφαλῶς et ἀμέλει vacuum relictum subobscurè indicat nominis notam omissam, quae clarius inseritur in P. sed ita, ut Cynici persona significetur, cui minus conveniunt ista dicta, melius, vel potius unice recte, Charoni, quem monstrant 3011. et Gori. Quod in Gori. καὶ ante ὅπως deest, temere id factum videtur. Sed nondum acquiescentes Viri nonnulli docti in hac mutata loci facie, etiam verba καὶ τὸν δεῖνα tentarunt. Et Belinus quidem, qui non intelligeret, quis ille ὁ δεῖνα esset, maluit καὶ τὸ δεῖμα, vel potius δέμα, quod ex versione ejus: *et funem*, conjicere licet, et deinceps ὅπως ἀσφαλῶς legi jussit, omisso καὶ. Infelicissime profecto, et maxime contorte. Quis enim quaeso ferat δέμα hac quidem potestate? et quis tum δέμα δέχεσθαι, conjunctum cum δέχεσθαι νεκρόν; Non melius res Courierio ad Luc. Asin. p. 309. cessit, qui, mancum habens locum, corrigendum censeret, καὶ τοι δεῖνὰ

ποιούντα. quae quum natura sua nihil aliud significare possint, quam: *licet pessime se gerat, tamen excipe*: cogitarine ullo modo poterit ob maleficia sua aequum esse Megapenthem non trajici? Imo ut maleficientissimus erat, ita justissime ad tribunal judicis ducendus, vel trahendus, videbatur; et gratissimum contra fecisset Clotho scelestissimo homini, cujus quam plurimum interesset in vitam redire, si sine ipso nauticum iter ingredi voluisset. Quid multa? ὁ δεινὰ est Cyniscus, quem modo quaesiverat Clotho: Ποῦ'σιν ὁ τὸ ξύλον; Indefinite autem Mercurius eum, ac sine nomine, indigitat, quia Charonis, ad quem haec dicuntur, parum interesse poterat, nomen umbrae nosse, modo sciret, quem eorum, qui aderant, simul cum Megapenthe excipere juberetur. LXXII.

Ead. l. 13. ΚΤ. Εἰς' οὐ) Verba haec in Edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repono ΚΤ. SOLAN. In neutro loco nomen *Parcae* vulgatum mutandum videbatur. Certe quae proxime sequuntur Megapenthis verba, non habeant vim cogendi. Quae autem in Fl. praepositur litera K. non minus commode, vel, ut rectius dicam, multo commodius, personam *Clothus* significare potest, quam *Cynisoi*, quum in proxime antecedentibus non *Cyniscus*, sed *Clotho*, agens et loquens, exstiterit persona. LXXIII.

Pag. 207. l. 3. Προσπατάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei: οὐκ ἔγω σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός, μικροῦ δειν προσπατάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere et aspere ageres, ac identidem objurgares, cruci promodum adfixi? Graecus interpres: Προσπατάλευσα] Εἰς πιάσσαλον ἔδυσσα, ἀντὶ τοῦ ἀνισταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primis tertiae dantur personae, ἔδυσσε pro ἔδυσσα etc. JENS.

Ead. l. 11. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K. 326. SOLAN.

Ead. l. 14. Δωρεά) Od. T, 389. GESN.

Ead. l. 15. Οὐτὶν) Vid. Hom. Odys. IX, 369.

Οὐτὶν ἔγω πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, *Neminem*, i. e. Ulyssem, ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII. c. 12. hunc vers. in Od. IX. quaerendum. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Ἐκ διαμέτρον ἡμῶν οἱ βίῳ) Erasmi Chilia-des in adagio *Ex diametro oppositum*. Brod. Ms. ἡμῖν. Pro-verb. τῶν πάνυ διαφερόντων. BOURD.

Ead. 1. 7. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, et dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

Ibid. Προσέχεται) Forsan *Lucian.* dederit προσίσχεται, quod hic efficacius videtur, ut apud *Aristoph.* *Plut.* 1097.

Ὡςπερ λεπὰς τῷ μείραντῳ προσίσχεται, instar ostreae adolescenti adfixa est. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσέχεσθαι etiam adhibet idem *Vesp.* 105. REITZ. Quid vero, si προσίσχεται et προσέχεσθαι vi prorsus eadem sint, et forma tantummodo diversa? Prior scilicet forma poetico, altera prosaico, magis convenit stylo. Itaque repperis e. g. ἴσχει in *Epigr.* XIX. sed in prosaïcis *Luciani* frustra tale quid quaesiveris. LEHM.

Ead. 1. 11. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13. m. huj. Dial. REITZ, Frustra citatur locus nunc mutatus. Sed vide, si opus sit, Indicem s. ἀμέλει. LEHM.

Pag. 209. l. 1. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod extrema linea amare dicit ille *Terentianus* *Phaedria*, *Eun.* IV, 2, 12. GZSN.

Ead. 1. 6. Κάττυμα) Vid. interpretem *Aristoph.* VORST. Infra Schol. ad c. 20. quocum *Suidas* prope ad literas conspirat. Cf. Gall. c. 28. Quae proxime sequuntur, κοηπίδα τινα ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ita, ut olim vulgabantur, si diligentius consideres, aliqua laborant ambiguitate, quae *Belinum* seducere potuit, ut hunc in modum sumeret redderetque verba, quasi crepidam *Micyllus* secum in Orcum tulisset (et prenant un soulier dans mes mains, en deux sauts je suis accouru ici) adnotaretque ad haec verba, veteres mortuis res attribuisse in Orcum secum portandas, qui ingenium eorum vitaeque genus designarent. Deceperat haud dubie *Belinum* versio Latina: abjecto scalpro et coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim etc. in qua illud adhuc pariter atque in textu ipso Participium ἔχων sensum illum, quem interpres *Francogallicus* finxit, innuere videntur. At vero rectius haec a *Wielandio* ad antecedentia explicanda referuntur vertente: Auf den ersten Wink der Atropos warf ich fröhlich meinen Schusterkneif und den unvollendeten Halbstiefel, den ich eben in Händen hatte, weg etc. quoniam, etsi mos ille omnino concedatur inter veteres exstitisse, in hoc tamen dialogo neque locus huic crepidae apud inferos esse potuit, neque etiam amplius ab auctore commemoratur. Hinc patet, veram lectionem, eamque simplicissimam et clarissimam, suppeditare tres Codices: κοηπίδα γὰρ τινα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχον, *Schmiedernumque* jure suo eam recepissee. Deinceps ἀνυπόδητος habet Cod. Barocc., reliqui libri omnes ἀνυ-

πόδετος. Jam etsi illud rectius scribatur, et Atticis veteribus in usu fuerit, ut docent *Phrynichus* et lectissimus ejus Commentator *Lobeckius* p. 445. in *Luciano* tamen e Codicum fide singulis locis scriptura sua constituenda esse videtur. Atque ut *ἀνυπόδητεῖν* Cynic. 17. in omnibus libris et c. 1. itidem in omnibus praeter Junt. Edit. legitur, et *ἀνυπόδητος* Navig. c. 1. ita contra Epist. Saturn. c. 19. in *ἀνυπόδετος* omnes consentiunt, et in *Icarom.* cap. 31. solae *Salmur.* et *Amst.* quibus in talibus parum est auctoritatis, exhibent *ἀνυπόδετος*. Accedit, quod in uno eodemque libello, cujuscunque sit auctoris, *Lucio* s. *Asin.* c. 16. *ἀνυπόδετος* in omnibus legitur, ubi vid. *Reitz.* capite vero 43. contra in omnibus *ἀνυπόδητος*. Quae satis superque docent, istius aevi scriptores neque inter se, neque sibi quoque ipsos, constituisse in hujus generis verbis scribendis. Aliter, credo, res habet in quantitate penultima syllabae vocis *κηπίδα* statuenda. H. l. in omnibus, praeter *Anap. Pell.*, scriptum erat *κηπίδα*, quemadmodum *Adv. Indoct.* c. 6. *κηπίδας*, et *Diall. Mortt.* XX, 4. *κηπίσι*. Contra in omnibus *κηπίδος* Quom. *Hist. Conscr.* c. 27. *κηπίδα* *Somn. s. Gall.* c. 1. et 20. et *Demosth. Encom.* cap. 9. *κηπίδας* *Diall. Merett.* IV. Ex his unice rectis (vid. *Schaefer.* ad *Sophocl.* Tom. I. p. XXII. *Spohn.* de extr. *Odyss.* parte p. 171. et *Spitzner.* *Griech. Prosod.* pag. 36.) illa falsa vel contra librorum consensum corrigenda videbantur. Remansit tamen vulgare vitium *κηπίσι* in hac nostra editione *Diall. Mortt.* XX, 4. quod jam in priori illorum Dialogorum editione in usum scholarum parata emendatum fuerat. *LEM.*

Ead. l. 11. *Ἰσοριπταν*) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in *Diall. Mortt.* et postea p. 231. et passim. *BOURD.*

Pag. 210. l. 1. *Μηδ' ὑπό*) Ita recte *Ms. Ox.* Impressi *μηδ' ὑπό*. *SOLAN.* An non cogitavit igitur *Solanus*, aequae *μητε* dici ac *μηδέ*; Cum vero illud *μηδ'* sit a *μητε*, recte per *θ* scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* II. *H*, 401. *Μηδ' Ἑλένην* — et alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ et οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. *Theogn.* 178. — οὐθ' ἔρεας δύναται. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis *μηδέ* praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius *μηθ'*, quoniam id proprie signif. neque, cum *μηδὲ* sit non vero, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὔτ' apud *Nostrum* de

Merc. cond. cap. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν, οὔτε — quamvia frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. Reitz. Negligentissime inspectus locus de Merc. Cond. nihil probat, nisi contrariam, si id opus fuisset, rationem. En tibi ipsa verba: Τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, ὅλον γυμναστάς τινας, καὶ — οὔτε ἀποτρέπιν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν (οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν), οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει etc. In quibus manifestum est, οὔτε et οὔτε ad se invicem esse referenda, οὐδὲ vero ad enuntiationem per se parenthetice positam pertinere. Leviter et cetera disputata. Nam μήθ' et οὐθ' formas per se esse posse genuinas, nemo dubitabit, qui μήτε et οὔτε norit, et adspirationis leges non ignoret. Sed tum, quum occurrit, simul clarum est, non μηθ', sine accentu, ut Reitzius et recentt. ex eo ediderunt, sed μήθ' cum accentu scribendum esse, ut revera scriptum reperitur in utraque Ald. et B. 1. Quaerebatur autem hic, utrum vocī μήθ', i. e. μήτε, hic locus esse possit, praecedente particula μηδέ. Id vero prorsus erat negandum. Quidquid enim a Grammaticis proferatur de multiplici particularum, οὐ, οὔτε, οὐδὲ, et μή, μήτε et μηδέ variatione; non tamen infinita haec esse potuit per rei naturam, vel libidinis temeritati permissa. Liberrime e. g. Plato in eo Parmenidae loco, quem Schützius exponit ad Hoogeveen. de Partt. Grr. p. 512. sq. particulas negativas variat, sed ita tamen, ut ab elegantissimo et subtilissimo scriptore diligenter respiciatur observeturque singularem particularum vis atque natura. Nam, ut jam ad id veniam, quod nobis nunc agendum est, ut ab οὐ et οὔτε, a μή et μήτε, recte transiri potest ad οὐδὲ et μηδέ — exempla apud Nostrum habebis Jov. Trag. c. 6.

Μήτε τις οὖν θήλεια θεός, τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὀκείανοιο,
Μηδέ τε νυμφῶν etc.

et Epigr. XXIV.

Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον ἔπει κακὸν ἢ καθ' Ὅμηρον,
Οὐκ ἀγέλη ταύρων (ὡς ὁ λόγος) πυρίπνοος,
Οὐ Λήμνος σύμπας, οὐχ Ἀρπυιῶν τὰ περισσά,
Οὐδ' ὁ Φιλοκλήτου ποῦς ἀποσηπόμενος. etc.

nec desunt alia — ita vice versa vix incideris in ullum probati cujuspiam scriptoris locum, cujus quidem lectio sit indubitata, ubi ab οὐδὲ et μηδέ transitus fiat ad οὔτε et μήτε. Certe hic noster Luciani locus, quem etiam Dorvillius attulit ad Charit. p. 641. Lips., et alia quaedam, quae idem Criticus, et Sturzius in Lexico Xenoph. s. μηδέ et οὐδὲ imprimis e Xenophonte hunc in finem laudarunt, non sunt extra omnem

dubitationem posita. Imo vero quum h. l. Codex Ox. s. Barrocc., referente *Solano*, vere exhibeat *μηδ'*, ceteri autem libri et scripti et impressi promiscue scriptum edant *μήθ'* et *μηθ'*, mihi quidem prorsus non dubium amplius fuit, quic *Lucianus*, uti debebat, scripserit *μηδ'*. Diall. Mortt. XXVI. 2. verba *ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ* etc. nunc fateor mihi suspecta eo nomine esse, quum praesertim vere in Cod. Aug. pro οὐδὲ legatur οὔτε. LEMM.

Ead. l. 2. *Τοῦμπαλιν*) Ms. *ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐν τὰ τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ*. BOURD.

Ead. l. 7. *Ἄνω*) *Apud superos*. BOURD.

Ead. l. 9. *Πορφύρας ἄνθος*) *Ἄνθος* de re qualibet ridente, ut *ἄνθος ὥρας*. Sic apud *Homer.* *ἄνθος πυρός*.

Ἀντὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. A quo *Philostr.* in *Scamand.* *Aeschyl.* *Prometh.* vincto, τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. BOURD.

Ead. l. 11. *Κλῖνας ἀργυρόποδας*) Potest sumi ἀπλῶς, ut in *Somnio* et alibi, potest etiam significare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud *Catull.* *Epithal.* *Jul.* et *Manlii*:

O cubile quot o nimis

Candido pede lectuli,

τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. BOURD.

Ead. l. 13. *Ἀπέκναιέ με*] Rursus *Belinum* pruritus vituperandi, quae non intellexisset, male habuit. Vituperat enim tanquam malam versionem Latinam: *enecabat me*, et interpretatur ipse: l'odeur des mets qu'on préparoit pour ses festins, me chatouilloit vivement l'odorat. *Ἀποκναίειν* admodum eleganter et proprie usurpat *Noster* de iis, quae appetitum voluptatis excitant et alunt, neque tamen explent: unde *excruciare*, *vexare*, *enecare* bene verti potest. Sic de desiderio amoris Diall. Mortt. XXIII, 1. *ὁ ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με*. ubi vid. Adnot. De incensa curiositate, quae amtagibus alterius magis etiam inflammatur, in *Nigr.* c. 8. *οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων*. H. l. nares paupercali auctoris suaviter adfectae movebant appetitum delicias istas gustandi, cui tamen non satisfit. Optime igitur *Gesnerus* ipsum dicere jubet: *Enecabat me odor iste*. LEMM.

Ibid. *Περὰνθρωπός τις*) Ms. *Regius ὥσπερ ἄν θεῖός τις ἀνῆρ*. BOURD.

Ead. l. 14. *Τριζόλβιος*) Ut in principio *Nigrini*. BOURD. Vid. supra *Nigrin.* sub init. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. *Ὅλω τῷ πῆχει βασιλικῷ*) Tangit hunc locum *Th. Marci.* ad *Horat.* dixit autem: *βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ*,

μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet *Lucianus* tyrannos et ceteros superciliosos, *Τιτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

Ibid. Πῆχει) Πῆχυς βασιλικῆς *Herodoto*, qui tribus digitis justo cubito major est. VORST.

Ibid. Βασιλικῶ) Qui plebejo solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera regia nominamus. BOURD.

Ead. 1. 2. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram Ms. Regii. BOURD.

Ead. 1. 7. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) Purpuram hisce omnibus describit. SOLAN.

Ibid. Κοχλίδων) Conchyliorum, muricum. BOURD.

Ead. 1. 8. Γνύφωνα) Confer supra *Timon*. ult. et *Vit. auct.* c. 23. ubi γνύφωνα pro *Γνύφωνα* male legitur. SOLAN.

Ead. 1. 15. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BOURD. Non videtur *Brodacus* ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis caussa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est *Brodaci* interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis et articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X, 249.

— suos jam dextra computat annos, et *Taubman.* ad *Plaut.* Mil. glor. p. 673. REITZ. Laudandus proxime erat *Hemst.* ad *Timon.* c. 13. LEXEM.

Ibid. Μυριάδας) V. infra De Merc. Cond. c. 20. SOLAN.

Ead. 1. 16. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκλυθ . . . BOURD. Ἐκλυθησόμε.) In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. et P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθησό . . . non placet. V. *Tim.* c. 14. ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi *Solano*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκλυθησόμενα mutanti. Sed pro cap. 14. *Luciani*, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in *Juntina* designaverat. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Ἀνιμήσεται) Ms. ἀνασπάσῃ. BOURD.

Ead. 1. 12. Μὴ ἀπαγορεύσας) Ms. ἀτονήσας. *Lucianea* prorsus dictio. BOURD.

Pag. 213. l. 1. Προκαταθ.) *Diu me vox haec torsit. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est diversari, hospitio excipi. uterque interpres aliter et intellexit et vertit. SOLAN. At vide secundam ab hac Adnotationem. LEHM.*

Ead. l. 3. Καὶ σὺ, ὦ Ἐρμῇ) *Mirum, Bourdelotium non recepissee Ms. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἐρμῇ συνανάσπασον, et tu simul extrahe, quamvis vulgata non sit exsibilanda. GRAEV.*

Ibid. Συνάσπασον) *Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. et L. Συνάσπασον in Ms. O. et edd. Vid. Jud. Voc. c. 7. Ver. Hist. II. c. 6. et Luc. s. Asin. c. 4. SOLAN. Haec citata pertinent, nisi egregie fallor, ad penultimam Solani adnotationem, qua is docere voluit, κατάγεσθαι esse diversari, hospitio excipi, atque adeo Reitzii editoris imprudentia huc sunt delata. Non erat autem, quod Solanus vel se ipsum, vel locum torqueret, modo diligentius paullo respexisset alterum citatorum locorum Ver. Hist. II, 6. ubi κατήχθημεν neutiquam est devertimus, sed appulimus; idque ipsum etiam h. l. valet, ubi Micyllus nihil aliud vult, nisi hoc: ac fortasse prius, quam vos, appellam. Κατάγεσθαι autem hac potestate adeo frequenter occurrit, ut ne verbulum quidem nunc addere opus habeam. LEHM.*

Ead. l. 9. Τὰς ἀληθείας) *Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, et deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epict. I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις et c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epict. Sent. 128. s. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. Verum hoc aliud quid est; nam signif. revera patris, Interim pluralis tamen est, veluti et ap. Joseph. in vit. T. 2. p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.*

Ead. l. 13. Πρόσκωπος) *Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia est κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.*

Pag. 214. l. 3. Κέλυσμα) *Sic κέλυσμα et σάλπιγξ junguntur in l. ep. ad Thess. c. IV, 16. ubi vid. Elsn. κελεύειν autem et κέλυσμα non semper esse jussum pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. et Wass. ad Thucyd. I. c. 42. Et ipsum Thucyd. II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλωμαι, hortor, saepe retinet. REITZ.*

Ead. l. 8. ΑΛΛΟΣ) *Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubi-*

tavi personam ἄλλος hic et quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omissa erat; in *Junt.* quidem et *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatium vacuo nullo, sed ipsa ejus Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

Pag. 215. 1. 3. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. ὡς τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 216. 1. 1. Ἡ καθ' ὑδάτος) Dictio, φασίν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. *Catull.* BOURD.

Ead. 1. 5. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristophan.* *Plut.* v. 232. et 433. Et *Nostrum* supra Rev. c. 11. et alibi. REITZ.

Ead. 1. 8. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ) Alii Codices αὐτῇ. BROD.

Ead. 1. 9. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡρακλῆα τοὺς Σύρας) Sic edidit *Benedictus*, et vertit *Syrae filios*. Sed in *Bourdolotiana* est τοὺς Σήρας, et *Mosellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN. Seras mihi suspectos esse h. l. fateor, quia Graecorum lectorum nihil prorsus interesse potuit, de tam longe ab ipsis remotorum hominum fati aliquid legere. Propiores erant Syri, *Luciani* ipsius populares, nec sane multum aberraverim a vero, si Σύρους, id quod et lectiones Σύρας et Σύρας haud obscure innuunt, ab auctore ipso profectum credam. Nihilominus retinui vulgatum nomen, quippe Codicum quoque auctoritate firmatum. In interpretatione *Belini* reperio, *deux frères*, quod typothetarum videtur vitium esse pro: *deux Sères*. Modo ἀναπλευσοῦμαι, quod in duobus Codd. Parr. vulgati ἀποπλευσοῦμαι loco legitur, id ipsum recte ac proprie exprimit, quod interpretes *Gesnerus*, *Belinus*, *Wielandius*, reddiderunt; minus huc fecit vulgata lectio. Mirum itaque, qui *Belinus* minus probum habere potuerit, quod unice probum erat; mirum etiam, *Schmiederus* tantopere a *Belini* iudicio suspensum fuisse, ut variam illam lectionem ne commemoraverit quidem, tanquam nullius scilicet momenti. LEHM.

Ead. 1. 14. Ὁ καλὸς Μέλλος) Confer supra *Diall.* Mortt. I. §. 3. SOLAN.

Pag. 217. 1. 1. Φρύνης Συμύλη) *Phryne*, *Symmiche*, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2, 15. Et *Phrynem* non *Hyperidis* actione, quamquam admirabili, sed ad aspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De posteriore vid. *Lucianum* ipsum in *Diall.* Merr. IV. SOLAN. Συμύλη jota subscripto exaratum, etsi manifesto syntaxeos legibus repugnat, inhaesit tamen omnibus, praeter *Schm.*,

editionibus ita, ut etiam interpretibus *Gesnero* et *Wielandio* fraudi fuerit, quorum ille verterat: *pulchriorne Phryne sit Sim-micha*; hic eundem in modum. Res quidem levis: sed in le-vibus probatur diligentia. ΛΗΜ.

Ead. l. 3. Τὸ πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δο-
κοῦν] Omissum vulgo ante πρότερον articulum recipere cum
Schm. placuit e 2954. nemine, spero, improbante. Sed idem
Schmied. ex eodem Cod., monente *Belino*, post εἶναι etiam
μοι inseruit, sententia per se quidem non omnino inepta,
cui etiam ponderis aliquantum accedere videri possit ex in-
genio sutoris hujus proprio, supra ab ipso enarrato. Ve-
rum nec vulgata ratio absurda, vel aliena est ab h. l. modo
intelligas ἄμορφον εἶναι δοκοῦν *palliolum*, quod vulgo *deforme*
habebatur. Sic alibi apud Nostrum οἱ ποιητοὶ εἶναι δοκοῦντες,
οἱ σοφοί, φιλόσοφοι etc. εἶναι δοκοῦντες occurrunt, ratione
vulgaris opinionis, vel iudicii, habita. ΛΗΜ.

Ead. l. 10. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. *Βροδ.* Ἑορτὴ
apud Athenienses ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ
ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleusiniis, *Scalig.* ad lib. 4.
Tibulli, et copiose dico alibi. *Bourd.* Τελεσθῆναι etiam
simpliciter de iis dicitur, qui Eleusiniis mysteriis initiati
sunt, ut *Navig.* c. 11. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ στί-
γειν μεμαθήκαμεν. Magna itaque non solum *Belino* et *Schmie-*
dero, sed mihi quoque, suborta est suspicio, quae vulgo h. l.
adduntur, τὰ Ἐλευσίνια, explicationis causa ab aliena manu
adjecta esse. Quae suspicio etiam justior et clarior redditur
eo, quod in duobus Codd. vocibus his δηλονότι praefixum le-
gitur, quo constat fere uti solitos Glossatores. Neque id,
quominus statuatur, impeditur eo, quod deinde sequitur τοῖς
ἐκεί, quod ex ipso verbo ἐτελέσθης facili opera explanari ita
potest, ut τὰς τελετὰς, vel tale quid, quod arcana illa sacra
significet, intelligas. ΛΗΜ.

Pag. 218. l. 11. Παρὰ τὸν βλον) Sic omnino legendum,
non περὶ. In *Οκ.* περὶ mendose. In impressis περὶ. *SOLAN.*
Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βλον, sed hic magis neces-
saria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero
fulta, quam supra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi posset,
circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim,
hic tamen vulgatam retinere non potui: licet, παρὰ utroque
loco *Lucianum* dedisse, mihi persuadeam. Haec enim prae-
positio per compendium scribi solita saepe confunditur in
Mss. et *Edd.* antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubita-
verit. *Noster* hoc *Dial. Catapl.* c. 9. iterum habet παρὰ τὸν
βλον, et non semel alibi. *Aelian.* V. H. IV, 1. παρὰ πάντα τὸν

ταυτῶν βίον. Idem XI, 9. pr. Conf. *Periz.* ad *Ael.* XIV, 10. qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ et περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter et recte legitur, et saepe alibi; cumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Solano* ejicere. REITZ.

Pag. 219. l. 5. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in *Gorgia* ante disseruimus. BROD.

Ead. l. 8. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inustas esse docet, *Platonem* ridens, qui sic in *Gorgia* loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὄν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστήν ὑπὸ ἐπιτορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

*Quid demens manifesta negas? En pectus inustae
Deformant maculae.*

COGN. Plura similia ex *Theophyl. Philostr.* et *Plutarcho* adfert *Elsner.* ad I. *Timoth.* IV, 2. p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adsentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam imprimendam, et ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum et nexus epistolae, et loca parallela biblica suadeant, de obduratione, et quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἐλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα et καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. REITZ. Verissimam et gravissimam hanc de notis vitiorum scelerumque animis hominum impressis fictionem agnoscent, quicumque naturam humanam recte norint. Neque iidem Cognati iudicio subscribent, qui persuaserit sibi, *Platonem* in his a *Nostro* perstringi, perinde ac si ipsam sapientiam et veritatem ipsam *Lucianus* perstringere sibi proposuerit. Imo si quid h. l. *Platonici* loci memor fuit, usus est egregia illa sententia, quam et ab alijs scriptoribus veteribus varie propositam esse constat, ut ita sceleratos aequalium suorum terrore,

stultos pudore, afficeret, videntes inde, non adeo flagitia et scelera abscondi ulla arte posse; quin post mortem saltem certissimis signis et documentis aperiri et dignosci possint. Omnino pessime errant, qui *Lucianum* merum scurram habent, quem unice juverit alios deridere: imo potius etiam, ubi ridet, gravissimus est verae sapientiae praeceptor, vitaeque dux haud indignus, quem cum sana quidem ratione sequaris. LEHM.

Ead. l. 13. Στιγμάτων) Lege *Plut. π. τῶν βρ. τιμ.* 1002. ubi propemodum similia invenies, et de vario macularum genere plura; et *Platonem* in *Gorgia* §13. C. D. et §12. G. vid. *Brod. Th. Crit. P. 2*, 457. SOLAN.

Pag. 220. l. 5. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) "Ονειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem *Luciani* interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλίδων acceptio alibi apud *Lucian.* BOURD. Quodsi locum *Amor. c. 15.* *Bourdelotius* innuit — amavit autem ille incertas citationes — errat: nam ibi non alia est hujus vocis potestas, quam h. l. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὦ οὗτος necessario est. SOLAN. Nihili haec. Οὗτος simpliciter pro ὦ οὗτος dictum etiam supra c. 9. extr. et 18. occurrit, et saepius. Ἀγαθὸν autem φάρμακον quomodo offendere potuerit, prorsus equidem non perspicio. Utile est remedium, aptum consilio. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀπιθι etc.) Rhadamanthus Cynisco: Ἀπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἀπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γε etc. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν: ut paullo ante Rhadamanthus, οὐ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, et postea iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, et ultro se offert. L. Bos. Cap. 23. Cyniscus ad judicem dixerat: Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαι τινος etc. Non designaverat igitur tyrannum reum futurum. Ergo non poterat nunc Rhadamanthus dicere: κατηγορήσας γε πρότερον οὐ φῆς τυράννου. Patet hinc vocem τυράννου attento lectori

haud injuria suspectam videri posse. Attamen non ideo *Jacobsio* plane adsentior, censenti, illam e margine in textum venisse. Nam mox idem *Rhadamanthus*, etsi nondum a *Cynisco*, quis ille reus esset, edoctus, *Mercurio* acclamat: τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Aut igitur *Cyniscus* verba illa, πάντως βούλομαι κατηγορῆσαι τινος, monstrans tyrannum pronuntiassse putandus, aut *Lucianus* hic, ut et alibi passim, humani aliquid passus. *LEM.*

Pag. 221. l. 6. Ἐπὶ τράχηλον ὠδοῦσα) *Collo innixq. Heliod.* lib. 8. *BOURD.*

Ead. l. 11. Κᾶκ τοῦ λ.) *Vid. Duker. ad Thucyd. V, 61.* *HEMST.*

Pag. 222. l. 1. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. *BOURD.*

Ead. l. 6. Ἐμπαροινῶν) *V. supr. Deor. D. V. m. SOLAN.*

Ead. l. 8. Φρύαγματος) Φρύαγμα equorum est sonitus paribus excussus, irae et ferociae nuntius, quem fremitum Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen, anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. *GESN.*

Ead. l. 9. Ἀσκαρδαμνκί) Ἄνευ τοῦ καμῦναι. Sic Grammatici. dixi antea. *BOURD.* *Ad Timon. c. 14. LEM.*

Pag. 223. l. 5. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. *BROD.*

Ead. l. 11. Τὸν λήνον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea *Necyom. c. 12.* induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωματίων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam et lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπιτηδες ἐμπαίζει τὸν λήνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγῶν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυνά erant etiam ἔμψυχα. *BOURD.* De conscio flagitiorum lecto nonnulla ex aliis scriptoribus collegit *Piersonus ad Moerid. p. 443. Luciani quoque ratione habita. LEM.*

Pag. 224. l. 5. Ἄ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο) Non male quidem Latinus interpretes! Quae in me (i. e. super me) patravit. Nescio tamen, an hoc potius voluerit *Lucianus*: coram me, me teste, me spectante. De testimonio enim nunc agitur; et ἐπὶ μαρτύρων esse coram testibus, ex satis multis nostri quoque scriptoris locis constat. *Vid. Philops. c. 22. in. Pro Laps. c. 1. extr. De Luct. c. 16.* Unde ἐπ' ὀλίγων et ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων in uno eodemque loco *Anachars. c. 16.* variant eandem rem significantia. Eadem elegantia usus auctor *Jud. Vocal. in.* dicit, ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, i. e. *judicibus septem vocalibus.* Notiones autem *judicis* et *testis*, per se diversae,

apud Latinos in uno vocabulo *arbiter* quodammodo conjunctae reperiuntur. LEHM.

Ead. l. 7. Ἡδὴ μαρτύρει) Post vocabulum hoc *Ανχ.* scribendum est. BROD.

Ead. l. 8. Μεθ' ἡμέραν) Sic *Aristoph.* *Plut.* 931. Οἶμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

Ead. l. 11. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι... autem praeter *Scholias*t. etiam legit *Steph.* in *Thea*. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ. Ipsum *Nostrum* vide *Imagg.* c. 9. extr. πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικώς. LEHM.

Ead. l. 12. Τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

Ead. l. 14. Ἀπόδουθι τὴν πορφυρίδα) Vid. si lubet, similia exempla adferentem *Elsner.* ad 1. *Tim.* IV, 2. p. 299. m. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Πελιδνός) Πελιδνόν ἔστι τὸ μετέχον τῆς ὀχρότητος καὶ μελανείας οἶονεὶ μολυβδοειδές. *Galen.* VORST.

Ibid. Κατάγραφος) Ex *Platone* *Lucianus*, ex *Luciano* *Julian.* Imper. *Caesar.* vide *Casaubon.* ad *Pers.* Dixit idem *Lucian.* alibi κατὰ νότον ποικίλος. In re tamen dissimili in *Le-xiph.* *Dialogo.* BOURD.

Ead. l. 7. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut *Belgae* et *Germani*, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.). Sic et *Aelian.* VII, 17. et *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in *Belga Graeciss.* p. 460. Recte quidem *Scholias*t. ait, veteres non dixisse εὐχαριστῶ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud *Eccles.* *Scriptt.* Ita in N. T. et *Patrib.* non modo, sed et ap. LXX in lib. *Judith.* *Sap.* et *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex *Phalarid.* et *Arrian.* *Epict.* probatum ab *rev. Alberti* ad 2. *Thessalon.* I, 3. REITZ. ✕

Ead. l. 13. ΠΑΔ.) *Mercurio*, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in *Graecis* illic nihil mutatum sit. *SOLAN.* Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis *Edd.* quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, et in ipsa *Latina* versione *Salm.* et *Paris.* ejus persona quoque expressa erat, licet in *Graecis* *EP.* legeretur. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Οὐτοσί) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

Ead. l. 2. Κατά) Quaesivit mutationem *Solanus*, non invenit: forsán quia ante bis, ter, *Noster* dixit *παρὰ τὸν βίον*, et hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Ms. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β. ΒΙΞ.* Non solum in *κατὰ Solano* suboluit vitium, sed etiam in *οὐτοσί*, et illic quidem non temere, quum revera pro *κατὰ* in 3011. legatur *παρὰ*, quae genuina videtur lectio esse. Minus vero in *οὐτοσί* caussae est, quod offendas, modo penitus ceperis iudicis sententiam. Scilicet uti supra capp. 9. 18. et 24., quo postremo loco idem *Solanus* sine caussa idonea haesit, *οὐτος* pro ὁ οὗτος in allocutione de secunda persona valebat, ita h. l. de tertia persona adhibitum non tam allocutionem, quam exclamationem, vel potius obliquam acclamationem, eamque cum indignatione quadam et acerbitate conjunctam, designat. Loquitur enim iudex ad famulum, sed ita, ut monstret simul nebulonem nunc abducendum et vinciendum. Similem formam induit Diall. Mortt. XXX. in. Minois iudicis oratio: Ὁ μὲν ληστής οὐτοσί, Σώστρατος, ἐς τὸν Περιφλεῖθοντα ἐμβεβλήσθω. Conversu difficiliora sint verba, quam explicatu. Equidem reddiderim, ut vis saltem sententiae capiatur: *heus nebulo hicce*; vel: *vae! nequam iste*. Interpretum nullus hanc vocem expressit. LEHM.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 227. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum; acumen et dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul et virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate *Luciani* abripiaris, ut putes, nullos a contagio maiorum istorum immunes. Sunt enim et *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui et privatis et principibus educandis de re-

Lucian. Vol. III.

publ. et orbe ipso bene meriti, et a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, et a posteris semper maximi fient. SOLAN.

Ead. 1. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. ιζ. Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπὴν. BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω; COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. II. E, 703. et Od. I, 14. SOLAN.

Pag. 228. 1. 6. Ἐξηγόρ. πρὸς με) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς μέ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia non solum Edd. consentiunt, sed et apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056. Βούλει — πρὸς με παῖσαι etc. In Epict. Man. c. 1. fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ non modo propter emphasis, et finem periodi, sed et in media oratione c. 29. pr. et c. 80. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίων. Aesop. fab. 138. κατὰ τινα τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημί et simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70. Marc. XVI, 3. Luc. I, 13. etc. Sed et Epict. Sent. 78. Dion. Hal. Ant. VII, 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, nuntiavit senatui. Noster Phalar. altero, cap. 8. χρόν γὰρ τάληθ' ἡ πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ. Et sexcenties. Πρὸς με autem etiam in Somn. c. 15. ad fidem exemplarium edidimus. LEXH.

Ead. 1. 9. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis et M. est. SOLAN. Promisit Hemsterhusius in Adnot. ad Diall. Marr. VII, 2. Tom. II. p. 432. de commutatis particulis ἀλλὰ γὰρ et ἀλλὰ καὶ ad hunc locum sese dicturum; ad confirmandamne Solani conjecturam, an ad infringendam, conjici ex ipsius verbis non certo potest. Quod debitum quum solvere Viro egregio non licuerit, nec Reitzius id negotium suscepit, ego jam mihi illud imponam, ita tamen, ut ab Hemsterhusii consilio paullulum recedens nihil, nisi ostendam vanam esse hoc quidem loco Solani conjecturam. Neque tamen multis hodie verbis in eam rem opus erit, quum particularum Graecarum potestates et usus diligentius ac subtilius, quam olim, tractari coeperint. Primum ἀλλὰ γὰρ vel eo commendatur maxime, quod variae lectionis ne vestigium quidem in libris animadvertitur; nec mutari adeo ullo modo debebit; nisi vel in harum particularum, vel in loci ipsius, natura aliquid sit, quod mutationem fieri jubeat. Atqui quod Solanus mavult, ἀλλὰ καὶ, alienissimum est ab h. l. Sive enim sed etiam, sive imo vero, explices, neutrum convenit:

nam sententia, quae sequitur, ὑποφαίνεται ἀναλογιζόμενος etc. non est amplificativa, quum eadem res praecesserit in voce οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, eademque ejusdem gradus; multo minus est adversativa, sed unice declarativa habenda, in qua ἀλλὰ annuntiat, quod modo negative dictum erat οὐκ ἀηδῶς, idem jam affirmative pronuntiatum iri, γὰρ autem rem ipsam indicat jam secuturam esse, de qua homines isti nunc laetandum sibi putarint. Est igitur h. l. illud Latinorum *Sed enim*, de quo Hoogveenens ad *Viger.* p. 473. non indocte disputat. Liberius paullo, neque tamen contra auctoris mentem, interpretes Latinus vertit: *Sane enim*. Exempla alia, si quis ex nostro scriptore desideret, suppeditabuntur in Indice. LEHM.

Ibid. ὑποφαίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. et Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

Ibid. Οἷων ἀπηλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposit. Ut infra Philops. c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, et alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2, 1, 17. ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. ed. *Wolf.* ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, a publ. functionibus te libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus Dial. REITZ.

Ead. l. 10. Διὰ πάσης) Τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

Ead. l. 11. Διεξηλυθότες) Sic W. et V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BOND. *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτῳ ἐκέχρητο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex Dial. de Sectis c. 86. ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigr. de Naufragis*:

Πλαῦκω καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἴνοϊ, καὶ Μελικέρτῃ,

Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρῳ θεοῖς,

Σωθεῖς ἐκ Ἠελάγους Λουκίλλιος, ὡς κέκαρμαι

Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coena. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. CERN.

Ead. 1. 8. Καὶ ἐκβολὰς) *Mercium ob vim tempestatis in mare jacturas.* BROD.

Ibid. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις) *Transversas gubernaculorum fracturas.* BROD.

Ead. 1. 4. Τοὺς Διοσκούρους) *Castorem et Pollucem.* Hoc illustrat *Plinius.* BROD. *Hor. I. Od. 12. Theocr. Idyll. 22. Voast.* Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig. c. 9.* Sed ridet iterum. REITZ.

Ead. 1. 6. Ἐκ μηχανῆς θεόν) *Erasmus in Proverbio, Deus ex machina.* BROD.

Ibid. Ἐπὶ τῷ παρησίῳ) *Καρχήσιος τὸ ἄκρον τοῦ ἱστού* Schol. Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. 1. 10. Εὐμενεῖα) Sic recte M. S. et A. *Reliquae εὐμενία.* SOLAN.

Ead. 1. 11. Ἐκεῖνοι μὲν) *Naufragi.* BROD.

Ibid. Τὴν παραντίκα χρεῖαν) *Beza non satis accurate in op. 2. ad Corinth. 4, 17. παραντίκα ἐλαφρόν verterat illico praeteriens; cum παραντίκα sit in praesens: quod si probatione indiget, vide ex Demosth. Xenoph. et Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elsnero ad N. T. l. c.* REITZ.

Ead. 1. 12. Λαμβάνουσιν) *Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant.* BROD.

Pag. 230. l. 1. Τὰς) *Deerat in plerisque hic articulus ἀντικρυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. et J. eum addidi.* REITZ.

Ibid. Τρικυμίας) *Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas, Graecis jam maximus est, et quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimanum, tricesimanumque velis adscendere.* GESN.

Ead. 1. 5. Πτεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) *Ab Erasmo adoptavit Benedictus: salo perfundeantur, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum antlia eorum salsugine gravabatur.* GROS. Vid. cl. *Hemsterh. ad Timon. c. 4.* REITZ.

Ead. 1. 11. Ἐκόντες) *Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN. Manifesto peccatum ibi a librariis: repugnant enim scripta iis, quae ipse Grammaticus modo praeceperat. Cf. Adnot. ad Schol. LEMM.*

Ead. 1. 14. Τιμόκλεις) *Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in Jov. Trag. c. 4. et seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter*

eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicium esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Imo vero eundem esse suspicor, qui *Ετοιμοκλής* in *Conviv.* c. 21. et seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. SOLAN. Non erat, quod curiose *Solanus* alibi quaereret eundem *Ti-moclem*. Fictum haud dubie est, ut multa alia apud *Nostrum*, hujus amici nomen. Poterat, ait *Wielandius*, etiam *Philocles*, vel *Damocles*, vel etiam *Speusippus*, nominari: nominis quidem non debebat carere; quale vero hoc esset, plane nihil referebat. LEHM.

Pag. 231. l. 2. *μισθοφοράν*) Forsan *μισθοφορίαν*. Conf. infra c. 6. SOLAN. Et illic scilicet *Solanus* vulgatum *μισθοφοράν* eodem modo mutandum censet. Veri speciem auget assensus Codicis 2956. ubi *μισθοφορίαν* reperitur. Unde *Schmiederus* altero illo loco novam lectionem recepit, hocce nostro in veteri acquiescere maluit. *Belinus* contra in utroque loco corrigendum censet; me quidem non suffragante. *Μισθοφορά* enim proprie quidem est merces operae accepta, vel pacta, ut *Pro Merc. Cond.* c. 15. φέρειν μέγιστας μισθοφοράς, et *Eunuch.* c. 3. συντίθεται ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις. *μισθοφορία* vero operam ipsam significat, pro mercede quadam locatam; vid. *Lobeck.* *Parergg.* ad *Phrynich.* p. 491. Sed ipse *Lobeckius* ibi docet, unum nonnunquam cum altero vices suas commutare, vel scribentium arbitrio, vel librariorum culpa. *Luciani* arbitrium vel inde cognoscitur, quod *μισθοφορίαν ἀποφέρειν* dicit *Navig.* c. 13. pro *μισθοφοράν*. Aliquanto tolerabilius videtur, ob tropum quidem satis frequentem, *μισθοφορά* pro *μισθοφορία*, in phrasibus *μισθοφοράν ἐπαινεῖν*, ut h. l. et *ἀπαντᾶν ἐπὶ μισθοφοράν*, ut cap. 6. ubi facile altera notio in alteram transferri potest; non minus certe facile, quam apud *Xenoph.* *Anab.* VI, 4, 8. (*Weisk.*) ubi quae leguntur: *Τῶν γὰρ στρατιωτῶν οἱ πλείστοι ἦσαν οὐ σπάνει τοῦ βίου ἐκπεπλεκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφοράν* etc. cum his nostris conferri merentur. LEHM.

Ead. l. 2. Οἷς μετὰ τοῦ τοῦς φίλους ἔχειν etc.) Permodeste ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens id vero non mediocre vi-

deri. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit *Lucianus*. Adverte, lector, et videbis, verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὐ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἔστιν, (ut quidem distinguit edit. Salm. et Par. cum Bas. καὶ ὧν εὐ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἔστιν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, et in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut adnotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*: quibus cum eo, quod etc. peregrinarentur, non parvi esset emolumentum mercedem amicitiae et benefactorum istorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, et τὸ ἐσσεῖ acciperit pro liceret. Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὐ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἔστιν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. GRON.

Ead. l. 5. 'Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat *currum candidis equis tractum*. BROD.

Ead. l. 7. 'Ἐστὶν) Servanda omnino haec vox, et vertenda, licet. SOLAN. Imo si comma post λαμβάνειν deleas, et ante ἔστιν reponas, ut facit *Solanus*. REITZ.

Ibid. 'Ἀτεχνῶς) Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὁμοιον κνύλ. *Aristoph.* Plut. 109. et 362. Vid. *Scholias.* et *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, vere, omnino. ἀτεχνῶς autem, mutato accentu, est ruditer. Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Acl.* V. H. X, 10. REITZ.

Ibid. "Ἀσπορα) *Hom.* Od. I, 109.

Οὐτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὐτ' ἀρώωσιν,
'Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

SOLAN.

Ead. l. 12. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum *squilla*, h. e. cum *esca*. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum carica *ficus*, quae καρὶς eadem *Eustathio*, sub finem *Piscatoris* huius rei adhibita sit; dum de *squilla*, nescio an praedae nata, constet certius, *ficum* interim hamo addidi. GESN.

Ead. l. 14. Περιμέναντες ἐξελκομένου) Sic tres editiones, cum tamen *Erasmus* interpretetur *adacto*, *Benedictus* *illecto*. Recte igitur adsripsit pater ἐξελκομένου. GRON. Et hoc *Gesn.* vult; recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ. *Gesnerus* quum vertit, *introtracto*, non necesse est cogitaverit ἐξελκομένου, sed potest idem etiam in verbo vulgato ἐξελκομένου inesse, modo motum introrsum mente suppleas, quod et in aliis verbis cum ἐκ compositis fieri constat, ut in ἐκφέρειν πόλεμον, inferre bellum, ἐξάγειν, ubi significat incitare, παρ-

οξύνειν, *Hesychio* interprete, e. a. Majorem, et nescio an justiore, suspicionem movere potest totius loci structura, in qua imprimis verbum ὀρᾶν offendit *Solanum* et *Belinum*, quippe qui, quo illud referendum sit, non intellexisse videantur. Quod autem *Solanus* conjicit ὀρῶντες, rem adeo non expedit, ut magis etiam impediat. Speciosius est, quod *Belinus* vult ἐωράκαμεν, vel ἐώραμεν, adnexa copula καὶ ante ὄτε. Neque id displicuit *Schmiedero*, postquam paullo diligentius *Belini* mentem expiscari coeperat. Verum et audacior aliquanto haec est loci mutatio, nec per se omnino satisfacit. Nam caret nunc περιμέναντες Objecto suo, quo carere non debet. Simpliciore inveni medicinam, quae tamen adhuc vereor, ut radicitus omnem labem tollat. Maxime impeditur loci ratio colo illo, quod in Edd. *Reitz.* et recentt., excepta *Wolfiana*, post ὀρᾶν positum reperitur. Restitue cum *Wolfio* et antiquioribus plerisque comma, et clarius nunc Participii περιμέναντες nexus cum finito verbo ἐπεδακρόομεν patebit. Verum quaeritur jam, quam recte περιμέναντες ὀρᾶν, expectantes, dum videant, ad normam vel usum Graecae linguae dici potuerit. Quam quaestionem etsi, qua via disceptem, sentiam, non tamen ea claritate pervideo, ut sperare possim, undique me justis expectationibus responsurum esse. LEHM.

Pag. 282. l. 1. Ὀρᾶν) Forsan ὀρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἀφύκτα) Vid. supra Deorr. Diall. XVII. §. 1. SOLAN.

Ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: nos non posse effugere, i. e. non posse causam nostram defendere; sive demonstrare, nos non peccasse. REITZ.

Ead. l. 5. Καὶ τῶν κύρτων) *Retis sinuum; aut nassae.* BROD. Κύρτος ἄγγειον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἄλιες χρῶνται. *Hesych.* εἶδος δικτύου. *Ety. M.* Vid. *Zenob.* in *Paroem.* ἔνδον τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

Ead. l. 6. Μυχῶ) De potestate hujus vocis egit *Th. Sol.* in *Observ.* c. 6. Μυχὸς pro initimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII, 2. *Hesiod.* θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII, 360. *Psalm.* 72. etc. Item pro thalamo et interiore parte aedium, *Homer.* II. P, 36. — μυχῶ θαλάμοιο. *Musaeus* de amor. *Leand.* et *Her.* 263.

Ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπὶ παρθενιάδος. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates.* *Ael.* de anim. X, 34. REITZ.

Ead. l. 7. Τοῦ σκόλοπος) *Unci, hami.* BROD.

Eod. l. 8. Καὶ τῆς τριαινῆς) Tridentis, quo pisces lanciant ac fodiunt piscatores. BROD.

Ibid. Ἀκμάς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi et deliberati, poeniteret; et ne quandoque quereretur, sibi defuisse amici monentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud rete ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαινῆς τὰς ἀκμάς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνώθον πεφουσημένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνν ὄξεια etc. Hic pro ἀκμάς Brodaeus Miscell. IX. c. 13. reponit αἰχμάς. Acute quidem id Brodaeus; sed longe argutior profecto et venustior lectio vulgata. Ἀκμή est subtilissimum istud et tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμή ξυροῦ. Homerus II. K. v. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταιται ἀκμῆς

Ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ ἐ βιῶναι.

Nunc enim omnibus in novaculae stat acie

Vel valde triste exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive, Periclitantur nunc Achivi de vita et de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἴσταισθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκμή, loco huic Homerico convenientissimus ille Dionysii Hal. in extremo lib. III. ἀρχαίολ. ubi Accio Navio eotem novacula discindente, ἢ δὲ ἀκμή τοῦ σιδήρου δι' ὅλον κατελθοῦσα τοῦ λίθου etc. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαινῆς, sicut ἀκμή ξυροῦ apud Homerum et Dionysium Hal. (nam et apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praecesserat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendant, quod vox ἀκμή, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuspides, atque adeo tres distinctas ἀκμάς, sive

acies. Ἀκμαῖς Hesychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμή transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re summum et praecipuum sit. Apud Aristophanem in Pluto v. 256.

Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν.
Ἄλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus est
cunctandi;

Verum ipsissima jam nata est occasio, qua vos adesse oportet.

Sic ἀκμή τῆς εὐτυχίας apud Aelian. II. Ποικ. c. 10. Ἀκμή simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Nostrum quoque in Deor. dialogis sive Dear. judic. XX. §. 14. de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμήν κατέστη. πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμή est maturum nubendo tempus, quod et ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4. Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilis virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, et ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone Tom. I. (huj. ed.) p. 68. νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita et ἀκμαῖον ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3. ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμαῖουσα. Vide plura de his apud Budaeum et H. Stephannum. JENS.

Ead. l. 9. Ἦν μὴ πάνν ὀξέα) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρον τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριανθῆς αἰμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BRON.

Ead. l. 14. Καθάπερ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591. Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δάρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς etc. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiat. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος· καὶ ἐν Ἰππεῦσι· (v. 956.) Λάρος περὶ πύλιν ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. REITZ.

Pag. 233. l. 3. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Rhet. Praec. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, et a Demosthene etiam de Coren. Γραμματιστῆς tamen aliquando apud antiquos est ratiocinator, λογιστής· uti videre est ex I. Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστής ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής, i. e. qui calculis et qui calamo rationem inierunt, uterque errant. Vid. etiam Porphy. V. P. n. 48. At idem Plato

p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *atriensem*, aut quos nos *Magnatum Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus et *Γραμματικοὶ* audiunt, et cum *Rhetoribus Philosophisque* inter doctos *πεπαιδευμένους* semper enumerantur. Vid. *Xen. Symp.* pag. 516. lin. 10. *SOLAN.* C. G. *Jacobus* in *Bibl. Crit.* *Hildes.* a. 1821. P. I. Fasc. 1. p. 105. praeferrī vult *γραμματικῶν* ob capp. 25. et 36. „*Γραμματισταὶ*, ait, potius scribae *Herodot.* VII, 100. vel ludimagistri *Xenoph.* *Symp.* VII, 27. *Γραμματικοὶ* vero philosophi isti abjecti et miselli, qui tum in domibus divitum nutriebantur Romanorum, nec tamen eruditionis doctique commercii gratia, sed ludibrio et irrisioni semper obnoxii pessime ab omnibus fere ut Graecorum parasi tractabantur. Cf. *Boettiger* *Sabina* T. II. p. 38. sq. “ Cui quidem sententiae etiamnum inhaerere se *Vir doctus* significat in *Epistola* nuper ad me amice data, ubi simul monet, de *Epistola* inter grammaticos et rhetoras conferendum esse *Quintilian.* II, 1, 1 — 6. et *Mansonem* in: *Verm. Schrift.* v. *Abhandl.* p. 66. sq. At fateor haec mihi non probari, utpote minus accurate disputata. Non philosophi esse poterant illi, de quibus h. l. agitur, *Grammatici*: distinguuntur enim clare et graviter inter se tum h. l., tum iis, quae ex eodem libro *Jacobus* adfert, locis. Deinde et audiendi erant *Suidas*, qui *γραμματιστὴν* dicit τὸν τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκοντα (ergo *Grammaticum* vult) et *Hesychius*, qui *γραμματιστῆς*, inquit, *γραμματοδιδάσκαλος* ergo *Grammaticus*. Nec negligenda *Solani* observatio, qui e loco *Rhet. Praec.* c. 10. probat, *γραμματιστὴν* etiam nostro scriptori pro *Grammatico* valere. Sed addam tamen statim, aliquid certe discriminis esse inter *γραμματιστὴν*, et *γραμματικόν*. Hos enim vocabulum omnino denotat *literatos*, quos tum vocabant homines, vel a peritia et eruditione, vel a vitae certe generis professione. Ita *Histiaeus* per Convivium s. *Lapithas* audit ὁ *γραμματικός*, ita distinguuntur in hoc libello *Grammatici* a *rhetoribus* et *philosophis*, et *musicis*. Sed *γραμματιστῆς* notam habet humilioris conditionis et pretii, significatque ludimagistrum, in pueris elementariis erudiendis operam collocantem. Id patet e *Suidae* et *Hesychii* verbis, patet e *Xenophonis* loco, a *Jacobo* laudato, nec non e *Luciani* ipsius, quibus *Aeschinem* oratorem *γραμματιστοῦ* filium designat, verbis. (*Rhet. Praec.* c. 10.) Jam cur h. l. *Luciano* placuerit potius *γραμματιστὰς* commemorare, quam *γραμματικούς*, quos alibi dicit, ratio, opinor, in promptu est. Cum contemptu quodam loquens *philosophis*, quibus adnumerabat se *Timocles*, τοῖς σπουδαίοις

γῆ, καὶ τοῖς σέμνοις (attente legenti haec occurrent), oppo-
nit nunc eos, qui aut vulgo, aut a philosophis certe, mi-
noris fiebant, quam ipsi venerandi philosophi. Hos omnes
jam dicit in hac vitae conditione, de qua sermo est, eodem
prorsus a divitibus et potentibus haberi pretio et honore,
i. e. pariter omnes despici ac debonestari. Deinde recte qui-
dem idem *Jacobus* probat *παιδεία*. quod autem dictionem uni-
versam ad eam rationem revocat, de qua *Matthiae* in *Gramm.*
Gr. §. 586. p. 860. mentionem iniecit, et τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ ex-
plicat *doctos*, graviter hoc quidem loco errat. Nam non ab-
solute dicitur τῶν ἐπὶ παιδείᾳ, sed junctim haec capienda,
ut intelligas τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμέ-
νους. quemadmodum in *Demon. Vit.* c. 31. *Apollonius* phi-
losophus ejusque sectatores commemorantur ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῶ
βασίλει συνεισόμενοι. Denique ὅλως scripsisse *Lucianum*, ne-
que vero, quod olim vulgatur, ὅλων, nemo dubitabit, nisi
qui judicio graviter laboreat. Neque adeo opus erit, ut aliis
Luciani locis, quae paene innumerabilia sunt, haec ratio il-
lustretur. *LEM.*

Ead. l. 5. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim
erat δέ. *SOLAN.* Δὲ) Mallet et ego γὰρ legere; interim, cum
nec *Ms.* nec *ed.* ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia
sensus tolerabilem habet, si ad sequentia referas; et in ar-
gumentationibus δὲ saepe valere atque, notum arbitror. Ve-
rum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antece-
dentibus et sequentibus simul. *REITZ* Ita judicet is, qui le-
vi volatu locum stringat. Intentionem vultum non potest
fugere, κοινῶν δὲ etc. respondere praecedentibus τὸ μὲν ὅλον.
Vult enim auctor: Omnino quidem propter te haec disserentur,
quamquam etc. haec adjecta pro parenthesis habeas velim, us-
que ad ἀξιουμένων. Quum vero communia ut plurimum sint etc.
Nibil ergo alienius h. l. particula γὰρ. *LEM.*

Ibid. Ἐπίπαν) *Ms.* ἐπὶ παρόντων. *BOURD.*

Ead. l. 7. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβριτων. *BROD.*

Ead. l. 12. Ἐπιτιμόν τι ἐστὶ) *Angl.* ἐπιτιμῶν τις. *BOURD.*
Ἐπιτιμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri ha-
beant ἐπίτιμον nam quod *Cod. Angl.* et *P.* exhibent, ἐπιτι-
μῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτιμιον nostro familiare est;
vid. *De Salt.* c. 4. Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν σει-
ρήνων ἀκούσασιν ὀλεθροῦ ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως
τοῦ ἐπιτιμιον. Sic in *Toxar.* cap. 10. ἀποτυμητῆναι τὴν δεξιάν,
ὅπερ τῆς *Ξυδικῆς* ἐπιτιμιόν ἐστι, et in *Cal. N. Cred.* c. 26. ἐπι-
τιμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in *Saturn.* c. 4. Alibi
pro hoc usurpat εὐδύνην *Pro. Imagg.* c. 28. *SOLAN.*

Ibid. Τοῦ ἄλλου πλήθους] Indicem hujus generis Graeculorum, qui Romae in divitum aedibus alebantur, sup-
peditat, quem *Wielandius* in hunc finem laudat, *Juvenalis*
Sat. III.

Hic alta Sicyone, at hic Amydone relictæ,
etc. Ibi nec γυμνασταὶ nostri omissi, quos nimis sibi indul-
gens *Jacobsius* in γελοιαστὰς mutari vellet. LEXM.

Pag. 234. l. 4. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L.
et V. In reliquis autem μισθωτῶν, quod ferri nequaquam pot-
erat. Si enim μισθοδότης locator, μισθωτὸς mercenarius est.
SOLAN.

Ead. l. 10. Οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ — οὔτ' ἐκείνοι) Tripli-
cem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jus-
jur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico: οὐ
δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδὲν θανάσιμον. Ex eodem de Arte:
Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδένομός.
Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. *ibid.* *Noster* *Philops.* c.
ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ. et adv. *Indoct.* cap. 27. f. μηκέτι μὴ
τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde *Aristoph.* *Plut.* 522. Ἄλλ' οὐδ'
ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem
versum *Spanh.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed sa-
tis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511.
Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῶν οὐδεὶς. Sed ubi oratio
est bimembris, vix potest dici negatio triplex: at in illo Hip-
pocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐς τὴν αἰίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod fac-
to est opus, utentes. Est autem adagium. BAOD. Prov. in
fastosos divites. Dixi ad *Petron.* BOURD.

Ead. l. 12. Παρείρχονται] *Mallet* *Belinus* παρείσερχον-
ται contra omnium librorum consensum. Nec defuit tamen,
qui huic temerario commento patrocinaaretur. Largam *Jaco-
bus* tum in publice editis Symbolis suis, tum in literis nu-
perrime ad me datis, profundit doctrinam, quo παρείσερχε-
σθαι ἐς τὰς οἰκίας pateat cum *Luciani* stylo convenire, qui
amet scilicet non solum verbis decompositis uti, sed etiam
repetere Praepositionem, quae jam verbo insit composito.
Bene quidem. Sed quorsum haec, quaeso? Ergone etiam
παρελθὼν εἶσω *Nigr.* c. 2., ἐς *Λεβάρδειαν* παρελθεῖν *Diall. Mortt.*
III, 2., ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντες *ibid.* XIII, 3., παρ-
ελθόντες ἐς τὸν νεῶν *Hermot.* c. 38. οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες
Prom. in *Verb.* c. 2. haecine ergo omnia credamus mutan-
da esse, ut constet modo regula, quam nec ipse sibi *Lucia-
nus* praescipsit, nec etiam praescribere potuit? Facile ad-
sentirer, si modo unus liber probus ἐς excidisse testaretur.

Nunc acquiescere licebit in lectione, quae quum per se nihil habeat, quo offendat, tum etiam omnino omnium librorum suffragiis confirmatur. LEHM.

Pag. 235. l. 5. Προξετάσας) M. et V. In impressis vero παρξ . . . prave. SOLAN. Cur prave, non intelligo, quum nec παρξετάζειν ab h.l. prorsus alienum esse videatur. Quamquam, si codicum auctoritatem respiciamus, praeferendum censeo παρξ . . . In Wolf. tamen Ed., nescio qua ratione, veterum Edd. lectio servata est. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐθελοδοουλείας) De qua Herald. ad Mart. Bourd.

Ead. l. 8. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. Bourd.

Ead. l. 14. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. Brod.

Ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. Brod.

Ibid. Οὗτε τι) Mutilus hic locus in M. et vulgatis Edd. legebatur, et in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. Juntina, quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὗτ' ἔτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide et Scholiaste legitur οὗτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίῃ πάντων δάμνησι μάλιστα,

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου.

Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτεα πόντον

ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὗτε τι εἶπεν

Οὗτ' ἔρξαι δύνатаι, γλώσσα δέ οἱ δέδεται.

Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρεῖα νῶτα θαλάσσης

Δίξσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.

Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχοῦ βέλτερον ἀνδρὶ,

Ἥ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

SOLAN.

Ibid. Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincta est. Brod. Licet haec Brodaci praemissa scholia vix digna essent, quae insererentur; tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omisum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ. Nempe Brodacus, opinor, vel Aldina 2., vel Juntina, usus est. Amplius ex scholiis ejus puerilibus nihil concludi potest. Ceterum manifesto haec, de quibus agitur, verba e Scholio in textum sunt tracta, ab eo, qui pariter ac Solanus mutilum haberet locum, nisi eum ex Theognide complevisset. Quippe ignorabant isti morem Luciani, nota veterum loca paucis tantum verbis, ubi res ferret, significandi. LEHM.

Pag. 236. l. 2. Ἐξενηνόχασιν) Ἐκφέρω. Brod.

Ead. l. 5. Ὁ καλὸς πον δῆτωρ Ἰφη) *Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. Brod. in Miscell. L. IX. c. 13. ubi verba Demosthenis subjicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.*

Ibid. Ῥῆτωρ) *Scholiastes, et Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III. sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἰσως ἂν, Ἰσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείτε, ἃ τοῖς ἀσθενούσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκουσιν ἐξ. καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὔτ' ἀπογόνους ἄλλο τι πράττειν ἐξ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπανξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum et magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medicis, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augment, neque emori patiuntur: sic et ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestram omnium socordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.*

Pag. 237. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκῆτα) *Aut μεγακῆτα πόντον. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Timon. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.*

Ead. l. 2. Πιτρῶν) *Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, et ipsum M. codicem, πιτρῶν. Recte apud Stobaeum legitur Grat. Flor. 387. SOLAN.*

Ead. l. 9. Μισθοφοράν) *Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Conjecturam Solani firmat Ms. Reg. 2956. BIR. Imo in Codice ego quidem nihil aliud video, nisi manum correctricem. Ergo hic locus ex illo capitis 5., non ille ex hoc vel e Cod. Par., efformandus erat. Vid. ad illum locum Adnot. LEHM.*

Ead. l. 10. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) *Si e facili, si nullo negotio. BROD. Misc. L. IX. cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥάστον, male. REITZ.*

Ead. l. 11. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι, περιγίνεται ἂ. τ. δ.) *Hic ordo verborum ex W. et V. est. In reliquis a περιγ. ἂ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. et V. consentiunt Mss. Regg. 2954. et 2956. teste Belino; atque sic omnino videtur legendum. BIR. Acquievi in vulgato ordine, quamquam Solani sententiae, quam et Be-*

linus ac *Schmiederus* adoptarunt, majus quoddam pondus addit Codex Gorl. Nam non intelligo, quid commodius et expeditius, ut *Solanus* et *Belinus* ajunt, in eo, quem Codd. suppeditant, ordine insit. Imo si *πονοῦσιν* ante verba *περιγίγνεται αὐτοῖς* legatur, non potest, quin *πονοῦσιν*, utrum Participium, an indicativus, habendum sit, aliquantisper ambigatur; quod secus fit, ubi leniori ac faciliori ordine αὐτοῖς praecedit, et nunc demum *πονοῦσιν* Appositionis instar sequitur. *Schmiederus* vulgatum ordinem mutavit, ne indicans quidem factum, ac si res vel per se certa, vel nullius momenti, ipsi videretur. LEHM.

Ead. l. 12. *Εὐχῇ γάρ*) In margine Regii Cod. *αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται*. Sic apud *Lucian*. *Navig. BOURD.* Cl. *Hemsterh.* orae ed. *Graev.* adleverat: vid. *Davis.* ad *Cic. Tusc. D.* pag. 132. ed. 2. p. 149. ed. 3. Is autem et haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de *Rep. V.* p. 340. ed. *Cantab.* *Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν*. Et VI. p. 44. *Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες*. *Conf. Nostrum* in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

Pag. 238. l. 1. *Ῥγείας*) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. *Ῥγεία* ubique ap. *Ael.* *ὑγίεια* vero ap. *Aristot.* e. gr. de *Somn.* et *vigil.* c. 1. in *Categ. Sect. de contrar.* p. m. 40. D. etc. Apud LXX quoque *ὑγίεια* semper. REITZ. Supra quoque *Vit. Auct.* c. 23. *ὑγεία* vulgatum (licet in Cod. Gorl. sit *ὑγίεια*.) et sic fere ubique in *Luciano*. Vid *Indic.* LEHM.

Ead. l. 5. *Ταύτην*) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. *SOLAN.* *Διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν, propter hanc*, de qua modo sermo fuerat, *causam praeextam*, desumptam illam ex ipsorum valetudine vel aetate. Quomodo in his *Solano* suspicio suboriri potuerit, ne conjicio quidem. Ceterum *Scholiastes* tamen, ubi ejus verba a *Reitzio* et *Bipontino* Editore exhibita sunt, variam quandam lectionem suppeditare videtur, *διὰ ταύτων*. Sed hoc, nisi egregie fallor, nihil aliud est, nisi foede vitiata textus lectio, *διὰ ταύτην*. LEHM.

Ead. l. 6. *Λοιπὸν δὲ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον*) *Erasmus* cum *Benedicto*: *Superest jam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur*. At non id vult *Lucianus*, nec innuit jam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum*

igitur (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) et verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum. In Apologia pro eo dicit *τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκείνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπὸν ἐστίν*; GRON. Sic Arrianus ad Epict. III. c. 7. p. 260. B. *ὑπολείπεται λοιπὸν* etc. SOLAN.

Ead. l. 10. *Εὐδαιμονίσαντας*) Antea legebatur *εὐδαιμονήσαντας*, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Somn c. 7. Bis Accus. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De *εὐδαιμονέω* vid. Anachars. c. 10. SOLAN. Somnii locum falso citavit Solanus. Est vel c. 12. vel 13. Mira autem prorsus est Solani argumentatio, mirum iudicium. Quum *εὐδαιμονίζεῖν* active constet significare *felicem praedicare*, *εὐδαιμονεῖν* vero *felicem esse*, vel *felicem se habere*, quod et *εὐδαιμονίζεσθαι* dicitur, quem quidem usum etiam a Luciano accurate, ut par erat, observatum esse, ipsi illi, quos Solanus attulit, loci, et praeterea multi alii, qui in Indicem conferentur, satis luculenter testantur: sequitur h. l. vel *εὐδαιμονισαμένους* scribendum fuisse, vel, quod plerique libri habent, *εὐδαιμονήσαντας*. Nihilominus Reitzius, seductus a Solano, et recentiores Editt., a Reitzio seducti, *εὐδαιμονίσαντας* receperunt. LEHM.

Ead. l. 15. *Πολυτελῶν*) An *πολυτελειῶν*; BRON.

Pag. 239. l. 2. *Ἐντεχνοὶ καὶ τριβῶνες*) Hoc habet ex Aristophan. *σημαίνει δὲ per dictionem τριβῶνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι*. BOURD. MS. Vat. 1. *ἄτεχνοι*, quod *ἄτεχνοι* haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI. etc. SOLAN. In Dial. mort. VI. ad quem Solanus remittit, §. 3. *ἄτεχνοι* et *ἐντεχνοὶ* quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: et licet ex Ms. Vat. *ἄτεχνοι*, conjicias illum voluisse *ἄτεχνοι* dare, neque tamen hoc quadrat, cum *ἐντεχνοὶ* probum sit, et sequenti verbo *τριβῶνες* conveniens, quod *adsuetum*, *peritum* significat, ut Scholiast. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867. 868. pro *adsueto*, vel cum molestia *experto* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito *ἐπίτριπτος* patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275. *Ὡς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος*; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibi ex Soph. Aj. 104. *ἐπίτριπτον κίναδος*, *callida*, *scelesta*, *vulpecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I. p. 222. *ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος*. Girardus Aristophanis verba vertit, *comminuendus* et *perdendus*, vel nimis proprie ad verbum *τριβῶ* respiciens, vel quia in eodem versu

Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἱ κνήμαι δὲ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χολνίκας, καὶ τὰς πέδας ποδοῖσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu tritus, callidus. Si jam scelestus, veterator, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Diall. Mortt. et Jov. tragoed. περίτριμμα δικάων, rabula litium, et Demosth. de Cor. p. 160. περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446. ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia adfert. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit *Heliod.* lib. 1. κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

Ead. l. 7. Ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι.] *Schaeferus* Meletemm. p. 92. ὁχοῦσι scribendum putat, et de formula ἐπ' ἐλπίδος ὄχειν et ὄχισθαι adiri jubet Porson. ad Eurip. Orest. v. 63. Addi possunt *Wyttenbach.* ad *Platon.* Phaedon. p. 227. et *Astius* ad *Plat.* de Legg. p. 189. Verum etsi magna quadam probabilitate gaudeat conjectura illa, recipere tamen eam, tamquam certam, non videbar mihi debere. Quemadmodum enim ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων (int. ᾧν) Diall. Mortt. X, 8. et βαδίζειν ἐπὶ συνβολᾷ Cronos. cap. 11. bene a nostro scriptore dicitur, ita non minus bene arbitror eundem dicere potuisse ἐπ' ἐλπίδος τινὰ ἔχειν, quo exprimeretur illud, quod alibi idem amat, ἐπιελπίζειν, de quo vid. Adnot. ad Diall. Mortt. V, 2. vel quod *Sallustius* Latino elocutus est, spe attinere aliquem, mit der Hoffnung hinhalten. Vid. *Cort.* ad *Iug.* c. 108. sub fin. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀνέραςτος — γένηται) Ita M. et impr. Sed debuit esse ἀνέραστοι γένωνται. SOLAN.

Ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod et *Vorstius* vidit, et in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN. Confirmat Adverbium Codex 2956., qui idem sermonem paullo concisorem explet praemissis vocibus ποτε αὐτῶν. *Schmiederus* in iis recipiendis non dubitabat sequi. LEHM.

Ibid. Εἰτ' ἔλαθον ἄφνω) Vulgo legitur, εἰτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι. prorsus ita, ac *Graevius* in notis p. 970. legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervasit. JENS. Ἄμφω) Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum *Latinus* interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἰτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἔργου, κἀκείνους τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἰτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες.

Recte Latinus; donec imprudentes ambo senserint. GRAEV.
 *Αμφω W. L. P. Fl. et Par. recte. Reliquae ἀμφω. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Diall. Mortt. et alibi,
 contra ἀνθος ὄρας. Lucian. alibi. Dion. in Julio. BOURD.

Ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24. med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, veritasne ibi, praeter modum, an, ultra modum, et hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quia plane diversus sit sensus, cum, πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos, quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; et hoc voluit. REITZ. Fallitur Reitzius. Πέπραχται οὐδὲν αὐτοῖς παρ' ἐλπίδα foret: nihil iis actum est praeter spem, h. e. omnia proposita iis ita successerunt, ut speraverant. Quod toto coelo ab eo differt, quod vere vult auctor. Contra πέρα τῆς ἐλπίδος οὐδὲν αὐτοῖς πέπραχται est: ultra spem iis nihil actum est; h. e. per totam vitam nihil perfecerunt, nisi ut spem foverent inanem; numquam nacti sunt revera, quae concupiverant, et vero speraverant. Idque unice menti auctoris convenit. Deceptus Reitzius perversa phraseos πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος comparatione, quam sane perinde est veritasne, ultra modum, an, praeter modum. Verum inter πέρα τῆς ἐλπίδος et παρ' ἐλπίδα aliquantum est discriminis, quod et ipsum, ut jam patet, Reitzio fraudi fuit. Explodenda itaque potius sine ambagibus erat Solani conjectura, quam ullo modo commendanda. Explosa etiam ab erudito censore edit. Reitz. in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 247., qui tamen Solani sententiam praeter veritatem refert. LEHM.

Pag. 240. l. 2. Θεραπεύη) Mihi placebat θηρεύη, venetur. GESN. Vult haud dubie Gesnerus θηρεύει. Sed tuetur vulgatam Censor edit. Reitz. in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. pag. 253. et provocat ad locum Qu. Hist. Conscr. c. 13. ubi θεραπεύειν eodem sensu, quamquam alia structura, ponatur. Sed eandem prorsus phrasin, idemque plane significantem, ἡδονὴν θεραπεύειν, habes Bis Accus. c. 21. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus

αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· nec dubito, quin ita *Lucianus* dederit. *GESN.* Etsi paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum *Gesn.* legeris αὐτῆς· tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habelo*, sive, *des* tamen aliquam iis veniam, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, si contigerit, nempe id, quod cupiunt. Adeoque neque cum *Solano* opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere, quo αὐτοῖς referatur: nam ad eos homines pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; et pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, et quasi collectivum. Immo et dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμνύμενος — ἔδρασε. Itaque et hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, et exponere, haec res illis veniam tribuat etc. *REITZ.* Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui habeto, sive des iis veniam; at non est secundae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, credas, crederes, pro credat quis. *IDEM in Addend.* Corruptum esse totum locum, arguit tam ipsa ejus indoles, quam Codicis 2956. lectio, τότε τὸ δὲ δι' ἡδονῆς etc. quae, per se ineptissima, hoc certe indicat, τότε, quod ad sequentia referri nequeat, cum antecedentibus nectendum esse; ostendit nunc etiam, unde mira ista forma ἐπιτυγχάνοιτο originem duxerit. Scilicet syllaba το ex τότε juncta per imprudentiam cum genuina voce ἐπιτυγχάνοι. Jam legas ἐπιτυγχάνοι ποτέ, nec erit, quod cum *Vorstio*, *Solano* et *Belino* corrigendum putes ἐπιτυγχάνοιτο. Plurali autem tanto minus opus est, quum αὐτοῖς falso legatur, quidquid narret *Reitzius*. Nam πρᾶγμα illud, quod *Pisc.* c. 26. in simili sermone additur, h. l. non debebat deficere, si eandem, atque illic, velles exprimi sententiam. Imo in ἐχέτω subjectum est ipse ille τις, de quo agitur; et nunc pro incommodo αὐτοῖς succurrit opportune, quod in *Long.* *Excc.* est, αὐτῆς, veniam is habeat ejus, (voluptatis) siquidem ea tandem potiat. In hunc modum recte interpretatus est *Gesnerus*, et edidit *Schmiederus*. *LEHM.*

Ead. l. 5. Ἐπιτυγχάνοιτο) *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιτο· quod probō. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Πρὸς τῷ ἡδὲ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διὰ

επιβούσης] Ita W. V. 2954. et hinc *Schmied.* Olim fuerat πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκείνο etc., quod quum ad bonam Graecitatem difficulter referri posse videretur, pro πρὸς in marg. A. 1. W. scriptum conjecturae, opinor, instar reperitur περὶ. Verum πρὸς τινι πράγματι εἶναι, vel διατρίβειν, phrases sunt a nostro scriptore haud prorsus alienae, ubi velis, *occupatum esse in aliqua re, mente intenta et quasi infixa.* Cf. Diall. Deorr. XIX. extr. Tetigit itaque rem versio Latina, quamquam pravam secuta lectionem, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκείνο. *Belinus* vero, probam sui Codicis lectionem amplexus, a vero longe aberravit. reddens: *supra hanc voluptatem immorabatur anima.* Cogitavit scilicet sibi eam Praepositionis πρὸς cum tertio casu junctae potestatem, qua additionem aliquam significat, ut in illo πρὸς τοῦτοις, et similibus. LEM.

Pag. 241. l. 2. Τοῦ καὶν αὐτὸν) Legendum τοῦ καὶν αὐτὸ παραγεύσασθαι ποτε δίδοσθαι, si aliquid dixisse velimus *Lucianum.* GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδοσθαι. IDEM in *Addend.* Pro καὶν Ms. Reg. 2956. rectius legit καί. Αὐτὸν δεδόσθαι κ. τὸν λωτὸν Attice vult positum *Belin.* pro αὐτῷ. Exempli collegit idem vir doct. in *Animadv. ad Oppian. de Ven. I. v. 10.* BIR. Καὶν facilius a librariis in καί, quam καί in καὶν, mutari potuit. H. l. αὐν, quod est in καὶν, cum Infinitivo δεδόσθαι cohaeret, atque adeo eadem h. l. ratio est, de qua actum in *Varr. Lectt. ad Charon. c. 17.* Δεδόσθαι autem Praeteritum cum verbo sperandi junctum non minus ferri potest, quam ἐλπίζοντα γενέσθαι Ἀνουβιν Diall. Mortt. XIII, 3. et προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα Ibid. XI, 3. ubi vid. not. Denique αὐτὸν recte censet *Belinus* positum esse pro αὐτῷ. Eodem modo capiendum, quod frequentius occurrit, ὁ ἐπιτετραμμένος τι, cui aliquid est commissum, mandatum. vid. *Nigr. c. 34. Toxar. c. 33.* Ad παραγεύσασθαι vero facile e prioribus suppleri potest λωτὸν. LEM.

Ead. l. 3. Δεδόσθαι) Probo, quod in Fl. et J. est δεδέσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. et V. praeferrant vulgatam. SOLAN.

Ead. l. 4. Πληγῶν — Ὀμηρ.) Apud *Paroemiographos* frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste *Suida*, *Ptolemaeus* Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ πληγῶν. Adde et *Herc. c. 7.* Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur *Lucianus*, quod *Od. IX, 98.* de sociis, qui lotum gustaverant, narrat

Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη π. τ. λ. GESN. Gesnero et Wielandius ac Belinus adsentiantur, nec, puto, temere. Ad sensum loci Homericum, quamquam non ad ipsa verba, respexit h. l. Lucianus. LEMM.

Ead. l. 6. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

Ibid. Φέρωντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus cap. 24. h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπούληκας. REITZ.

Ead. l. 11. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

Ead. l. 12. Τοῦμόν ἴδιον) Quod ad me privatim attinet. BROD.

Ibid. Βασιλεῖ τῷ μεν.) Vid. supra Vit. Auct. c. 9. VONST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 242. l. 5. Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

Ead. l. 9. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θυρῶν διατρέβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOUND.

Ead. l. 10. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. cap. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

Ead. l. 12. Θυραῶ — συρίξ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe janitoris barbariem notet, uti et mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis januis praeficiunt, ita et Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, et pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Cels. VII. sub finem et alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse janitoribus ex Navig. c. 22. constat. SOLAN. Quod Solanus in verbo posterioris Graecitatis Συριάζειν invenit, idem illud in Συρίζειν inest, ut mirer, qui offendere potuerit vir eruditus in verbo, quod sono statim suo probissima alia verba ejusdem classis in memoriam revocare potuit, ut Μηδίζειν, Ἑλληνίζειν, Πωματίζειν, ξενίζειν, βαρβαρίζειν etc. Jacobus in Bibl. Crit. Hildes. T. I. Fasc. 2. et 3. pag. 280. sq. ubi de h. l. copiose agit, non solum hanc verbi vim, sed etiam illam, qua imprimis apud Nostrum occurrit, syringe canendi, prorsus tacens nonnisi de forma συρίττειν, ejusque potestate sibilandi et exhibilandi disserit, et docet eam ab h. l. alienam esse. Venit tandem eo, ut Lucianum existimet scri-

psisse κακῶ Σύρω ὄντι, quam admodum languidam περιττολογίαν equidem elegantissimo scriptori obtrudere noluerim; idque tanto aegrius, quum *Lucianus* ipse non solum fuerit Syrus natus, sed etiam in scriptis suis hanc patriam suam saepius profiteatur. Imo janitorem istius dicit κακῶς Συρίζοντα, quatenus sermoni suo Latino passim voces et sonos admisceat e patrio solo petitos, male, misere, perditae, syriasantem, ein kauderwelscher Syrischer Thuerhueter, ut bene *Wielandius*, *Gesnerum* secutus. Hanc simplicissimam, opinor, explicationem neque nunc quidem, cur mittam, video, postquam humanissimus *Jacobus* nuper in literis ad me missis conjecturam suam argumentis imprimis e facilitate emendationis suae repetitis stabilire studuit. *Belinus* recte quidem verba in Francogallicum sermonem convertit, sed notavit simul, se a vulgata lectione Συρίζοντι recessisse, et *Solani* emendationem secutum esse. Ergo et hic verbi Συρίξειν vim non sane latentem ignoravit. LEHM.

Ibid. Ὀνομακλήτορι Αἰβυκῶ) Hac de re *Casaub.* ad *Suet.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad *Sid.* dixi ad *Petron.* *BOURD.* Praeter *Casaub.* ad *Suet.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in Cat. 526, 1. ubi ὀνοματολόγοι audiunt, et *Hor.* Ep. I, 6.

*Si fortunatum species et gratia praestat,
Mercedem servum, qui dicet nomina, laevum,
Qui fodiat latus etc.*

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *SOLAN.* *Afro* nomenclatori, *Brod.* *Miscell.* IX. c. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα et κλήτορι discretim legisse; frustra. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Χρώματα) Vetustissimus itaque et a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet, mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *SOLAN.* Hoc certe probabilius sumere licet, quam quod *Belinus* factionum colores huc, paene ridicule, trahit. Ostendit quidem ista Romanis in eligendis factionum coloribus usitata varietas, nobiles ac potentes amasse proprium quemque suum colorem. Sed eundem a gladiatoribus etiam ad parasitos heri literatos extendere velle, plus quam audax, opinor, fuerit. LEHM.

Ead. l. 3. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. *BROD.* loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus jam inveni. REITZ. Fortasse *Brodacus* usus est *Aldina* 2., ubi ἐκείνοις editum, typothetae culpa. LEHM.

Ead. 1. 8. *Εἴρηται*) Nimirum lego *ἔρηται*: *εἴρηται* nondum observavi active positum; melius ad *ἔρηται* convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus etc. Ceterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, et quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. "*Ἐρηται* Mss. Regg. 2956. et 3011. Bix. Sic et A. 1. et 2., unde jam *Wolfius* restituerat legitimam formam, quam a *Pariss. Mss.* postea etiam *Schmiederus* recepit. Vitium vulgatum *εἴρηται* in B. 1. reperitur, unde ceteras opinor sumsisse. LEXN.

Ibid. *Τότε δὴ τότε*) Confer supra de Sacrif. §. 14. pr. *τότε δὴ τότε ὅψει πολλά* etc. Et videbis, posteriora *δὴ τότε* hic in *Merc. cond.* male omissa in ed. *Benedict.* REITZ.

Ead. 1. 15. *Καταδικάσας*) *Κατηγορήσας.* BOUND.

Pag. 244. 1. 1. *Πολλὰς μὲν αὖπνους* etc.) *Hom.* II. IX. 325. SOLAN.

Ead. 1. 2. *Ἡματα δ' αἱματόεντα*) *Hom.* II. IX.

Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἱαυον,

Ἡματα δ' αἱματ.

BROD.

Ead. 1. 4. *Ἀλλὰ τῶν ἐπιχομένων πέντε ὀβολῶν*) Ex hoc loco licet conjicere, temporibus *Luciani* quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, et idem potuisse. Nam omnia officia salutationum et deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus et parastis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud *Martialem* passim discimus, quam summam Graecis suis videtur *Lucianus* per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra c. 24. SOLAN.

Ead. 1. 5. *Τραγικοῦ τινος θεοῦ*) Affine est adagium huic; *Deus e machina.* BROD. Unde et *θεὸς ἀπὸ μηχανῆς* in proverbium abiit. SOLAN.

Ead. 1. 11. *Ἀνάγκη τοῦνυ* etc.) Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invidas, (fac enim et alios earundem rerum esse competitors) modo existimes, te non omnia, uti par erat, dixisse, modo metuas et speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. L. Bos.

Pag. 245. 1. 1. *Ἀκούος*) Sic M. et V. quod in aliis prave scribitur *ἀκούει.* SOLAN.

Ead. 1. 4. *Ἐν βαθεῖ πάγωνι*) Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τοῦ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I.

qui κόμαν βαθεῖαν similiter dixit: *Nostrum* infra c. 19. et saepe alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) *Erasmus* in paroemia, ex *Jovis tabulis testis*. BROD. Proverb. BOURD.

Ead. l. 13. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) *Leg.* ex Ms. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* GRAEV. Τῆς εὐχῆς μείζονως) *Impressi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος.* At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μείζονως. G. P. M. et V. εὐτυχεῖς μείζονως, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat ἧς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicitate, ita minus, ut puto, vere. *Nostram* emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia *Luciani* loca inspecta: hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν εὐοκίατα εἴη ταῦτά γε et c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in *Herod.* ipso fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam *Alex.* c. 9. (imo c. 8. secundum veterem quidem lectionem) et 26. SOLAN.

Pag. 246. l. 6. Καὶ ἔσται τὰ Ὀλύμπια) Sic in *Tim.* BOURD. Dicit forsitan *Brodacus* *Timon.* c. 50. Sed propius ad hujus loci phrasin accedit, quod de *Nerone* dicitur *Ner.* cap. 2. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια στεφανοῦσθαι. LEMM.

Ead. l. 8. Ἀμαλθείας κέρας) *Erasmus* in adagio, *Copiae cornu.* BROD.

Ibid. Ἀμείλεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυσίων ἀγαθῶν. BOURD. Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* v. 506.) *Strab.* XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De cornu *Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui et hoc ex *Pherecyde* habet: Ἀνάμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὐξαιτό τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae sunt *Mythologorum* traditiones. Alii enim ad *Acheloi* cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae *Jovem* lactavit, *Amaltheam* nomine; quae posterior ratio cum nomine *Graeco* optime convenit. *Philemonis* tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus p. 322. Et *Ovid.* *Fast.* V, 115. Ne autem forte existimes, solis *Romanis* fabulam illam *Acheloi* traditam, adi etiam, si lubet, *Diod.* Sic. IV. p. 241. et *Apollod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 10. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

Ead. l. 14. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum vide-

tur Paras. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petatum videri vult. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀποτείναντα τὸ πόδε) Erasmus in adagio, porrectis dormire pedibus. BROD. Quod p. 237. dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in Paras. ὕπτιος ἀφεικῶς. tangit Casaub. ad lib. 2. Suet. BOURD.

Pag. 247. l. 8. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλειαν, ut patet apud Hesych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2 Scholiast. Aeschyli ad Agamn. BOURD. Vid. etiam Suidas. s. h. v. Sed ex his omnibus, ut et e nostro loco, patet, non de προτέλεια, sed de προτελείοις, loqui debuisse Bourdelotium. Nam etiam in Hesychio πολυτέλεια, neutro genere, non πολυτελεία, feminino, legendum esse, docuerunt Commentatores. Ceterum eadem sacra, vel eadem epulae sacrificiales, dicebantur etiam προγάμεια, teste Polluce, quasi ad praeludendum nuptiis institutae. Unde sensus scriptoris nostri, eleganti ac paeae jocosa oratione involutus, perspicitur. LEHM.

Ead. l. 11. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀκκοῦσμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B. 2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκοῦσμενος. Sed proba est vulgata, et in M. etiam reperitur. SOLAN.

Ibid. Καὶ ἄπαγε) Apage. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

Ibid. Παρὰ σοῦ) Abs te ego quidquam sumam? BROD.

Ead. l. 13. Ὑπειπών) Sic M. In reliquis ἐπειπών. SOLAN.

Ibid. Τέλος ἐπέσθη) Tandem flectitur. BROD.

Ead. l. 14. Καὶ ἄπεισί σοι) Ac discedit, te late diducto ore ridens. BROD.

Ibid. Ἐγγανών) Vid. supr. Diall. Mortt. V. med. SOLAN. Erravit Solanus, levius inspiciens locum citatum, ubi μάτην ἐπιγανόντες hereditatum captatores dicuntur, qui senioris opibus frustra inhient, i. e. avidi earum sint inutili opera. Sed ἐγγάλνειν πλατὺ h. l. longe aliud significat; est scilicet ejus, qui, ut bene Brodaeus vertit, late diducto ore alterum deridet. Sic De Mort. Peregr. c. 13. πλούσιος, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγανών. ubi vid. T. Fabri not. Sed Solanus ibi, dum errorem hic ab ipso commissum agnoscit et confitetur, in alium non magis condonandum labitur; verba enim haec no-

stra interpretatur: *emuncta*, scil. pecunia. Imo *sol* est ob-
jectum cavillationis, non pecunia, ut non solum textus fert,
sed etiam omnis rei indoles. *ΛΕΗΜ*.

Ead. l. 15. Ὡς) Sic M. ut Quom. Hist. Conscr. c. 12.
et saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat
in reliquis. *SOLAN*.

Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίζας) Sic in Gall. explicat illud
verbis seq. *BOURD*.

Pag. 248. l. 4. Τὴν τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ
πλουσίῳ, quomodo usurpat *Conviv.* c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλού-
σιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸν πάγονα. Nam supra divitem ipsum
accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui
sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. *Conviv.* c. 9.
et *Theophr.* Char. π. μικροφίλοτ. p. 57. C. Infra notat, supra
reliquos convivas accubuisse. *SOLAN*. Emendatione *Solani*
nihil opus esse, recte monuit doctiss. *Belinus*. Medius enim
inter convivas accumbebat dominus. Conf. *Petr. Ciacconius*
de Triclinio p. 47. sqq. ed. Amst. 1664. *BIR*. Nec *Guil. Lan-*
gius necessariam esse censet *Solani* emendationem; fieri enim
facile potuisse, ut domini urbanitas talem conviviarum ordi-
nem praeceperit, conferri jubet *Plut.* Symp. I, 2, 3. sq. et
Xenoph. *Cyrop.* VIII, 4, 3. *ΛΕΗΜ*.

Ead. l. 6. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit *Heliod.* l. 2. *BOURD*.
Vid. *Homer.* *Od.* Δ, 75. *SOLAN*.

Ibid. Τεθαύμακας) Et apud *Cicer.* in parad. *BOURD*.

Ead. l. 11. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψει) *Limis* oca-
lis. *BROD*. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεως. *BOURD*. Ἡ εἰς παλ-
λακός. *MARCIL*. Attenta consideratione, circumspicientia,
Gellius. πρόσφρις *Hesych.* *VORST*. Ms. Reg. 2954. ad v. ἐκ
περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέ-
ψεως. *BIR*. *Marcilii* metetricibus non opus habemus. Ora-
tio concisa est, dominoque tum imperioso, tum suspicioso,
accommodata. *Παῖδας* vero, qui modo commemorabantur,
Wielandius et *Belinus* de liberis hospitis intellexerunt. Rectius
Latinus interpres pueros vertit: in suspicione enim bonus no-
vitiis habetur μοιχείας ἢ παιδεραστίας. Vid. c. 12. Et infra
c. 16. iidem dicuntur μεράκια ὥραία διακονούμενα etc. Libe-
ris nullus hic locus. Contra minus apte paullo inferius τὰ
ὄψα Latinus interpres per fructus reddidit, cuius quidem
criminis eum simul cum ejus servis interpretibus, *Franklino* et
Massievio, haud lenissime notavit *Wielandius*, cui tamen et
ipsi nonnunquam placuit, interpretationem potius Latinam,
quam textum Graecum, exprimere. *ΛΕΗΜ*.

Ead. 1. 13. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quarendum, cum idem ante pedes sit c. 16. pr. REITZ.

Pag. 249. 1. 1. Καὶ τὸ χειρόμ. τ.) Καὶ ex J. est. W. Fl. et J. habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod proisus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. Flor. ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed Junt. bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, et ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

Ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex *Hesych.* interpretatur *Casaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad *Athen.* Profert hanc *Lucian.* saepe alibi. BOURD.

Ead. 1. 3. Μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων καὶ πρὸς τινα τάξιν ἐσκευασμένων] Ita verba ad *Schmiederi* exemplum expleta dedi e Cod. 2956., unde inserui καὶ, vulgo omissum. Neque nunc opus erit, ut cum *Courcierio* ad *Luc. Asin.* p. 296. ποικίλων in ποικίλως mutemus, et verba ita construamus, ut ποικίλως ad ἐσκευασμένων, πρὸς τινα τάξιν vero ad παρατεθέντων, referatur. Quam verborum transpositionem ingeniosus vir exemplis illustrat similibus, ex *Lucii Asino* petitis. Sed h. 1 jam τὰ ὄψα dicuntur et ποικίλα, (varii generis) et secundum ordinem quendam apparata, h. e. disposita. LEHM.

Ead. 1. 11. Τὸ μηδὲν ὧν) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in *Bis Acc.* c. 20. τάχιστα ἂν γνωσθῇ τὸ μηδὲν οὐσα. Et in *Pisc.* c. 25. Vid. et *Plat.* 334. E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad *Reviv.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. REITZ. *Diall. Mortt.* XII, 2. ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες etc. LEHM.

Ibid. Ἐλτα ξῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

Pag. 250. 1. 1. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* BOURD.

Ead. 1. 2. Διονύσια) *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. BROD.

Ead. 1. 3. Μειράκια ὥραια) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Casaubon.* ad *Theophr. Char.* p. 248. qui *Tatianum* adducit querentem, Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et *Clementis* similem querelam, οἰνοχόων τε ὄμιλος ἀσπείται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίων.

ἀράων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλονται τὸ κάλλος. SOLAN.

Ead. l. 7. Οὐ νέμεσις) Hom. Il. Γ, 156. BROD. Aliam in finem iidem versus Homerici tanguntur Diall. Mortt. XVIII, 2. LEHM.

Ead. l. 9. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia et offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN. Ejusdem sententiae et Guil. Langius esse videtur in libello saepius laudato p. 24. LEHM.

Ead. l. 15. Πολυτεῇ δουλείαν ἡντληκότων) Vide, quid dixerim ad hunc Petron. locum, veterem convivam. BOUAD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107. ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 85. existimarat, ἐξαντλεῖν πόνοῦς Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2. p. 102. ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὀδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope v. 10. — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79. Alcest. 354. Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) noster infra de Mort. Peregr. c. 5. quod similiter tuetur Jens. in Lectt. Luc. p. 367. sq. quodque ibi, si eo usque curam nostram continuare dabitur, inseremus. REITZ.

Pag. 251. l. 4. Ἀνέωκται) Patet. BROD.

Ead. l. 8. Καὶ λιμοῦ πλέως) Graeculus esuriens. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

Ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame plenus est? immo, vacuus. Sed τὸ πλεnum significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, omnia vastitatis plena. REITZ.

Ead. l. 9. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) Albo pane. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. l. IV. describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenseilius, eum in contubernium principis adsumtum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GERN.

Ibid. Νομαδικοῦ ὀρνέου) Gallinae Africanae seu Numidiae. Horatius Afram avem appellat. J. Brod. l. saepe adlato: ita scribit ὀρνέου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, et Numidiae pro Numidicae. REITZ.

Ead. 1. 11. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam.* BRON.

Pag. 252. l. 1. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, et in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepositionem nullus dubitavi, praeunte margine A. 1. W. in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ· immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiam si analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor, ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλάσθῃ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepositio, sensus, et comparatio cum calceis postulabat, ut luto *oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω et ἀναπλάσσω saepe cum luto conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem, quaeso, *figere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quominus multa sine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare soleo. Sed venia jam nihil opus est: recognita enim ed. Ald. video in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse, ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλάσθῃ, a luto obducatur et oblinatur, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73. de Phoenice: et ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrum Alex. c. 21. GESN. Quomodo in Codd. Pariss. legatur, non liquet: silentio Belini paene eo adducor, ut credam Solani et Reitzii lectionem illis confirmari. Et Goriitiensis collator tacet. Quidquid sit, omnino subscribo Gesneri judicio: comica enim quaedam vis inest in verbo ἀναπλάττεσθαι, quod significat, philosophum nostrum, nunc nitentem, mox luto obductum, plane diversam formam prae se laturum esse. Contra si legas τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, offendere necesse est, quod statim sequitur in eadem enuntiatione κόρεων ἀνάπλεως. Quod autem in marg. A. 1. W. notatum est τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, mihi quidem, dum de Codd. Pariss. et Gori. non constet, conjectura potius nescio cuius viri docti, quam varia lectio, esse videtur. LEHM.

Ead. 1. 2. Τὸ τῇ κλίνῃ) Laudat. b. l. Casaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Ead. 1. 12. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

Pag. 253. l. 7. Ὀξυρυγίαν) In ed. Par. ὀξυρυγίαν legabatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ. Quod modo praecessit ἐσθιομένῳ, Activa vi adhibitum, magnopere offendit: nusquam alibi, quod sciam, ita occurrit. Nam Medicorum ille ἐρπης ἐσθιόμενος, i. e. *ulcus serpens et vorans*, de quo exponit H. Stephan. Thes. L. Gr. T. I. p. 1258. c. et p. 1909. e., huc certe referri non potest. Placere posset ἐσθιομένων, quam lectionem suppeditant W. Fl. et margo A. 1. W., conjunctum cum Genitivis τοῦ θυμου καὶ τῶν λευκῶν αἰλῶν, nisi verba ὀπηνίκα βούλομαι et omnis loci indoles Dativum flagitarent ad ἔμοιγε referendum; ergo vel ἐσθιόντι, vel ἐσιτωμένῳ. Veruntamen et harum vocum neutra, si recipiatur, mihi prorsus satisfecerit. LEMM.

Ead. l. 12. Ἀτραγώδετα) *Omni fastu atque apparatu carentia*. BROD.

Pag. 254. l. 1. Πεζά) *Humilia, tenuia*. BROD.

Ead. l. 3. Ἐμαντοῦ) Sic W. L. et Fl. In reliquis prave εἰμαντοῦ. SOLAN. At vid. Adnot. ad Catapl. c. 9. LEMM.

Ead. l. 8. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἰδὸς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίγηεν ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίγηε, male in novissimis εἰδὸς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut jam vidit Marcilius, ita legendus, Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίγη' etc. Est ex Il. X. v. 495. ubi plane ita scribitur. JENS.

Ead. l. 11. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD. *Annua festa*, i. e. quaecunque volvente unoquoque anno ab ejus initio ad finem usque, uti instituta publica ferunt, se invicem excipiunt, Graece dicuntur διετήσιοι ἑορταί, quibus comprehenduntur omnia ac singula singulorum annorum solennia. Sed ἐτήσιοι ἑορταί sunt festa anniversaria, quae eadem eodemque die stato singulis annis recurrunt. Illud quum et paciscentium nostrarum partium menti et consilio optime conveniat, et quatuor quoque Codd. auctoritate commendetur, cum Schmiedero lectioni vulgatae praetulimus. LEMM.

Ibid. Εἰδὸς ἡμᾶς παρῆξεν) Jens. Lectt. Luc. p. 9. bene observat, falli Thom. Magistrum, qui εἰδὸς ἐστὶ nunquam cum futuro construi narrat; nam et sic iterum Noster supra in Nigrin. §. 23. φρονήσειν ἐκείνους εἰδὸς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 255. l. 5. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Catapl. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 7. *Σάλveis* — τὴν ὑπόσχεσιν) *Σάλvein* proprie ca-
 num esse caudam agitantium, et hic ad homines translatum,
blandiri significare, recte quidem tradit, et exemplis firmat
Elsner. ad I. Thesa. 3, 3. *μηδένα σάλveσθαι* etc. Verum, cum
 et haec *Luciani* verba ibidem adferat *σάλveis ὑπόσχεσιν*, ver-
 tatque, *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem
ὑποσχέσεσιν legisse, pro *ὑπόσχεσιν* quam tamen lectionem non
 rejicerem, si quis *Cod.* vel edit. antiqua addiceret. Jam vero
κατὰ vel *διὰ* videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi prop-
 ter pollicitationem.* Vel cum cl. *Gesn.* ad *νομίζεις* referendum.
REITZ. Varie explicata et tentata verba nunc paullo ube-
 rius explanare licebit. In omnibus, quotquot collati sunt,
 libris tum editis tum manuscriptis, exceptis modo iis, qui
 postea commemorabuntur, legitur: *σάλveis δὲ ὅμως τὴν ὑπό-
 σχεσιν*, et ita quidem, ut post *ὑπόσχεσιν* in Edd. saltem vet-
 t. plene interpungatur. Jam hoc quidem facile intelligitur,
τὴν ὑπόσχεσιν cum antecedentibus esse nectendum, nec cum
Gesnero ad sequentia referri posse. Nam etsi inconcinnita-
 tem orationis ad *Gesneri* rationem dispositae, admodum illam
 ingratam, patienter feramus, certe copula, quae utramque
 enuntiationem neceret, post *ὅμως* desiderari minime debe-
 bat. Quid autem nunc est *σάλveis τὴν ὑπόσχεσιν*; Hanc con-
 structionem bene Graecam esse negans *Belinus* magna cum li-
 beralitate auxilia sua laboranti scilicet loco offert. Suadet,
 aut *αλveis* δὲ ὅμως τ. ὑπ. legatur, aut corrigatur *σάλvei δὲ σε
 ὅμως τ. ὑπ.*, aut denique, exhaustis forte suis copiis, nec re-
 probare se dicit antiquam *Coll.* lectionem *ἐπαινεis δὲ ὅμως τὰς
 ὑποσχέσεις.* Verum *Belini*apis quidem auxiliis istis nullus
 omnino hic locus esse potest: *αλveis* enim, uti jam *Biponti-
 nus* editor animadvertit (Tom. X. p. 221.), magis est poeti-
 cum vocabulum, quam quod huic maxime pedestri orationi
 conveniat. Quod autem secundo loco commendatur, *σάλvei
 δὲ σε ὅμως τὴν ὑπ.*, vertit ea *Belinus*: *il vous flatte, par sa pro-
 messe.* At quae tandem ista loci structura. Attende modo:
Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, — *πεποίηκε· σὺ δὲ* — *συνῆς μὲν* — *σάλ-
 vei δὲ* (eandem secundam personam, quae in *συνῆς* inest, et
 hic necessario requiri, non sensit Critici vel stupor, vel le-
 vitas) — *καὶ τὸ* — *νομίζεις* etc. Et qualis, obsecro, ipsa
 sententia! De philosophi, non de domini, indignitate et
 humilitate sensus agitur; neque adeo, nisi admodum sinistre,
 ne dicam absurde, τὸ *σάλvein* tribui potest ei, qui modo dice-
 batur alterum *τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποιηχέναι*, non ipse *τιθασσὸς
 γεγενημένος.* Restat tertia ratio, qua probes lectionem *Coll.
 ἐπαινεis δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις.* Probarunt autem eam, prae-

ter *Belinum* inter varia consilia fluctuantem, *Gailius* in *Diverses Traités* etc. p. 25. (referente Censore edit. Schmied. Tomi I. in *Ephemeridd. Jenenss.* a. 1800. Num. 122. p. 240.), forsân etiam idem hic censor, et *Schmiederus* postea ipse in Tom. II. p. XXVIII., denique *C. G. Jacobus* in *Bibl. Crit. Hildes. T. I. Fasc. 2. et 3. p. 280. sq.* Nec diffitendum sanè, si corrigenda sit omnium omnino præter *Coll.* librorum lectio, hanc rationem omnium optimam habendam esse. At non est, quod corrigamus ipsius *Luciani* manum. Amavit enim scriptor noster verbum *σαίνειν* non solum proprio, sed etiam translato, sensu adhibere. Quum enim proprie vel de canibus (ut *Fugit. c. 16.*) vel de leonibus (ut *Diall. Deor. XII, 2.*) vel etiam de belluis marinis (ut *Philops. c. 34.*), caudas adulationis caussa quatientibus, dicatur, maximeque, id quod duo postrema exempla clare docent, feris bestiis, jam domitis et ad mansuetudinem redactis, tribuatur: optime h. l. a libelli auctore *σαίνειν* dici potuit is, quem modo *πιδασκόν* factum significaverat, i. e. remissiozem ac molliorem in iis, quae antea somniasset (*ὀνειροπολήσας*) sibi postulanda et expectanda, ingentibus bonis. Quae quidem notio cum universo loco adeo bene convenit, ut prorsus non intelligam, quomodo quis, si non omni iudicio careat, ad aliam quamcunque sententiam inclinare potuerit. Verum offendit Accusativus rei, *τὴν ὑπόσχεσιν*. Quid? aliumne tu, si Graece calleas, et quemnam alium, desiderabis casum, quo caussa τοῦ *σαίνειν* breviter et graviter exprimatur? Sive σκοπῶν intelligas, sive κατὰ, sive etiam διὰ, *σαίνειν* τὶ ad genuinum Graecismum exacte dictum de eo, qui adhuc blanditur (et sibi, et domino) ratione illius pollicitationis habita, respiciens mente et revolvens ea, quae modo ipse dominus promississet. Comice autem id dictum, ut Latine vix imiteris. *Wielandius* vertit: du duckst dich, so gut du kannst. Omisit ergo *τὴν ὑπόσχεσιν*, quod nollem factum, ne vox superflua forte videretur. Equidem vertissem: Dennoch kirtt dich jenes Versprechen. Ceterum idem *Jacobus*, qui *Schmiederi* negligentiam in describenda hujus loci varietate lectionis notandam putat — at ipse *Schmiederus*, a censore monitus, mox vitium istud in Tomo secundo emendavit l. c. — idem, inquam, gravissime labitur eo, quod lectionem *σαλεις*, quae communis est omnium librorum, *Belini* et *Schmiederi* conjecturae tribuit, et sub adnotationis suae finem haec addit: „Ceterum verbum *σαίνειν* in h. l. minus me offenderet, si quis codex vel vetus editio addiderit.“ Ergo haud dubie nullo

modo offendisset, si, diligentius perspecta loci historia, rem ita, uti est, cognovisset. LEHM.

Ead. l. 10. *Χείλεα μὲν τ' ἔδῃην*) Haec labra irrigarunt, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. BRON. Melius infra est, *χείλεα μὲν τ' ἔδῃην*. MARCIL. II. XXII, 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

Ibid. *Ἐδῃην*) Sic restituimus, uti apud *Homerum* II. XXII, 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror *ἔδῃην*, quod omnes turpat Edd. etiam in *S. retentum*. SOLAN. *Ἐδῃην* editum erat, in medio versu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

Ead. l. 13. *Μέσσην*) Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Adv. Indoct. c. 29. SOLAN.

Pag 256. l. 1. *Ὁμογέρων*) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt *ὠμογέρων*; Quid velit apud *Homerum*, non ignoro, II. Ψ, 791. neque me latet *Virgilii* *cruda viridisque senectus*, Aen. VI, 304. et *Tacit.* in vit. Agric. Scio a *Nostro* de anu quadam dictum *ὠμῇ καὶ ἔτι συμπεπηγυῖα* Diall. Merett. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Cod. hoc scholium adscripsit: *οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγηρακῶς διὰ λήπην ἢ συμφορὰν*. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in *L.* legi, uti emendavi, video. SOLAN. *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud *ὠμ*. REITZ. Ego vero, quid *ὁμογέρων* ad rem faciat, non intelligo; quamquam non solum *Bipontini* Editores et *Schmiederus*, et hic adeo ne indicata quidem communi omnium vet. Edd. lectione, illud receperunt, sed etiam *Gesnerus*, *Belinus* et *Wielandius* interpretando satis quidem contorte expresserunt. De *aquali*, quem *Parisiensis* interpres, indice *Reitzio*, reddidit, omnium minime cogitari potuit. Hunc si voluisset *Lucianus*, scripsisset haud dubie pro more suo *ἡλικιώτης*, nec de aetate omnino eadem, sed de pari senectute, debebat cogitari, quam *Gesnerus* jam et *Belinus* rectius tenuerunt. Verum nunc quaero, quorsum senectutis ejusdem commemoratio? *Wielandium* respondere audio, verentem: einer von seinen ältesten Bekannten. At nec hoc sine interpretis quodam arbitrio. Nam vetustae ejusdam fa-

miliaritatis equidem in hoc vocabulo nullum deprehendo vestigium. Restiterit igitur, ut physicae notioni *senectutis* mente adjungamus *moralem astutiae* et *versutiae*, veluti Diall. Deor. II, 1. Cupido puer a Jove dicitur γέρων καὶ πανούργος ὢν. Sic occurrerit legenti amicus domini, ejusdem cum ipso et senectutis et versutiae; non male. At nonne, obsecro, idem hoc, idque longe venustius et salsius, significatur voce HomERICA ὠμογέρων, qua, tanquam foedissimo mendo, inquinatos esse libros Solanus contendere ausus est? Quin ipsa legas Antilochi verba Iliad. XXIII, 791. de Ulysse crudae, i. e. vividae adhuc et versutae senectutis viro agentia, vel potius totum istum locum, et facile fateberis, nisi Luciani ingenii prorsus fueris ignarus, non ὠμογέρων in libris omnibus, sed ὁμογέρων in Cod. L., habendum esse foedissimum mendum. Ceterum Vorstii scholion, quod Solanus descripsit, maximam partem e Suida desumptum est; qui tamen post ἡ συμφορὰν addit, quae proprie huc pertinebant: καὶ πρεσβύτης, οὗ ἡ κεφαλὴ οὐκ ἐπολιώθη. LEHM.

Ead. l. 8. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδῶν. Certe inter dictantem et excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN. Praetuli εἰδῶς, quod suppeditat margo A. 1. W. LEHM.

Ead. l. 13. Μισθὸν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCIL. B. 2. Fr. et Par. μ. ἐκ τ. quod cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ conjicit Marc. recte quidem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. et Fr. Graeviana autem absurdum illud εὐ servarat. Nos jam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate edd. optimarum et Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοιαύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN. Quod non bene quidem Graecum judico, si ita, ut Gesnerus, interpreteris: ad hanc felicitatem insuper. Recte plurimae Edd. vet. et omnes recentt. τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας, in quo haud illepidi inest Antilogia, susceptae felicitatis etiam mercedem accipere. Contraria ratione peccatum a librariis in simili loco Abdic. cap. 25. ubi recte Reitzius καὶ μισθὸν τὸ (non τοῦ, ut nonnulli alii) δουλεύειν αὐτοῖς — προδεδωκότες, vel potius, ut Gronovius mavult, προσδεδωκότες. LEHM.

Pag. 257. l. 1. ἄσωτος εἰ) Vorstium legere ἄσωτός εἰ, accentu enclitice trajecto, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, cum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secundam person. sing. verb. εἰμί non esse encliticam. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula εἰ atona. REITZ. In τὸσόνδε τι

Wielandius cogitandos esse conjicit quinque illos obolos in singulos dies mercedis loco pendendos, de quibus supra c. 11. mentio injiciebatur. At minor etiam merces videtur intelligenda esse, quoniam illic *sperati* (ἐλπιζόμενοι) dicuntur quinque oboli, h. l. merces *infra* amici *spem* pacta. LXXIII.

Ead. l. 4. Μύσας) *Menand.* apud *Stobaeum* Grot. ed. pag. 323.

Ἡ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβης φέρειν,
Μυσάντα πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ver. Hist. II. c. 1. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) *Erasmus* in *paroemia*, *Mandrabuli more res succedit*. BROD. *Paroem.* de his, quae vergunt eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρών ποτα θησαυρὸν ἐν Σαμῶ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτι ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit *Plato Comic.* ἐν *Αἰὶ κακονύμενω*. BOURD. Vid. *Suid.* ἐπὶ τοῦ Μανδρ. et *Zenob. Ael.* de anim. XII, 40. qui *Aristotelem* adducit testem. SOLAN. Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) *Solanum* merito correxisse *Μανδραβούλου*, pro *Μανδροβούλου*. postea vero frequenter etiam *Μανδροβ.* ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim. Ita *Μανδροβούλου* *Aristot.* de *Soph.* repreh. 1. f. *Alciph.* 1. Ep. 9. ubi *Bergl.* idem ex *Laërt.* et *Arist.* l. d. adfert, et ex *Luciani* h. l. Ubi tamen *Μανδραβ.* habent *J. Ald. Fl. H. Par. S.* In *Suid.* etiam ed. 1544. *Μανδροβούλου*. At *Hesych.* in Ἐπὶ τὰ habet *Μανδραβούλου*, item *Zenob.* p. 213. allegante *Stephano*. Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi conjunctiss. *F. L. Abresch.* Sed periere. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum α in ο mutant, ut *μολοχὴ* pro *μαλαχὴ* etc. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ. In *Suida*, et in eadem quidem editione, qua usum se esse modo profitebatur *Reitzius*, Basileensi a. 1544., ego *Μανδραβούλου* invenio et *Μανδράβουλος*, non alteram, quam *Reitzius*, nescio qua ratione deceptus, se invenisse tradit, scripturam. Utra autem omnino praestet, difficile fuerit definire. Hoc quidem loco ple-
rorumque librorum lectio praevalet. LXXIII.

Pag. 258. l. 1. Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. et P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. et glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. et P. consentiunt tres Codd. Regg. teste *Belino*. BIR. Hinc et *Schmiederus* ea inseruit. Glossae autem specie ne quis in talibus formulis decipi se patiatur, bene monet *Dorvill.* ad *Charit.* p. 409. Lips. LXXIII.

Ead. 1. 3. Ἄλλ' ἢ φῖσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut *Deor. Diall. V.* quas autem φῖσας hic dicit, eas alibi φυσαλλδας dixerat; *Charon. cap. 19.* SOLAN. Magnam particulae istae ἄλλ' ἢ vel librariorum negligentiam, vel Criticorum licentiam expertae sunt, ut vel ἄλλ' ἢ alieno loco scriptae, vel ἄλλ' ἢ, quasi ἄλλο ἢ, vel aliis etiam modis editae, reperiantur. De huius generis fraudibus et erroribus ad *Tyrannicid. c. 21.* uberius agere decrevi. Nunc sufficiat monuisse, recte legi in *B. 1. οὐδὲν ἄλλ' ἢ*, et eodem modo in *Wolf. Ed.*, et vertendum: nihil, nisi. Vid. *Hermann. ad Tinger. p. 778.* Loci *Diall. Deor. V, 5.*, quem *Solanus* confest, cuiusque generis multa alia conferri potuissent, longe alia ratio est. LEHM.

Ead. 1. 13. Εἴω τοῦ οὐδοῦ) Sic et infra *Hermot. c. 77.* ex correctione *Solani*, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

Ead. 1. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat *Solanus*, quasi mutationem quaevisisset; sed iterum vid. infra hoc cap. et c. 24. et supra *Reviv. c. 27.* et saepe alibi. REITZ.

Pag. 259. 1. 3. Θητεύσεις) Homeric dictio, ut illud sequens ἀεικλίω ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

Ead. 1. 5. Ἀεικλίω ἐπὶ μισθῷ) Ex *Odyss. T, 341.* SOLAN. Hemistichium est, ait *Brod. Miscell. IX. c. 13. m.* Interim ἀεικλίω apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem ejus ostendendam. REITZ.

Ead. 1. 6. Ὀψιμαθήσας) Sibi ipsi interpres, dum subjungit καὶ πόσῳ τοῦ (που) τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. *Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.*

Ead. 1. 8. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutem suam lugent. BOURD.

Ead. 1. 10. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, et πόνηρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρός, malus. Vid. si quid opus in re nota, *Spanh. ad Aristoph. Plut. 265.* et *Ammonium* de simil. et differ. Ἀπαλλάττω autem pro dego, etiam *Hippocr. aph. 53. Sect. 2.* ubi βέλτιον ἀπαλλάσσειν, et μοχ χείρον ἀπαλλάσσειν. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, et multa jam de eo habet *Stephan. in Thes.* Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

Ead. 1. 12. Πυθόβιον) Iterum in *Timon. cap. 14.* SOLAN. Sed illud c. 14. in hac ed. est §. 22. *Tim.* ubi consule notam satis amplam *Hemsterh.* REITZ.

Ibid. Ὡςπερ τις B.) *Ut Bithynum quoddam mancipium.*
BROD.

Ead. 1. 16. Ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, et mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam et Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Ms. Reg. 2954. legitur καλοῖς. BIF.

Pag. 260. 1. 1. Γιγνόμενον) Sic W. uti Somn. cap. 1. et Toxar. c. 18., longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, δίδόμενον. SOLAN. Γιγνόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante Belino. BIF.

Ead. 1. 3. Μνηστεύσάμ.) Rursus infra Soloec. c. 9. SOLAN.

Eud. 1. 5. Καταποντιστῆς) Pirata. BROD.

Ead. 1. 10. Ὀλίγων ἔνεκα ἔβ.) Conf. supra c. 11. SOLAN.

Ibid. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) Id aetatis. BROD.

Ead. 1. 12. Φέρον) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρον, quin significet sponte, i. e. te ipsum adducens vendidisti, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque φέρον ἀπημπόληκας erit, in voluntariam servitutem te tradidisti. Confirmant sententiam meam verba, quae supra c. 9. habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhnius in Ael. V. H. III, 22. ἔφερε βασιτάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. et id et praecedens ἀποφέρειν ἀρόμενον ait significare, sublatum auferre. Sic quoque quod Kuhnius ex Porphy. adfert, ὥτε φέρον αὐτόν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V. segm. 48. φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, data opera inscripsit. Addit ibi quidem: Est ubi et φέρουσα plane otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀποφύγη φέρον, et forte in aliis a Budaco adductis. At longe frequentius destinatum consilium significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. et 39. de mort. Peregr. et Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, 3. BIF.

Ibid. Ἀπημπόληκας) Constans lectio et vera: quare su-

pra Rev. cap. 27. falsum illud ἀμνηπόλ. recte correctum est: conf. hoc Dial. c. 23. pr. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις) Haec verba saepissime solet conjungere. Posterius alibi interpretor, prius Hesych. verbo ἀγοραίου τέχνη. BOURD.

Ibid. Βωμολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13. Aristophanes vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

Ead. l. 3. Πλήθει Πωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεικῶ. BOURD.

Ibid. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. c. 14. Πύγωνι tamen hic habent A. P. et L. Sed M. recte etiam τριβων. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, et mirari. Conf. Nostrum Gall. c. 18. Ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτω καινότερος ὦμαιν αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I. epist. Petri IV, 12. Item Eucher. ad I. Petr. 4, 4. REITZ.

Ead. l. 4. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πῶγων. BOURD.

Ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. misere, prave. Sed quia Gesnerus vertit male loqui, non nemo me admonuit, anne πονηρῶς ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Ead. l. 6. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίχτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

Ead. l. 8. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum cap. 31. Sed cave Jos. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae pondetum et rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

Ead. l. 9. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπερικατῆς. BROD.

Ibid. Ἐτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3. L. III. MARCIL.

Ead. l. 10. Θέρμων) Lupinorum, cujuscunque cibi. BROD.

Pag. 262. l. 3. Λιγνίας) Mendose in plerisque ante legabatur λιγνίας, et in ipso M. SOLAN.

Ibid. Τὰ πύχειρα) Τὰ ἐπύχειρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a

διαπείρω, et paullo supra ad εάλως, esse ab ἀλίσκω sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. REITZ.

Ead. l. 11. Δρόμωνι κ. T.) *Postremae classis servitiis.* ΒΡΟΥ.

Ibid. Τιβίω) Supra Timon. c. 14. m. citat Solanus, sed jam est c. vel §. 22. ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀύρα καὶ ὄ.) *Erasm. in adag. Asinus ad lyram.* ΒΡΟΥ.

Ibid. Πάνυ γούν (οὐχ ὀρᾷς;) ἐκτετήκασι] Acerbissima ironia, qua auctor vult, omnium minime captos istius generis homines teneri amore sapientiae etc. nec nisi speciem ejus studii prae se ferre. Forma enim orationis ejusmodi est, ac si alius quis, forte ipse Timocles, haec objiciat disserenti amico; ad quae deinde ab hoc respondetur a verbis inde, ὦν ἦν τις etc. Hinc patet, loci faciem eam, quam Belinus refert in 2954. reperiri: πάνυ γὰρ, ὡς ὀρᾷς, ἐντετήκασι etc. multum abesse, ut huic auctoris consilio conveniat. Accedit, quod ἐντετήκῃναι τῷ πόθῳ, etsi Latinae interpretationi: *intabescunt cupiditati* ad verba respondeat, re tamen, si linguae Graecae indolem consideres, aliam prorsus, eamque ineptissimam, sententiam prodiderit. Certe De Morte Peregr. c. 22. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ irmanifesto vertendum: *tantus amor gloriae insedit ei impressus.* Imo ἐκτετήκῃναι (cf. Timon. c. 17.) τῷ πόθῳ idem valet, ac si dictum fuisset ὑπὸ τοῦ πόθου, *tabescere, macrescere, prae cupiditate*, quod idem Latini etiam *intabescere cupiditati* expriment. Nulla itaque ex parte erat, cur pravissima ista lectio vel Belino probaretur, vel etiam a Schmiedero reciperetur. LEMM.

Pag. 264. l. 1. Εἰς καλὸν) *In re quamvis honesta.* ΒΡΟΥ. Phrasis est εἰς καλὸν διατίθεσθαι τι, *rem bene collocare*, quam illustravit Schaeferus Meletemm. p. 87. ex Heliodoro et Longo, collato etiam Luciani loco Philops. c. 29. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. LEMM.

Ead. l. 2. Ἄναντα πολλὰ etc.) *Hom. II. Ψ, 116.* SOLAN.

Ead. l. 3. Καὶ κάταντα) *Ac declives.* Ἡ πόλις, *urbs Roma*, olim in montibus sita. ΒΡΟΥ.

Ead. l. 5. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molesta et servili ratione in atrio dominum, donec redeat, exspectare: κἀκείνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενός, μηδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενός· et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, col-

loquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum lectitas. Quod olim meo adscriptam libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu adnotatum inveni, καθίζεις nempe pro vulgato καθίζεις. certe καθίζεις foret longe rotundius. JENS. W. Codex καθίζεις. In L. καθίζεις. JENSius et alii pro eo, quod in edd. erat καθίζεις, καθίζεις reponendum conjiciebant. SOLAN. Non male quidem JENSius καθίζεις. sic enim Optativus scriptori nostro admodum familiaris. Verum quum libri non adstipulentur, praefero, quem Cod. W. praebet, Conjunctivum καθίζεις, nec a vulgari lectione multum recedentem, nec a Luciano in hac syntaxi prorsus alienum. Supra Catapl. cap. 17. οὐκ εἶχον ἕως καταπαύσω τὸν γέλωτα. LEMM.

Ead. l. 7. Ἀσιτὸν τε καὶ ἄποτον) Non absurda sane Codicis L. scriptura, σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, τε et καὶ apud omnes auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque Herodian. l. c. 4. §. 12. δρῶντές τε καὶ πάσχοντες, et sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. Hom. Iliad. E, 501. — καρπὸν τε καὶ ἄχνας. Dion. Hal. Ant. X. p. 638. v. 33. πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Noster paullo supra ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστ. et sexcenties alibi. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐς τοῦπίσω) Tu post tergum, tu neglectus es. BROD.

Ead. l. 14. Ὡς τὰ ἄλλα) Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14. 15. scribendum ὥς τοὺς ἄλλαντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR. c. 121. GESS.

Ead. l. 15. Τὰ ἄλλα) Forsan τοὺς ἄλλαντας εἰλοῦσιν. Casaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

Ibid. Συνειλοῦσιν) Cui reliquas quisquillas involvunt. Ὡς τὰ ἄλλα parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάκης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφύμενος. BROD.

Pag. 265. l. 1. Παραφύμενος) Lucianus, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicum suum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumrosa ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti et hilares prae fame absorbeant. In verbis Graecis macula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφύμενος, lege παραφύμενος, a παραφύομαι. JENS. (Παραφάμ.) Genuina haec scriptura, quae in P. et J. ed. reperitur. Vid. Epist. Sat. versus fin. Ubi quamquam tangendi sensu usurpatur, furtim id fieri

connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ἀπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat *Jambl.* N. 61. Pleraeque edd. et M. παραψόμενος. SOLAN. Nimirum παραψόμενος legendum arbitror, non, quod invasit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus* (edit. *Bourdel.* f. *arrepturus*) vel *accepturus* (ed. *Amst.*). Sed, si quis audacior duas literas mutare sustineat, ille sensum habebit facilem et commodum, παροψόμενος, cum pane, opsonii instar, edens. GESN. Non improbo correctionem *Jensii*, quam et *Gesnerus* amplectitur, immo recepissem in contextum, si verum foret, priscas edd. habere παραψόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta *J.* habeant παραψομ. et *P.* atque ed. *J.* παραψάμενος exhibeant, a παράπτωμα attingo, quod ferri potest, nihil mutare consultius duxi. REITZ. Παραψάμενος, quod e *P.* et *I. Reitzius* et recentt. Edd. receperunt, et *Jacobus* quoque probat, non magis probari potest, quam, in quo vett. Edd. pleraeque omnes consentiunt, παραψόμενος. Utroque enim laeditur legitima verbi ἀπτεσθαι structura cum Genitivo, quae etiam ad compositum παράπτεσθαι pertinet. Utriusque etiam tempus minime convenit cum loci indole, quae nec Futurum facile, nec Aoristum, admittat, sed unice Praesens requirat. Optio itaque est inter *Gesneri* conjecturam παραψόμενος, a παρα-ψάω derivandam, et *Jensii* παροψόμενος, a παρ-οψάν deducendam. Utrique per se quidem habet, quo arrideat: prior tamen ad vulgatae lectionis literas magis accedit, quam altera. Comicae autem voci παραψάσθαι, decerpere, abradere, hic opportunissimus est locus. Difficilior autem quaestio est, quid verbis ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν facias, quae aliquo certe vitio manifesto laborant. Quidquid enim sit τὰ ἄλλα, non minus facile haec vox, quam τὸ φύλλον, Subjectum verbi ὑπεροφθεῖν haberi poterit. Quae structurae asperitas sensusque ambiguitas non potest non documento esse, aut, id quod *Casaubono* et nuper *Jacobo* placuit, τὰ ἄλλα corrigenda, aut, quam equidem rationem praeferam, omnem hanc enuntiationem, ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, pro spuria ejiciendam esse. Etsi autem ejiciatur, non tamen respectu indigna videbitur, quippe quum malvae foliorum usum veteribus in culinis tricliniisve illa quidem aetate solennem, doceat; ita tamen, ut, qui hinc novi aliquid discere cupierit, jam ipse rei culinariae, vel antiquae, vel recentioris, haud vulgarem scientiam comparaverit sibi necesse sit; quam laudem equidem mihi neutiquam arrogo. Lubenter igitur alios audiam, modo ne cum *Casaubono* cogitent de τοὺς ἄλλαντας, a quibus, non video, quomodo ullus librarius ad

scripturam τὰ ἄλλα aberrare potuerit, neque etiam cum Jacobo δὲ τὰ ἀπαλά, vel τοὺς ἄλας, quae ne ipsi quidem conjectari satisfecerunt. De permutatione tamen hujus posterioris vocis οἱ ἄλες, i. e. cibi viliores, cum voce ἄλλος fuse disserit, ut bene Jacobus monet, Jacobsius in Additamm. Animadv. ad Athen. p. 141. et 153. Quod autem Brodaeus τὰ ἄλλα quinquilias vertit, merito a Jacobo repellitur, quoniam, etsi haec explicatio non plane aliena sit ab ipsa τῶν ἄλλων significatione, in hoc tamen verborum nexu non apta esse videatur. Scilicet, hoc ego jam addam, requiri mihi videtur vocabulum, quod genus quoddam lautiorum ciborum significet, involutum illud a coquis veteribus malvae foliis eum fere in modum, quo hodie coqui lactucae vel pampini foliis artis suae opera involvere solent. Quam quidem nunc video etiam Wielandii sententiam esse. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε] Vituperat Belinus versionem Latinam: illa enim esset impudentia tua, tanquam absurdam, et reddit sic: fallereris enim egregie, scilicet si cogitares eundem tibi, atque hospitibus, habitum iri honorem. Sed fallitur Belinus, non intelligens, haec ironice ab auctore, i. e. ex mente ipsius divitis ejusque assentatorum, dici. Est enim ἀγνωμοσύνη neglectus officii, maxime in eum, a quo beneficiis sis affectus. Sic ἀγνώμονες, ingrati, Pisc. c. 5. et ἀγνωμοσύνη ipsa Necyom. c. 16. cernitur in eo, quod reddere nolis, quae nonnisi commodata sunt in aliquod tempus. Impudentiam itaque h. l. Gesnerus paullo liberius quidem vertit, neque tamen absurde. Nam ingratus videbatur philosophus domino suo, atque adeo impudens, si eodem, quo hospites, honore dignus haberi voluit. LEHM.

Ead. l. 6. Νεοττός ἡμίτομος) Omnia hujus paginae repertiuntur in Lapith. BOURN. Quos respuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis summis habemus. Sed in hisce saepius, non quod revera praestantius, sed quod rarius est aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Serm. I.

Aut positum ante mea quia pullum parte catini etc.

SOLAN.

Ead. l. 7. Ἦν ἐπιλείποι ἄλλον τινός, ἀφρονιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνω παραδείκνυ) Sic distinguunt Basileenses et Salmurienses, nisi quod illi etiam distinguant post vocem διάκονος. Vertit autem Erasmus, ut si quando desit alibi, minister repente te inspectante submovens ea, quae tibi erant apposita, aliis apponat. Etiam Benedictus, si quando desit alii, repente miniser te praesente

tollens ea, quae tibi erant apposita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua apposita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel inspectantibus? At longe alia mens *Luciani*. Ne dicam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντος sic explicetur. Verissime notavit pater, mutandam distinctionem, scribendumque, ἣν ἐπιλήτοι, ἄλλον τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνω παρατ. Hoc est, si quid desit, alio quodam repente superveniente, tollens minister tibi apposita, ferens illi apposuit, ab ἐπιπάρειμι. GRON.

Ead. l. 8. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, secuti acutissimam simul et certissimam *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Constantino* in *Lexico* visam, nisi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. et P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid sit, nemo intelligat. Vid. *Conviv. c. 20.* ubi iterum habet ἐπιπαρόν. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἡμέτερος εἶ) *Noster es. tu e domo es ac familia.* BROD.

Ead. l. 10. Ἡ σὺς) *Aut apri.* BROD.

Ibid. Σὺς ὑπογάστριον) Verba mihi obscura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον substantive hic non capi pro sumine vel abdomine, cum fiat ossium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σὺς sit porcellus subrumis, lactens; an, quod *Erasmio* placuit, sus foeta; (et scimus vulvam inprimis probatam ejecitiam) jam definire non audeo: prius expressi versione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *GESN.* *Belinus* vertit un ventre de truie, et subjicit notam: morceau délicat de la cuisine des Grecs. *Wielandius* non expressit, sed utrumque ferculum, quod h.l. commemoratur, complexus in generalem notionem conjunxit carnis assae: Kommt es endlich an den grossen Braten, an den du dich etwa noch zu erholen hoffst. Verum haec non est interpretis fides. De vulva suilla, veteribus in deliciis habita, vid. *Gesner.* ad *Horat. Epist. I, 15, 41.* LEHM.

Ead. l. 11. Πλεων) *Tibi faventem ac propitium.* BROD.

Ead. l. 12. Ὅσα κεκαλ. τ. π.) Vid. *Theogon. Hesiod. 541.* SOLAN. Cf. *Prometh. s. Caucas.* et *Diall. Deorr. I.* LEHM.

Pag. 266. l. 1. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD. Vid. *Aristot. Hist. Animm. II, 15.* et *De Part. Animm. IV, 2.* citante *Belino.* LEHM.

Ead. l. 4. Θεραπεύων ἀσὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων) Legendum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad *Θεραπεύων* referatur. Ceterum ex hoc *Luciani* loco colligitur, jam eo tempore vi-

trum fuisse in usu, vel crystallum, sed credo potius vitrum: nam crystallina pocula pretiosiora erant, quam ut Graeculis dari solerent, aurum et argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *PALM.* Quid mirum, vitrum jam in usu fuisse *Luciani* tempore, cujus etiam multo antiquiores meminere, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro.* *Lucret.* IV. p. 127. ed. *Gifan.* *Qualia sunt vitri, species quae transcat omnis.* Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, et perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmas.* in *Plin.* Exercit. p. 769. et alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. *Memoires de Literature* T. I. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. *Cuper.* Obs. L. 2. c. 8. et libellum nostrum de *Ambiguis*. Ita vicissim *ex* pro *en* *Strabo* I. p. 4. (al. 2.) *Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει* ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. *A.* 1. *IV.* Sed glossa potius est, quam varians lectio. *REITZ.* Πίνειν *en* etiam *Diall. Deorr.* VI, 2. occurrit, ubi temere tentatur a *Belino*. Praeter *Cuperum*, a *Reitzio* laudatum, vide etiam *Vigerum* de *Idiot.* p. 610. *LEHM.* *Ead.* 1. 5. Ὡς μὴ ἐλεγχθεῖν) In vitreo calice bibens. *Martial.* Prodat perspicuus ne duo vina calix. *BROD.*

Ead. 1. 7. Ὁ παῖς) *Servus potum ministrans.* *BROD.*

Ead. 1. 8. Οὐδ' αἰὲν οἶκεν) *Hom.* II. Ψ, 430. *SOLAN.*

Ead. 1. 10. Ὅταν σε) Omnes edd. male ὅταν σε. Quasi enclitica possit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editt. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23. quoque male edebatur ὥσπερ τις, quod similiter correximus. *REITZ.* Non erat corrigendum, si distincte ὥς πέρ τις pronuntiabatur et scribebatur. Neque adeo in ὅτ' ἄν περ accentu in media carere possemus, si quis ita scribere et pronuntiare vellet. At quum ὥσπερ, ὅταν et similia vocabula per usum in compositorum numerum redacta sint, rectius ad regulam eam, quam *Reitzius* urget, revocatur scriptura, ita ut jam scribendum

sit ὅσπερ τις, ὅταν ας, εἴθις γε (quod in modo praecedentibus *Wolfius* minus recte εἴθις γε edi curavit) etc. Hanc rationem et ego constanter tenui per hanc editionem, etiam ubi veteres Edd. sibi non constituisse videram. LEHM.

Ead. l. 11. Ἰωνικά ξυνεῖπων) Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexit. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.) Dubitabam aliquamdiu, histrionem, an Musicum designaret; cum subito succurrit, quod in Conviv. de scurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illi praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem *Luciano* observatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit Ἰωνικά ξυνεῖπων assererem: interpretes enim de eo, qui jocos *Ionicos* contexit, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco jam laudato ait, Αἰγυπτιαίων τῇ φωνῇ, satis id evincere putarem, nisi *Meursium* viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinus* delicias vocat *Quintil.* I. p. 14. B. Saltatores etiam *Jones* plerumque erant. Motus doceri gaudet *Ionicos* matura virgo, et fingitur artibus, Jam nunc, et incestos amores de tenero meditatur ungui. *Horat.* Od. 4. III. 21. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐπιπικ.) De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in Symp. p. ed. St. 512. l. 35. Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλξι πικρὰ ἐπιπικάζουσιν (ἴνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργυείοις ῥήμασιν εἶπω) οὕτως etc. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. et L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Μάτιν) Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. *Acl. Lamprid.* in *Commodo* I. quem parem astrorum cursu *Commodo Mathematici* promittebant. Id enim M. *Aurelio* imperante factum est, quo tempore et *Luciani* libellus editus. SOLAN.

Ead. l. 13. Κιθαρίζοντα) Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. *Plinius* epist. 7, 24, 7. ubi alienissimi homines in honorem *Quadratiellae* per adulationis officium in theatrum curstant etc. GESN.

Ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι *Aristophan.* *Plut.* 348. Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κλύδωνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

Ead. l. 14. *Χρή οὖν χερσαίου βατράχου* —) Videtur *Lucianus* abuti voce *χερσαίου βατράχου* hoc loco, et per id nomen *φρύνον* intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam *ranae* terrestres, quae in segetibus et passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus et aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. et 51. Ergo procul dubio *Lucianus* per *χερσαίου βατράχου* *rubetam* intellexit. *PALM.* Repetit libro adversus *Indoctum* c. 20. *KUSTER.*

Pag. 268. l. 6. *Ἡρέμα καὶ γελοῖον*) Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. *BROD.* Ridiculum esse ait, si quis unctus et coronatus sedeat, simulque esuriant, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. *Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ νῆ Δία γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον.* *Ξοικας γὰρ τότε στηλῇ ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα.* Nam esurientem et certe sitientem unguento colli, et caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse *columnae obsoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic οὐχ' ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. *Miscell.* 13. caussam nullam video. Ceterum expressit planissime *Lucianus* lepidum hoc *Martialis* ad *Fabullum* lib. III. *Epigram.* XII.

Unguentum, fateor, bonum dedisti

Convivis here: sed nihil scidisti.

Res salsa est, bene olere, et esurire,

Qui non coenat, et ungitur, Fabulle,

Hic vere mihi mortuus videtur.

JENS. Locus corruptus, nec placet *Brodae* conjectura *Misc.* IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: *ἐδυσχέλαινον ἡρέμα*, *Necyom.* c. 6. *ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με*, *Icarom.* c. 9. et *Nigr.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. *Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δίψει δ' ἀπόλλυται.* Et *Aristophan.* *Schol.* 230. A. *SOLAN.* Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Solanus*, jam est c. vel §. 8. ubi *Hemsterh.* *προσαχθῆς ἡρέμα* recte vertit, *sensim cogare.* Quod hic tamen sensum non efficeret. *Paris.* versio ἡρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad sensum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum comperi, neque credo. *Iensis* locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad *Graeca*; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* *REITZ.* Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον *Gisb. Koen.* ad *Gregor.* de *Dial.* p. 10. legebat *χεῖμα*

παγγέλοιον· cui emendationi, ut verissimae, adsentitur clariss. *Belinus*. BIR. Vehementer falluntur, qui *Koenii* blandam conjecturam probant; in quorum numero juxta *Belinum* etiam *Gailius* est in libro: *Divers traités de Lucien, Xenophon, Platon et Plutarque*, p. 492., quem tamen falsi testimonii arguit *Bastius* ad *Gregor. Cor.* p. 26. ed. Schaefer. referentem, lectionem illam *χοῆμα παγγέλοιον* revera in eccellente quodam Codice Paris. inveniri. Exquisitam phrasin *ἡρέμα καὶ ἀγνοῦσεν*, qui haec *Luciani* loca: *Nigr. c. 8. δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξῳ γελοῖως αὐτὰ μισεῖσθαι* — *κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνώσθαι τοῦ δράματος*, *Icarom. c. 9. ὥστε ἡρέμα καὶ ἀχθεῖσθαι*, *Ibid. c. 27. καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγενόμεν*, etc. cum hoc nostro comparaverit. Scilicet denotat ea quandam urbane ac lepide moderatam gradationem, qua gravitas rei ipsius cum grata ac paene ironica modestia mitigetur; i. e. proprie: *sensim adeo, paullatim etiam; quin etiam fere*, quod nostrates fere dicunt, *nachgerade auch, sogar*. H. l. commemoratis modo, quae periculosam et miseram philosophi nostri conditionem indicarent, nunc adjicitur, quod *jam parum absit, quin etiam ridiculum videri possit*; vult autem auctor, *maxime hoc omnium ridiculum esse*. In proxime sequentibus *Courierius* ad *Luc. Asin.* p. 312. pro *ἄγοντος ἐναγίσματα* scribi vult *ἀγόντων ἐναγ.*, ut enuntiatio exsistat absolutā, intellectu *τινῶν*. At et mortuus ipse secundum vulgarem veterum cogitandi rationem, quam *Lucianus* potissimum in *Charon. c. 22.* deridet, dici poterat *ἄγειν ἐναγίσματα*, celebrare, agere, inferias suas; quamquam vere non ipsius erat voluptas, sed superstitem amicorum. Aliud etiam in h. l. desiderat *Wielandii* elegantia, cohaerentiam hujus sententiae: *τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα* — — *τὰ παρεσκευασμένα* cum iis, quae proxime praecesserant. Unde lacunam suspicatur aliquot versuum. Equidem, licet liberio-rem quendam sententiarum nexum esse concedam, nihil tamen desidero, nec video saltum violentum. Esurire enim ac sitire jam cogi misellum homuncionem vel inter convivium ipsum lautissimum, demonstraverat auctor cap. 26. Tum addit c. 27. et sq. accedere ad istud malum dolores quosdam ac molestias, e. g. quod humillimi generis hominibus se positum videat, et obligatus etiam sit ad laudandos, quos contemnat; (et hic obiter quasi immiscet, quam ridiculum sit spectaculum homo bene unctus et belle coronatus, qui simul esuriat ac sitiatur) quod porro timendum sit, (c. 29.) ne zelotypiam domini excitet etc. *ЛЕНН.*

Ibid. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra *Charon. c. 22. SOLAN.*

Ead. l. 7. Ἀγοντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Charon. c. 22. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἦ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL. Haud inepta quidem conjectura. Nam quinquies repetita particula γὰρ in deinceps sese excipientibus enuntiationibus non potest non offendere. Nihilominus in constanti omnium librorum lectione acquiescere placebat. Ceterum haec ipsa domini zelotypia requirit necessario, ut, qui statim commemorantur, παῖδες εὐμορφοί, ἢ γυνὴ νέα, non de liberis ejus et uxore, sed de pueris formosis, vel uxore, capiantur. Priorem interpretationem Gesnerus, et hinc Belinus et Wielandius amplexi sunt. Sed Erasmus olim rectius sensum expresserat. Vid. ad cap. 15. L. I. I. H. M.

Ibid. Ζηλότυπός τις ἦ) Civis ille Romanus. BROD.

Ead. l. 12. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοί) *Erasm.* in prov. Regum aures atque oculi multi. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristoph. Schol. in Acharn. p. 266. VORST.

Ead. l. 13. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, et patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BROD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλεὺς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex Juvenale et Martiale notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu Aristophan. in Acharniis. PALM.

Pag. 269. l. 1. Ἄ μὴ θέμις ὀρῶντα) Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὀρῶντα. BROD. Explicat haec verba Jens. Lectt. Luc. p. 113. vid. ejus notam ad Diall. Mortt. XI. §. 4. ad verba, ἐς τὸ χροσίον πάντες ἔβλεπον, ubi insertionem praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Ibid. Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ) Placet διαπείρα τ. ὀ. BROD. Διαπείραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κίνδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus et minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; et quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, et funeribus inquinari, et omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione et metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ ὀϊστόν. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, et ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forsan scripserit διέπειρέ σου, ut Diall. Merr. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὀρῶντα vid. Dial. Jov. Aescul. et Herc.

ἂ μὴ θέμις ποιοῦντα. SOLAN. Non tantum in adspectu, sed vel in visū, nonnunquam culpam aliquam esse posse, triste Ovidii exemplum testatur, qui de se ipse Trist. II, 103. acerbè queritur:

Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?

Cur imprudenti cognita culpa mihi?

Hoc volo, nec mihi videri *Brodaci* emendatione εἰς ἂ opus esse. Quamquam μοχ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων. Participium διαπείρας, quod, quum rationibus syntacticis repugnare videretur, varia pro suo quisque ingenio mutandi pericula fecerunt, (vid. Varr. Lectt.) equidem corrigere religioni ducebam. Similem dicendi licentiam admisit noster Timon. c. 17. in. Εἰ δέ τις ἔμπαιιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳν, ὃ δ' ἂ μῆτε αὐτὸς προσάπτειτο etc. Similiorem etiam Diall. Mortt. XXVI, 1. in verbis: ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, quae *Belinus* et *Schmiederus* e cod. 2954. falso corrigenda censuerunt: ἔζων αἰεὶ, καὶ ἀπέλαυον. Cf. etiam infra Pro Merc. Cond. c. 9. ibique notam. De Accusativo absoluto vide, quae adnotavimus ad Halcyon. c. 8. Tom. I. p. 496. Ἐπεὶ autem et alibi breviter dictum occurrit, ut Diall. Mortt. XXX, 2. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό, i. e. οὐ δύναται αἰτιασθαι. *Guil. Langius* aliam excogitavit loci construendi rationem, quam vereor tamen, ut multi sint probaturi; hanc scilicet: ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος — ἔχων (σε ἴδῃ, ex super.) ἂ μὴ θέμις ὁρῶντα, διαπείρας τῷ δίστῳ μεταξὺ πίνοντος (propter sequ.) τὴν γνάθον. Quod denique ad *Palmerii* sententiam attinet, qui τὸν δίστον h. l. allegorice de calumnia capit, quam sententiam etiam in exemplari meo Bas. 1. a manu veteri ad marginem exaratam deprehendo, haud cunctanter *Wielandio* adsentior et *Belino*, qui proprie haec de more quodam Persico, quamquam nec aliunde noto, nec per se humanissimo, intelligunt, rari, allegoriam, qualem *Palmerius* vult, nimis adfectatam h. l. et importunam, atque adeo a *Luciani* indole alienissimam, videri. LXXII.

Ead. l. 2. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

Ead. l. 7. Φέρων ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24. de hoc verbo dixi. REITZ.

Ibid. ἑμαυτὸν) In plerisque legitur εἶναι. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. et ed. Flor.

SOLAN. ἑμαυτὸν ab iis profectum esse, qui *Solani* similes fuerint Critici, nimium scilicet a rigore quodam Grammatico

suspensi, *Luciani* vero haud dubie esse *ἑαυτὸν*, patebit ex iis, quae supra ad c. 19. in Varr. Lectt. m) et ad Catapl. c. 9. in Adnott. a me dicta sunt. Mox etiam verba *ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ* (melius *αὐτοῦ*) ne quis corrigeret *αὐτὸς ἑαυτοῦ*, gravior, opinor, ipse intercessisset *Solanus*. LEHM.

Ead. l. 10. *Λέων πρόκη δεθείς*) *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud *Ael.* de anim. VII, 48. Et *Gell.* V, 14. Postea, inquit, *videbamus Androclum a leonem loro tenui revinctum*, urbe tota circum tabernas ire etc. SOLAN. *Erasm.* in paroem. *Leo chordula vinctus*. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi *πρόκη* pro *κρόκη* errore typothetico, quibus illa *Miscell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin *κρόκη* et ipse scripserit, ac legerit. Est enim *κρόκη* tenue filum, immo *floccus* et *pluma*. *Epict.* Sent. 26. Οὐτε ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑψοῦται, nec avis ob floccos (*plumas*) elata est. Et a *κρόκη* forsan Latinorum *crocus*. REITZ.

Ead. l. 13. *Τῶν τοιούτων*) Scribe *τοιούτων*. Brod. l. modo adducto. Sed *τοιούτων* ego sine variatione ubique inveni, et si *Brod.* *τοιούτων* alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. *τοιούτων* dare in animo habuisse. REITZ.

Ead. l. 14. *Τέχνην τὸ πρ. π.*) Idem rursus De Saltat. c. 9. 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

Pag. 270. l. 1. *Ἀχάριστος*) Lege, meo periculo, *ἀχάριτος*, aut probos auctores profer, qui *ἀχάριστος* ita usurparint. SOLAN. Suppeditabunt exempla *Wesseling.* ad *Herodot.* I, 207. et *Sturz.* Lexic. *Xenoph.* Tom. I. p. 511. Quod autem pro ὡς δὲ *J. Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XI. p. 200. legi vult ὅς γε, non id quidem inelegans foret, neque extra *Luciani* usum. Verum vulgaris, et quae ipsa quoque bona sit, lectio cur propterea mutari debeat, non video. LEHM.

Ead. l. 3. *Αὐτὸς αὐτοῦ*) Ubi ex persona *Mercede* conducti *Lucianus* ait, *Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέποντες, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ* ultima ita refigenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτοῦ εἶναι θέλω. *ἑαυτοῦ* pro *ἑαυτοῦ*. ut saepissime apud *Atticos*. Quando me ipso volo esse jucundior et gratior. Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona *Mercede* conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia versetur, contemptus

et invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso jucundior et suavior esse cupio. (Josephus p. 371. C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεγύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscriptis cl. Hemsterh.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: Si enim gravitatem oris et vultus servare conor, morosus videor, et tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, et ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit et respuit. JENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Jensius in εἰαυτοῦ mutare jubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaci, cum ait p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτὸς εἰαυτοῦ γινόμενος, ὥς περ οἱ Ἀθηναῖσι Πήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμοότητος etc. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut jam vidit Jensius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro εἰαυτοῦ, idque pro εἰαυτοῦ. GESN. Αὐτοῦ est: me ipso; nec debebat mutari. Idem jam saepius a nobis observatum est, ut in Varr. Lectt. ad Diall. Marr. V, 2. XII, 2. ad Diall. Mortt. XII, 2. XXIV, 3. et in Adnott. ad Timon. c. 57. Tom. I. p. 480. Recte Charon. c. 20. legitur: οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ (non αὐτῷ) ἀποθανών. et ibid. c. 24. τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ (non, ut Reitzius maluit, αὐτοῦ) αἵματι. et infra Pro Merc. Cond. c. 14. πείραν αὐτοῦ (sic in omnibus libris) διδοὺς, i. e. experimentum sui praebens, ut recte Interpres. Θέλω autem pro vulg. θέλη probissimam et ego, ac certissimam, judico Jensii conjecturam. LEHM.

Ead. l. 12. Ὁ κώδων ἦλ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6. comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24. Scholiasten risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili jam usui aptatas Luciani tempore crediderit. Usus enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. voce κώδων, et Latino, v. Campana. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annorum aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent.

Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vett. Thes. Graev. T. XII. p. 324. Quin et tintinnabula sepulcro regis Porsenae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55. jam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 271. l. 7. "Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est tantum non-dum, i. e. propemodum, jam jam. Sic noster Ver. hist. I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον, jam jam fructus laturi erant. Plura ex Thucyd. et Herodian. Steph. v. Πόδος, p. 497. REITZ.

Ead. l. 9. "Τοντος δὲ πολλάκις) Διὸς subauditur. BROD.

Ead. l. 11. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN. Frustra sollicitant innoxiam particulam καί. Neque enim delenda, neque, id quod Seagerus vult, mutanda in κατὰ, ita, ut κατὰ ζεύγος sit apud vehiculum; Genuinam intelliges, si tenueris, referri eam ad sequens οὐδὲ, quemadmodum Gesnerus in versione expressit: „et jumenta expectas — et ne virgultorum quidem satis substernunt.“ Similiter vice versa οὐτε et καὶ inter se referuntur Diall. Marr. XIV, 1. οὐτε τὴν παῖδα ἡδίκησας, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Quod autem Participium ὑποβαλόντι; non strictissime verbo finito περιμένεις respondet, nunc tanto minus offendet, quanto certius tibi supra c. 29. extr. de probitate Participii διαπίστρας persuaseris. LEXM.

Ead. l. 12. Τῷ τῆς δ. κομμωτῆ) Horum vis artem nosse? Galenum audi, Ανεκότερον τὸ χρώμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανόμενας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς καλίας ἐστίν, οὐ τῆς ἱατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I. κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera jam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Sueeorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consulere, uterentur. SOLAN.

Ead. l. 14. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse desierat. Eundem nominat in Gallo c. 10. et in Hermot. c. 9. et seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

Pag. 272. l. 1. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25. f. SOLAN.

Ead. l. 4. Δεῖξαι) Cum oporteret. BROD.

Ead. 1. 6. Πεπιτωμένων τὰ σκέλη) *Athen.* lib. 12. *Alexis*, ex quo *Lucian.* hoc loco, ut patet postea:

Ὅρξ δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἢ
ἐυοήμενον.

Dixi ad illud *Petron.* *Salamandra.* Sic pag. 554. ubi pessime interpr. qui crura totumque corpus unguento solebant perungere. verte, ut hic *Erasm.* *BOURD.* Jubet *Bourdelotius* cum *Erasmio* vertere, picatis cruribus; et nos, ut solet, ad *Petronium* amandat. Ego vero, cui *Bourdelotii* *Petronius* ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, depilatis cruribus: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice et oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Demonact.* loco ab eo laudato (c. 50.) legitur, δρωπαρισθῆναι. Cf. *Rhet.* c. 23. *SOLAN.*

Ead. 1. 7. Διὰ τιμῆς ἄγειν τινα — ἤης) Nequaquam significat διὰ τιμῆς ἄγειν τινα, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpres, (edit. *Par.* et *Salm.*) sed aliquem in honore et pretio habere, colere et honorare. Quemadmodum δι' ἐπαινῶν ἄγειν apud *Aelian.* *Hist. An.* XIV, 29. *VITRING.* Cf. *Prom.* in *Verbb.* c. 4. et *Fugit.* c. 3. *LEHM.*

Ead. 1. 9. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic *Cleopatrae* cinaedus *Χελιδών.* *Suidas* in *Κίναϊδα.* *MARCIL.*

Ead. 1. 12. Παραναθίζεσθαι) *W. P. L.* et ed. *Junt.* In reliquis παραναθίζεσθαι. *SOLAN.*

Ead. 1. 13. Διασεσλευμένον) Sic iterum infra *Rhet.* *Praec.* c. 11. *SOLAN.*

Ead. 1. 16. Δειθῆναι) Absque *Codicum* ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *SOLAN.* Δειθῆτε αὐτοῦ in suo exemplari legebat *Brod.* *Misc.* IX, 13. pag. 67. Et corrigere jubebat ἐδειθῆ αὐτοῦ: merito quidem; verum cum ego δεηθῆναι constanter scriptum invenissem, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *REITZ.* Vid. ad *Catapl.* c. 11. *LEHM.*

Pag. 273. 1. 2. Τερετίζοντος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici r. Sic etiam scriptum in *W. Cod.* *SOLAN.*

Ead. 1. 4. Αὐτῷ) Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur sibi; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius ejus loco narrat. *Sapienti* sat. *REITZ.*

Ead. 1. 6. Οὕτως ὄναιο) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te *Dii* bene adjuvent. *BRON.* Idem *Icarom.* et alibi. Et *La-*

mini sic dicunt. Interpretes *Horat. ad Od. 3. lib. 1. et Martial. ad Epig. 6. lib. 5.* BOURD.

Ibid. Χάριν οὐ μικρὸν αἰτούσῃ δὸς) *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* BROD.

Ead. 1. 10. Μυρρίνην) Ad initium hujus capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Δουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἥδη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καλαβρία. Quod et per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non adnotassem variationem editionum inter *μυρρίνην* et *Μυρρίνην*, nisi Solani diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. et edd. antiquas raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταῖα* versus fin. hujus cap. quoque scriptum erat *μελιταῖα*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis post haec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχαρόων*. REITZ. Non sunt hae profecto minutiae, ubi canem *Melitaeum* cum *myrto*, oratores mordaces cum *Carcharorum* gente etc. commutandi occasio detur. Facilius adnuerem minutiis, quod idem *Reitzius* noster supra vitium *Justinae* Ed. οὔτος pro οὔτος, et similia multa commemorare operae duxit. LEHM.

Pag. 274. 1. 5. Βαῦζον) Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* BOURD.

Ead. 1. 6. Τὰ μελιταῖα) Hujusmodi enim sunt *Melitaei* canes. *Erasin.* in proverb. *Melitaeus catulus.* BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Canes erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio* in fine L. III. cap. 26. Vid. notas ad *Euseb. Chron.* p. 223. Insula est orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Melida* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse discitis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. π. *μικροφιλοτιμίας* monumentum ejusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟΟ ΜΕΛΙΤΑΙΟΟ. Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli *Parisiis* dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Philops.* c. 27. et *Conviv.* c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. et *Aesop.* f. 88. SOLAN.

Ead. 1. 9. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσκώπτων) *Benedictus*, nunquam insulse alios etiam — *dicteriis petens.* Conjungit separanda, et

hinc vehementer torquet *Lucianum*. Melior *Erasmus*, cum non insulse super convivium dictoria quaedam jecisset in eos, quæ aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse jocatus esset. GRON. Nec correctoris ipsius interpretatio omnino vera est. Non enim legitur ἀποσκώψας, ut jocatus esset vertere posses, sed ἀποσκώπτων, quo fere quid ille fecerit, significari quis non videat? Verte igitur cum *Gesnero*: qui alioqui (proprie aliquando, i. e. h. l. nonnunquam, suo tempore fere) non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet. Hanc vim vocis ποτὲ, ut verti possit fere, tangit *Sturzius* Lexic. *Xenoph.* s. v. ποτὲ n. 5) LEHM.

Ead. l. 16. Τῶν καρχάρων) Malim τὸν κάρχαρον. BRON. (Miscell. IX, 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convivium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim ξνα, ut Dial. Mort. IX. §. 2. μακάριος αὐτῶν. *Aristophan.* Pl. 345. εἰ γὰρ τῶν φίλων. REITZ.) Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut *Eumolpidae*, *Phoenices*, *Eteobutadae*. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, et interpretandum mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium: nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδούς. Sed ex hoc loco et aliis, quos jam superius notavi, conjicio, *Erasmum* adhuc juvenem et nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat ejus dialecti ignoratione. PALM. Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentienti, et *Hesychio* ita scribenti: καρχαροὶ οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς. Sed quia omnes edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci *Erasmus*. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. BRON. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae arena, veterum clepsydrae (quod et etymon docet) aqua tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Piscat.* c. 24. SOLAN.

Ead. l. 4. Τοῦτο ὑποστῇ) Sincera lectio ὑποστῆναι. BRON. l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus edd. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐπὶ διακοσίαις δραγμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit: Gallicas veteres ad octogin-

ta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ἀναρραγῆναι*) Clamore disrumpi. (*διόρραγῆναι* legabatur in Miscell.) BRON.

Ead. l. 9. *Εἰς δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ὅτινα ἔχοντες*) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit *Belinus*. BRON. Idem fecit *Schmiederus*. Sed non aliam video causam a *Belino* afferi, quam quod ea, quae de Dionysio sequantur dicta, non ad pulchritudinis, sed ad doctrinae, laudem referri debeant. Quod secus est. Cogitavit auctor de Dionysiis, non de Dionysio isto solo, cujus invidiam movit *Philoxeni* pertinax veracitas. Et moneri illo exemplo potuit, quicumque rem haberet cum cujuscunque generis dominis ambitiosis, si ve doctrinae, si ve pulchritudinis, si ve alius cujuscunque dotis, virtutisve, laudem captarent. Omnino liberior h. l. est, ut alibi quoque interdum, auctoris stylus. Quod si non manifesto appareret, mallet ego ea, quae inferius adnexa sunt, verba: *χωρὶ δὲ καὶ σοφοῦς — αὐτῷ λέγειν*, pro alienis habere. Sed caute abstinebo. LERNH.

Ead. l. 11. *Ἀκούειν*) Prorsus ut Latini, audire pro nominari. Ita et bene audire *Epict.* Sent. 7. *καλῶς ἀκούειν*. Noster in *Prometh.* ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι *πηλοπλάθους ἀκούειν* plura simil. *Jens.* Lectt. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis et Latinis communes collegit. REITZ.

Ibid. *Πήχως ἐνιοτε τὴν ὅτινα ἔχοντες*) En delicias interpretum. *Benedictus*, si naris cubitali magnitudine amplas habent. *Erasmus*, si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu. Ubi tantam auxesin? et cur malunt de nare et naribus, quam nasum appellare? Sane cum in *Hermotimo* dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ὅτινα ὁ γέρον, adhibeat nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit et maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ὀνῶν ὄνερ, initio conscrib. hist. Sed ut nunc ὄνρ, ita etiam πήχως in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris* et *Cupidinis*, cum scriberet ex *Veneris* ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ἕρπει τὸν πήχυν, Latine dixit *Erasmus*, *Corybantum alius suum ipse penem ense desecat*. *Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex *Salmuriensi* et hac editione. Adeo illis obhaesit *rexatio Attios*, ut *Deliacos* fecerint quoque *Corybantas*. An miseri non recordabantur *Prudentii* de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; et laudabilius fecissent cubitum simpliciter interpretantes. GRON.

Ead. l. 12. Ἐς τὰς λιθορυφάς) *In lapicidinas Dionysiacas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic. Act.* 7. in *Verr. Plaut. in Capt. et Liv. Cogn.* τὰς λιθορυφὰς dicit *Athen.* o. 3. lib. 1. *Jun. in Adag. Turn.* c. 16. lib. 22. lautumias vult legi. dico alibi. *Bourd.* Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius *Adv. Indoct.* c. 15. *Solan.* Philoxeni contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare recusantis. *Gesn.* *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poetae exemplo. *Brod. Misc.* IX, 13. f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expresserit: nam haec vitia typothetica non esse credo, quia et alibi λιθορύσου male pro λιθορυφῶν legebatur, ut supra jam monuit *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius tyrannus*, alius, *Διόνυσος Bacchus*, vel herus ille *Xanthiae*, de quo *Jens.* ad *Vit. Auct.* c. 6. *REITZ.*

Pag. 276. l. 3. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) *Conf.* supra cap. 10. *Solan.*

Ead. l. 9. Κοσμούμεναι) *Ms.* κομμούμεναι, male; nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι essetque δις τὸ αὐτό. *Bourd.*

Ead. l. 13. Ἡ ἄβρα) *Ancilla.* Sic *Dromo* et *Xanthias* pro servis usurpantur. *Brod.* *Serva.* *Hesych.* ἄβρα, δούλη, πάλλαχ. Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. *Bourd.*

Pag. 277. l. 3. Παναθηναίων) *Quid Romae Panathenaea?* *Solan.* „Ad hanc quaestionem,” inquit *Wielandius*, „vel ipse *Lucianus*, quid respondeat, laboraverit.” Minime, credo. Imo ne ego quidem magnopere laboro. Mirum sane, qui tam incredibilis temeritas, tam vere caecus stupor, scriptori nostro a tam familiaribus ejus cultoribus tribui, credique serio potuerit, adeo sui oblitum *Lucianum* Athenas Romanam transportasse. Non *Attica* Panathenaea cogitavit auctor, sed *Romana*, i. e. festum illud Romanorum, quod cum Atheniensium Panathenaeis maxime conveniret. Erant haec *Quinquatria*, in Minervae honorem celebrata. Quae quum haud commode Latino suo nomine a Graeco scriptore reddi potuissent, Graecum substituit callidus auctor *Athenacorum*. *Panathenaea* autem nominare placebat, ut intelligerentur majora *Quinquatria*, per quinque continuos dies acta, discernenda quidem illa a minoribus, unius tantum diei festo. *Vid. Ovid. Fast.* III, 809. sq. cf. VI, 651. sq. Nempe majoribus, quas ferias puerorum fuisse discimus ex *Horat. Epist.* II, 2, 196. sq., Minerval accipiebant juventutis doctores, quod satis clare patet e loco *Ovidii* priore v. 829. et sq. nec non forte dona doctis nobilium amicis dabantur, quod hic noster

locus docet. *Saturnalibus autem literatos homines a dominis suis donari solitos fuisse, testatur lex illa salsa, quam Cronosolon fert Cronosol. cap. 15. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσις* (praecesserant *servi domestici*) *πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι.* LEHM.

Ibid. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον) Dixere *Persii* interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna.* Ms. Reg. ad hunc locum *μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν.* leg. *Casaub.* fin. lib. 6. *Anim. ad Athen. Hesych. et Suid.* verbo *χειρόμακτρον.* BOURD. Interpretatur *Erasmus* *ἔφεστρίδιον umbellam*, ut *umbella* Graece *σχίρον* dicitur. Debebat vertere *amiculum, paenulam, vel tale quid.* PALM.

Ead. l. 5. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice refingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, *ἔτι σκεπτόμενον παρακούσας τοῦ δεσπότης προδραμῶν καὶ προμηνύσας ἀτρέχεται.* Et primus quidem illico etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς ἐπισκεπτόμενον παρακούσας τοῦ δεσπότης, προδραμῶν. Vertunt: ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscullarit dominum, praecurrit, priorque monet. Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

Ead. l. 6. Ἐτι σκεπτ.) *Ἐτι σκεπτόμενον* in G. et L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae *ἐπισκεπτόμενον* medicinam adferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe *ἐπισκήπτομενον*, quia vocem *ἐπισκήπτω* vel *ἐπισκήπτομαι* de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8. ubi de ea plura: *mandatum* autem hic intelligi commode posse, munus, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem *ἐν σκεπτόμενον* magis probo. Vox *ἐπισκέπτομαι* pro *consilero* apud *Aristotelem* frequens, *Eth. Nic. p. m. 4. C. 20. A. 120. C.* Sic *Noster* etiam usurpat simplex *σκέπτομαι* *Ver. Hist. cap. 10. Demon. c. 57. Herm. c. 50. et 73.* SOLAN. Quid si *ἐπισκηψαμένου*, jubente, et mandante familiae? GESN.

Ead. l. 8. Κοιτίζοντες) *Pallium deferentes.* BROD.

Ead. l. 9. Πολλὰ εἶπε) *Multos de te apud dominum sermones fecit.* BROD.

Ibid. Καὶ ὡς ἐπιτραπείς) *Utque, cum id arbitrio ejus permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* BROD. Perperam *Erasmus*, quemadmodum adhortans commodiora subjecerit. *Concinnius Benedictus*, ut sibi dato arbitrio commodio-

ra subjecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius et simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit. In Nigrino, οὐ τὰς πολεῖς ἐπιτετραμμένοι. In Apologia hujus dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

Ead. l. 10. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) *Optimum tibi delegit.*

BROD.

Ibid. Διεξιὼν) *Commemorans.* BROD.

Ead. l. 11. Λαβόντες) *Aliquot a te extortis assibus.* BROD.

Ibid. Βρενθόμενοι) *Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui donativum istud ei adportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, segro animo discedant. πάντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper mussitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ ὀυχεραίνοντες. βρένθον δὲ μῦθον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦθον. καλεῖται καὶ ὄρνειόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet *Etymologici Magni* auctor; quibus et conveniunt fere, quae habet in ea voce *Hesychius*: sed cum apud *Hesychium* juxta et *Helladium* in *Chrestomathia* p. 14. ed. cum notis *Meursii*, legatur *Βρένθιον*, dubium, utrum apud *Helladium*, et *Hesychium* atque in *Etymologico M.* (ubi nunc *Βρένθειον*, nunc in plurali *Βρένθια*, scribitur) sit ex hoc *Luciani* Scholiastae rescribendum *βρένθιον*: an vero apud hunc, ut et in *Etymologico* ex *Hesychio* *βρένθιον* emendari debeat. Certe priorī sententiae videtur τὸ βρενθύνεσθαι inde deductum favere. Porro et ex *Hesychio*, et *Etymologico* apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσινον. Apud *Hesychium* quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦθόν τι ὡς βάκχαρις etc. sciendum apud *Etymologici* auctorem scribi βάκχαρις, et ex adjecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Hesychium*, Βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται: hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie *H. Stephani* sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύνεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem *Hesychium*, ubi Βρεναῖαται, ὀυχεραίνει, προς-*

ποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin *Βρενθύεται* sit rescribendum; plane uti infra *Βρενθύεσθαι* inter alia etiam per δύς γεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque *Etymologicum M.* in eadem hac voce. JENS. Cf. Schol. ad Timor. c. 54. Omnino autem erudite disserit de hoc verbo *Hemsterl.* ad Diall. Mortt. X, 8. in Tom. II. p. 531. sq. LEHM.

Ead. l. 12. *Δύο ὀβολούς ἢ τ.*) Summam et infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. et L. est. SOLAN.

Ead. l. 14. *Μὲν αὐτός*) Ipse dominus. BROD.

Ead. l. 15. *Οὗτος*) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

Ead. l. 16. *Ἐμβολός*) Revocandum ex editionibus prioribus *ἐμβουλός*, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. JENS.

Pag. 278. l. 1. *Ἄωρα*) An ἄδωρα; BROD. *Ἄωρα δῶρα*) Ita et vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum et eorum spe in cultu domini et mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἄπλοτος. Sic in Vitarum Auctione *Bourdelotius* advertit τέρας ἀτερέση. Sic ab aliis κόσμος ἀχρηστος, τόκος ἄτοκος. GNON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi *Odyss. M. v. 89.* Scyllae pedes dicuntur ἄωροι.

Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

Idque *Scholiastes* vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere ingrata, indigna; quemadmodum *Hesychius* ἄωρον interpretatur inter alia, ἀχαροί, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud *Homerum* sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio*, (in voce *Ἄωροι*, ubi ad hunc *Homeri* locum respicit, et non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem *Scholiasta* vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti *prosilire* nequeant. Hanc quoque sententiam po-

nit et Hesychius. Quod vero ad hunc *Luciani* locum attinet, haud dubie est certissima et venustissima lectio cl. *Gronovii*, *legentis ἄδωρα pro ἄωρα.* "Ἄδωρα enim δῶρα eadem *elegantia dici, qua πλοῦτος ἄπλοτος, τέρψις ἀτερψή, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος.* Quibus ego addo *γνώσις ἀγνώσις* eodem loco apud *Nostrium* in *Vitar. Auctione* c. 14. quo *τέρψις ἀτερψή.* Sic *χάρις ἄχαρις* lib. 1. *Anthol. Epigr. c. III. Epigr. I.*

Οὐκ ἔμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας

Ἰσηος, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα·

et apud *Aeschylum* in *Prometheo victo* p. 35. edit. *Steph.*

— φέω' ὅπως ἄχαρις Χάρις,

ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλκά.

Apud eundem *Aeschylum* in eodem *dramate*, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55.

Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα

Πόριμος.

Scholias hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανησάμενος. οὐ φεύξεται. (Apud *Cic.* III. de *Orat. veteris Tragici* est: Qua tempestate *Paris* *Helenam* in nuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in *Hec. Sophocl.* *Oedip. Tyr.* p. H. S. 200. *Aeschylus Prom.* πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος *Persis.* νᾶες ἄναες *Choeph.* χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius Medea* vita invita: *Amphis Com.* θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit *B. Martin.* V. L. III, 9. *Hom.* II. I, 34. ἀλκή ἀναλκίς. *Aeschylo* in *Persis* p. 157. νᾶες ἄναες, naves perditae, et p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in *Electr.* v. 1157. *Clytemnestra* dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *Hemst.*) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam *Latini*; apud quos legitur *via invia.* Pari ratione apud *Ovidium* *injusta justa*, II. *Met.* 627. de *Apolline Coronidem* ab se temeraria et injusta caede trucidatam tumultante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de *Or.* 58. dixit *innuptas nuptias*:

Qua tempestate *Paris Helenam* innuptis junxit nuptiis,

Ego tum gravida etc.

Sic *insepuliam sepulturam* ex *Ciceronis Phil.* I. citat *Torrentius* ad *Suetonii Julium* c. 84. Huc referri potest diligens negligentia apud *Ciceronem* in *Or.* cap. 23. *Inops potentia* apud eundem *Pro Quintio* c. 10. *Insaniens sapientia* apud *Horatium.* Ita et *Ardeliones* apud *Phaedrum* dicuntur multa agendo nihil agere. Sed ut ad *Luciani* locum revertar, eum ita emendandum viderat jam olim *Brodaeus* IX. *Misc.* c. 17. adferens illud *Sophoclis* ex *Ajace* *Flagellifero*,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, οὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem et impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat et quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg. II. Aen.

— ulla putatis

Dona carere dolis Danaum? —

Ita Venus in suavissimo et cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, Veneris osculi, quod ibi offertur, certante Moschi Epyllio, quod inscribitur Ἐρως δραπέτης, Amor fugitivus,

Ἦν δὲ λέγῃ ("Ἐρως scil.) λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μὲν ὄπλα,

Μήτι θίγῃς, πλάνη δῶρα· τὰ γὰρ πρὸς πάντα βέβηκται.

JENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur Galaci Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, et restituta Sophoclem ejus, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer sic habet:

Ἄλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παροιμία,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα.

M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut, concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia etc. collegi in libello de Ambig. et contrar. Tit. ADJECTIVUM, et OXYMORON. REITZ. Gailius retinuit vulgatum ἄωρα. At Sophocleum illum locum (Ajac. v. 675.) respici, manifesto ostendit vox ἀνόνητα, respondens Sophocleae οὐκ ὀνήσιμα. Quod si ita est, ἄωρα δῶρα non amplius se tueri possunt, idque tanto minus, quum ἄδωρα, quae quidem Brodae juxta ac Gronovii conjectura est, etiam Galaci Collectaneis confirmetur. Optimo itaque jure Reitzius ἄδωρα recepit, recentioresque praeter Gailium omnes secuti sunt. LEHM.

Ead. 1. 2. Καὶ ἀνόνητα) Ex Sophocle in Ajace Mastigoph. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

Ead. 1. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα) Incredibile est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiiis illis viris verti potuisse: ad munia fumulatus obeunda claudicantem et obaudientem. Quid oro illud est? Utique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαιδῆν esse collabi, deficere? GRON.

Ead. 1. 7. (Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοί) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans et exaggerans miseriae, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se ca-

lumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετριχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοί, ἀπανθισιάμενος — ἤδη περιβλέπει σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ etc. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοί ἀπανθισιάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perspicit enim te, jam assiduis laboribus attritum, et ad munia famulatus obeunda claudicantem, et deficientem, jamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florantissimum, decerpit — circumspicit jam, in quod sterquilinum te abjiciat etc.* JENS.

Ibid. Νοστιμώτατον) Ἠδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marci. ad Pers. Bourd. Vid. iterum infra De Luct. c. 19. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinum) portet et abjiciat. REITZ.

Ead. l. 12. Πότε etc.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit et has, καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento et erudito lectori persuadeam legendum πότε et διέφθειας, non autem, ut adhuc, τότε et διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, et mens auctoris? *Vel etiam quod pusiohem ejus aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitasti, vel simili alio nomine insimulatus, noctu, obvolutus, in cervicem extrusus, egressus et orbatus omnium.* JENS. Πότε L. uti conjecerat Jensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectt. Lucian. Jensii p. 204. unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: legendum τότε, non autem, ut adhuc πότε. Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lecit. Quare πότε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ. Nimia fuit h. l. Jensii seduli as, corrigentis πότε, nec magis laudandum Reitzii recentiorumque editorum obsequium, etsi in Codicis L. adsensu haec conjectura aliquantum commendationis invenisse videatur. Non πότε, aliquando, ut tempus sit indefinitum, sed τότε, tum, de ipso illo tempore, quo philosophus noster jam γέρων factus erat, explicandum conve-

nit in nostrum locum. Et alibi τότε similem Criticorum injuriam est expertum, ut Nigr. c. 7. ubi vid. Adnot. Tom. I. p. 254. Addam, si opus sit, ad confirmandum hunc του τότε usum e *Lycurgi* Orat. *Leocrateae* locum c. 3 p. 141. Παρ-
 εἶσθαι δὲ τὴν ὑπὲρ τούτων τιμωρίαν συμβέβηκεν, ὧς ἄνδρες, οὐ
 διὰ ῥαθυμίας τῶν τότε (i. e. olim) νομοθετούντων, ἀλλὰ etc.
 De lectione διέφθειας omnino *Reitzio* adsentior. Require-
 batur verbum, cujus et Tempus et Modus ab ὅτι penderent;
 ergo nec Participium, (διαφθείρας) nec Praesens, (διαφθεί-
 ρεις) sed, quod A. 2. recte suppeditat, διέφθειας, respon-
 dens illud praecedenti ἐπείρασας. *LEM.*

Ead. l. 13. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur
 διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam
 διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. *SOLAN.* Διέφθει-
 ρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut conjecerant viri
 docti; et sic in *Ald.* (2.) prima correctum inveni eadem ma-
 nu; quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Co-
 dice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi
 textui immittere. Minus itaque *Solano* obsecundavi, quia
 sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet
 enim conjunctiones non semper similia tempora requirant, ut
 supra probavimus ad *Piscat. med.* fere: hic tamen convenien-
 tior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito et-
 iam sermo continuatur. *REITZ.*

Pag. 279. l. 6. Ἐκ τοῦ ἔθνους) Ea, quibus adsuevit. *BROD.*

Ead. l. 12. Ῥέδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc vi-
 deas ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat,
 mihi nondum compertum; conjicio in facinus primum ex hoc
 loco, et alio, qui est in *Alex.* c. 4. ubi hominem suis colo-
 ribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, malle-
 m alio sensu intelligere, quo occurrit in *Anach.* c. 34. Ῥέδιον
 ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu opportunum *Livius*
 aliique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν
 τρόπον additum, active accipiendum videatur. *SOLAN.* Le-
 vitas morum (ῥαδιουργία) notatur h. l. in Graecis, quam fa-
 mam jam *Ciceronis* aetate illi sustinuerunt, ut hic ipse, quam-
 quam studiosissimus nationis illius cultor et admirator, te-
 statur variis in locis, e. g. pro *Flacc.* c. 4. sq. *Epist.* ad
Famill. XVI, 4, 4. „Lyso enim noster vereor ne negligen-
 tior sit: primum quia omnes Graeci, deinde,“ etc. *LEM.*

Ead. l. 14. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς et paullo post ἡμῶν le-
 go ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quo-
 rum se numero auctor non eximit. *GESN.*

Pag. 280. l. 1. *Μαντείας*] Quod *Valckenarius* et *Wyttenbachius* malunt, *μαγείας* e loco *Alexandr.* cap. 5., quem et ipsum paullo post *Jensius* et *Solanus* conferri iubent, sane aliquid commendationis accipit. At h. l. in *μαντείας* omnes libri consentiunt. Neque ego intelligo, quidni etiam vaticinandi professio iis artibus, quas *Pseudophilosophi* isti prae se tulerunt, adnumerari potuerit. *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 3. *Ἐπαγωγὰς*) Cum legerem semel et iterum, *Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐκ τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρησίμῳ εἶδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς* quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse abductionem in hostes, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio *Flor.* habens diserte *ἐπαγωγὰς*, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum *Noster* ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia et veneficia, nec non amoris conciliationes, et damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in *Pseudomanti* c. 5. *Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γῆς, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδὰς θεοπεσιόους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς.* Accipit eum amans quidam praestigiator, ex iis, qui magias et sacras incantationes profitentur, tum artes et ad conciliandam in amoribus gratiam, et ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas. Est ergo *ἐπαγωγή* vel generatim cujuscunque noxii et damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, *Ἐπαγωγή*, συμφορὰ, πειρασμός, ἥτοι τὸ ὁπωσοῦν κακὸν ἐπαχόμενον atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *JENS.* *Ἐπαγωγὰς* *W.* et edd. *Fl. Ald.* (?) *Junt.* et *A.* recte. In aliis *ἀπαγωγὰς*, mendose. Vid. *Alex.* c. 15. (5.) *SOLAN.*

Ead. l. 12. *Φύσεως*) Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis et animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *GESN.*

Pag. 281. l. 2. *Θυέστης*) Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *SOLAN.*

Ead. l. 3. *Τηρεῖς*) *Tereus* cum sequeretur *Prognen* uxorem et ejus sororem *Philomelam*, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. *Met.* *Pers.* Sat. VI. *COON.*

Ibid. 'Οπύλων) Ita W. In impress. ὀπύων. Vid. et Alex. c. 19. (c. 50.) SOLAN. Etsi in omnibus inveni ὀπίων omisso i, tamen edidi ὀπύλων, quod probatione non indiget; vid. modo Hesych. ter quater id repetentem, ὀπνύομένη, μισγομένη, ὀπνύομένη, γεγαμημένη. ὀπνύειν, γαμῆν etc. et sic Noster supra. Quare vel nullo Ms. praeunte, olim correxi. Jam vero, cum Cod. Wit. adsentiat, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. Guyeti quoque inveni, illum ὀπύλων legi velle. REITZ.

Ead. l. 7. Εὐανθής) Ait de divitibus et potentibus, Ἐκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορσίρα εὐανθής etc. Quisquilliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθής. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐαιθής. JENS.

Ead. l. 11. 'Ο Κέβης ἐκείνος) Cujus exstat libellus. BROD.

Ead. l. 12. Σοὶ) Sic optime W. et L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum Coll. exhibeant βious. Vulgatum σοῦ enim minime ferendum. SOLAN.

Ead. l. 13. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, et ita legisse videtur interp. BOURD.

Ibid. Ἐς αὐτήν) Sic rursus fin. hujus Dial. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. Ἐδεήθη) Cupiam. BROD.

Ead. l. 6. Καὶ ἀνάντης) Malum καὶ ἄναντες. BROD. Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπύχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα etc. Quid hic non bene saui sit, ut cum Brodaco legendum sit ἄναντες, non video. Atque adscensus sit valde et acclivis et lubricus. JENS. Itaque Jensus ἐπὶ πολὺ pro Adverbio sumit, et cum sequentibus jungit, quam quidem rationem interpunctio Editionum B. 1. et Wolf., in quibus post ἐπὶ πολὺ nulla mora indigitata est, indicat. Minus recte in utraque Aldina, Reitziana, Bipontina et Schmiedariana comma positum post ἐπὶ πολὺ, quo Adjectivi notio significetur, quam et Gesnerus expressit, longus vertens. Similiter etiam Belinus et Wielandius. Sed priori rationi magis favent et usus linguae, et loci contextus. Sic etiam facile supersederis Brodaci conjectura ἄναντες. LEHM.

Ead. l. 8. Χρυσοῦς ὅλος) Angl. ὅλως. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic pag. 374. et passim. BOURD. Vid. Adnot. ad Necyom. c. 1. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐκτεπληγμένον) Nota, hic non observari delictum illud, ἐπληγον ad corpus, ἐπλάγον ad animum. Longo-

lius in excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

Ead. l. 14. Διαιδέξαιμεν αὐτόν) Restitue διαδεξάμεναι δ' αὐτόν. BROD.

Pag. 283. l. 1. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Ms. ἐγγειρισσῶ αὐτόν τῷ γήρα, ἤδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετριμμένον τὸν χρώτα, cujus color est detritus, cujus vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χρώτα, cujus color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P. v. 733.

— Τῶν δὲ τρέπετο χρῶς, οὐδὲ τις ἔτλη

Πρόσσον αἰζας δὴ περὶ νεκροῦ θρηιάσθαι.

Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrens pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Abdic. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χροάν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τετραμμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Eunuch. c. 11. ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Jov. Trag. cap. 30. ἡ χροά τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς etc. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Ead. l. 4. Λεληθίας) M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῇ ἐταίρᾳ) Corrige τῇ ἐτέρᾳ μὲν. BROD.

Ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) Frustra. BROD.

Ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν) Sensus faciliior, si legas ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπ. GUYET.

Pag. 284. l. 1. Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Deus in caussa non est, si quid mali nobis eveniat. BROD. Memineris, Deum in culpa non esse. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut; cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam et numina. Homer. Odys. I. Aeschyl. in Prometh. Cogn. Platonis locus est huic argumento sane quam aptissimus, de Rep. X, 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigeat. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχίσσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΘΝΗΤΟΤΕΤΕΝΟΤΕ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΤ, ΟΥΧ ΤΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΑΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ' ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΤΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ

ΑΤΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΤ, ΘΕΟΣ
ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

Ead. 1. 2. Ἐλομένον) *Ejus, qui id agendum statuerit.* BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 285. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, *Petrum Mosellanum*, hujus Apologiae interpretem, oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. Hujus Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλειῶτινι χροσῶ, et pag. seq. BROD.

Ead. l. 4. "H) V. rectè, non ἦν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN. Deest etiam in Cod. 2954., non improbante *Belino*. Ino vero manifestum est, ἦν alienae manui deberi, quae vel Substantivum verbum supplere, vel etiam ingratum verborum ἐπιθεῖν εἰπεῖν sonum inserta illa voce vitare vellet. Ex ἦν autem per errorem ortum est illud ἦ, quod Cod. Witt. exhibet, quodque *Reitzius*, quem secuti sunt recentiores, sine idonea caussa praeferendum censuit. Neque enim solum sententia valde jejuna est, si cogitationem sic a sermone sejungere velis, sed verba quoque ipsa structurae vitio laborant vix condonando. Quis enim tandem, qui tersum colat stylum, sic loqui sustinuerit: Ἀτινά σοι ἐπῆλθεν, ἦ εἶπες, ita, ut in eadem voce ἄτινα Objectum simul et Subjectum quaeri oporteat? LEHM.

Pag. 286. l. 1. Κα) Adseverantis est.

Ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum.* BROD. in *Miscell. L. IX. c. 14.* Quod Brod. voluit, jam erat in *Mosellani* versione. *Benedictus* vero: Sed quid interim in singula diceres; *Solanus* vero haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, et perlecto libro.* REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: Quae interjecto tempore inter libelli mei prioris editionem et hoc tempus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti, a te dicta sunt in me et ipsam illam mutatam vitae meae rationem, ea nunc componere et conciliare his, quae legisti superiori libello a me scripta, studeo, ut appareat, ra-

tiones meas posteriores non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.

Ead. 1. 2. Ἀνεγνωστένοις) Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid servem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere, adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec jam addere, *adjungere paro praecedentibus a te jam lectis*. Conf. supra Revivisc. c. 38. καὶ φημι μοι μετὰ τῶν λεγομένων. REITZ. Recte Gesnerus et Reitzius mentem auctoris ceperunt. Quam etsi paullo contortius et obscurius verbis expressam esse facile Solano et Wielandio concedam, nihil tamen per totum locum, quod corruptum sit, equidem suspicari possum. Neque usquam cujusquam corruptelae vestigia certa comparent, nisi quod in Cod. 8011. voces καὶ ἐπὶ, quas haud dubie incuria librarii ante πᾶσιν omisit, desiderantur. LEHM.

Ead. 1. 3. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. et ed. Junt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔγω. Plato Phaedone ed. Basil. p. 93. C. Καὶ ὡς εἶκε τῶν κύκνων δοκῶ φανλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν etc. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, et, puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN. Articulus τὴν, quem Gesnerus addit, carent omnes Edd. Neque Ellipsin, quam Gesnerus vult, magis agnosco, quam ipsam lectionem κακῶς. Κακὸς ἐγὼ praeter tres Codd. et Ed. Junt. etiam Ald. 2. habet; idque ad usum linguae aptissime dictum apparet. In vetustis Edd. omissum post μαντικὴν comma facile omnem locum turbare potuit. LEHM.

Ead. 1. 4. Εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς] Optime haec ab interprete Latino redditae: *Et est, qui postquam scripsit ipse talia — — demiserit?* non intellexit Belinus, atque adeo pro more suo vituperavit. Nimirum τις enclitice scriptum in A. 1. et 2. recte habet, minus recte τις in B. 1., quamquam et hoc quodammodo ferri possit. Magnopere a vulgatis verbis recedunt, quae, Belino referente, in Cod. 2954. leguntur: εἰτα τις οὗτος; αὐτὸς ὁ ταῦτα γεγραφὼς etc. quae Belinus multo praestantiora vulgatis habet, et sic reddit: *Eh quoi! quel est cet homme, cet auteur? C'est celui même qui a écrit cet ouvrage.* Vereor, ut talis oratio ulli Luciani cultorum placitura sit. Fortassis tamen error commissus est in referendo, et verba in Codice illo sic leguntur: Εἰτά τις, οὗτος, (pro ὃ οὗτος) αὐτὸς etc. LEHM.

Ead. 1. 5. Πάντων ἐλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

Ead. 1. 6. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in par-oemia, *Testulae transmutatio*. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200. C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in ὀστράκου πε-ριστροφῇ, et adde Marini locum in vita Procli, et quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1161. a Kustero ad Suidam laudatur, et Diog. Laërt. VI, 95. SOLAN. Desumptum proverbium e lusu quodam puerili, qui dicebatur ὀστρακίδα, quemque describit Pollux Onom. IX, 3. Lec-tionem φησὶ Güllerus ad Dionys. de Comp. Verb. p. 132. in φασὶ mutandam censuit. Et sic jam in A. 2. editum: nec non P. ita scriptum habet. In Reitzianam editionem haud dubie per errorem irrepsit φησὶ, quantum quidem e Reitzii notula in Varr. Lectt., quam accurate descripsi, suspicari licet. Unde et idem Luc. Asin. c. 22. extr. pro vulgato φησὶ ex Ed. Salm. edidit φασί, reprobante quidem Courierio, qui ad illum locum p. 230. complura affert aliorum scriptorum loca, ubi φησὶ scriptum exstet pro rectiori φασί. Verum mihi quidem ejus generis peccata librariorum potius, quam ipsorum scriptorum, negligentiae tribuenda videntur. (His jam conscriptis indicavit mihi amiciss. Stallbaumius, in Pla-tonis Gorg. p. 522. E. ed. Steph. omnes editt. et libros manu scriptos, Ἄκουε δὴ, φασί, exhibere, φησὶ vero Plutarchum et Stobacum, qui locum exscripserint. Addebat etiam Vir lectissimus: „Apud seniores quidem scriptores φησὶ pro φασὶ occurrere docet Toup. ad Longin. p. 275. sed apud probos re-periri omnino negat Heindorf. pag. 262.“) Pro ἐνῆκε, quod Reitzius, praeceuntibus plerisque Edd. veteribus, et recentt. ediderunt, malebam ἐνσέσεικε, quod princeps Florentina, et quinque Codd. tuentur, recipere. Cf. De Merc. Cond. c. 30. LEHM.

Ead. 1. 7. Φέρον — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi su-pra, ad Dial. de Merc. cond. cap. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Ead. 1. 10. Πρὸς) Hinc, ut ex aliis locis, patet, Lu-cianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegyp-to, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde conjicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo conji-cere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsitan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis c. 14. habet, ab

eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque et absurdas eorum de iis opiniones praesens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Soloec. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, *Luciani* vita, huic editioni praemittenda, et in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

Ibid. Τῷ Αἰακῷ) *Tam* morti proximum. BROD.

Ead. l. 11. Ἐν τῷ πορθμείῳ) *Erasm.* in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

Pag. 287. l. 2. Τὰ σφιγγία) *Torques.* BROD. Hanc vocem interpreto alibi, ut sequentem κουράλια. BOUND. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox κουράλια non mihi videtur sana, et credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφιγγεῖν dictum foret σφιγγίων, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίων. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα, et ideo dictus est Torquatus Mantius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, et eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium et ἑξαιρέτον τι· nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio cum ita cognominandi ex re solita, et ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγίων *amuletum*, sed nulum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Graece dicitur περιλαμνα, περιλαπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto *Lucianum* in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, et ignotus. Igitur σφιγγίων, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus et exilius, eo pretiosius et magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* et *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, et luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando et sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, et sic alligata παρέχουσι

ἐαυτὰ ἔλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα, et auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse *Lucianus* infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, καὶ χρύσεια ἔχει σύμβολα.* His positis, pro *κουράλια* (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κωράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδία* vel *παιδάκια*, et duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κωράλλια* *Hesychius* habet sic: *Κωράλλιον, παιδάριον, κόριον*, et paullo post, *κωράλλισκον, μεράκιον*. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites et luxuriantes pueros pulchritudine et corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro et gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille *Philocommodus* imperatori *Commodo* percarus, de quo *Herodianus* in *Commodo*: *ἦν δὲ παιδίον πάννυ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυναικῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσοῦ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς αἱ χαιρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες.* Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro et gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti. De iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. *παιδίον τι τῶν ψιθύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυνὰ, ὡς πλεῖσθαι ἀδυναῖσαι τρέφουσι.* Quae sic vertit *Nylander*: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nulos delectationis causa alere solent.* Nec obijciatur, pueris non convenire vocem ἔλκεσθαι et κλοιῷ δεθέντα: vox ἔλκεσθαι optime convenit voci σφιγγῖα, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια et aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornatur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. **PALM.** Quae notaverit ad haec verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de *Animalibus sacr.* script. lib. 5. c. 7. Part. II. p. 703. ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendum esse fatebitur in voce *κουράλια*, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, et quam sit indignum docto homine et liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Caesaris* aulam se contulerat. Quod illi obijciens *Sabinus* quidam petit, quot *Midae*, quot *Croesi*, quot *Pactoli* illi persuaserint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ eto. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia et corallia (id est, monilia e corallio facta) ita*

reddidit cl. *Botius*; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγα sunt *sphinges*, non *monilia*. 2. Et vel si *monilia* reddas, tamen τὰ σφιγγα καὶ τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio*, sed *monilia et corallia*. 3. Praeter τοὺς πλουσίους *divites* inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse *monilia corallina*, merum somnium est, cum ne *monilia* quidem habuerint. *Monile* enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Aeneidos*. 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum *monilia corallina*. Nam utut ponas, *divites* habere *monilia*, tamen iis *monilibus* non dicentur esse revincti, quasi captivi detinerentur. Nec *monile corallinum* cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, et verbis auctoria tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere *sphingia*, et *pardalia*, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. *Sphingia* dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum *Philosopho* libri secundi *Historiae animalium* capite undecimo, et *Photio* in *Exc.* ex *Philostrato*. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihi que amicissimus dominus de *Grentemesnil* τὰ κουράλια mutat in τὰ χυνάρια. Cui conjecturae sulliagium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγα καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae et collaria*, seu *monilia*. Quasi verborum hic esset sensus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum *armillae et torques*. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi*, sed et *armillae anguium figuram habentes*, quaeque brachium in anguium modum circumplicant. Ἐπικρατίους ὄφεις vocat *Philostratus* in *Epistolis*. Et pluribus describit *Nonnus* libro quinto *Dionysiae*. *Collarium* autem pro torque est Romana vox, qua *Plautus*, *Lucilius* et *Varro* usi sunt: unde γῆρις Κολαρίν vel γῆρις Κολαρίαν a Chaldaeis et *Thalmodicis*. Et Graecis κολλάριον. *Hesychius* κλοιός, περιτορχήλιος δισμός, κολλάριον, ἤτοι μανιακίης. *Philoxenus* in *Glossis* κολλάριον *collarium*. *Aristophanis Scholiastes* ad *Vespas*, κλοιός τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δισμός ἐστὶ ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολιὸν, lege κολλάριον. Itaque videbantur *Luciani* σφιγγα in ὀφίδια et κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum ablu-

dunt. Sed jam displicet haec conjectatio. 1. Quia divites torquatos et armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo *Luciani*, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, et monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, et pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi Epigrammate 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo, quem occidit *Cyparissus*, *Metamorphoseos* libro decimo.

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. c. 32. *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde sphinges quoque et pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex *Philostrato* refert *Photius* Act. 241. Ἀχωναι (ἀλῶναι) ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἄμα, ὃν περὶ τῇ δερῇ (δέρῃ) ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπετέγραπτο Ἀρμενίοις γραμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ, i. e. *Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armenius literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo.* Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κουράλια in *Luciano* esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni *Bochartus* et *Palmerius*, nec non cl. *Boottius*: Μονονουγὶ τὸν ἑτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν αὐτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφῶντων πλουσίῳ τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (*Hesych.* in οἰκούρια. *Alciph.* I. Ep. 39. pag. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, et Graecis ignotam, jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία καὶ κουράλια significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo *Palmerio*, qui ex *Hesychio* κωράλλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas

delicias dominorum et dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus *Philostrati*, quem ex *Photio* attulit *Bochartus*, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum et consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur et duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum et hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur et trahebatur ad libitum domini, instar σπιγγλον, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur *Lucianus*, faciat iste locus *Philostrati*, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro *Bocharto*, quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queritur p. 471. (c. 30. p. 269.) Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρούχῃ δεθείς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex *Gellio* et *Aeliano*. vide *Plin. Hist. Natural. lib. VIII. c. 16*. Sic et pantheras et pardos cicuratos et olim fuisse constat ex vita *Elagabali*, et aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis lib. 1. Ep. 84*.

Picta quod jugo deligata collo

Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni *Bocharti*; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est *Bocharti* disputatio contra *Bootium*: disputare debuit in ipsa voce κρούχια, an ferri ea posset; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret: quod stabile et certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse *Palmerium*, quam diserte profiteri, id omne, quod boni afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σπιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia p. 377. sic

κουράλια ex *Hesychio* de parva κόρη p. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια) *Et torques e corallo, quod*, inquit *Plinius, religiosum inprimis gestamen esse existimant amoliendis periculis.* BROD. An vox barbara ex *collarium* facta? An *corallium* lapis, s. torques ex corallio? v. Codd. vet. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, illustr. *Spanhemii* emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλόρας, quae alia simiarum cauda carentium species a *Salmasio* memoratur, *Plin. Exerc. p. 267. Spanh.* autem p. 242. novae ed. de *Usu et praest. num.* Pro priore *Palmerii*, qua, ut ex *Bocharto* patet, κυνάρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae *Periclis*, p. 277. *Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς οὐ τίττουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις* apud eundem *Plutarchum* legitur in fragmento *Timocreonis* Lyrici, quod in *Themistocle* affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κόλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in versione, quod responderet τοῖς κουράλοις, in tanta sententiarum diversitate placuit et nobis aliquid audere, et ponere interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorundam: et fuisse olim vel maxime amabiles, apparet ex *Martialis* V, 33. GESN. Quia variationem neque in Codd. neque in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem *Jens.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad *Hesychianum* κωράλλιον, παιδάριον, accedit; et cum alii jam nimii fuerint in verbis his investigandis, et corrigendis, verbum non amplius addam. REITZ. *Gesneri* conjecturam σκιουράλια, quam et versio Latina secuta est, *Wielandius* quoque et *Belinus* probabilissimam omnium habuerunt. Hoc certe cum ex loco ipso, tum e virorum doctorum disputationibus, patere videtur, animalculorum quoddam genus sub voce illa suspecta latere, quod *Luciani* tempore inprimis delicatulis Romanorum matronis in deliciis fuerit. Phrasin, quae praecessit, ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, nollem a *Schmiedero* mutatam, quamquam σύρεσθαι pro φέρεσθαι editum compluribus Codd. confirmatur. Ἐλκεσθαι enim καὶ φέρεσθαι formula esse videtur similis illi usitatori ἄγειν καὶ φέρειν. Neque ego in lectione σύρεσθαι

aliud quidquam video, quam genuinae lectionis scholion.
LEHM.

Ead. l. 3. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) *Erasm.* in proverbio, ἄνω ποταμῶν. *BROD.* Vid. *Diall. Mortt.* VI. Et *Eurip.* *Med.* 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi se *Diogenes Cynicus* dixisset, Ἀγε, fac sis dicto audiens; herus respondet, ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί. 146. C. *SOLAN.* Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμὸν; neque enim mirum est, aliquem adverso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. *GESN.* Ἄνω τοὺς ποταμοὺς praeter L. etiam M. *Reg.* 3011. probante *Belino.* *BIP.* Erravit *Gesnerus.* Sonat proverbium, ἄνω τοῦ ποταμοῦ, vel τῶν ποταμῶν, de quo dictum ad *Diall. Mortt.* VI, 2. *Tom.* II. p. 498. hujus Ed. Neque h. l. agitur de eo quod mirum est, sed quod perverse fit. Ergo *Schmiederus*, quum, *Belini* iudicio seductus, lectionem *Cod.* 3011. ἄνω τοὺς ποταμοὺς recepit, textum magis corrupisse, quam emendasse, putandus est. LEHM.

Ead. l. 4. Καὶ παλινῳδεῖν) *Erasm.* in adagio, *Palinodiam* canere *BROD.*

Ead. l. 5. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) *Stesichori* poetæ lyrici exemplo. *BROD.* *Stesichori* palinodia de *Helena.* *GUYET.* Conf. supra *De Merc. Cond.* c. 11. *SOLAN.* Ut *Stesichorus*, caecitate punitus, quod maledixisset *Helena.* Sed exposuit omnia *Erasm.* *GESN.*

Ead. l. 6. Ἰλιῶ) Tangit in *Pisc.* et in *Pseudolog.* *BOURD.*

Ead. l. 7. Ἦρὸς ἑαυτὸν) In σκαυτὸν mutarem, nisi et a *Nostro* atibi et ab aliis ita usurpari passim cernerem. *SOLAN.* Recte: cf. quae dicta sunt in adnott. ad *Catapl.* c. 9 ad *De Merc. Cond.* c. 29. et in *Varr. Lectt.* ad *De Merc. Cond.* c. 19. LEHM.

Ead. l. 10. Καὶ οἷῳ σοι χρηστῶ) Et quae tibi viro bono congruat. *BROD.* De hac dicendi ratione vid. *Schaefer.* ad *L. Bos de Ellips.* p. 479. LEHM.

Ead. l. 11. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod existat ὑποδέσθαι, omnia conturbat. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Τῷ λογίῳ) Et *Mercurio*, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. *BROD.* Conf. infra *Pseudol.* cap. 24. Κακὸν πακῶς σε ὁ λόγιος Ἐραῖς ἐπιτρίψειν αὐτοῖς λόγοις. Et supra *Deor. Dial.* Plura *Elsner.* ad *Act. Apost.* XIV, 12. et *Th. Sel.* *Observatt.* c. 16. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Τὴν σμίλην) *Scalpellum.* *BROD.* *Misc.* I. IX. c. 14. Quod non operae existimasset addere, nisi viderem in *Parisina* id redditum esse, acum; falso; nam quia

urendum et secandum se vult praeberē, *scalprum* et *ferrum candens* istum adferre jubet. Scholiastes quidem ad cap. 15. Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλείον στυτοτομικόν. Sed recte Gesnerus et ibi *scalprum* venit. Nam ab acu sutoria, sive subula diserte distinguitur eod. Catapl. c. 20. fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

Ead. l. 3. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Toxar. (c. 35.)

SOLAN

Ead. l. 4. Πάλαι) Diligenter haec vox adnotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspicatur. SOLAN.

Ead. l. 7. (Ὅπόσοι ὀμιλεῖν etc.) Ὅπόσοι ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἡξίωσαν. Interpres, quotquot cum ipso versari, et prae manibus habere dignati sunt. Malim ego: quotquot eum (librum) versare, et in manibus habere voluerunt. Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare et versare aliquam rem, eā uti, et διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Obsopoei sic habet: tum praecipue eruditorem manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt. Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed et de rebus, libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epict. Sent. 2. ψυχὴ ὀμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedicata. Noster infra de Salt. cap. 2. ὀμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo et de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI. de Articul. pr. Ὅμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιος, brachium autem latissimum ossis cavo oblique inseritur; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11. et alibi. Sed et διὰ στόμα ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. διὰ μνήμης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2. §. 19. aliique. REITZ.

Ead. l. 8. Ἡ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ] Versionem Latinam: verborum apparatus, Censor editionis Reitz. in Novv. Actt. Eruditt. a. 1745. p. 244. reprehendit, tanquam parum perspicuam, vel etiam, si copia orationis intelligatur, falsam. At obscuritatis crimen, si quod h. l. est, non in interpretem, sed in ipsum auctorem libelli, ceciderit necesse est, cujus quidem verba aptius reddi non potuerunt. Παρασκευὴ autem τῶν λόγων non tantum est copia orationis, sed etiam elegantia in verborum delectu; omnino omnes orationis virtutes, quae a diligente scriptore adhibentur in opere rite componendo et instruendo. Hoc autem non minus recte apparatus

verborum dici potuit, quam contrarium Cicero expressit dicere nullo apparatu Orat. I, 53. Sic et παρασκευὴν ἐλεγκτικὴν καὶ δεικτικὴν Pisc. c. 23. reddidit Gesnerus, apparatus convincendi et judiciale. Idem Hermot. c. 64 παρασκευὴ ἐξερευνητικὴ καὶ κριτικὴ, apparatus explorandi et judicandi. Propius etiam ad hanc nostram sententiam in Prom. s. Cauc. c. 6. Mercurius ad Prometheus dicit: Πάνυ γοῦν μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τιμῆς παρασκευῆς, longa opus est oratione, et sufficiente quodam, i. e. rei magnitudini accommodato, verborum apparatu. LEHM.

Pag. 289. l. 1. "Ὅπου τὸ κέρδος etc.) Versus est Euripidis, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille; dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam et Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias adspernabatur; dixit filio pater: "Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμήτειον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398. Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

Ead. l. 3. Τὸν παρόντα σοὶ βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

Ead. l. 7. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasm. in adag. Bellerophon-tis literae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom. II. Z, 155 — 99. SOLAN.

Ead. l. 8. Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat. VI, 12. Elsner. REITZ.

Ead. l. 13. Καὶ σὲ τὸν κολοῖον) Erasm. in paroemia, graculus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infia Pseudol. c. 5. plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκω, mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD. De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

Pag. 290. l. 3. Περί πόδα) Emendo, παραπόδως, τουτέστιν ἔγγυς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti libello tam bene scivisset enumerare miseras eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam aliqujus ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris, qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse

paullo post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. *Περὶ πόδα τοίνυν*, inquit Sabinus p. 506. καὶ σε τὸν Σάλαθρον ἐκείνον φαίη τις ἄν. Brodaeus Misc. IX. c. 14. legit παραπόδως. Sed post eum satis hunc locum munivit Is. Casaubonus ad Theophrasti Charact. c. 5 ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent, et convenirent; ubi et hunc eundem locum adfert. Interpres Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam te Salaethum illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. JENS Retinui περὶ nam περὶ πόδα de omnibus dici, quae apta sunt et conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5. de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ. Cf. Adnot. ad Quom. Hist. Conscr. c. 14 et Adv. Indoct. c. 10. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐκείνον εἶναι) Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

Ead. l. 6. Ἐξών) Lege ἐκῶν. BROD. In Miscell. L. IX. c. 14. Sed quid sibi veli, adsequi non possum: nam aperia et sana est vulgata lectio. REITZ.

Ead. l. 7. Ἐνδιδόντων συγείν) Hic recte interpres Atticam expressit dictionem. BOUND.

Ead. l. 10. Εἰς πλουσίον τινός) Οἶζον subaudio. BROD.

Ead. l. 12. Ἐν γήρα etc.) V. supra ad c. 1. SOLAN.

Ead. l. 13. Τῆς τὸν οὐδόν) Τῆς τὸν γήραος οὐδόν. ERASM. in adagio, *Limen senectae*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VONST. Hom. II. Q, 487. et Odyss. O, 246. et 347. Hesiod. Epy. 329. ἐπὶ γήραος οὐδῶ. Pluto etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad Herimot. c. 77. SOLAN.

Pag. 291. l. 2. Καινήν) Pro κενήν in Flor. exemplari erudita manus reposuit καινήν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset καινήν, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe ai et e confusa inde toties ἕτερος pro ἑταίρος, et ex adverso; de quo infra plura. JENS. Καινήν ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενήν, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam J. ed. quae habet καὶ νῦν quod manifesto ex καινήν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. Καινήν edidi ex L. et vestigiis Junt. quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito,

καὶνὴν in suis Codd. legisse *Bourdclotium* in *Par.* ed. licet enim textus καὶνὴν exhibeat, tamen novam versio Latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim καὶνὴν in Graeco edi patebantur. REITZ.

Ead. l. 4. Μισῶ σοφιστήν) *Euripidis* senarius. BROD. *Euripidis* versus, teste *Cicerone* *Epist.* ad *Famil.* XIII, 15. VORST. Ex *Medea*; (vide eundem *Cicer.* VII, 6. et in eum locum *Victorii* notam) sed cum in nostra non exstet, aut aliam *Medeam* scripserat *Euripides*, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius *Euripidis* *Medea* sit oportet. Vid. not. ed. *Graevii* ad eam *Epistolam*. Citat et *Plut.* 2067. sed sine nomine; et 1275. In *Grotii* *Florilegio* inter incerta ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad v. 255. Incert. *Eurip.* qui tamen *Victorium* non videtur vidisse. SOLAN. *Cic.* ad *Trebatium* fam. 7, 6. Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit. GESN.

Ead. l. 6. Τραγικοῖς) Conf. supr. *Menipp.* sive *Necyom.* cap. 16. SOLAN.

Ead. l. 8. Πῶλος) Vid. supra *Necyom.* c. 16. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἐκπλεόντες δέ) *Exacti*, *expulsi*. BROD. in *Misc.* nimis jam adductis, ita exhibet δέ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

Ead. l. 11. Μαστιγούμενοι) Vid. supra *Reviv.* cap. 33. SOLAN.

Ibid. Τῷ θεάτρῳ) Τοῖς θεαταῖς. τῇ πᾶν. *Nobilissimae illi Cleopatrae*. BROD.

Ead. l. 12. Πιθήκων) Supra quoque non semel, ut *Reviv.* cap. 36. etc. REITZ.

Pag. 292. l. 2. Συγκείμενον) Ms. συγκινούμενον. BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego συγκινούμενον scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Ftsi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut convenientiam, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, et versiones jam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de *Salt.* c. 62. et 80. quae *Solanus* in marg. *Junt.* consulenda monuerat. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐρετα) Aliud clausum in pectore, aliud promtum in lingua habere. *Sallust.* VORST. *Hom.* II. I, 313. SOLAN.

Ibid. Κεύθων ἐν φρεσὶ) *Hom.* II. I.

Ὅς ἔ' ἔρετον μὲν κεύθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴρη.

Lucian. Vol. III.

Y y

BRON. (Sic ille: sed ap. *Hom.* βάξει pro εἴπη legas, quod tamen hic parvi refert. **REITZ.**) Male omnes κεύδων patet ap. *Homer.* II. 9. **BOURD.**

Ead. l. 12. Χείλεα —) *Hom.* II. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. (cap. 20.) **REITZ.**

Ead. l. 14. Θρασυνάμενος) Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* in θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin et statim sequitur ἐξομοσάμενος. **REITZ.**

Pag. 293. l. 5. Εἰς τὸν κόλπον πύσας) *Erasm.* in adag. *In tuum ipsius sinum inspuere.* **BRON.** Sic p. 936. hac de re copiose ad illud *Petron.* ter me jussit exspuere. **BOURD.** Hujus moris, quod quidem sciam, praeter *Lucianum* meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, *Adrasteae* mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam *Navig.* cap. 15. Vide tamen locum ex *Aeschylō* a *Plutarcho* allatum in lib. de *Iside* ed. Han. p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophrasti* hic est in *Eth. Char.* XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπὶ λήπτων φερίσας εἰς κόλπον πύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI, 39. et XXIV, 19. ὥς μὴ βυσκανθῶ δὲ τρεῖς εἰς ἑμὸν ἐπτύσα κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, *Callimachum*que adducit testem. **SOLAN.**

Ead. l. 7. Αἰσχίνην) *Aeschinem* contra *Timarch.* V. *Plut.* 624, 1. **SOLAN.**

Ead. l. 8. Τὰ ὅμοια πάσχοντα) *Muliebria patientem.* **BRON.**

Ead. l. 10. Εὐθύνεν ἐπὶ τοῖς) *Ejus reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae.* **BRON.**

Ead. l. 13. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. **BRON.** Ἀποκηρύττων) Finiens deinde *Sabinus* suam in *Lucianum* accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνω τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπὸ σπασμὸν, αὐτὸς μεταξὺ σπῶμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφάνετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quia *Lucianus* scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi *Pharmacopolae*, qui medicamen tussis praedicans, et se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male

habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeo dicto loco. JENS. Ἀποκηρύττων M. et L. uti *Jensius* conjecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 294. l. 15. Μοῖραν μὲν) *Hom.* Il. Z. BROD. *Lucianus* accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod, quidquid faciat, lege et vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic *Noster*, sic Il. Z, 488. apud *Homerum* legitur:

Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

JENS. Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut et jam citandum Il. T, 128. Od. H, 198. GESN.

Ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab incitis libris haud dubie profectum est. SOLAN.

Pag. 295. l. 2. Γεινομένη ἀπένησε ἴλνω) *Hom.* Il. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro ἐπένησε, quod *Lucian.* et *Hom.* habent, dat ἀπένησε; et pro v, lege T. Ibiq. v. 128. REITZ.

Ead. l. 7. Δέδοικα μὴ — αἰτίαν προσλαβὼν, κἄτα εὐρίσκωμαι] Hujus structuræ insolentis movit *J. Saeperum* *Classic. Journ.* Vol. XI. p. 201., ut scribi mallet προσλάβω. Non attendit igitur abusum Participiorum, passim in *Luciani* scriptis obvium, cujus exempla nonnulla, huic nostro haud dissimilima collecta repeteris in Adnot. ad *De Merc. Cond.* c. 29. p. 673. Etiam *Schaeferus* *Meletemm.* p. 86. tuitus est vulgatam lectionem. LEHM.

Ead. l. 9. Ἦλω τὸν ἦλον) *Erasm.* in adag. clavum clavo pellere. BROD. Sic pag. 271. *Interpres Aristophan.* *Suid.* *Paroemiog.* *Bourd.* De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cicer.* *Tusc. D.* cap 35 ubi *Cic.* ait: Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo ejiciendum putant. Ad quae ille: *Hieronimus* ad *Rusticum* p. 39. *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium, Ἦλω τὸν ἦλον, πατάλω τὸν πάταλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII, 120. *Suidam* in Ἦλω. Adde *Nostrum* infra pro *Laps.* cap. 7. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος) *Erasm.* in proverbio, *Sacram* ancoram solvere. BROD.

Pag. 296. l. 1. Ὀδύρεσθαι) *Lucianus* haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat et excuset, Μία μοι ἴσως, inquit, ἔκλειν ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας etc. Graecus in-

terpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Posset quis κατασκευαστικά, sed sine dubio legendum καταγλευαστικά· id quod requirit sensus; loquitur enim ibi *Lucianus* κατὰ γλευασμόν. JENS.

Ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

Ead. 1. 5. Μηρὸν αὐτὰ) Castiga μικρόν. BROD.

Ead. 1. 6. Καὶ μανθάνω etc.) Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ. Θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὡς περ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς. Sed ὁρῶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947, 1. *Arrian.* ad *Epict.* p. 101. B. et *Clem. Alex.* *Strom.* II, 151, 1. SOLAN.

Ead. 1. 7. Πενία δὲ κρείσσω) *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσω. BROD. Melius alius, Κρείσσω δὲ πείνα. BOURD.

Ead. 1. 9. Ἐς βαθυκῆτα π.) Vide not. ad c. 16. ubi et locum exhibeo integrum. SOLAN. Dicit *Solanus*, nisi fallor, locum *De Merc. Cond.* c. 5., ubi quidem in nota integrum *Theognidis* locum, de paupertate agentem, descripsit. Cf. etiam *Timon.* c. 26. ibique notata *Tom. I.* p. 423. LEMM.

Ead. 1. 12. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) Ἀν οὐ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

Pag. 297. 1. 2. Τὸ Ἄργος) Hoc e veteri quodam poeta desumptum. BROD.

Ibid. Κόλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. *Daventriensium* Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc *Consessui* potentissimorum *Ordinum* *Belgicae foederatae*, qui *Hagae Comitum* est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torsit, vauisque conjecturis diu me, et virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Εὐ δὲ θάφρε, ὦ ἑταῖρε, ὥς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησόμενον, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὥς τὴν κόλιν Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. *Interpres Latinus*: Neque enim tanta fames *Argos* urgere unquam poterit, ut cavam *Arabiam* serere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa *Arabia*? Novi κόλιν *Συρίαν*, *Coele Syriam*: memini Ἄργος dici κόλον *Sophocli*, uti *Εὐβοίην* κόλιν eidem. et *Homero* *Λακεδαιμόνα* κόλον, cavam *Lacedaemonem*. Sic enim *Graeci* vocabant loca in vallibus, et humili loco sita, non in montibus. Sed *Arabiam* cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset *Arabia* κόλη, certe magna felicitis *Arabiae* pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa sabulosa et deserta. *Erasmus* tamen *Roterodamensis*, ille *Batavorum* doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expisca-

ri, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit et sic explicat: τὴν κολλὴν Ἀραβίην σπεῖρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, adlato hoc loco *Luciani*. *Plutarchi* locus, quem *Luciano* attexit, est plane ἀπροςδιόνυσος, et male a summo viro intellectus et translatus, de quo alias. Sed, credé mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam repperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆροι, λῆροι. Mea excerpta scribunt protentosius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. (istiusmodi varia lectio in *Synes. Ep. 4. p. 160. C.*) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν, ut *Cyllarabin* velint serere. Fuit *Cyllarabis* gymnasium in Argolide. *Hesych.* κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ. (Vid. *Plutarch.* in *Pyrrh.* pag. 404. D. *Cleom.* pag. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam *Plutarchus* in vita *Agidis* et *Cleomenis*, cum narrasset, *Cleomenem* agrum *Argivorum* et omnem segetem perdidisse funditus: addit, ὡς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάραβιν γεγόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad *Cyllarabin* est, et subdere faces aggressi sunt gymnasium, obstitit; ostendens, illa, quae *Megalopoli* egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. *Liv. XXXIV, 26.* Misit expeditos pedites equitesque, qui circa *Cyllarabin* (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta *Lacedaemoniis* proelium commiserunt. *Pausanias* in *Corinthiacis* (p. 65, 13.) vocat *Κυλαράβου γυμνάσιον*, et sic a *Stheneli* filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi circa *Cyllarabis* gymnasium, *Jac. Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, et ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *Græv.* (Quae uncis inclusa sunt in *Grævii* notis, ea addiderat *Hemst.*) *Κυλλάραβιν*) Doctam et optimam hanc *Grævii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem *Cleomene*, alterum in *Pyrrho* sub finem, p. 739. A. (ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potis-

simum ratione scribenda sit vox *Κυλλάραβις*: nam in *Pyrrho* *Κυλλάραβις* scribitur, in vita autem *Cleomenis* τὸ *Κυλλάράβιον* p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde μοκ *Κυλλάβαρις* scriptum est p. 714. B. (*Junt.* 175. C.) Ms. W. et P. etiam hic *Σκυλλαραβίην* habent. L. autem *Σκύλλαν ῥαβιείην* et *Σκυλλαραβίαν*. Interpres *Pausaniae* Rom. *Amasaeus Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper *Κυλλάραβος* unico L. scribitur. SOLAN. *Κοιλὴν Ἀραβίην*) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod *Ἀραβίην* legunt omnes, non *Ἀραβίαν*, quomodo scripturus videtur fuisse *Lucianus*, si *Arabiam* voluisset. GESN. Quam felicissima *Graevii* manus restituit, lectionem uno animo omnes recentiores et interpretes et editores vel reddiderunt, vel receperunt. Proverbium esse antiquum, dubitari non potest. Incertior est ejus origo, omnino tamen illa ex antiquitate *Argiva* repetenda, aut e *Gymnasii* illius, *Cyllarabis* dicti, de quo inprimis *Pausan.* *Corinthh.* c. 22. et *Liv.* l. c. adeundi sunt, sanctitate, aut e singulari quadam historia, quam *Belinus* nimis confidenter definit. Clara autem vis ejus est et natura: significatur enim eo summa atque extrema omnium rerum desperatio, ut vel id, quod sanctissimum est, impie violare cogaris. Quem veterem poetam sibi *Brodaeus* finxerit, cui haec *Luciani* verba debeantur, vellem iste, si poterat, apertius declarasset. LENN.

Ibid. *Ἀραβίην*) Quae longissime *Argis* distat. BRON.

Ead. l. 3. *Ἐπ' ἀπορίας*) Leve est, quod pro variante lectione ex Ms. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe et apud alios negligi. Ita apud *Dion. Halic.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. *Joseph.* *Antiq.* I, 3, 3. ἀπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀποκοπὴν. *Ael.* V. H. I, 30. ἐπὶ ἵππῳ· sed cum suspectus sit ille locus, et ἐφ' ἵππων legendum velit *Periz.* ecce similia ex eodem, nimirum I, 31. ἐπὶ ἐκάστου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπελλοῦ. *Evang. Matth.* cap. III, 3. ὑπὸ Ἡσαίου· et II, 17. ὑπὸ Ἰερεμίου· et XI, 7. ὑπὸ ἀνέμου· et saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poëtis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* *Iliad.* Z, 15. — ὁδῶ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων. *Ibid.* 56. — πιποίηται κατὰ οἶκον. Et 62. — ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ. REITZ.

Ead. l. 11. *Δις διὰ πασῶν*) *Erasm.* in prov. *Brod.* Hodie, duplex octava, sive decima quinta; nam διὰ πασῶν octava est, consorantium perfectissima. Vid. *Ptolemaci* *Harmonica* I, 5. et II, 4. *REITZ.* Cf. *Adnot.* ad *Prometh.* in *Verb.* c. 6. *Tom.* I. p. 233. sq. *LEHM.*

Ibid. *Πρᾶγμα*) An Musicorum vocabulum sit hac in ῥᾶμμα, quod in plerisque reperitur, et in ipso *W.*, viderint Musici. *πρᾶγμα* vero exstat in *L.* uti et in *S.* Mutatum est et ante ab *Erasm.* in *Adagiis.* εἶναι etiam addendum putat *Vorstius.* De δις διὰ πασῶν vide nos ad *Prom.* in *Verb.* c. 7. (6.) Quom. *Hist.* *Conscr.* c. 7. et *Advers.* *Indoct.* c. 21. ubi itidem *πρᾶγμα* non ῥᾶμμα occurrit. *SOLAN.* Plurimorum *Codd.* et *edd.* scripturam servavi: nam licet τὸ ῥᾶμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διάγραμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. *supr.* cit. *Ptolem.* *Harmon.*) tamen id vix locum habet; nam *πρᾶγμα* hic *Nostro* est negotium suum, status ille aulicus, de quo se purgat, et quem deinceps non semel πράγματος nomine denotat, ut statim c. seq. τοῦτ' — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα etc. *REITZ.*

Ead. l. 12. *Ἀνεμώνη ῥόδω*) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum *Mss.* fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδω, ut in *W.* et *L.* legitur. Nam quod in *W.* jota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum? in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Hactenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, et quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore et magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *SOLAN.* *Ἀνεμώνη ῥόδον*) Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρῶπω πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος ἀργύρω, χαλκὸς χρυσῶ dicens; jam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρῶπω πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi *anemonae*; sed quia tantum dicit, quantum discrimen est inter hos flores, eum lectori posthabendum relinquit, quem is

vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores et nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm. in adag. Rosam cum anemone confers*, et *Dioscorid. Matthioli* p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile, anemonen ad eum pulchritudinis gradum productam et excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδω exhibent codices L. et W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum et interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ. Cf. Varr. Lectt. ad h. l. LEHM.

Pag. 298. l. 5. *Διὰ χειρὸς*) Sic supra hoc Dial. c. 8. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

Ead. l. 9. *Οὐκ ἂν φθάνοι*) Vide, quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. et quae Gronov. ibid. REITZ.

Ead. l. 13. *Οὐκ ἂν φ' ἐνὸς*) Intellige πρᾶγματος. BROD. Sic *Virg. Aen. II.*

Accipe nunc Danaum insidias, et crimine ab uno

Disce omnes. —

Quid autem proprie significet ἂν φ' ἐνὸς, disce ex *Hermot. c. 61.* nempe quasi specimine viso de re tota iudicium ferre. Sic et in *Conviv. c. 32.* ἂν φ' ἐνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρίτῃ τὸν Κλεάνθην καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἀνδρας. SOLAN.

Pag. 299. l. 9. *Τὰς δίκας εἰσάγειν*] Multus est *Belinus* in hac phrasi ex jure Attico explicanda et illustranda (tum in *Adnot. ad versionem Tom II. p. 201.* tum in notis *Criticis Tom. VI. ad h. l.*). Quae uti per se non inutiliter fecit (cf. *Budaci Comment. ling. Gr. p. 23.*), ita tamen a *Luciani* aetate et foro Aegyptio quam maxime aliena egit. Imo vero haec εἰσαγωγή τῶν δικῶν ad Romanorum potius ritus forenses pertinet, qui omnino saltem eo tempore in Aegypto valebant. Et est εἰσάγειν τὰς δίκας omnino instituere caussarum vias et rationes, die Processe einleiten. Quod officium cum reliquis, quae h. l. uni *Luciano* adscribuntur, conjunctum, uti recte *Wielandius* observat (in not. ad vers. *Tom. V. pag. 167. cf. p. 179.*) non ejus ipsius esse potuisse, qui procurator Aegypti ab Imperatore constitutus erat: (nam partem tantum imperii Aegyptii, quamquam non minimam (οὐ τὸ σπουδαιότερον τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς) ipse commemorat) ita nec graphiarii, vel actuarii, quod *Tillemontius* (Vid. *Prolegg. pag. XLIV.*) et alii statuerunt, munus *Luciano* tribui posse, patet ex ipso, quem ante oculos hic habemus, negotiorum ejus recensu. Et omnino quidem lubens subscribo iis, quae *Reitzius* *Prolegg. p. LXX.* de ea re haud imperite disserit. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀπαξάπαντων) *Logo illi Aristophanis ab Scholiaste adlato adde eund. Plut. 110. — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. II. A. Μὰ Δι', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακαλεῖσμένα. REITZ.*

Ead. l. 15. Τὸν αἰὲ χρόνον) Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic et *Hippocr. jurejur. fin. εἰς τὸν αἰὲ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19. ἡ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16. ἄγαν πλεονεξίας. REITZ.*

Ead. l. 16. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodi jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

Pag. 300. l. 14. Τοῦ σοροῦ) Dedi, quia ὁ σορὸς *acervus* est, ἡ σορὸς *sepulcrum*, ut infra *Hermot. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων, alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu Homer. Iliad. Ψ, 91. qui vulgò sic a Lexicogr. adfertur:*

Ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.

Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit legendum ὁμῇ una voce, i. e. ὁμοίᾳ, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Ms. Reg. 2954. τοῦ ὄρους, probante *Belino. Bix. Scilicet acervi imaginem minus nobilem (noble) habet Belinus, Wielandius vero etiam rei ipsi minus aptam, quum acervi imago non tam magnitudinem, et exiguitatem rerum, quam h. l. auctor agit, quam potius altitudinem et profunditatem, ostendat. Hoc tamen certum, τοῦ ὄρους non potuisse Lucianum scribere. Quodsi enim montem is voluisset, quaenam quaeso essent illa singula, quibus mons constare (ταῦτα, ἀφ' ὧν σύγκειται) diceretur? LΞΗΜ.*

Pag. 301. l. 9. Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος) *Homer. Il. Σ. et Odyss. T. BROD. Homer. Il. Σ, 104. SOLAN.*

Ead. l. 10. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνήσθαι) Cum omisisset *Mosellanus* priora interpretari, *Benedictus* reddidit ante alia autem, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere *φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, ante omnia vero. Sic in Scythia, συγγραψάμενος προστάτας συναγαγίσταῖς χρωτο πρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. conversum erat, ante alia, quod Solanus noster jam mutaverat in ante omnia! REITZ.*

Pag. 302. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ etc.) *Vid. Somn. c. 8. et 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Bis Accus. c. 27. SOLAN.*

Ead. 1. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Bis Accus. cap. 27. SOLAN.

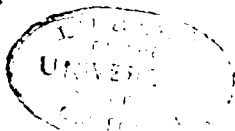
Ead. 1. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque *Lucianus* inter *Philostrati Sophistas* locum; quod ante me *Vossio* jam diu observatum est, de *Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a *Philostrato* praetermissum; non quia, ut *Oleario* visum, *Pseudonymus*, et larva mera *Lucianus*, (praef. ad vit. *Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia *Lucianus* *Sophisticae* quadragenarius repudium misit, et in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde *Rhetoricam* sui temporis fucatam insectari non desiit. 3. Quia de *Philostrati* heroë, *Apollonio Tyanensi*, aliisque similibus, cum superstitioso *Philostrato* minime sentiebat. SOLAN.

Ead. 1. 8. Οὐκ ἐν παρτέρῳ θέμενος) Non in postremis habens, neque neglectui. BROD.

Ibid. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετραπλημένην ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolutebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut et album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, et calculi quidem integri et πλήρεις absolutebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετραπλημένοι, condemnabant. Vide *Scholasten Aristophanis* ad *Vespas* p. 500. PALM. Vid. *Erasm.* in *Adag.* Album calculum adjicere. VORST.

Ead. 1. 9. Καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus *Aeschinis* in *Timarchum* pag. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοί, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἡ τετραπλημένη ὅτω δοκεῖ πεπορευεῖσθαι *Τίμαρχος*· ἡ δὲ πλήρης, ὅτω μὴ. Adde *POLL.* VIII, 123. Ψήφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπλημένην καὶ ἀτρώπτην. GESN

Ead. 1. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) *Erasm.* in *adagio*, Non est curae *Hippoclidii*. BROD. Haec dixerat antea, repetit in *Hercule Ogmio*. *Prov.* ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* BOURD. Εἴη μοι τὸ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ etc. Εἴη μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. *Plut.* 1592. f. et *Zenob.* Confer infra *Philopatr.* c. ult. Et *Herod.* VI. pag. 238. C. SOLAN. Cf. et *Schol.* ad *Herc.* c. 8. LEHM.

IN APOLOGIAM PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Pag. 308. l. 1. ΤΗΕΡ ΤΟΤ — ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιδόν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἶ γὰρ τῶν παλαιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν ἑωθινὰ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπερινὰ, ὑγίαινε. BOUD. Difficultatis aliquantum interpreti fecerit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino salvere, reddere gaudere; tum ὑγιαίνειν valere, et, quod consequens erat, ὑγίαν valetudinem, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique bene agere. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est *Perrotius d' Ablancourt*, qui in Gallica *Luciani* non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses all'gations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, et qui n'ont point de rapport à notre façon.* REITZ. *Belinus* tamen non praetermisit, ratus, aliqua saltem ratione baud incommode vocabula Graeca reddi posse, neque omnino hunc libellum indignum esse, qui etiam hodie a popularibus et aequalibus nostris legatur. Ejusdem ferme sententiae et consilii etiam *Wielandius* noster fuit. LEHM.

Ead. l. 3. Ἐπήρειαν) Sic verti ἐπήρειαν, quae noxa alias est; sed putavi fontem indicandum, et solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερόν γὰρ τὸ θεῖον· ut passim videas, praesertim sic *Herodotus* Amasis scribit III, 40. etc. GESN.

Ead. l. 6. Τὸ ἑωθινόν) Τὴν ἑωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. BOD. *Matutinum* ave. notum est ex *Martiale*, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus *Artemidori* (in somniis) I, 85. Ἐρῶ σο καὶ ὑγίαινε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις,

οὔτε μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

Ead. l. 7. Χαίρειν κελεύειν) *Thom. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud *Lucian.* excerpta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. REITZ.

Ead. l. 8. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic apud *Aristaen.* Epist. 1. et alibi, quod notavit *Mercer.* Cetera summi Rhetoris et Philosophi doctrinam declarant. BOURD. Ὁ χρυσοῦς audiebat fortasse tum *Lucianus* a sodalibus suis ob oris, opinor, facundiam morumque quandam elegantiam. Notum autem hoc epitheton erat *Veneris*, petatum illud ex *Homero*, quod ut *Virgilius* Aen. X, 16., ita et *Noster* crebro usurpavit de eadem Dea, ut *Diall. Mortt.* IX, 3. Pro *Imagg.* c. 24. 25. et *Jov. Trag.* c. 10. Cf. *Anacreont.* Od. XXXVI, 8. et *Horat.* Od. I, 5, 9. ЛЕХМ.

Ibid. Τυγιάειν) Contendit *Lucianus*, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαίρε dixit τυγιάειν. Formulam χαίρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, et in aditu, et in abscessu. JENS.

Pag. 304. l. 2. Ἐγὼ) *Empedocli* apud *Origenem* (in libro *Philosophumenon*) tribuitur. Vid. et *Anthol.* I, 86. ubi additur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, teste *Davasio* I. Tusc. p. 15. Adde, si lubet, *Lil. Gyrard.* p. 298. s. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra *Math.* pag. 60. et *Rittershus.* pag. 37. ad *Porphyr.* SOLAN.

Ibid. Ἰδίον) Deleverat *Solanus* posteriorem hujus vocis syllabam in *Junt.* et margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδίω, quod et *Parisina* habebat; idemque postea in variantt. lectt. notaverat, *Fl. H.* et *S.* male legere ἰδίον. Unde primo conjicio ἰδίον quoque habuisse *Junt.* aequae ac reliquas antiq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Solanum* deceptum ease sequenti sono verbi ἡρωθίων, ex quo forsitan festinans conjecit ἰδίω similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* et reliquas. Nam ἰδίον omnino rectum est, et imperfectum tempus ab ἰδίω sudo, ut ἡρωθίων et sequens ἦν satis docent: et *Brod.* quoque *Miscell.* IX. c. 15. ἰδίον τε sudabam, scribit. REITZ.

Pag. 305. l. 3. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum *Graeviana* μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed et *Par.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat,

qui antea se nunquam viderant, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτην ἔντευξιν respicias, eique πρώτον μὲν subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarari velit, posse dici, qui πρώτον se vident, eos se non ante vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, et πρώτον valet πρότερον. REITZ. Quod etsi negare nolim, πρώτον nonnunquam, inprimis in posterioris Graecitatis scriptoribus pro πρότερον occurrere, h. l. tamen cum Belino dubito, quin salvis linguae legibus sic usurpari potuerit. Scripsit haud dubie auctor μὲν, ut non solum Edd. pleraeque vett., sed etiam Codd. 2954. 3011. et Gori. edunt. Unde et Schmiederus recte veterem lectionem revocavit. LEHM.

Ead. l. 5. Χαῖρ', ὦ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

Ead. l. 8. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Homer. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

Ead. l. 11. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. 1, 1. et Diog. Laërt. 8, 62. et 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 802. "Τμῖν ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius: Πωλεῖναι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. et ille apud Callimachum Cleombrotus Εἴπας, ἦλτε χαῖρε etc. Utrumque jungitur in illo Menelai Odys. O, 151. Χαίρετον, ὦ κόρη, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἴπειν, Valete et salvere jubete. GESN. Pro ὑμῖν Ms. Reg. 2954. habet εἰμι. BR. Probat εἰμι Belinus. At unius Codicis auctoritas nihil hic valet contra omnium eorum librorum, qui hunc versum servarunt, fidem. LEHM.

Pag. 306. l. 1. Χαίρετ', ἤδη) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui et multa per se invenit, et saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeo, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si

aemper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam et patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Ead. l. 4. Πρῶτος) Non *primus*, cum ante eum apud *Homerum* ipsum legeretur; quod ipse *Lucianus* paullo ante observavit. Quid ergo sibi jam vult? An *Marathoniam* pugnam ante *Homerum* fuisse credidit *Lucianus*? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo jam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni temporis apta censebatur, coeperit compellationi et epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cujus rei initium a *Phidippide* in sermone, et a *Cleone* in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a clarissimo *Euripidis* editore non sine specie vitio haec *Luciano* dabantur in notis ad *Electt.* v. 1357. SOLAN.

Ead. l. 5. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομῆσας) Erratum est saepissime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* l. VI. qui eum *Φειδιππίδην* vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto et exercitatione imponebantur. Sic *Πηνελόπη* ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πήνην. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic *Μελέαγρος* ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρης τοῦ *Καλυδωνίου* κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν πλέος ἔσχε. Sic *Πολυίδος*, διὰ τὸ μάντις ὦν πολλὰ ἶδε. Sic *Βελλεροφόντης* ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ἐπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος *Λυγκέως* ἐκινδύνευε et sexcenta talia. PALM. Etsi *Palmerio Solano*que plane adsentior, *Φειδιππίδης* scribendum, non *Φιλιππίδης*, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est ejusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. Vid. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* et *Sardianus* confusa. REITZ. *Belinus* quoque nomen hic vulgatum mutandum censet. Verum et ego cum *Reitzio* arbitror corrigi sic non libenarios, sed auctorem ipsum. *Leviuscus* hic error est, et ejus generis, ut facile a *Luciano*, talium minutiarum minus curioso scriptore, committi potuerit. Quin graviores etiam ejus errores occurrunt, de quibus aliquando, si Deo placuerit, in peculiari commentatione exponere mihi proposui. Interim cf. *Hemsterh.* ad *Charon.* c. 9. v. ἐλασεῖοντι et meam adnot. ad *Diall. Mortt.* XII, 7. Tom. II. p. 566. sq. LEHM.

Ead. l. 8. Συναποθανεῖν) *Valckenar.* ad *Herodot.* VI, p. 487. conjiciebat *ἐναποθανεῖν*. Sic *Lucianus* in *Hermot.* c. 75.

p. 101. ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἑλπίσι. Mox mallem, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. **BELIN.** Vide, quam diversa sic evadat loci facies ab illa, quam libri omnes edunt: τοῦτο εἰπὼν ἐναποθνήσκειν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. At nulla ex parte necessaria est mutatio: nec *Valckenarii* ἐναποθανεῖν pro συναποθανεῖν, quia sequitur ad eandem normam usurpatum verbum συνεκπνεῦσαι, nec *Belini* ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι, quia praecedit eadem ratione compositum verbum συναποθανεῖν. Hoc volo, vel ex hoc ipso loco demonstrari satis certo posse, Praepositionem σύν in compositis verbis etiam hanc vim passim apud veteres habuisse, ut significaret eodem tempore aliquid factum esse, quo aliud quid, quod adjungitur fere Dativo casu. Verum et Genitivis absolutis in hac structura locus esse potuit, ut ap. *Xenophont. Symp. VIII, 14.* τὸ τῆς ὥρας ἄνθος παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τούτου ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι, i. e. marcescere una cum deficiente juventutis flore; eodem tempore, quo juvenus defloreat. **LEHM.**

Ead. l. 9. Κλέων) Vid. Schol. *Aristoph. ad ἐπεὺδ. κώλων* στ. in *Pluto*, et in *Nub. p. 162.* Et *Diog. Laërt. Platone p. 84. A.* Et *Thom. Mag. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν* ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος· καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone), *Thomam*, observat *Menagius* ad *Diog. Laërt. L. III. segm. 61. p. 159.* debetque h. l. *Moeridi Atticistae.* Cetera, quae *Thomas* ex hoc *Luciani* dialogo descripsit, non addam. **REITZ.** *Moeridis Atticistae* locus, de quo *Menagius*, habetur p. 46. ed. Oxon. 1712. **GESN.**

Ead. l. 10. Ἀπὸ Σφακτηρίας) *Plutarch. in Nicia. BROD.*

Ead. l. 11. Ἠροῦθηκεν) Hoc non verum esse, ex *Hippocratis* epistolis colligo. **BROD.**

Ibid. τὴν νίκην.) Atheniensium contra Persas (imo *Lacedaemonios. LEHM.*) victoriam. **BROD.**

Pag. 307. l. 3. Πλάτων) *Plat. Ep. III. 708. B. SOLAN.* Et hoc ex *Brodaceo* habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. *Ald. 1.* additur: *Plato in Charmida. REITZ.*

Ibid. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) *Castigo*, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. **BROD.** Plana sententia est; sed forte sic *Lucianus* scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάντα ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάντα χαίρω τῷ χαίρειν. **MARCIL.** *Marcilius* hac nota expressit, quod ante illum *Erasmus* in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, verbum hoc salvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravam, cum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, notavit ille,

Lucian. Vol. III.

Z z

forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut et margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu hujus verbi. Sed quis neget, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse *Lucianum*, et de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque *Luciani* oratio videtur χαίρειν κελύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελύει ad utrumque infinitivum relato, ut in *Hermotimo*, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. Γρασκον. Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων (ait poster) ἀνὴρ ἀξιοπίστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελύει καὶ πάννυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἔμφαινον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, et legum hujusmodi lator, hoc verbum servare jubet plane improbare tanquam malum etc. Non persuadeo mihi, *Lucianum* ita scripsisse, sed, Ἄλλ' ὁ μὲν θαυμαστός Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελύειν καὶ πάννυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν etc. Sed admirabilis Plato — illud salvere jubere plane abrogat tanquam molestum. Integra est dictio, κελύειν χαίρειν, ut apud Latinos salvere jubere. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517. B. δεόν τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφῆναι, καὶ χαίρειν κελύειν, ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, et salvere jubere. Sic paullo post p. 521. Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi serii quid scriberent, salvere statim in initio jubebant. Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod *Marcilius* scribit, forte ludentem dixisse *Lucianum*, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελύει, potuit hausisse ex *Brodaco*, qui IX. Miscell. c. 15. illud idem habet. JENS. De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάννυ suspecta et spuria videntur. Quae autem *Platoni* hic, ut primo auctori tribuuntur, ea *Epicuro* a *Diog. Laërtio* adscribi observat *Vorstius*. Certe, si non mendosi sunt codices, pro χαίρειν cum Nostro εὐπράττειν usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. εὖ διάγειν ab *Epicuro* epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, *Epicuri* epistolis, χαίρειν, non εὖ διάγειν, εὖ πράττεινve praeponitur. SOLAN. Multa possem ex anti-

quitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad *Aristophan.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipsis fontibus; sed jam nimius in his nugis est *Lucianus*, et vereor, ne lector cum *Erasmio* dicat, *Satis jam salveo.* Vid. *Ekhard.* Obs. philol. ex *Aristoph.* *Plut.* p. 27. REITZ. Praeclaram *Jensii* emendationem firmat *Ms. Reg.* 2954. legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζει etc. Bp. Facilis erat librariorum lapsus in commutandis Infinitivis et Indicativis verborum κελεύειν et ἀποδοκιμάζειν, ita, ut pro κελεύειν, κελεύει, et vice versa pro ἀποδοκιμάζει, ἀποδοκιμάζειν scribere possent. Itaque vix dubium adhuc esse potest, quin probissima Codicis Regii lectio restituenda sit. Nec dubitavit *Schmiederus* restituere. Χαίρειν autem κελεύειν idem est, quod alibi χαίρειν φράζειν, ἰδὲν et similia. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione (quam tamen nunc ego ad mutata textus verba refingendam duxi. LEHM.) expressi, *Luciano* non indignum, et similem illi, versiculo, Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρει, quin germanum illi, quod mox de *Episcuro* ait, ἀνὴρ πάντ' χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum, servo ἀποδοκιμάζειν et totam adeo lectionem antiquam. *Plato* κελεύει ἀποδοκιμάζειν jubet rejicere, pro quo magis Latine dicitur rejici. Χαίρειν vel bis positum a *Luciano* semel omisit librararius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in *Lex. rustico* voc. *Duplex*, et ad *Plin.* epist. 8, 6, 17. GESN.

Ead. l. 8. Ποιῶν) Versum ipsum *Dionysii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίον διὰ σώζε τυχάνων. SOLAN.

Ead. l. 9. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Adnotaverat in marg. ed. Graev. *Hemsterhusius*, videndum *Dukrum* ad *Thucyd.* III. p. 194. no. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, Non modo non punire, sed ne ignominia quidem adficere. Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti *Latinorum* non modo, pro non modo non. REITZ.

Ead. l. 11. Μηδὲν) Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not. p. 206. et *Jambl.* N. 146. et passim 158. *Porphyr.* N. 57. cum not. Ea de re pluribus disputat *Fabric.* *Bibl. Gr.* II. c. 12. §. 4. SOLAN.

Ead. l. 12. Οὐκ ἔλλω) Cod. Florent. Ὀκἔλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, hujus περὶ τοῦ παντὸς liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὀκἔλλον facit. Vid.

Stob. Ecl. Phys. I. 18. et Jambl. p. 217. 'Οκέλλος scribitur hic in P. L. et ed. *Fl. In Commel. et Bon. edd. Ocelli* "Οκέλλος. In reliquis fere *Luciani edd. Οκέλλος* scribitur. SOLAN.

Ibid. Τῷ Λευκανῷ) *Natione Lucano. BROD.*

Ead. l. 13. Οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. Vid. Var. Lectt. BR.

Pag. 308. l. 2. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici. BROD.*

Ead. l. 6. Τὸ γε τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiastes *Aristoph. ad Nub. 163. A.* Sed, ut verum fatear, haud ex arte *Lucianus* hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatiis anguli ab angulis distent. Verum age, geometrice jam ejus constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosequabatur Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata *Demetrii Soteris*, in quibus exstat, sed male, ut opinor, et depicta, et a *Lazio* explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam ejus literae figuram antiquam exhibuit cl. *Havercampus* (de literar. ap. Graecos script. et usu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. L. Tab. XXVIII. num. 3.) numum *Pitanatarum*, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fateatur. *Pitanatas* igitur nos intelligimus in *Laconica*, apud quos cultum *Aesculapium* docet *Pausanias* *Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροταίων. Εἰσὶ δὲ οἱ Κροταῖοι Πιτανάτων μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρεω τῆς λέσχης ἔστιν ἱερὸν.* Igitur *Pentalpha* illud *Hygeae*, *Aesculapii* vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid *Ammon* *Jupiter* hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in *Laconica*, *Lysandrumque* ejus rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem *Pausanias* *Lacon. p. 100, 10.* Ceterum mansit superstitio inter *Judaeos* et *Christianos*: *Germania superior* appellat *Pentagonum* illud *den Druidenfuss*. Vid. elegantiss. *Keyserus*, amicus meus, *Antiquit. Septemtr. p. 503. GERN.* Quia numus *Πιτανάτων*, quem cl. *Gesnerus* ex *Havercampo* huc refert, eandem figuram habet, quae supra jam descripta est, ideo numum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Ead. 1. 7. Ὁμοδόξους) Qui eandem sequuntur doctrinam atque haeresin. BROD.

Ead. 1. 8. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, et deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011. legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum *Belinus*: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν. BIR. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. 1. 9. Εἶναι) Locus mutilus et corruptus, quique adeo in ed. J. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . vat. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Jovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγесίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De posteriori *Athen.* 289. SOLAN. Errat igitur *Aelianus* V. H. XII, 51. cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

Ibid. Τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. Εὖ πράττειν) Interim εὖ πράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat *Elsner.* ad Act. Apost. XV, 29. εὖ πράττειν significare, felicem, beatum esse. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin et notet, recte aliquid facere, quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Aeschin.* Dial. 2. de divit. §. 6. Ἄλλ' ἂν γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονιστάτους ἡγήσασθαι εἴται, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττειν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν οἱτοὶ ἄριστα πράττειν ὅσοι περ καὶ ἁλίστα

ἐξαπατάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους
eto. Ubi *Clericus* putat, *Socratem* abuti locutionis ambigui-
tate, quod εὐπράττειν sit, et *bene se gerere*, et *secundis rebus*
uti. Nihil refert: ad actiones certe extendi, ex toto argu-
mento patet. Plura addere temporis et loci angustia prohibe-
rent. REITZ.

Ead. l. 10. Τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in au-
reo versu *Pythagorae*:

Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενναίου φύσεως.

BOURD. Sermo fit de *Pythagora* ejusque sectatoribus, apud
quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu et quasi cultu.
Ait porro *Noster*, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρ-
κον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὕψους
ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν,
cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν.
Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς *Pythagorica*. In verbis
sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodaeus*
dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθ-
μὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui qua-*
ternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum
apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem
dixerunt sanitatis principium. At si recte consideres, videtur
nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel
maximum *Pythagoreorum* jusjurandum esse, vel perfectum
apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod *Noster* ait,
quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὕψους ἀρχὴν, eo facit disti-
chon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud
Jamblichum de Vita *Pyth.* p. 147.

Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρη γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενναίου φύσεως διζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet et *Macrobius* in *Somn. Scip.* at pro ἀμ-
τέρη γενεῇ ibi ἀμετέρα ψυχᾷ: plane uti in aureis, quae dicun-
tur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jambli-*
chus eundem illum versum p. 138. ubi ait, distichon illud
fuisse jusjurandum *Pythagoreorum*, ipsius *Pythagorae* no-
men reticentium, veluti parce solerent *Deorum* nomina pro-
fari:

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενναίου etc.

JENS. Ea de re jam supra in *Vit. Auct. c. 4.* dictum est.
Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora:
nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis in-
cumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus valetudi-

ni, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii et *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX, 1378. c. VI. SOLAN.

Pag. 309. l. 1. "Ὀρκον) Ἡ τὸν ἐντελῇ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν etc. Ἡ τὸν ἐντελῇ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἤδη καὶ ὑγείας. MARCIL.

Ead. l. 2. Ἡ — ἀποτελεῖν) *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἧ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἧ reponit, et ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant *Eusebius* in *Hieroclem* p. 439. (ed. *Philostr.*) et *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. p. 22. m. De ἀποτελεῖν vide *Hermot.* c. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ v. ap. *Brod. Misc.* IX, 15. Castigo ἧ τὸν ἐντελῇ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῇ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὄρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. REITZ. Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GERN. Cf. *Varr. Lectt.* ad h. l. LEXM.

Ead. l. 3. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo *Pythagorae* tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐπικούροσ) Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae *Epicuri* gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin et *Diogenes* ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγίγειν, docens, de ὑγιαίνειν, altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὑγιαίνειν εὐθύς) In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

Ead. l. 8. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Ead. l. 10. Οὐλέ τε —) *Hom. Od.* Ω, 401. SOLAN.

Ead. l. 11. Σαφῶς) Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀλέξις, et Ἀχαιοῖς) *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poeta Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil superest. *Achaeus* Eretrius, poeta Tragicus, *Sophocle* paullo junior. De *Philemone* vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum

Menandreis J. Clericus, in quae paullo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a Nostro recensetur c. 25. SOLAN.

Pag. 310. l. 5. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III. teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti et Scholiastes. Athen. etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καὶ ὄν φαν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδούλως· καὶ τὸ τέταρτον συντηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, et aliter scribitur. Vide Grot Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μὲνηται) In Gorgia 283. A. et Legg. II, 579. Solan. Haec ad marg. Junt. addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, v. Plat. l. c. REITZ.

Ead. l. 8. ἴνα σοι) Suspica-bar ἴνα μὴ σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GERN. Haud dubie excidit μὴ, quamquam id non ausim textui inserere, quum certa ejus lectionis vestigia desint. Alia ratio est in verbis Timon. c. 5. in. ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας τὰ μὲν εἶπω, et in similibus locis, ubi verbum ἔαν notionem negativam includit. LEMM.

Ead. l. 10. Ὑγία) Sic incipit Ἀφίφρωνος τοῦ Σικωνίου παιὰν εἰς ὑγίαν, quem totum v. apud Athen. XV. in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, et valoim cum Athenaeo scribendum, quod et P. et L. praeferunt. Vocem ὑγία ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγία scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγία hic pro vulgato ὑγία dedi, monente Solano nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγία propter versum scribatur, veluti et in fragm. Menandr. 42, 1. Οὐκ ἐσθ' ὑγίας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγία καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγία an ὑγία scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὑγία scribant, id retinebimus, nisi versus obstat. Confer ad c. 6. de Merced. cond. REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἥλον ἤλω) Clavum clavo. Id est, malum alio malo. Aristot. L. V. Polit. c. penult. Cic. IV. Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9. ubi idem proverb. usurpat Noster, et quae ibi notavimus. REITZ.

Ead. l. 5. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Ead. l. 6. Ἐν Ἰσσοῶ) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. ἐν Ἰσσοῶ. BOURD.

Ibid. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *Corn. Nepote* aliique diserte tradunt. Καρδιανὸς tamen in omnibus *Luciani* codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III, 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen Eumenis in εὐ μὲν in omnibus seculi XVI. edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X, 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* et *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Ael.* l. c. *SOLAN.* Edd. Καρδιανὸς, nec aliter *Codd.* At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam et μνημονικὸν ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis* in Orat. pro *Ligario*, quod ipse corrigit in *Epist.* ad Att. XIII, 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, *Gell.* XV, 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἀμάρτηματα vid. ap. *Periz.* in *Animadv. hist.* p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare *Lucianus*: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognosces itidem librios quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, sigma Graecorum, cum Latino G, quod hic K sonat, confundentium, et ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ. Cf. supra Adnot. ad c. 3. LEHM.

Pag. 212. l. 6. Ἀπὸ τοῦ ἐρῶσθαι) Graeci enim ἐρῶσσο subscribunt. BROD.

Ibid. Διονυσόδωρος) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *SOLAN.* Rhetorem ejus nominis producit *Noster* in *Sympos.* c. 6. 9. sqq. Verum num hic idem cum collectore epistolarum *Ptolemaei* fuerit, non liquet, nec multum curo. *Belini* solertia mavult h. l. *Dionysiodorum* quendam Boetum, historiae Graecae scriptorem, ad *Philippi* usque, *Alexandri* patris, aetatem perductae. Habeat sibi. LEHM.

Ead. l. 8. Πύρρον τοῦ Ἡπειρώτου) De quo *Justin.* L. XVIII. COGN.

Ead. l. 15. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam *Coi* senis, L. III. de *diaeta*, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε

χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἅπερ τῆς ὑγείας. VORST.

Ead. l. 16. "Ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lectt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστὶ, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etsi paullo praecedens illud ἔστ' ἂν τοῦτ' ἐξη recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librariorum, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Ceбет. p. 8. ed. Rel. ἀλλ' ἐστὶν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ. Cur h. l. minus aptum sit ἔστ' ἂν — ἀπῇ, non video; hoc autem sentio, languidior fore orationem, si οὐδὲν ὄφελος — ἐστὶ scribatur, quum usus ferat, ut in hac phrasi Substantivum verbum plurumque omittatur. LEMM.

Pag. 313. l. 2. Μηδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi jam-jam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Ead. l. 9. "Ὅσον) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. adleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435. no. 5.) Id est ad lib. VI, 89. fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσον, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. et ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobatur. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Ms. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. "Ὅσον — — — τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4. ὅσον ἀρπάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fefellisse video Meibomium ad Epict. Sent. 92. illud frustraingere volentem; quando Epict. recte ait, ὅσον τις ἂν ἄφρων ἦ, τοσούτῳ πλεον ἐκυβρίζει. Sed, si eo usque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem Nostri locationem, quae est in Gall. c. 18. ὅσον δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ᾧμην αὐτοῖς ἐσεσθαι, plura forsitan dabimus. Adde Nostrum I. Phal. cap. 1. ὅσον δὲ ἐρεοί τέ ἐστε. REITZ.

Ead. l. 14. 'Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ etc. Et in mandatorum libello. MARCIL.

Ibid. 'Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium

harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brissou*. de form. 8, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *GESN*.

Pag. 314. l. 2. Πρῶτον) Quaeenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in *Herode*, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὲ δὲ ὑγιαίνειν τε εὖχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in *Adriano* 264. A. et sexcentos alios: *Si vales, bene est* etc. ad quam respexisse *Lucianum* credo. *SOLAN.* *Wiclandius* putat, *Lucianum*, utpote literarum formularumque Latinarum, ante quidem quam Imperatoris castra sequeretur, minus peritum, commiscuisse h. l. epistolarum initia (*Si vales, bene est*) et fines (*Cura valetudinem tuam.*). Verum non omnino de quovis epistolarum genere h. l. agitur, sed, quod bene *Marcilius* observat, de mandatorum imperatoriorum libellis, (τὰ τῶν ἐντολῶν βιβλία, ἃ αἰ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, verba autem forte facit ad provinciae nescio cuius vel Proconsulem, vel Procuratorem, *Sabinum*) qui libelli tum temporis omnino quidem epistolarum forma induti eo vero a vulgaribus epistolis aliquantum distulisse videntur, quod hortatio illa ad valetudinis curam statim a principio eorum poneretur. Idque probabilius, opinor, statuitur, quam si in novi peccati crimen *Lucianum* nostrum impedire vellemus. *LEHM.*

Ibid. Παράγγελμα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam, ut vales*, aut, *fac, ut valetudinem cures*. Quae formula in *M. Tullii* epistolis ad *Terentiam* uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praesides et procons. et ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* libro *LIII.* *MARCIL.*

Ead. l. 3. Μάλα εὐκρίτως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in *Apol. pro Merced.* c. 11. ὑπ' ἀπορίας, et ὑπὸ ἀπορίας. *RKITZ.*

Ead. l. 6. Τῷ τῆς ὑγείας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, ut *vales?* ut *Plauti Rud.* Sc. 29. *MARCIL.* Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve*

Caesar. Vale Fulvi. Plut. 902, 1. *Xiph. Adrian.* 269. D. οὐπι γε τῷ ἑωθινῷ προσρήματι τῷ χαίρει, ἀλλὰ τῷ ἑσπερινῷ τῷ ὕλαινε χρησάμενος. Adde *Muret.* var. *Lectt.* XI, 2. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἐκ προνομίας) Sic infra *Philopatr.* c. 1. ἔκ προνομίας συνήντηκας. Et sic ἔκ saepe apud alios pro ablativo caussae, et pleonastice, ut *Herodian.* I, 4, 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. *Noster Catapl.* cap. 11. med. ἔκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III, 9. ἔξ Ἀρεως — ἔξ ἑωτος μανέντα. *Cic.* ad *Attic.* VI, 1. ἔξ ἀφαιρέσεως sanare. REITZ.

Ead. l. 8. Ὑλαινε) Ut Augustus, apud *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχ. pag. 992, 1. *H. Steph.* ad Fulvium secreti proditorum, χαίρει Καίσαρ dicentem, ὕλαινε, inquit, Φοίβρι, quae vox irae Caesaris nuntia, et voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GERN.

Ead. l. 13. Ὑγίας) Quae Aesculapii fuit filia. *J. Brod.* *Miscell.* IX, 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Aristoph.* *Plut.* v. 702 — 3. *Jaso* et *Panacaea*. Addit tertiam Scholiast. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaso* Aesculapii, au potius *Amphiarai* filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiam Aesculapii adnumerant. Ὑγίαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγίην dictam invenio in inscript. veteri Albae Juliae reperta, apud *Gruter.* p. 68.

ΚΤΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΤΤΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΤΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit *Cellar.* in libello *Antiquit. medicar.* p. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae *Salus* Romanorum Dea est; nam *Saluti* templum jam dictum erat ante advectam Aesculapii religionem, et plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὕγεια aliter jam olim verti solebat, quam *Salus*; vid. *Macrob.* I. Sat. 20. REITZ.

Ibid. Ἐπινοία) Sic *W.* pro vulgato ἐπινοία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

Pag. 315. l. 5. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgarissimus, adverbii pro adjectivo, ut supra, *Apolog.* c. 12. ὁ αἰ χρόνος, ubi quaedam similia jam dedimus. *Herodian.* I, 8, 5. ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀρρασίας. *Aelian.* V. H. XIII, 15. ἐπὶ τῆς ἄγαν μανίας. Plura *Jens.* ad *Dial. Amor.* REITZ.

Ead. l. 7. Ἐν τῇ τάξει) Vid. *Brisson.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *Voast.* Modo ὦν expungendum

censuit *Scagerus* in *Classic. Journ.* Vol. XII. p. 71. temerario profecto consilio. Elegans est haec brevitās, quam, si opus sit, explere poteris collatis verbis *Concil. Deor.* cap. 4. ubi *Momus* compluribus diis rusticis recensitis, pergit: ὦν ὁ μὲν (Πάν) κέρατα ἔχων, καὶ ὄσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὴ τοικῶς, καὶ γένειον βαθύ καθειμένος, ὀλίγον τραγῶν διαφέρων ἐστίν. ὁ δὲ (Σειληνός) φαλακρός γέρων etc. *LEHM.*

Ead. l. 9. Ἀναφέρωσι τὸ πρᾶγμα] Nititur haec lectio quatuor Codicum fide, et applausum *Belini* ac *Schmiederi* tulit meritum. Est autem ἀναφέρειν τι εἰς ἄνοιαν etc. eodem modo dictum, quo *Rhetor. Praec.* c. 23. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, nam hoc quoque (τὸ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀπουδάζεσθαι) refertur vulgo ad rhetoricam, attribuent tanquam propriam virtutem rhetoricae, Sed quae in *Edd.* vulgabatur, lectio παραφέρωσι originem suam proxime praecedenti voci παραφροσύνην debere videtur. *LEHM.*

Ead. l. 13. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent *edd.* *SOLAN.* Τοιοῦτον recte, et Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. *Vit. Auct.* Et *Nostrum* ubique. *REITZ.*

*Sumtibus librariae Weidmanniae prodierunt
Lipsiae:*

Aristophanis Nubes, fabula nobilissima integrior edita auctore Carolo Reisigio, Thuringo. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 6 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr. 16 gr.

Aristophanis Comoediae auctoritate libri praeclarissimi seculi decimi emendatae a Phil. Invernizio etc. Vol. IXi Pars I. Supplementa Commentariorum, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.

Etiam sub titulo:

Commentarii in Aristophanis Comoedias. Collegit, digessit, auxit Guil. Dindorfius. Vol. VIIi Pars Ia. Supplementa commentariorum. 8 maj. Charta script. 3 thlr. 12 gr.

* — — Idem liber, charta belg. opt. 6 thlr.

Aristophanis Comoediae etc. Vol. Xum. Scholia graeca, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.

Etiam sub titulo:

Scholia graeca in Aristophanis Comoedias. Edidit Guil. Dindorfius. Vol. Ium. 8 maj. Charta script. 3 thlr. 20 gr.

* — — Idem liber, charta belg. opt, 6 thlr. 16 gr.

Aristophanis Pax. Ex recensione Guil. Dindorfii. 8 maj. 1820. Charta impress. 15 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 18 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr.

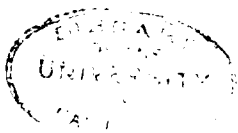
Aristophanis Equites. Ex recensione Guil. Dindorfii 8 maj. 1821. Charta impress. 15 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 18 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr.

Aristotelis de arte poetica librum denuo recensitum commentariis illustratum, recognitis Valettii, Hermannii, Tyrwhitti, Buhlii, Harlesii, Castelvetri, Robertelli aliorumque complurium editionibus edidit cum

- prolegomenis et notitiis indicibus Ern. Aug. Guil. Graefenhan. 8 maj. 1821. Charta impress. 1 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 18 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. 2 thlr.
- Benedicti, Traug. Fred., Observationes in septem Sophoclis Tragoedias.** 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr. 6 gr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. 2 thlr. 8 gr.
- Choerili, Samii, quae supersunt.** Collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate, vita et poësi aliisque Cchoerilibus disseruit Dr. Aug. Ferd. Naekius. Inest de Sardanapali epigrammatis disputatio. 8 maj. 1817. Charta impressoria. 1 thlr. 6 gr.
- — Idem liber, charta scriptoria. 1 thlr. 12 gr.
- Demosthenis Philippica I. Olynthiacae III. et de Pace, selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüdiger.** 8 maj. 1818. Charta impress. 21 gr. et 1 thlr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 4 gr.
- Göller, Franc., de situ et origine Syracusarum ad explicandam Thucydidis potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adjecit.** Acced. tabula topograph. Syracusarum. 8 maj. 1818. Charta impress. 1 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 18 gr.
- Hesychii, Milesii, Opuscula duo quae supersunt, I. de hominibus doctrina et eruditione claris. II. de originibus urbis Constantinopoleos et cardinalis Bessarionis epistola de educandis filiis, Joannis Palaeologi lingua graeca vulgari scripta. Graece et Latine. Recognovit, notis Hadr. Junii, Henr. Stephani, Joa. Meursii, Petri Lambecii, Gisb. Cuperi; F. J. Bastii aliorumque et suis illustravit Joa. Conr. Orellius.** Cum indicibus necess. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr. 18 gr.
- — Idem liber, charta script. 2 thlr.
- * — — Idem liber, charta membran. 2 thlr. 8 gr.
- Phrynichi Eclogae nominum et verborum Atticorum.** Cum notis P. J. Nunnesii, D. Höschelii, J. Scaligeri et Corn. de Pauw partim integris partim contractis edidit, explicuit Christ. Aug. Lobeck. Accedunt fragmentum Herodiani et notae, praefationes Nunnesii et Pau-

- wii et Parerga de vocabulorum terminatione et compositione, de aoristis verborum authypotactorum etc. 8 maj. 1820. Charta impress. 3 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 4 thlr. 8 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. 6 thlr.
- Polybii editionis Shweighaeuseranae Supplementum,** continens Aeneae, Tactiti, Commentarium de toleranda obsidione ad codd. mss. et editionum fidem recensitum, Is. Casauboni aliorumque et suis annotat. illustratum edidit Jo. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8. maj. 1818. Charta script. 1 thlr. 16 gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 2 thlr. 12 gr.
- Spitzner, M. Francisc., de versu Graecorum heroico, maxime Homérico. Acced. Ejusdem Mantissa observatt. crit. et grammat. in Quinti Smyrnaei Posthomericonum libros XIV et M. Frider. Traug. Fridemannii Dissertatio de media syllaba Pentametri Graecorum elegiaci et Indices.** 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta scriptor. 2 thlr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 4 thlr.
- Spohn, M. F. A. Guil., Commentatio de extrema Odysseae parte inde a rhapsod. 7^a versu CCXCVII aevo recentiore orta, quam Homérico.** 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 thlr.
- Theocriti Reliquiae. Graece et Latine. Textum recognovit et cum animadversionibus Theoph. Christoph. Harlesii, Jo. Christ. Dan. Schreberi, aliorum excerptis suisque edidit Theophilus Kiessling. Accedunt argumenta graeca, scholia, epistola Iac. Morellii ad Harlesium et indices.** 8 maj. 1819. Charta impress. 3 thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 4 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta membranacea. 6 thlr. 16 gr.
-